

Sa Mạc Thần Ưng (Đại Địa Phi Ưng)

Contents

Sa Mạc Thần Ưng (Đại Địa Phi Ưng)	2
1. Mở Đầu	2
2. Chim Ưng Ăn Xác Chết	5
3. Nộ Tiên	12
4. Mang Nhân, Người Mù	22
5. Sinh Tử	32
6. Cá Trong Lưới	41
7. Thần Tiên Của Tiên Thần	61
8. Tuyệt Đỉnh Cao Thủ	71
9. Một Bàn Tay Khác	82
10. Thảm Bại	92
11. Ngờ Vực	111
12. Canh Bạc Của Cao Tăng	121
13. Sống Chết Yêu Ghét Là Một	131
14. Chọn Lựa	141
15. Đoạn Hồn Kiếm Cắt Ruột Người	151
16. Kẻ Quỷ Chết	161
17. Kẻ Quỷ Chết (2)	170
18. Tại Núi Sâu	178
19. Bốn Bề Cạm Bẫy	187
20. Tại Núi Sâu	196
21. Bốn Bề Cạm Bẫy	205
22. Lại Gặp Kim Thủ	213
23. Nhi Tu Thành Danh Tửu Tu Túy	222
24. Người Muốn Tìm Không Phải Là Người	230
25. Hải Nhi Của Chàng	238
26. Nếu Chết Mọi Sự Đều Xong	245
27. Thần Ngư	253
28. Tại Sao Không Trở Về	260
29. Đấu Trí	265
30. Giao Dịch	269
31. Thử Kiếm	277
32. Kiếm Mê Tình Tuyệt	298
33. Gió Bão	308
34. Kỳ Án Ở Phổ Bát Giác	319
35. Người Sáp	329
36. Không Phải Là Nhi Tử Của Người	338
37. Lúc Phải Xuống Địa Ngục	348
38. Tạo Cạm Bẫy	358
39. Hành Động Toàn Diện	364
40. Bước Hành Động Thứ Hai	373

41. Bí Mật Căn Nhà Gỗ	384
42. Vết Thương Chí Mạng	392
43. Thông Đạo Bí Mật	400
44. Bảo Tàng	405
45. Xem Người Chết	411
46. Xem Người Chết (2)	418

Sa Mạc Thần Ưng (Đại Địa Phi Ưng)

Giới thiệu

Tiểu Phương có một bàn tay rắn chắc, chàng cũng có một thanh kiếm. Kiếm của chàng là “Quý Nhãn”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-mac-than-ung-dai-dia-phi-ung>

1. Mở Đầu

Cuồng phong, gió đang gào rít, cát vàng mù mịt đầy trời.

Gió cát vẫn không thổi vào được tấm lều da trâu to lớn, Thiết Dực đang ngồi dưới ánh đèn bão lù mù, lau lau cây thương sắt của mình.

Khung cảnh đáng sợ này đã kéo dài tám ngày rồi, đoàn lạc đà của bọn họ cũng đã kẹt lại ở đây tám ngày rồi, ngay con lạc đà kiên cường nhất cũng đã bắt đầu suy kiệt, nhưng Thiết Dực xem ra vẫn giống cây thương của mình, lạnh lùng, sắc bén, cứng rắn.

Lão mong rằng “Thiết huyết tam thập lục kỳ” mà lão dẫn theo cũng giống như lão vậy, tuyệt sẽ không chịu ảnh hưởng của bất cứ chuyện gì, không khuất phục dưới bất cứ hoàn cảnh ác liệt nào, tuyệt đối nghiêm thủ kỷ luật, mọi lúc mọi nơi giữ gìn cảnh giác, bọn họ đã nhận được sự huấn luyện nghiêm khắc suốt mười ba năm của lão giống như là sắt đã được luyện thành thép tinh rồi.

Bây giờ lão vẫn muốn đi làm sự kiểm tra theo lệ mỗi ngày một lần mà mười ba năm nay chưa bao giờ gián đoạn, tuy khung cảnh khắc nghiệt như vậy, nhưng đối với bọn họ lão tuyệt vẫn không cho phép một chút lơ lỏng lơ là.

Lần này, yêu cầu của lão thậm chí còn nghiêm khắc hơn cả thường ngày, tại vì hàng hóa mà lão hộ tống lần này, chính là một trong những vật từ ngàn năm nay làm mê hoặc con người lớn nhất:

vàng.

Ba mươi vạn lạng vàng ròng tuyệt không chút tạp chất đã quá đủ để lôi cuốn bọn đạo tặc trong giang hồ đến cái vùng sa mạc rộng lớn hoang vu này.

Lão không thể không đặc biệt cẩn trọng.

Ngoài tấm lều cuồng phong đang gào thét, cát bay mù trời, cát sỏi đập vào tấm lều, như mưa đá trời cao giận dữ trút xuống vậy.

Thiết Dực đứng dậy, thân hình gầy ốm vẫn thẳng đứng như cây thương. Hai mươi năm trước, lão đã dùng cây hắc thiết thương này càn quét ba mươi hai hảo hán của Lục lâm bát đại trại, trận chiến bên hồ Vĩnh Định, đã nổi tiếng vang lừng một thời. Tinh lực và võ công của lão đến nay không chút thuyên giảm.

Lão đối với bản thân mình và ba mươi sáu kỵ sĩ đệ binh của mình tràn ngập niềm tin tưởng.

Đúng vào lúc này, trong cuồng phong vang lên một loạt tiếng kêu thê lương, đó là tiếng của Mã Lỗ, một người Tạng coi sóc lạc đà.

“Thạch Mễ, kha la kha la!” Thiết Dực tuy nghe không hiểu ý đang hô hoán điều gì, nhưng nghe ra trong tiếng kêu la của y tràn ngập một nỗi sợ hãi khủng khiếp. Cơ hồ như đồng lúc này, bức lều da trâu rắn chắc kiên cố, đột nhiên như gặp kỳ tích bị xé ra nát vụn, trong nháy mắt cuồng phong cuốn xoáy vào trong khoảng không gian mù mịt cát vàng.

Cát sỏi như đầu mũi tên đập lên mặt Thiết Dực, nhưng vẻ mặt lão không chút biến sắc, vẫn như cây thương đứng nguyên tại chỗ.

Gió cát bay vùn vù trước mắt lão lúc này, giống như một bức tường từ trên trời cao rớt rũ xuống, đến nỗi, người bình thường ngoài mười tấc cũng không nhìn thấy gì.

Nhưng lão không phải là người bình thường.

Đôi mắt đã được trải qua huấn luyện lâu năm, đã nhìn thấy ba mươi sáu đệ tử của lão với ba hàng ngọn giáo đang đứng trước mặt, bất kể gió cát bao lớn, bất kể sự thay đổi kinh người, bọn họ đều giữ vẻ điềm tĩnh.

Lúc đại họa đến sát gần hay trong sinh tử quyết chiến “điềm tĩnh” vẫn luôn là một loại vũ khí hữu hiệu nhất.

Hướng hồ mỗi người bọn họ đều có thể xem là nhất lưu cao thủ trong giang hồ, về mặt võ công ám khí và binh khí, bọn họ đều đã hạ công phu gian khổ vượt xa những người khác.

Lão luôn tin rằng, bất kể đối thủ đến lần này đáng sợ như thế nào, bọn họ đều tuyệt đối có năng lực ứng phó.

Bản thân lão đã trải qua mấy trăm trận lớn nhỏ, chưa bao giờ thoái lui một lần nào, càng chưa hề sợ bất cứ kẻ nào.

Nhưng không biết tại sao, trong giây phút này, trong lòng lão lại đột nhiên nổi lên một sự sợ hãi không nói ra được.

Một nỗi sợ hãi thấm sâu xương tủy.

Tiếng kêu thê lương đã bị cuồng phong nuốt trôi đi. Trong gió cát cuộn cuộn mù mịt, đột ngột xuất hiện một người.

Kỳ thực, cái mà Thiết Dực nhìn thấy không phải là một người, chẳng qua chỉ là một hình bóng xám tối, như u linh.

Trên đầu của hình bóng này, phảng phất có hai chiếc sừng, giống như tai mèo, giống như ma thuật.

Trong cổ họng Thiết Dực mơ hồ đột nhiên bị nhét chặn vào một viên mưa đá đầy mùi tanh của máu.

“Người là ai?” Lão rít giọng hỏi.

Bóng người này đột nhiên phát ra tiếng cười the thé quái dị như tiếng mèo, nói ra sáu chữ:

“Thạch Mễ, kha la kha la!” Đây chính là sáu chữ mà Mã Lỗ mới rồi kêu lên, tóm lại, sáu chữ này bao hàm một ý nghĩa đáng sợ nào đó, nghe ra giống như một loại ma chủ nhiếp hồn phách người ta vậy.

Thiết Dực vùng thương lên, chỉ huy ba mươi sáu đệ tử của y.

“Tóm lấy hần”.

Mệnh lệnh của lão xưa nay tuyệt đối hữu hiệu, tử đệ lão xưa nay tuyệt đối phục tùng nhưng lần này bọn họ không hề nhúc nhích, không một ai nhúc nhích cả.

Bóng người trên đầu có sừng lại phát ra tiếng cười như tiếng mèo, hai tay không ngừng vung vẩy.

Ba mươi sáu người đứng như những lưỡi giáo ở đó, hốt nhiên từng người từng người ngã gục, giống như một chuỗi hình nộm lần lượt bị dây thừng kéo đổ xuống.

Thiết Dực lao tới, thì phát hiện thấy “Thiết Huyết tam thập lục kỵ” của lão đã dừng thở từ lâu, thân thể đều đã cứng ngắt lạnh buốt.

Thi thể của bọn họ thực sự vẫn còn chưa ngã đổ xuống hần, vì sau lưng mỗi người đều được chống đỡ bằng một cây thương, dưới một cây thương, là một con người, trên đầu của mỗi người này đều có sừng giống như tai mèo.

Thiết Dực như muốn ngừng thở, đột nhiên tung người lên không, cây thiết thương như độc xà đâm thẳng tới.

Cây thương này còn độc hơn cả độc xà, còn nhanh hơn cả chớp điện.

Cây thương này là tinh túy với tất cả sức mạnh của Thiết Đả thần thương, nhưng lúc này cây thương đâm ra, bóng người đối diện đã bay vọt lên, tiếp đó là một trận cuồng phong chuyển động cuộn cuộn trong không trung.

Bản thân bóng người này dường như đã hóa thành trận cuồng phong cuộn cuộn.

Mà cuồng phong thì giết không chết, đâm không trúng.

Thiết Dực đột nhiên cảm thấy một trận cuồng phong ập tới trước mặt, cát nhỏ như trăm ngàn cây kim nhọn thổi vào mắt, sau đó lão hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

Ngày này là ngày mười ba tháng chín.

Ngày mười lăm tháng chín, cuồng phong đã ngừng thổi.

Gió bão sa mạc, giống như mũi tên của kẻ thiện xạ, mũi dao của kẻ sát nhân, đến đột ngột, đi cũng đột ngột.

Vệ Ứng Bằng quát ngựa phóng nhanh.

Bên yên ngựa của lão có một lọ tên, hông đeo một cây đao.

Đao và tên của Vệ Ứng Bằng cũng đáng sợ như gió bão sa mạc vậy!

Lão đến tiếp ứng cho Thiết Dực.

Ba mươi vạn lạng vàng, và vô luận với ai, cũng đều là một sự cám dỗ rất khó mà cự tuyệt.

Bằng hữu trong hắc đạo, vốn là những kẻ không kềm giữ được sự cám dỗ.

Lão và Thiết Dực đều là người thuộc về cùng một tổ chức, bọn họ tuyệt không thể để cho vàng này lọt vào tay kẻ khác được.

Cùng đồng hành với lão, còn có Toàn Phong tam thập lục bá đao và một người hướng đạo tên là Tô Mã.

Nếu không bị trận gió bão này ngăn trở, bây giờ thì lão nhất định đã tiếp ứng được cho Thiết Dực.

Tô Mã là tộc huynh của Mã Lỗ, đối với vùng đại sa mạc này, rõ ràng là quen thuộc như lòng bàn tay.

Y biết Mã Lỗ phải đi con đường nào.

Y đương nhiên có thể tìm thấy đoàn lạc đà do Mã Lỗ dẫn đường.

Nhưng thi thể của Mã Lỗ mà y tìm thấy đã trở thành hình dạng giống như quả táo đen bị gió hong khô.

Y cũng tìm thấy Thiết Dực và Thiết Huyết tam thập lục kỵ.

Thi thể của bọn họ cách thi thể của Mã Lỗ không xa, thi thể của bọn họ giống như các vị lạt ma tôn quý nhất, đại đa số đều đã bị chim ưng rĩa thịt, xem như được Thiên táng.

May mà vẫn còn vài thi thể đã bị cát vàng chôn lấp, một lớp cát vàng đủ để cho những chiếc mỏ sắc bén của chim ưng mổ không tới được.

Vệ Ứng Bằng tìm thấy thi thể của Thiết Dực, cũng tìm ra được nguyên nhân chết thảm của họ Thiết.

Thiết Dực cũng như mười ba thi thể đào từ dưới cát lên, trên thân thể bọn họ không có thương tích gì rõ ràng, nhưng trên mặt mỗi người đều có ba vết máu, giống như móng mèo cào vậy.

Trên nét mặt bọn họ đều mang vẻ sợ hãi cùng cực, một nỗi sợ hãi còn đáng sợ hơn nỗi sợ “chết”.

Nhìn thấy ba vết máu này, trên mặt Tô Mã cũng lộ ra vẻ sợ hãi cùng cực, đột ngột quỵ xuống, hướng lên trời quỳ lễ, giọng khàn đặc hoảng hốt.

Vệ Ứng Bằng tuy không hiểu y đang nói gì, nhưng nghe ra mỗi tiếng kêu la của y đều có sáu chữ:

Thạch Mễ, Kha la kha la!

Lúc này, trên bầu trời xanh xuất hiện một bầy chim ưng bay lại.

Những con chim ưng đầu trọc ăn xác chết.

2. Chim Ưng Ăn Xác Chết

Chim ưng đang bay vờn quanh, bay vờn quanh dưới bầu trời xanh biếc, đang chờ ăn cái xác sắp chết của chàng.

Chàng vẫn còn chưa chết.

Chàng cũng muốn ăn con chim ưng này.

Chàng cũng đang đói lắm, đói muốn chết.

Lúc cuộc sống đang bị đe dọa, lúc sự đe dọa này đã đến sự cực hạn nào đó, thì một con người và một con chim ưng cũng không có gì khác nhau, cũng sẽ đều vì bảo toàn cuộc sống của bản thân mình mà uy hiếp kẻ khác.

Chàng rất muốn nhảy lên chụp lấy con chim ưng này, rất muốn tìm lấy một cục đá ném rớt con chim ưng này. Bình thời là một việc rất dễ dàng, nhưng lúc này vì đã sức cùng lực kiệt, ngay cánh tay cũng đã khó khăn mà nhấc lên.

Người thanh niên này đã sắp chết.

Bằng hữu trong giang hồ nếu biết chàng đã sắp chết, nhất định sẽ có rất nhiều người vì điều này mà lấy làm kinh ngạc, bi thương, nuôi tiếc, nhưng nhất định cũng sẽ có rất nhiều người sẽ rất là vui sướng.

Chàng họ Phương, tên Phương Vĩ, nhưng mọi người lại quen gọi chàng là Tiểu Phương, Tiểu Phương lợi hại.

Cũng có lúc ngay bản thân Tiểu Phương cũng cảm thấy bản thân mình thật sự là một con người lợi hại, cực kỳ lợi hại.

Tiểu Phương đã ở trong một vùng đất khô hạn không một bóng người, không một giọt nước, gắng gượng bước đi mười mấy ngày rồi, lương thực và nước mang theo đã bị trận gió bão đó cuốn đi mất.

Lúc này trên thân Tiểu Phương chỉ còn lại thanh trường kiếm và một vết thương, duy nhất làm bạn đồng hành với chàng chỉ có Xích khuyển.

Xích khuyển là một con ngựa, do Mã Tiểu Phong tặng cho chàng, Mã Tiểu Phong là chủ nhân của trại ngựa Lạc Nhật vùng Quan Đông, đối với ngựa Mã Tiểu Phong còn ham thích hơn cả kẻ lãng tử đối với nữ nhân, cho dù một con ngựa hoang ngang bướng nhất đi nữa, đã lọt vào trong tay họ Mã, cũng sẽ được huấn luyện thành một con ngựa non ngoan ngoãn.

Ngựa mà Mã Tiểu Phong tặng cho bằng hữu đều là ngựa tốt, nhưng lúc này ngay con ngựa tốt được tuyển chọn kỹ càng này cũng đã sắp ngã quy.

Tiểu Phương nhẹ nhàng vỗ vào lưng của nó, góc miệng khô nẻ lại vẫn như phẳng phất một nụ cười.

“Người không thể chết, ta cũng không thể chết, bọn ta vẫn còn chưa có thể tử, làm sao mà chết được hả?” Mặt trời như ngọn lửa, mặt đất như lò lửa, tất cả sinh mạng đều sấy khô, nội trong mấy trăm dặm không thấy một dấu vết người.

Nhưng Tiểu Phương đột nhiên phát hiện thấy có người đang đi theo phía sau chàng.

Tiểu Phương vốn không nhìn thấy người này, cũng không nghe thấy tiếng bước chân của người này, nhưng chàng có thể cảm giác thấy được, một loại cảm giác kỳ dị, linh mẫn của dã thú.

Có lúc Tiểu Phương cơ hồ cảm giác thấy người này đã cách chàng rất gần, chàng liền dừng lại chờ đợi.

Tiểu Phương không rõ mình khát vọng như thế nào được nhìn thấy một người khác, đáng tiếc chàng không thể đợi được.

Chỉ cần chàng dừng lại, người này mơ hồ cũng ngay lập tức dừng ngay lại.

Tiểu Phương là kẻ giang hồ, có bằng hữu, cũng có kẻ thù, kẻ mong muốn cắt đầu của chàng chắc chắn không ít.

Người này là ai? Tại sao lại đi theo chàng? Có phải là đợi lúc chàng không còn sức đề kháng sẽ đến cắt đầu của chàng, tại sao bây giờ vẫn còn chưa xuất thủ đi? Có phải là vẫn còn đề phòng thanh kiếm ở bên hông chàng?

Tiểu Phương không thể suy nghĩ sâu hơn.

Có lúc đói khát tuy có thể khiến người ta suy nghĩ linh hoạt, nhưng bây giờ chàng đói đến mức ngay sức lực tập trung tư tưởng cũng không có.

Lại gắng gượng đi một đoạn đường nữa, cuối cùng đã tìm thấy một gò cát có thể ngăn che được ánh sáng mặt trời.

Tiểu Phương nằm xuống bóng râm ở phía sau gò cát, còn chim ưng đó đã bay thấp hơn, dường như xem chàng là người chết.

Nhưng Tiểu Phương vẫn không muốn chết, vẫn muốn liều mình đầu một trận với con chim ưng này, tiếc là đôi mắt của chàng đã dần dần không thể mở ra nổi nữa, ngay những sự vật trước mắt đã trở nên lung linh mờ ảo.

Chính lúc này, Tiểu Phương nhìn thấy một người.

Nghe nói trong sa mạc, một người sắp chết thường cảm thấy ảo giác.

Một người rất nhỏ bé gầy ốm, mặc một chiếc áo choàng màu trắng rất to lớn, trên đầu quấn vải trắng, đội một chiếc nón lá đỉnh nhọn rất lớn, dưới bóng râm của vành nón, lộ ra một khuôn mặt nhọn hoắt, một cái miệng rộng to và một đôi mắt chim ưng.

Tiểu Phương dụi dụi mắt, xác định mình tuyệt không nhìn lầm. Trong sa mạc lạnh lẽo vô tình này, có thể gặp được một sinh vật đồng loại với mình, quả thật là một chuyện khiến người ta vui mừng phấn chấn vô cùng.

Tiểu Phương lập tức ngồi dậy, khoe miệng khô nứt nở ra một nụ cười, người này lại buông một tiếng thở dài, tỏ rõ rất là thất vọng.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Trong lòng ngươi có điều buồn phiền ư?
- Không có.
- Sao ngươi lại thở dài?

- Tại vì ta không ngờ người vẫn còn có thể cười ra được.

Rất ít người vì lý do này mà thở dài, Tiểu Phương lại nhin không được hỏi:

- Vẫn có thể cười ra được thì có gì mà không tốt?

- Chỉ có một điều không tốt, là người vẫn còn có thể cười ra được, thì sẽ không mau chết!

- Người mong ta mau chết ư?

- Càng nhanh càng tốt.

- Người này giờ đi theo sau ta, chính là mong ta mau chết ư, bây giờ người đã thấy ta ngay một chút lực khí cũng không có, tại sao người còn chưa xuất thủ giết ta đi!

- Người với ta vô oán vô thù, tại sao phải giết người chứ?

- Nếu đã vô oán vô thù, tại sao người lại muốn ta mau chết?

- Tại vì người xem ra sớm muộn gì cũng phải chết, không những ta mong người mau chết, mà con chim ưng kia cũng nhất định mong người mau chết.

Con chim ưng vẫn lượn vòng ở trên đầu bọn họ.

Tiểu Phương hỏi:

- Lê nào người cũng giống như con chim ưng, đợi ăn thi thể của ta?

Người này nói:

- Người đã chết rồi, thi thể người sớm muộn gì cũng sẽ thối rữa, con chim ưng này đến ăn thi thể của người, đối với người cũng chẳng có chút thiệt thòi gì.

- Còn người.

- Ta không muốn ăn người, ta chỉ muốn thanh kiếm của người.

Tiểu Phương lại mỉm cười:

- Dù sao, sau khi ta chết đi, ta cũng đâu có cách gì mang thanh kiếm này đi, người có lấy nó, đối với ta cũng không có chút thiệt thòi gì.

- Không sai chút nào cả.

Tiểu Phương đột nhiên cởi thanh kiếm bên hông ra, dùng lực ném cho người này.

Người này bất ngờ hỏi:

- Người làm gì vậy?

- Ta muốn tặng thanh kiếm này cho người.

- Đây là thanh kiếm rất nổi tiếng và quý giá.

- Nhân quang của người thật là không tồi.

- Người còn chưa chết, tại sao lại tặng nó cho ta trước?

- Tại vì bản thân ta lúc còn sống rất là hạnh phúc, ta cũng muốn người khác hạnh phúc.

Tiếng cười của chàng đích xác rất là vui sướng tiếp:

- Ta dù sao cũng phải chết, thanh kiếm này sớm muộn cũng là của người, tại sao ta không tặng người sớm một chút, để người cũng vui sướng luôn?

- Ta có thể đợi.

- Đợi chết tuyệt không phải là một chuyện vui sướng, bất kể là đợi mình chết, hay là đợi người khác chết, đều không vui sướng gì. Ta xưa nay không làm những chuyện không vui sướng, cũng không muốn người khác làm.

Đôi mắt chim ưng của người này nhìn chăm chăm Tiểu Phương, đột nhiên lại thở dài nói:

- Con người người, thật là kỳ quái, kỳ quái vô cùng.

Tiểu Phương cười nói:

- Người nói đúng đấy.

- Nhưng nếu người muốn dùng cách này để làm cảm động ta, để ta cứu người, thì người làm rồi, cả đời ta đến nay chẳng bị ai làm cho cảm động cả.

- Ta nhìn thấy thế.

Người này nhìn trừng trừng Tiểu Phương một lúc rồi đột nhiên nói:

- Tạm biệt!

Y đi không nhanh, hình như y không lãng phí một chút thể lực nào lúc không cần thiết.

Kiếm vẫn còn nằm trên mặt đất.

Tiểu Phương liền nói:

- Người quên kiếm của người kìa.

Người này nói:

- Ta không quên.

- Tại sao người lại không mang thanh kiếm này đi?

- Nếu người chết, ta chắc chắn sẽ mang thanh kiếm này đi.

- Ta tặng cho người, người lại không muốn hay sao?

- Cả đời ta chưa bao giờ muốn lấy đồ của người sống, mà người bây giờ thì vẫn còn sống.

- Đồ của người sống người không muốn à!

- Tuyệt không muốn!

- Nhưng có những thứ mà người chết tuyệt không có, tỉ dụ như tình bằng hữu.

Người này lạnh lùng nhìn Tiểu Phương, dường như chưa bao giờ nghe nói đến ba chữ “tình bằng hữu”.

Tiểu Phương nói:

- Người xưa nay không có bằng hữu ư?

Người này trả lời một cách ngắn gọn dứt khoát:

- Không có!

Y lại cất bước đi, nhưng chỉ đi được một bước, lại dừng lại, tại vì y đột nhiên nghe thấy từ xa vang lên hàng loạt tiếng vỗ ngựa, nghe ra giống như trống trận vang dội, sát khí bừng bừng.

Sau đó y nhìn thấy phía sau gò cát cát bụi mịt mù, kẻ đến không chỉ một ngựa, một người.

Khuôn mặt nhọn lạnh lùng của y lập tức lộ ra vẻ kỳ quái, bỗng nhiên y cũng nằm ngay xuống, nằm ở dưới bóng râm của gò cát, nhìn thấy con chim ưng ăn xác chết đang bay thấp lượn vòng.

Tiếng vỗ ngựa sát dần, nhưng người ngựa vẫn còn cách rất xa. Đột nhiên, một loạt tiếng gió gào rít xé nát không gian vang tới.

Chim ưng cũng có bản năng kỳ dị, mơ hồ cũng cảm thấy dấu hiệu bất tường, đã sẵn sàng bay vọt thẳng lên không trung.

Đáng tiếc nó vẫn còn chậm một nhịp, tiếng gió xé trời vang tới thân thể của nó đột nhiên lắc lư trong không trung, tà tà rút xuống, mang theo một mũi tên.

Một mũi tên có lông chim đại bàng, bắn vào dưới cánh trái của nó, xuyên qua thân phải của nó, thân thể nó vừa rút xuống, đã không thể cử động gì được.

Người ngựa vẫn còn ở xa ngoài ba mươi trượng, một mũi tên bắn ra, đã có thể bắn xuyên một con chim ưng. Tiểu Phương thở dài nói:

- Bất kể người này là ai, ta vẫn mong kẻ mà y đến tìm không phải là ta.

Dưới bầu trời xanh biếc là một màn im lặng chết người, tiếng vó ngựa dừng lại xa xa, cát bụi đã lắng xuống. Con chim ưng đang đợi ăn thi thể người khác, nay chỉ còn đợi người khác đến ăn cái thi thể của nó.

Mọi nhịp điệu trong cuộc sống lúc này cơ hồ đều đã dừng lại, nhưng cuộc sống vẫn cần phải tiếp tục, nên sự dừng lại này tuyệt sẽ không kéo dài.

Một lát sau tiếng vó ngựa lại vang lên, ba con ngựa như tên bắn vòng qua gò cát phóng thẳng đến, đầu tiên là một lão hán áo khoác đen, dây thắt lưng đỏ, bên yên ngựa là tên, trong tay cầm cung, bên hông đeo đao.

Ngựa vừa dừng lại, người đã đứng ngay trước đầu ngựa, động tác của người và ngựa đều nhanh nhẹn mạnh mẽ khiến người khác rất khó mà tưởng tượng được, nhân thần sắc bén của lão cũng khiến người khác không dám nhìn sát gần.

- Ta tên là Vệ Ứng Bằng.

Tiếng nói của lão trầm thấp, tràn đầy sự uy nghiêm và kiêu hãnh, lão chỉ nói ra tên của bản thân mình, dường như đã đủ để nói rõ tất cả, tại vì mỗi người đều phải đã nghe qua tên tuổi của lão, vô luận ai nghe thấy tên của lão, đều phải phục tùng tôn kính lão.

Nhưng hai người đang nằm ở trước mặt lão lúc này lại không hề có một chút phản ứng nào.

Ánh mắt như lưỡi dao của Vệ Ứng Bằng đang nhìn chăm chăm Tiểu Phương:

- Xem ra ngươi nhất định đã đi trong sa mạc nhiều ngày rồi, nhất định đã gặp trận gió bão đó.

Tiểu Phương gượng cười.

Đối với chàng mà nói, trận gió bão đó rõ ràng giống như một cơn ác mộng vậy.

Vệ Ứng Bằng hỏi:

- Mấy ngày nay ngươi có nhìn thấy kẻ khả nghi nào không?

Tiểu Phương trả lời:

- Nhìn thấy một người.

- Ai?

- Ta!

Vệ Ứng Bằng trầm mặt xuống, lão không thích cái trò đùa này, lạnh lùng nói:

- Gặp được kẻ khả nghi, ta chỉ có một biện pháp để đối phó.

- Ta biết.

- Người biết gì?

- Gặp được kẻ khả nghi, người nhất định sẽ cắt cái mũi của kẻ đó trước tiên, chém đi một lỗ tai, bức hỏi lai lịch, sau đó một đao giết chết.

- Người vẫn còn muốn nói bản thân mình là kẻ khả nghi chứ?

Tiểu Phương thở dài nói:

- Ta nói hay không nói đều như nhau, người như ta nếu vẫn không khả nghi, thì còn có ai khả nghi nữa hả?

Vệ Ưng Bằng rít giọng nói:

- Người muốn ta dùng cách thức này đối với người chứ?

- Dù sao ta cũng sắp chết rồi, người tùy tiện dùng cách thức gì đối phó với ta cũng đều không quan trọng.

- Nhưng người có thể không phải chết, chỉ cần có một bình nước, một miếng thịt là có thể cứu sống được người.

- Ta biết.

- Ta có nước, cũng có thịt đây.

- Ta biết.

- Tại sao người không cầu xin ta đi?

- Tại sao ta phải cầu xin người?

- Tại vì ta có thể cứu mạng của người!

Tiểu Phương cười cười nói:

- Nếu người chịu cứu ta, thì không cần ta phải cầu xin người, nếu người không chịu, ta cầu xin người cũng vô ích.

Vệ Ưng Bằng nhìn trừng Tiểu Phương, toàn thân dường như không nhúc nhích, nhưng đột nhiên cây cung của lão kéo căng ra, tên ở trên dây phục một tiếng, mũi tên phóng ra.

Tiểu Phương không nhúc nhích, ngay mắt cũng không chớp, tại vì chàng đã nhìn thấy mục tiêu của mũi tên này không phải là chàng.

Mục tiêu bắn của mũi tên là kẻ áo choàng trắng mặt nhọn mắt ưng, người mà chờ Tiểu Phương chết để lấy kiếm, chỗ bắn tới là nơi hiểm yếu chí mạng của y.

Vệ Ưng Bằng dường như trước sau không nhìn qua người này một cái, nhưng chỉ cần một mũi tên sẽ bắn xuyên qua yết hầu của y.

Vệ Ưng Bằng có biệt danh là Nộ tiễn thần cung, bách phát bách trúng, chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng lần này lại là một ngoại lệ.

Kẻ áo choàng trắng chỉ duỗi hai ngón ra, đã kẹp dính lấy mũi tên mà có thể bắn xuyên một con chim ưng ở bốn mươi trượng ngoài.

Con người mắt của Vệ Ưng Bằng đột nhiên co rút lại, trong con mắt đột nhiên lóe lên ánh đao.

Toàn Phong đao của hai thiếu niên kỳ sĩ mà lão dẫn theo đã xuất khỏi bao.

Vệ Ưng Bằng đột nhiên vung tay, đã dùng ngay cây cung sắt trong tay đánh rớt đao trong tay bọn họ.

Các thiếu niên ngơ ngác.

Vệ Ưng Bằng cười nhạt nói:

- Các người có biết y là ai không? Với các người mà cũng đáng rút đao trước mặt y à?

Rồi lão chậm rãi quay người lại đối diện kẻ áo choàng trắng, lạnh lùng nói:

- Nhưng nếu người cho rằng người nằm trên mặt đất giả chết là có thể khiến ta nhận không ra người, thì người lầm rồi đó.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Người nhận ra y à?

Vệ Ưng Bằng nói:

- Y chính là Bốc Ưng.

- Bốc Ưng!

Đôi mắt Tiểu Phương căng to ra.

Vô luận ai nhìn thấy Bốc Ưng, đôi mắt cũng căng to ra, tại vì trong giang hồ cơ hồ không có ai thần bí hơn y cả.

Trong cuộc đời nhiều đáng nhiều vẻ của y có rất nhiều sự kiện, mỗi một sự kiện đều ngập đầy truyền kỳ thần bí.

Tiểu Phương thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Không ngờ hôm nay ta lại gặp được Bốc Ưng.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Ta cũng không ngờ.

Tiểu Phương hỏi:

- Người với y có thù à?

Vệ Ưng Bằng trả lời:

- Không có.

- Tại sao người muốn giết y?

- Ta chẳng qua chỉ muốn thử xem y tóm lại có phải là Bốc Ưng không mà thôi.

- Nếu y là Bốc Ưng, thì tuyệt sẽ không chết ở dưới tay của người, nếu y chết, thì nhất định sẽ không là Bốc Ưng.

- Không sai.

- Nếu y chết rồi, thì kẻ chết chẳng qua là kẻ không đáng gì. Nộ tiền thần cung trăm quỹ đao tung hoành giang hồ, giết lầm một người có quan hệ gì đâu.

- Không hề có chút quan hệ gì.

Rồi Vệ Ưng Bằng lạnh lùng tiếp lời:

- Vì ba mươi vạn lạng vàng, thì có giết lầm bốn năm trăm con người cũng không quan hệ gì.

Tiểu Phương ngạc nhiên nói:

- Ba mươi vạn lạng vàng? Ba mươi vạn lạng vàng ở đâu đến chứ?

Vệ Ưng Bằng nói:

- Ta biết là từ đâu đến, nhưng không biết đến nơi đâu.

Ngày này là ngày mười sáu tháng chín, cách thời gian Thiết Dực chết thảm, vàng bị cướp mất mới ba bốn ngày, cái án to lớn kinh thiên động địa này, trong giang hồ vẫn chưa có ai biết.

Tiểu Phương nói:

- Có phải người cho rằng Bốc Ưng biết.

Vệ Ưng Bằng cười nhạt nói:

- Bốc đại công tử là thiên kim chi thể, nếu không phải là vì ba mươi vạn lạng vàng, thì sao lại đến cái nơi hoang địa cùng cực không có mỹ tửu cũng chẳng có mỹ nhân này cơ chứ?

3. Nộ Tiễn

Tiểu Phương nói:

- Đúng!

Vệ Ưng Bằng nói:

- Bốc đại công tử vùng tay ngàn vàng, xem tiền bạc như đất cát, nếu không phải là vì thường có loại bổng lộc này, thì làm gì có vàng nhiều như thế để y vùng tay rộng rãi?

- Đúng, nhưng có một điểm không đúng lắm.

- Điểm nào?

- Ba mươi vạn lạng vàng tóm lại là bao nhiêu? Ta cũng không biết, ta trước giờ chưa thấy qua vàng nhiều như thế, ta chỉ biết xem như có người tặng cho ta ba mươi vạn lạng vàng đi nữa, thì ta chắc chắn cũng mang đi không nổi.

Tiểu Phương cười cười, rồi lại nói tiếp:

- Người cho rằng một mình Bốc đại công tử có thể mang đi nổi ba mươi vạn lạng vàng hay sao?

Vệ Ưng Bằng lạnh lùng nói:

- Người làm sao biết y chỉ có một mình?

Bốc Ưng đột nhiên nói:

- Ta vì chuyện này mà đến đây.

Con người của Vệ Ưng Bằng lại bắt đầu co rút lại.

Bốc Ưng nói:

- Khoản tiền tiêu của ta xưa nay rất lớn, chút vàng này ta đang rất cần.

Vệ Ưng Bằng liền nói:

- Ba mươi vạn lạng, không phải một chút.

Bốc Ưng lại cũng thừa nhận, nói:

- Dích xác không phải một chút.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Vì vậy số lượng vàng này vô luận lọt vào tay ai, muốn giấu nó đi cũng rất khó.

Bốc Ưng thừa nhận:

- Dích xác rất khó.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Đã không cách gì giấu được thì chắc chắn cũng không có cách gì mang đi được.

Buổi sáng ngày thứ ba khi vụ cướp xảy ra, vùng này đã bị dò thám dày đặc, xem ra muốn mang ba trăm lạng vàng đi đã là khó.

Vệ Ưng Bằng nhìn trừng trừng Bốc Ưng, lạnh lùng nói:

- Vì vậy ta thấy người tốt hơn là hãy giao nó ra đây.

Bốc Ưng đột nhiên dùng mũ che mặt lại, không để ý gì đến Vệ Ưng Bằng.

Tiểu Phương lại nhin không được hỏi:

- Sao người biết số vàng này ở trong tay y?

Vệ Ưng Bằng nói:

- Người hộ tống số vàng này là Thiết Dực.
- Thiết Đảm thân thương Thiết Dực ư?

Vệ Ưng Bằng gật đầu lại hỏi:

- Trong giang hồ những kẻ có thể giết được Thiết Dực, hỏi thử có mấy người?
- Không nhiều!
- Người có biết vàng bị cướp mất, Thiết Dực và Thiết Huyết tam thập lục kỵ của y đều đã chết thảm hay không?
- Không biết!
- Còn vị Bốc đại công tử này sao lại biết?

Tiểu Phương không nói gì.

Vệ Ưng Bằng một tay siết lấy cây cung, còn tay kia siết chặt cán đao bên hông lão.

Đao của lão còn chưa xuất khỏi bao, nhưng trong con ngươi của lão đã lộ ra sát cơ còn đáng sợ hơn cả lưỡi đao.

Tiểu Phương thật sự rất muốn lén mở chiếc mũ phủ ở trên mặt Bốc Ưng, để chàng nhìn thấy khuôn mặt này.

Vệ Ưng Bằng một đao xuất thủ ngay quỹ cũng có thể chém chết, hướng hồ là một kẻ mà trên mặt lại phủ một cái mũ.

Hướng hồ trong ống tên của lão vẫn còn có tên, những mũi tên uy mãnh hơn sấm sét, nhanh hơn điện chớp-những nộ tiễn.

Chiếc mũ vẫn còn ở trên mặt, đao vẫn còn ở trong bao.

Đột nhiên, phía sau gò cát vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê long.

Tiểu Phương đương nhiên nghe không hiểu ý nghĩa của sáu chữ này, nhưng chàng có thể nghe ra tiếng kêu tràn đầy sợ hãi, một nỗi sợ hãi có thể khiến cho hồn phách người ta nát vụn ra.

Lúc chàng nghe thấy tiếng kêu thảm này, Vệ Ưng Bằng đã nhanh như tên bắn, vòng qua gò cát.

Tiểu Phương vốn đã ngay đứng còn đứng không nổi, nhưng chàng trước giờ rất là hiếu kỳ, hiếu kỳ cũng là một trong những sức mạnh có thể kích động nhân tâm.

Chàng cũng nhảy bật lên, cùng Bốc Ưng vòng qua gò cát.

Vừa vòng qua gò cát, Tiểu Phương liền nhìn thấy một cảnh tượng mà cả cuộc đời này chàng sẽ mãi mãi không quên.

Nếu cái bao tử của chàng không trống rỗng, chàng rất có thể đã nôn ói ra.

Ngựa đang chạy cuồng, người đã ngã xuống.

Toàn phong tam thập lục bá đao của Vệ Ưng Bằng đã ngã gục ba mươi bốn người, ngã gục trong vũng máu.

Đao của bọn họ còn chưa xuất ra khỏi bao.

Bọn họ đều là những đao thủ rất nổi tiếng trong giang hồ, nhưng họ đã không kịp rút đao, thì đã chết thảm.

Bọn họ xem ra không giống chết ở trong tay kẻ khác, mà là chết dưới móng của một con mèo, tại vì ở trên mặt mỗi người bọn họ, đều có ba vết máu phẳng phất như móng mèo cào ra.

Một người Tạng trang sức kỳ dị, khuôn mặt dài dầy phong sương đang sợ hãi nhẩn nhúm lại, quỳ xuống đất, hai tay đưa lên cao, hướng lên trời kêu thảm thiết:

- Thạch Mễ, kha la kha la!

Tô Mã năm nay năm mươi một tuổi, từ lúc ba mươi tư tuổi đã bắt đầu làm hướng đạo cho người Hán, ngoại trừ tộc huynh Mã Lỗ của y ra, có rất ít người có thể thông thạo hơn y vùng đại sa mạc này.

Sa mạc vô tình, giống như một cơn ác mộng hoang đường, có lúc tuy cũng xuất hiện vài ảo cảnh diễm lệ và ảo giác khiến người điên cuồng, nhưng chung kết cuối cùng nhất vẫn là cái chết.

Đối với y mà nói cái chết đã không thể xem là chuyện đáng sợ, y đã nhìn thấy vô số xương trắng của người chết.

Chưa bao giờ nhìn thấy y sợ hãi như vậy, y sợ đến nỗi toàn thân đều đang co rút lại.

Sợ hãi cũng là một loại tật bệnh lây truyền, giống như bệnh dịch, nhìn thấy người khác sợ hãi, bản thân cũng sẽ ngưng ngán mà sợ hãi theo.

Hướng hồ toàn phong tam thập lục đạo danh chấn giang hồ, lại chỉ trong nháy mắt cơ hồ đều chết thảm, chuyện này cũng đã là điều rất đáng sợ.

Tiểu Phương bỗng nhiên phát giác thấy tay chân của bản thân mình đều đã lạnh như băng, mồ hôi lạnh ướt đầm sống mũi.

Lúc chàng nhảy bật dậy, thì Bốc Ứng vẫn còn đang nằm, trên mặt vẫn còn phủ chiếc mỷ, đến lúc chàng vòng qua gò cát, Bốc Ứng đã ở đó.

Về mặt Bốc Ứng vẫn không có một chút biểu lộ nào.

Cái chảy trong mỗi huyết quản trên người Bốc Ứng dường như đều không phải là máu, mà là nước lạnh.

Nhưng Tiểu Phương nghe thấy trong miệng Bốc Ứng cũng đang lẩm bẩm, cái mà y nói cũng là sáu chữ như ma chú đó:

- Thạch Mễ, kha la kha la.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Người có hiểu đây là ý nghĩa gì không?

Bốc Ứng nói :

- Ta hiểu.

- Người có thể nói cho ta hay không?

- Có thể!

Tiểu Phương chợt hỏi:

- Ý nghĩa của Thạch mễ, có phải là gạo dùng đá tạo thành không?

- Không phải, đá không phải là gạo, đá không thể tạo thành gạo, đá không thể ăn, đá nếu có thể ăn được thì trên thế gian này sẽ không có người chết vì đói.

- Nhưng điều mà ta nghe thấy y vừa nói rõ ràng là “Thạch mễ”.

- Đó là chữ Tạng.

- Trong chữ Tạng “Thạch mễ” nghĩa là gì?

- Là mèo.

- Mèo?

- Mèo!

Mèo là động vật thường thấy, rất nhu thuận, ngay các tiểu cô nương sáu bảy tuổi cũng dám ôm mèo vào trong lòng.

Mèo ăn cá.

Người cũng ăn cá, ăn còn nhiều hơn cả mèo.

Mèo ăn chuột.

Nhưng có rất nhiều người lại sợ chuột, mà có rất ít người lại sợ mèo.

Tiểu Phương nói:

- Mèo có gì đáng sợ? Ngay cả cá cũng không sợ mèo, cá sợ là người, người bắt cá.

Bốc Ứng nói:

- Đúng!

- Chỉ có chuột mới sợ mèo.

- Sai!

Đôi mắt sắc như mắt chim ưng của Bốc Ứng đột nhiên lộ ra những ánh sáng kỳ quái, phẳng phất như đang nhấp nháy nhìn một nơi xa xôi tràn đầy thần quỷ yêu quái kỳ dị mà tà ác nào đó.

Tiểu Phương mơ hồ cũng bị thần sắc này của y làm cho mê hoặc, mà không hỏi gì thêm.

Vệ Ứng Bằng đang nghĩ cách làm cho Tô Mã hồi phục lại bình tĩnh, để y nói ra chuyện vừa xảy ra, nhưng ngay cả rượu Thanh khoa mà người Tạng yêu thích nhất, cũng không cách nào khiến y bình tĩnh lại được.

Một hồi lâu sau, Bốc Ứng mới chậm rãi nói:

- Cổ sự tương truyền, ở biên duyên của đại địa có một ngọn núi không những có băng tuyết muôn đời không tan, hơn nữa còn có loại yêu ma còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

Tiểu Phương nói:

- Cái người nói, có phải là Thủy Phong của Thánh Mẫu?

Bốc Ứng gật đầu:

- Loại yêu ma mà ta nói chính là mèo, tuy thân thể của nó đã luyện thành hình người, nhưng đầu của nó vẫn là mèo.

- Còn kha la kha la nghĩa là gì?

- Là cường đạo, là loại cường đạo hung ác nhất, không những muốn cướp tiền tài của người ta, mà còn muốn ăn cả máu thịt của người ta.

Dừng một lát, Bốc Ứng tiếp:

- Bọn chúng đại bộ phận đều là người Quả Nhĩ Lạc ở vùng thâm sơn Tạng biên, cuộc sống và ngôn ngữ của bọn họ đều không giống người bình thường, hơn nữa hung hãn dã man, còn tàn bạo hơn cả người Ha Tát Khắc.

Sau cùng Bốc Ứng còn bổ sung thêm:

- Quả Nhĩ Lạc trong tiếng Phạn còn có ý nghĩa khác nữa.

Tiểu Phương liền hỏi:

- Ý nghĩa gì?

- Quái vật!

Tiểu Phương thở dài nói:

- Yêu ma thân người đầu mèo, cường đạo quái vật tàn bạo dã man.

Rồi chàng nhìn Tô Mã:

- Chẳng trách nào kẻ này sợ hãi ghê gớm như vậy, lúc này ngay ta đây cũng có hơi sờ sợ.

Vệ Ứng Bằng đột nhiên kéo một bàn tay đang liên tục co giật của Tô Mã, vận từng ngón tay của y ra.

Tay y đang nắm chặt một lá cờ nhỏ, bên trên rõ ràng theo một yêu ma thân người đầu mèo.

Tô Mã là quỷ xuống, rạp mình sát đất, vái lạy lá cờ này, miệng lầm bầm, trong mỗi câu nói đều có sáu chữ:

- Thạch mẽ, kha la kha la!

Bây giờ, tóm lại Tiểu Phương đã hiểu rõ ý nghĩa của sáu chữ này- Miêu đạo!

Lúc này Tô Mã đã trấn tĩnh lại kể chuyện mà vừa rồi y tận mắt nhìn thấy.

Ba mươi tư Toàn Phong đao thủ này đều chết trong tay của Miêu đạo.

Bọn chúng giống như quỷ hồn đột nhiên xuất hiện, thân hình của bọn chúng là người, đầu là mèo, trên trán mọc sừng giống như tai mèo.

Bọn chúng thật sự có ma lực yêu dị tà ác, vì vậy các đao thủ đã được huấn luyện kỹ lưỡng lâu dài, vẫn không kịp rút dao ra, mà đã chết thảm dưới tay bọn chúng.

Bọn chúng để cho Tô Mã sống sót vì bọn chúng muốn y nói lại một câu với Vệ Ứng Bằng:

- Giết người cướp vàng đều là bọn chúng, vô luận ai muốn truy tra chuyện này, tất sẽ phải chịu chết. Sau khi chết hồn phách sẽ còn bị câu thúc trong địa ngục băng tuyết ở Thủy Phong của thánh mẫu, chịu nỗi khổ vạn năm gió lạnh chích xương, muôn đời không được siêu thoát.

Sắc trời đã dần dần tối đi, trời đất như bỗng nhiên tràn ngập một sự hoang lạnh rợn người.

Tiểu Phương rất muốn kiếm chút rượu “thanh đảo” để uống.

Trên người của các Toàn Phong đao thủ này tuy không có rượu, ít ra cũng có nước, nhưng đối với bọn họ lúc này không còn cần thiết nữa.

Nhưng miêu đạo không những đoạt đi tính mạng của bọn họ, mà ngay túi nước da dê của bọn họ cũng cướp đi.

Vệ Ứng Bằng lặng lẽ nghe Tô Mã nói xong, đột nhiên quay người nhìn trừng Bốc Ứng:

- Người tin lời hấn chứ?

Bốc Ứng nói:

- Ta nghĩ không ra tại sao hấn muốn nói dối?

Vệ Ứng Bằng cười nhạt nói:

- Người tin là trên thế gian này thật sự có loại quái vật thân người đầu mèo đó ư?

- Người không tin?

Tiểu Phương đột nhiên nói:

- Ta cũng không tin, nhưng tin ba mươi vạn lạng vàng đó chắc chắn đã miêu đạo cướp đi.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Vô luận là ai chỉ cần đeo một mặt nạ hình thức giống như đầu mèo, thì đều có thể tự xưng là miêu đạo.

Tiểu Phương nói:

- Vô luận là ai đều có thể ư? Vô luận là ai đều có thể trong nháy mắt giết chết ba mươi tư Toàn Phong đao thủ của người ư? Vô luận là ai đều có thể giết chết Thiết đảm thân thương và Thiết Huyết tam thập lục kỳ của lão ư?

Vệ Ứng Bằng không nói gì.

Có thể xem như đám miêu đạo này không phải là yêu mà, mà là người, nhưng chắc chắn là những con người đáng sợ vô cùng.

Bọn chúng không những hành tung phiêu hốt, hơn nữa chắc chắn là có loại võ công bí hiểm tà dị.

Bốc Ứng bỗng nhiên nói:

- Ta chỉ tin một điều.

Tiểu Phương liền hỏi:

- Điều gì?

- Nếu bọn chúng muốn giết một người, thì tuyệt sẽ không là chuyện khó khăn.

Vệ Ứng Bằng biến sắc.

Bốc Ứng lạnh lùng nhìn lão nói:

- Còn có một điều mà ngươi cũng phải hiểu rõ.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Ngươi nói đi!

Bốc Ứng nói:

- Nếu ta là miêu đạo, thì bây giờ ngươi đã là một xác chết.

Vệ Ứng Bằng bỏ đi.

Đúng cái giây phút trước lúc lão sắp đi, Tiểu Phương vốn cho rằng lão sẽ xuất thủ.

Lão đã siết chặt đao, mỗi căng tay do dụng lực quá mạnh mà đã trắng tái ra.

Đao pháp của lão, tuyệt có thể xếp hạng trong mười người đứng đầu của tất cả các đao pháp danh chấn thiên hạ. Trảm quỷ đao của lão sắc nhọn vô cùng lại đặc biệt khớp với khổ người của lão, cũng cao to hơn Bốc Ứng.

Bốc Ứng lại rất nhỏ bé, trừ đôi mắt sắc bén như mắt ưng, còn các bộ phận khác đều nhỏ yếu, nhất là đôi tay nhỏ bé như nữ nhân.

Cơ hồ ngay Tiểu Phương cũng không tin là Bốc Ứng có thể đón đỡ nổi Nộ tiễn thần cung Trảm quỷ đao danh chấn thiên hạ.

Nhưng cách nghĩ của bản thân Vệ Ứng Bằng lại bất đồng.

Vì vậy lão bỏ đi, mang theo hai người còn sót lại trong Toàn Phong tam thập lục đao của lão, ngay một câu cũng không nói mà bỏ đi.

Vệ Ứng Bằng rõ ràng là một người rất cẩn trọng, hơn nữa rất khắc nghiệt.

Lão bỏ đi, ngay nhìn cũng không nhìn những thi thể nằm dưới đất, bọn họ tuy là tử đệ nhưng đối với lão đã không còn giá trị nữa.

Tiểu Phương nhin không được kêu to:

- Tại sao ngươi không chôn cất bọn họ rồi hă đi?

Câu trả lời của Vệ Ứng Bằng giống như lão làm một chuyện nào khác vậy, khiến người khác không thể trách cứ được.

- Ta đã chôn cất họ rồi.

- Thiên táng.

Bốc Ứng vẫn chưa đi.

Y lại nằm xuống, nằm ở nơi tránh gió phía sau gò cát, dùng cái áo choàng trắng to rộng che kín toàn thân.

Sa mạc giống như một nữ nhân, hay thay đổi, lúc nóng có thể thiêu cháy người ta, lúc lạnh có thể làm máu người ta kết băng lại.

Vừa sụp tối, đại sa mạc nóng chảy như lò lửa liền trở nên lạnh lẽo thấu xương, lại thêm bóng đêm bao trùm không bờ không bến, có thể bóp chết trong im lặng tất cả mọi sinh mạng trong trời đất. Không ai mong muốn mạo hiểm trong bóng đêm như thế cả.

Lúc này, sắc trời vừa sẫm tối, Bốc Ứng rõ ràng đã sẵn sàng lưu lại nơi đây để qua đêm dài vô tình.

Tiểu Phương ngồi xuống bên cạnh y, bỗng nhiên cười cười nói với y:

- Ân hận vô cùng!

Bốc Ứng hỏi:

- Tại sao ân hận?

- Tại vì sáng ngày mai lúc tỉnh dậy, ta chắc chắn vẫn còn sống, người phải đợi ta chết, chắc chắn còn phải rất lâu.

Tiểu Phương đã tìm thấy con chim ưng đã từng muốn ăn thi thể chàng, nay chàng đã sẵn sàng ăn thi thể của nó.

Tiểu Phương than thở nói:

- Bây giờ ta mới biết, đến lúc bắt đắc dĩ, một con người và một con chim ưng ăn xác chết đều không có gì khác nhau cả.

Bốc Ứng nói:

- Lúc bình thường, cũng không có gì khác nhau.

Tiểu Phương buột miệng:

- Sao?

- Bình thường người có ăn thịt bò không?

- Ăn!

- Thịt bò mà người ăn, cũng là thi thể của con bò. Chim ưng cũng là một loài chuyên ăn thi thể.

Tiểu Phương gượng cười.

Chàng chỉ có thể gượng cười, điều mà Bốc Ứng nói tuy lạnh lùng tàn khốc, nhưng không ai phản bác được.

Xích khuyển vẫn còn chưa ngã gục.

Nó có thể cầm cự đến lúc này do Tiểu Phương đã đem chút nước cuối cùng cho nó uống, vì ngựa tuy là thú nhưng thú tính của ngựa lại kém hơn người, ít ra nó không thấm vấy mùi tanh của máu.

Nó không ăn thi thể.

Bốc Ứng bỗng nhiên lại nói:

- Người không những có kiếm tốt, mà còn có ngựa tốt.

Tiểu Phương gượng cười nói:

- Chỉ đáng tiếc là con người ta đây lại không thể xem là người tốt.

- Vì vậy mà người ta mới gọi người là Tiểu Phương lợi hại.

- Người biết à?

Lúc này sắc trời đã rất tối, đã không thể nhìn thấy sắc diện của Tiểu Phương, giọng nói của chàng tràn đầy sự kinh ngạc:

- Làm sao người biết?

Bốc Ứng nói:

- Chuyện mà ta không biết rất ít.

Tiểu Phương hỏi:

- Người còn biết gì nữa?

- Người đích xác là một con người rất lợi hại, tính khí kỳ quái ghê gớm, xương cốt cứng đáng sợ, có lúc phóng khoáng vô cùng, có lúc hẹp hòi vô tỷ, có lúc muốn lấy mạng người khác, có lúc người khác cũng muốn lấy cái mạng của người.

Dừng một lát, Bốc Ứng thân nhiên nói tiếp:

- Lúc này ít ra cũng có mười ba người đang truy đuổi theo người, muốn lấy cái mạng của người.

Tiểu Phương lại cười cười nói:

- Chỉ có mười ba người thôi sao? Ta vốn cho rằng còn phải nhiều hơn kia.

- Kỳ thật vốn không cần phải mười ba người, chỉ cần hai người trong số đó đến cũng đã đủ rồi.

- Hai người nào?

- Sư hổ hồn thủ và Thủy Ngân.

- Thủy Ngân?

- Người chưa nghe qua người này à?

- Thủy Ngân là ai? Là người như thế nào?

- Không ai biết Thủy Ngân là người như thế nào, thậm chí ngay là nam hay nữ cũng không ai biết. Ta biết người này là kẻ sát nhân, lấy nghề sát nhân để mưu sinh.

- Loại người như vậy không chỉ có mỗi mình Thủy Ngân.

- Nhưng giá tiền mà Thủy Ngân đòi ít nhất cũng mắc mười lần hơn người khác, vì y giết người không bao giờ thất thủ.

- Ta mong rằng hắn là nữ nhân, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, nếu ta nhất định phải chết thì có thể chết ở trong tay một mỹ nữ thì cũng khá là sung sướng.

- Y có thể là nữ nhân, có thể là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, nhưng cũng có thể là một lão già, lão bà.

- Cũng có thể là người.

Bốc Ứng trầm ngâm, rất lâu mới chậm rãi nói:

- Cũng có thể là ta đấy!

Gió càng lạnh, bóng tối đã bao trùm khắp nơi, hai người đang lặng nằm trong bóng đêm, không nhìn thấy mặt nhau. Qua rất lâu, Tiểu Phương bỗng nhiên cười nói:

- Ta thật sự không nên nghi người.

Bốc Ứng buột miệng:

- Sao?

- Nếu là người, thì bây giờ ta đã là cái xác chết rồi.

- Ta vẫn còn chưa giết người, có lẽ chỉ vì ta vốn không cần gấp vội.

- Có thể!

- Vì vậy người chỉ cần vừa có cơ hội, thì hãy hạ thủ giết ta trước đi.

- Nếu người không phải là Thủy Ngân thì sao?

- Giết lầm người, vẫn còn hơn bị người giết nhầm.
- Ta đã giết người, nhưng chưa bao giờ ta giết nhầm người cả.
- Người mà người giết đều đáng chết chứ?
- Tuyệt đối thế!
- Nhưng ta biết ít nhất người đã giết lầm một người.
- Ai?
- Lữ Thiên Bảo!

Bốc Ứng nói tiếp:

- Người biết rõ y là nhi tử duy nhất của Phú Quý thần tiên, người biết rõ sau khi giết chết Lữ Thiên Bảo thì Phú Quý thần tiên sẽ không tha cho người. Người đương nhiên biết trong giang hồ có bao nhiêu người chịu bán mạng cho Lữ Tam gia.

Tiểu Phương nói:

- Ta biết!

Bốc Ứng hỏi:

- Vậy tại sao người lại giết?
- Tại vì y phải chết, phải chết.
- Tuy người đã giết y, nhưng bản thân người cũng sống không lâu đâu.
- Cho dù ta lập tức sẽ chết, ta cũng giết y.

Rồi ngay sau đó, giọng nói của Tiểu Phương ngập tràn sự phẫn nộ:

- Cho dù ta có bị nghiền xương róc thịt dày vò xuống mười tám tầng đại ngục, ta cũng giết chết y, không thể không giết.

Bốc Ứng nói:

- Chỉ cần người cho rằng người đó là người phải chết, thì người đi giết ngay, bất chấp thân thể của người đó là ai, đều như thế chứ?
- Dù có là thiên tử đi chăng nữa, cũng thế thôi.

Bốc Ứng lại đột nhiên thở dài nói:

- Vì vậy mà người lúc này chỉ còn đợi người ta đến lấy mạng của người thôi!

Tiểu Phương nói:

- Ta vẫn đang đợi, mọi lúc vẫn đang đợi.

Bốc Ứng gần giọng nói:

- Người tuyệt đối sẽ không đợi quá lâu đâu.

Bóng đêm vô cùng vô tận, tịch mịch như chết, không có ánh sáng, không có âm thanh, không có sự sống.

Tiểu Phương cũng biết bản thân mình sẽ không đợi quá lâu, trong lòng chàng đã có dự cảm bất tường.

Thủy Ngân không điều gì mà không làm, tuyệt sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Lúc Thủy Ngân di chuyển tuyệt không có một chút tiếng động nào.

Chỉ cần để cho một chút thủy ngân lưu nhập vào trong da thịt người, nó sẽ lột toàn bộ da trên người người.

Một người nếu có tên là Thủy Ngân, đương nhiên có nguyên nhân của nó.

Tiểu Phương cũng biết Thủy Ngân tuyệt đối là một kẻ cực kỳ đáng sợ.

Thương tích của Tiểu Phương không nhẹ, vết thương đã thối rữa, máu thịt của một con chim ưng không thể làm cho thể lực của chàng hồi phục được, với tình trạng này dường như chàng chỉ đợi chết.

Đợi chết thật sự là một chuyện rất đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả bản thân “tử vong”.

Bốc Ứng đột nhiên lại hỏi:

- Người có biết Sư Hồn Thủ là người như thế nào không?

- Ta biết!

- Sư Hồn Thủ họ Hàn, tên Hàn Chương. Y thường ít xuất động trong giang hồ, nhưng danh khí của y lại rất lớn, vì y là một trong tứ đại cao thủ mà Phú Quý thần tiên cung dưỡng, binh khí độc môn của y tên gọi là Sư Hồn Thủ, đã tuyệt truyền từ lâu, chiêu thức kỳ lạ độc hiểm, không biết đã lấy hồn của bao nhiêu người rồi.

Bốc Ứng nói:

- Người còn có chuyện chắc chắn người không biết.

Tiểu Phương hỏi:

- Chuyện gì?

- Y còn có tên khác, bằng hữu của y đều gọi tên này của y.

- Gọi y là gì?

- Mang nhân (người mù).

Mang nhân thì không đáng sợ.

Nhưng Tiểu Phương nghe thấy hai chữ này, liền cảm thấy nặng nề trong lòng.

Người mù nhìn không thấy, lúc người mù muốn giết người thì không cần phải nhìn thấy người đó mà vẫn có thể giết được người đó.

Người mù trong bóng tối vẫn có thể giết được người.

Không có ánh sao, không có ánh trăng, trong cái bóng đêm khiến người tuyệt vọng này thì người mù càng đáng sợ hơn những người có đôi mắt sáng sắc bén nhất.

Bốc Ứng nói:

- Y không hoàn toàn mù, nhưng cũng giống như mù vậy, mắt của y mấy năm trước bị thương, hơn nữa....

Bốc Ứng đột nhiên không nói tiếp giống như là đột nhiên bị một lưỡi dao cắt đứt lời nói.

Lông tơ trên người Tiểu Phương trong nháy mắt dựng đứng cả dậy.

Chàng biết Bốc Ứng tại sao ngậm miệng lại, tại vì chàng cũng nghe thấy một âm thanh kỳ quái, không phải là tiếng bước chân, cũng không phải là tiếng hơi thở, mà là một loại âm thanh khác.

Một loại âm thanh không thể dùng tai để mà nghe được, tai cũng nghe không thấy, một loại âm thanh chỉ có dùng xúc giác của dã thú mới có thể nghe thấy được.

Có người đến.

Kẻ muốn mạng của chàng đã đến.

Tiểu Phương không thể nhìn thấy con người này, ngay hình bóng cũng không thấy.

Nhưng chàng có thể cảm giác thấy con người này cách chàng đã càng lúc càng gần.

Sa mạc lạnh buốt, hạt cát lạnh buốt, trường kiếm lạnh buốt.

Tiểu Phương đã siết chặt lấy kiếm của mình.

Chàng vẫn không nhìn thấy con người này, ngay hình bóng cũng không nhìn thấy.

Nhưng đã cảm giác thấy một sát khí cướp lấy hồn phách người ta.

Tiểu Phương đột nhiên lặn người về phía Bốc Ứng.

Bốc Ứng vừa rồi rõ ràng là đang nằm ở đó, cách chàng không xa, bây giờ đã không còn ở đó nữa.

Nhưng chắc chắn ngoài Bốc Ứng ra thì có một người, ở cạnh gần chàng, đang đợi lấy cái mạng của chàng.

Tiểu Phương không dám nhúc nhích nữa, không dám phát ra một tí tiếng động nào, thân thể của chàng mơ hồ như đang dần dần co cứng lại.

Đột nhiên Tiểu Phương lại nghe thấy một loạt tiếng gió sắc nhọn.

Chàng từ lúc mười bốn tuổi đã bắt đầu lưu lạc kiếm sống, giống như một con sói hoang lang thang chốn giang hồ.

Đã chịu đâm, chịu đánh, chịu đao, chịu kiếm, chịu đủ mọi loại vũ khí và ám khí.

Chàng nghe ra được tiếng gió của ám khí phá không này, một loại ám khí cực kỳ nhỏ bé, cực kỳ sắc nhọn, loại ám khí này thông thường đều là dùng lò xo bắn ra, hơn nữa thường có độc.

Tiểu Phương không tránh né, không nhúc nhích.

Chàng mà nhúc nhích là chết ngay.

“Tiếng” một tiếng, ám khí đã bắn ra, bắn vào cát ở bên cạnh chàng.

Người này tính kỹ Tiểu Phương chắc chắn sẽ tránh né, chắc chắn sẽ nhúc nhích.

Vì vậy, ám khí không nhắm vào người của chàng mà lại là nhắm vào thoái bộ, bất luận Tiểu Phương tránh né phía nào chỉ cần nhúc nhích là chết ngay.

Nhưng chàng lại không nhúc nhích, bởi vì Tiểu Phương nghe ra tiếng gió không phải là trực tiếp bắn tới phía người chàng, chàng cũng tính rõ ý hướng xuất thủ của con người này.

Tiểu Phương không nắm chắc mười phần, chuyện này bất luận ai cũng không thể nắm chắc mười phần.

Trong cái tích tắc suýt mất mạng này, Tiểu Phương cũng không cách gì nghĩ ngợi nhiều.

Nhưng chàng quyết định đánh cược, dùng tính mạng của bản thân làm tiền cược, dùng phán đoán của bản thân để đặt cược. Lần đặt cược này khá là mạo hiểm.

4. Mang Nhân, Người Mù

Nhưng trận đánh bạc này vẫn còn chưa dứt, Tiểu Phương chắc chắn còn phải đánh tiếp nữa, bởi vì đối thủ của chàng tuyệt không chịu buông tha cho chàng.

Đòn này Tiểu Phương tuy thắng, đòn sau rất có thể sẽ thua, mọi lúc đều có thể sẽ thua, cái thua chính là cái mạng của chàng. Rất có thể ngay thân hình của đối thủ còn chưa nhìn thấy, thì đã thua mất cái mạng mình rồi.

Tiểu Phương vốn đã sẵn sàng chịu chết, nhưng cách chết như thế này chàng chết thực sự không cam tâm.

Tiểu Phương bỗng bắt đầu ho.

Ho tất nhiên là sẽ có tiếng, có tiếng động tất có mục tiêu, chàng đã lộ hoàn toàn bản thân mình cho đối phương.

Lập tức nghe thấy một loạt tiếng gió, một loạt tiếng gió mơ hồ xé nát toàn thân Tiểu Phương.

Nhưng Tiểu Phương đã lùi người đi, dụng tận tất cả tiềm lực để lùi đi, lùi đi dưới tiếng gió.

Trong bóng đêm đột nhiên lóe lên ánh kiếm.

Lúc Tiểu Phương ho, chàng đã rút kiếm, một trong những thanh kiếm sắc bén nhất trong thiên hạ.

Kiếm quang lóe lên, phát ra một tiếng “tiếng”, sau đó là một tiếng động thiết khí rơi xuống mặt đất.

Tiếng động này vừa dứt, thì đã trở lại ngay sự im lặng chết chóc.

Tiểu Phương cũng không nhúc nhích thêm nữa, ngay hơi thở cũng kém lại, duy nhất cái có thể cảm giác được, chính là mồ hôi lạnh đang từ sống mũi nhỏ xuống, rồi không biết trôi qua bao lâu như một sự trường cửu vĩnh hằng như thế, chàng nghe thấy một âm thanh khác.

Âm thanh mà chàng đang chờ đợi.

Vừa nghe thấy âm thanh này, toàn thân Tiểu Phương lập tức hư thoát, từ từ ngã xuống.

Cái mà Tiểu Phương nghe thấy là một tiếng rên rỉ rất yếu và những tiếng rên rỉ rất yếu và những tiếng thở hổn hển.

Con người ta chỉ khi ở lúc thống khổ đã đạt tới cực hạn, đã hoàn toàn không cách gì khống chế bản thân, mới phát ra loại âm thanh như vậy.

Tiểu Phương biết trận chiến này chàng lại đã thắng, thắng tuy thể lương gian khổ, nhưng tóm lại là đã thắng.

Tiểu Phương đã thắng, thường thắng, vì vậy chàng vẫn còn sống sót.

Chàng luôn cho rằng, bất kể thế nào, thắng lợi và sinh tồn, ít ra cũng tốt hơn thất bại, tốt hơn cái chết.

Nhưng lần này ngay hương vị của thắng lợi Tiểu Phương cũng không cách gì phân rõ được, toàn thân chàng đột nhiên hư thoát, một loại hư thoát vì hoàn toàn rã rời buông lỏng mà sinh ra.

Khắp nơi vẫn là một màn đêm, bóng đêm không bờ không bến, một bóng đêm đầy tuyệt vọng.

Thắng lợi và thất bại dường như đã không còn gì để phân biệt, nhìn tròng mắt hay nhắm mắt lại càng không có gì khác biệt.

Mi mắt của Tiểu Phương dần khép lại, đã không còn muốn cảm cự nữa, vì sống hay chết dường như không có gì khác nhau.

- Người không thể chết.

- Chỉ cần còn có một chút cơ hội sinh tồn, người không thể bỏ qua.

- Chỉ có kẻ nhu nhược vô năng mới sẽ bỏ qua cơ hội sinh tồn.

Tiểu Phương đột nhiên tỉnh giấc bật dậy.

Không biết vào lúc nào, trong bóng tối đã có ánh sáng.

Ánh sáng cũng giống như bóng đêm, cũng đột nhiên mà đến, Tiểu Phương cuối cùng cũng nhìn thấy con người này, con người nhất tâm muốn cái mạng của chàng.

Con người này cũng không chết.

Người này vẫn còn đang giãy giụa vẫn còn đang nhúc nhích, động đậy vật vã chậm chạp khó khăn, giống như một con cá giãy chết bị vây hãm trong khe đá.

Trong tay người này vừa cầm ra một vật.

Tiểu Phương đột nhiên lao tới, dụng tận lực khí toàn thân lao tới, vì chàng đã nhìn thấy cái vật mà người này cầm trong tay là một túi nước bằng da dê.

Ở đây, nước là mạng sống, mỗi người chỉ có một mạng sống. Tay của Tiểu Phương vì hưng phấn mà rung lên, lao tới như dã thú, dùng động tác của dã thú mà đoạt lấy túi nước.

Nước trong túi còn lại không nhiều, nhưng chỉ cần còn có một giọt nước, cũng có thể kéo dài được sinh mạng.

Mỗi người chỉ có một mạng sống, sinh mạng đáng quý biết bao.

Tiểu Phương ung dung tay bật mở cái nút gỗ của túi nước, đôi môi khô nẻ đã cảm giác thấy hương thơm của nước, hương thơm của cuộc sống, chàng chuẩn bị chậm rãi hớp từng ngụm chút nước trong túi.

Chàng muốn chậm rãi hưởng thụ, hưởng thụ cái ẩm ướt tươi nhận của nước, hưởng thụ cuộc sống.

Đúng vào lúc ấy, Tiểu Phương nhìn thấy đôi mắt của con người này.

Một đôi mắt tràn đầy vẻ thống khổ, tuyệt vọng và khẩn cầu, một đôi mắt sắp chết.

Thương tích của con người này còn nặng hơn cả Tiểu Phương, còn cần chút nước này hơn cả chàng. Không có nước, con người này tất sẽ chết càng mau hơn.

Con người này tuy đến giết chàng, nhưng trong giây phút này, chàng đã quên mất đi điểm đó.

Vì chàng là người, không phải là dã thú, cũng không phải là chim ưng ăn xác chết.

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện ra một con người và một con chim ưng ăn xác chết, vô luận dưới tình huống nào, cũng có sự khác biệt.

Sự tôn nghiêm của con người, lương tri và đồng cảm của con người, Tiểu Phương không vất bỏ đi được, cũng không thể quên được.

Chàng hoàn trả túi nước cho con người này, con người nhất tâm muốn lấy mạng chàng.

Tuy Tiểu Phương cũng đã từng muốn lấy mạng của người này, nhưng trong giây phút này, lúc nhân tính chịu sự khảo nghiệm vô tình như vậy, Tiểu Phương chỉ có thể làm như thế mà thôi.

Tiểu Phương tuyệt không thể đoạt lấy từ trong tay của một con người sắp chết, bất kể con người này là ai cũng vậy.

Người này lại là một nữ nhân, đợi lúc y thị lột bỏ tấm vải đen che mặt ra uống nước, Tiểu Phương mới phát hiện y thị là một nữ nhân, một nữ nhân cực kỳ mỹ lệ, tuy xem ra rõ ràng là trắng xanh tiêu tụy, nhưng lại càng tăng thêm vẻ mềm mại, mỹ lệ của y thị.

Một nữ nhân giống như y thị, sao lại trong đêm tối của đại sa mạc đáng sợ như thế này, một mình đi giết người.

Y thị đã uống hết nước trong túi, đang len lén quan sát Tiểu Phương, đôi mắt thoáng vẻ ân hận.

- Ta vốn phải để lại một nửa cho ngươi.

Y thị ném túi nước rỗng xuống đất, thở dài:

- Đáng tiếc là nước ở trong túi quả thật quá ít.

Tiểu Phương cười cười.

Chàng chỉ cười cười với y thị, sau đó nhin không được hỏi:

- Ngươi là người mù hay là Thủy Ngân?

- Ngươi phải nhìn ra ta không phải là mang nhân.

Sau khi đã được nước tưới nhuận, đôi mắt vốn đã xinh đẹp của y thị xem ra đã long lanh hơn.

- Ngươi cũng không phải là Thủy Ngân?

Tiểu Phương truy vấn tiếp:

- Ta chỉ nghe nói qua cái tên này, nhưng vẫn không biết Thủy Ngân là con người như thế nào?

Y thị lại thở dài:

- Kỳ thực, ta vốn cũng không biết ngươi là người như thế nào, chỉ biết ngươi họ Phương tên Phương Vũ.

- Nhưng ngươi lại muốn giết ta.

- Ta nhất định phải đến giết người, người chết thì ta mới có thể sống sót.

- Tại sao?

- Vì nước ở nơi này, không có nước không ai có thể sống nổi ba ngày.

Y thị nhìn túi nước rỗng ở dưới đất nói:

- Ta nhất định phải giết người bọn họ mới cho ta nước uống, nếu không thì đây là lần cuối cùng uống nước của ta.

Giọng nói của y thị đầy vẻ sợ hãi:

- Có lần ta cơ hồ bị bọn họ bỏ cho chết khát, cái mùi vị đó ta chết cũng sẽ không quên. Lần này ta xem như có thể sống sót quay về, bọn họ biết người vẫn còn chưa chết, thì tuyệt đối sẽ không cho ta dù một giọt nước.

Tiểu Phương lại cười cười với y thị.

- Có phải người muốn ta để cho người cất lấy đầu của ta, để người mang về đổi nước uống không?

Y thị lại cười cười, cười rất dịu dàng thê lương:

- Ta cũng là người, không phải là súc sinh, người đối xử với ta như vậy, ta thà chết cũng không hại người nữa.

Tiểu Phương không nói gì thêm, cũng chẳng hỏi bọn họ là ai.

Chàng không cần hỏi.

Bọn họ tất nhiên chính là người của Phú Quý thần tiên phái đến truy sát chàng, bây giờ rất có thể đang ở quanh đây.

Bốc Ưng đã bỏ đi.

Con người này giống như gió bão của đại sa mạc, lúc y muốn đến, không ai ngăn chặn được, lúc y muốn đi, cũng không ai ngăn chặn được y, mãi mãi đoán không được lúc nào y sẽ đến càng đoán không được y lúc nào sẽ bỏ đi.

Nhưng Xích khuyến vẫn còn đó.

Mặt trời đã mọc lên, Tiểu Phương sau cùng mở miệng:

- Người không thể lưu lại đây. Bất kể như thế nào, người cũng phải quay về chỗ bọn họ.

- Tại sao?

- Chỉ cần mặt trời vừa mọc lên, nội trong ngàn dặm quanh đây, đều sẽ trở nên giống như lò lửa, chút nước mà người uống đó, rất mau chóng sẽ bị nướng khô đi.

- Ta biết, lưu lại đây, ta sẽ bị chết khát giống vậy, nhưng...

Tiểu Phương ngắt lời y thị:

- Nhưng ta không muốn nhìn thấy người chết, cũng không muốn người nhìn thấy ta chết.

Y thị lặng lẽ gật gật đầu, lặng lẽ đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy đã ngã ngay xuống.

Thương tích của y thị không nhẹ.

Kiểm vừa rồi của Tiểu Phương đã đâm vào ngực của y thị, cách tim y thị nhiều nhất cũng chỉ hai phân.

Lúc này y thị di chuyển rất khó nhọc, ngay đứng cũng đứng không nổi, làm sao có thể quay về được kia chứ?

Tiểu Phương đột nhiên lại nói:

- Ta có một bằng hữu có thể đưa người quay về.

Y thị không nhìn thấy bằng hữu của chàng đâu cả.

- Nơi đây dường như chỉ có một mình người mà thôi.

- Bằng hữu không nhất định là người, ta biết có rất nhiều người không phải là bằng hữu.

Chàng bước tới xoa nhẹ lông bờm mềm mại của Xích khuyển.

- Ta cũng nhìn thấy có rất nhiều kẻ mà người xem là bằng hữu, đều không phải là con người.

- Bằng hữu của người là con ngựa này à?

Y thị tỏ ra rất kinh ngạc:

- Người xem một con ngựa là bằng hữu à?

Tiểu Phương cười cười nói:

- Tại sao ta không thể xem một con ngựa là bằng hữu chứ?

Nụ cười của chàng thoáng vẻ cay đắng:

- Ta phiêu bạt chân trời góc bể, không thân nhân không cố hương, chỉ có nó trước sau đi theo ta, sống chết có nhau, có chết không bỏ, bằng hữu như vậy người có mấy người nào?

Y thị cúi đầu xuống, rất lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao bây giờ người lại muốn chia tay với nó? Muốn nó đưa ta về?

- Tại vì ta cũng không muốn nó chết theo ta.

Chàng vỗ nhẹ Xích khuyển nói:

- Nó là một con ngựa tốt, bọn họ tuyệt sẽ không để cho nó chết, người là một nữ nhân rất xinh đẹp, bọn họ cũng sẽ không để người chết khát. Ta để nó đưa người về, mới là sinh lộ duy nhất của các người.

Y thị ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú, rất lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi:

- Người có nghĩ qua về bản thân người không? Tại sao người không nghĩ xem bản thân người phải như thế nào mới có thể sống sót được?

Tiểu Phương chỉ cười cười với y thị.

Có những vấn đề không thể trả lời cũng không cần trả lời.

Y thị không khỏi thở dài thườn thượt, nói ra suy nghĩ của y thị đối với Tiểu Phương:

- Người thật là người kỳ quái, kỳ quái vô cùng.

- Ta vốn là như thế.

Vàng thái dương đã mọc lên.

Sa mạc vô tình, lại trở thành một cái lò lửa, mọi sự sống đều đã bị thiêu cháy, chung cuộc của sự thiêu cháy là diệt vong, là chết.

Tiểu Phương đã ngã gục xuống.

Xích khuyển đã đi rồi, mang theo nữ nhân vốn bị ép tới giết người. Có lẽ nó vốn không muốn chia tay với Tiểu Phương, nhưng nó cũng không thể làm trái ý chàng, nó tóm lại cũng chẳng qua chỉ là một con ngựa mà thôi.

Quanh đây đã không còn nhìn thấy sự sống nào khác, Tiểu Phương ngã xuống bãi cát nóng như lửa, cố gắng cầm cự không để cho đôi mắt khép lại.

Nhưng bầu trời đại địa trong đôi mắt của chàng, cơ hồ đã biến thành một ngọn lửa.

Tiểu Phương biết bản thân lần này thật sự phải chết, tại vì, chàng đã nhìn thấy ảo giác mà chỉ có những kẻ sắp chết mới có thể nhìn thấy, chàng bỗng nhìn thấy một đoàn kiệu ngựa nghi thức phong lưu xuất hiện dưới ánh mặt trời vàng chói.

Thân thể mỗi người đều mơ hồ đang lấp lánh ánh sáng chói chang trong tay đều cầm túi nước vàng chói trong túi chứa đầy rượu ngon và nước ngọt như mật.

Nếu đây không phải là ảo giác, không phải là ảo giác mà trời cao dùng để an ủi một kẻ sắp chết thì chắc chắn đó là sứ giả từ âm cảnh đến đón chàng.

Đôi mắt Tiểu Phương cuối cùng đã nhắm lại, chàng chết trong lòng không chút áy náy. Ngày này đã là ngày mười bảy tháng chín.

Lúc Tiểu Phương tỉnh dậy, ngay lập tức xác định hai chuyện.

Chàng vẫn còn chưa chết.

Chàng hoàn toàn lỏa thể.

Nằm lỏa thể ở trên một chiếc giường nệm trải da báo, chiếc giường nệm này đặt ở trong góc một bức lều to lớn hoa lệ, trên chiếc kỷ gỗ bên cạnh có một cái chậu vàng, trong chậu chứa đầy nước quý hơn vàng.

Một nữ nhân thân hình thon thả thướt tha, ăn mặc đồ người Hán, trên mặt che tấm mạng lụa, đang dùng một miếng vải tơ mềm mại, nhúng vào nước trong chậu lau lau thân hình của chàng.

Tay của nữ nhân thon dài nhu mỹ, động tác của nàng nhẹ nhàng êm ái cẩn thận, giống như một người bảo tồn cổ vật đang lau chùi một cổ vật mới lấy từ lòng đất lên, từ mày, mắt, mặt, miệng của Tiểu Phương, lau rửa cho tới ngón chân, thậm chí cấu bắp trong móng tay của chàng cũng đều được lau rửa sạch sẽ.

Một con người trải qua vô vàn tai họa, ra sống vào chết bỗng nhiên phát giác ra bản thân mình ở trong một tình huống như vậy, cảm giác của y sẽ là kinh dị, hay là vui thích?

Cảm giác đầu tiên của Tiểu Phương giống như phạm tội vậy.

Trong sa mạc, lại có người dùng nước, quý hơn cả vàng để lau rửa cho chàng, thì đây không phải là sự xa xỉ, mà là một tội ác.

- Chủ nhân ở đây là ai? Ai cứu chàng?

Tiểu Phương muốn hỏi:

Nhưng toàn thân vẫn còn yếu ớt vô lực, trong họng vẫn còn khô khát muốn nứt ra, miệng vẫn còn đắng chát, lưỡi như sắp nứt toạc ra.

Nữ nhân che mặt xa lạ này tuy dùng nước sạch lau khắp toàn thân Tiểu Phương, nhưng lại không cho chàng một giọt nước nào cả.

Cảm giác thứ hai của chàng không phải là vui thích mà là phẫn nộ.

Nhưng sự phẫn nộ lại không bùng ra, vì Tiểu Phương lại chợt phát hiện ra trong căn lều này không chỉ có hai người bọn chàng, mà còn có một người đang lặng lẽ đứng ở góc đối diện, đang lặng lẽ nhìn chàng.

Một nam nhân có lòng tự tôn, bị người khác nhìn chăm chú lại hoàn toàn đang lỏa thể giống như đứa trẻ sơ sinh được một nữ nhân xa lạ lau rửa, thì cái mùi vị này, có ai có thể chịu đựng được chứ?

Lúc này nữ nhân lại bắt đầu lau rửa bộ phận mẫn cảm nhất của nam nhân, nếu Tiểu Phương không phải là vì quá mệt, quá khát, quá đói, thì tình dục của chàng rất có thể đã bị khơi gợi lên.

Tình huống này càng khiến người ta không thể chịu nổi.

Tiểu Phương dùng lực đẩy tay của nữ nhân ra, vùng ngồi dậy, muốn uống nước ở trong chậu vàng.

Chàng nhất định muốn uống chút nước đã, uống nước rồi mới có thể lực, cho dù có người rửa chân hôi thối của họ trong chậu nước này đi chăng nữa chàng cũng vẫn uống.

Đáng tiếc là động tác của nữ nhân này còn nhanh hơn cả Tiểu Phương, đột nhiên nhấc bổng chậu nước, cười khúc khích, rồi lao ra khỏi lều.

Tiểu Phương lại không có sức lực để đuổi theo, cũng không cách gì đuổi theo được.

Chàng vẫn còn hoàn toàn lơ đãng, một nam nhân lạ mặt đối diện vẫn còn đang nhìn chàng.

Lúc này Tiểu Phương mới nhìn rõ con người này.

Trước đây Tiểu Phương chưa hề nhìn thấy một con người như vậy, sau này e rằng cũng mãi mãi sẽ không nhìn thấy.

Cái góc đối diện đó, có một chiếc ghế bành rất to lớn, rất dễ chịu, con người này đứng ở trước chiếc ghế, nhưng nãy giờ vẫn không ngồi xuống.

Lần đầu nhìn qua, các bộ dạng mà y đứng ở đó so với người khác cũng không có gì khác.

Nhưng nếu nhìn nhiều lần, thì sẽ phát hiện cái thể đứng của y đều khác với bất cứ ai.

Tóm lại có gì khác? Không ai có thể nói ra được.

Y rõ ràng đứng ở đó, nhưng lại khiến người khác khó phát hiện sự tồn tại của y, tại vì con người của y dường như đã cùng với chiếc ghế phía sau lưng y, bức lều trên đỉnh đầu y, mặt đất dưới chân y hòa làm một thể.

Bất kể y đứng ở nơi nào, thì dường như đều có thể cùng với sự vật nơi đó hoàn toàn hòa hợp.

Lần đầu nhìn qua, y tuyệt đối tĩnh tại, tay chân tứ chi, lông tóc trên người, khắp toàn thân không có chỗ nào động đậy cả, thậm chí ngay cả nhịp tim cũng dừng lại.

Nhưng nếu nhìn nhiều lần, thì sẽ phát hiện khắp toàn thân y chỗ nào cũng đều đang động đậy, không ngừng động đậy. Nếu đánh tới một quyền, bất kể muốn đánh nơi nào trên thân thể y, đều có thể sẽ ngay lập tức nhận được sự phản kích cực kỳ đáng sợ.

Trên mặt y lại tuyệt đối không lộ ra một vẻ gì.

Y rõ ràng đang nhìn, nhưng đôi mắt cũng tuyệt đối không lộ ra một vẻ gì, giống như không nhìn thấy vật gì cả.

Trong tay y có kiếm, một thanh kiếm nằm trong vỏ màu đen rất đẹp, rất dài, rất nhẹ.

Kiếm của y vẫn còn trong vỏ.

Nhưng chỉ cần nhìn một cái, cũng sẽ cảm giác thấy kiếm khí ghê người. Thanh kiếm trong tay y vẫn còn chưa rút ra khỏi vỏ, nhưng phảng phất đã ở giữa lòng mây, yết hầu của đối phương.

Tiểu Phương thật sự không muốn nhìn lâu con người này, nhưng vẫn cứ nhìn không được phải nhìn. Con người này vẫn không có phản ứng gì.

Lúc y đang nhìn người khác, dường như hoàn toàn không có cảm giác gì. Người khác lúc nhìn y, y cũng dường như hoàn toàn không biết gì.

Vạn sự vạn vật thiên thượng địa hạ, y dường như không để nó ở trong lòng, người khác nhìn y như thế nào, y càng không thêm để ý đến.

Và y chỉ quan tâm có một chuyện...

Kiếm của y.

Tiểu Phương đột nhiên phát giác lòng bàn tay mình trở nên ẩm ướt.

Chỉ trước khi độ sức quyết liệt sinh tử thể nan lương tồn, thì lòng bàn tay chàng mới trở nên ẩm ướt.

Lúc này, chẳng qua chàng chỉ nhìn con người này mấy cái, con người này vẫn không động đậy, đối với chàng cũng không có ý thù địch gì, sao lại có phản ứng như vậy cơ chứ?

Lẽ nào bọn họ trời sinh ra là đối thủ? Sớm muộn cũng phải có một người chết trong tay người kia ư?

Chuyện này đương nhiên tốt nhất là đừng xảy ra. Giữa bọn họ không hề có ân oán, càng không có thù hận, tại sao nhất định phải trở thành thù địch chứ?

Kỳ quái là trong lòng Tiểu Phương cơ hồ lại có một triệu chứng bất tường, mơ hồ nhìn thấy giữa bọn họ có một người ngã xuống, ngã dưới kiếm của người kia, ngã trong vũng máu của chính mình.

Nhưng chàng không nhìn thấy người ngã xuống này là ai.

Tiếng cười như chuông ngân vang lên.

Nữ nhân che mặt đỏ lại từ ngoài lều lao vào, trong tay vẫn còn đang bê cái chậu vàng.

Tiếng cười của nàng thanh thoát ngọt ngào, không những tỏ rõ niềm vui của bản thân, mà còn có thể làm cho người khác vui lây.

Nhưng Tiểu Phương lại không thấy vui. Nghĩ không ra tại sao nữ nhân này lại cười vui vẻ như thế.

Chàng nhịn không được hỏi:

- Người có thể cho ta uống chút nước không?
- Không thể!

Nữ nhân mỉm cười lắc đầu:

- Chậu nước này đã dơ rồi, không thể uống.
- Nước dơ cũng là nước, chỉ cần có nước là có thể giải khát được.
- Ta vẫn không thể cho người uống.
- Tại sao?
- Tại vì cái chậu nước này vốn không phải để cho người uống.

Nàng vẫn cười nói tiếp:

- Người phải biết ở sa mạc nước quý như thế nào, đây là nước của ta, tại sao ta phải cho người uống chứ?
- Người thà có thể dùng chậu nước để lau rửa cho ta, chớ không chịu cho ta uống ư?
- Đó hoàn toàn là hai chuyện.
- Tại sao là hai chuyện?

Tiểu Phương hoàn toàn không hiểu lời nói này, lời nói của nàng quả thật làm cho người nghe rất khó hiểu.

May mà nữ nhân đã giải thích:

- Lau rửa cho người là sự hưởng thụ của ta.
- Hưởng thụ của người ư? Hưởng thụ gì?

Tiểu Phương càng không hiểu.

- Người là một nam nhân thanh niên thân hình rất đẹp, từ đầu đến chân đều phát triển rất tốt, lau rửa cho người ta cảm thấy rất vui thích, nếu để cho người uống nước, lại là một chuyện khác.

Nàng cười ngọt ngào hơn nói tiếp:

- Bây giờ người đã hiểu rõ ý của ta rồi chứ?

Tiểu Phương cũng muốn mỉm cười với nàng, nhưng cười không nổi.

Bây giờ thì chàng đã nghe hiểu lời của nữ nhân này, nhưng không hiểu nàng sao lại nói ra được những lời như vậy.

Điều này rõ ràng không giống lời con người.

Nhưng bản thân nữ nhân lại dường như cảm thấy rất hữu lý:

- Đây là nước của ta, ta dùng nó như thế nào, cũng không có quan hệ gì đến người cả. Nếu người muốn uống nước, thì phải tự mình nghĩ cách.

Lúc nàng cười, đôi mắt híp cong lại, giống trăng lưỡi liềm, lại giống như cái móc câu cá, chẳng qua vô luận ai cũng đều có thể nhìn thấy ra cái mà nàng muốn câu không phải là cá, mà là người.

- Nếu người nghĩ không ra cách bọn ta có thể chỉ cho người một con đường sáng.

Đây là lời nói của con người.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Ta dùng cách gì mới có thể tìm được nước chứ, tới đâu tìm?

Nữ nhân đột nhiên đưa bàn tay trắng mềm ra, chỉ chỉ về phía sau lưng của Tiểu Phương:

- Chỉ cần người quay đầu lại là biết ngay.

Tiểu Phương quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào, đã có một người từ phía sau đi vào lều.

Bình thời thì một con mèo có bí mật đi vào cũng nhất định sớm bị Tiểu Phương phát hiện, nhưng lúc này chàng quá mệt, quá khát, quá muốn uống nước, chỉ đến lúc chàng quay đầu lại mới phát hiện ra con người này.

Người mà chàng nhìn thấy là Vệ Ứng Bằng.

Vệ Ứng Bằng thân thể cao lớn, thái độ nghiêm túc, khí thế trầm hùng, rất chú trọng y phục, vẻ mặt suốt năm khó mà lộ ra nụ cười, một đôi mắt lung linh đầy uy lực, tràn ngập một quyết tâm sắt đá.

Vô luận bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, lão đều có thể khiến người khác giữ gìn sự tôn kính đối với lão.

Việc mà lão làm thông thường cũng đáng được người khác tôn kính.

Năm nay lão năm mươi ba tuổi. Lúc hai mươi mốt tuổi, lão đã cầm đầu bọn vệ sĩ áp tải của một Tiêu cục hàng hóa lớn nhất vùng Quan Trung. Ba mươi năm nay, trước sau thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp một thất bại quá lớn nào.

Cho đến những ngày qua lão mới gặp phải.

Vàng bị cướp mất, lão cũng có trách nhiệm, đệ tử thân tín của lão, cơ hồ hoàn toàn bỗng nhiên đều chết thảm.

Nhưng lúc này xem ra lão vẫn uy nghiêm tôn quý như bình thường, trận đả kích đáng sợ đó dường như vẫn không hề làm lay chuyển được lão chút gì.

Tiểu Phương dùng tấm da báo ở trên giường quần quanh hông, rồi mới ngẩng đầu nhìn Vệ Ứng Bằng:

- Không ngờ là người cứu ta.

- Ta không cứu người!

Vệ Ứng Bằng nói:

- Không ai cứu nổi người, chỉ người mới có thể cứu được người.

Lời nói của lão xưa nay ngắn gọn trực tiếp:

- Người đã giết nhi tử duy nhất của Phú Quý thân tiên, vậy thì chắc chắn người phải thường mạng.

Dùng một chút Vệ Ứng Bằng tiếp:

- Còn bây giờ người phải chết ở trong sa mạc, chết ở trong tay của y thị.

Chữ “y thị” mà y nói, chính là nữ nhân che mặt.

Vệ Ứng Bằng bỗng lại hỏi:

- Người biết y thị là ai chứ?

- Ta biết!

Tiểu Phương lại cười cười nói:

- Nữ nhân này chắc chắn cho rằng ta không nhận ra y thị, tại vì sáng hôm nay lúc ta nhìn thấy thì y thị vẫn còn là một nữ nhân đáng yêu sắp chết, bị người ta ép buộc đi giết ta, nhưng lại trúng một kiếm của ta, trong túi chỉ còn lại hai ngụm nước.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Vì y thị đã biết chưa chắc có thể giết chết được ta, vì vậy đã sớm giữ lại thoái lộ, nước trong túi đương nhiên không thể có nhiều, để tránh bị ta giành lấy nên bộ dạng nhất định phải làm ra vẻ đáng thương, mới có thể làm ta xúc động.

Nữ nhân này giữ vẫn lắng nghe, vẫn đang cười, cười càng vui thích hơn cả lúc này:

- Lúc đó người không nên tin ta, chỉ đáng thương cho trái tim của người quá mềm yếu.

Vệ Ứng Bằng bỗng buột miệng:

- Nhưng trái tim của y thị lại tuyệt không mềm yếu, Thủy Ngân lúc giết người, tuyệt không mềm yếu, tay cũng tuyệt không mềm yếu.

Nữ nhân này là Thủy Ngân, Thủy Ngân không nơi nào mà không lọt vào được.

Tiểu Phương lại dường như không cảm thấy bất ngờ.

Vệ Ứng Bằng lại hỏi:

- Người có biết tại sao y thị vẫn chưa giết người không?

Tiểu Phương lắc đầu.

- Vì Lữ Thiên Bảo đã chết rồi, còn ba mươi vạn lạng vàng thì vẫn còn.

- Lữ Thiên Bảo với số vàng đó có gì liên quan chứ?

- Chỉ có một điểm liên quan.

Vệ Ứng Bằng nói tiếp:

- Số vàng đó cũng là của Phú Quý thần tiên Lữ tam gia.

Thủy Ngân nói:

- Vô luận ai sau khi chết cũng chẳng qua chỉ là xác chết mà thôi, trong mắt Lữ tam gia, một người chết đương nhiên không sao được với ba mươi vạn lạng vàng.

Y thị cười khích khích nói tiếp:

- Vì vậy chỉ cần người có thể giúp ta tìm ra tấm tích của ba mươi vạn lạng vàng đó, ta đảm bảo Lữ Tam gia tuyệt sẽ không tìm người phục thù nữa.

Tiểu Phương nói:

- Nghe ra thì điều này lại là một cuộc trao đổi rất hay.

Thủy Ngân nói:

- Vốn là thế.

- Các người trước sau hoài nghi số vàng đó đã bị Bốc Ứng cướp mất, ta vừa đúng biết được y, cũng là dịp thay các người đi điều tra việc này.

Thủy Ngân cười nói:

- Người quả thật không ngu.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Chỉ cần người chịu đáp ứng, bất kể cần cái gì, bọn ta đều có thể cung cấp cho người.
- Bọn ta có thể giúp người tìm ra Bốc Ưng.

Tiểu Phương trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Bốc Ưng không xem ta là bằng hữu, thay người của Tiêu cục đi bắt cường đạo, cũng không thể xem là bị mất mặt.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Không sai.
- Ta nếu không đáp ứng, các người không giết ta, thì ta cũng chết khát.

Thủy Ngân thở dài:

- Cái mùi vị này thật sự không dễ chịu chút nào.

Tiểu Phương nói:

- Vì vậy ta dường như không thể không đáp ứng các người.
- Người thực sự đã không còn con đường nào khác để chọn lựa.

Tiểu Phương cũng thở dài:

- Xe ra đường như thật sự là như thế.

Thủy Ngân nói:

- Vì vậy người đã đáp ứng.
- Vẫn còn chưa.
- Người còn suy tính gì nữa chứ?

5. Sinh Tử

Tiểu Phương nói:

- Ta không suy nghĩ gì cả.

Vệ Ưng Bằng hỏi:

- Tóm lại người đáp ứng hay không?
- Không đáp ứng.

Tiểu Phương trả lời trực tiếp ngắn gọn, vô cùng ngắn gọn.

Vệ Ưng Bằng không thay đổi sắc mặt, nhưng cơ mắt đã nheo nhắt lại con người mắt co rút lại.

Ánh mắt Thủy Ngân ra vẻ phức tạp kỳ quái, mơ hồ như cảm thấy kinh ngạc, lại cũng như tán thưởng, thích thú.

Y thị hỏi Tiểu Phương:

- Người có thể nói cho ta biết tại sao người không đáp ứng không?

Tiểu Phương cười nói:

- Tại vì ta không thích thú.

Lý do này không những không thuyết phục, mà vốn cũng không thể xem là lý do.

Lý do thật sự là gì? Tiểu Phương không muốn nói ra, xưa nay chàng luôn có nguyên tắc của chàng, người khác rất khó mà hiểu được, mà chàng cũng không muốn người khác hiểu.

Vô luận làm chuyện gì, chàng thấy chỉ cần bản thân mình tự vấn tâm không hổ thẹn là đủ rồi.

Thủy Ngân thở dài nói:

- Vệ Ưng Bằng sẽ không giết người, lão xưa nay không ép buộc ai làm bất cứ chuyện gì cả.

Tiểu Phương mỉm cười nói:

- Đây là thói quen tốt, không ngờ lão lại có thói quen tốt như vậy.

Thủy Ngân nói:

- Ta cũng sẽ không giết người, tại vì ta đã đáp ứng người, tuyệt không làm hại người nữa.

Rồi y thì cười cười nói:

- Giữ lời cũng là một thói quen tốt, người chắc chắn cũng không ngờ ta lại có thói quen tốt phải không?

Tiểu Phương thừa nhận:

- Nữ nhân mà có thói quen tốt như vậy đích thật không nhiều.

Thủy Ngân nói:

- Bọn ta chẳng qua chỉ muốn đưa người quay lại, để một mình người yên tĩnh nằm ở đó đợi chết.

Đợi chết còn thống khổ hơn cả chết, còn khó chịu hơn cả chết.

Nhưng Tiểu Phương không để ý.

- Ta vốn đang đợi chết, nên có đợi cũng không hề gì.

- Vì vậy mà người không đáp ứng.

- Phải.

Chàng trả lời vẫn ngắn gọn, ngắn gọn đến mức đáng sợ.

Bên ngoài lều gió lại nổi lên thổi cát vàng mù trời, ánh sáng mau chóng qua đi, bóng tối mau chóng mang chết chóc tới gần. Trong sa mạc vô tình này, cái giá của mạng sống vốn đã rẻ nên vô cùng tầm thường nhỏ bé. Tiểu Phương lại nằm xuống, dường như đã sẵn sàng để cho bọn họ đưa về trong gió cát để đợi chết.

Đúng lúc vừa muốn nhắm mắt lại, Tiểu Phương đột nhiên nghe thấy một người với giọng nói kỳ quái lạnh lùng hỏi:

- Người thật không sợ chết chứ?

Tiểu Phương không cần phải mở mắt ra, cũng đã biết người này là ai.

Con người này vẫn cứ yên lặng đứng ở đó, yên lặng nhìn chàng. Ánh mắt không hề di động một chút nào cả, đôi mắt, hoàn toàn không lộ ra một vẻ nào cả.

Con người này lúc đang nhìn Tiểu Phương, giống như một con mèo đang nhìn con côn trùng bị lọt vào mạng nhện.

Bọn nó vốn không phải là đồng loại.

Mạng sống con người vốn tầm thường như vậy, giây giũa giữa sự sống và cái chết đương nhiên cũng trở nên vô cùng xuẩn, ngu ngốc đáng cười.

Y đương nhiên không động tâm.

Nhưng lúc này y lại đột nhiên hỏi Tiểu Phương:

- Người thật không sợ chết chứ?

Đây có lẽ là vì y chưa bao giờ nhìn thấy người thật sự không sợ chết.

Tiểu Phương từ chối trả lời câu hỏi này.

Vì đáp án của câu hỏi này, bản thân chàng cũng không thể xác định. Nhưng chàng đã làm như vậy, đã tỏ ra một vẻ tôn nghiêm đầy dũng khí mà con người lúc đối diện sinh tử phải chọn lựa.

Những câu hỏi như thế này vốn không cần thiết phải dùng lời để trả đáp, cũng không phải là điều mà lời nói có thể nói lên được.

Con người kia hiểu rõ điều này.

Vì vậy y không hỏi nữa, nhưng chậm rãi bước tới, tư thái lúc y đi cũng kỳ lạ giống như lúc y đứng.

Người khác vốn không nhìn thấy y di chuyển, nhưng y đã đột ngột đến trước giường Tiểu Phương đang nằm.

Thanh kiếm của Tiểu Phương để trên chiếc kỷ gỗ bên cạnh giường, y đột nhiên hỏi:

- Đây là kiếm của người?

Câu hỏi này không khó trả lời, cũng không cần thiết từ chối trả lời.

- Phải, là kiếm của ta.

- Người sử dụng kiếm?

- Phải!

Đột nhiên, kiếm quang lóe lên như ánh chớp.

Không ai nhìn thấy con người này đưa tay cầm kiếm, rút kiếm, nhưng thanh kiếm trên kỷ gỗ đã bỗng nằm trong tay y.

Kiếm đã xuất bao.

Thanh kiếm xuất bao nằm ở trong tay y, con người này lập tức biến đổi, biến đổi cơ hồ giống như thanh kiếm đang nằm trong tay y vậy, phát ra những tia sáng chói mắt như ánh chớp.

Nhưng tia sáng này trong nháy mắt đã biến mất, vì thanh kiếm trong tay y lại đột ngột nhập bao.

Con người y lập tức trở nên tuyệt đối tĩnh tại, qua rất lâu, mới từng chữ từng chữ nói:

- Kiếm đục trên thế gian có nghìn vạn, nhưng có thể gọi là lợi khí thì chẳng qua chỉ có hai ba trong số đó mà thôi.

- Bảo kiếm danh mã, vốn khả ngộ bất khả cầu, trong ngàn vạn có được một, cũng đã không thể coi là ít.

- Kiếm của người là lợi khí sắc bén.

Tiểu Phương mỉm cười:

- Mất của người cũng rất sắc bén.

Người này lại hỏi:

- Người đã dùng nó giết người rồi chứ?

- Chỉ tình cờ mà làm, chỉ giết kẻ phải chết.

- Kẻ thiện dụng lợi khí, mới có thể giết người mà không bị giết, kiếm pháp của người chắc hẳn không tồi.

- Cũng có thể xem như thế.

Người này lại trầm mặc hồi lâu, bỗng nói:

- Thế thì người vẫn còn có đường để đi.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Còn đường gì? Sao lại đi?

- Dùng kiếm của người giết ta.

Giọng nói của y hoàn toàn rành rọt:

- Người có thể giết được ta, người có thể không chết.

- Nếu không thì ta phải chết dưới kiếm của người phải không?

- Phải!

Y chậm rãi nói tiếp:

- Người có tư cách chết ở dưới kiếm của ta không nhiều, người chết ở dưới kiếm của ta, thì có thể chết mà không nuối tiếc.

Lời nói này quả thật quá ngông cuồng, nếu là người khác nói thì Tiểu Phương đã bật cười rồi.

Nhưng Tiểu Phương lại không cười.

Lời nói này không thể cười, vì chàng đã nhìn thấy điều mà người này nói ra là sự thật, một lời nói thật giản đơn, không khoe khoang, cũng chẳng phải hù dọa. Lúc y nói câu này, chẳng qua là chỉ nói ra một sự thật giản đơn.

Bất kể thế nào, có chết dưới kiếm của người này, cũng hay hơn là nằm đó chờ chết.

Nếu có thể cùng một cao thủ như thế này quyết một trận sinh tử thắng bại, há không phải là ước mơ của kẻ học kiếm hay sao?

Tiềm lực trong con người của Tiểu Phương được kích thích lên. Có lẽ đây là lần cuối cùng, cũng là một chút tiềm lực cuối cùng.

Tiểu Phương đột nhiên bật dậy, chụp lấy thanh kiếm của y.

- Bao giờ? Nơi đâu?

- Người nói đi!

- Nơi đây, ngay lúc này!

- Không được.

- Ta ở đây, kiếm cũng ở đây, tại sao không được.

- Vì kiếm và người của người tuy ở đây nhưng tinh khí thì không có.

Giọng nói của người này vẫn hết sức là rành rọt:

- Ta nếu lúc này ở đây mà giết người, thì ta có lỗi với kiếm của ta.

Y điềm nhiên nói tiếp:

- Bây giờ người không đáng để ta xuất thủ.

Tiểu Phương nhìn y, trong lòng bỗng sinh ra một niềm tôn kính.

Sự tôn kính này đã vượt qua sự sinh tử, vượt qua tất cả.

Tiểu Phương bỗng nhiên nói ra một yêu cầu mà người khác nhất định sẽ cho là hoang đường, chàng nói:

- Người cho ta một túi nước, một túi rượu, một túi thịt, một túi bánh, một bộ quần áo, một tấm chăn nhĩ, sau ba ngày đến.

Người này lập tức đáp ứng:

- Được!

Vệ Ung Bằng không có phản ứng gì, dường như không nghe thấy lời nói này.

Thủy Ngân lại dường như muốn nhảy dựng lên, nói:

- Người nói gì?

Người kia quay người lại, lặng lẽ nhìn y thị, toàn thân không hề có động tác hay lộ vẻ gì, chỉ bình thản hỏi:

- Lời ta nói người không nghe rõ ư?

- Ta nghe rõ rồi!

Thủy Ngân không những ngay lập tức trở nên lặng lẽ, mà còn cúi đầu xuống nói:

- Ta nghe rất rõ.

- Người không có ý kiến gì chứ?

- Không có.

Nước, rượu, thịt, bánh, y phục, chăn đắp, đối với một người đang bị nguy khốn giữa sa mạc mà nói, không chỉ là một món của cải, mà ý nghĩa của nó là tuyệt không có bất cứ ngôn ngữ văn tự nào có thể hình dung được.

Tiểu Phương đã mang những món đồ này rời khỏi lều của bọn họ rất lâu, xúc cảm vẫn còn chưa lắng dịu, sự đói khát quá lâu đã khiến chàng trở nên yếu ớt hơn xưa rất nhiều, tình cảm của kẻ yếu ớt thì rất dễ bị kích động.

Chàng không muốn hỏi Thủy Ngân con Xích khuyến của chàng, tại vì Tiểu Phương không muốn đi quá xa tránh mất phương hướng, kiếm không ra bức lều này.

Chàng cũng không muốn để cho nội người cho rằng chàng muốn đi xa, vì chàng quyết tâm phải quay trở lại.

Nhưng Tiểu Phương tuyệt không thể lưu lại nơi đó đợi đến lúc thể lực phục nguyên.

Chỉ cần Tiểu Phương nhìn thấy con người đó, chàng sẽ chịu một lực uy hiếp không cách gì đề kháng, mãi mãi không cách gì thả lỏng bản thân.

Tiểu Phương nhất định phải nội trong ba ngày làm cho thể lực tinh khí của bản thân hồi phục đến trạng thái cao nhất, mới có hi vọng quyết một trận sinh tử với con người đó, nếu chàng không cách gì thả lỏng bản thân thì tất sẽ thất bại.

Dưới kiếm vô tình của một kiếm khách vô tình, bại chính là chết.

Gió lạnh, cát vàng, đêm rét.

Tiểu Phương tìm thấy một nơi tránh gió giữa các mô đá đã phong hóa, uống mấy ngụm nước, mấy hớp rượu, ăn một lát bánh, một miếng thịt, rồi dùng tấm chăn cuộn kín người lại.

Tiểu Phương lập tức ngủ vùi.

Lúc chàng tỉnh dậy, ánh mắt đầy tiên nhìn thấy, chính là Bốc Ứng.

Đêm rét đã qua đi, bạch y của Bốc Ứng trong sắc sớm buổi sáng trông giống như trường bào của u linh, trải qua pháp luyện ma chú, mãi mãi có thể giữ vẻ tinh sạch trong sáng.

Tiểu Phương không ngạc nhiên, chỉ nhìn Bốc Ứng cười cười:

- Không ngờ người lại đến.

Kỳ thực chàng không phải không ngờ, con người này vô luận xuất hiện lúc nào, Tiểu Phương đều không cảm thấy bất ngờ.

Bốc Ứng đột nhiên hỏi một câu rất là kỳ quái:

- Lần này so với lần đầu tiên người nhìn thấy ta có gì khác?

- Không có.

- Nhưng người lại trở nên rất khác.

- Có gì khác?

Giọng của Bốc Ứng mang vẻ châm chọc:

- Người xem ra giống một kẻ mới phát tài phát tướng.

Tiểu Phương cười, túi da dê ở bên cạnh chàng, ánh mắt sắc bén của Bốc Ứng đương nhiên không nhìn lầm.

Trong sa mạc vô tình này, nếu có người chịu cho những món đồ này, đương nhiên sẽ đòi trả một cái giá nào đó, bây giờ điều duy nhất có thể trả chính là lương tri và lương tâm của chàng.

Bốc Ứng có phải đang hoài nghi Tiểu Phương?

Tiểu Phương không giải thích.

Trước mặt một con người như Bốc Ứng, mọi chuyện không cần phải giải thích.

Bốc Ứng đột nhiên cười cười với Tiểu Phương:

- Nhưng kẻ phát tài phát tướng nhà ngươi dường như đã không làm chuyện gì gai tai chướng mắt người ta.

- Có lúc không giải thích lại là lời giải thích tốt nhất.

- Ta chẳng qua chỉ ngộ kiến một người mà thôi.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Người đó tạm thời vẫn không muốn để ta bị chết khát.

- Người đó là ai?

- Đó là người sẵn sàng sau ba ngày nữa sẽ tận tay giết chết ta.

- Y chuẩn bị dùng gì giết người?

- Dùng kiếm của y.

Ánh mắt Bốc Ứng quét qua kiếm của Tiểu Phương:

- Người cũng có kiếm, kẻ bị giết rất có thể không phải là người, mà là y.

- Rất có thể nhưng điều đó chưa chắc.

- Người có kiếm tốt, kiếm pháp của người cũng không tồi, kẻ có thể thắng được người không nhiều.

- Người làm sao biết kiếm pháp của ta như thế nào? Đã nhìn thấy ta xuất thủ bao giờ?

- Ta chưa nhìn thấy, ta chỉ nghe thấy.

- Người nghe thấy.

Tiểu Phương không hiểu, sự mạnh yếu của kiếm pháp làm sao nghe được.

- Buổi tối hôm qua ta nghe thấy tiếng gió lúc kiếm đó của người xuất thủ, liền biết kẻ lại thích sát người tất sẽ bị thương dưới kiếm của người.

Bốc Ứng điềm nhiên nói tiếp:

- Kẻ có thể tránh được kiếm đó của người không nhiều.

- Vì vậy người bỏ đi.

- Người đã tạm thời vẫn không chết, ta chỉ còn bỏ đi.

Giọng nói Bốc Ứng lạnh như lưỡi dao:

- Bản thân, đợi chết và đợi người khác chết đều như nhau, không phải là chuyện vui thích gì.

Trái tim Bốc Ứng có lạnh lùng tàn bạo giống như lời nói của y không? Bốc Ứng bỏ đi, có phải là vì y biết Tiểu Phương đã thoát ra khỏi hiểm cảnh.

Tiểu Phương uống một ngụm rượu, ngậm ở trong miệng rồi uống một ngụm nước đưa rượu xuống cổ.

Chàng rất muốn để cho Bốc Ứng cũng uống một ngụm như vậy, uống như vậy không những phong vị rất ngon, hơn nữa đối với tinh thần thân thể cũng rất có ích.

Nhưng chàng không mời Bốc Ứng uống, vì như vậy giống như đưa hối lộ cho một vị quan lại thanh liêm.

Sự khảng khái của một con người, đối với người khác mà nói, có lúc lại là sự làm nhục.

Bốc Ứng rõ ràng cũng đã nhìn thấy điều này, nhưng trong đôi mắt như chim ưng của y lộ ra vẻ ầm áp.

Bốc Ứng đột nhiên hỏi:

- Người không nhìn thấy qua người đó chứ?

Tiểu Phương lắc đầu:

- Không !

Đoạn trầm tư nói tiếp:

- Kiểm pháp danh gia trong thiên hạ ngày nay, ta hầu như đều đã biết hết, nhưng trước sau nghĩ không ra có một con người như y.

- Người đương nhiên nghĩ không ra.

Trong đôi mắt của Bốc Ứng lộ ra vẻ trầm tư, một loại trầm tư gần như “thiền”.

Rất lâu sau, Bốc Ứng mới chậm rãi nói tiếp:

- Tại vì kiểm khách chân chính đều vô danh.

Câu nói này đã sát cận ý “thiền”, Tiểu Phương còn là thanh niên, vẫn không thể hoàn toàn lãnh ngộ.

Vì vậy chàng nhin không được lại hỏi:

- Tại sao?

- Tại vì kiểm khách chân chính, điều sở cậ là tình nghĩa trong kiểm pháp, điều muốn đạt đến là cảnh giới chí cao chí thâm, xưa nay chưa có ai có thể đạt đến trong kiểm cảnh, tâm của người đó đã lặn vào kiểm, con người của y và kiểm của y hòa thành một thể, đối thủ mà y kiểm, nhất định là người có thể giúp y đạt tới cảnh giới đó.

Bốc Ứng tự cảm thấy lời giải thích của mình vẫn chưa thể làm vừa lòng người khác, vì vậy lại bổ sung:

- Loại người này không chỉ không cầu danh trong giang hồ, mà thậm chí còn hoàn toàn quên đi tên tuổi của bản thân mình.

Tiểu Phương bổ sung:

- Điều chủ yếu nhất là bọn họ vốn không muốn người khác biết tên tuổi của bọn họ, tại vì một con người nếu quá nổi danh, thì không thể chuyên tâm làm cái việc mà bản thân mình thích làm.

Bốc Ứng đột nhiên thở dài:

- Người quả thật là một con người thông minh, tuyệt đỉnh thông minh, chỉ đáng tiếc là...

Tiểu Phương thay lời Bốc Ứng nói tiếp:

- Chỉ đáng tiếc người thông minh thường hay đoản mạng.

Giọng nói của Bốc Ứng lại trở nên lạnh như lưỡi đao:

- Vì vậy ba ngày nữa ta nhất định sẽ đi nhật xác cho người.

Ngày này đã là ngày mười lăm tháng chín.

Sáng sớm ngày hai mươi tháng chín.

Mấy ngày này ban ngày vẫn thiêu nóng, ban đêm vẫn lạnh buốt, thể lực của Tiểu Phương tuy đã dần hồi phục nhưng tinh thần lại trở nên căng thẳng nóng nảy hơn.

Đây không phải là vì sự u uất và sợ hãi đối với trận quyết chiến sinh tử lần này, mà là vì chàng quá tịch mịch.

Chàng thật sự rất muốn kiếm một người nói chuyện, Bốc Ứng thì đã lại bỏ đi, sa mạc vô tình trong vòng ngàn dặm không thấy vết người.

Vì vậy đêm khuya ngày mười chín tháng chín, chàng lấy tinh tú để phân biệt phương hướng, rồi bắt đầu đi về phía bắc lều.

Bây giờ đã là hừng đông của ngày hai mươi tháng chín, Tiểu Phương đã nhìn thấy bắc lều đó.

Bản thân chàng cũng biết tình trạng bản thân bây giờ chắc chắn không thích hợp để giao chiến với đối thủ đó.

Nhưng, Tiểu Phương tuyệt không chấp nhận trốn tránh, cũng sẽ không co lùi.

Có rất nhiều người tin tưởng ở vận mạng, đều cho rằng vận mạng có thể quyết định cuộc đời của một con người.

Nhưng mấy ai biết quyết định vận mạng một đời của một con người, thường thường chính là tính cách của con người đó.

Tiểu Phương chính là một con người như vậy, vì vậy mới bước đi trên con đường này.

Chàng bước nhanh về phía căn lều.

Bức lều to lớn kiên cố, đứng vững trong gió cát sa mạc.

Ba ngày trước đây lúc Tiểu Phương rời khỏi nơi này, bên ngoài bức lều không những có người, mà còn có lạc đà và ngựa, nhưng bây giờ thì không còn thấy đâu nữa.

Những người đó đã đi đâu?

Những con lạc đà và ngựa đã đi đâu hết cả?

Có phải trong căn lều chỉ còn lại một mình kiếm khách vô tình vô danh đang chờ đợi chàng?

Đợi lấy mạng của chàng?

Mặt trời oi ả đã lên cao.

Tiểu Phương mặc kệ những giọt mồ hôi chảy xuống góc miệng, những giọt mồ hôi vừa mặn vừa đắng, giống như là máu.

Chàng sắp sẽ ném mùi máu thật sự.

Máu của chính bản thân chàng.

Tiểu Phương ném tấm chăn nỉ, túi da, những vật rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tốc độ động tác của chàng xuống, siết chặt thanh kiếm bước vào căn lều, sẵn sàng đối diện với đối thủ đáng sợ nhất trong đời.

Không ngờ trong căn lều không có một bóng người nào cả.

Kiếm khách vô danh, bạt kiếm vô tình, vừa xuất thủ là đã muốn đưa đối thủ vào cõi chết, kiếm này không những là tinh hoa trong kiếm pháp y mà cũng chính là bí mật của y, y xuất thủ đương nhiên không muốn có người khác ở bên cạnh nhìn thấy.

Kể mà có thể nhìn thấy kiếm này của y thì tất sẽ chết dưới kiếm của y.

Vì vậy Tiểu Phương đã nghĩ tới Vệ Ứng Bằng và Thủy Ngân đều đã bị ép buộc rời khỏi nơi đây.

Nhưng chàng không hề nghĩ đến kiếm khách vô danh đó cũng sẽ bỏ đi, càng nghĩ không ra tại sao y phải bỏ đi?

Bọn họ là một loại người, ở bất cứ tình huống nào, cũng tuyệt sẽ không đào thoát lúc lâm trận. Ở đây có phải là đã xảy ra sự thay đổi kinh người gì không? Xảy ra chuyện gì khiến y không thể không đi?

Tiểu Phương không thấy ra nổi.

Tất cả mọi thứ trong căn lều đều hoàn toàn giống như lúc chàng bỏ đi ba ngày trước đây.

Cơ thịt toàn thân Tiểu Phương bỗng co giật, đột ngột lao tới trước chiếc giường.

Chàng nhìn thấy tấm da báo đang lay động.

Một tay chàng cầm kiếm, còn tay kia chậm rãi đưa ra, rất chậm, rất chậm, sau đó, đột ngột nhanh như chớp vén tấm da báo lên.

Dưới tấm da báo quả nhiên có một người.

Người này không phải là Thủy Ngân, không phải là Vệ Ứng Bằng càng không phải kiếm khách vô danh đó.

... (thiếu một đoạn) - Người là ai?

- Tiểu nữ tên Ba Oa.

Giọng nói của y thị yếu ớt sợ sệt, tuy là ngôn ngữ này Trung Nguyên thường dùng, nhưng mang một âm điệu kỳ lạ.

Y thị xem ra tuy là người Hán, nhưng rõ ràng sinh trưởng ở vùng sa mạc, tên của y thị cũng là tiếng Tạng.

- Người là người của Vệ Ứng Bằng?

- Không phải?

- Người sao lại đến nơi này?

- Tiểu nữ đến đợi một người.

- Đợi ai?

- Hẳn họ Phương là một nam nhân, một nam nhân rất tốt.

Tiểu Phương không kinh ngạc lắm, ngay lập tức hỏi tiếp:

- Người biết hẳn chứ?

- Không biết!

- Ai kêu người đến đợi hẳn?

- Là chủ nhân của tiểu nữ.

- Chủ nhân của người là ai?

- Cũng là một nam nhân.

Nhắc đến chủ nhân của y thị, đôi mắt y thị ngay lập tức lộ ra vẻ sùng bái và tôn kính cơ hồ như phạm nhân đối với thần thánh vậy.

Y thị nói tiếp:

- Nhưng chủ nhân của tiểu nữ uy vũ cường tráng hơn bất cứ nam nhân nào trên thế gian. Muốn làm việc gì, thì không có gì mà không làm được. Muốn bay lên trời xanh, bay đến đỉnh Thánh mẫu thì sẽ bay lên như một con chim ưng.

- Một con chim ưng?

Cuối cùng, Tiểu Phương sáng tỏ, hỏi:

- Tên của y có phải là Bốc Ứng không?

Y thị đến đây là do Bốc Ứng kêu y thị lại.

Bọn Vệ Ưng Bằng không có ở đây, tất nhiên cũng là do Bốc Ưng bức ép đi.

Bốc Ưng bức ép Vệ Ưng Bằng và Thủy Ngân đi giùm cho Tiểu Phương, đánh bại kiếm khách vô danh đó giùm cho Tiểu Phương.

Chỉ cần Bốc Ưng muốn thì chuyện gì cũng làm được.

Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy rất phần nộ.

Chàng vốn phải cảm kích mới đúng, nhưng sự phần nộ của chàng lại còn dữ dội hơn là sự cảm kích.

Kiếm khách đó là đối thủ của chàng, trận quyết chiến sinh tử giữa bọn họ hoàn toàn không quan hệ gì người khác, chàng có chiến bại, chiến tử đi chẳng nữa thì cũng là chuyện của chàng.

Tiểu Phương cơ hồ không nhận nổi muốn lao ra ngoài, đi tìm Bốc Ưng, đi hỏi cái con người tự ngạo bất phàm này giải thích có hẳn biết, có những chuyện nhất định phải bản thân làm cuộc chiến của bản thân thì phải bản thân tiến hành, sự tôn nghiêm của bản thân phải bản thân giữ gìn, mạng sống của bản thân bản thân giữ.

Mồ hôi chàng vẫn chảy, máu chàng vẫn chảy, cái con người tự đại đó dựa vào đâu để xen vào chuyện của chàng chứ?

Y thị này giờ vẫn đang nhìn Tiểu Phương, trong mắt đã không còn vẻ sợ hãi, bỗng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu nữ biết các hạ chắc chắn là người mà tiểu nữ đang đợi.

- Người biết ư?

- Tiểu nữ nhìn thấy ra các hạ là một người rất tốt.

Y thị cúi đầu nói tiếp:

- Vì các hạ không làm nhục tiểu nữ.

Nhân loại bình đẳng, mỗi người đều có quyền “không bị làm nhục”, nhưng đối với y thị mà nói, đó đã là một vận may khó có.

Y thị đã nhẫn nhịn chịu sự bức ép lăng nhục của bao nhiêu người rồi? Trong câu nói này của y thị ẩn tàng bao nhiêu chua chát khổ đau bất hạnh?

Sự phần nộ của Tiểu Phương chợt biến mất, trở thành thương xót đồng cảm.

Y thị lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tiểu Phương:

- Tiểu nữ cũng đã nhìn thấy các hạ cần gì, các hạ muốn, tiểu nữ đều cho ngay.

Trái tim của Tiểu Phương đập càng mạnh, y thị đứng dậy, lỏa thể đứng lên.

Lúc chàng muốn né tránh thì y thị đã ở trong lòng của chàng.

Y thị cười thật vui thích, còn vui thích hơn cả một người câu cá ném con cá do chính tay mình câu được vào lò dầu.

Con cá cảm thấy thế nào?

6. Cá Trong Lưới

Cảm giác đầu tiên của Tiểu Phương là “không tin”, chàng tuyệt không tin Ba Oa sẽ bán đứng chàng.

Không may đây là sự thật, sự thật thì luôn đáng sợ, tàn khốc hơn cả trong ác mộng.

Bây giờ Tiểu Phương cuối cùng đã hiểu rõ.

Ba Oa trong căn lều này đợi chàng, không phải là do Bốc Ưng kêu y thị đến.

Chủ nhân của y thị không phải là Bốc Ưng, mà là Thủy Ngân.

- Bây giờ người nhất định đã hiểu rõ đây là một cái bẫy, những điều mà vị cô nương đây nói với người không có gì là thật cả.

Giọng nói của Thủy Ngân tuy ngọt như mật, nhưng trong tiếng cười có đao, đao giết người không thấy máu!

Ba Oa đứng ở bên cạnh Thủy Ngân, bất kể Thủy Ngân nói gì, Ba Oa đều yên lặng lắng nghe.

Thủy Ngân đột nhiên nắm lấy tóc của Ba Oa, rồi ấn bộ mặt xanh trắng của Ba Oa đến trước mặt Tiểu Phương:

- Người mở to mắt ra nhìn ả đây, ta dám đánh cược, cho đến bây giờ người chắc chắn vẫn không tin ả sẽ là một nữ nhân như vậy!

Tiểu Phương mở căng mắt ra, cái đầu của Ba Oa ngăn che ánh sáng mặt trời cho chàng, mái tóc của Ba Oa rơi trên mặt chàng, đôi mắt trống vắng vô hồn, mơ hồ như không nhìn thấy gì cả, không nghĩ điều gì cả.

Con người của Ba Oa như chỉ còn lại thân xác, chẳng còn tư tưởng tình cảm, chẳng còn có linh hồn.

Đúng lúc này, Tiểu Phương chợt tha thứ cho ả, bất kể ả đã gây ra cho chàng bao nhiêu chuyện đáng sợ, chàng cũng tha thứ.

Thủy Ngân nói:

- Người hẹn người đã bỏ đi rồi, vì y đã phát hiện người vốn không xứng đáng để xuất thủ. Vệ Ưng Bằng muốn người kiếm lại vàng cho y, còn ta lại chỉ muốn cái mạng của người.

Y thị chậm rãi nói tiếp:

- Ta dám đánh cược, lần này chắc chắn sẽ không có ai đến cứu người đâu.

Tiểu Phương bỗng bật cười nói:

- Người đánh cược cái gì, đánh cược mạng của người chứ?

- Chỉ cần người..... Y thị chưa nói hết lời, nụ cười chợt ngưng bật, vì đã phát hiện trên mặt đất hiện lên bóng hình.

Ánh mặt trời từ phía sau lưng Thủy Ngân chiếu tới, bóng hình này ở phía sau Thủy Ngân, là bóng của một con người.

Con người này ở đâu đến? Đến lúc nào? Y thị hoàn toàn không hề phát giác được.

Bóng người này đứng sát ngay sau lưng y thị, không nhúc nhích.

Thủy Ngân cũng không dám động đây.

Tay chân của y thị lạnh ngắt, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi lớn hơn cả hạt đậu.

- Ai thế?

Cuối cùng Thủy Ngân chịu không được phải hỏi.

Bóng người không trả lời, Tiểu Phương liền nói giùm:

- Tại sao người không tự quay đầu mà nhìn?

Thủy Ngân không dám quay đầu lại.

Y thị chỉ cần quay đầu lại, rất có thể sẽ có một lưỡi đao bén nhọn cắt đứt cổ họng ngay.

Một cơn gió thổi lại, thổi tấm áo choàng của bóng người đó bay lên, Thủy Ngân nhìn thấy một góc áo sắc trắng từ phía sau y thị thổi tới, còn trắng hơn cả tuyết trắng trên cao.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Bây giờ người còn muốn đánh cược với ta nữa không?

Thủy Ngân muốn mở miệng nhưng môi miệng rung rung không nói nổi một lời nào, đúng lúc mọi người cho rằng Thủy Ngân đã sắp vì sợ hãi mà ngã quy, thì y thị đã phóng qua người của Ba Oa, đạp lên đầu Ba Oa lướt ra ngoài ba trượng, rồi nhắm thẳng hướng phóng đi.

Thủy Ngân trước sau không dám quay đầu lại nhìn cái bóng người phía sau lưng, vì y thị đã đoán ra con người này là ai.

Trên đỉnh Thánh Phong đầy tuyết nơi viễn phương có một con chim ưng cô độc, còn trên cái mảnh đất vô tình này, có một con người cô độc, nghe nói con người này là hóa thân hồn tinh của con chim ưng, mãi mãi không bị hủy diệt.

Những người sinh sống trên sa mạc đều nghe qua truyền thuyết này, Thủy Ngân cũng nghe qua.

Bốc Ưng không đuổi theo, vẫn đứng yên bất động ở đó, đôi mắt như chim ưng của y nhìn chăm Tiểu Phương:

- Người thua rồi.

Bốc Ưng đột nhiên nói:

- Nếu y thị thật sự đánh cược với người, thì người thua rồi.

- Tại sao?

- Vì lời y thị nói không sai, lần này đích xác không có ai đến cứu người.

- Còn người?

- Ta cũng không phải đến cứu người, ta chẳng qua chỉ vừa khéo tới nơi đây, vừa khéo đứng sau lưng y thị mà thôi.

Tiểu Phương thở dài:

- Người có phải mãi mãi vẫn không muốn người khác cảm ơn người?

Chàng biết Bốc Ưng tuyệt sẽ không trả lời câu hỏi này, vì vậy ngay lập tức tiếp:

- Nếu người cần năm sợi dây da bò, thì ta vừa khéo có năm sợi, nhưng tặng cho người, ta cũng không muốn người cảm kích ta.

Bốc Ưng như cười, nói:

- Sợi dây da như vậy, ta đang vừa khéo cần đây.

Tiểu Phương mỉm cười:

- Thế thì rất tốt.

Những sợi dây da ở trên cổ và tứ chi của Tiểu Phương đều được cởi ra, Bốc Ưng mang năm sợi dây da kết thành một sợi, chợt nói:

- Người biết ta chuẩn bị dùng nó làm gì không?

- Không biết!

- Ta chuẩn bị mang nó tặng cho một người.

- Tặng cho ai?

- Tặng cho một người mọi lúc đều có thể sẽ treo cổ, dùng sợi dây da bò này để treo cổ chắc chắn tốt hơn là dùng dây thường.

Bốc Ưng điềm đạm nói tiếp:

- Ta không giết người, nhưng nếu bản thân một con người muốn treo cổ, thì ta cũng không phản đối.

Tiểu Phương không hỏi thêm con người này là ai, chàng vốn không quá chú ý lời Bốc Ưng nói.

Nãy giờ chàng đang nhìn Ba Oa.

Ba Oa đã bị đập nằm ở trên đất, mái tóc mềm bồng bênh từng sợi trong gió, mặt đang vùi ở trong cát.

Nãy giờ ả vẫn đang nằm như vậy, không động đậy, cũng không ngẩng đầu lên.

Có phải là vì ả không dám ngẩng đầu lên diện đối diện với Tiểu Phương hay không?

Tiểu Phương rất muốn bỏ đi, không để ý đến ả nữa, nhưng chàng cảm thấy con tim đau nhói.

Bốc Ứng lại hỏi:

- Còn kiếm của người đâu?

- Không biết?

Kiếm đã không còn ở bên chàng nữa.

- Người không muốn tìm lại kiếm của người sao?

- Ta muốn!

Bốc Ứng bỗng cười nhạt nói:

- Người không muốn, ngoại trừ nữ nhân này ra, người chẳng muốn điều gì cả.

Tiểu Phương không phủ nhận, lại đưa tay ra, vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi rối của Ba Oa.

Trước mắt Bốc Ứng, chàng vốn không muốn làm như vậy.

Nhưng chàng đã làm, không phải xuất phát từ sự đồng cảm thương hại, cũng không phải vì xung động nhất thời, mà vì một loại tình cảm không cách gì miêu tả, không cách gì giải thích.

Chàng biết loại tình cảm này không phải là điều mà Bốc Ứng có thể hiểu được, chàng nghe thấy tiếng cười nhạt của Bốc Ứng đột nhiên xa dần.

Giữa trời đất mơ hồ chỉ còn lại hai người bọn họ, nhưng Tiểu Phương đã không còn cô độc nữa.

Tiểu Phương đỡ Ba Oa dậy, dùng hai tay nâng khuôn mặt nàng lên, đôi mắt Ba Oa vẫn như vô hồn, không có xúc cảm, nhưng có nước mắt.

Giọt nước mắt loang đầy trên khuôn mặt đã bị cát chà sát, Tiểu Phương chợt hạ quyết tâm, nhất định phải để cho Ba Oa hiểu rõ tâm ý của chàng.

- Đây không phải là lỗi của người, ta không hận người, bất kể trước đây người đã gây ra chuyện gì, ta cũng không để ý, chỉ cần người có thể sống sót được một ngày thì ta sẽ chăm sóc người một ngày, tuyệt sẽ không để cho người bị người khác sắp đặt, làm nhục nữa.

Ba Oa lặng lẽ nghe, lặng lẽ chảy nước mắt, không giải thích sai lầm của mình, cũng không từ chối nhu tình của chàng. Bất kể chàng muốn làm gì, Ba Oa đều bằng lòng chấp nhận y thuận.

Ngay lập tức Tiểu Phương bồng lấy Ba Oa, bước nhanh tới trước. Có thể đi bao nhiêu? Có thể sống sót bao lâu? Tiểu Phương đã không biết, cũng không cần để ý.

Tiểu Phương vẫn còn chưa đi quá xa, thì nghe thấy tiếng chuông lạc đà còn vui tai hơn cả nhạc tiên, còn phần chán hơn cả trống trận.

Sau đó, chàng nhìn thấy một đoàn thương buôn lạc đà mà chàng chưa bao giờ nhìn thấy lớn như vậy.

Vô số lạc đà, vô số hàng hóa, vô số người. Người đầu tiên mà Tiểu Phương nhìn thấy là một người gù chân thọt, cụt ngón, đầu trọc, mù một mắt, nhưng xem ra vẫn cao to hung hãn hơn đại đa số người khác.

Nói chuyện với loại người này chàng không vòng vo quanh co.

- Ta họ Phương.

Chàng nói thẳng ra luôn:

- Ta không có nước, không có thức ăn, không có tiền bạc, ta đã lạc đường, vì vậy ta hy vọng các vị thu nhận ta, dẫn ta ra khỏi sa mạc!

Người gù dùng con mắt sáng long lanh còn lại nhìn tròng Tiểu Phương, lạnh lùng hỏi:

- Người đã chẳng có cái gì cả, bọn ta sao lại thu nhận người được chứ?
- Vì ta là con người, các vị cũng là con người.

Chính vì câu nói này mà bọn họ thu nhận chàng.

Các thương lữ trong đoàn lạc đà đến từ các nơi, có người Tạng ăn mặc kỳ dị hoa lệ, có người Mông cường tráng rắn chắc, có người Hán gió bụi phong trần viễn ly cổ hươu.

Những hàng hóa mà họ buôn bán là lông cừu, da thuộc, băng sa, trà bánh, muối hồ, dược và xạ hương.

Nơi đến của họ là nước Thổ Phồn thuộc nhà Đường, rồi đến thánh địa La Tát của người Tạng.

Sự hợp thành của bọn họ tuy phức tạp, nhưng đều là thương gia cả vì vậy sự phân công hợp tác, sống với nhau rất hòa hợp. Có người chăm sóc ngựa và lạc đà, có người sắp xếp ẩm thực, có người rành về y lý trị bệnh, còn có một nhóm người cường tráng hung hăng phụ trách phòng vệ canh gác, chống chọi trộm cướp.

Người gù thu nhận Tiểu Phương chính là một trong số nhóm người này.

Tiểu Phương đã nghe nói đến thủ lĩnh của bọn họ là một người Tạng có ngoại hiệu là Ban Sát Ba Ná, nhưng chàng chưa nhìn thấy y, tại vì y thường đi tuần tra khắp nơi.

Lúc Ban Sát Ba Ná không có mặt, nhóm người này do người gù và một người Thục tên Đường Lâm phụ trách trông nom cai quản.

Muốn quản lý cái nhóm người này không phải dễ.

Người gù tuy là tàn phế, nhưng động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, hơn nữa thần lực kinh người, những kiện hàng hóa mấy trăm cân lượng, y chỉ cần dùng một tay là có thể nhẹ nhàng nhấc lên.

Tiểu Phương nhìn thấy ra y rõ ràng là một tuyệt kỹ võ lâm cao thủ.

Còn Đường Lâm thâm trầm ổn trọng, ngón tay dài đầy uy lực rất có thể là tử đệ Đường môn vùng đất Thục chuyên dùng độc dược ám khí danh chấn thiên hạ.

Nhưng bọn họ lúc nhắc đến Ban Sát Ba Ná, thái độ lại thập phần tôn kính.

Tiểu Phương tuy vẫn còn chưa nhìn thấy Ban Sát Ba Ná, nhưng đã có thể tưởng tượng thấy y tuyệt không phải là người dễ đối phó.

Đội ngũ đi không nhanh. Lạc đà vốn không thích chạy nhanh còn người cũng không muốn đi vội vàng.

Vàng thái dương vừa lặn xuống, bọn họ đã mang lạc đà vây thành một vòng tròn trên vùng đất trống ở giữa dựng lên những căn lều nhẹ gọn tiện lợi. Tiểu Phương và Ba Oa cũng chia nhau ra.

Buổi tối ngày hôm sau, Tiểu Phương ngủ rất say.

Ở trong một đội ngũ được một nhóm người như vậy bảo vệ, chàng đã có thể an tâm ngủ kỹ.

Chàng cũng mong Ba Oa có thể ngủ ngon giấc, nhưng đến lúc chàng tỉnh dậy ngày hôm sau, thì Ba Oa vòn ngồi đờ ra đó, mắt tuy đã không còn lệ, nhưng đã có hờn.

Tình cảm biểu hiện trong đôi mắt của nàng khiến người khác phải đau lòng.

Tuy Ba Oa vẫn suốt ngày không nói một lời hối hận tự trách nào, nhưng ánh mắt của nàng đã nói nhiều hơn bất cứ một lời nói nào có thể biểu đạt.

Tiểu Phương tuy đã tha thứ cho Ba Oa, nhưng nàng vẫn không thể tha thứ cho chính mình.

Chàng chỉ hy vọng thời gian có thể làm vết thương lòng của nàng bình phục.

Lúc Tiểu Phương tỉnh dậy thì trời vẫn còn chưa hoàn toàn sáng, đoàn lạc đà đã bắt đầu di chuyển.

Lúc ra khỏi căn lều thì người gù đã đang đợi chàng.

- Hôm qua ta đã nói tình hình ở đây với người, người đã phải hiểu rõ, ở đây mỗi người đều phải làm việc.

- Ta hiểu rõ.
- Người có thể làm gì?
- Muốn ta làm gì thì ta sẽ làm việc đó.

Người gù lặng lẽ nhìn Tiểu Phương, tinh quang trong con mắt độc nhất của y lóe sáng lên, đột nhiên y xuất thủ như điện chớp. Bàn tay trái của y chỉ còn lại hai ngón tay, lúc y xuất thủ, hai ngón này đột ngột như biến thành một thanh kiếm, một mũi dùi, một con độc xà ngay lập tức muốn cắn chặt vào họng Tiểu Phương.

Tiểu Phương không nhúc nhích, ngay mắt cũng không chớp, cho đến lúc hai ngón tay này cách cổ họng chàng không đến năm phân, thân hình của chàng mới bắt đầu di chuyển thoáng một cái đã ở bên cánh trái của người gù.

Hữu chưởng của người gù lúc này đã tung ra, chưởng này mới là chủ lực của y, tiếng gió kèm theo lúc y vùng chưởng đã chấn động cả căn lều.

Đáng tiếc mục tiêu mà y công kích đã không nằm trong phương hướng mà y tính toán.

Tiểu Phương đã nhìn thấy ra chỉ kiếm của người gù chỉ là hư chiêu, Tiểu Phương di chuyển tuy sau, nhưng cực nhanh, phương hướng mà chàng di chuyển, chính là nơi mà chưởng lực không đạt tới, cũng chính là chỗ mà người gù phòng thủ trống trải sơ hở nhất, chỉ cần xuất thủ, là có thể đánh ngã y.

Nhưng Tiểu Phương không xuất thủ.

Chàng đã để cho đối phương biết là chàng không dễ bị khuất phục, chàng đã biểu hiện tinh nghĩa của sáu chữ “lấy tĩnh chế động, lấy chậm đánh nhanh, đi sau đến trước, đánh sau chế nhân”.

Người gù cũng không xuất thủ nữa.

Hai người đứng đối mặt nhau, nhìn nhau chăm chăm rất lâu, rồi người gù mới chậm rãi nói:

- Bây giờ thì ta biết người có thể làm được gì rồi.

Y quay người:

- Người hãy đi theo ta.

Lúc này đương nhiên Tiểu Phương cũng biết người gù muốn chàng làm gì.

Để sinh tồn để sống sót đi ra khỏi sa mạc này, thì phải làm.

Chàng nhất định phải tận lực vì bản thân mình và Ba Oa mà tranh giành lấy quyền được sinh tồn. Lúc không thể không chết, Tiểu Phương nhất định toàn tâm toàn ý mà chết, lúc có thể sống sót, chàng cũng nhất định toàn tâm toàn ý tranh giành lấy sự sống.

Đường Lân là một con người nhỏ ốm, nhưng toàn thân toát ra một kinh lực đáng sợ, mỗi cơ thịt, mỗi đốt xương, mỗi sợi dây thần kinh lúc nào cũng đều giữ một tình trạng kiên toàn, mọi lúc mọi nơi đều có thể phát ra một cuộc tấn công chí mạng.

Thuộc hạ của y tuy cao to hơn y nhiều, nhưng đứng trước mặt y, tuyệt không dám có một chút khinh thị với y.

Nhóm người này trong đó không những có võ lâm hào kiệt đến từ vùng quan nội, mà còn có những người ở vùng Quan Ngoại những người dị tộc.

Nhưng lúc này bọn họ là đồng nghiệp của nhau.

- Y họ Phương?

Người gù dẫn Tiểu Phương đến chỗ tập hợp sáng sớm mỗi ngày của bọn họ:

- Ta muốn dùng y.
- Y hữu dụng chứ?

Đường Lâm hỏi, chỉ một câu này.

- Hữu dụng.

Đường Lâm không nói gì nữa, y tin vào người gù, y xưa nay không nói nhiều.

Đáng tiếc người khác thì không như vậy.

Nhóm người này ngạo nghễ ngông cuồng, đã tính chưa thuần, không ai xem người khác ra gì cả.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, người đầu tiên tỏ rõ thái độ là Mã Sa.

Mã Sa cao lớn to khỏe, tràn đầy sức lực, là một dũng sĩ nổi danh vùng Mông Tạng, là một hảo thủ đô vật có một không hai, kẻ muốn gây chuyện, rõ ràng chính là gã.

- Ta sẽ thử xem bản lĩnh hán thế nào!

Mã Sa thét lên một tiếng, đôi bàn tay to lớn có thể đánh ngã cả trâu hoang của gã đã nhắc vai của Tiểu Phương lên.

Thân hình của Tiểu Phương ngay lập tức bị hất bay ra xa.

Mã Sa cười lớn, vừa mới bật cười, chợt nín ngay. Kẻ rõ ràng vừa mới bị gã đánh văng, lại đã đột nhiên quay về ngay trước mặt gã, vẫn còn đứng nguyên ở chỗ cũ, vẫn bộ dạng ban đầu, dường như vẫn chưa hề động đậy gì.

- Hảo tiểu tử, quả thật có nghề đấy.

Mã Sa quát lớn một tiếng, sử dụng một chiêu lợi hại nhất trong đô vật, nghe nói gã đã dùng chiêu này để vật chết một con trâu.

Nhưng lần này Tiểu Phương cũng không hề nhúc nhích hai chân như trồng ở trên đất.

Mã Sa thở hồng hộc, gầm gừ như dã thú, thi xuất toàn bộ khí lực toàn thân.

Lúc này Tiểu Phương động đậy.

Vai chàng nhẹ nhàng hất lên, thân hình như trâu của Mã Sa chợt tung lên không lộn một vòng, ngã người giữa mặt lên trời, cơ hồ hõm thành một cái hố trong cát.

Đúng vào lúc này, một lưỡi đao lóe sáng, đâm thẳng vào hông của Tiểu Phương.

- Người hãy thử đao này!

Người này xuất thủ trước rồi mới xuất tiếng, các chiến sĩ người Qua Nhĩ Lạc khi sát nhân đều là như vậy.

Gia Đáp chính là một trong những chiến sĩ hung hãn nhất trong số bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, sát nhân là sát nhân, chỉ cần có thể giết chết được người, bất kể dùng phương pháp gì cũng đều vinh quang.

Tiếng thét vang lên, mũi đao của Gia Đáp cơ hồ đã đâm vào hông của Tiểu Phương, nhưng cổ tay của Gia Đáp đã bị Tiểu Phương khấu vào, ngay sau đó đao của hắn đã lọt vào bàn tay của Tiểu Phương.

Tiểu Phương trầm trầm nói:

- Người muốn giết ta, thì ta phải giết người, người giết không chết ta, thì phải chết ở trong tay ta.

Rồi chàng hỏi lại Gia Đáp:

- Như vậy công bằng chứ?

Gia Đáp đau đớn toát mồ hôi đầm đầu, cổ tay cơ hồ đã bị bóp gãy, nhưng vẫn cắn răng nói:

- Công bằng!

Tiểu Phương cười, chợt buông lỏng tay Gia Đáp, rồi cầm trở ngược lại cây đao vào bao da của hắn.

- Ta không thể giết người, vì người là một dũng sĩ, một dũng sĩ không sợ chết.

Gia Đáp nhìn trừng Tiểu Phương, đột nhiên le lưỡi ra, le lưỡi thật dài thật dài.

Hắn ra ràng không phải đang làm trò khỉ, vẻ mặt hắn đầy vẻ nghiêm túc tôn kính.

Sau đó hắn lấy từ trong ngực ra một khăn lụa trắng, dùng hai tay dâng lên, rồi đặt ở dưới chân Tiểu Phương.

May mà Tiểu Phương đã đi rất nhiều nơi ở vùng này, nếu không hiểu lầm ý của hắn.

Le lưỡi ra với người khác, là lễ tiết tối cao của người Tạng, biểu thị sự tôn kính của họ.

Còn chiếc khăn lụa trắng, chính là lễ vật trọng thị nhất của người Tạng, nếu một người đưa ra lễ vật như vậy, là biểu thị họ xem đối phương là bằng hữu tôn quý nhất của họ.

Vì vậy ở đây Tiểu Phương ít ra cũng đã có một bằng hữu.

Không còn ai xuất thủ nữa, mọi người lúc này nhìn Tiểu Phương, ánh mắt đã khác lúc đầu.

Tiểu Phương biết bọn họ đã tiếp nhận chàng.

Người gù này giờ vẫn đứng nhìn ở bên cạnh lúc này mới mở miệng:

- Biệt hiệu của nhóm này của bọn ta là “tiễn”, bây giờ ngươi đã là người của Tiễn tổ thì cũng giống như những người khác, mỗi ngày luân phiên trực ban một lần, hàng hóa mà bọn ta mang về lần này rất quý, chỉ cần có kẻ khả nghi muốn đụng đến hàng hóa, thì ngươi có thể giết chết kẻ ấy.

Rồi y lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi thậm chí có thể dụng phương pháp mà vừa rồi Gia Đáp muốn giết ngươi để giết kẻ ấy.

Đường Lâm nói:

- Hôm nay ngươi trực ban lúc hoàng hôn, ta cứ Gia Đáp cùng trực với ngươi, tới lúc đó hắn sẽ liên lạc với ngươi.

Người gù nói:

- Bây giờ ngươi có thể quay về chăm sóc nữ nhân của ngươi.

Y chợt cười cười nói tiếp:

- Nữ nhân đó xem ra là một nữ nhân tốt, nữ nhân ở đây rất ít, nam nhân lại nhiều, ngươi phải đặc biệt cẩn thận.

Tiểu Phương im lặng nghe, im lặng bỏ đi, đi không xa, thì nghe Đường Lâm đang hỏi người gù:

- Võ công của kẻ họ Phương này không tầm thường. Huynh có biết lai lịch võ công của y chứ?

- Không biết.

- Huynh có hỏi qua y chưa?

- Chưa.

- Sao không hỏi?

- Vì...

Tiểu Phương không nghe thấy lời nói tiếp, tại vì người gù đột nhiên hạ giọng rất thấp, mà Tiểu Phương cũng đã đi khá xa rồi. Đội ngũ nói đuôi nhau mà đi tới, đi rất chậm.

Có người để biểu thị sự thành kính, hướng vọng nơi Thánh địa, ba bước lại một vái, năm bước lại giập đầu.

Ba Oa được phân đến một con lạc đà, nàng đỡ dẫn ngồi trên lạc đà, đôi mắt vẫn mơ màng trống vắng như không nghĩ ngợi điều gì cả, lại như nghĩ ngợi rất nhiều.

Trong lòng Tiểu Phương này giờ vẫn đang suy nghĩ về lời mà vừa rồi người gù đã nói.

- Hàng hóa mà bọn ta mang về lần này rất quý, chỉ cần có kẻ khả nghi tiếp cận thì phải giết chết ngay kẻ ấy.

Tiểu Phương không thể không hoài nghi.

Lẽ nào mà hàng hóa mà bọn họ mang về này, chính là ba mươi vạn lạng vàng đó?

Lẽ nào những người này chính là “Miêu đạo”?

Dùng phương pháp này để che dấu thân thể của bọn họ tuy không thể xem là quá hay, nhưng muốn mang ba mươi vạn lạng vàng ra khỏi sa mạc, ngoài trừ cách thức này ra, cũng chẳng còn cách thức nào hay hơn.

Các dấu sãi đến từ các nơi trong Tiễn Tổ, nếu đội cái mặt nạ tai mèo vào, há không ngay lập tức có thể trở thành Miêu đạo hay sao?

Hành tung của bọn họ tuy khả nghi, nhưng bên trong cũng có vấn đề. Cái đội ngũ khổng lồ này đi trong sa mạc, Vệ Ưng Bằng tuyệt sẽ không thể không chú ý tới.

Vệ Ưng Bằng tại sao lại chưa hành động?

Nếu bọn họ thật sự là Miêu đạo tại sao lại tiếp nhận Tiểu Phương, một người xa lạ lai lịch không rõ ràng?

Tiểu Phương quyết định không suy nghĩ thêm nữa.

Bất kể như thế nào, những người này đối xử với chàng không tồi, nếu không có bọn họ thu nhận, bây giờ có lẽ chàng đã ở trong bụng chim ưng rồi.

Thức ăn nước uống bị quản chế nghiêm ngặt.

Người phụ trách chuyện này họ Nghiêm, tên Nghiêm Chính Cường, con người này cũng giống như tên, chính cương công trực, không chút tơ hào.

Trong cuộc hành trình khó có ai tránh được bệnh tật.

Người phụ trách chăm sóc bệnh tật là vị tú tài thi hỏng một người từ vùng Quan Trung lưu lạc đến, gầy ốm bệnh hoạn, tuy bệnh của bản thân y trị không hết được, nhưng mọi người đều thập phần tôn kính y, gọi y là Tổng lão phu tử.

Tiểu Phương rất mau chóng nhận biết bọn họ, nhưng mãi vẫn không nhìn thấy Ban Sát Ba Ná hành tung phiêu hốt đó, và cũng chưa gặp lại Vệ Ưng Bằng., Vệ Ưng Bằng như hoàn toàn không chú ý đến đội ngũ khổng lồ như thế này ở trong sa mạc.

Hoàng hôn.

Lạc đà lại được vây thành một vòng tròn, căn lều lại dựng lên.

Ba Oa có vẻ tiêu tụy, yếu ớt hơn, có lúc tuy nhìn lên Tiểu Phương một cái, nhưng trước sau vẫn không mở miệng nói gì.

May mà nàng vẫn ngoan ngoãn phục tùng, Tiểu Phương muốn Ba Oa ăn uống, nàng liền ăn uống, muốn ngủ, nàng liền ngủ ngay.

Thái độ như vậy lại càng khiến người khác chua xót.

Tiểu Phương vốn muốn ở gần cùng nàng nhiều hơn, nhưng Gia Đáp đã đến kêu chàng đi trực.

Hàng hóa đã dỡ từ trên lưng lạc đà xuống, tập trung ở một nơi, chồng chất như một gò cát.

Từ hoàng hôn đến giữa đêm, có mười hai người chia thành sáu tổ đi tuần tra. Tiểu Phương và Gia Đáp là một trong số đó, vô luận ai muốn mở một bao hàng hóa ra xem, nếu không bị phát hiện, sẽ là một chuyện lạ.

Tiểu Phương vốn đã không muốn suy nghĩ tới chuyện này nữa.

- Vàng của Phú Quý thần tiên đã quá nhiều rồi, vốn cũng nên chia ra một chút cho người khác.

Sắc trời đã dần tối, bọn họ đang tuần tra gần nơi hàng hóa, Gia Đáp trước sau có ý đi sau một bước, biểu thị sự tôn kính của mình đối với Tiểu Phương, Tiểu Phương không nói gì, Gia Đáp cũng tuyệt không mở miệng.

Người mở miệng đầu tiên đương nhiên là Tiểu Phương:

- Ta thấy Mã Sa là một dũng sĩ, gã có phải là bằng hữu của người không?

- Phải!

Sắc diện Gia Đáp rất là nặng nề, nói tiếp:

- Nhưng, e rằng sau này mãi mãi sẽ không còn gặp Mã Sa nữa.

- Tại sao?

Tiểu Phương rất kinh ngạc.

- Lúc vàng thái dương đang ở chính giữa trời, Mã Sa muốn ta cùng đi đại tiện, nhưng ta không có nhu cầu đi, nên gã đi một mình.

Đôi mắt Gia Đáp lộ ra vẻ bi thương, nói tiếp:

- Gã đi rồi thì không còn quay trở lại nữa.

Tiểu Phương hiểu sự bi thương của Gia Đáp.

Trong sa mạc, nguyên nhân tạo tử vong quá nhiều, mọi người mọi lúc đều có thể đột nhiên ngã chết trong cát đá như chó hoang vậy, ngoại trừ bằng hữu chân chính của mình ra, thì không ai quan tâm đến mình cả, càng không bao giờ thương xót cho mình.

Sắc trời càng tối, đột nhiên từ xa vang lên tiếng còi, hai ngựa phóng đến.

- Đây là người mà Đường Lâm cử đi tìm Mã Sa quay về.

Tinh thần Gia Đáp đột nhiên phấn chấn, Mã Sa nhất định cũng đã quay về.

Ngựa phóng tới, Gia Đáp liền nghênh đón, Mã Sa quả nhiên đã quay lại, nhưng không phải là Mã Sa còn sống!

Dũng sĩ thần lực kinh người này, hảo thủ đô vật có một không hai này đầu đã bị bẻ gãy, rõ là bị người khác dùng thủ pháp đô vật bóp chết.

Ai giết gã? Tại sao muốn giết gã? Không ai biết cả.

Bóng đen chết chóc thần bí đáng sợ bao trùm lấy đội ngũ này.

Mã Sa chỉ chẳng qua là người chết dữ đầu tiên, lúc bọn họ quay về nơi tuần tra, thì phát hiện người thứ hai.

Hảo thủ của Tiễn Tổ rất nhiều, có người thiện dụng đao, có người thiện dụng kiếm, có người tinh về đô vật đấu sức, còn dùng roi thì chỉ có một người.

Roi mà Tôn Lượng dùng là xà tiên dài một trượng ba tấc. Kể chết dữ thứ hai chính là y, bị chính cây xà tiên của y thắt cổ chết.

Mã Hạo đi tuần chung với Tôn Lượng cũng mất tích, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, mới tìm thấy thi thể của họ Mã.

Mã Hạo là đệ tử của Kim Dao môn vì một mệnh án nên phải đào vong xuất quan.

Vũ khí họ Mã dùng là một cây khảm sơn đao.

Đao của Mã Hạo vẫn còn đó, nhưng đầu thì không còn nữa, đầu của Mã Hạo đã bị chính cây đao của y chặt đứt.

Chỉ trong một đêm đã có ba người chết dữ li kỳ, nhưng những cái chết thần bí chẳng qua chỉ mới bắt đầu.

Giữa đêm.

Lúc Tiểu Phương quay về căn lều của chàng, rất là mệt mỏi uể oải.

Ba người chết dữ đó, tuy hoàn toàn không có quan hệ gì đến chàng, nhưng, cùng là đồng loại, trong lòng Tiểu Phương không khỏi cảm thấy khó chịu.

Những ngày qua, mỗi chuyện mà Tiểu Phương gặp phải đều khiến chàng thất vọng.

Vụ cướp thần bí, tai nạn bất hạnh, cái chết thảm khốc, phẳng phất như đang bám theo chàng.

Trong u tối mơ hồ có một sức mạnh tà ác, liên kết chàng với những chuyện bất tường này lại.

Trong căn lều vắng lặng tầm tối, tuy rất muốn Ba Oa an ủi, nhưng Tiểu Phương cũng hiểu rõ tâm tình của Ba Oa, bất kể nàng đã ngủ hay chưa, chàng cũng không dám quấy rầy nàng.

Mơ mẫm tìm được chiếc chăn nỉ, Tiểu Phương lặng lẽ nằm xuống chỉ mong mau chóng ngủ được.

Nhưng chàng không sao chợp mắt.

Thân thể nhẵn bóng mềm mại của Ba Oa đã ép sát người chàng, Tiểu Phương không những cảm thấy hơi ấm của nàng, mà còn cảm thấy thân thể nàng không ngừng run rẩy, không biết là vì căng thẳng hay là bị thương.

Nàng đã thấy ra là chàng cần sự an ủi, vì vậy nàng đã cho chàng. Bất kể tâm tình của bản thân nàng như thế nào, chỉ cần nàng có thể cho Tiểu Phương được, thì không cần Tiểu Phương yêu cầu, nàng cũng sẵn sàng cho chàng ngay.

Trên thế gian này chưa hề có một nữ nhân nào đối xử với chàng như thế cả.

Tiểu Phương đột nhiên cũng phát hiện bản thân mình cũng bắt đầu đang run lên.

Lúc bọn họ tiếp nhận lẫn nhau, thì không chỉ là sự phát tiết của dục tình, dục tình đã thăng hoa, Tiểu Phương chưa bao giờ ngờ chuyện này lại trở nên tuyệt mỹ như vậy.

HỒI MỘT KIẾM XUYỀN TÂM au khi mọi chuyện đã qua đi, trong lòng Tiểu Phương vẫn còn tràn đầy sự ngọt ngào và dịu dàng.

Tuy đã biết qua nữ nhân, nhưng chàng chưa bao giờ đạt được cảnh giới tuyệt mỹ như thế này.

Lại không biết đã trôi qua bao lâu, Ba Oa đột nhiên nhẹ nhàng nói:

- Y thị là tỉ tỉ của muội.

Ba Oa đã mở miệng nói, nhưng câu nói này lại rất là kỳ quái.

- Ai là tỷ tỷ của nàng?

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Lẽ nào nữ nhân ác độc đó chính là tỷ tỷ của nàng?

Ba Oa nhẹ nhàng gật đầu:

- Muội từ nhỏ đã đi theo tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn muội làm gì, thì muội làm cái đó.

- Nàng xưa nay không phản kháng à?

- Muội chưa bao giờ nghĩ tới điều đó.

Nàng không những không dám phản kháng, thậm chí ngay nghĩ tới cũng không dám, vì vậy mà nàng mới làm cái chuyện đó với Tiểu Phương, nàng cuối cùng cũng nói ra nỗi khổ tâm của nàng với Tiểu Phương.

Chuyện gì cũng không cần phải giải thích nữa, lời gì cũng không cần phải nói nữa.

Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy sự uể oải và sâu muộn trong lòng đã như làn khói tan đi mất, trên thế gian không còn có chuyện gì đáng để cho chàng phiền não nữa.

Chàng ôm chặt lấy tay nàng.

- Từ nay về sau, chỉ cần ta còn sống, thì tuyệt sẽ không để cho nàng bị người ta làm nhục nữa.

- Chàng bây giờ tuy nói vậy, nhưng tương lai thì sao?

Khổ nạn quá lâu dài đã khiến cho Ba Oa mất đi niềm tin đối với người khác.

- Ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì chứ, có thể chàng cũng sẽ thay đổi.

- Bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thay đổi, nàng nhất định phải tin tưởng.

- Mọi người không tin.

Mặt nàng áp sát vào mặt của Tiểu Phương, nhưng rồi trên mặt lặn dài những giọt nước mắt mát lạnh:

- Mọi người rồi.

Đêm dài vẫn còn chưa trôi qua.

Lửa đèn trong một căn lều lớn nhất sáng trưng, Đường Lâm đã triệu tập tất cả những người trong tổ của y đến nơi đây, Tiểu Phương cũng không ngoại lệ.

Lúc này đã bốn giờ sau cái chết dữ của Mã Hạo. Tiểu Phương đã ngủ được một giấc, người khác lại như không có cái vận may như chàng, ai cũng xem ra rất mệt mỏi uể oải.

Trong mắt Đường Lâm đầy những tia máu, nhưng tinh thần lại rất là bình tĩnh.

- Bọn ra đã cử người đi sục sạo rồi, nội trong ba mươi dặm quanh đây, tuyệt không có vết người.

Đường Lâm nói rất là tự tin, mỗi người mà Đường Lâm cử đi, về mặt này đều là chuyên gia, nếu bọn họ nói trong ba mươi dặm quanh đây không có dấu vết người, thì không ai sẽ tìm ra được một người nào cả.

- Vì vậy hung thủ giết chết Mã Hạo bọn họ, nhất định là người ở trong đội ngũ của chúng ta, bây giờ nhất định vẫn còn lưu lại trong đội ngũ.

Giọng nói của Đường Lâm lạnh như băng.

- Người có thể giết chết năm người bọn họ trong đội ngũ này không nhiều.

- Năm người ư?

Tiểu Phương buột miệng hỏi:

- Năm người!

Đường Lâm lạnh lùng nói:

- Lúc người ngủ, lại đã chết thêm hai người, người chắc chắn là ngủ rất kỹ, vì vậy ngay tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của bọn họ cũng không nghe thấy.

Tiểu Phương không nói gì thêm, cũng không có lời gì để nói.

Đường Lâm nói:

- Lai lịch của năm người bọn họ khác nhau, môn phái võ công cũng khác nhau, càng không đồng thời kết thù với người khác, vì vậy cái chết của bọn họ, tuyệt đối không phải là thù sát.

Nhưng sát nhân nhất định phải có nguyên nhân, có động cơ.

Động cơ sát nhân, thông thường chỉ có hai loại tài và sắc.

Đường Lâm nói:

- Bọn họ bị giết, nhất định là vì có người muốn đụng vào hàng hóa của bọn ta, Người gù lúc này mới mở miệng:

- Hàng hóa đã bị người khác đụng qua, hơn nữa, đã có mười mấy bao hàng bị cắt ra, chắc hẳn là vì người đó trước tiên muốn xem hàng hóa này có đáng để cho họ động thủ không.

- Nếu là người, người cho rằng có đáng hay không?

- Tuyệt đối đáng.

- Hàng hóa này một người tuy mang không đi được, nhưng nếu người nào có thể ám sát toàn bộ từng người bọn ta, thì hàng hóa sẽ là của người đó.

Ánh mắt Đường Lâm trước sau vẫn không nhìn thẳng Tiểu Phương:

- Bây giờ bọn ta tuy vẫn không biết người này là ai, nhưng bọn ta có thể tra xét ra, tại vì lai lịch của mỗi người trong đội ngũ này bọn ta đã điều tra rất rõ.

Kỳ thực không phải là mọi người, vẫn còn có người ngoại lệ.

Tiểu Phương chính là ngoại lệ duy nhất.

Đường Lâm nói:

- Trước khi hung thủ vẫn còn chưa tra ra, bọn ta tạm thời lưu lại ở đây, không ai được rời khỏi đội ngũ.

Đường Lâm đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đầy những tia máu nhìn trừng Tiểu Phương:

- Nhất là ngươi, ngươi tạm thời không được rời khỏi căn lều của ngươi một bước.

Tiểu Phương vẫn không biết phải nói gì.

Những chuyện này đều xảy ra sau khi chàng gia nhập đoàn người này, vô luận ai cũng không tránh khỏi hoài nghi chàng.

Đường Lâm cũng không giấu giếm điểm này:

- Ngươi tốt nhất bây giờ hãy quay về căn lều của ngươi đi.

Tiểu Phương vừa mới bước đi, không ngờ lại có người nói thay cho chàng.

Gia Đáp này giờ muốn nói, nhưng không dám nói, lúc này mới làm gan:

- Không phải hấn, không phải hấn.

- Không phải cái gì?

- Không phải cái người mà các vị nói đó, ta không phải người mù, nếu hấn giết người, ta thấy ngay.

- Ngươi thấy sao?

- Ta cùng đi với hấn, hấn cùng với ta, giống như hình với bóng, luôn ở cùng nhau.

Đường Lâm cười nhạt:

- Lúc ngươi ôm lấy thi thể của Mã Sa khóc lóc, ngươi cũng nhìn thấy hấn ở đâu à?

Gia Đáp không nói gì.

Y chỉ biết nói thẳng nói thật, nhìn thấy là nhìn thấy, không nhìn thấy là không nhìn thấy.

Đường Lâm dùng một bàn tay nổi đầy gân xanh dụi dụi lên đôi mắt đỏ ửng.

- Ta đã nói hết lời rồi, ý của ta chắc là các ngươi đã hiểu rõ hết.

Đường Lâm xua xua tay:

- Các ngươi đi đi!

Mọi người đi cả.

Tiểu Phương đi nhanh nhất, vì chàng biết có người đang đợi chàng, có thể an ủi chàng.

Khi Tiểu Phương vừa mới đi vào căn lều của chàng, vừa nhìn thấy Ba Oa nằm co trong tấm chăn, thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Lần này Tiểu Phương không ngủ, lần này chàng nghe rất rõ, tiếng kêu thảm thiết vang lên từ căn lều mà chàng vừa mới đi ra. Hơn nữa, chính là âm thanh của Đường Lâm.

Đường Lâm đã chết rồi, đến lúc bọn họ quay về căn lều đó thì Đường Lâm đã chết thật rồi.

Một lưỡi kiếm sáng trắng, đâm từ ngực trước của Đường Lâm xuyên ra sau lưng.

Một kiếm xuyên tim.

Trong căn lều lửa đèn vẫn sáng trưng như cũ.

Một đòn chí mạng, lưỡi kiếm đâm xuyên tim đó, vẫn nằm ở trên thi thể của Đường Lâm.

Kiếm sáng trắng, sáng như đôi mắt.

Mắt mơ của thiếu nữ mới yêu, mắt mèo đợi bắt chuột trong bóng đêm, mắt hổ đợi vồ người lúc đói, mắt chim ưng lúc sắp quắp gà, mắt quỷ trong ác mộng.

Nếu có thể tưởng tượng được sự hòa trộn của những ánh mắt này chung với nhau thành ánh mắt như thế nào, thì có thể tưởng tượng thấy ánh sáng của lưỡi kiếm này.

Trên mặt đất cũng lóe lên ánh sáng.

Nhưng không phải thứ ánh sáng của lưỡi kiếm chết người đó, mà là thứ ánh sáng lạnh ám muội, u ám, không ngừng lấp lánh.

Cái phát ra ánh sáng này, là mười hai cây thiết khí phát ra ánh sáng tối mờ.

Những người vừa rồi được triệu tập lúc này hơn nửa đã quay trở lại, trong đó có rất nhiều người có đôi mắt rất sắc bén.

Nhưng tuy bọn họ có thể nhìn thấy ra cái gì phát sáng ra, nhưng không nhìn ra hình dạng của nó.

Trong đó không tránh khỏi có người nhặt một cây lên xem rõ hơn chút.

Người gù đột nhiên quát lớn:

- Đừng đụng vào, không đụng vào được đâu!

Chỉ tiếc là lời người gù nói đã quá chậm, đã có người nhặt một cây lên.

Người đó vừa mới nhặt lên, chỉ nhìn một cái đồng tử của người đó đã đột nhiên tan ra, khuôn mặt y bắt đầu biến sắc, trở thành một màu xám ngoét chết chóc ám muội u tối, khóe miệng đồng thười nở ra một nụ cười bí hiểm kỳ dị.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn sự biến đổi của người cầm thiết khí, nhưng bản thân người này dường như lại không cảm thấy gì.

Y vẫn hỏi:

- Các vị nhìn ta làm gì vậy?

Câu nói này chỉ có bảy chữ, nói ra bảy chữ này xong, khuôn mặt y đã hoàn toàn co rúm biến hình, thân hình giống như một trái banh da đã rút hết không khí ra, đột nhiên khô héo đi, ngã gục xuống.

Lúc y ngã xuống khuôn mặt đã trở nên đen sạm, một màu đen chết chóc, nhưng cái nụ cười bí hiểm đó vẫn còn nằm ở trên khuôn mặt của y.

Lúc y ngã xuống khuôn mặt đã trở nên đen sạm, một màu đen chết chóc, nhưng cái nụ cười bí hiểm đó vẫn còn nằm ở trên khuôn mặt y.

Y đã chết rồi, nhưng bản thân dường như vẫn không biết mình đã chết.

Y dường như vẫn cảm thấy rất sung sướng.

Những người khác đã toàn thân lạnh run. Lạnh toát từ đầu mũi cho đến tim, từ tim lạnh toát cho đến gót chân.

Những người có kiến văn rộng đã nhìn thấy ra người ấy trúng độc, nhưng vẫn không ngờ y chẳng qua chỉ dùng tay nhặt lấy một vật, như vậy mà đã trúng độc, độc tính lại phát tác nhanh như vậy.

Chỉ có mấy người biết cái vật mà y nhặt, chính là ám khí độc được Đường môn vùng đất Thục danh chấn thiên hạ khiến cho các anh hùng hào kiệt nghe thấy phải hoảng sợ.

Tiểu Phương biết nhiều hơn bất cứ ai.

Chàng không những biết cái đáng sợ của ám khí này, mà cũng biết lai lịch của thanh kiếm này.

- Đây là Quỷ Nhân.

Người gù rút thanh kiếm trên thi thể ra, trên lưỡi kiếm không lưu lại một giọt máu nào, lưỡi kiếm sáng trong như mặt nước hồ thu, chỉ có một tì vết nhỏ, trông giống như là một con mắt vậy. Người gù thốt lên:

- Quỷ Nhân!

Có người nhin không được hỏi:

- Quỷ Nhân là gì?

- Tên của thanh kiếm này gọi là Quỷ Nhân, là một trong bảy thanh kiếm sắc bén nhất trong thiên hạ ngày nay.

Danh kiếm như bảo ngọc, vốn không nên có tì vết.

Nhưng thanh kiếm này là một ngoại lệ, điểm tì vết này lại làm tăng thêm cái đáng sợ và thần bí của nó.

Người gù xoa nhẹ lưỡi kiếm, trong mắt cũng lóe lên những tia sáng.

- Đường Lâm tuy là tử đệ chi họ khác của Đường môn đất Thục, nhưng là một trong số ít cao thủ có thể đếm được của Đường gia, Đường Lâm xuất thủ không những nhanh chóng chuẩn xác, mà còn luyện được Tiên thiên kiếm của Nga My!

Đường Lâm rút kiếm cũng nhanh như khi phóng ám khí.

Tay của Đường Lâm luôn thả ở bên hông, chỉ cần nhích nhẹ tay một cái, kiếm ở bên hông sẽ như độc xà đâm phóng ra.

Nhưng lần này Đường Lâm còn chưa rút kiếm ra thì kiếm của đối phương đã xuyên qua tim rồi.

Kiếm này quả thật quá hiểm, quá nhanh.

Bọn họ hiểu rõ lẫn nhau, đều biết những người trong đội ngũ này không ai có thể kiếm pháp với tốc độ nhanh kinh người như vậy.

Bọn họ trước đây cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua một thanh kiếm như vậy.

Hung thủ là ai? Kiếm của ai?

Người gù đột nhiên quay đầu lại, nhìn trừng Tiểu Phương.

- Ta nghĩ, người chắc đã nghe nói qua về lai lịch của thanh kiếm này.

- Ta đã nghe thấy qua.

Tiểu Phương thừa nhận.

- Thanh kiếm này có phải là lọt vào tay một kiếm khách trẻ tuổi họ Phương phải không?

- Phải.

- Kể họ Phương này có phải là Phương Vĩ?

- Phải.

Tia mắt của con mắt duy nhất của người gù co lại, trở nên như những cây kim, gã từng chữ từng chữ như lăm lăm hỏi:

- Người chính là Phương Vĩ!

- Chính là ta.

Câu nói này vừa dứt, con ngươi của mọi người đều co lại, tim đập nhanh hơn, bàn tay lạnh toát đầm mồ hôi.

Trong căn lều lập tức ngập tràn sát khí.

Tiểu Phương vẫn giữ bình tĩnh:

- Thanh kiếm này là của ta, ta xuất thủ xưa nay không chậm, muốn giết Đường Lâm cũng không khó.

Mọi người tim đập càng nhanh hơn, có mấy bàn tay đầm mồ hôi đã nhẹ siết lấy binh khí.

Tiểu Phương làm như không nhìn thấy, bình thần nói tiếp:

- Chẳng qua nếu lần này thật sự là ta giết Đường Lâm, thì tại sao lại để thanh kiếm này lại? Lẽ nào ta là một thằng điên? Lẽ nào ta sợ người khác không biết là ta giết họ Đường?

Tiểu Phương thở dài nói tiếp:

- Thanh kiếm này ta có được không dễ, ta tuyệt sẽ không để nó lại cho người khác, bất kể là người đó sống hay chết đều như nhau.

Người gù bỗng kêu to lên:

- Hữu ký.

Ánh mắt của gã đã từ mặt Tiểu Phương di chuyển chậm chậm quét qua khuôn mặt của đám thuộc hạ.

- Nếu các ngươi có được một thanh kiếm như vậy, sau khi các ngươi giết người thì có để nó lại hay không?

Sẽ không ai làm cái chuyện này, cho dù là hung thủ lần đầu tiên giết người, cũng sẽ không vụng về sơ xuất ngu xuẩn như vậy.

Những bàn tay đã siết chặt binh khí lại nổi lóng ra.

Người gù lại nói:

- Nhưng hung thủ cũng tuyệt không phải là những kẻ ở trong đội ngũ này của bọn ta, ở đây không có ai có thể một kiếm giết chết Đường Lâm được, cũng không có ai có thể đoạt được kiếm từ trong tay người cả.

Tiểu Phương gượng cười nói:

- Ta đã hai ba ngày chưa nhìn thấy qua thanh kiếm này, các hạ cần phải nhớ là các hạ lần đầu tiên nhìn thấy ta thì thanh kiếm này không nằm trong tay ta.

Người gù lập tức hỏi:

- Sao lại không ở trong tay người? Chớ ở trong tay ai?

Tiểu Phương không trả lời.

Chàng nghĩ đến Vệ Ưng Bằng, nghĩ đến Thủy Ngân, nghĩ đến kiếm khách vô danh đáng sợ đó.

Chàng thậm chí cũng nghĩ đến Bốc Ứng.

Bọn họ mỗi người đều có thể là những hung thủ giết chết Đường Lâm, nhưng cũng rất không có thể.

Trong sa mạc hoang vắng gần như hoàn toàn không có vật che chắn nào, vô luận ai muốn lén lút xâm nhập căn lều này, sát nhân xong lại lén lút chuẩn đi, là không thể được.

Tiểu Phương cũng tin tưởng năng lực của nhóm người này, nếu quanh đây có người di chuyển, bọn họ chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Trừ phi hung thủ đã trà trộn vào trong đội ngũ này, thì hoàn toàn sẽ không gây ra sự chú ý của người khác.

Nhưng trong đội ngũ này mọi người đều rất quen thuộc nhau, người ngoài muốn lén vào, dường như cũng không thể được.

Những chuyện này Tiểu Phương đều không thể giải thích vì vậy chàng đành im miệng.

Người gù lại cũng không truy vấn, chỉ nói với Tiểu Phương:

- Trước khi hung thủ được tra ra, người tốt hơn không được rời đi, thanh kiếm này của người cũng không thể mang đi.

Tiểu Phương thở dài nói:

- Trước khi hung thủ được tra ra, thì dù có người đuổi ta đi, ta cũng sẽ không đi.

Những lời chàng nói là lời nói chân tâm.

Ngay bản thân chàng cũng cảm thấy, cái chết của những người này với chàng ít nhiều cũng có quan hệ.

Tiểu Phương cũng muốn tìm ra hung thủ là ai.

Người gù lại dặn dò:

- Ngày mai bọn ta không đi không ai được rời đội ngũ. Tất cả nam nhân dưới ba mươi lăm tuổi, bất kể có luyện qua võ công hay chưa, đều phải gia nhập đội cảnh vệ.

Gã đột nhiên thở khê nói:

- May mà Ban Sát Ba Ná ngày mai nhất định sẽ quay lại.

Đêm dài sắp tàn, ánh bình minh đã chiếu rọi vào căn lều.

Ba Oa vẫn còn nằm co ở đó, tấm chăn phủ đầu.

Lần này nàng thật sự đã ngủ, ngủ rất say.

Một nam nhân vô luận sau khi đã trải qua chuyện đáng sợ như thế nào lúc quay về có thể nhìn thấy một nữ nhân như vậy chờ đợi mình, thì trong lòng sẽ tràn ngập một tình cảm êm ái.

Tiểu Phương ngồi xuống, muốn vén tấm chăn ra để nhìn nàng, nhưng lại sợ làm kinh tỉnh nàng, nhưng vẫn cứ nhịn không được đưa tay ra.

Đúng vào lúc này, Gia Đáp đột ngột giống như một con chuột lủi vào căn lều, trong tay xách một đôi ủng da nhỏ hình dạng lạ lùng, thủ công tinh xảo.

Thần sắc của Gia Đáp trông căng thẳng, thận trọng, Gia Đáp bỗng quỳ xuống, dùng hai tay dâng đôi ủng lên cho Tiểu Phương.

- Đây là Ca ba sa.

Gia Đáp nói:

- Tại hạ chỉ có một đôi Ca ba sa này, giống như các hạ chỉ có một thanh Quỷ Nhân vậy.

Tiểu Phương tuy nghe không hiểu ba chữ Ca ba sa là gì, nhưng đoán ra được ý mà Gia Đáp nói chính là đôi ủng này.

Chàng tuy không hiểu rõ lắm phong tục dân gian của người Tạng nhưng biết người Tạng xem trọng nhất đôi ủng của bản thân mình.

Nếu muốn nhìn ra sự giàu nghèo của người Tạng từ trên trang phục của họ, cách dễ nhất chính là nhìn đôi ủng mang trên chân họ, sự chênh lệch quý tiện của họ, tuyệt không phải là điều mà người ngoài có thể nghĩ được.

Tiểu Phương tuy không biết Ca ba sa là loại ủng quý báu nhất trong những loại ủng mà người Tạng mang, thậm chí ngay tại Ba tư cũng cho là quý, nhưng chỉ cần nhìn thấy sự trọng thị của Gia Đáp đối với nó, thì đã có thể đem đôi ủng này và danh kiếm uy hiếp giang hồ đó so ngang nhau.

Gia Đáp lại nói tiếp:

- Tại hạ vẫn còn chưa mang đôi Ca ba sa này, chân tại hạ có mồ hôi chân, tại hạ không đáng để mang, nhưng tại hạ vốn tuyệt đối không để lại cho người khác, bây giờ tại hạ xin dâng cho các hạ.

- Tại sao?

Tiểu Phương đương nhiên phải hỏi:

- Ta sẽ không tặng Quỷ Nhân cho người, vậy thì tại sao người lại đem đôi Ca Ba Sa này tặng cho ta?

- Tại vì các hạ phải đi, phải đi rất xa rất xa, phải đi rất nhanh rất nhanh, các hạ vẫn phải có một đôi ủng tốt để bảo vệ đôi chân của các hạ.

- Tại sao ta phải đi?

- Tại vì Ban Sát Ba Ná sắp quay trở lại.

Gia Đáp nói:

- Người ta hoài nghi các hạ nhưng người ta không dám động đến các hạ, người ta sợ các hạ, sợ các hạ vô cùng.

Gia Đáp dùng ống tay áo lau mồ hôi tiếp:

- Nhưng Ban Sát Ba Ná không sợ, Ban Sát Ba Ná không sợ ai cả. Ban Sát Ba Ná quay lại, các hạ sẽ chết giống như Mã Sa.

Giọng nói của Gia Đáp vì sợ hãi mà run lên, với một chiến sĩ như Gia Đáp, tại sao lại sợ như vậy đối với một con người?

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Ban Sát Ba Ná y....

Chàng chưa nói hết câu này, Ba Oa đột nhiên tỉnh dậy, đột nhiên chui ra khỏi tấm chăn, ngạc nhiên nhìn Tiểu Phương nói:

- Ban Sát Ba Ná!

Tiểu Phương nói:

- Ta đang muốn hỏi bằng hữu của ta, Ban Sát Ba Ná là người như thế nào?

Thân hình Ba Oa cũng đột nhiên bắt đầu run lên, xem ra thậm chí còn có vẻ sợ hãi hơn cả Gia Đáp.

Nàng đột nhiên ôm chặt Tiểu Phương:

- Ban Sát Ba Ná sắp đến rồi, chàng nhất định phải đi mau, đi mau đi.

- Tại sao?

- Chàng có biết dãy núi đầu tiên ở đỉnh Thánh mẫu là ai không? Chàng có nghe nói qua Ngũ hoa Tiễn thần là ai không?

Giọng của Ba Oa như khàn đi:

- Ban Sát Ba Ná chính là Ngũ hoa Tiễn thần.

x X x Trong sa mạc nóng bỏng như lò lửa, trong căn phòng nóng đến mức không khí không lọt vào nổi, thì vẫn có thể nhìn thấy tuyết trắng xóa trên núi cao nơi xa xa.

Lúc sắp chết vì nóng, đỉnh tuyết nơi xa vẫn có thể nhìn thấy.

Chỉ ở đây, mới có thể nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, nếu không phải là người Tạng, thì ững phải hiểu rõ, tư tưởng của người Tạng tại sao lại lãng mạn như vậy? Thần bí như vậy? Trống vắng như vậy?

Tư tưởng như vậy tuyệt không phải một sớm một chiều có thể hình thành được, sau khi trải qua cuộc sống ngàn vạn đời lãng mạn, thần bí mà mỹ lệ, trong đó đương nhiên sẽ sản sinh ra rất nhiều thần thoại.

Trong đó, một trong những thần thoại lãng mạn, thần bí mà mỹ lệ nhất, chính là Ngũ hoa Tiễn thần.

Ngũ hoa Tiễn thần, dùng tiếng Tạng mà nói, chính là Ban Sát Ba Ná.

Trong các văn tự kinh điển cổ xưa nguyên thủy nhất ghi lại, mũi tên của Ban Sát Ba Ná là.. - Bách phát bách trúng, sắc nhọn vô cương, trên lông tên có trái tim thống khổ, trên cán tên có trái tim tương tự, bắn thẳng vào tim người.

Ban Sát Ba Ná nắm giữ hai sức mạnh không thể kháng cự nhất của thế gian: tình và dục.

Thanh kiếm của y tô điểm đầy hoa tươi, dây cung của y là dây tơ của mật ngọt.

Ban Sát Ba Ná mãi mãi trẻ trung.

Y là một thiếu niên đẹp nhất trong các chư thần trên khắp trời đất.

Y có năm mũi tên bén nhọn, một cây cứng rắn như kim khí, một cây mềm mại như lá xuân, một cây xinh đẹp như hoa tươi, một cây nóng rát như ngọn lửa, một cây nhọn sắc như mũi khoan.

Sức mạnh của y không ai có thể kháng cự.

Nhưng Ban Sát Ba Ná mà Ba Oa và Gia Đáp nói không phải là thần, mà là người, là chiến sĩ đệ nhất, dũng sị đệ nhất trong tim óc họ. Sức mạnh của người này giống như thần không ai có thể kháng cự.

Chỉ tiếc rằng lúc Tiểu Phương nghe lời khuyến cáo của bọn họ có muốn ra đi thì cũng đã quá chậm rồi.

Ngoài căn lều đã vang lên tiếng hoan hô từng bừng:

- Ban Sát Ba Ná quay về rồi, Ban Sát Ba Ná quay về rồi.

Ban Sát Ba Ná dắt con ngựa bạch mã cao lớn như thần mã lặng lẽ đứng ở đó, tiếp nhận sự hoan hô của những tộc nhân của y.

Ban Sát Ba Ná đã rời bọn họ ba ngày, trên sa mạc vô tình này, trải qua ba ngày tuyệt đối cô tịch gian khổ, nhưng mặt trời, gió cát, một mỗi không hề làm cho y thay đổi chút nào.

Y phục của Ban Sát Ba Ná vẫn tươi sáng hoa lệ, xem ra vẫn anh tuấn uy vũ như thiên thần.

- Không có bất cứ ai, bất cứ người nào có thể đánh ngã được Ban Sát Ba Ná, cũng không có bất cứ nguy hiểm khó khăn nào mà Ban Sát Ba Ná không thể khắc phục.

Mãi mãi không.

Trong căn lều tăm tối, yên lặng, tiếng hoan hô bên ngoài đã dừng lại, thậm chí ngay ngựa lạc đà cũng dừng kêu hí.

Vì Ban Sát Ba Ná cần nghỉ ngơi, cần yên tĩnh.

Tuy thường xuyên tiếp nhận sự hoan hô của người khác, nhưng Ban Sát Ba Ná vẫn thích một mình yên tĩnh nằm trong bóng tối.

Y bẩm sinh là một con người cô độc, y thích sự cô độc, giống như người khác thích sự giàu sang và danh tiếng.

Y lặng lẽ nằm trong bóng tối, lúc này không có ai có thể nhìn thấy y.

Khuôn mặt sáng láng anh tuấn của Ban Sát Ba Ná đột nhiên trở nên trắng tái một mỗi.

Nhưng chỉ cần có một người lạ, màu sắc khuôn mặt y ngay lập tức sẽ bùng lên như ngọn lửa.

Ban Sát Ba Ná tuyệt không thể để cho những tộc nhân của mình thất vọng.

Y là người Tạng.

Tuy Ban Sát Ba Ná đã vào quan ải vô số lần, ở Trung nguyên, ở Hoài Âm đã sinh sống rất lâu, thậm chí ngay ở Đại giang Nam bắc cũng đã từng có dấu chân của y.

Nhưng y vẫn là người Tạng, mặc trang phục truyền thống của người Tạng, ăn món ăn truyền thống của người Tạng, uống rượu thánh khoa và trà bơ màu sắc đen như mực.

Sinh ra làm người Tạng, Ban Sát Ba Ná hãnh diện vì điều này.

Tộc nhân của y cũng hãnh diện vì y.

Lúc này Ban Sát Ba Ná đang đợi Tiểu Phương.

Chuyện xảy ra mấy người qua ở đây Ban Sát Ba Ná đã biết rồi, người gù đã báo cáo tất cả với y.

Sự phán đoán của Ban Sát Ba Ná cũng giống như những người khác, người khả nghi duy nhất là Tiểu Phương.

Quỷ nhân ở trong tay Ban Sát Ba Ná, y rút ra, xoa nhẹ lưỡi kiếm, chợt hỏi:

- Đây là kiếm của ngươi, ngươi chính là Tiểu Phương lợi hại phải không?

Ban Sát Ba Ná vẫn chưa nhìn thấy Tiểu Phương, nhưng y biết đã có người ở bên ngoài căn lều y, kẻ đến chắc chắn là Tiểu Phương.

Người đã từng trải qua hiểm nguy, tuy thông thường, đều có phản ứng kỳ dị như loài dã thú, nhưng phản ứng của Ban Sát Ba Ná rõ ràng linh mẫn hơn người khác nhiều.

Ban Sát Ba Ná đang nằm yên, đột nhiên như ngọn giáo đứng thẳng ngay trước mặt Tiểu Phương, đôi mắt lạnh lùng ửng sáng trong bóng tối.

- Ta đã nghe nói qua ngươi, lúc người khác đang chảy nước mũi, thì ngươi đã chảy máu.

- Máu chảy thường không phải là máu của tại hạ.

- Người có thể khiến người khác chảy máu, bản thân phải chảy máu trước.

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná nghe ra vẫn êm dịu dị thường:

- Bây giờ máu của Đường Lâm đã lạnh rồi, còn ngươi?

- Máu của tại hạ vẫn còn, lúc nào cũng sẵn sàng chảy ra.

- Rất tốt.

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná càng êm dịu hơn:

- Kẻ giết người phải chết, nợ máu phải trả máu.

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná êm dịu như mặt nước hồ thu, giọng nói của Tiểu Phương cũng rất bình tĩnh:

- Chỉ tiếc là người không sát nhân có lúc cũng phải bị giết.

Tiểu Phương nói:

- Ta nếu chết đi, kẻ giết người thật sự sẽ mãi mai tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

- Kẻ sát nhân không phải là người sao?

- Không phải!

Tiểu Phương nói:

- Lần này không phải.

Ban Sát Ba Ná lặng lẽ nhìn Tiểu Phương rất lâu:

- Ngươi vẫn còn chưa đào tẩu, cũng không muốn đào tẩu, thái độ của ngươi rất bình tĩnh, hơi thở cũng rất khoan thai, đích xác không giống kẻ phạm tội.

Ban Sát Ba Ná mơ hồ than thở nói tiếp:

- Chỉ tiếc dựa vào điểm này, vẫn không thể chứng minh là ngươi vô tội.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Phải như thế nào mới có thể chứng minh?

7. Thần Tiên Của Tiên Thần

Ban Sát Ba Ná trầm tư, rất lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Ta là người Tạng, người Tạng rất là mê tín, bọn ta rất tin, người không có tội, thì tuyệt sẽ không bị giết oan.

Lúc này đã là bình minh, trong căn lều đã có ánh sáng.

Ban Sát Ba Ná bỗng cầm cung tên lên, đi ra ngoài nói:

- Người cũng ra đi.

Lúc Tiểu Phương đi ra khỏi căn lều, mới phát hiện bên ngoài tụ tập rất đông người.

Mỗi người đều giống như tượng đá đứng lặng lẽ, đợi anh hùng của bọn họ đến phán quyết chuyện này.

Ban Sát Ba Ná cầm cung tên chỉ một căn lều ngoài năm trượng:

- Người trước tiên hãy đến đứng ở nơi đó, ta sẽ bắt đầu đếm, đếm đến năm, ta mới xuất thủ, ta đếm sẽ không quá nhanh, với khinh công của người, đợi lúc ta đếm đến năm, người đã có thể đi rất xa rồi.

Ban Sát Ba Ná vớ nhẹ vào hũ tên đeo bên hông:

- Ta chỉ có năm mũi tên, nếu người thật vô tội, tên của ta chắc chắn sẽ bắn không trúng người.

Tiểu Phương đột nhiên bật cười:

- Ngũ hoa tiên thần bách phát bách trúng, nếu dùng cách thức này để chứng minh một người có vô tội hay không, đây quả là ý hay đó.

Ban Sát Ba Ná không cười:

- Nếu người cho rằng cách thức này không tốt, thì còn có cách khác!

Tiểu Phương hỏi:

- Cách gì?

Trên bàn tay kia của Ban Sát Ba Ná vẫn còn cầm thanh Quỷ Nhân của Tiểu Phương, Ban Sát Ba Ná đột nhiên liệng thanh kiếm xuống cát trước mặt Tiểu Phương.

- Dùng cây kiếm này giết chết ta.

Ban Sát Ba Ná điềm đạm nói :

- Chỉ cần người có thể giết chết ta, thì không cần phải chứng minh người vô tội hay không. Chỉ cần người có thể giết chết ta, bất kể người đã làm việc gì, thì tuyệt đối không có ai hỏi người nữa.

Sáng sớm, ánh mặt trời chớm ló dạng.

Lưỡi kiếm nhấp nháy dưới ánh mặt trời buổi sáng, trong đôi mắt của Ban Sát Ba Ná cũng lóe lên ánh sáng.

Y là người, không phải là thần thanh xuân vĩnh cửu, góc mặt của y đã có nếp nhăn.

Nhưng dưới ánh mặt trời mới mọc này, Ban Sát Ba Ná xem ra vẫn như là thần.

Tiểu Phương tin vào lời Ban Sát Ba Ná nói.

Tộc nhân và thuộc hạ của Ban Sát Ba Ná vẫn đang lặng lẽ đứng ở nơi đó, bất kể y nói gì bọn họ đều phục tùng.

Rút kiếm giết người không khó.

Tiểu Phương rất tự tin ở kiếm pháp của mình, lúc phải rút kiếm, chàng không bao giờ co lùi né tránh.

Ban Sát Ba Ná lại hỏi:

- Hai phương pháp, người chọn cách nào?

Tiểu Phương không trả lời, lặng lẽ bắt đầu đi tới trước, đi tới trước căn lều ngoài năm trượng thì dừng lại.

Tiểu Phương quay người, đối diện với Ban Sát Ba Ná:

- Người đã có thể bắt đầu đếm rồi đó, tốt nhất hãy đếm nhanh một chút, ta sợ nhất đợi lâu.

Ban Sát Ba Ná chỉ nói một chữ:

- Được!

Tất cả mọi người đều đã tản ra, để lại một bãi đất trống giữa bọn họ.

- Một, hai, ba, bốn...

Ngũ Hoa tiến thần chậm rãi rút ra thần tiễn đầu tiên, cán tên vàng, đầu tên vàng.

Thần tiễn bách phát bách trúng bắn thẳng tim người, mềm mại như lá xuân, xinh đẹp như hoa tươi, nóng ran như ngọn lửa, sắc nhọn như mũi khoan, cứng rắn như kim khí.

Ban Sát Ba Ná đếm không nhanh nhưng cuối cùng cũng đã đếm tới năm.

Tiểu Phương vẫn đứng ở đó không nhúc nhích động dậy.

Với khinh công của Tiểu Phương bất kể Ban Sát Ba Ná đếm nhanh như thế nào, lúc đếm tới “năm”, Tiểu Phương ít ra đã ở ngoài mấy trượng.

Nhưng chàng không hề nhúc nhích.

- Năm!

Chữ này vừa thoát ra miệng, mọi người đều nghe thấy tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, sắc nhọn như tiếng hú gào của ma quái.

Mọi người đều nhìn thấy Ban Sát Ba Ná rút mũi tên đầu tiên ra, nhưng hũ tên đột nhiên trống không.

Năm mũi tên của Ban Sát Ba Ná cơ hồ như trong cùng một nháy mắt phóng ra.

Tiểu Phương vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Tiếng gió xé không trung của tên đã dừng, năm mũi tên vàng cắm xếp dưới chân Tiểu Phương.

Chàng vốn không hề tránh né.

Cũng không biết tại sao Tiểu Phương biết Ban Sát Ba Ná chẳng qua chỉ là thử chàng, vì vậy không cần phải tránh né, vì Tiểu Phương biết nếu tránh né, lại sẽ không thoát.

Bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, lần này Tiểu Phương lại dùng ngay cái mạng của mình để đặt cược.

Nhưng nếu một người không có ý chí gang thép, thì làm sao dám đặt cược như vậy?

Đám người đột nhiên bùng lên tiếng hoan hô, Gia Đáp đột ngột lao tới, quì xuống hôn chân Tiểu Phương.

Đôi mắt lạnh lùng cô độc của Ban Sát Ba Ná cũng lộ ra ánh cười.

- Bây giờ ngươi phải tin rằng, một người vô tội tuyệt sẽ không bị giết. Chỉ cần ngươi vô tội, năm mũi tên này sẽ bắn không tới ngươi, bất kể ta có là Ngũ Hoa tiến thần hay không.

Đây không phải là mê tín, đây là sự thử thách thăm dò trí tuệ. Chỉ có người vô tội mới dám tiếp nhận sự khảo nghiệm này.

Chỉ có bản thân Tiểu Phương biết, y phục toàn thân chàng cơ hồ ướt đẫm.

Chàng này giờ không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Ban Sát Ba Ná đi tới vỗ vai Tiểu Phương, bàn tay lập tức dính đầy mồ hôi của chàng.

- Hóa ra ngươi cũng có chút sợ hãi!

- Không phải có một chút sợ hãi!

Tiểu Phương thở dài nói:

- Ta sợ chết khiếp!

Ban Sát Ba Ná bật cười, tộc nhân và thuộc hạ của y cũng cười. Mọi người đã rất lâu không hề thấy nụ cười của Ban Sát Ba Ná.

Đúng lúc bọn họ đang cười rất là vui vẻ, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Mọi người đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết rõ ràng là ở người gù phát ra.

x X x Các bao kiện hàng hóa vốn được chất rất là chỉnh tề, nay đã trở nên lộn xộn, có rất nhiều bao kiện đã bị cắt rách, lộ ra các loại hàng hóa và dược liệu quý giá.

“Chỉ có hàng hóa và dược liệu, không có vàng” Tiểu Phương đã chú ý tới điểm này, người cắt các bao kiện này có phải cũng vì muốn tra rõ ra điểm này?

Vệ Ưng Bằng bọn họ có phải đã đến rồi?

x X x Người gù ngã ở bên cạnh một bao xạ hương, y phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ, máu của bản thân gã, máu của đồng bọn gã.

Đòn chí mạng là một đường kiếm đâm vào giữa ngực.

Tiểu Phương ngay lập tức nghĩ tới kiếm khách vô tình vô danh đó.

Người gù không những võ công cực cao. Từ vô số vết thương ở trên người gã, cũng có thể thấy ra gã đã trải qua trăm trận. Người có thể một kiếm đâm vào chỗ hiểm chí mạng trên người gã, ngoài kiếm khách vô danh ra thì còn ai nữa chứ?

Kiếm này tuy rõ là chí mạng, nhưng người gù vẫn còn chưa chết.

Có loại người không những sức sống mạnh hơn người khác, mà ý chí cầu sinh cũng mạnh hơn người khác.

Người gù là loại người này.

Gã vẫn còn thở mạnh, giãy giụa, giãy giụa để mà sống. Khuôn mặt gã vì đau đớn sợ hãi mà nhăn nhúm lại.

Nhưng đôi mắt lại toát ra một sắc thái khác, một hỗn hợp sắc thái của kinh ngạc và hoài nghi.

Một người chỉ khi lúc đang nhìn thấy cái chuyện mà bản thân mình cho rằng tuyệt đối không thể xảy ra lại xảy ra, thì đôi mắt mới có cái sắc thái như vậy.

Ban Sát Ba Ná cúi người xuống cầm một miếng bơ mùi rất hôi mà người Tạng cho rằng có thể chữa bách bệnh nhét vào trong miệng người gù.

- Ta biết ngươi có điều muốn nói với ta.

Ban Sát Ba Ná vỗ nhẹ vào mặt người gù, muốn chấn khởi sức sống của gã:

- Ngươi nhất định phải nói ra.

Khóe mắt người gù động đậy cuối cùng cũng nói ra mấy chữ:

- Không ngờ.. không ngờ.. - Không ngờ gì? Ban Sát Ba Ná lại ohĩ.

- Không ngờ kẻ sát nhân chính là y!

- Y là ai? Đi đâu rồi?

Hơi thở của người gù đã gấp hơn, đã không còn cách gì để nói ra nổi nữa.

Nhưng gã còn có một con mắt, có lúc đôi mắt cũng có thể nói nên lời.

Mắt của gã đang nhìn về phía căn lều xa nhất.

Căn lều treo một cái lông chim ưng ở trên đỉnh. Lông chim ưng màu đen, tượng trưng cho bệnh tật, tai nạn và tử vong.

Người ở trong căn lều này đều là những người bệnh rất nặng sắp chết.

Ngoài vị tiên sinh phụ tử phụ trách trị bệnh cho bọn họ ra, thì không ai muốn đi vào căn lều đó cả.

“Hung thủ có phải đã trở vào căn lều đó?” Ban Sát Ba Ná không hỏi thêm, thân hình cũng giống như mũi tên lao đi.

Tiểu Phương cũng lao đi theo.

Bọn họ cơ hồ như đồng thời lao vào căn lều này, vì vậy đồng thời nhìn thấy hai con người.

Tiểu Phương ngay nằm mộng cũng không ngờ là trong căn lều này lại có hai con người này.

Chàng cơ hồ không thể tin vào mắt mình nữa.

Người đầu tiên mà chàng nhìn thấy là Ba Oa, vốn phải đang đợi chàng ở trong căn lều của chàng.

Người thứ hai mà Tiểu Phương nhìn thấy lại chính là Bốc Ứng!

Bốc Ứng lặng lẽ đứng ở đó, vẫn điềm tĩnh lạnh lùng, vẫn bạch y như tuyết.

Ba Oa nằm co ro ở trước mặt Tiểu Phương, đôi mắt mỹ lệ ngập tràn kinh hãi và sợ sệt.

Bọn họ vốn không phải ở trong căn lều này, nhưng bọn họ đều đang ở đó.

Hung thủ đã trốn vào căn lều này, trong căn lều không có thoát lộ, giữa bọn họ nhất định có một người là hung thủ.

Giữa hai người này, ai là sát nhân?

Tiểu Phương lạnh lùng nhìn Bốc Ứng, thở dài nặng nề nói:

- Ta cũng không ngờ là ngươi, ta vốn cho rằng ngươi thật sự chưa bao giờ sát nhân!

Về mặt Bốc Ứng không chút biểu cảm:

- Trên thế gian này vốn có rất nhiều chuyện khiến người ta không ngờ được. Vàng có thể làm cho người ta gây ra rất nhiều, rất nhiều chuyện mà ngay bản thân mình cũng không ngờ được.

Tiểu Phương nói:

- Ta biết ngươi cũng đang kiếm số vàng đó, nhưng ngươi....

Tiểu Phương không nói tiếp nữa.

Ba Oa đã lao vào lồng ngực của chàng, nước mắt trào ra, nói:

- Mang muối đi, xin chàng mang muối đi!

Tiểu Phương vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng:

- Ta nhất định sẽ mang nàng đi, nàng vốn không nên đến đây.

Nhưng nàng đã đến.

Tiểu Phương không thể không hỏi:

- Sao nàng lại đến?

Ba Oa ứa nước mắt lắc đầu:

- Muối không biết, muối thật sự không biết. Muối chỉ muốn đi cho mau.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên nói:

- Y thị không được đi!

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná không nhẹ nhàng nữa:

- Không ai được mang y thị đi!

- Tại sao? Tiểu Phương hỏi.

- Vì người muốn người khác chảy máu, thì bản thân cũng phải chảy máu.

Ban Sát Ba Ná lặp lại lời nói một lần nữa:

- Kẻ sát nhân phải chết, lấy máu trả máu!

Đây là chân lý của giang hồ, vô luận ở Trung Nguyên, ở Giang Nam, ở sa mạc đều như nhau.

Tiểu Phương nắm chặt tay của Ba Oa:

- Các hạ phải nhìn thấy ra kẻ sát nhân không phải là nàng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Người nhìn thấy ra ư? Người nhìn thấy ra cái gì chứ hả?

Ban Sát Ba Ná đột nhiên đổi vấn đề:

- Những người bọn ta đây, những hàng hóa này đây, đều thuộc về một thương gia.

- Thương gia nào?

- Bốc Ứng!

Bốc Ứng?

Bàn tay Tiểu Phương trở nên lạnh ngắt, chàng ngạc nhiên nhìn Bốc Ứng nói:

- Người là chủ nhân của bọn họ à?

- Phải!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bọn ta thu nhận người vì Bốc Ứng là chủ nhân của bọn ta, bọn ta tín nhiệm người cũng do vì Bốc Ứng. Nếu không thì, người vừa rồi rất có thể đã chết dưới tên của ta.

Toàn thân Tiểu Phương lạnh như băng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Cho dù Bốc Ứng muốn lòng tìm số vàng đó, cũng sẽ không tìm trong đội ngũ của mình. Cho dù có muốn sưu tra số hàng này, thì cũng không cần phải sát nhân.

Ban Sát Ba Ná lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ người chắc đã phải biết kẻ sát nhân là ai rồi chứ?

Bàn tay của Ba Oa còn lạnh hơn cả Tiểu Phương, nước mắt còn lạnh hơn cả bàn tay.

Nàng ôm chặt lấy Tiểu Phương, toàn thân nàng đang run rẩy, một nữ tử như nàng đây sao lại là một hung thủ máu lạnh được chứ?

Tiểu Phương không tin.

Tiểu Phương thà chết chứ không muốn tin.

- Ta chỉ biết kẻ sát nhân tuyệt không phải là nàng.

Tiểu Phương ôm nàng càng chặt hơn:

- Không ai nhìn thấy kẻ sát nhân là ai cả.

- Người chắc tận mắt nhìn thấy mới tin phải không? Ban Sát Ba Ná hỏi.

Bốc Ứng đột nhiên thở dài nói:

- Cho dù có thật sự tận mắt nhìn thấy đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không tin đâu.

Nếu Tiểu Phương là một con người có lý trí, có sức phân tích thì bây giờ đã phải hiểu rõ rồi.

Sự thật đã rất rõ ràng.

Vệ Ứng Bằng bọn họ đã sớm biết Bốc Ứng là chủ nhân của đội thương lữ này, vốn đang hoài nghi Bốc Ứng dùng đội thương lữ để che giấu hòng vận chuyển ba mươi vạn lạng vàng bị cướp mất đó.

Nhưng bọn họ không dám đụng đến đội ngũ này.

Võ công của Bốc Ứng cao siêu, người trong giang hồ đều biết Bốc Ứng không bao giờ thất bại.

Ngũ Hoa thần tiễn Ban Sát Ba Ná danh chấn thiên hạ, là đệ nhất dũng sĩ, đệ nhất cao thủ của người Tạng.

Vệ Ứng Bằng không những chỉ có tâm sợ hãi đối với hai người này, mà đối với mọi người trong đội ngũ cũng không thể không đề phòng.

Vì mỗi người trong đội ngũ này đều có thể là Miêu đạo nếu xảy ra đụng độ, bọn họ chắc chắn không nắm chắc chiến thắng.

Bọn họ chỉ âm thầm trinh sát theo dõi vàng có ở trong các bao kiện hàng hóa của đội ngũ này hay không.

Bọn họ vốn muốn lợi dụng Tiểu Phương để làm chuyện này.

Không ngờ Tiểu Phương lợi hại này lại không lợi hại gì cả, bọn họ đành phải nghĩ tới cách thức khác.

Muốn tra ra vàng có phải ở trong những bao kiện hàng hóa này không, nhất định phải cử người trà trộn vào trong đội ngũ này.

Người này phải là người tuyệt đối không thu hút sự chú ý, tuyệt đối không bị nghi ngờ.

Người này phải giới nguyệt trang giống như sâu đo, phải có động tác tinh xảo khinh linh giống như mèo, phải có khả năng tấn công chuẩn xác độc hiểm như rắn, phải có tính cách bình tĩnh trầm u như voi, còn phải có sự dịu dàng mềm mại như nước, ngọt ngào êm dịu như mật mới có thể chinh phục được Tiểu Phương.

Vì Tiểu Phương là chiếc cầu nối duy nhất có thể làm cho con người này trà trộn vào trong đội ngũ này.

Bọn họ đã tìm được một con người như vậy.

Ba Oa!

Nếu Tiểu Phương còn có chút lý trí, lúc này đã phải nhìn thấy ra chân tướng của chuyện này.

Tiếc rằng Tiểu Phương không phải là loại người khác.

Chàng không phải là không có lý trí, chẳng qua lý của chàng thường bị tình cảm che lấp.

Chàng không phải là không ngờ những chuyện này, chẳng qua chàng vốn từ chối không muốn nghĩ đến nó.

Tiểu Phương từ chối thừa nhận Ba Oa là hung thủ.

Ban Sát Ba Ná đương nhiên cũng nhìn thấy ra điểm này.

- Không ai nhìn thấy y thị giết người, không ai có thể chứng minh y thị đã giết người.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng, người cũng không thể chứng minh y thị vô tội.

Tiểu Phương ngay lập tức hiểu rõ ý của Ban Sát Ba Ná:

- Có phải các hạ muốn dùng cách thức vừa rồi để chứng minh?

- Phải!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Tên của Ngũ Hoa thần tiễn tuyệt sẽ không làm thương tổn những người vô tội.

Tiểu Phương cười nhạt:

- Chỉ tiếc các hạ không phải là Ngũ Hoa tiến thân thật sự. Các hạ chẳng qua chỉ là một con người, trong lòng các hạ đã nhận định là nàng có tội.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Lần này có phải ngươi còn có cách thức gì tốt hơn phải không.

Tiểu Phương không có cách thức gì tốt hơn cả.

Trên thế gian không có bất cứ ai có thể nghĩ ra bất cứ cách thức gì để chứng minh Ba Oa là vô tội cả.

Ba Oa đột nhiên vùng thoát ra khỏi lồng ngực Tiểu Phương, rơi nước mắt nói:

- Chàng tuy đã nói, chỉ cần chàng còn sống thì sẽ không để cho ai làm nhục muội cả. Nhưng muội đã sớm biết chuyện này không thể làm được, mọi chuyện đều sẽ thay đổi, mọi người đều sẽ thay đổi.

Nước mắt Ba Oa long lanh:

- Vì vậy bây giờ chàng đã có thể quên đi những lời này, hãy để cho bọn họ giết muội, hãy để cho muội chết!

Ba Oa vẫn yếu đuối, ôn thuận như thế, vẫn hoàn toàn dựa dẫm vào Tiểu Phương.

Nàng đã mang sinh mạng của mình, toàn bộ con người mình giao cho Tiểu Phương, nàng chịu chết, chỉ vì nàng không muốn liên lụy Tiểu Phương. Không ai nhìn thấy nàng sát nhân, nhưng điều này mọi người đều nhìn thấy rõ.

Bốc Ứng đột nhiên thở dài nói - Để y thị đi đi!

Ban Sát Ba Ná rất kinh ngạc hỏi:

- Thả cho y thị đi như vậy sao?

- Không phải thả cho y thị đi như vậy.

Bốc Ứng điềm đạm nói:

- Ngươi còn phải giao cho y thị một túi nước, một túi lương thực, một con ngựa.

Rồi Bốc Ứng lại nói tiếp:

- Một con ngựa nhanh khỏe nhất, ta muốn để y thị đi càng nhanh càng tốt.

Ban Sát Ba Ná không nói gì thêm nữa.

Sự phục tùng của Ban Sát Ba Ná đối với Bốc Ứng cũng giống như người khác phục tùng y vậy. Tiểu Phương không nói gì thêm nữa, việc mà Bốc Ứng làm, lần nào cũng đều khiến chàng không nói gì được.

Chàng lặng lẽ kéo tay Ba Oa, quay người.

Bốc Ứng đột nhiên lại nói:

- Y thị đi, con ngươi ở lại!

- Ta ở lại?

Tiểu Phương quay đầu:

- Ngươi muốn ta ở lại ư?

- Ngươi muốn ta thả y thị đi, thì ngươi phải ở lại!

- Đây là điều kiện ư?

- Phải!

Bốc Ứng trả lời ngắn gọn cương quyết, đây là quyết định tối hậu của Bốc Ứng, một quyết định mà không ai có thể thay đổi.

Tiểu Phương hiểu rõ điều này.

Chàng buông tay Ba Oa ra:

- Chỉ cần ta chưa chết, ta nhất định sẽ đi kiếm nàng, nhất định có thể kiếm được nàng.

Đây là những lời cuối cùng chàng nói với Ba Oa, mà ngoài điều này ra thì chàng nói gì được nữa chứ?

Ba Oa lặng lẽ bỏ đi.

Nàng cũng không nói gì. Tiểu Phương dõi mắt nhìn theo Bốc Ứng đi ra, nhìn theo bóng dáng yếu mềm của nàng.

Chàng mong muốn Ba Oa sẽ quay đầu lại nhìn chàng, nhưng lại sợ nàng quay đầu lại.

Nếu Ba Oa quay đầu lại, có lẽ chàng sẽ bắt chấp tất cả, sẽ lao ra ngoài theo Ba Oa.

Nhưng Ba Oa không quay đầu lại.

Ban Sát Ba Ná cũng bỏ đi, lúc sắp đi, đột nhiên nói với Tiểu Phương một câu rất có thâm ý:

- Nếu ta là người, ta cũng sẽ làm giống như người vậy.

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná tuyệt không hề có ý mỉa mai.

- Nhưng nữ nhân như y thị quả thật không nhiều!

Lúc sắp ra khỏi căn lều, y còn quay đầu lại nói:

- Nhưng nếu ta là người, sau này ta tuyệt sẽ không gặp lại nàng.

Tiểu Phương siết chặt hai nắm tay, rồi lại chậm chậm buông ra. Sau đó lại chậm chậm quay người lại, diện đối diện Bốc Ứng.

Chàng muốn hỏi Bốc Ứng “người đã chịu thả cho nàng đi, tại sao muốn ta lưu ở lại?”. Nhưng chàng không nói ra.

Ba Oa và Ban Sát Ba Ná vừa đi ra khỏi, bộ dạng của Bốc Ứng liền thay đổi. Lúc Tiểu Phương quay mặt lại, Bốc Ứng đã ngã xuống, ngã trên cái đệm dùng da thú chất thành. Tiểu Phương chưa bao giờ nhìn thấy Bốc Ứng mệt mỏi suy nhược như vậy cả.

Khuôn mặt trắng tái của Bốc Ứng hoàn toàn không có vết máu, nhưng y phục trắng tinh đã thấm ướt máu tươi. Vết máu ở trên ngực, cách tim của Bốc Ứng rất gần.

- Người bị thương rồi ư? Tiểu Phương thất thanh hỏi:

- Người sao lại bị thương vậy?

Bốc Ứng gượng cười:

- Chỉ cần là người, thì sẽ bị thương. Kiếm hiểm đâm vào ngực, vô luận ai cũng sẽ bị thương.

Tiểu Phương càng kinh ngạc:

- Người trong giang hồ đều nói người xưa nay chưa hề thất bại, ta cũng biết người đã trải qua mấy chục trận chiến mà chưa hề thất bại một lần nào cả.

- Mỗi chuyện đều có lần thứ nhất.

- Ai đâm người bị thương?

Bốc Ứng vẫn còn chưa trả lời, Tiểu Phương đã nghĩ đến một người. Nếu là người có thể đâm Bốc Ứng bị thương thì nhất định phải là người đó.

“Kiếm khách vô danh, bạt kiếm vô tình”.

Tiểu Phương ngay lập tức hỏi:

- Người đã cùng y giao thủ rồi à?

Bốc Ứng trầm mặt rất lâu, rồi mới chậm rãi nói:

- Bầy đại kiếm khách đương đại ta đều đã gặp. Tuy ta chưa hề cùng bọn họ giao thủ, nhưng kiếm pháp của bọn họ ta đều đã thấy qà.

Bốc Ứng lại thở dài:

- Trong bọn họ, có người đã già, có người cuộc sống quá xa hoa, có người kiếm pháp quá gò bó, bầy đại kiếm khách đương đại được giang hồ công nhận năm đó bây giờ đã là quá khứ. Vì vậy ta không giao thủ với bọn họ, vì ta biết ta nhất định có thể thắng bọn họ.

Đây không phải là câu trả lời, vì vậy Tiểu Phương lại hỏi:

- Còn y?

Bốc Ứng đương nhiên biết “y” mà Tiểu Phương hỏi là ai.

- Ta đã cùng y giao thủ. Bốc Ứng sau cùng trả lời:

- Ta dám đảm bảo trong bầy đại kiếm khách tuyệt không có ai có thể đỡ nổi kiếm này.

- Kiếm này....

Rõ ràng chính là kiếm đã đâm Bốc Ứng bị thương...

- Ta chưa hề nhìn thấy kiếm pháp như thế, thậm chí ngay nghĩ ta cũng không nghĩ đến.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Ta chỉ có thể dùng sáu chữ để hình dung ra thế kiếm lợi hại này.

- Sáu chữ gì?

- Phải giết! Phải thắng! Phải chết!

- Nhưng ngươi vẫn còn chưa chết. Tiểu Phương an ủi Bốc Ứng, nhưng lại mơ hồ an ủi chính mình.

- Ta nhìn thấy ngươi tuyệt sẽ không chết.

Bốc Ứng đột nhiên cười cười nói:

- Ngươi thấy sao ta lại không chết?

Nụ cười của Bốc Ứng lại mang vẻ châm chọc:

- Ta giữ ngươi lại có lẽ chính là vì muốn ngươi ở đây đợi ta chết, tại vì ta cũng đã từng ở bên cạnh ngươi, đợi ngươi chết.

Châm chọc có lúc cũng là một cách thức biểu đạt bi thương, bi thương có lúc thường dùng sự châm chọc.

Tiểu Phương cũng đã hiểu.

Ngoài trừ tình cảm của bản thân ra, còn đối với chuyện khác Tiểu Phương không bao giờ không hiểu.

Chàng chậm rãi ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh Bốc Ứng.

- Ta đợi ngươi. Không phải đợi ngươi chết mà đợi ngươi đứng dậy.

x X x Vàng thái dương nóng rực đã mọc, nhưng trong căn lều lại vô cùng u ám lạnh lẽo.

Bốc Ứng đã nhắm mắt rất lâu, cũng không biết có phải là đã ngủ hay chưa, lúc này đột nhiên lại mở mắt ra nhìn Tiểu Phương nói:

- Có hai chuyện này ta nhất định phải nói với ngươi.

- Ngươi nói đi!

- Kiếm khách vô danh đó không phải là không có tên tuổi, người đó họ là Độc Cô, tên là Độc Cô Si, không phải vì si tình mà si vì kiếm.

Bốc Ứng lại thở dài:

- Vì vậy người nhất thiết không nên giao thủ với Độc Cô Si. Kẻ si vì tình, nhất định sẽ chết ở dưới kiếm của kẻ vì kiếm. Điều này người tuyệt đối không thể không tin.

Tiểu Phương chỉ hỏi:

- Còn chuyện thứ hai:

Bốc Ứng lại trầm mặc rất lâu mới mở miệng:

- Người là một lãng tử. Có lãng tử nhiều tiền. Có lãng tử nhiều tình, có lãng tử thích cười, có lãng tử thích khóc. Song tất cả lãng tử đều có một điểm tương đồng.

- Điểm gì?

- Trống vắng!

Bốc Ứng nhấn mạnh:

- Cô độc, tịch mặc, trống vắng.

Bốc Ứng chậm rãi tiếp lời:

- Vì vậy kẻ lãng tử nếu tìm được một người có thể khiến cho bản thân mình không cảm thấy cô độc nữa, giống như một kẻ chết đuối chụp được một khúc cây, có chết cũng sẽ không chịu buông tay. Còn về khúc cây đó có mang kẻ đó vào bờ được hay không, kẻ đó không cần chú ý đến. Vì trong lòng kẻ đó đã có được cảm giác an toàn, đối với kẻ lãng tử mà nói, điều này đã là quá đủ.

Tiểu Phương đương nhiên hiểu rõ ý của Bốc Ứng.

Điều Bốc Ứng nói chính là nỗi thống khổ lâu nay ẩn tàng ở trong lòng chàng mà lâu nay chàng không hề dám đụng vào.

Một người, một kiếm, tung hoành giang hồ, tự do không ràng buộc, tình cảm hào hùng của kẻ lãng tử không biết bao nhiêu người hâm mộ.

Vì người khác mãi mãi không biết được nỗi trống vắng và thống khổ trong tận đáy lòng họ.

Bốc Ứng nói:

- Nhưng khúc cây mà người tìm được đó có khi không những không mang người vào bờ được, mà trái lại sẽ còn làm người chìm rất mau nữa. Vì vậy lúc người phải buông tay, thì nhất định phải buông tay.

Tiểu Phương siết chặt hai tay, rồi lại chậm rãi lỏng tay ra:

- Tại sao người nói với ta những điều như vậy?

Bốc Ứng nói:

- Vì người là bằng hữu của ta.

Bằng hữu!

Nghe được hai chữ này từ chính miệng Bốc Ứng nói ra, Tiểu Phương thật sự kinh ngạc. Thậm chí còn kinh ngạc hơn cả khi nhìn thấy vết máu trên bạch y của Bốc Ứng, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có một luồng máu nóng dâng lên, chặn ngang cổ họng.

Bốc Ứng ngồi dậy, cầm lên một cái túi da dê ở bên cạnh trong túi không phải là rượu Thanh khoa nhạt mà chưa đó.

- Đây là cổ thành thiêu của Thiên Sơn bắc lộ.

Bốc Ứng nói:

- Loại rượu này còn nóng hơn cả đại mạch.

Bốc Ứng uống trước một ngụm rồi đưa túi cho Tiểu Phương.

Rượu cay nóng, uống vào giống như uống máu nóng vậy, - Người có sợ say hay không?

- Ngay chết cũng không sợ, sao lại sợ say?

Đôi mắt sắc bén của Bốc Ứng thoáng ý cười, bỗng thoải mái cất tiếng hát vang.

8. Tuyệt Đỉnh Cao Thủ

Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, Tiểu Phương cũng chưa đi.

Đội ngũ lại bắt đầu lên đường, cuối cùng sắp đến “thánh địa” La Tát cách Đại Cát Linh hai trăm năm mươi dặm.

Trời xanh thăm thẳm, mây trắng bông bênh, đỉnh tuyết trắng xóa ngấm nhìn từ xa, trong lòng Tiểu Phương mơ hồ cũng cõi mở thanh thản rất nhiều.

Nhưng chàng vẫn không quên Ba Oa.

Bốc Ứng nhìn thấy ra điều này.

- Còn có chuyện ta nhất định phải nói với người.

Bất kể người có tin ra hay không thì cũng phải nói với người.

- Chuyện gì?

- Ý nghĩa của Ba Oa là tuyết, tuyết là băng kết thành, màu sắc của tuyết khiết bạch như bạc.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Ba Oa mới là thủy ngân thực sự.

Tiểu Phương không có phản ứng.

Chàng đang ngấm nhìn tuyết trắng nơi đỉnh cao và xa, mơ hồ như không nghe thấy Bốc Ứng đang nói gì.

Bốc Ứng lại nói:

- Vàng bị cướp mất vẫn còn chưa tìm ra được, Vệ Ưng Bằng vẫn sẽ không buông ta.

Nhi tử chết đi mãi mãi không thể phục sinh, Lữ Tam cũng sẽ nhất định không buông tha cho người.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Lúc này người trong tiền tổ bọn ta đã thương vong quá nửa, bọn họ tuyết sẽ không để bọn ta bình an quay về La Tát đâu.

Buổi tối mấy ngày này, lúc đội ngũ nghỉ ngơi, Tiểu Phương mơ hồ nghe thấy nơi xa xa thoang thoảng có tiếng vó ngựa phóng nhanh.

Vệ Ưng Bằng có phải là đã điều động tập trung tay chân, chuẩn bị tiến hành trận chiến cuối cùng hay không?

- Phía trước có một cửa ải, người Tạng gọi nó là “cổ chết”. Bốc Ứng nói:

- Nếu ta đoán không sai, bọn họ lúc này chắc chắn đang đợi ta ở đó.

“Cổ chết” Chỉ nghe thấy hai chữ này, Tiểu Phương đã có thể tưởng tượng thấy sự hiểm yếu của địa thế của ải đó. Núi vây xung quanh, vách núi dựng đứng. Nếu có người ở đó mai phục đột kích người có thể sống sót trong đội ngũ này sẽ không còn bao nhiêu.

Hướng hồ mai phục ở đó, nhất định là những kẻ tinh nhuệ trong tổ chức của Vệ Ưng Bằng.

Tiểu Phương cũng không khỏi lo lắng:

- Người sẵn sàng lao qua ư?

Bốc Ứng cười nhạt:

- Bọn họ muốn ta lao qua, sao ta lại để cho bọn họ toại nguyện chứ?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Ngoài cửa ải đó ra, còn có đường nào khác có thể đi hay không?

- Không. Bốc Ứng nói:

- Nhưng bọn ta không phải là nhất định phải đi qua.

- Không đi qua thì làm sao?

- Đợi! Bốc Ứng nói:

- Bọn ta cũng có thể đợi, đợi bọn họ đến.

- Bọn họ sẽ đến?

- Nhất định sẽ đến, hơn nữa sẽ rất mau đến vì bọn ta có thể đợi, còn bọn họ không thể.

- Tại sao? Tiểu Phương hỏi.

- Tay chân của bọn họ đã tập trung, chính là lúc người khỏe ngựa hăng, ý chí chiến đấu đang thịnh nhất. Bọn họ tính kỹ trận chiến này phải thắng, sau khi tấn công đắc thủ là có thể mở tiệc mừng công. Vì vậy bọn họ tuyệt không mang quá nhiều lương thực và nước, vì sau trận chiến, thì lương thực và nước của bọn ta sẽ hoàn toàn thuộc về họ.

Bốc Ứng lạnh lùng nói tiếp:

- Vì vậy bọn họ không thể đợi, bọn ta không qua, bọn họ nhất định sẽ đến.

- Còn sau đó?

- Ta đã chỉ đạo, ở ngoài ba mươi dặm của cửa ải đó sẽ cắm trại đóng quân.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Bọn họ đợi không được bọn ta, ý chí chiến đấu sẽ suy, lại còn phóng ba mươi dặm đến kiếm bọn ta, lực khí cũng sẽ suy. Bọn ta sẽ ở đó lấy khỏe đánh yếu, đợi bọn chúng đến mà giết.

Bốc Ứng không chỉ tính kỹ mà còn tính không sai sót, không chỉ có thể giết người trong vòng năm bước, mà còn có thể vạch sách lược tác chiến ở sau màn trướng, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm.

Tiểu Phương không thể không thừa nhận Bốc Ứng đích xác là một kỳ tài hiếm thấy trong giang hồ, thế nhưng chàng vẫn lo lắng.

- Bọn họ cho dù có đến, cũng chưa chắc là đến để chết.

- Sao?

- Vệ Ưng Bằng đã quyết tâm phải thắng trận này, lần này chắc chắn toàn bộ tinh nhuệ tận xuất, lại thêm Độc Cô và Sưu Hồn Thủ, người của phía bọn ta có thể cùng bọn họ quyết một trận sinh tử có được mấy người?

Trên bạch y của Bốc Ứng lại có máu tươi thấm ra, sau trận chiến này, bạch y của Bốc Ứng nhất định sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng tinh thần của Bốc Ứng lại vẫn rất bình tĩnh, bỗng nói:

- Ta biết bất kể trận chiến này bọn ta có bao nhiêu cơ hội người cũng tuyệt sẽ không bỏ đi, nếu không thì người cũng đã không phải lo lắng cho ta.

Ngực của Tiểu Phương nóng ran lên.

Sự hiểu biết của một bằng hữu cũng đều khiến chàng cảm động hơn bất cứ chuyện gì.

Bốc Ứng nhìn Tiểu Phương, ánh mắt lạnh lùng sắc bén đột nhiên trở nên rất nhu hòa.

- Ta đã bị thương, tay chân của bọn ta rõ ràng không đủ, nhưng bọn ta không phải hoàn toàn không có cơ hội, vì bọn ta có một vật mà Vệ Ung Bằng bọn họ tuyệt nhiên không có.

Bốc Ung chậm rãi nói tiếp:

- Bọn ta có bằng hữu sinh tử có nhau, lúc lâm trận không bao giờ quay đầu chạy.

Tiểu Phương bỗng nói lớn:

- Bất kể như thế nào, lần này người nhất định phải giao Độc Cô Si cho ta.

Bốc Ung lại yên lặng nhìn Tiểu Phương rất lâu, đôi mắt có ý như cười cười:

- Lần này Độc Cô Si e rằng sẽ không đến.

- Tại sao?

Bốc Ung nói:

- Người chắc chắn cũng nghe một câu mà Ban Sát Ba Ná thích nói nhất?

Tiểu Phương biết là câu gì:

- Muốn khiến người khác chảy máu, thì bản thân mình cũng phải chảy máu.

Bốc Ung nói:

- Ta thừa nhận Độc Cô Si là một kiếm khách thiên hạ vô song, nhưng y muốn khiến ta chảy máu thì bản thân y cũng phải trả giá.

Tiểu Phương ngay lập tức hỏi:

- Y cũng bị thương rồi ư?

Bốc Ung không trả lời câu hỏi này, chỉ điềm tĩnh nói:

- Bất kể như thế nào, nếu y đến, ta nhất định sẽ để y cho người.

x X x Vẫn còn chưa đến hoàng hôn, đội ngũ đã dừng lại.

Căn cứ theo báo cáo của Gia Đáp, nơi đây cách cổ chết chính xác hai mươi chín dặm.

Lạc đà quây thành một vòng, lều dựng lên, mọi người đều đi làm chuyện mà mình phải làm như cũ, hoàn toàn không có gì khác lúc ngày thường, mơ hồ như không biết sắp có đại địch đến.

Tiểu Phương lại trọn một ngày không nhìn thấy Ban Sát Ba Ná đâu cả, mấy ngày này chàng cũng không bị cử đi trực ban tuần tra, mà chỉ theo suốt Bốc Ung lưu lại ở trong căn lều có treo chiếc lông chim ưng đen trên đỉnh.

Nghiêm Chính Cương phụ trách quản lý thức ăn nước uống và Tổng lão phu tử cũng đã đến, là Bốc Ung mời họ đến, mời họ đến uống rượu.

Hôm nay, Bốc Ung rất là vui thích.

Họ không uống rượu “Cổ thành thiêu” mà uống rượu thanh khoa”.

Loại rượu này tuy không dễ say, nhưng say rồi không dễ tỉnh.

Sau hoàng hôn bên ngoài lại vang lên tiếng hát, đối với người Tạng, không thể chia hai ca hát và rượu được.

Khắp nơi bừng bừng đốt lửa, mọi người đều ca, đều hát dường như cố ý làm cho người khác cho rằng bọn họ hoàn toàn không có chút giới bị.

Mà cho dù bọn họ có giới bị thì sao nào? Dũng sĩ của Tiễn tổ chỉ còn lại không quá mười người.

Dựa vào tiếng vó ngựa mà Tiểu Phương nghe được, tay chân mà Vệ Ung Bằng điều động tập trung tới ít nhất cũng gấp mười lần bọn họ.

Ban Sát Ba Ná quay trở lại.

Ban Sát Ba Ná đã chứng thực cách nghĩ của Tiểu Phương, y đã đi đến Cổ chết:

- Lúc này nơi đó có khoảng bảy mươi ngựa.

Bảy mươi ngựa, chính giữa bảy mươi con người, chính là bảy mươi món binh khí, mỗi món nhất định đều là lợi khí sát nhân.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Những người đó mỗi người đều là những tráng sĩ tinh tuyệt kỹ thuật cưỡi ngựa, trong đó có một bộ phận dùng trường thương đại kích, có một bộ phận dùng cung nỏ, còn có bảy tám người dùng binh khí ngoại môn.

Người có thể sử dụng binh khí ngoại môn, võ công tuyệt không phải tầm thường.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Nhưng kẻ thật sự đáng sợ lại không phải là bọn họ.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Kẻ thật sự đáng sợ là ai?

- Ngoài bảy mươi ngựa đó ra còn có ba cái kiệu cũng đến đó.

Trong sa mạc lại có kẻ đi kiệu, lúc chuẩn bị đột kích cường địch, lại có kẻ ngồi kiệu mà đi.

Tiểu Phương càng kinh ngạc:

- Trong kiệu có người?

- Có!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Mỗi kiệu một người.

- Là những người như thế nào?

- Có thể khiến cho Vệ Ưng Bằng phái kiệu đi đón, đương nhiên đều là những con người tuyệt vời.

Ban Sát Ba Ná chần chờ giây lát rồi nói tiếp:

- Ta chỉ nhận ra một người trong đó.

- Ai?

- Chính là nữ nhân mà ngươi cho rằng tuyệt sẽ không giết người đó.

Tiểu Phương im bật.

Ba Oa là một cao thủ thâm tàng bất lộ ư? Có thể giết người trong nháy mắt ư?

Chàng nhìn không ra, thật sự nhìn không ra.

Chàng cũng không tin, có lẽ không phải là không thể tin, mà là không muốn tin.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ngoài y thị ra, còn có một kẻ tàn phế một tay một chân, chân trái mang giả một cái chân gỗ, tay phải mang một tay nải vàng xem ra rất nặng.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Người đó bao nhiêu tuổi?

- Ta không nhìn ra tuổi của y.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Tóc của y mỗi sợi đều trắng toát cả, sáng như sợi bạc, nhưng khuôn mặt lại vẫn trắng hồng, xem ra rõ là một tiểu cô nương.

- Tiểu cô nương?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Người mà các hạ nói là một nữ nhân ư?

- Phải, là một nữ nhân.

Tiểu Phương mơ hồ biến sắc:

- Còn một người nữa?

- Người đó dường như là một người mù, lúc xuống kiệu phải có người đỡ, nhưng kẻ duy nhất phát hiện ta ẩn trốn ở gần đó chính là y.

Ban Sát Ba Ná cười gượng:

- Ta xem chút nữa không còn quay về được nữa.

Tiểu Phương chợt cảm thấy trong lòng nặng nề.

Chàng đã đoán ra hai người này là ai, trong các tuyệt đỉnh cao thủ đương thế, hai người này tuyệt đối có thể xếp hạng ở mười người đứng đầu.

Bốc Ung cũng phải biết bọn họ, nhưng Bốc Ung không hề có chút phản ứng nào, chỉ điềm nhiên nói một câu:

- Người mệt rồi, đến đây uống ly rượu đi.

Rượu không dễ say, say không dễ tỉnh. Kẻ khả ái nhất, thường chính là kẻ đáng sợ nhất.

Trên thế gian này có rất nhiều chuyện là như thế.

Sắc trời đã sẫm tối, người cũng đã sắp say rồi, lửa trại lại càng to hơn, tiếng hát cũng càng vang hơn.

Đôi mắt sắc như mắt chim ưng của Bốc Ung lại càng sáng hơn.

Tại sao Bốc Ung lại điềm tĩnh như vậy? Lẽ nào Bốc Ung đã có biện pháp đối phó với những kẻ sắp đến đó?

Tiểu Phương nghĩ không ra Bốc Ung có thể có được biện pháp gì.

Kẻ mù đó rõ ràng chính là Sư Hồn Thủ.

- Độc thủ sư hồn tính mạng vô tồn.

Nếu Sư Hồn Thủ muốn đi tìm một người, người đó nếu không mau đào tẩu, thì sẽ mau phải lo liệu hậu sự cho bản thân mình.

Kẻ có thể thoát khỏi tay Sư Hồn Thủ đến nay vẫn không có bao nhiêu người.

Còn nữ nhân một tay một chân tóc trắng da đỏ đó càng đáng sợ hơn cả Sư Hồn Thủ, vì y thị chỉ có một nửa là người.

Nửa kia của y thị không phải là thần, không phải là quỷ, càng không phải là người.

Nửa kia của y thị là Ma.

Con người của y thị mơ hồ đã bị một loại ma pháp chia thành hai nửa, một nửa là ngọc nữ, một nửa là thiên ma.

- Ngọc nữ thiên ma Liễu Phân Phân, không ai biết Liễu Phân Phân tóm lại võ công như thế nào, tuổi trạc bao nhiêu.

Nhưng mỗi người đều biết, y thị mọ lúc đều có thể chia người thành hai nửa.

Nghiêm Chính Cường xưa nay không uống một giọt rượu. Nhưng Tổng lão phu tử lại uống không ít. Một người không uống rượu chính trực nghiêm túc, một người uống rượu cũng là quân tử. Ở phần lớn tình huống bọn họ đều là những người đáng được tôn kính.

Nhưng đến lúc bạt đao động thủ, lưỡi đao kề cổ, giá trị của bọn họ có lẽ vẫn không so được với Gia Đáp.

Gia Đáp là chiến sĩ, cũng là dũng sẽ, nhưng lúc đối diện với司徒 Hồn Thủ và Liễu Phân Phân, điều mà Gia Đáp duy nhất có thể làm được, đó là chết.

- Chết!

Tuy là sự chung kết của tất cả mọi chuyện, nhưng không thể giải quyết được bất cứ vấn đề nào.

Nếu thật có thể giải quyết, cũng không ai muốn dùng phương thức này để giải quyết cả.

Bốc Ứng đã trọng thương, Ban Sát Ba Ná tóm lại không phải là thần, bọn họ có biện pháp gì để đối phó với cường địch sắp tới?

Tiểu Phương suy nghĩ rất nhiều, chỉ có một chuyện không nghĩ tới.

- Ba Oa sẽ đến chứ? Sau khi đến, sẽ dùng thái độ gì để đối xử với chàng?

Còn chàng sẽ dùng thái độ gì để đối xử với Ba Oa?

Tình nhân liều chết có nhau, đột nhiên trở thành thù địch sinh tử một trận, chàng sẽ tự xử như thế nào?

Tình huống này ai có thể ứng phó? Nỗi thống khổ này ai có thể hiểu cho?

Bốc Ứng này giờ vẫn đang nhìn Tiểu Phương, cơ hồ đã nhìn thấy nỗi thống khổ trong lòng chàng, lặng lẽ đưa ly rượu cho chàng.

Đúng vào lúc này, từ xa đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tiếng vó ngựa như trống trận vang dồn khắp trời đất ngay lập tức ngập tràn sát khí.

Nhưng tiếng ca hát vui vẻ bên ngoài vẫn không dừng lại, Bốc Ứng cũng vẫn an tọa bất động.

Trong ly của Bốc Ứng vẫn có rượu, một ly rượu tràn đầy, không một giọt rượu văng ra, Bốc Ứng điềm đạm nói với Tiểu Phương:

- Ta biết người sợ nhất đợi, bọn họ quả nhiên không để bọn ta đợi quá lâu!

Bốc Ứng lại nâng ly lên:

- Vì điều này, bọn ta cũng phải uống ly rượu.

Tiếng vó ngựa từ xa lan đến gần, mơ hồ như đang phóng nhanh vòng quanh doanh địa, chứ không xông thẳng vào.

Người bên ngọn lửa trại vẫn ca hát vui vẻ, làm như không hề biết cường địch đã đến, chuyện sống chết chỉ trong giây lát.

Có phải vì mỗi người bọn họ đều tin tưởng tuyệt đối ở Bốc Ứng, tuyệt sẽ không dẫn bọn họ vào tử lộ, vì vậy mới bình tĩnh như vậy?

Có lẽ vì sự bình tĩnh hơn người này của bọn họ mới khiến cho cường địch không dám khinh phạm.

Đột nhiên, một tiếng còi xé tai vang lên, vang thấu tận trời cao.

Những con ngựa phóng nhanh bao vây quanh doanh trại đột nhiên toàn bộ đều dừng lại, tiếng vó ngựa đột ngột ngừng bật, không gian tịch mịch như chết.

Nhưng sát khí lại càng nặng hơn.

Bảy mươi chiến sĩ trên bảy mươi con ngựa, chắc hẳn đều đã rút tên lắp cung, rút đao khỏi vỏ.

Nhưng Bốc Ứng vẫn không hề có chút cử động nào.

Đối phương bất động, Bốc Ứng cũng bất động, Bốc Ứng có khả năng chờ đợi chịu đựng hơn bọn họ.

Tiểu Phương rất muốn đi ra xem tình huống bên ngoài, nhưng Bốc Ứng lại đưa ly rượu lên cho chàng :

- Ta đảm bảo bọn họ sẽ không lao vào, tình hình chưa rõ ràng, bọn họ tuyệt sẽ không dám khinh cử vọng động.

Bốc Ứng đưa ly rượu lên uống cạn một hơi, nói:

- Bọn ta ít ra vẫn còn có thời gian để uống thêm bốn năm ly.

Nhưng Bốc Ứng chỉ uống xong ly này thì một tiếng còi lại vang lên, Gia Đáp đột ngột xông vào trong căn lều kêu lên:

- Đến rồi!

Ly rượu của Bốc Ứng lại được châm đầy, giọt rượu không văng ra, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Ai đến?

- Vệ Ứng Bằng đến rồi.

Gia Đáp có hơi căng thẳng:

- Còn có sáu người khiêng ba cỗ kiệu cùng lão đi đến, đã từ phía tây đi vào doanh địa.

- Chỉ có mấy người đó đến thôi à?

- Người ngựa còn lại đều đã bao vây chặt bọn ta, còn đến thì chỉ có mấy người này thôi.

Gia Đáp nói:

- Bọn họ nói đến gặp chủ nhân.

Bốc Ứng hộp nhẹ một ngụm rượu, nói:

- Đã có quý khách quang lâm, tại sao không mời họ vào?

Ngoài căn lều đột nhiên có tiếng cười nhạt:

- Đã biết có quý khách quang lâm, chủ nhân sao lại không ra nghênh tiếp?

Giọng nói của người này sắc nhọn như từng cây kim đâm vào lỗ tai:

- Bốc đại chủ nhân không tránh khỏi quá ngông nghênh đấy.

Bốc Ứng lạnh lùng nói:

- Tư thế của ta vốn không tầm thường?

Đoạn vung tay, Gia Đáp ngay lập tức ven tấm trướng lên, ngoài căn lều lửa đèn sáng như ban ngày, nơi xa lấp lánh ánh thép lạnh của đao thương kiếm kích, tiếng ca hát vui vẻ đã dừng lại, ngựa lạc đà thỉnh thoảng hí lên, gió lạnh từng cơn thổi đến, lạnh như đao thép đâm xương.

Một con ngựa cao to, ba chiếc kiệu nhỏ nhưng xanh đã đến ngoài căn lều. Vệ Ứng Bằng ngồi ở trên ngựa, bên hông là đao, bên yên là tên, tên vẫn còn ở trong hũ, đao vẫn còn ở trong vỏ, nhưng sát khí đã tỏa ra bùng bùng.

Người vừa rồi nói không phải là lão.

Giọng nói vừa rồi là từ chiếc kiệu thứ nhất phất ra, lúc này người đã xuống kiệu.

Một nữ nhân một tay một chân, tóc bạc trắng, dung diện giống như thiếu nữ, chân trái mang giả một cái chân gỗ xấu xí thô kệch, chân phải mang một chiếc quần hoa xanh, lộ ra mắt cá chân bóng loáng nhỏ nhắn xinh đẹp, ở mắt cá chân mang bảy tám cái vòng vàng phát quang lấp lánh.

Tay trái của y thị đã cụt đến tận khuỷu, nhưng tay phải lại đẹp đẽ hoàn mỹ, trên tay xách một tay nải màu vàng xem ra rất nặng.

Cái chân gỗ của y thị chạm đất, tư thế xấu xí thô vụng, nhưng chân phải sau khi hạ xuống, liền ngay lập tức phong thái trở nên yếu điệu thướt tha đẹp như tiên nữ.

Con người này giọng như ma quỷ giống như hai người hoàn toàn khác nhau chấp vá ghép lại, ghép tuy rất khó, nhưng khiến ai nhìn thấy cũng sẽ phát sợ từ tận đáy lòng.

Tiểu Phương vốn đã nghe qua về Thiên ma ngọc nữ Liễu Phân Phân là con người như thế nào.

Nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy, chàng mới viết tắt cả truyền thuyết đều không thể hình dung ra được sự kỳ dị và bí hiểm của y thị.

Người ở trên chiếc kiệu thứ hai cũng đã bước xuống, gầy đen, thân hình như cây trúc, mặc một trường y màu đen, đôi mắt hôn ám, đôi tay luôn giấu ở trong ống tay áo, không muốn để cho người khác nhìn thấy.

Tiểu Phương biết người này chính là sát thủ nhu hồn mà người trong giang hồ nghe tên đã thất hồn, nhưng Tiểu Phương không quá chú ý đến y.

Tiểu Phương này giờ chỉ chú ý đến chiếc kiệu thứ ba:

- Ba Oa có phải sắp bước ra từ chiếc kiệu thứ ba này hay không?

Tim chàng đập mạnh, đau nhói.

Chàng đang cố gắng hết sức khống chế bản thân, không để lộ ra một chút vẻ thống khổ nào.

Nhưng không ngờ từ này giờ không có ai bước ra từ chiếc kiệu thứ ba nữa.

Vệ Ưng Bằng nhảy xuống cùng với Sư Hồn Thủ và Liễu Phân Phân đi vào trong căn lều.

Bốc Ưng vẫn ngồi ngay ngắn bất động, khuôn mặt xanh tái không hề có chút biểu cảm.

Vệ Ưng Bằng cười nhạt:

- Tư thế của Bốc đại chủ nhân quả thật không tầm thường.
- Người lắm rồi.

Liễu Phân Phân cười nói:

- Bây giờ ta đã nhìn thấy tư thế của y chẳng lớn lao gì.

Rồi giọng nói của y thị đột nhiên thay đổi, trở nên dịu dàng êm ái như của thiếu nữ:

- Y không đứng dậy nghênh tiếp bọn ta, chẳng qua vì y đã bị thương, bọn ta sao lại có thể trách cứ y được chứ ?

Bốc Ưng thừa nhận:

- Ta không những bị thương nặng, mà còn bị thương rất nặng.
- Nhưng người cũng không cần phải quá khó chịu.

Giọng nói của Liễu Phân Phân càng êm dịu hơn.

- Kể có thể bảo toàn tính mạng dưới kiếm của Độc Cô, ngoại trừ người ra, dường như không còn có người thứ hai.

- Ta không khó chịu một chút nào cả.

Bốc Ưng nói tiếp:

- Vì ta biết Độc Cô lúc này cũng chưa chắc dễ dụ gì.

Liễu Phân Phân đồng ý, nói:

- Vì vậy trận chiến đó của các người cũng không thể xem người là thất bại, Bốc đại chủ nhân mãi mãi không bại.

Y thị dịu dàng nói tiếp:

- Ít ra cho đến lúc này vẫn còn chưa thất bại, chưa thất bại một lần nào cả.

Sư Hồn Thủ lạnh lùng hỏi:

- Còn lần sau?

- Lần sau y cũng sẽ không thất bại.

Liễu Phân Phân cười khúc khích nói:

- Vì lần này y nếu không chịu đáp ứng yêu cầu của bọn ta, thì y sẽ không có lần sau.

Bốc Ứng hỏi:

- Các người muốn gì?

- Ba mươi vạn lạng vàng và một con người.

- Các người đã phái người đến sưu tra rồi, đã phải biết vàng không có ở đây chứ!

Vệ Ứng Bằng lại cười nhạt nói:

- Không ở đây thì ở đâu? Ngoài trừ người ra, e rằng cũng không có ai biết cả.

- Sao?

- Bọn ta đã sưu tra toàn bộ khu vực này.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Ngoài trừ các người, tuyệt không có ai khác có thể cướp đi số vàng đó từ tay Thiết Dực, vì vậy vàng dù không ở trong sổ hàng hóa mà các người mang đi, thì cũng nhất định là bị các người giấu đi.

Liễu Phân Phân thở dài, dịu dàng nói:

- Người hung hăng như vậy, Bốc Ứng nhất định sẽ không thừa nhận đâu.

Vệ Ứng Bằng hỏi:

- Người có cách khiến y thừa nhận ư?

Liễu Phân Phân nói:

- Loại chuyện này thường chỉ có một cách giải quyết, cách này tuy rất thô tục tầm thường, nhưng lại là cách xưa cổ nhất, hữu hiệu nhất.

Giọng nói của Liễu Phân Phân đột nhiên thay đổi, trở nên sắc nhọn lạnh lùng:

- Nếu bọn họ thua dưới tay bọn ta, dù cho vàng không phải bị bọn họ cướp đi, thì bọn họ cũng phải nghĩ cách khác để giao ra ba mươi vạn lạng vàng.

Sư Hồn Thủ cười nhạt nói:

- Cách này nghe ra dường như rất tuyệt vời, muốn Bốc đại chủ nhân giao ra ba mươi vạn lạng vàng, dường như là không khó.

Liễu Phân Phân nói:

- Ta đảm bảo Bốc Ứng nhất định có thể giao ra.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Nhưng bọn ta không muốn sát thương nhiều kẻ vô tội, vì vậy bọn ta chỉ đến ba người.

Sư Hồn Thủ nói:

- Bọn ta ba lần đánh cược, đánh cược ba mươi vạn lạng vàng và con người đó.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Chỉ cần bọn người có thể đánh bại được ba người bọn ta, thì bọn ta từ đây không khỏi đến chuyện này nữa, Sư Hồn Thủ nói:

- Bất kể đối thủ mà cá người muốn kiếm là ai, thì Tiểu Phương phải là của ta.

Tiểu Phương cuối cùng phải quay đầu lại.

Trong giây lát vừa rồi, chàng đã mấy lần muốn lao tới xem xem trong chiếc kiệu hoa có người hay không, xem xem Ba Oa có ở trong đó hay không.

Nhưng mấy lần chàng đã nén lại.

Nhìn thấy thì làm sao nào? Có thể chứng minh điều gì. Thay đổi điều gì?

Tiểu Phương quay người diện đối Sư Hồn Thủ:

- Ta chính là Tiểu Phương, là người mà người muốn kiếm đây. Có phải người muốn xuất thủ bây giờ không? Sư Hồn Thủ không nói gì, Bốc Ứng liền trả lời thay:

- Y không muốn!

Bốc Ứng nói tiếp:

- Y vốn không phải thật sự muốn kiếm đối thủ nhà người, vì bản thân y cũng biết, trong vòng mười chiêu, người có thể đâm chết y ngay dưới kiếm.

Tiểu Phương nói:

- Nhưng y rõ ràng muốn kiếm ta.

Bốc Ứng nói:

- Điều đó chẳng qua chỉ là chiến lược của bọn họ.

Tiểu Phương không hiểu:

- Chiến lược? Chiến lược gì?

- Ta đã bị thương, Ban Sát Ba Ná là người Tạng, bọn họ xưa nay cho rằng trong người Tạng không có cao thủ thật sự.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Người mà bọn họ thật sự đề phòng chỉ là người, vì vậy bọn họ muốn Sư Hồn Thủ trước tiên chọn người là đối thủ, vì võ công của Sư Hồn Thủ yếu nhất, lấy người yếu nhất đấu với người mạnh nhất, hai trận còn lại, bọn họ chắc chắn sẽ chiến thắng.

Đây là chiến lược của binh pháp gia đời Xuân Thu, chỉ cần vận dụng đúng lúc, thường sẽ thập phần hữu hiệu.

Bốc Ứng chợt cười nhạt :

- Chỉ tiếc là lần này chiến lược của bọn họ dùng sai rồi.

Vệ Ung Bằng nhin không được hỏi:

- Sai ở đâu?

- Sai ở chỗ các người vốn không nhìn thấy ra ở đây ai mới là tuyệt đỉnh cao thủ thật sự.

- Ở đây còn có cao thủ à?

- Còn một người nữa.

Bốc Ứng nói:

- Chỉ cần người muốn, người ấy mọi lúc đều có thể đoạt lấy đao của người, bẻ gãy cung tên của người, sẽ thẹn tay đánh người bảy tám cái bạt tai, rồi sẽ đá người một cước văng đi!

Vệ Ưng Bằng cười, cười lớn.

- Người không tin ư?

- Lời của Bốc đại chủ nhân, ta làm sao dám không tin cơ chứ? Nhưng loại người như Bốc đại chủ nhân nói ta không những không nhìn thấy, mà cũng chẳng hề nghe nói qua.

Bốc Ưng nói:

- Bây giờ thì người đã nghe thấy rồi, có phải người còn muốn nhìn thấy.

Vệ Ưng Bằng nói:

- Rất muốn!

- Vậy thì người có thể mau chóng rút đao ra, chỉ cần người vừa rút đao, thì có thể nhìn thấy ngay.

Vệ Ưng Bằng không rút đao.

Đao của lão ở bên hông, Trảm quỷ đao danh chấn giang hồ.

Tay của lão đã nắm chặt cán đao.

Tư thế rút đao của lão hoàn toàn kín đáo, hoàn toàn không có kẽ hở để mà có thể công kích, động tác rút đao cũng chính xác nhanh chóng như vậy, trong giang hồ có rất ít người có thể so được.

Đao của lão mà rút ra, nhất định sẽ có máu.

Nhưng lão không rút đao ra.

Trong căn lều ngoài trừ ba người bọn họ và Tiểu Phương, Bốc Ưng, Ban Sát Ba Ná ra, chỉ còn có hai vị lão tiên sinh.

Nghiêm Chính Cương khô khốc cứng nhắc, không có một chút binh khí và sát khí của cao thủ võ lâm.

Tổng lão phu tử xem ra chẳng qua chỉ là một lão hủ nho mắt già mờ tối, thân già lụ khụ mà thôi.

Hai người này xem ra tuyệt không giống cao thủ.

Ngoài bọn họ ra thì còn có ai nữa?

Vệ Ưng Bằng nhìn không ra, vì vậy lão không rút đao, cuộc đời lão không bao giờ làm cái chuyện không nắm chắc.

Liễu Phân Phân đột nhiên thở dài, dịu dàng nói:

- Bốc đại chủ nhân cũng phải hiểu rõ con người của lão, muốn lão rút đao không phải là chuyện dễ dàng, ta thì khác, muốn ta xuất thủ thì rất dễ.

Khuôn mặt như thiếu nữ của Liễu Phân Phân nở ra một nụ cười dịu ngọt.

- Ta xuất thủ có phải cũng có thể nhìn thấy như vậy chứ?

Câu trả lời của Bốc Ưng rất là rõ ràng:

- Hoàn toàn như vậy.

Liễu Phân Phân mỉm cười:

- Thế thì tốt lắm.

Trong căn lều có hai cái kỷ thấp và mấy cái đệm ngồi do da thú may thành, Liễu Phân Phân chậm rãi ngồi xuống, đặt cái tay nải vàng trong tay trên chiếc kỷ, dùng bàn tay ngọc ngà đó mở tay nải ra.

Y thị đã sẵn sàng xuất thủ, trong tay nải rõ ràng là lợi khí sát nhân của Liễu Phân Phân, một loại lợi khí sát nhân tuyệt không thuộc về nửa phần "người" của y thị.

Một loại lợi khí sát nhân đã gần với "ma"!

9. Một Bàn Tay Khác

Tay nải đã giở ra, trong tay nải chỉ có mười ba chiếc thiết khí lấp lánh ánh sáng mờ tối. Hình dạng của mỗi cái trông rất là kỳ dị, có cái trông giống như vòng ren, có cái giống như đốt xương.

Không ai nhìn ra được đây là những binh khí gì, trên thế gian này vốn không có những binh khí như vậy.

Liễu Phân Phân giải thích:

- Đây là một bàn tay khác của ta.

Y thị đưa ra bàn tay mềm mại và mỹ miều kia nói:

- Bàn tay này của ta vốn không khác gì người khác, ta mặc áo ăn cơm, rửa mặt, súc miệng đều dùng bàn tay này, thỉnh thoảng ta cũng dùng bàn tay này để vuốt ve nam nhân mà ta yêu thích.

- Còn bàn tay kia của người?

Bốc Ứng hỏi.

Liễu Phân Phân cười, nụ cười bỗng trở nên tàn ác bí hiểm khó tả.

- Các người chắc cũng phải nhìn thấy, đây tuyệt không phải là một bàn tay người.

Liễu Phân Phân nhấn mạnh từng chữ:

- Đây là ma thủ, dùng ma hỏa ở mười tám tầng địa ngục luyện thành.

Liễu Phân Phân đột nhiên cuộn ống tay áo lên, từ khúc xương ống tay bị cụt tới tận khuỷu tay lấy ra một sợi dây sắt đen sẫm.

Sau đó lại nối liền toàn bộ mười ba thiết khí này ở ống tay cụt, nối thành một cánh tay sắt kỳ dị.

Đốt cuối cùng là một cái móng sắt.

Sợi dây sắt mà Liễu Phân Phân rút ra từ cánh tay cụt cột với cái vòng rèn lò xo của móng sắt đốt cuối cùng này.

Cánh tay sắt rõ ràng là dùng sắt đen luyện thành, không có máu, không có thịt, không có mạng sống, đột nhiên trở thành mạng sống, đột nhiên bắt đầu uốn lượn, vặn vẹo, mọi lúc đều có thể, từ bất cứ bộ phận nào, cong lượn uốn vặn đến bất cứ phương hướng nào.

Cái móng sắt đốt cuối cùng, phối hợp với động tác của cánh tay sắt, đột nhiên cong chuyển, chụp vào khuỷu tay của chính tay Liễu Phân Phân.

Cái động tác này không ai có thể làm được, nhưng Liễu Phân Phân có thể.

Vì bàn tay này của Liễu Phân Phân, vốn không phải là bàn tay của con người.

Liễu Phân Phân đột nhiên quay người nhìn Tiểu Phương nói:

- Người có thể đưa bàn tay của người ra cho ta xem hay không?

Tiểu Phương đưa bàn tay ra.

Bàn tay của chàng to lớn, rắn chắc, khô ráo, ngón tay của chàng dài, khỏe.

Liễu Phân Phân mỉm cười:

- Người có đôi bàn tay rất đẹp, hơn nữa rất khỏe, lúc người dùng đôi tay này để cầm kiếm, khó có ai có thể đánh rút kiếm của người.

Tiểu Phương thản nhiên nói:

- Kiếm trong tay ta chưa hề bị ai đánh rút cả.

- Nhưng lúc trong tay người không có kiếm thì sao?

Liều Phân Phân hỏi:

- Người có thể không có gì biến ra một cây kiếm không?

Tiểu Phương không thể, bất cứ ai cũng không thể.

- Ta có thể.

Liều Phân Phân nói:

Cánh tay sắt của y thị vịn một cái, móng sắt bật ra.

- Đây chính là một thanh kiếm, ta đã dùng thanh kiếm này để đâm xuyên cổ họng của hai mươi bảy con người.

Tiểu Phương lạnh lùng nói:

- Hai mươi bảy người cũng không thể xem là nhiều.

Liều Phân Phân cười khanh khách:

- Người mà ta giết đương nhiên không chỉ hai mươi bảy người, tại vì trong cánh tay của ta còn ẩn chứa thuốc mê, chất độc và mười ba ám khí khác mọi lúc đều có thể phóng ra lấy mạng người! Nhưng không ai biết nó lúc nào sẽ phóng ra, từ nơi nào phóng ra.

Tiểu Phương ngậm chặt miệng.

Vô luận ai cũng không thể không thừa nhận, bàn tay này của Liều Phân Phân thật sự là một loại vũ khí đáng sợ.

Cánh tay sắt lại vịn một cái, móng sắt một lần nữa lại bắn ra, “chát” một tiếng, cái kỷ gỗ dày ba tấc đã bị đâm xuyên một lỗ, một làn khói xanh tỏa ra.

- Bây giờ các người chắc hẳn cũng đã thấy qua, trên kiếm này đã tôi luyện độc, nếu thấy máu ứa họng, thì tuyệt đối không thể cứu được.

Liều Phân Phân vẫn còn chưa nói hết lời, xung quanh lỗ phá ở trên kỷ gỗ đã bị khô nứt.

- Bây giờ ta đã sẵn sàng xuất thủ đây.

Ánh mắt như rắn độc của y thị chậm rãi quét qua mặt Tiểu Phương, Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná.

Sau đó Liều Phân Phân mới nhẹ nhàng hỏi:

- Các người muốn ta xuất thủ với ai?

- Ta!

Một người điềm tỉnh lên tiếng:

- Ta đã sớm đợi người xuất thủ đây!

Người lên tiếng không phải là ba người mà Liều Phân Phân nhìn, mà là Tổng lão phu tử người xem ra tuyệt không thể nói ra câu này.

- Người?

Liều Phân Phân cũng tỏ ra rất kinh ngạc:

- Người ư?

Tổng lão phu tử thở dài:

- Kỳ thực ta cũng có hơi sợ bàn tay đó của người, càng không muốn người dùng cánh tay đó để đối phó ta, rất tiếc ở đây lại chỉ có ta mới đối phó được với người.

Liều Phân Phân nhìn trừng Tổng lão một lúc rồi cười.

- Chỉ có người mới có thể đối phó với ta ư?

Nụ cười của y thị lại trở nên thập phần dịu dàng.

- Người dùng cái gì để đối phó với ta?

- Dùng bàn tay khác của ta.

Tổng lão phu tử nói:

- Người có một bàn tay khác, ta cũng có.

- Người cũng có ư?

Liễu Phân Phân nhìn Tổng lão với một đôi tay gầy khô trên bàn.

- Hai bàn tay của người dường như đều ở đó.

Tổng lão phu tử cười:

- Bàn tay kia của người, là bàn tay thứ hai, bàn tay kia của ta, là bàn tay thứ ba.

Tổng lão cười rất vui vẻ nói tiếp:

- Đôi tay này của ta, không có gì khác với người khác, ta mặc áo, ăn cơm, rửa mặt, súc miệng, đều dùng đôi tay này, thỉnh thoảng ta cũng dùng đôi tay này để vuốt ve nữ nhân...

Tổng lão phu tử tiếp:

- Nhưng bàn tay kia của ta sử dụng lại khác.

Nụ cười của lão đột nhiên trở nên rất bí hiểm:

- Người có muốn nhìn bàn tay đó không?

Liễu Phân Phân mỉm cười:

- Ta muốn ghê lắm.

- Được!

Tổng lão phu tử nói:

- Người xem đây!

Đôi tay của lão vốn để ở trên kỷ, mười ngón tay duỗi trải bằng ra.

Bản thân lão cũng đang nhìn đôi tay của mình.

Liễu Phân Phân đương nhiên càng không thể không nhìn, Vệ Ưng Bằng và Sư Hồn Thủ cũng không cách gì không nhìn.

Ngọn đèn lắc lư trong gió, ánh đèn lấp lóe không ngừng.

Đôi bàn tay khô gầy của Tổng lão đột nhiên biến đổi, không những màu sắc thay đổi, mà hình dạng cũng thay đổi.

Bàn tay vốn không chút huyết sắc, đột nhiên trở nên đỏ hồng, bàn tay vốn gầy khô không thịt, đột nhiên trở nên rắn khỏe, giống như một cái túi da trống, đột nhiên được nhét đầy máu thịt.

Mọi người nhìn thấy đôi tay này của lão đều biến sắc.

Đúng vào lúc này, bỗng có một bàn tay khác như ánh chớp đưa ra, “cách” một tiếng, cánh tay sắt trên cánh tay gầy của Liễu Phân Phân đã bị tháo dỡ ra.

Bàn tay này từ đâu đến?

Bàn tay này vốn ở đó, ở trên người của Nghiêm Chính Cương, mỗi người đều nhìn thấy bàn tay của Nghiêm Chính Cương, nhưng không ai nghĩ tới đây chính là một bàn tay khác của Tổng lão phu tử.

Bây giờ thì cánh tay sắt của Liễu Phân Phân đã ở trong tay của Nghiêm Chính Cương.

Liều Phân Phân biến sắc:

- Điều này phải xem là thế nào đây?
- Xem như người bại rồi!

Tổng lão phu tử híp mắt cười:

- Ba trận đánh cuộc thắng bại, trận đầu tiên các người đã bại.
- Điều này không thể tính!
- Tại sao không thể tính?

Tổng lão phu tử nói tiếp:

- Một bàn tay kia của người ở trong tay nải, bàn tay kia của ta ở trên người người khác, hai bàn tay của bọn ta vốn giống nhau không cùng ở trên người mình.
- Nhưng hai người các người đối phó một mình ta....
- Ai nói bọn ta là hai người? Người xuất thủ là lão, còn tay của ta thì không hề động đây.

Khuôn mặt như thiếu nữ của Liều Phân Phân, dường như đột nhiên già đi hai ba mươi tuổi.

Điều này đương nhiên là một cái bẫy, nhưng bây giờ y tị đã lọt vào rồi, y thị còn có thể làm sao đây?

Sắc diện của Vệ Ứng Bằng xám xanh, bỗng nói:

- Ta khâm phục.
- Người khâm phục ta? Tổng lão phu tử cười vui thích.
- Nội công chưởng lực của người, ta đương nhiên khâm phục.

Vệ Ứng Bằng quay về phía Nghiêm Chính Cương.

Lão lại chột cười nhạt, nhìn Bốc Ứng cười nhạt:

- Nhưng người ta khâm phục nhất, vẫn là người.
- Sao?
- Nếu không phải là người nói những câu đó trước, khiến bọn ta cho rằng ở đây có một vị tuyệt đỉnh cao thủ mọi lúc đều có thể đoạt đao của ta, rồi một cước đá ta ra ngoài, Liều phu nhân e rằng vẫn chưa chắc sẽ trúng kế của bọn họ.

Bốc Ứng chỉ cười lạnh lùng:

- Người vẫn không tin ở trên thế gian này có cao thủ như vậy ư?
- Người đó ở đâu?

Vệ Ứng Bằng hỏi.

- Chính ở nơi đây.
- Y là ai?
- Ta đã nói, chỉ cần người rút đao thì sẽ biết ngay y là ai.

Bốc Ứng nói:

- Ta đảm bảo tuyệt không để cho người thất vọng.

Vệ Ứng Bằng xưa nay lạnh lùng cẩn trọng, xưa nay luôn trầm tĩnh, không bao giờ khinh suất xuất thủ, không bao giờ làm những chuyện không nắm chắc.

Nhưng bây giờ lão đã không thể không phá lệ.

Lão đã không thể không rút đao!

“Soạt” một tiếng, đao xuất vỏ.

Đao quang như tuyết như sương, như sấm sét chớp lóá, lưỡi đao kèm theo những tiếng gió chói tai, một đao nhằm Bốc Ứng chém xả tới.

Lão không bao giờ khinh suất xuất thủ, khi xuất thủ thì rất ít khi thất thủ.

Không ai có thể hình dung nổi tốc độ và uy lực của đao này, nhanh, chuẩn, hiểm đều không đủ để hình dung.

Đao này của lão đã sử dụng toàn lực, đã không để lại thoái lộ cho bản thân mình, thì cũng không để lại mạng sống của đối phương!

Cao thủ xuất chiêu, thường sẽ không dụng toàn lực, vì bọn họ trước tiên muốn lưu lại thoái lộ cho bản thân mình, tránh thế thất bại.

Vệ Ứng Bằng rõ ràng là cao thủ, đao này của lão không lưu lại thoái lộ, vì lão vốn cho rằng không cần lưu lại thoái lộ.

Bốc Ứng không những đã bị thương, hơn nữa lại tay không, dùng cái gì để đón đao này cơ chứ?

Cứ cho là còn có thể tránh né, nhưng chắc chắn cũng không có lực để phản kích.

Đối phương đã không có lực để phản kích, thì lão hà tất phải lưu lại thoái lộ cho bản thân mình? Có bao nhiêu sức mạnh đều thi xuất ra hết, đao hạ tuyệt không lưu tình.

Lão mong đao này sẽ là đao chí mạng!

Vệ Ứng Bằng mưu lược thâm sâu, thân trải trăm trận, xưa nay nhìn rất chuẩn, tính rất chuẩn.

Tiếc là lần này lão đã tính sai.

Bốc Ứng đỡ lấy đao này, dùng đôi tay trần đón lấy đao của Vệ Ứng Bằng.

Đôi tay của Bốc Ứng đập một cái, đã kẹp lấy lưỡi đao, thân hình của Bốc Ứng bay lên, song cước liên hoàn đá ra, cước thứ nhất đá vào tay cầm đao của Vệ Ứng Bằng, cước thứ hai đá vào nơi hiểm ở đôi chân lão.

Vệ Ứng Bằng không thể không tránh né, thoái lui.

Cước thứ nhất đá đến, đao của lão văng khỏi tay, cước thứ hai đá đến, lão chỉ kịp vọt lên không lộn người mới có thể tránh thoát được.

Lúc thân hình của lão hạ xuống, thì đã ở bên ngoài căn lều.

Đao của lão đã ở trong tay Bốc Ứng.

Bốc Ứng xoa nhẹ lưỡi đao, lạnh lùng nói:

- Đường đao này vẫn còn chưa đủ nhanh, thanh đao này vẫn còn chưa đủ cứng.

Nói xong dùng ngón tay cái khấu vào ngón giữa, rồi dùng ngón giữa bắn vào lưỡi đao, “pưng” một tiếng, lưỡi đao đã sứt mẻ.

Tay phải của Bốc Ứng siết chặt cán đao, rồi lại dùng hai ngón tay trái vạy lưỡi đao, lại “rắc” một tiếng, lưỡi đao bị bẻ gãy, từ chỗ sứt mẻ gãy làm đôi.

Vệ Ứng Bằng biến sắc, trông thảm hại còn hơn Liễu Phân Phân.

Bốc Ứng lạnh lùng nói:

- Ta tuy đã bị thương, nhưng các người cũng không nên đánh giá thấp ta, vì ta vẫn còn chưa chết. Sư Hồn Thủ.

Vệ Ứng Bằng siết chặt hai tay:

- Chỉ cần người không chết, thì không có ai có thể đánh bại được người ư?

Câu trả lời của Bốc Ứng cũng rõ ràng như trước đây:

- Cho đến bây giờ vẫn chưa có.

Bốc Ứng ngay nhìn cũng không thèm nhìn Vệ Ứng Bằng, đôi mắt sắc như con chim ưng đã nhìn chăm chăm vào Sư Hồn Thủ:

- Bây giờ chỉ còn có người mà thôi!

Bốc Ứng nói:

- Ba trận này đánh cược thắng thua, các người đã thua hai trận, người vẫn còn muốn thử sức chứ?

- Con người này là của ta.

Giọng nói của Tiểu Phương tuy rất tỉnh, nhưng cảm xúc thì không tỉnh.

Hai trận đấu đầu vừa rồi, thật sự khiến máu phải sôi lên, động hồn kinh tâm.

- Con người này đương nhiên là của người, tính mạng của y cũng là của người.

Bốc Ứng nói:

- Chỉ cần y xuất thủ, trong vòng ba chiêu, tất sẽ chết dưới kiếm của người.

- Vừa rồi người nói mười chiêu?

- Bây giờ đã khác rồi!

Bốc Ứng lạnh lùng nói:

- Bây giờ cái gan của y đã lạnh rồi, khí đã suy rồi, người muốn giết y đã không cần đến mười chiêu.

Tiểu Phương đột nhiên cười nhạt nói:

- Chỉ tiếc y tuyệt không dám xuất thủ.

- Y đương nhiên không dám.

Sư Hồn Thủ đứng ở đó, không nhúc nhích động đậy, lời của bọn họ nói, y dường như không nghe thấy.

Bây giờ, y không những là “người mù” mà còn là “người điếc”.

Liều Phân Phân đã rất lâu không mở miệng, đột nhiên khẽ thở dài nói:

- Vô luận đấu trí hay đấu võ, không ai có thể sánh nổi với Bốc đại chủ nhân.

Bốc Ứng thản nhiên tiếp nhận sự khâm phục của y thị.

Liều Phân Phân lại nói:

- Nhưng người có trí có nghìn nỗi lo, cũng khó tránh khỏi có điều sơ suất.

- Sao?

- Bọn ta tuy thất bại, nhưng vẫn chưa chết!

Liều Phân Phân đứng dậy, đưa mắt nhìn ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh của kiếm kích xa xa, nói:

- Ở bên ngoài doanh địa của các người, bọn ta còn có khoảng bảy mươi chiến sẽ đã kinh qua huấn luyện lâu dài, trăm trận không chết.

Vệ Ứng Bằng tiếp lời:

- Chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, bọn họ sẽ xông tới, trong nháy mắt nơi đây xác chết sẽ la liệt, máu chảy thành sông.

Bốc Ứng đột nhiên nói:

- Các người còn có một chiếc kiệu bên ngoài, trong kiệu chắc không trống không.

- Không sai!

Liều Phân Phân nói:

- Bọn ta đương nhiên không khiêng một cái kiệu trống lại.

Đôi mắt y thị lại như cười cười đầy tà ác bí hiểm:

- Trong kiệu rất có thể là một tuyệt đỉnh cao thủ chưa bao giờ bại trận, cũng có thể chứa thuốc nổ có thể khiến toàn bộ người và súc vật trong chu vi năm trăm dặm trở thành tro bụi.

Liều Phân Phân như cười đó nhìn Tiểu Phương:

- Ta biết này giờ người rất muốn nhìn xem trong kiệu là cái gì, nhưng chưa đến lúc quyết định cuối cùng, bọn ta vẫn tuyệt sẽ không để cho người nhìn thấy.

Tiểu Phương trầm ngâm.

Liều Phân Phân nói tiếp:

- Bây giờ chưa là lúc quyết định cuối cùng, vì bọn ta vẫn có thể đặt cược, vẫn có thể đặt cược với các người.

Y thị quay người diện đối Bốc Ứng:

- Chỉ xem Bốc đại chủ nhân có muốn dùng tính mạng của nhiều tử đệ đồng bọn như vậy để đặt cược với bọn ta hay không.

Bốc Ứng cũng trầm ngâm.

Đây là một ván bài lớn, đặt cược quả thật quá lớn, bên thua cuộc cố nhiên sẽ thua thảm, nhưng bên thắng cũng sẽ thắng thảm.

Vô luận thắng thảm hay thua thảm, thì cũng đều sẽ đau khổ.

- Ta biết người rất khó ra quyết định.

Liều Phân Phân nói:

- Chưa đến lúc quyết định cuối cùng, bọn ta cũng chẳng muốn đánh cược với người như vậy, chỉ cần người đáp ứng hai yêu cầu nhỏ của bọn ta, bọn ta lập tức đi ngay.

Bốc Ứng vẫn trầm ngâm.

Vệ Ứng Bằng nói:

- Bọn ta muốn xem hàng hóa của các người, mỗi bao đều phải xem Đây là điểm yêu cầu thứ nhất của lão:

- Vàng đã không ở chỗ người thì người để bọn ta xem xem thế nào?

Liều Phân Phân nói:

- Bọn ta còn muốn mang con người này đi.

Y thị chỉ Tiểu Phương nói:

- Hắn với người không thân không thích, người hà tất vì hắn mà sống chết liều mình với ta.

Bốc Ứng cuối cùng mở miệng nói:

- Yêu cầu của các người nghe ra dường như không quá đáng lắm.

- Không những không quá đáng mà còn rất hợp lý.

Liều Phân Phân mỉm cười:

- Ta biết người nhất định sẽ đáp ứng.

Tiểu Phương chợt buột miệng nói:

- Ta vui lòng cùng đi với các người.

Giọng nói của chàng kiên quyết không chút do dự, có thể đi bất cứ lúc nào.

Bốc Ứng chậm rãi gật đầu:

- Ta hiểu rõ ý của ngươi.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Ngươi xưa nay không muốn liên lụy người khác, càng không muốn người vô tội vì ngươi mà chết.

- Ta vốn không nên lưu lại ở đây.

- Nhưng ngươi đã quên một điều.

- Điều gì?

- Ngươi ở lại, là do ta yêu cầu ngươi ở lại.

Bốc Ứng nói:

- Ta đã yêu cầu ngươi ở lại, thì không ai có thể mang ngươi đi.

Bốc Ứng nói rất chậm, nhưng mỗi chữ giống như một cái đinh. Mỗi chữ mà Bốc Ứng nói, thì giống như cây đinh đóng vào đá vậy.

Đinh đã đóng rồi lời đã nói ra, máu nóng dâng lên trong lồng ngực Tiểu Phương.

Liều Phân Phân thở dài nói:

- Ngươi thật sự muốn đánh cược với bọn ta sao?

- Không sai!

Bốc Ứng điềm đạm nói:

- Bây giờ các ngươi đã có thể hạ lệnh, gọi bảy mươi chiến sĩ đã kinh qua huấn luyện lâu dài, trăm trận không chết xông lên đi.

Sắc diện Vệ Ứng Bằng tái xanh, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

- Ngươi không hối hận chứ?

Bốc Ứng không trả lời.

Từ chối trả lời, cũng là một câu trả lời, một câu trả lời tuyệt không để người khác hiểu lầm, cũng không bị người khác hiểu lầm - Được!

Vệ Ứng Bằng cắn răng:

- Ngươi đã không sợ đổ máu, thì bọn ta tại sao phải sợ chứ?

Lão bỗng chum miệng hú dài một tiếng, âm thanh sắc nhọn ghê sợ như quỷ hú.

Đây chính là tín hiệu ước định của bọn họ.

Tín hiệu công kích.

Đêm lạnh như đao.

Kiểm kích trùng trùng nơi xa, dưới ánh lửa bập bùng, những ánh thép lạnh lấp lánh nhiếp hồn người.

Đầu người ở trên cổ, máu nóng trong ngực, tên ở trên dây, kiếm nằm trong tay.

Mệnh lệnh công kích đã phát ra.

Tiếng hú sắc nhọn vang vọng không gian đêm khuya.

Bốc Ứng lại vẫn an tọa bất động, ngoại trừ trái tim và mạch máu ra, toàn thân đều không cử động.

Kiểm kích xếp vòng trùng trùng nơi xa cũng không động đậy, người ngựa không xông vào.

Vệ Ưng Bằng biến sắc.

Tổ chức của bọn họ nghiêm mật, hiệu lệnh nghiêm minh, kỷ luật nghiêm túc.

Mệnh lệnh lão phát ra chưa bao giờ không có công hiệu.

Tổng lão phu tử cười cười nói:

- Có lẽ lỗi tai của những kẻ mà người dẫn tới không tốt lắm, nên không nghe thấy người đang kêu bọn họ.

Vệ Ưng Bằng không để ý đến Tổng lão, lại hú dài lần nữa, tiếng hú sắc nhọn, vang vọng hơn.

Tổng lão phu tử bịt hai tai lại, thở dài nói:

- Lần này ngay kẻ điếc cũng phải nghe thấy.

Nhưng người ngựa nơi xa vẫn không động đậy. Đầu mũi của Vệ Ưng Bằng đã toát đầm mồ hôi lạnh.

Bốc Ưng chợt mở miệng, giọng nói lạnh sắc như kim đâm:

- Bọn họ không phải là kẻ điếc.

- Không phải kẻ điếc tại sao nghe không thấy?

- Bọn họ nghe thấy.

- Nghe thấy tại sao vẫn còn chưa xông vào?

Tổng lão phu tử hỏi.

- Tại vì ta vẫn còn chưa muốn bọn họ xông vào.

- Bốc đại chủ nhân muốn bọn họ xông vào, bọn họ sẽ vào ư?

Tổng lão phu tử lại hỏi.

Bốc Ưng nói:

- Chỉ khi ta muốn bọn họ xông vào, thì bọn họ mới xông vào.

Tổng lão phu tử lắc đầu:

- Ta không tin.

- Người sẽ mau chóng tin ngay thôi.

Bốc Ưng đột nhiên hất tay, nói hai chữ:

- Xông vào!

Giọng nói của Bốc Ưng không sắc nhọn, cũng không vang vọng, nhưng hai chữ này vừa nói ra, người ngựa nơi xa đã động đậy.

Động đậy rất chậm.

Bảy mươi ngựa, chở một trăm bốn mươi người, chậm rãi đi vào doanh địa ánh lửa chiếu rọi.

Trên mỗi con ngựa đều có hai người.

Người ngồi trước mặt đồ trận, tay cầm cung tên đao kích, chính là các chiến sĩ thuộc hạ của Vệ Ưng Bằng.

Bọn họ đích xác đều đã trải qua huấn luyện lâu dài, nhưng bây giờ mỗi người đều giống như người gỗ, ngồi ở trên yên ngựa, thân hình đều đã cứng ngắt, trên mặt mang vẻ sợ hãi cùng cực.

Vì phía sau mỗi người bọn họ đều có một người, mỗi người này đều đang dùng một cây đao ấn vào hông bọn họ.

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện những lãng tử hành thương lữ khách vừa rồi còn ở bên lửa trại ca hát uống rượu vui vẻ, bây giờ đã vắng đi rất nhiều, vốn có một trăm người hơn, nay đã vắng đi hơn một nửa.

Hơn một nửa số người vắng này đã ở trên ngựa, ở trên ngựa của các chiến sĩ thuộc hạ của Vệ Ưng Bằng, giống như cái bóng dán sát phía sau lưng những chiến sĩ này, dùng một cây đao ẩn vào hông chúng.

Bọn họ mới là những chiến sĩ thật sự.

Động tác của họ linh hoạt như cáo, nhanh nhẹn như rắn, chuẩn xác như tên của Ngũ hoa tiễn thần.

Thuộc hạ của Vệ Ưng Bằng lúc đang đợi lệnh công kích, đang dồn hết tinh thần, chuẩn bị xuất kích, toàn bộ sức chú ý lúc đang tập trung vào căn lều trên đỉnh có treo chiếc lông chim ưng màu đen.. Đột nhiên, mỗi người đều phát hiện phía sau lưng mình có thêm một người, mỗi người đều cảm thấy ở hông của mình cái lạnh rờn rợn của lưỡi đao, mỗi người đều nghe thấy phía sau lưng mình có người đang nói:

- Không được động đây, động đây là chết ngay!

Còn chưa bắt đầu đánh cược, thì bọn họ đã thua rồi.

Thảm bại!

Có người từng đã có tám chữ để hình dung Vệ Ưng Bằng:

- Tĩnh như sơn nhạc, ổn như bàn thạch.

Nhưng bây giờ toàn bộ con người lão đều đã sụp đổ, triệt để sụp đổ.

Lão chưa bao giờ trải qua thảm bại như vậy.

Vẻ mặt tươi cười đỏ hồng như thiếu nữ của Liễu Phân Phân, bây giờ cũng đã trở nên suy nhược xanh tái tiêu tụy như quả phụ mới có tang.

Bây giờ y thị đã không còn là nửa người nữa, mà là một con người. Cái nửa thuộc về “ma” của y thị đã bị tiêu diệt, triệt để tiêu diệt dưới trận đánh thảm thiết vô tình này.

Bốc Ưng lạnh lùng nhìn nhìn bọn họ:

- Các người tuy đã thất bại, nhưng vẫn còn chưa chết, bảy mươi chiến sĩ bên ngoài của các người cũng còn chưa chết.

Bốc Ưng từng chữ từng chữ hỏi:

- Các người có muốn chết hay không? Có muốn bảy mươi chiến sĩ đó cùng chết với các người không?

Câu hỏi này vốn không cần phải trả lời, cũng không có ai muốn trả lời, nhưng Sư Hồn Thủ xưa nay không mở miệng lại trả lời:

- Bọn ta không muốn chết.

Độc Thủ sư hồn, tính mạng vô tồn.

Nhưng kẻ giết người lại thường sợ chết hơn cả kẻ bị giết, kẻ sát nhân thường là vì sợ chết nên mới giết người.

Bốc Ưng cười nhạt:

- Bây giờ có phải là đã đến quyết định cuối cùng?

- Phải!

Bây giờ các người vẫn còn có một chiếc kiệu, trong kiệu có thể có tuyệt đỉnh cao thủ, cũng có thể là thuốc nổ đủ khiến bọn ta nổ thành tro bụi.

Bốc Ưng nói tiếp:

- Các người có phải vẫn còn muốn đánh cược không?

- Bọn ta không muốn.

Sư Hồn Thủ vội nói:

- Trong kiệu không có cao thủ, cũng không có thuốc nổ, chỉ có...

Sư Hồn Thủ chưa nói hết câu.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên vùng chưởng đánh mạnh vào mặt y, bịt miệng y lại.

Sư Hồn Thủ danh tiếng vang vọng giang hồ, vẫn tránh không khỏi chưởng này thì thế gian e rằng ít ai có thể tránh được chưởng của Ban Sát Ba Ná.

10. Thảm Bại

Chưởng của Ban Sát Ba Ná không có chiêu thức đẹp mắt, cũng không có sự biến hóa phức tạp, chỉ có tốc độ.

Tốc độ kinh người, nhanh đến mức khiến người khác không kịp suy nghĩ, nhanh đáng sợ.

Lúc Sư Hồn Thủ ngã xuống, trong miệng rất có thể đã không có một chiếc răng nào hoàn chỉnh cả, sống mũi gãy nát, đã di chuyển vị trí, máu tươi trào ra từ cái miệng vỡ nát, giống như bị dao cắt vậy.

Tốc độ chính là sức mạnh.

Mọi người đều biến sắc. Cho đến lúc này mọi người mới nhìn thấy sức mạnh của Ban Sát Ba Ná.

Ban Sát Ba Ná lạnh lùng nhìn Sư Hồn Thủ ngã xuống rồi mới nói:

- Ta không phải là danh gia đệ tử, cũng chưa học qua võ công cao diệu đó của các người, ta chẳng qua chỉ là một người Tạng thô dã vô tri, trong mắt các người, rất có thể giống như dã thú vậy.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nhưng lời ta nói từ trước đến nay phải tính đến.

Không ai biết Ban Sát Ba Ná muốn nói gì, cũng không biết tại sao y không để cho Sư Hồn Thủ nói ra bí mật trong chiếc kieu đó.

Chỉ có Bốc Ứng biết:

- Điều y muốn nói, chính là điều ta muốn nói.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Lời y nói cũng có hiệu quả như lời ta vậy.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của hai người đã nói ra sự tín nhiệm và tôn kính giữa bọn họ với nhau.

Những lời mà Ban Sát Ba Ná nói ra mọi người đều rất kinh ngạc.

- Bọn ta không muốn biết trong chiếc kieu đó có gì, không muốn nghe, cũng không muốn nhìn!

Giọng nói của Ban Sát Ba Ná lạnh băng:

- Nếu có người nói ra, trong chiếc kieu này là gì, nếu có người để ta nhìn thấy trong chiếc kieu đó là gì, bắt kẻ người đó là ai, ta cũng sẽ giết chết!

Tiểu Phương kinh ngạc nhìn Ba Ná, muốn mở miệng nhưng lại nhịn đi, không ai biết tại sao Ban Sát Ba Ná lại làm như vậy.

Ban Sát Ba Ná quay người diện đối Vệ Ứng Bằng:

- Chiến trận giữa bọn ta lúc này đã kết thúc, các người đã thảm bại. Điều kiện của bọn ta người phải tiếp nhận.

Vệ Ứng Bằng nhấp nhồm không yên.

Tay của lão đã rung lên, miệng cũng rung lên, rất lâu sao mới có thể hỏi ra một câu:

- Các người có điều kiện gì?

Ban Sát Ba Ná đã im lặng lùi ra phía sau Bốc Ứng.

Y có sức mạnh, nhưng xưa nay không lộ ra, y có quyền lực, nhưng tuyệt không lạm dụng.

Đến lúc cần im miệng, y tuyệt không mở miệng.

Vô luận trong tổ chức nào, ở nơi nào, người phát hiệu lệnh chỉ có một người.

Bây giờ Ban Sát Ba Ná đã nói ra điều phải nói. Y cũng giống như người khác đợi Bốc Ứng hạ lệnh.

Bốc Ứng cuối cùng mở miệng:

- Các người có thể mang chiếc kiệu đó đi, nhưng các người không thể đi như vậy.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Mỗi người các người phải để lại món gì đó rồi mới có thể đi.

- Người muốn bọn ta để lại cái gì?

Lúc Vệ Ứng Bằng nói ra câu này, giọng nói đã khàn.

- Để lại một món đồ có thể khiến cho các người nhớ mãi lần giáo huấn này.

Bốc Ứng chợt quay về phía Liễu Phân Phân nói:

- Người nói các người phải để lại cái gì nào?

Bốc Ứng là người phát lệnh.

Lời nói của Bốc Ứng chính là mệnh lệnh, tuyệt không có bất cứ ai dám cãi lại.

Tại sao Bốc Ứng lại hỏi Liễu Phân Phân? Tại sao không hỏi người khác, mà chỉ hỏi Liễu Phân Phân?

Liễu Phân Phân cũng rất kinh ngạc, nhưng đột nhiên đôi mắt y thị phát sáng.

Y thị chợt hiểu rõ ý của Bốc Ứng.

Lúc y thị nhìn Bốc Ứng giống như một con cáo nhìn một con chim ưng bắt cáo, tuy sợ hãi, nhưng lại mang một cảm giác ngoài trừ bản thân ra thì ai khác tuyệt đối không cách gì hiểu được.

Bọn họ như đã hiểu lẫn nhau.

Bốc Ứng cũng biết Liễu Phân Phân đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của mình nên điềm nhiên nói:

- Chỉ cần người nói ra, ta sẽ đáp ứng.

Liễu Phân Phân thoáng vẻ do dự, đôi mắt lại lóe lên vẻ ác độc, nói:

- Bọn ta cùng đến, ta để lại cái gì, bọn họ cũng phải để lại cái đó.

Liễu Phân Phân chậm rãi tiếp:

- Ta đã để lại một bàn tay.

Tiểu Phương chợt thấy tay mình lạnh ngắt.

Lúc này chàng đã hiểu rõ ý của Bốc Ứng.

Bốc Ứng đã sớm tính kỹ Liễu Phân Phân nhất định sẽ nói như vậy, vì vậy y mới hỏi y thị.

Vì Bốc Ứng tin rằng y thị vì để bảo vệ cho bản thân mình, chắc chắn sẽ không tiếc bán đứng người khác.

Về mặt Bốc Ứng hoàn toàn không biểu cảm.

- Đây là lời người nói một.

Bốc Ứng lạnh lùng nói:

- Người có phải cho rằng làm như vậy là rất công bằng hay không?

- Phải!

Liều Phân Phân lập tức trả lời:

- Tuyệt đối công bằng.

Bốc Ứng không nói gì thêm nữa, cũng không nhìn Liều Phân Phân nữa.

Chỉ thấy Bốc Ứng dùng hai ngón tay nhón lấy lưỡi dao mà vừa rời đoạt được từ tay Vệ Ứng Bằng, chậm rãi đưa đến trước mặt Vệ Ứng Bằng.

Bốc Ứng không cần phải nói thêm gì nữa.

Vệ Ứng Bằng còn có thể nói gì nữa?

Lão đã thảm bại.

Một con người đã thảm bại, ngoài chảy nước mắt ra, chỉ còn chảy máu.

Máu chảy không ngừng!

Lưỡi dao lạnh băng, cán dao cũng lạnh băng.

Tay càng lạnh.

Vệ Ứng Bằng dùng bàn tay lạnh băng đón lấy lưỡi dao lạnh băng, nhìn chăm chú lưỡi dao nhấp nháy ánh sắc lạnh buốt.

Đây là dao của lão.

Lão đã dùng dao này để chặt rót đầu của kẻ khác, cắt đứt cổ họng của kẻ khác, lão cũng đã dùng dao này chặt đứt tay kẻ khác.

Đột nhiên, tinh thần của lão hồi phục bình tĩnh lại sẵn sàng tiếp nhận chuyện này, vì lão đã không còn có thể trốn tránh.

Sự thật vốn tàn khốc, tuyệt không để người trốn tránh.

Vệ Ứng Bằng đột nhiên hỏi:

- Người muốn tay nào của ta?

Lão biết câu hỏi này Bốc Ứng nhất định từ chối trả lời, lão dùng bàn tay trái siết chặt lấy dao, đưa bàn tay phải ra:

- Đây là bàn tay mà ta cầm dao giết người, ta cho người cánh tay này, kiếp này ta tuyệt sẽ không dùng dao nữa.

Không dùng dao nữa, không phải là không giết người nữa.

Vệ Ứng Bằng nói từng chữ một:

- Những chỉ cần ta không chết, ta nhất định phải giết người, bất kể dùng cách gì, cũng phải giết người. Cho dù người chặt đứt hai tay của ta, chỉ cần ta còn một hơi thở, thì ta cũng sẽ dùng miệng cắn đứt yết hầu của người, nếu xem máu của người có mùi vị gì.

Giọng nói của lão rất là bình tĩnh, nhưng trong mỗi câu, mỗi chữ nghe rờn rợn khiến người khác lạnh thấu cốt tủy, giống như độc thủ của bầy quỷ dưới địa ngục.

Về mặt Bốc Ứng vẫn hoàn toàn vô cảm, điềm nhiên nói:

- Ta sẽ đưa cho người loại thuốc tốt nhất để người vẫn sống sót được.

Gân xanh bên bàn tay cầm dao của Vệ Ứng Bằng nổi hằn lên, đã sẵn sàng chặt dao xuống.

Bốc Ứng đột nhiên kêu lên:

- Đợi chút!

- Còn đợi gì nữa hả?

- Ta còn muốn người nhìn một việc.

Bốc Ứng nói:

- Sau khi người nhìn thấy, thì sẽ biết người đến lần này là ngu xuẩn như thế nào.

Bốc Ứng vung tay hạ lệnh, tất cả hàng hóa ngay lập tức được chất đống trước căn lều, mỗi bao đều đã mở ra.

Không có vàng.

- Vàng vốn không có ở đây.

Bốc Ứng nói:

- Người vốn không nên đến. Việc này người làm không những ngu xuẩn mà còn vô tri, bản thân người sẽ hối hận suốt đời!

Vệ Ứng Bằng lặng lẽ nghe, hoàn toàn không có phản ứng gì, đợi Bốc Ứng nói xong, mới lạnh lùng hỏi:

- Người còn gì muốn nói nữa không?

- Không!

- Rất tốt!

Vệ Ứng Bằng đột nhiên cười nhạt:

- Kỳ thực những lời này người không cần phải nói.

Lão vung đao.

Lúc lưỡi đao hạ xuống, bảy mươi chiến sĩ trên lưng ngựa ở bên ngoài đột nhiên đồng thanh kêu lên thảm thiết.

Bảy mươi con người bảy mươi cánh tay, đã bị người ngồi ở phía sau bọn họ vặn gãy.

Dùng thủ pháp hữu hiệu nhất để vặn gãy, vặn là gãy ngay.

Bọn họ vốn đều là những chiến binh tài giỏi, nhưng lần này thì ngay cơ hội hoàn thủ cũng không có.

Chiến mã hí vang, phóng ra khỏi doanh địa, chiếc kiệu cũng được khiêng đi, cả ba chiếc kiệu đều được khiêng đi.

Tiếng vó ngựa xa dần, mất dần, tiếng ca hát uống rượu tưng bừng cũng không còn nữa, ngay ngọn lửa trại cháy bùng cũng đã được dập tắt.

Trời đang sáng dần.

Trước lúc bình minh thương có khoảng thời gian tăm tối nhất, ngọn đèn trong căn lều vẫn còn thấp rất sáng.

Tổng lão phu tử “say rồi”, Nghiêm lão tiên sinh “mệt rồi”, người phải đi đều đã đi cả.

Tiểu Phương vẫn còn chưa đi.

Nhưng cũng không ngồi xuống, chàng này giờ lặng lẽ đứng đó, mơ hồ như không chú ý gì đến người khác ra vào, cũng không chú ý đến sự hiện hữu của Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná.

Con người chàng rõ ràng ở nơi đây, nhưng lại phảng phất đến một nơi xa xôi nào đó, đến một nơi xa xôi vắng lặng không ân không oán, không tình không ái.

Bốc Ứng nhìn Tiểu Phương chăm chú chợt nói:

- Có phải người cho rằng ta không nên làm như vậy?

Tiểu Phương không trả lời.

- Ta bất kể người nghĩ như thế nào, chỉ cần người hiểu cho một điều. Bốc Ứng nói:

- Giữa địch ta, giống như lưỡi dao vậy, không có chỗ cho tình cảm, nếu ta bại, kết cục của ta chắc chắn sẽ thê thảm hơn nhiều.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Huống hồ lần này vốn là bọn họ đến tìm ta, bọn ta đã không thể không đánh nhau, nếu phải đánh thì nhất định phải thắng, đối với kẻ thù tuyệt không thể lưu tình.

Đây là chân lý bất biến, không thể phản bác.

Bốc Ứng nói:

- Lý lẽ này người chắc chắn cũng hiểu rõ.

Tiểu Phương bỗng kêu lớn:

- Ta không hiểu!

Xem ra chàng giống như đột nhiên thức tỉnh từ trong ác mộng:

- Việc mà các người làm, ta hoàn toàn không hiểu.

Ban Sát Ba Ná cười nói:

- Người không hiểu tại sao bọn ta nhất định muốn bọn họ khiêng chiếc kiệu thứ ba đi phải không?

- Tại sao?

Ban Sát Ba Ná không trực tiếp trả lời câu hỏi này:

- Người không hiểu, chỉ vì có rất nhiều chuyện người không nghe thấy, có rất nhiều chuyện người không nhìn thấy.

Ban Sát Ba Ná không để Tiểu Phương mở miệng, tiếp:

- Người không hiểu, chỉ vì người vẫn còn trẻ, còn chưa trải qua nhiều kinh nghiệm đau đớn như bọn ta.

Thái độ của Ban Sát Ba Ná nghiêm túc thành khẩn:

- Nếu người giống như bọn ta, phải sống hai mươi năm ở vùng đất này, cơ hồ đã chết hai mươi lần, như thế người cũng sẽ nghe thấy những chuyện mà người khác không nghe thấy cũng sẽ nhìn thấy những chuyện mà người khác không nhìn thấy.

Thái độ của Ban Sát Ba Ná không thể không khiến Tiểu Phương lắng đọng lại.

- Ta nhìn không thấy cái gì?

Tiểu Phương hỏi:

- Các người nghe thấy cái gì, nhìn thấy cái gì?

- Chiếc kiệu đó nặng hơn hai chiếc kiệu kia một chút.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Hơn nữa trong chiếc kiệu có hơi thở của hai người.

Bốc Ứng tiếp lời Ban Sát Ba Ná nói:

- Là hơi thở của hai nữ nhân, trong đó hơi thở một người rất yếu ớt.

Tiểu Phương hiểu ra bản thân mình còn phải học rất nhiều chuyện, nhiều hơn trong trí tưởng tượng của mình rất nhiều.

Chàng liền hỏi:

- Tại sao các người biết trong chiếc kiệu là hai nữ nhân? Hơi thở của nữ nhân lẽ nào khác hơi thở của nam nhân?

- Không có gì khác!

Bốc Ứng trả lời:

- Bọn ta biết trong kiệu là hai nữ nhân, chỉ vì bọn ta biết chiếc kiệu đó nặng hơn một chút so với chiếc kiệu mà Sư Hồn Thủ ngồi.

Bốc Ứng lại nói:

- Bọn ta từ cát bụi mang vác dưới chân người khiêng kiệu mà nhìn ra.

Ban Sát Ba Ná tiếp lời:

- Chất liệu và trọng lượng của những chiếc kiệu đều giống nhau.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Sư Hồn Thủ luyện ngoại công, người tuy ốm, nhưng xương cốt rất nặng, khoảng một trăm hai mươi cân.

Bốc Ứng tiếp:

- Nhưng hai người đó cộng lại nhiều nhất chỉ nặng hơn Sư Hồn Thủ hai ba mươi cân.

Ban Sát Ba Ná đưa ra một kết luận rất kỳ quái:

- Trọng lượng này vừa đúng là trọng lượng của hai nữ nhân đó cộng lại.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Hai nữ nhân đó là hai nữ nhân nào?

- Ta biết.

- Kiều Nhã!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Trong đó nhất định có một người là Kiều Nhã.

Tiểu Phương chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

- Kiều Nhã là ai?

Về mặt Ban Sát Ba Ná đột nhiên trở nên rất bi thương:

- Nếu người muốn biết Kiều Nhã là ai, thì trước hết phải nghe một câu chuyện...

Kiều Nhã là nữ nhân, trăm ngàn năm trước sinh trưởng ở chân núi phía Bắc đỉnh Thủy Phong của Thánh mẫu là một nữ nhân võ đại thánh khiết của tộc người Khoách Nhĩ Ca, đã vì dân tộc mình mà hi sinh bản thân.

Lúc tộc nhai Ni Khắc hung hãn độc ác vây công bộ lạc Khoách Nhĩ Ca, thì tộc người của Kiều Nhã bị đánh bại.

Ký hiệu của tộc Ni Khắc là màu đỏ, màu đỏ tanh máu, bọn họ thích máu tanh dơ.

Tù trưởng của bọn họ bắt sống Kiều Nhã, làm nhục nàng.

Nàng chịu đựng, vì nàng muốn phục thù.

Máu trả máu, cuối cùng nàng đã đợi tới cơ hội, cứu thoát tù trưởng bị bắt làm tù binh của bộ tộc mình, cứu dân tộc của mình.

Bản thân nàng cũng không thể không hi sinh.

Đợi đến lúc đại quân phục thù của dân tộc nàng tấn công vào căn lều của tộc trưởng Ni Khắc, thì nàng đã hóa hồn.

Trong tay nàng còn nắm chặt một tình khúc mà trước khi chết nàng đã viết cho “Quả Đồn” tình nhân của nàng.

Là tình khúc, mà cũng là sử thi.

Xin người nhặt được ca khúc này Hãy giao cho Quả Đồn ngụ Ở dòng suối cạn khô Quả Đồn mà ta yêu, chàng nhất định phải sống sót.

Chàng muốn sinh tồn thì phải cảnh giác.

Cảnh giác mọi lúc, cần mãi ghi nhớ, ghi nhớ những kẻ thích máu đỏ dơ tanh đó.

Bọn chúng là kẻ hiếu sát.

Chàng gặp được bọn chúng thì không cần nương tay.

Chàng hãy đuổi bọn chúng xuống biển sâu, nơi hoang sơ, trùng kiến cổ quốc đền viên của chàng.

Cổ quốc tuy đã trầm luân.

Đền viên tuy đã hoang vu.

Nhưng chỉ cần chàng cố gắng nỗ lực, cổ quốc của bọn ta tất sẽ phục hưng, đền viên của bọn ta tất sẽ trùng kiến.

Tình nhân của nàng đã không phụ nàng, tộc nhân của nàng cũng không phụ nàng.

Cổ quốc được phục hưng, nhưng nàng không còn nữa.

Mộ nàng được chôn ở dưới Bạch tháp của chùa Kiều Nhã được dựng lên thờ nàng, mãi mãi được mọi người tôn kính sùng bái.

Đây là câu chuyện bi thảm, không phải là câu chuyện tráng liệt, mãi mãi đáng được hậu nhân ghi nhớ cảnh tỉnh.

Người ngàn vạn năm sau đều nên lấy chuyện này để cảnh tỉnh.

Vì chân lý tuy thường tại, chính nghĩa tuy vĩnh tồn, nhưng nhân thế vẫn khó tránh có những kẻ tanh máu. Mọi người đều cần phải giống như Kiều Nhã, không tiếc hy sinh bản thân để tiêu diệt bọn chúng.

Lúc này Ban Sát Ba Ná đã kể xong câu chuyện.

Tiểu Phương không rơi lệ.

Chỉ có máu nóng dồn lên ngực.

Thế nhưng, chàng vẫn không thể không hỏi:

- Bạch cốt của nàng đã chôn ở dưới bạch tháp, thì Kiều Nhã mà các vị kể là ai?

Câu trả lời của Ban Sát Ba Ná khiến chàng kinh ngạc:

- Kiều Nhã mà bọn ta nói chính là nữ nhân mà người vẫn cho rằng chính là Thủy Ngân đó.

Tiểu Phương ngơ ngác.

Ban Sát Ba Ná tỏ ra càng bi thương:

- Nàng chính là tộc nhân của bọn ta, nàng biết Lữ tam vẫn đang áp bức bọn ta suốt, giống như những ác nhân tanh máu đó vẫn đang áp bức những tộc nhân của Kiều Nhã.

Vì vậy nàng không tiếc hy sinh bản thân mình.

Bốc Ứng chen lời:

- Vì nàng không những là tộc nhân mà còn là tình nhân của Ban Sát Ba Ná, nàng hy sinh bản thân đến chỗ địch nhân của nàng để nằm vùng, dò thám tin tức của bọn chúng.

Ban Sát Ba Ná nắm chặt tay của Tiểu Phương:

- Ta cũng biết nàng đã làm những chuyện không phải với người, nhưng ta đảm bảo nàng nhất định là bị ép buộc. Vì ta, vì tộc nhân của ta, nàng không thể không làm như vậy.

Tiểu Phương hiểu rõ.

Chàng cũng nắm chắc tay của Ban Sát Ba Ná:

- Ta không trách nàng, nếu ta là nàng, ta cũng sẽ làm như vậy.

Tay của Ban Sát Ba Ná lạnh băng:

- Nhưng bí mật của nàng bây giờ đã bị vạch trần, đối phương đã biết nàng là người mà bọn ta cử đến.

Bốc Ưng lại nói tiếp:

- Vì vậy bọn chúng phái một người áp giải nàng đến đây, ngồi cùng một chiếc kiệu với nàng, đến lúc quyết định tối hậu, thì có thể dùng nàng để ép buộc bọn ta.

- Nhưng bọn chúng cũng không ngờ rằng lại bị thất bại mau như vậy, thảm như vậy. Tất cả mọi sự thay đổi hoàn toàn khiến bọn chúng không kịp trở tay.

Ban Sát Ba Ná trầm thống kích động:

- Chẳng qua nàng chỉ vẫn là vũ khí tối hậu của bọn chúng. Vì vậy ta vẫn không thể gặp mặt nàng, không thể để cho bọn chúng lợi dụng nàng ép buộc ta.

Tiểu Phương trầm nghĩ “Vì vậy mà y phải không chế địch thủ trước. Nếu có người để y nhìn thấy nàng, thì y nhất định sẽ giết chết người ấy. Điều này cũng đã khiến bọn chúng tin chắc như vậy”.

- Bọn chúng cũng không dám khinh cử vọng động, vì bọn chúng sau này có lẽ còn có thể lợi dụng nàng. Vì vậy bọn chúng nhất định để cho nàng sống sót. Ban Sát Ba Ná nói:

- Vì vậy ta để cho bọn chúng khiêng chiếc kiệu vẫn giữ nguyên như cũ đó đi.

- Trong kiệu ngoài ra còn có một người, chính là kẻ duy nhất có thể vạch trần bí mật này.

Bốc Ưng nói:

- Y thị ngồi ở trong kiệu, biết bản thân mình tuyệt đối an toàn, vì vậy mà y thị sẽ không vọng động.

- Ta đã sớm nhận ra y thị. Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới y thị lại là một nữ nhân đáng sợ như vậy.

Bọn họ vẫn không nói ra “y thị” là ai.

Tiểu Phương cũng không hỏi.

Chàng không muốn hỏi, không dám hỏi, cũng không cần hỏi.

Chàng biết bọn họ không nói, chỉ vì bọn họ không thể nói, không nỡ nói cũng không cần nói.

Bọn họ đều không muốn làm tổn thương Tiểu Phương.

Trong lòng mỗi người đều có một “cổ chết”, một cái “cổ chết” rất khó đi qua.

Nếu nhất định muốn đi qua, thì nhất định sẽ làm thương tổn con người này.

Ba Oa, nàng thật sự là một con người như thế ư?

Tại sao Kiều Nhã phải hy sinh như vậy?

Nàng trả một cái giá lớn như vậy, hoán đổi lại là cái gì nào?

Nàng dò thám bí mật gì? Có quan hệ gì với số vàng bị cướp mất đó không?

Đội ngũ này vốn đều là những thương lữ bình thường, chưa thấy có ai hiển lộ ra một chút võ công, làm sao có thể trong nháy mắt không chế bảy mươi chiến sĩ tài giỏi?

Tổng lão phu tử và Nghiêm Chính Cương đều là những tuyệt đỉnh cao thủ, tại sao phải giấu võ công của mình như vậy?

Tóm lại, lai lịch bọn họ như thế nào? Có bí mật gì?

Những câu hỏi này Tiểu Phương đều không hỏi, chàng cảm thấy điều mà bản thân biết đã đủ nhiều rồi.

Vàng không nằm trong những bao kiện hàng hóa của bọn họ.

Bốc Ứng là bằng hữu của Tiểu Phương.

Tầm tích vàng Tiểu Phương vốn không quan tâm đến, chàng chỉ cần có người xem chàng là bằng hữu là đủ rồi.

Đối với một lãng tử như chàng mà nói giá trị của một bằng hữu chân chính tuyệt không phải chuyện gì có thể so sánh được. Bình minh.

Vàng thái dương mọc lên, sa mạc vô bờ bến, cát đá lấp lánh như vàng. Sa mạc vô tình, hoang vu, tàn bạo, băng giá, thiêu đốt, nhưng đại địa vô tình này, cũng có chỗ đáng yêu của nó, giống như cuộc đời con người vậy.

Cuộc đời con người tuy có vô vàn những điều không như ý, vô vàn những vấn đề không thể giải thích, nhưng cuộc đời con người vẫn đáng yêu.

Tiểu Phương và Bốc Ứng đứng sát cạnh nhau trước căn lều, nhìn sa mạc được ánh mặt trời chiếu diệu.

Bốc Ứng đột nhiên hỏi:

- Người có nơi chốn đặc biệt gì muốn đến ư?

- Không có. Tiểu Phương trả lời:

Mọi nơi ta đều có thể không đến, mọi nơi ta đều có thể đến.

- Người có muốn đi hay không?

- Nơi mà ta muốn đi cũng có thể không đi, nơi mà ta không muốn đi cũng có thể đi.

Câu trả lời của Tiểu Phương khiến cho Bốc Ứng muốn mỉm cười. Bốc Ứng lại hỏi:

- Nếu ta muốn người đi, người có đi không?

- Ta đi!

Đội ngũ lại bắt đầu lên đường, những người trong nháy mắt có thể chế phục các chiến sĩ địch thủ, nay lại trở thành những thương lữ bình thường.

Giữa hai u của lạc đà có đặt xếp một yên ghế nhỏ da trâu, Bốc Ứng ngồi trên ghế nhìn Tiểu Phương đang ở trên một con lạc đà khác:

- Đi thêm một giờ đồng hồ nữa bọn ta có thể đến nơi đó.

- Nơi nào?

- Cổ chết!

Núi lô nhô xếp vòng, vách núi sừng sững, trời xanh như kẻ chỉ, đạo lộ như ruột dê.

Các khe trời xanh nằm giữa các góc nhọn như răng sói của các đỉnh núi nhấp nhô, những đạo lộ khúc khuỷu uốn lượn cũng hiểm ác như răng sói.

Bọn họ đã đến “cổ chết”.

Đội ngũ đi chậm lại, không cách gì không chậm lại, những đỉnh núi nhấp nhô đâm thẳng lên trời giống như đám lang sói đang đợi chọn vồ người. Vô luận ai ai đi đến nơi này đều không tránh khỏi sẽ kinh tâm động hồn, tim đập thình thịch.

Trái tim Tiểu Phương mơ hồ cũng đập nhanh hơn ngày thường rất nhiều.

Bốc Ứng cũng phảng phất nghe thấy tiếng đập của trái tim mình.

- Bây giờ người sẽ hiểu rõ tại sao ta phải hành động như thế.

Bốc Ứng nói:

- Nếu ta không giữ lại một bàn tay của bọn chúng, nếu bọn chúng quay lại đây đợi bọn ta, thì đạo lộ này sẽ là tử lộ của bọn ta, nơi này sẽ là tử địa của bọn ta.

Tiểu Phương chợt cảm thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh:

- Làm sao người biết bọn chúng không có người khác mai phục ở nơi đây?

Bốc Ứng nói:

- Bọn chúng không thể có nhân thủ nào khác nữa. Ở sa mạc điều động tập trung nhân thủ không dễ dàng gì, Ban Sát Ba Ná đã tra xét rất kỹ tình hình điều động nhân mã của bọn chúng. Huống hồ...

Bốc Ứng chưa nói hết câu, thì lòng bàn tay cũng chợt ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vì Bốc Ứng đã phát giác ra có kẻ mai phục.

Chuyện không thể có có lúc cũng có thể xảy ra.

Nếu có người mai phục ở đây, đội ngũ này sẽ giống như cổ họng của một con người bị một sợi dây thòng lọng siết cổ. Chỉ cần người mai phục xuất kích, bọn họ sẽ bị treo cổ cả lên.

Ở “Cổ chết” chắc chắn có người mai phục, bọn họ rõ ràng đã bước vào tử lộ, đi vào tử địa.

Bốc Ứng xác tín bản thân không nghe sai.

Ban Sát Ba Ná cũng nghe thấy những âm thanh đó.

Tiếng hơi thở, tiếng tim đập của con người. Tiếng hơi thở, tiếng vó gõ nhẹ của ngựa.

Âm thanh vẫn còn rất xa.

Người khác vẫn không nghe thấy, nhưng bọn họ có thể nghe thấy.

Vì bọn họ đã ở đại sa mạc khốc liệt mà mọi lúc có thể đoạt đi tất cả sinh mạng này, vì sự sinh tồn của bản thân, đã phấn đấu tồn tại hai mươi năm.

Nếu bọn họ không nghe được những âm thanh mà người khác không thể nghe được này, thì bọn họ ít nhất đã chết hai mươi lần.

Không ai có thể chết hai mươi lần, chắc chắn không có.

Người ngựa lạc đà đều đi thành một hàng, người này tiếp người kia, ngoằn ngoèo như con rắn.

Bốc Ứng và Tiểu Phương đi đoạn hậu.

Hoàaaaa Ánh Sáng Mặt Trời Màu Xanh ọn họ đã nhìn thấy Ban Sát Ba Ná đánh ngựa phóng đến, vẻ mặt anh tuấn bình tĩnh đã lộ vẻ kinh hoàng không cách gì giấu được.

- Có người!

Ban Sát Ba Ná hạ thấp giọng xuống:

- Cửa ra phía trước, hai bên vách núi đều có người.

Nơi đó là nơi thắt nút, nếu tập kích sẽ là đòn chí mạng.

Người ra quyết định vẫn là Bốc Ứng, vì vậy Ban Sát Ba Ná lại hỏi:

- Bọn ta thoái lui, hay tiến tới?

Góc trán Bốc Ứng chợt hằn lên một sợi gân xanh, sợi gân xanh đập không ngừng.

Mỗi lần đến lúc thật sự căng thẳng, sợi gân này của Bốc Ứng lại đập.

Bốc Ứng vẫn còn chưa ra quyết định, thì sau một hòn đá trên một mỏm núi phía trước, đột nhiên xuất hiện một người.

Một thiếu nữ, y phục mà nàng mang trên người còn xanh hơn cả trời xanh, xanh hơn cả nước biển.

Nàng nhảy lên như một con nhạn, đứng ở trên hòn đá, dưới ánh mặt trời, vung tay về phía bọn họ:

- Bốc Ứng, ta muốn ngươi, Ban Sát Ba Ná ta muốn ngươi, Tổng lão đầu, ta cũng muốn ngươi.

Giọng của nàng sang sảng, nàng kêu lớn:

- Ta muốn các ngươi.

Nhìn thấy thiếu nữ đó, đôi mắt của Bốc Ứng mơ hồ như cũng có ánh mặt trời.

Tiểu Phương chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt của Bốc Ứng sáng như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn thấy Bốc Ứng sung sướng như vậy.

Thiếu nữ này bản thân giống như ánh mặt trời, có thể mang cho người khác sự ấm áp hạnh phúc vui sướng.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Thiếu nữ đó là ai?

Bốc Ứng mỉm cười, Ban Sát Ba Ná cũng đang cười, sự lo sợ giờ đã không còn trên khuôn mặt họ nữa.

- Nàng họ Lam.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Tên của nàng là Dương Quang.

Đi qua “Cổ chết” rồi, lại là một bình nguyên phì nhiêu màu mỡ, cách thánh địa La Tát không xa nữa.

Đội ngũ đã dừng lại đóng trại.

Mọi người đều tỏ ra rất vui vẻ, điều này do Dương Quang mang lại cho bọn họ, bọn họ dùng tiếng Tạng để ca ngợi nàng, bọn họ đều gọi nàng là Ánh mặt trời màu xanh.

Nàng đến tiếp ứng bọn họ.

- Nhưng ta lại muốn hù dọa các ngươi.

Giọng nói của nàng cũng tươi tắn như vàng thái dương.

Nàng ôm chặt lấy Bốc Ứng:

- Người như huynh, thiên hạ không tìm được người thứ hai, vạn nhất hù chết huynh thì làm thế nào?

Tiểu Phương mỉm cười.

Chàng chưa bao giờ thấy một nữ nhân trong sáng làm người khác vui vẻ như vậy.

Nàng không thể xem là tuyệt sắc mỹ nhân toàn mỹ vô khuyết, mũi của nàng hơi gãy khúc, có hơi giống lỗ mũi của Bốc Ứng.

Nhưng sống mắt nàng sáng đẹp, long lanh, da trắng bạch bóng mượt mềm như tơ lụa.

Lúc nàng mỉm cười, cái mũi hơi cong gãy đó hơi nhẵn lại, cái khuyết điểm nhỏ này, lại trở thành cái đẹp đặc thù của nàng.

Tiểu Phương bỗng phát hiện Bốc Ứng rất thích vãn về chiếc mũi của nàng, bây giờ thì Bốc Ứng đang vãn về chiếc mũi đó:

- Muội đã đáp ứng ta, lần này tuyệt không chạy ra bên ngoài, tại sao lại đi ra ngoài thế hả?

Dương Quang khéo léo tránh câu hỏi này:

- Sao huynh lại cứ vãn về cái mũi của muội thế hả?

Tiểu Phương bật cười.

Dương Quang quay đầu lại, nháy mắt nói:

- Y là ai?

- Y tên Tiểu Phương.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Tiểu Phương lợi hại.

- Tại sao lại kêu y là Tiểu Phương lợi hại hả?

- Tại vì có lúc y cũng lợi hại như muối vậy, có lúc muốn chọc tức chết người khác, có lúc muốn hù dọa chết người khác.

Bốc Ứng cười cười nói tiếp:

- Nhưng bản thân y lại là một con người không lợi hại.

Dương Quang nhìn chăm chú Tiểu Phương hồi lâu:

- Ta thích nhất nam nhân không lợi hại.

Nàng lại bắt đầu cười nói:

- Bây giờ ta bắt đầu có hơi thích ngươi rồi.

Nàng đột nhiên ôm chặt lấy Tiểu Phương giống như vừa rồi ôm Bốc Ứng vậy, hôn lên trán Tiểu Phương nói:

- Bằng hữu của đại ca ta chính là bằng hữu của ta.

Nàng tiếp:

- Người mà đại ca ta thích thì ta đều thích cả.

Mặt của Tiểu Phương lại không đỏ, vì mặt của nàng cũng không đỏ.

Tiểu Phương không phải là nam nhân hay e ngại, rất ít khi có thể nén lại được những lời muốn nói trong lòng:

- Ta cũng thích nàng.

Tiểu Phương nói:

- Thật sự rất thích.

Sắc trời đã tối.

Trong doanh địa lại vang lên tiếng ca hát ăn uống vui vẻ, còn hơn cả lúc trước.

Vì trong đó có thêm hơn mười tiếng ca trong trẻo của thiếu nữ.

Bọn họ đều do Dương Quang dẫn đến, đều là những nữ nhân nhanh nhẹn hoạt bát giống như Dương Quang vậy.

Những thiếu nữ này cũng giống như huynh đệ, tình nhân của nhóm người Bốc Ứng, họ cỡi ngựa, uống rượu, múa đao.

Uống say, uống mệt, bọn họ cùng với những huynh đệ tình nhân của bọn họ nằm chung với nhau, đếm những ngôi sao trên trời.

Đối với một con người vốn không có tà niệm ở trong lòng, thì trên thế gian này làm gì có chuyện tà ác gì cơ chứ?

Ban Sát Ba Ná bình thường rất ít khi uống rượu, hôm nay cũng uống không ít.

Ba Ná cùng với Bốc Ứng, vỗ tay ca hát.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên đẩy ly đứng dậy.

- Bốc đại chủ nhân đã sắp đến nhà rồi.

Y nói:

- Ta cũng phải đi đây.

Bốc Ứng chậm rãi gật gật đầu:

- Ta biết.

Thần sắc Ban Sát Ba Ná lặng lẽ:

- Ta quay về đây, người đi đi.

Ban Sát Ba Ná không nói gì nữa, chỉ siết mạnh tay của Bốc Ứng, rồi đi thẳng không quay đầu lại.

Bên ngoài căn lều đã chuẩn bị sẵn hai ngựa, một ngựa là bạch mã của Ban Sát Ba Ná, còn trên con ngựa kia đã xếp sẵn đầy đủ tất cả hành trang cần thiết.

Ban Sát Ba Ná vừa nhảy lên ngựa, liền quất ngựa phóng đi.

Y không hề quay đầu lại.

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn.

Đại địa vẫn lạnh lẽo tĩnh mặc.

Ban Sát Ba Ná nghênh gió đi về phía sa mạc vô tình mệnh mông nơi xa đó, nơi đó vẫn còn có khổ nạn vô vàn đang đợi y.

Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy trong ngực dâng lên một nỗi buồn khó tả, nhịn không được hỏi:

- Sao Ban Sát Ba Ná không cùng về với người? Tại sao muốn đi một mình?

Rất lâu sau, Bốc Ứng mới trả lời:

- Vì y bẩm sinh là một con người cô độc, bẩm sinh thích cô độc.

Bốc Ứng chậm rãi tiếp:

- Cuộc đời Ban Sát Ba Ná, đại bộ phận ngày tháng đều sống trong sự cô độc.

- Người biết Ba Ná muốn đi đến nơi đâu chứ?

- Không biết!

Bốc Ứng trả lời:

- Không có ai biết cả.

Lúc này trời cũng đã sáng hẳn, vầng thái dương cuối cùng đã mọc, tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu rọi lên người của Dương Quang.

- Mọi người không thích cô độc!

Nàng kéo tay Bốc Ứng:

- Bọn ta quay về nhà đi.

Tiểu Phương chưa bao giờ nghĩ tới Bốc Ứng lại có nhà.

Bốc Ứng có nhà.

Nhà của Bốc Ứng ở thánh địa La Tát của người Tạng, nhà của Bốc Ứng cũng là thánh địa của tứ đệ đồng môn của Bốc Ứng.

Bốc Ứng không những có nhà, mà ngôi nhà này còn rộng lớn u mỹ hơn đại đa số nhà khác.

Đi qua Bồ Đạt La cung của Đạt La Lạt Ma có một tòa núi thấp, một hồ ao xanh biếc.

Nhà của Bồ Ung ở dưới chân núi, núi xanh, nước biếc bao lấy cung điện thành quách nơi xa thấp thoáng, trời xanh trong veo vạm vỡ không một gợn mây, cung Bồ Đạt La dưới ánh mặt trời sáng rực như bạc ròng, lúc mặt trời lặn xuống lại sáng rực như vàng ròng.

Tiểu Phương chưa bao giờ nghĩ tới, ở nơi biên thùy xa xôi này, lại có một nơi mỹ diệu như vậy, đẹp trắng lệt mà thần bí, đẹp mê hoặc người, đẹp sáng lòng người.

Hàng hóa cần phải kiểm kê, lỗ lãi cần phải tính ra, nhanh chóng chia cho những người được hưởng để họ đi hưởng niềm vui của họ.

Tựa hồ như Bồ Ung giao Tiểu Phương cho Dương Quang.

Bọn họ đều còn trẻ, bọn họ thích nhau, Bồ Ung hi vọng Dương Quang chiếu sáng bóng tối trong lòng Tiểu Phương.

Bóng tối Ba Oa.

Lúc mặt trời mọc, bọn họ chậm bước trên đồi.

Dương Quang hỏi Tiểu Phương:

- Huynh có thích nơi này không?

Tiểu Phương gật đầu, chàng chỉ có thể gật đầu, không ai có thể không thích nơi này.

Dương Quang lại hỏi:

- Trước đây huynh có đến nơi này chưa?

Tiểu Phương lắc đầu.

Dương Quang kéo tay của Tiểu Phương, giống như lúc nàng kéo tay của Bồ Ung vậy.

- Muội dẫn huynh đi chơi!

Nàng nói:

- Bọn họ buôn bán, bọn ta đi chơi.

- Đi nơi đâu chơi?

- Bọn ta đến cung Bồ Đạt La chơi trước!

Bức tường thành đá vắt ngang ở giữa cung Bồ Đạt La và núi Kháp Khắc Bồ Lý, cửa thành ở dưới một tháp xá lợi, trong tháp ẩn chứa phật cốt của các cao tăng cổ đại cùng vô số truyền thuyết và thần thoại thần bí mỹ lệ.

Đi qua chiếc cổng vòm hình tròn, cung điện sừng sững đột ngột xuất hiện ở bên phải bọn họ.

Cung điện cao bốn mươi trượng rộng một trăm hai mươi trượng, công sự trên mặt thành ngoằn ngoèo không dứt, những thành lũy cao vút trên vách núi, chùa chiền, phòng thiền bia đá, lầu gác, rèm trướng cửa sổ đếm không xuể, đẹp dễ hài hòa, giống như cảnh mộng, giống như thần thoại.

Tiểu Phương nhìn ngẩn người ra:

.. Còn Ba Oa?

.. Nếu người bên cạnh chàng là Ba Oa?

Tại sao con người thường rất khó quên những chuyện mà bản thân phải quên?

Ánh thái dương chiếu trên thân người chàng, Dương Quang đang nhìn chàng, Dương Quang đẹp dễ trong sáng.

.. Còn Ba Oa?

.. Ba Oa không giống tuyết, Ba Oa giống như mưa. Mưa xuân miên man, ly sầu cắt không đứt. Sợi mưa cắt không đứt.

Tiểu Phương đột nhiên nói:

- Bọn ta đến Đại Chiêu tự.

Chàng biết phố Bát Giác bao quanh bên ngoài Đại Chiêu tự, là nơi nhiệt náo phồn hoa nhất trong thành, tất cả các hãng buôn lớn nhất đều ở trên phố này.

Hiệu buôn Ứng Ký của Bốc Ứng cũng ở trên con phố này.

Tiểu Phương hy vọng sự náo nhiệt sẽ khiến chàng quên đi, cho dù chẳng qua chỉ là tạm thời quên cũng được.

Đại Chiêu tự do công chúa Văn Thành đời Đường xây dựng.

Phố chợ bên ngoài chùa lại là một mặt khác của thành thị này.

Thành thị giống như miếng da thuộc, có mặt mỹ lệ hào nhoáng, cũng có mặt thô vụng xấu xí.

Trên một vài con phố rác, phân, nước tiểu bừa bãi hàng đoàn hành khất trẻ già, quần áo rách rưới lam lũ, đầu trọc chân đất, bò rạp xuống mặt đất cát bụi, miệng không ngừng tụng tụng niệm niệm, chờ sự bố thí của hành nhân thương khách.

Lúc trong sa mạc, trong gió bão cuồng phong, Tiểu Phương đã đánh mất thức ăn nước uống của mình, nhưng không làm mất tiền bạc.

Chàng mang toàn bộ tiền bạc trên người bố thí cho bọn họ. Không chỉ là vì sự thông cảm và thương xót, mà còn giống như lời kêu gọi của một sức mạnh kỳ dị thúc đẩy.

“Ta không nên đi đến Đại Chiêu tự”.

Bản thân Tiểu Phương cũng không biết tại sao mình lại có sự thay đổi kỳ dị như vậy.

- Bọn ta có thể đi đến hãng buôn của các vị coi được không?

- Huynh có thể đi. Dương Quang nói:

- Huynh là bằng hữu của đại ca muội, huynh muốn đi đâu thì muội sẽ dẫn huynh đi đến nơi đó.

Rồi nàng nở một nụ cười trong sáng mỹ lệ như ánh thái dương nói:

- Đến nơi đó, muội còn phải dẫn huynh đi gặp một người, huynh nhất định cũng sẽ coi người đó là bằng hữu.

Người mà nàng nói tên là Chu Vân.

Chu Vân chính là chủ hiệu buôn Ứng Ký, là tổng quản.

Chu Vân năm nay hai mươi tám tuổi. Ba năm trước Bốc Ứng đã mang công việc buôn bán của Ứng Ký giao cho Chu Vân.

Một người ba mươi lăm tuổi đưa thăng lên vị trí cao như vậy không phải là chuyện dễ dàng, cũng không phải là may mắn.

Chu Vân trẻ tuổi, thành thực, cuộc sống giản dị, làm tròn bổn phận, ăn nói ngắn gọn.

Tuy cho đến giờ vẫn còn độc thân, nhưng xưa nay không gần gũi sắc.

Bốc Ứng tín nhiệm Chu Vân, Chu Vân xưa nay chưa bao giờ khiến người khác phải thất vọng.

Chu Vân cũng không để cho Tiểu Phương thất vọng.

Với thái độ thành khẩn, Chu Vân mời Tiểu Phương dùng trà bợ. Hiệu buôn mà Chu Vân kinh doanh giản dị qui củ sạch sẽ thoáng rộng.

Chu Vân nói với Tiểu Phương:

- Tại hạ ngụ Ở phía sau, chỉ cần các hạ rảnh rỗi, mọi lúc đều có thể đến tìm tại hạ.

Chu Vân nói tiếp:

- Tại hạ mọi ngày đều có mặt, ngày đêm đều có mặt.

Dương Quang kéo tay Chu Vân, giống như kéo tay Bốc Ứng hay Tiểu Phương:

- Chu Vân bình thường không uống rượu, nhưng nếu huynh nhất định muốn Chu huynh uống, thì Chu huynh sẽ không say trước huynh đâu.

Nụ cười của nàng như ánh mặt trời:

- Thế nhưng huynh muốn tìm nữ nhân, thì Chu huynh lại không có cách.

Nàng không xem chuyện “tìm nữ nhân” như là một chuyện làm mất mặt người khác, nàng chỉ vào chính lỗ mũi của mình, nói tiếp:

- Huynh muốn tìm nữ nhân thì đến cầu muối đây, nữ nhân mà muối tìm cho huynh bảo đảm sẽ dịu dàng xinh đẹp hơn các nữ nhân mà huynh đã thấy trước đây.

Nàng là một nữ nhân không thuộc về bất cứ một ai cả.

Nàng là Dương Quang là ánh sáng mặt trời.

Mà ánh sáng mặt trời thuộc về mọi người, không ai có thể độc chiếm.

“Còn Ba Oa?” Tiểu Phương đột nhiên đứng dậy:

- Nàng bây giờ có thể dẫn ta đi kiếm hay không?

- Bây giờ ư? Dương Quang hơi kinh ngạc nói:

- Bây giờ chàng muốn đi tìm nữ nhân ư?

- Không những muốn kiếm nữ nhân, mà còn muốn uống rượu.

Nơi đây là thánh địa, thánh địa thì cũng giống như những nơi khác, cũng có cấm địa, cũng có nơi tắm tối, có rượu, có nữ nhân.

Tiểu Phương đột nhiên phát hiện nữ nhân này rất giống Ba Oa, một nữ nhân gầy ốm, lặng lẽ.

Bây giờ chàng đã say rồi.

Một con người say ở thánh địa cũng không có gì khác khi say ở nơi khác.

Tiểu Phương từ trong phố đó đi ra, chỉ cảm thấy đầu đau, khát khô, uể oải. Cảm giác này không khác gì với lúc tỉnh dậy sau khi say ở nơi khác.

Ánh sáng mặt trời đang chiếu trên một mảng tường, ánh sáng màu vàng, không phải màu lam.

Một tiểu hài tử y phục lam lũ, mặt mũi bẩn thỉu tóc tai bù xù, trong tay bê một cái hộp sắt, quì ở dưới góc tường, cúi đầu nhìn xuống chiếc hộp trước mặt, tự tình hội thần mà nhìn, dường như trên thế gian không có gì lý thú hơn các thứ trong chiếc hộp này.

Trên thế gian vốn đầy tràn rất nhiều chuyện vô vị buồn chán, trong lòng Tiểu Phương bây giờ cũng rất vô vị buồn chán.

Một con người buồn chán làm một chuyện vô vị cả đêm, tâm tình thường là như vậy.

Tiểu Phương đột nhiên muốn đi xem trong chiếc hộp này đựng cái gì.

Trong chiếc hộp là trùng, đầy trùng.

Tiểu Phương chợt hỏi:

- Trùng gì vậy?

- Không phải trùng!

Tiểu Phương thoáng kinh ngạc:

- Không phải trùng thì là gì?

- Trong mắt các hạ là trùng, nhưng trong mắt bằng hữu của tại hạ, thì lại là một bữa ăn ngon.

Tiểu đồng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Phương, mặt tuy rất dơ nhưng đôi mắt to đen lại rất lanh lợi:

- Vì bằng hữu của tại hạ không phải là người mà là chim.

Tiểu Phương cười, chợt cảm thấy tiểu hài tử này rất lý thú, lời nói cũng rất là lý thú.

Chàng cố ý hỏi:

- Người rõ ràng là một con người, sao lại kết bằng hữu với chim?

- Vì không có ai muốn kết bằng hữu với tại hạ cả, chỉ có chim chịu kết bằng hữu với tại hạ.

Tiểu hài tử tiếp:

- Có bằng hữu còn hơn là không có bằng hữu.

Tiểu đồng này rõ ràng là một tiểu hài tử, nhưng lời hắn nói lại không giống một tiểu hài tử.

Lời hắn nói đã khiến cho Tiểu Phương cảm xúc rất mạnh.

- Không sai. Có bằng hữu đích xác là tốt hơn không có bằng hữu.

Tiểu Phương khẽ thở dài nói:

- Bằng hữu là chim nhiều khi còn tốt hơn bằng hữu là người.

.. Vì người biết lừa người, hại người, còn chim không như thế.

Tiểu Phương đã chuẩn bị bỏ đi, chàng không muốn để cho tiểu hài tử ngây thơ này biết quá nhiều quỷ kế của nhân tâm.

Tiểu hài tử lại hỏi:

- Còn các hạ? Các hạ đối xử với bằng hữu có tốt không?

Câu hỏi này rất kỳ quái, tiểu hài tử hỏi tiếp:

- Nếu các hạ có bằng hữu muốn các hạ giúp, muốn các hạ đi gặp y, thì các hạ có chịu đi hay không?

Tiểu Phương quay đầu lại, nhìn tiểu hài tử nói:

- Nếu ta chịu đi thì thế nào nào?

- Nếu các hạ chịu đi thì bây giờ đi với tại hạ.

- Đi với người? Tiểu Phương hỏi:

- Tại sao phải đi với người?

- Vì tại hạ là người mà vị bằng hữu đó của các hạ kêu đến tìm các hạ.

Tiểu hài tử nói:

- Tại hạ đã ở đây đợi các hạ một đêm.

Tiểu Phương càng kinh ngạc:

- Người biết ta là ai ư?

- Tại hạ đương nhiên biết. Các hạ họ Phương, mọi người đều gọi các hạ là Tiểu Phương lợi hại!

- Bằng hữu đó của ta là ai?

- Tại hạ không thể nói.

- Tại sao?

- Vì người đó muốn tại hạ giữ bí mật, tại hạ đã đáp ứng. Cho dù các hạ có giết tại hạ, tại hạ cũng không nói ra.

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Phương rõ ràng đã bị khơi dậy.

Một hộp trùng, một tiểu hài tử, một bằng hữu của chàng cần sự giúp đỡ. Một bí mật thà chết chứ không thể nói ra.

Chàng chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này lại có liên quan với nhau, chàng nghĩ không ra trong chuyện này có quan hệ gì.

- Được. Tiểu Phương đột nhiên quyết định.

- Ta đi với ngươi, đi bây giờ!

Tiểu hài tử đưa đôi mắt to đen nhìn chăm chăm chàng một hồi:

- Tại hạ có thể giữ bí mật cho bằng hữu của các hạ, còn các hạ?

Tiểu hài tử hỏi tiếp Tiểu Phương:

- Các hạ có thể giữ bí mật cho bằng hữu được không?

Tiểu Phương gật đầu.

Tiểu hài tử đột nhiên gượng dậy, dùng một bàn tay dơ bẩn nắm lấy tay của Tiểu Phương:

- Các hạ đi với tại hạ.

Tiếng chuông nơi xa xa vang lên, từng lời hát tiếng Phạn theo gió vang đến, đỉnh nhọn của bảo tháp lấp lánh ánh vàng dưới vầng thái dương.

Vầng thái dương trong xanh, ánh thái dương diễm lệ. Một cảnh tượng đầy vẻ thần thánh trang nghiêm.

Trong hẻm nhỏ dơ bẩn, chen chúc đầy những kẻ hạ tiện khốn cùng, thần phật của bọn họ dường như không nghe thấy tiếng khẩn cầu của bọn họ, không đoái hoài gì đến bọn họ.

Nhưng bọn họ không bao giờ ca thán.

Tiểu hài tử kéo tay Tiểu Phương đi xuyên qua đám người, đi xuyên qua con hẻm, đi đến một ngôi chùa to lớn tráng lệ.

- Nơi đây là gì?

- Là Đại Chiêu tự!

Đến Đại Chiêu tự để làm gì? Bằng hữu thần bí đó đang ở Đại Chiêu tự đợi chàng ư?

Tiểu hài tử dường như cố ý không để cho Tiểu Phương hỏi gì thêm, mau chóng chen qua đám khách thập phương.

Hắn rõ ràng là một tiểu hài tử, nhưng hành động thì không giống một tiểu hài tử gì cả.

Chùa tráng lệ, nhưng ánh sáng không khí u ám, mấy ngàn cây nến và những ngọn đèn đồng xanh dùng dầu bơ làm nhiên liệu đang lấp lánh trong gió những ngọn lửa thần bí.

Vách tường chùa cao vút, có vô số tượng thần to lớn vẽ mặt dữ dằn, trong ánh nến bập bùng, cũng trở nên bí hiểm đáng sợ.

Có lẽ chính sức mạnh này đã câu nhiếp toàn bộ tâm thần con người, khiến con người hoàn toàn quên đi tự ngã. Thậm chí ở dưới chân một số hương khách còn kéo lê gông cùm, đang bò ở trên phật đường.

Tiểu Phương hiểu rõ hành vi này của bọn họ. Trên thế gian có rất nhiều người muốn mượn nỗi đau của nhục thể để tiêu trừ những dằn vặt đau đớn trong tâm hồn.

Bản thân chàng cũng mơ hồ chìm vào trog cái cảm giác như thật như ảo, hư vô huyền ảo.

Chàng đột nhiên hiểu rõ sự thần kỳ vĩ đại của sức mạnh tôn giáo.

Trong không khí nồng nặc mùi vị sữa chua và đèn cầy, trong gió vang vọng tiếng chũm chọe trống chuông lửa đèn trong bóng tối trầm uất lắc lư, tiếng kinh chú thấp trầm mau nhanh vang lên tiếp nối tiếng cầu khẩn Phật Tổ.

Tiểu hài tử đột nhiên dừng lại, dừng lại trước một hang đá hình vòm ở vách tường phải.

Trong hang đá có một bức tranh trên tường màu sắc tươi diễm nhưng đầy đe dọa, hình vẽ là một La Sát quỷ nữ dữ dằn, đang hút tủy não của một phạm nhân.

Bức tranh tinh tế tỉ mỉ, sống động trông như thật. Tiểu Phương tuy biết đấy chẳng qua chỉ là một bức tranh, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không dễ chịu.

Tiểu hài tử đột nhiên lại hỏi:

- Các hạ có biết người này là ai không? La Sát quỷ nữ tại sao lại hút tủy não của người này?

Tiểu Phương không biết.

- Vì người này là một con người không thủ tín.

Tiểu hài tử nói:

- Người này đáp ứng giữ bí mật cho bằng hữu, nhưng không làm được.

Tiểu Phương gượng cười:

- Người dường như không tin tưởng ta lắm?

- Bọn ta vẫn không phải là bằng hữu, tại hạ không thể tin các hạ được.

Đôi mắt tiểu hài tử lóe lên vẻ láu lỉnh:

- Các hạ muốn tại hạ dẫn đi, thì nhất định phải lập một lời thề ở đây trước. Nếu các hạ làm trái lời thề suốt đời sẽ giống như con người này vậy, bị La Sát quỷ nữ giày vò đầy dọa.

Vị bằng hữu này tóm lại là ai, tại sao hành tung lại bí hiểm như vậy?

Tiểu Phương lập lời thề đọc.

Chàng không sợ sự báo ứng của thần quỷ, chàng chưa bao giờ bán đứng một người nào cả. Suốt đời chàng, người duy nhất mà chàng có lỗi đó là bản thân mình.

Tiểu hài tử cười thật sự:

- Các hạ quả nhiên là người tốt!

Hắn lại kéo Tiểu Phương nói:

- Bây giờ tại hạ mới thật sự dẫn các hạ đi.

- Đi đâu?

- Đến Điếu ốc!

Tiểu hài tử nói:

- Bằng hữu của các hạ và bằng hữu của tại hạ đều ở đó.

Điếu ốc là một cái nhà gỗ kỳ dị, kiến tạo trên một mỏm núi đá nhô lên, giữa mấy cái cây to lớn.

Xung quanh nhà gỗ đều có lan can, mái phòng duỗi ra bên ngoài như cánh chim, dưới mái treo đầy những lồng chim.

Trong những chiếc lồng chim tinh xảo, tiếng chim líu lo ríu rít, có những loại chim Tiểu Phương không những không biết tên, ngay nhìn cũng chưa từng nhìn thấy.

- Những chiếc lồng chim này đều là tại hạ làm cả.

Đôi mắt tiểu hài tử lóe sáng tỏ ra rất tự hào:

- Các hạ có nhìn thấy ra những con chim đó có điểm gì đặc biệt hay không?

Tiểu Phương đã nhìn thấy, những chiếc lồng chim này tuy đều có cửa, nhưng đều mở ra cả.

- Tại hạ không muốn nhốt bọn chúng ở trong lồng như tù phạm, chỉ cần bọn chúng cao hứng, mọi lúc đều có thể bay đi. Tiểu hài tử nói:

- Nhưng bay đi rồi sẽ quay về.

Khuôn mặt dơ bẩn của tiểu hài tử nở ra một nụ cười tươi tắn:

- Vì bọn chúng cũng biết tại hạ là bằng hữu của bọn chúng.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Còn bằng hữu của ta đâu?

Tiểu hài tử chỉ một cánh cửa gỗ rất hẹp nói:

- Bằng hữu của các hạ Ở trong đó đó!

Căn nhà gỗ rộng lớn, các ván gỗ trên tường đều đã rất cũ kỹ, có cái thậm chí đã khô nứt.

Rõ ràng là một ngôi nhà xưa cũ đã lâu năm được xây dựng trước khi tiểu hài tử ra đời lâu lắm rồi.

Trong ngôi nhà rộng lớn, chỉ có một chiếc bàn gỗ thấp, một lò lửa lớn và một người.

Trên lò lửa có một cái giá sắt nướng mực ăn, người đó đang ngồi ở dưới đất, lưng quay về phía cửa.

Bóng lưng của người này rất ốm, hai vai nghiêng xuôi, toát lên vẻ trầm lặng tịch mặc, mơ hồ như không có ai có thể làm kinh động hay gây chú ý được người này.

Nếu là người của giang hồ có kinh nghiệm phong phú thì từ phía sau lưng một con người có thể nhìn thấy ra được rất nhiều chuyện.

Kinh nghiệm của Tiểu Phương tuy không phải là nhiều, nhưng vừa nhìn thấy lưng của người này liền lập tức xác định được ngay một chuyện.

Chàng chưa bao giờ nhìn thấy người này, càng không quen biết y.

Vì vậy người này chắc chắn không phải là bằng hữu của chàng.

Không ai kết giao bằng hữu với một người mà bản thân mình chưa bao giờ gặp gỡ.

Người này tóm lại là ai? Sao lại mạo xưng là bằng hữu của Tiểu Phương? Sao lại muốn một tiểu hài tử dẫn Tiểu Phương lại gặp y?

Tiểu Phương đứng lại.

Lúc chàng di chuyển thì nhanh nhận linh mẫn, vừa đứng lại thì ổn vững ngay, giống như một thạch trụ cắm chặt vào mặt đất.

11. Ngờ Vực

Chàng đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với bất cứ nguy cơ nào.

Chàng không phát động trước, vì người này xem ra không phải là một con người nguy hiểm, chàng chỉ nói:

- Ta chính là Tiểu Phương, ta đã đến rồi đây!

Người này vẫn không quay đầu lại, rất lâu sau mới từ từ đưa bàn tay phải lên, chỉ vào chiếc bàn đối diện nhẹ nhàng nói một chữ:

- Ngồi!

Giọng nói của y rõ ràng rất yếu ớt, tay của y quần vải trắng, thoảng thoảng có vết máu ngấm ra.

Con người này rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Tiểu Phương càng tin chắc bản thân mình không quen biết với con người này, nhưng chàng vẫn bước tới.

Con người này tuyệt không phải là đối thủ của chàng, chàng buông lỏng sự giới bị cảnh giác.

Chàng vòng qua chiếc bàn gỗ thấp đến trước mặt con người này.

Trong giây phút chàng nhìn thấy con người này, trái tim của chàng đột nhiên trầm xuống, trầm xuống đáy sâu của sự băng lạnh.

Tiểu Phương đã nhìn thấy, đã quen biết con người này.

Con người này tuy là thù địch của Tiểu Phương, nhưng nếu y muốn là bằng hữu với chàng, thì chàng cũng không từ chối.

Có loại người vốn nằm ở giữa bằng hữu và thù địch, một kẻ thù đáng sợ được tôn kính, có lúc thậm chí còn khó có hơn cả bằng hữu chân tâm.

Tiểu Phương luôn luôn trọng con người này.

Vừa rồi chàng không nhận ra, tại vì con người này đã hoàn toàn thay đổi đến mức bi thảm và đáng sợ.

Giai nhân tuyệt thế đột nhiên trở thành con người xấu xí, lợi khí tuyệt thế đột nhiên trở thành món đồ sắt gỉ.

Tuy thiên ý nan trắc, thế sự đa biến, nhưng sự thay đổi này vẫn khiến người khác khó tránh khỏi bi thương.

Tiểu Phương chưa bao giờ ngờ một kiếm khách tuyệt thế lại trở nên như vậy.

Con người này chính là Độc Cô Si.

Tiểu Phương cũng si.

Không si vì kiếm, mà si vì tình.

Kẻ si kiếm thì mãi mãi không thể hiểu được sự sa sút và bi thương của một kẻ si tình, nhưng kẻ si tình thật sự thì có thể hiểu được nỗi cô độc, tịch mịch, thống khổ của một kẻ si kiếm.

Kiếm khách vô danh vì y đã si vì kiếm, nếu y mất đi kiếm của mình thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?

Nếu y đã mất đi bàn tay nắm kiếm của y, thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?

Tiểu Phương sau cùng ngồi xuống:

- Là người ư?

- Là ta! Giọng nói của Độc Cô Si bình tĩnh nhưng yếu ớt:

- Người chắc không ngờ ta kiếm người đến?

- Ta không ngờ!

- Ta kiếm người đến chỉ vì ta không có bằng hữu, người tuy cũng không phải là bằng hữu của ta, nhưng ta biết chắc người sẽ đến.

Tiểu Phương không nói gì chàng chăm chú nhìn bàn tay nắm kiếm của Độc Cô Si, bàn tay mà bây giờ đã được băng quấn bằng vải trắng.

Độc Cô Si cũng không nói gì thêm, đột nhiên tháo gỡ vải trắng quấn trên tay.

Bàn tay của Độc Cô Si đã vỡ nát biến hình, mỗi đốt xương cơ hồ đã dập nát.

Kiếm là cuộc sống của Độc Cô Si, bây giờ y đã mất đi bàn tay cầm kiếm. Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy một nỗi chua xót khó tả, một nỗi chua xót như kim châm cốt tủy.

Độc Cô Si đã thay đổi, trở nên yếu đuối tiêu tụy, hào quang lặn tắt, khiến tim người tan nát.

Y chỉ có một điểm không thay đổi.

Vẫn rất tĩnh lặng, tĩnh lặng như bàn thạch, tĩnh lặng như đại địa.

Kiểm khách vô tình, kiểm khách vô danh, kiểm khách cũng vô lệ.

Đôi mắt của Độc Cô Si không có một chút biểu cảm nào, chỉ lẳng lặng nhìn bàn tay vỡ nát của mình.

- Người phải nhìn thấy ra là bàn tay này của ta bị bóp nát. Độc Cô Si nói:

- Chỉ có một người có thể bóp nát bàn tay của ta.

Chỉ có một người, chắc chắn chỉ có một người. Tiểu Phương tin rằng cũng biết người mà Độc Cô Si nói là ai.

Độc Cô Si cũng biết là Tiểu Phương biết.

- Bốc Ứng không phải kiểm khách, không phải hiệp khách, cũng không phải anh hùng, chắc chắn không phải.

- Y là gì? Tiểu Phương hỏi.

- Là nhân kiệt! Độc Cô Si vẫn bình tĩnh:

- Trong lòng Bốc Ứng chỉ có thắng, không có bại. Chỉ được thắng, không được bại. Để đạt được chiến thắng, Bốc Ứng không tiếc hy sinh tất cả.

Tiểu Phương thừa nhận điều này, không thể không thừa nhận.

- Bốc Ứng biết bản thân không phải là địch thủ của ta. Độc Cô Si nói:

- Lúc Bốc Ứng đến kiếm ta khiêu chiến, ta cũng biết y sẽ tất bại.

- Nhưng Bốc Ứng đã không bại.

- Không bại. Tuy không thắng nhưng cũng không bại. Loại người như Bốc Ứng mãi mãi không bại. Độc Cô Si lại lặp lại một lần nữa:

- Vì Bốc Ứng không tiếc hy sinh tất cả.

- Bốc Ứng hy sinh cái gì? Tiểu Phương không thể không hỏi:

- Bốc Ứng hy sinh như thế nào?

- Bốc Ứng cố ý để ta đâm một kiếm vào ngực. Độc Cô Si nói:

- Trong cái tích tắc mà mũi kiếm của ta đâm vào ngực Bốc Ứng đột nhiên bóp chặt lấy tay ta, bóp nát bàn tay ta.

Giọng nói của Độc Cô Si vẫn rất bình tĩnh, y nói tiếp:

- Lúc đó ta tự biết tất thắng, hơn nữa đích xác đã thắng. Tinh thần lưỡi kiếm của ta lúc đó đã giao thoa với huyết nhục của Bốc Ứng. Kiếm của ta đã suy, kiếm của ta đã bị huyết nhục của Bốc Ứng ngăn trở là thời điểm yếu nhất của ta.

Tiểu Phương yên lặng lắng nghe, không thể không nghe, cũng không muốn không nghe.

Độc Cô Si xưa nay nói rất ít, nhưng nghe y nói giống như nghe danh kỹ đàm tình, cao tăng thuyết thiền.

- Đó chẳng qua chỉ là chuyện trong một sát na. Độc Cô Si đột nhiên hỏi:

- Người có biết một sát na là bao lâu không?

Tiểu Phương chỉ biết “một sát na” là khoảng thời gian rất ngắn ngủi, còn ngắn hơn cả một cái nháy mắt.

- Một sát na là lời nhà Phật. Độc Cô Si nói:

- Một cái bật tay là sáu mươi sát na.

Độc Cô Si chậm rãi nói tiếp:

- Giữa lúc sinh tử thắng bại, đích xác chỉ có thể dùng ba chữ “một sát na” mới có thể hình dung ra. Bốc Ưng nắm bắt một sát na đó, vì vậy Bốc Ưng có thể không bại.

Giữa một sát na đã quyết định sinh tử thắng bại, giữa một sát na đã cải biến vận mệnh suốt đời của một con người.

Một sát na lại động phách kinh tâm như thế.

Nhưng lúc Độc Cô Si đang nói đến “một sát na”, giọng nói thái độ vẫn giữ vẻ tĩnh lặng.

Tiểu Phương không thể không khâm phục Độc Cô Si.

Độc Cô Si không phải danh kỳ, không phải cao tăng, cái mà Độc Cô Si nói đến không phải là tĩnh, cũng không phải là thiền.

Cái mà Độc Cô Si nói là kiếm, là kiếm lý.

Điều mà Tiểu Phương khâm phục không phải là điều này, Độc Cô Si đương nhiên phải nói kiếm, y đã si vì kiếm. Điều mà Tiểu Phương khâm phục là sự tĩnh lặng của Độc Cô Si.

Rất ít ai có thể giữ được sự tĩnh lặng ở trong hoàn cảnh này, bản thân Tiểu Phương cũng không thể.

Độc Cô Si mơ hồ đã nhìn thấu tâm ý của Tiểu Phương.

- Ta đã hiến cả đời ta cho kiếm, bây giờ có lẽ suốt đời ta không thể cầm kiếm. Nhưng ta không phát cuồng, cũng không sụp đổ.

Độc Cô Si hỏi Tiểu Phương:

- Có phải người cảm thấy rất là kỳ quái?

Tiểu Phương thừa nhận.

Độc Cô Si lại hỏi:

- Người có muốn biết tại sao ta vẫn chưa ngã đổ không?

Tự y nói luôn ra câu trả lời:

- Vì tuy Bốc Ưng đã bóp nát bàn tay cầm kiếm của ta, nhưng bóp không nát kiếm ý trong tim ta. Độc Cô Si nói:

- Bàn tay của ta cho dù đã không thể cầm kiếm được nữa, nhưng trong tim ta còn có một thanh kiếm.

- Tâm kiếm?

- Phải! Độc Cô Si nói:

- Tâm kiếm không phải là thứ hư ảo!

Thái độ của Độc Cô Si chân thành nghiêm túc, nói tiếp:

- Tay người cho dù nắm lợi khí, nhưng trong lòng người nếu vô kiếm thì kiếm trong tay người chẳng qua chỉ là một miếng sắt vô dụng mà thôi. Con người người suốt đời cũng không thể trở thành một kiếm khách chân chính được.

- Dùng tâm động kiếm, dùng kiếm sát địch.

Cảnh giới chí cao chí thâm của loại kiếm thuật này Tiểu Phương tuy vẫn không thể hoàn toàn hiểu rõ, nhưng chàng cũng biết một kiếm khách chân chính tâm và kiếm nhất định đã hòa vào một thể.

Người và kiếm hợp nhất, ngự khí ngự kiếm có lẽ chẳng qua chỉ là hư vô mà thôi.

Tâm kiếm hợp nhất, lại là cảnh giới mà các kiếm khách cần phải đạt tới, nếu không thì không thể trở thành kiếm khách.

Độc Cô Si lại nói:

- Bốc Ứng tuy không bại, nhưng cũng không thắng. Nhưng trong “một sát na” đó lúc bàn tay ta bị Bốc Ứng bóp nát, ta vẫn có thể đâm chết Bốc Ứng ở dưới kiếm của ta.

- Tại sao ngươi không đâm chết y?

- Vì trong tim của ta vẫn còn có kiếm. Độc Cô Si nói:

- Ta cũng giống như Bốc Ứng vậy, trong trái tim của bọn ta không có sinh tử, mà chỉ có thắng bại. Cái mà bọn ta cầu mong không phải là sống, mà là thắng. Ta vốn không muốn Bốc Ứng chết, chỉ muốn đánh bại y. Thật sự đánh bại y, triệt để đánh bại y.

Tiểu Phương nhìn tay của Độc Cô Si:

- Ngươi vẫn còn có cơ hội đánh bại Bốc Ứng chứ?

Câu trả lời của Độc Cô Si tràn đầy quyết tâm và tự tin:

- Ta nhất định phải đánh bại Bốc Ứng!

Tiểu Phương cuối cùng hiểu rõ. Chính là vì Độc Cô Si vẫn còn có sự quyết tâm và tự tin này, nên vẫn có thể giữ được sự tĩnh lặng.

Độc Cô Si lại nói:

- Chính vì ta nhất định phải đánh bại Bốc Ứng. Vì vậy mới kiếm người đến. Ta không còn ai khác để kiếm, chỉ có kiếm người.

Độc Cô Si nhìn trừng Tiểu Phương:

- Đây là bí mật giữa ngươi và ta, ngươi tuyệt không được tiết lộ bí mật của ta. Nếu không, ta chắc phải chết.

- Ngươi phải chết ư? Tiểu Phương hỏi:

- Ngươi cho rằng Bốc Ứng sẽ đến giết ngươi ư?

- Không phải Bốc Ứng mà là bọn Vệ Ứng Bằng!

Độc Cô Si nhìn bàn tay mình nói tiếp:

- Bọn chúng đều cho rằng ta là một phế nhân vô dụng, chỉ cần biết ra tầm tích của ta thì chắc sẽ không buông tha cho ta. Vì bí mật mà ta biết quá nhiều rồi, hơn nữa ta chưa bao giờ xem trọng bọn chúng cả.

- Vì vậy bọn họ hận ngươi? Tiểu Phương nói:

- Ta nhìn thấy ra mỗi người bọn họ đều hận ngươi, vừa hận vừa sợ. Lúc này ngươi đã không còn chỗ để cho bọn chúng sợ, nên bọn chúng đương nhiên muốn giết ngươi.

- Vì vậy ta kiếm người đến. Độc Cô Si nói:

- Ta muốn ngươi làm hai việc cho ta.

- Ngươi nói đi?

- Ta cần dùng tiền. Ta muốn ngươi cách mỗi mười ngày gửi cho ta ba trăm lạng bạc, lúc đến tuyệt không thể để cho người khác biết.

Độc Cô Si không nói ra tại sao y dùng nhiều bạc như vậy, Tiểu Phương cũng không hỏi.

- Ta còn muốn ngươi đi giết dùm ta một người.

Độc Cô Si lại còn muốn Tiểu Phương đi giết người giùm y.

- Bọn ta không phải là bằng hữu. Là kiếm khách không những vô tình, vô danh vô lệ, mà cũng không có bằng hữu. Độc Cô Si nói:

- Bọn ta bẩm sinh là thù địch. Vì người cùng học kiếm, ta cũng muốn đánh bại người. Bất kể người đã làm gì cho ta chuyện gì, ta cũng muốn đánh bại người.

Độc Cô Si chậm rãi nói tiếp:

- Người cũng phải biết, dưới kiếm của ta, bại là chết.

Tiểu Phương biết.

- Vì vậy người có thể từ chối ta, ta tuyệt không hận người. Độc Cô Si nói:

- Chuyện mà ta muốn người làm không dễ.

Hai chuyện này đích xác không dễ.

Cách mỗi mười ngày đưa đến ba trăm lạng bạc, số lượng này không nhỏ. Tiểu Phương không phải là kẻ có tiền, sự thật ra lúc này túi của chàng trống rỗng.

Tiểu Phương cũng không phải là người thích sát nhân.

Chàng nên từ chối Độc Cô Si, bọn họ vốn không phải là bằng hữu mà là thù địch.

Chàng rất có thể chết dưới kiếm của Độc Cô Si. Lúc mới sơ kiến trong căn lều ngoài sa mạc, chàng đã có dự cảm bất tường này.

Nhưng chàng không có cách gì từ chối.

Chàng không cách gì từ chối một con người đang lúc thật sự nguy nan vẫn có thể hoàn toàn tín nhiệm chàng.

- Ta có thể đáp ứng người.

Tiểu Phương nói:

- Nhưng có hai chuyện ta nhất định phải hỏi rõ ràng trước đã. Chuyện đầu tiên mà ta muốn hỏi là người xác tín sẽ không có ai khác đến nơi đây chứ?

Nơi đây tuy ẩn mật, nhưng không phải là một nơi dấu vết con người khó đến.

Câu trả lời của Độc Cô Si lại rất là khẳng định:

- Chủ nhân trước đây của nơi này là một ẩn sĩ, cũng là một kiếm khách. Tộc nhân của y thập phần tôn kính y, xưa nay không có ai đến quấy nhiễu y cả.

Độc Cô Si nói tiếp:

- Lại càng không có ai ngờ ta lại đến đây.

- Tại sao?

- Vì vị kiếm khách ẩn sĩ đó đã chết ở dưới kiếm của ta!

Độc Cô Si nói:

- Trước đây hai tháng, ta đến nơi đây đâm chết y ở dưới cây cổ thụ bên ngoài.

Tiểu Phương hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, sau đó mới hỏi:

- Hài tử đó có phải là nhi tử của y không?

- Phải!

- Người đã giết phụ thân của hắn, lại còn ẩn trốn ở nơi đây, lại còn muốn hắn thu nhận người, giữ bí mật cho người.

- Ta biết tiểu hài tử chắc chắn sẽ giữ bí mật cho ta.

Độc Cô Si nói:

- Vì hần muốn phục thù, nên không thể để ta chết ở trong tay người khác. Trong trời đất cũng chỉ có ta có thể truyền thụ kiếm pháp để hần có thể đánh bại ta.

- Người chịu mang kiếm pháp này truyền thụ cho tiểu hài tử ư?

- Ta đã đáp ứng.

Độc Cô Si điềm đạm nói:

- Ta hi vọng hần có thể phục thù cho phụ thân, cũng có thể đâm chết ta dưới kiếm của hần.

Đầu ngón tay Tiểu Phương lạnh băng.

Chàng không phải không có thể hiểu được loại tình cảm này, trong tình người, vốn rất nhiều mâu thuẫn đối chọi, chính vì chàng hiểu được, nên mới cảm thấy đáng sợ.

Độc Cô Si nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, hài tử đó tương lai rất có thể trở thành kiếm khách vô tình hơn cả Độc Cô Si, sớm muộn sẽ có một ngày giết chết Độc Cô Si, sau đó lại đợi một kiếm khách vô tình khác đến giết chết.

Đối với loại người bọn họ mà nói, sinh mạng tuyệt không phải là trọng yếu nhất, vô luận là sinh mạng của người khác hay sinh mạng của mình cũng giống nhau.

Bọn họ sống, chẳng qua chỉ để hoàn thành một chuyện, đạt được một mục đích, ngoài trừ điều này ra, thì bọn họ không có chuyện gì để ở trong lòng cả.

Bên ngoài, ánh thái dương tràn ngập khắp nơi, dưới mái nhà tiếng chim líu lo. Cuộc sống vốn tươi đẹp, tại sao lại có người xem thường nó như vậy?

Tiểu Phương từ từ đứng dậy, lần này chàng chỉ còn một chuyện cuối cùng muốn hỏi:

- Tại sao người muốn ta giết người giùm người?

Chàng hỏi:

- Người muốn ta đi giết ai?

- Vì nếu người đó không chết trước, thì mãi mãi ta không cách gì làm được cái chuyện mà ta muốn làm.

Độc Cô Si trả lời câu hỏi trước:

- Chỉ có Bốc Ứng có thể bóp nát bàn tay cầm kiếm của ta, nhưng con người này có thể bẻ gãy kiếm trong tim ta.

Trong tim vốn không có kiếm, nếu kiếm đã ở trong tim, còn có ai có thể bẻ gãy cơ chứ?

Muốn bẻ gãy tâm kiếm, nhất định phải làm cho trái tim người đó vỡ nát, tim của kiếm khách vô tình vô danh vô lệ làm sao mà vỡ nát được?

Đôi mắt lạnh lùng của Độc Cô Si, đột nhiên biến đổi hết sức kỳ dị, giống như một vũ khí sắc bén đã giết người vô số, nay bị ném vào lò lửa đã đúc ra nó.

Không ai ngờ đôi mắt Độc Cô Si biểu lộ một cảm xúc cường liệt thống khổ hừng hực như vậy.

- Người đó là nữ nhân, mà là “ma nữ”, chỉ cần ta nhìn thấy y thị là hoàn toàn không cách gì khống chế bản thân, tuy ta biết rõ y thị là nữ nhân như vậy, nhưng vẫn không cách gì trốn thoát khỏi y thị, y thị nếu không chết, suốt đời ta rõ phải chịu sự giày vò nô dịch của y thị.

Tiểu Phương không hỏi nữ nhân này là ai.

Chàng không dám hỏi. Từ trong thâm sâu nội tâm của chàng đột nhiên nổi lên một nỗi sợ hãi khôn lường.

Chàng chợt nghĩ tới bức tranh trên tường được chiếu sáng dưới ngọn lửa mờ đục lấp loáng của ngôi cổ tự. La Sát quỷ nữ đang mút hút não tủy của con người, bộ mặt dữ dằn nhăn nhó độc ác, mơ hồ đột ngột biến thành bộ mặt của một nữ nhân.

Một bộ mặt thuần khiết mỹ lệ.

Độc Cô Si lại bắt đầu tiếp tục nói:

- Ta biết chắc chắn y thị cũng sẽ đến La Tát, vì y thị tuyệt sẽ không buông tha cho Bốc Ứng, cũng tuyệt sẽ không buông tha cho ta.

Tiểu Phương nghe thấy giọng bản thân mình đang hỏi:

- Tại sao?

- Tại vì Bốc Ứng chính là “Miêu đạo”, chắc chắn là thế.

Độc Cô Si tiếp:

- Y thị chắc chắn sẽ cùng Bốc Ứng đến La Tát, ở La Tát y thị cũng có một chỗ bí mật để ẩn thân.

- Ở đâu?

- Ở trung tâm của Bồ Đạt La cung, bên cạnh Hồng cung tránh lạnh của Đạt Lai Lạt Ma, một gian thiền phòng nhỏ nhỏ.

Độc Cô Si nói:

- Chỉ có y thị mới có thể thâm nhập trung tâm Bồ Đạt La cung, vì các Lạt Ma cũng là nam nhân, tuyệt không có bất cứ nam nhân nào có thể từ chối yêu cầu của y thị.

Tiểu Phương đã đi ra ngoài.

Chàng không muốn nghe nữa, không muốn Độc Cô Si nói ra tên của nữ nhân này.

Nhưng Độc Cô Si đã nói ra.

- Tên của y thị là Ba Oa.

Giọng nói của Độc Cô Si tràn đầy sự thống khổ:

- Người đã đáp ứng ta, bây giờ hãy đi giết y thị cho ta.

Bên ngoài ánh mặt trời vẫn tỏa sáng như cũ, dưới mái nhà vẫn có tiếng chim líu lo ríu rít, nhưng còn cuộc sống?

Cuộc sống có phải thật sự đẹp như vậy hay không? Tại sao trong cuộc sống lại có bao nhiêu là sự thống khổ và mâu thuẫn mà không ai có cách gì tránh khỏi?

Tiểu Phương chậm rãi đi ra. Tiểu hài tử đó vẫn còn đứng ở dưới mái hiên, đang ngắm nhìn say mê một chiếc lồng chim, một con chim, không rõ là sơn tước hay họa mi?

- Nó là bằng hữu của tại hạ.

Hài tử vẫn không quay đầu lại nhìn Tiểu Phương, nhưng câu nói này rõ ràng là nói với Tiểu Phương.

- Ta biết!

Tiểu Phương nói:

- Ta biết bọn chúng đều là bằng hữu của người.

Hài tử đột nhiên thở dài, một đôi mắt to đen đột nhiên tràn đầy nỗi u uất của người lớn.

- Nhưng tại hạ có lỗi với bọn chúng.

- Tại sao?

- Vì tại hạ biết bọn chúng sớm muộn gì sẽ có một ngày toàn bộ chết dưới kiếm của Độc Cô Si.

Hài tử nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần đến lúc bàn tay của Độc Cô Si có thể cầm kiếm, sẽ nhất định dùng bọn nó để thử kiếm.

- Sao người biết?

Tiểu Phương hỏi.

- Phụ thân của tại hạ muốn tại hạ dưỡng nuôi những con chim này cũng chính là muốn dùng bọn chúng để thử kiếm.

Tiểu hài tử nói:

- Có một lần phụ thân tại hạ đã một kiếm chém chết mười ba con chim. Buổi tối ngày hôm đó, phụ thân tại hạ đã chết ở dưới kiếm của Độc Cô Si.

Hắn tuy là một hài tử, nhưng trong giọng nói đã chứa một sự bi thương không tả được.

Đây có phải là vì hắn hiểu rõ, chết, vốn là sự kết thúc của tất cả mọi chuyện hay không?

Đỉnh núi luôn là chung điểm, một kiếm khách khi đến đỉnh rồi, mạng sống của mình cũng thường là đến chỗ kết thúc.

Đây là vận may, hay là bất hạnh của hắn?

Giống ở trên ngọn cây, người ở dưới cây Tiểu Phương trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói:

- Bọn chúng tuy là bằng hữu của người, nhưng người có lẽ cũng sẽ có một ngày dùng bọn chúng để thử kiếm.

Tiểu hài tử cũng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi gật đầu nói:

- Không sai, có lẽ tại hạ cũng sẽ dùng bọn chúng để thử kiếm.

- Tận mắt người nhìn thấy y giết chết phụ thân người, biết rõ y muốn giết bằng hữu của người, mà người vẫn chấp nhận y!

- Vì tại hạ cũng muốn là kiếm khách như y.

- Sẽ có một ngày, người chắc chắn sẽ trở thành kiếm khách như bọn họ.

Hài tử đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Tiểu Phương nói:

- Còn các hạ?

Tiểu Phương không trả lời.

Chàng đã đi ra khỏi bóng cây cổ thụ, đi ra ngoài ánh mặt trời. Chàng đi thẳng suốt, không quay đầu lại, vì chàng không cách gì trả lời câu hỏi này.

Phố Bát Giác bên ngoài Đại Chiêu Tự, có đủ mọi loại hàng quán.

Trong các hàng quán tối mờ là các hàng hóa đến từ các nơi đủ loại đủ dạng.

Da báo, da hổ, da chồn đen, da sơn miêu, các loại vải vóc tơ lụa đủ màu sắc, treo cao ở trên các giá hàng, thắm từ Ba Tự, Thiên Trúc đến, trải xếp đầy các quầy.

- Ứng Ký là một cửa hiệu lớn nhất trong tất cả các cửa hiệu.

- Bốc Ứng là Miêu đạo ư? Chắc chắn là thế.

Ba Oa là ma nữ! Xưa nay không có nam nhân nào từ chối được y thị.

- Người đã đáp ứng ta, bây giờ hãy đi giết y thị cho ta!

Tiểu Phương không muốn gì cả.

Chàng đã không thể đi hỏi Bốc Ứng, cũng không biết phải dùng cách gì tiếp cận Bồ Đạt La cung, Hồng cung tránh lạnh của Phật sống Đạt Lai Lạt Ma.

Chàng đành quay về Ứng Ký trước, chàng muốn hỏi Chu Vân ba trăm lạng bạc.

Chàng tin Chu Vân nhất định sẽ không từ chối.

Nhưng Chu Vân vẫn không để Tiểu Phương mở miệng, đã nói trước với chàng:

- Có người đang đợi các hạ, đã đợi rất lâu rồi.

- Ai?

Tiểu Phương hỏi:

- Ở đâu?

- Ở ngay đây!

Tiểu Phương nhìn thấy ngay con người này.

Một con người rất trẻ, sắc diện xem ra tuy có hơi tiêu tụy, nhưng phục sức hoa lệ tôn quý, thái độ trang trọng chừng chặc, trong tước nhân của y, địa vị của y rõ ràng là cao hơn rất nhiều đại đa số người khác.

Y là người Tạng, nói tiếng Hán hơi ngọng ngịu. Tiểu Phương nói một câu, y mới nói một câu.

- Ta họ Phương, ta chính là Tiểu Phương.

Tiểu Phương nói:

- Có phải người đến tìm ta?

- Phải.

- Nhưng ta không quen biết người.

- Tại hạ cũng không quen biết các hạ.

Người này nhìn trừng trừng Tiểu Phương:

- Các hạ cũng không quen biết tại hạ.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Người đến tìm ta làm gì?

Người này đột nhiên đứng dậy, đi ra khỏi Ứng Ký sau khi ra khỏi cửa mới quay đầu lại nói:

- Các hạ muốn biết tại sao tại hạ muốn kiếm các hạ thì xin các hạ đi theo tại hạ.

Sau khi y đứng dậy, Tiểu Phương mới phát giác ra thân thể y rất cao to, cao hơn phần lớn những người khác.

Bên ngoài là con phố sầm uất nhất của La Tát, đủ mọi loại người chen chúc nhau đi.

Y đi vào phố, giống như một con hạc tiên đi vào trong đám gà. Rất nhiều người nhìn thấy y, vẻ mặt liền hiện ra một vẻ rất kỳ lạ, cung kính hành lễ với y.

Có người thậm chí ngay lập tức quỳ xuống hôn lên chân y.

Y hoàn toàn không phản ứng, dường như đã lâu quen tiếp nhận sự sùng bái tôn kính của người khác đối với y.

- Con người này tóm lại là ai?

Tiểu Phương theo y đi ra, vừa đi đến bên ngoài một cửa hàng bán thức ăn, vừa ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ không rõ là thơm hay thối, thì đã có hai ba mươi ám khí chí mạng đánh vào nơi hiểm yếu trên người chàng.

Đó là hai mươi bảy ám khí, nghe ra chỉ có một luồng gió, nhìn lại cũng chỉ có ba luồng ánh sáng.

Hai mươi bảy ám khí, chia nhau đánh vào ba nơi hiểm yếu trên người Tiểu Phương- yết hầu, tim, hạ bần.

Ám khí hiểm độc, xuất thủ càng hiểm độc.

Hai mươi bảy ám khí, chắc chắn là cùng từ một hướng đánh lại, chính là đánh ra từ bàn tay của người trẻ tuổi ở phía trước Tiểu Phương, người có trang sức hoa lệ, rất được người khác tôn kính đó.

Con người cao thượng tôn quý như vậy, tại sao lại dùng một cách thức hiểm độc để ám toán một người lạ không quen biết?

Tiểu Phương không hỏi, nhưng cũng không bị đánh ngã.

Chàng đã trải qua quá nhiều hiểm cảnh, ám khí, chàng mọi lúc đều giữ cảnh giác.

Lúc ám khí đánh ra, Tiểu Phương liền kéo một tấm chắn nỉ Ba Tư treo ở bên ngoài cửa một cửa hàng mà chàng vừa đi qua.

Toàn bộ hai mươi bảy ám khí đều đập vào trong tấm chắn nỉ này, không một ám khí nào xuyên thấu qua được.

Người trẻ tuổi đi ở phía trước mặt Tiểu Phương, không quay đầu lại, cũng không dừng bước.

12. Canh Bạc Của Cao Tăng

Tiểu Phương vẫn không nói gì quay người treo tấm chắn nỉ vào chỗ cũ, rồi tiếp tục đi tới trước theo người đó.

Hai người tiếp tục đi tới trước làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng trong lòng Tiểu Phương lại không có vẻ trầm tĩnh như bề ngoài của mình, vì chàng đã thấy con người này là một cao thủ, rất có thể là một đối thủ đáng sợ nhất mà chàng gặp từ lúc vào đất Tạng đến nay, thậm chí đáng sợ hơn cả Vệ Ung Bằng.

Đao của Vệ Ung Bằng tuy đáng sợ, động tác bạt đao tuy nhanh chóng chính xác, nhưng trước khi lao bạt đao vai phải thường khó tránh phải nhô lên một chút.

Tên của lão tuy đáng sợ, nhưng trước lúc lão phát tên nhất định phải chống cung lên trước.

Cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm, trước khi phóng ra đòn chí mạng, cũng thường khó tránh phải có một vài động tác chuẩn bị nên người khác có thể nhìn ra.

Con người này lại không như vậy.

Lúc y phóng ra hai mươi bảy ám khí chí mạng đó, đầu của y vẫn không quay lại, vai cũng không nhúc nhích, thậm chí ngay tay cũng không đưa lên.

Các đốt xương cánh tay, khớp xương cổ tay, dường như đều có thể tùy ý uốn vặn, từ các vị trí mà người khác rất khó tưởng đến, vận dụng sức mạnh mà người khác rất khó vận dụng phóng ra đòn chí mạng mà người khác không kịp đề phòng.

Bầu trời trong xanh, đỉnh núi phủ tuyết nơi xa ẩn hiện dưới bầu trời xanh, bọn họ đã đi qua phố chợ sầm uất, đi ra khu ngoại ô vắng vẻ.

Ở cái nơi mà Tiểu Phương đang đứng đây, không có một bóng người, cũng không có một chút âm thanh, tiếng động nào.

Người mà Tiểu Phương duy nhất có thể nhìn thấy là người mà bây giờ đã dừng lại, quay người diện đối diện với chàng.

Con người này đang nhìn trừng trừng chàng với đôi mắt đầy thù hận oán ghét, đối với một người xa lạ không quen biết nhau, thì chắc chắn không có một cái nhìn như vậy.

- Ta tên Phổ Tùng.

Người này đột nhiên nói ra tên của mình. Tiểu Phương chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

- Ta đến kiếm ngươi!

Phổ Tùng nói tiếp:

- Tại vì ta muốn ngươi chết!

Phổ Tùng nói tiếng Hán ngọng ngịu, nhưng chữ “chết” mà y nói ra đầy quyết tâm, đầy sức mạnh, đầy đáng sợ, khiến người nghe phải giật mình kinh hãi.

Tiểu Phương thở dài nói:

- Ta biết người muốn ta chết, vừa rồi ta xem chút nữa đã chết ở trong tay người.
- Người là kiếm khách, người phải hiểu rõ.

Phổ Tùng nói:

- Kiếm khách phải sát nhân, chỉ cần giết chết được người mình muốn giết, tùy tiện dùng thủ đoạn gì cũng không quan hệ.

Ngữ điệu của Phổ Tùng rất là kỳ quái.

- Người là kiếm khách, mọi lúc đều có thể sát nhân, mọi lúc đều có thể bị giết.

Người đã sát nhân, người sẽ không oán trách bản thân người, người bị người giết, thì cũng không nên oán trách người khác.

Tiểu Phương gương cười:

- Người làm sao biết ta là kiếm khách?
- Ta không quen biết người, nhưng ta đã nghe người ta nói qua người, người là một kiếm khách nổi tiếng vùng Trung Thổ.

Thái độ của Phổ Tùng nghiêm túc trang trọng, tuyệt không có một chút ý khinh miệt mỉa mai nào.

Phổ Tùng chậm rãi nói tiếp:

- Người là kiếm khách, kiếm của kiếm khách, giống như bàn tay của con người.

Tay của mỗi người, đều phải ở trên tay, kiếm của mỗi kiếm khách đều phải ở trên thân, nhưng người không có.

Kiếm của kiếm khách giống như bàn tay người.

Lời của Phổ Tùng tuy tối nghĩa khó hiểu, nhưng ai cũng không thể không thừa nhận y nói rất là có lý.

- Người luyện kiếm, người giết người dùng kiếm.

Phổ Tùng duỗi bàn tay của y ra.

Lúc bàn tay của Phổ Tùng duỗi ra vẫn là một bàn tay rất bình thường, đột nhiên lòng bàn tay Phổ Tùng đỏ ửng lên, đỏ như thái dương, đỏ như máu tươi, đỏ như ngọn lửa.

Phổ Tùng chậm rãi nói tiếp:

- Ta vẫn còn tay, người lại không có kiếm, vì vậy ta sẽ không chết, ta muốn người chết!

Tiểu Phương chưa bao giờ nghe qua một ai nói chữ “chết” lạnh lùng trầm uất như vậy.

Đây có phải là vì trong lòng chàng đã cảm thấy bóng tối của cái chết.

Tại sao Phổ Tùng muốn giết Tiểu Phương?

Là bản thân y muốn giết Tiểu Phương hay là người khác phái đến.

Với võ công và khí chất của Phổ Tùng thì tuyệt không thể là thuộc hạ của Vệ Ưng Bằng.

Bản thân Phổ Tùng vốn chưa bao giờ gặp Tiểu Phương, cũng không thể có ân oán thù hận gì với Tiểu Phương mà cần phải dùng cái chết để giải quyết cả.

Những câu hỏi này Tiểu Phương đều không thể nghĩ ra. Tiểu Phương chỉ nhìn thấy ra một điều.

Chưởng lực của con người này hùng hậu tà dị, nếu không phải là “Mật Tông đại thủ ấn” trong truyền thuyết, chắc hẳn cũng gần với loại công phu đó.

Loại chưởng lực này không phải là loại chưởng lực mà Tiểu Phương có thể dùng nhục chưởng để chống đỡ được.

Kiểm của chàng không có ở bên mình, vì chàng chưa bao giờ nghĩ tới ở cái nơi xa lạ này lại có lúc phải dùng đến kiếm.

Chàng phải dùng cái gì để đối phó với đôi huyết chưởng này của Phổ Tùng?

Ánh thái dương phổ chiếu đại địa đột nhiên tràn đầy sát khí. Dưới bóng tối của cái chết, ngay ánh thái dương cũng trở nên âm u ảm đạm.

Phổ Tùng tiến sát đến Tiểu Phương.

Bước chân của y chậm rãi trầm ổn.

Có hạng người khi đã hạ quyết tâm bắt đầu hành động, thì không có một ai có thể làm cho người đó dừng lại. Phổ Tùng rõ ràng là loại người này.

Phổ Tùng đã hạ quyết tâm, quyết tâm muốn Tiểu Phương chết trong tay của y, bóng tối trong tim Phổ Tùng chỉ có cái “chết” mới có thể xua đuổi đi được.

Tiểu Phương từng bước lùi ra sau.

Chàng không cách gì đối phó được với song chưởng này của Phổ Tùng, chàng đành phải lùi, lùi đến lúc không còn đường lùi nữa thì dừng lại.

Lúc này chàng đã không còn đường để lùi nữa.

Chàng đã lùi đến một cái cây khô, cây khô đã chặn thoái lộ của chàng. Cây khô đã chết, người cũng sắp chết.

Đúng trong tích tắc này, lòng chàng đột nhiên lóe lên một tia sáng, trong cái tích tắc sinh tử thế này, cũng thường là lúc ý tưởng con người minh mẫn nhất.

Tâm kiếm.

Chàng đột nhiên nhớ tới lời của Độc Cô Si.

- Cho dù trong tay người có lợi khí sắc bén, nhưng nếu trong tim người không có kiếm thì lợi khí trong tay người chẳng qua chỉ là một miếng sắt vô dụng mà thôi.

Đây là lý lẽ chí cao chí thâm của kiếm thuật, lý lẽ này nếu dùng một cách giải thích khác, thì cũng giống như vậy.

- Trong tay người tuy không có kiếm, nhưng trong tim người nếu có kiếm, cho dù là một miếng sắt vô dụng, thì cũng có thể biến thành lợi khí sát nhân.

Người đã tiến sát.

Phổ Tùng đột nhiên gầm lên một tiếng như sư tử, y phục toàn thân chợt chấn vung lên.

Y đã kích chấn toàn lực, tung đòn chí mạng.

Huyết chưởng của Phổ Tùng đã kích xuất.

Trong tích tắc này, Tiểu Phương chợt trở tay bẻ gãy một cành cây khô rồi đâm xéo ra.

Trong tích tắc này, cái cành khô không còn là cành khô nữa, mà đã xem nó là một thanh kiếm, tinh khí toàn thân đã dồn hết lên thanh “kiếm” này.

Kiểm này xem ra tuy khinh linh phiêu diêu hư vô nhưng “kiếm” đâm ra huyết chưởng của Phổ Tùng đã bị đâm thủng.

Bàn tay Tiểu Phương thừa thế đâm thẳng tới, “kiếm” của chàng lại đâm trúng vào mắt của Phổ Tùng.

Huyết chưởng của Phổ Tùng lại bị cành cây khô này đóng đinh vào mắt.

Máu tươi bắn ra, người ngã đổ xuống, bất động.

Đợi đến lúc có cơn gió thổi đến, Tiểu Phương mới phát hiện y phục của mình cũng bị thấm ướt.

Bản thân chàng cũng không ngờ thanh “kiếm” này của mình lại có uy lực như vậy, vì “kiếm” này không phải là dùng tay của chàng đâm ra, mà là dùng tâm của chàng.

Trong cái tích tắc mà kiếm này đâm ra thì tâm của chàng, tay của chàng, người của chàng đã hoàn toàn hòa làm một với kiếm.

Trong tích tắc đó, tinh khí của chàng thông suốt, nhân thần giao hội, chàng nắm chắc lấy tích tắc này, đâm ra một “kiếm” tất sát tất thắng.

Đây chính là tinh nghĩa của Tâm kiếm.

Nhưng Phổ Tùng chưa chết.

Tiểu Phương đột nhiên nghe thấy y đang lẩm bẩm gì đó, mơ hồ như đang kêu tên của một người nào đó:

- Ba Oa.... Ba Oa....

Trái tim của Tiểu Phương co thắt lại, chàng ngay lập tức cúi người xuống, nắm chặt lấy vạt áo của Phổ Tùng, hỏi:

- Có phải Ba Oa muốn người đến giết ta phải không?

Giọng nói của chàng khàn lại:

- Phải không?

Đôi mắt Phổ Tùng trống rỗng, lẩm bẩm nói:

- Nàng muốn ta dẫn người đến gặp nàng. Ta không thể dẫn người đến gặp nàng, ta thà chết.

Câu từ mà y dùng vốn rất tối nghĩa khó hiểu:

- Ta không thể làm người chết, bản thân ta phải chết. Lúc ta chết người mới có thể đi gặp nàng. Lúc ta còn sống, không ai có thể giành nàng đi cả.

Bàn tay Tiểu Phương buông thõng.

Chàng chợt hiểu rõ trong lòng Phổ Tùng đang nghĩ điều gì, tâm trạng của y như thế nào.

Chỉ có tình yêu cuồng liệt thống khổ nhất, mới có thể dẫn đến một tâm trạng trầm uất như vậy.

Nỗi khổ như vậy, tình yêu như vậy, cuồng liệt như vậy, khiến cho Tiểu Phương chợt nảy ra trong lòng một niềm thương xót khó tả đối với con người này.

Phổ Tùng thở dài nào nề u uất nói:

- Ta đã sắp chết rồi, người có thể đi!

Y giãy giụa, hất tung vạt áo mà vừa rồi bị Tiểu Phương nắm lấy, lộ ra chiếc áo cà sa màu vàng ở bên trong.

Cho đến lúc này, Tiểu Phương mới nhìn ra y là một tăng nhân.

Nhìn khí độ của Phổ Tùng và sự tôn kính của người khác đối với y, y rõ ràng là một Lạt Ma quyền vị cực trọng.

Nhưng y cũng giống như những kẻ phạm tục khác, cũng sẵn sàng chết vì nữ nhân.

- Nàng không phải là nữ nhân, nàng là ma nữ, không một nam nhân nào có thể từ chối nàng.

Trái tim của Tiểu Phương đau nhói.

- Người muốn ta đi đâu?

Phổ Tùng từ trong chiếc áo cà sa bên trong, lấy ra một tượng phật vàng nhỏ, nói:

- Người đi đến cung Bồ Đạt La, mang tượng hộ thân Phật của ta đi cầu kiến quan chức Ca Luân Lạt Ma nói tạ. ta đã giải thoát rồi.

Đây là câu nói cuối cùng của Phổ Tùng.

Bóng tối đè trong tim Phổ Tùng chỉ có cái chết mới xua đuổi đi được, nỗi thống khổ trong tim Phổ Tùng chỉ có cái chết mới có thể giải thoát được.

- Y có thật sự đã giải thoát rồi hay không? Lúc y chết trong lòng có phải thật đã hồi phục sự an tĩnh xưa kia?

Câu hỏi này ai có thể giải đáp được?

Y để câu hỏi này lại cho Tiểu Phương.

Vị Ca Luân Lạt Ma ở trong cung Bồ Đạt La hùng vĩ hoa lệ, tiếp kiến Tiểu Phương ở trong một thiền phòng u ám.

Theo truyền thống tôn giáo cổ xưa thần bí Ca Luân Lạt Ma không những là một cao tăng thâm hiểu Phật ý, mà còn là một vị đại quan cai trị vạn dân, địa vị của Ca Luân Lạt Ma chỉ sau vị Đạt Lai Lạt Ma phật sống của bọn họ mà thôi.

Nhưng con người của Ca Luân Lạt Ma cũng giống như gian thiền phòng này vậy, già nua cằn cỗi, u ám suy lão.

Tiểu Phương không ngờ lại có thể gặp Ca Luân Lạt Ma dễ dàng như vậy, càng không ngờ Ca Luân Lạt Ma lại là một con người như vậy.

Ca Luân Lạt Ma ngồi xếp bằng ở trên một thiền sàng cổ xưa cũ kỹ, lặng lẽ đón lấy bức Kim Phật Tiểu Phương giao cho lão, lặng lẽ nghe Tiểu Phương nói mục đích đến, trên khuôn mặt đầy những vết nhăn, trước sau vẫn mang một vẻ trầm tư, như hoàn toàn không chút biểu cảm, vì tư tưởng của lão đã không thể đả động đến trái tim của lão.

- Ta hiểu rõ ý của người!

Đợi Tiểu Phương nói xong, Ca Luân Lạt Ma mới mở miệng nói:

- Ta cũng biết nỗi thống khổ của Phổ Tùng chỉ có cái chết mới có thể giải thoát.

Giọng nói của lão yếu ớt chậm chạp, nói tiếng Hán rất lưu loát chuẩn xác:

- Ta chỉ hỏi người, có phải người giết y?

- Phải!

Tiểu Phương nói:

- Tại hạ không thể không giết y, lúc đó tại hạ vốn không còn cách chọn lựa nào khác, y không chết, thì tại hạ phải chết!

Ca Luân Lạt Ma nhìn chăm chăm Tiểu Phương với đôi mắt âm đạm:

- Lý ra người cũng không nên đến! Người có biết tại sao Phổ Tùng muốn người đến hay không?

- Y muốn tại hạ đến gặp Ba Oa.

- Người lắm rồi.

Ca Luân Lạt Ma điềm đạm nói:

- Giáo nghĩa của bọn ta khác với vùng Trung Thổ, bọn ta không cấm sát sinh, vì không sát sinh thì không thuần phục yêu ma. Cách thức mà bọn ta đối phó với yêu ma tội nhân phản đồ thù địch chỉ có một cách giống nhau.

- Cách gì?

- Lấy máu trả máu!

Thái đội Ca Luân Lạt Ma vẫn rất bình tĩnh:

- Bọn ta tin đây là phương pháp hữu hiệu duy nhất, từ xưa đến nay chỉ có một cách này.

Lão chậm rãi nói tiếp:

- Vì vậy bây giờ người phải hiểu rõ, Phổ Tùng muốn người đến, chẳng qua chỉ vì y biết ta nhất định sẽ giết người phục thù cho y.

Tiểu Phương trầm mặc.

Chàng đột nhiên hiểu rõ một chuyện, Phổ Tùng vô luận sống hay chết, đều không muốn để chàng gặp Ba Oa.

Ca Luân Lạt Ma vẫn đang nhìn chằm chằm Tiểu Phương, ánh mắt vẫn ôn hòa như thế, nhưng đột ngột nói ra một câu còn sắc nhọn hơn cả lưỡi đao.

Lão chợt hỏi Tiểu Phương:

- Người có tin là ta đưa tay lên là có thể giết chết được người?

Tiểu Phương không trả lời.

Chàng không tin, nhưng chàng đã trải qua quá nhiều những chuyện khiến người khác không cách gì tin được.

Ở cái vùng đất thần bí lạ lẫm này, trong cái cung điện thần bí như vậy có rất nhiều chuyện mà chàng vốn không thể nào tin được, thì bây giờ chàng đã không thể không tin.

Ca Luân Lạt Ma nói:

- Trên tường có kiếm, người có thể lấy xuống.

Tiểu Phương quay đầu lại liền nhìn thấy trên tường có một thanh cổ kiếm bám đầy bụi.

Chàng tháo thanh kiếm xuống.

Thanh trường kiếm hình thức cổ xưa kỳ quái, cân lượng rất nặng, phần vỏ kiếm đã gỉ xanh, xem ra không phải là một lợi khí.

Ca Luân Lạt Ma nói:

- Sao người không rút ra xem thử?

Tiểu Phương rút kiếm ra. Thân kiếm hình như cũng rỉ xanh.

Chàng dùng toàn lực rút kiếm ra “soạt” một tiếng, đường kiếm thoát ra khỏi bao.

Thiền phòng u ám ngay lập tức tràn đầy kiếm khí âm u:

lông mày, râu của Ca Luân Lạt Ma như cũng ánh lên màu xanh.

Tiểu Phương nhin không được, buột miệng kêu lên:

- Hảo kiếm!

- Đích xác là hảo kiếm!

Ca Luân Lạt Ma nói:

- Người có thể giết chết Phổ Tùng, thì thời gian luyện kiếm của người ít nhất đã mười năm, phải nhìn thấy ra đây là kiếm gì?

Đây là một thanh kiếm rất kỳ quái, cân lượng rất nặng, nhưng lưỡi kiếm lúc xuất bao cảm trong tay, lại mơ hồ đột nhiên trở thành cực nhẹ, màu sắc lưỡi kiếm giống như thân cây thông cổ, kiếm quang xanh biếc, giống như lá thông tím xanh.

Tiểu Phương thăm dò hỏi:

- Đây có phải là kiếm của đệ nhất cao nhân Xích Tùng Tử thời Xuân Thu chiến quốc không?

- Phải!

Thanh kiếm này chính là Xích Tùng.

Ca Luân Lạt Ma nói tiếp:

- Lợi khí thần binh giết người vô số, nếu nhiều năm chưa uống máu người, không những ánh sáng sẽ biến sắc, hơn nữa sẽ mất đi sự sắc nhọn của nó, thậm chí chỉ còn là miếng sắt tầm thường.

- Bây giờ có phải đã đến lúc nó phải uống máu người?

Tiểu Phương hỏi:

- Phải.

- Uống máu ai?

Tiểu Phương nắm chặt cán kiếm.

- Máu của ta! Ca Luân Lạt Ma nói:

- Phật Tổ có thể xả thân nuôi chim, thì tại sao ta không xả bỏ cái túi da thối này vì thần binh lợi khí chứ?

Giọng nói và thái độ của lão hoàn toàn không thay đổi, trông vẫn yếu ớt ôn hòa như thế.

Bàn tay nắm kiếm của Tiểu Phương buông lỏng:

- Các hạ muốn tại hạ dùng thanh kiếm này để giết các hạ ư?

- Phải.

- Vốn muốn giết ta!

Tiểu Phương hỏi tiếp:

- Nay tại sao muốn ta giết các hạ?

Ca Luân Lạt Ma điềm đạm nói:

- Ta đã là lão nhân, đã lâu xem rất nhẹ chuyện sinh tử. Nếu ta giết người, tuyệt sẽ không gây bi thương cho người. Nếu người giết ta, ta cũng sẽ không trách người.

Lời nói của lão mơ hồ còn có thâm ý khác:

- Vì vậy, ta có thể giết người, người cũng có thể giết ta.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Ý của các hạ có phải là muốn nói, tại hạ nếu có thể giết các hạ thì hãy giết, giết không được các hạ, thì sẽ chết ở trong tay các hạ?

Ca Luân Lạt Ma không trả lời, câu hỏi này vốn không cần phải trả lời.

Bàn tay nắm chặt kiếm của Tiểu Phương lại xiết chặt.

Ca Luân Lạt Ma đột nhiên thở dài, lẩm bẩm nói:

- Lương cơ nhất thất, vĩnh bất tái lai, quay đầu nhìn lại, vạn kiếp bất phục.

Nói xong câu này, lão liền nhắm mắt lại, không nhìn Tiểu Phương thêm nữa.

Nhưng Tiểu Phương vẫn không thể không nhìn lão.

Lão đích xác đã là một lão nhân đích xác đã không còn màng đến chuyện sinh tử nữa, đối với lão mà nói, chết không phải là một bi kịch, tại vì trên thế gian này không có bất cứ chuyện gì có thể làm tổn thương được lão, ngay cái chết cũng không thể.

Tiểu Phương khẽ thở dài, đâm thẳng kiếm ra.

Tiểu Phương xác tín bản thân xuất thủ tuyệt đối chuẩn xác, mũi kiếm đâm tới chắc chắn sẽ đưa lão vào cái chết ngay tức khắc, chàng không muốn để cho vị cao tăng này trước khi chết sẽ còn phải chịu sự đau đớn.

Nhưng không ngờ kiếm của chàng đã đâm hụt.

Chàng rõ ràng nhìn thấy vị Ca Luân Lạt Ma này nãy giờ vẫn ngồi lặng lẽ ở đó rõ ràng không thể tránh khỏi kiếm của chàng.

Nhưng kiếm của chàng vẫn đâm hụt.

Vị Ca Luân Lạt Ma rõ ràng không động đậy, tuyệt đối không động đậy.

Thân hình lão vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, hai chân vẫn xếp bằng, khuôn mặt vẫn còn ở trong bóng tối đó, đôi mắt vẫn còn đang nhắm.

Nhưng trong cái tích tắc mũi kiếm của Tiểu Phương đâm tới, vị trí trái tim của lão chợt di chuyển chín phần.

Toàn thân lão không động đậy, chỉ có vị trí bộ phận của lão di chuyển.

Trong tích tắc đó, bộ phận trên người lão dường như đột nhiên thoát ra khỏi thân thể lão.

Mũi kiếm chỉ chệch nửa phân là có thể đâm trúng vào trái tim lão, nhưng nửa phân này đã cách xa nhân thiên, cách xa sinh tử, tuy chỉ chệch nửa phân, nhưng đã như ra ngoài ngàn vạn dặm, như thấy được cảnh mà không tới được cảnh.

Một kiếm đâm hụt, trong lòng Tiểu Phương giống như bước hụt chân, rơi vào nơi thâm uyên vạn kiếp bất phục.

Ca Luân Lạt Ma đã đưa tay ra, ngón cái khấu vào ngón ngón giữa, dùng ngón giữa búng nhẹ mũi kiếm.

“Phăng” một tiếng, tia lửa bắn ra.

Tiểu Phương liền cảm thấy cổ tay chấn động, trường kiếm thoát khỏi tay bay văng đi, “chát” một tiếng, cắm vào xà nhà.

Bụi bặm trên trần rơi xuống, rơi trên thân mình Tiểu Phương, từng hạt bụi một, giống như những quả cân sắc.

Tiểu Phương bị đánh không thể cử động được.

Vị Ca Luân Lạt Ma cuối cùng lại mở mắt ra, ánh mắt vẫn ôn hòa u ám như thế.

Lão hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ ngươi đã tin là ta đưa tay lên thì có thể giết chết ngươi không?

Tiểu Phương không thể không tin.

Chàng đã phát hiện vị tăng nhân suy lão này mới là đệ nhất cao thủ mà chàng ngộ kiến được trên cuộc đời này, không những có thể tùy ý khống chế tinh khí sức mạnh của bản thân, mà còn có thể tùy ý kích hóa, khống chế mỗi phần da thịt, mỗi chỗ khớp xương của thân thể.

Tiểu Phương hoàn toàn không biết bản thân mình đã bị loại võ công nào đánh bại.

Dân tộc thần bí, tôn giáo thần bí, võ công thần bí, Tiểu Phương còn có thể nói gì nữa chứ?

Chàng chỉ có thể hỏi:

- Tại sao các hạ không giết ta đi?

Câu trả lời của vị Ca Luân Lạt Ma cũng huyền bí như võ công của lão:

- Vì ta biết mục đích đến của ngươi.

Vị Ca Luân Lạt Ma tiếp:

- Ngươi không phải đến để thăm nữ nhân đó, mà đến để giết y thị.

- Sao người biết?

- Vì có sát khí!

Vị Ca Luân Lật Ma nói:

- Chỉ có kẻ đã có quyết tâm muốn giết người thì mới có loại sát khí đó, bản thân người tuy không nhìn thấy, nhưng người vừa đi vào cửa này thì ta đã cảm thấy được.

Toàn thân chàng chấn động kinh ngạc.

Ca Luân muốn chàng giết y thị?

Giọng nói của lão đột nhiên trở nên rất nặng nề:

- Chỉ khi y thị chết, thì người mới có thể sống. Chỉ khi y thị chết cái chết của Phổ Tùng mới có giá trị.

Đôi mắt suy lão của Ca Luân đột nhiên phóng ra tinh quang, đôi môi rít giọng gầm lên như sư tử:

- Người phải nhớ kỹ lấy, cơ hội lần này thất bại, thì thật sự sẽ vĩnh viễn luân khổ ngục, vạn kiếp bất phục.

Đây không phải là yêu cầu, cũng không phải là mệnh lệnh. Đây là canh bạc.

Canh bạc của cao tăng:

- Người giết được y thị, người mới có thể sống, nếu không cho dù người có sống thì cũng không khác gì chết.

Vị cao tăng thần bí này không những nhìn thấy ra sát khí của Tiểu Phương, mà cũng nhìn thấu lòng của Tiểu Phương.

Vì vậy lão đặt canh bạc này với Tiểu Phương.

Đây cũng là nỗi khổ tâm của lão.

Tiểu Phương có phải thật sự quyết tâm đi giết Ba Oa hay không? Tiểu Phương đã thật sự hạ quyết tâm muốn đi giết Ba Oa.

Độc Cô Si và Phổ Tùng đều chắc chắn không phải là những kẻ nói dối, những điều bọn họ nói không có chút gì là hư giả cả.

Bọn họ đã chứng thực Ba Oa là một nữ nhân như thế nào, Tiểu Phương không thể không tin, vì vậy không thể để cho Ba Oa sống tiếp được, nếu không thì sẽ không biết có bao nhiêu nam nhân bị hủy hoại trong tay y thị!

Lúc này chàng đã diện đối Ba Oa.

Trong tay chàng có kiếm, mũi kiếm cách trái tim của Ba Oa không xa, chỉ cần chàng đâm kiếm ra thì tất cả yêu ghét ân oán thống khổ phiền não sẽ kết thúc hoàn toàn. Cho dù chàng vẫn không thể nào quên được Ba Oa, nhưng ngày tháng qua đi thì cũng sẽ dần nhạt như mây khói, không còn dấu hiệu gì nữa.

Nhưng kiếm của chàng vẫn cứ không thể nào đâm ra được.

Vàng thái dương dần dần lặn về phía tây.

Ba Oa cũng giống như cao tăng thần bí, yên lặng ngồi trong bóng tối âm đạm.

Nàng nhìn thấy Tiểu Phương bước tới, nhìn thấy tay chàng đang cầm kiếm, đương nhiên nàng cũng nhìn thấy mục đích đến của chàng.

Sát khí tuy vô thanh vô ảnh vô hình, nhưng chắc chắn không có cách gì giấu đi được.

Nếu nàng muốn biện bạch giải thích, vẫn muốn dùng thái độ nhu mì nũng nịu để khơi dậy tình cũ với Tiểu Phương, thì kiếm của Tiểu Phương sớm muộn gì cũng đâm ra.

Nếu nàng vừa gặp Tiểu Phương mà lao vào ôm lấy chàng, làm vừa lòng chàng, thì Tiểu Phương cũng nhất định đã giết chết nàng rồi.

Nhưng nàng không làm như vậy.

Nàng chỉ lặng lẽ ngồi ở đó, nhìn trừng Tiểu Phương, rất lâu sau mới khẽ thở dài:

- Không ngờ chàng vẫn còn chưa chết.

Câu nói đầu tiên của nàng là lời chân thật:

- Muội muốn Phở Tùng đi tìm chàng, không phải là vì muốn chàng đến thăm muội, mà là vì muốn cái mạng của chàng.

Tiểu Phương đi lững thững, tiếp tục đợi nàng nói.

Lời nói thật tuy làm thương tổn người khác, nhưng không có sự thống khổ như lúc bị lừa dối.

- Muội biết Phở Tùng nhất định sẽ không để cho chàng đến gặp muội, mà nhất định sẽ giết chàng.

Ba Oa nói:

- Nếu y không thể giết được chàng, thì nhất định sẽ chết ở trong tay chàng.

Ba Oa điềm nhiên nói tiếp:

- Sau khi y chết đi, chàng nhất định sẽ đến, lúc đó Ca Luân Lạt Ma chắc chắn sẽ giết chàng để báo thù, mối quan hệ của bọn họ, thân mật như phụ tử vậy.

Đây cũng là lời nói thật.

Mọi loại khả năng nàng đều đã tính toán qua, kế hoạch của nàng vốn sẽ thành công.

Ba Oa lại thở dài nói:

- Bây giờ muội mới biết, muội vẫn còn tính sai một điều, Ca Luân Lạt Ma tinh nhanh lợi hại hơn trong tưởng tượng của muội nhiều, có thể nhìn thấu dụng tâm của muội.

Nàng lại giải thích:

- Lão bình thời chưa bao giờ hiểu rõ chuyện giữa muội và Phở Tùng, vì vậy muội mới đánh giá thấp lão, bây giờ muội mới biết, lão xưa nay thống hận trong tim, thà buông tha cho chàng chứ tuyệt không để cho muội được thành công như ý muốn.

Tiểu Phương lại trầm mặc rất lâu mới hỏi:

- Tại sao nàng lại nói với ta những chuyện này?

- Vì muội không muốn lừa dối chàng nữa.

Giọng nói của Ba Oa thoáng vẻ bi thương:

- Chàng cũng không cần hỏi muội đối xử với chàng là thật hay giả, vì chàng là thù địch của muội, muội đành phải giết chàng.

Tiểu Phương nhớ lại Ba Oa đã nói một câu giống như vậy.

Giữa bằng hữu và thù địch, tuyệt không có chỗ để chọn lựa, không phải bằng hữu thì là thù địch, không phải người chết, thì là ta chết!

Ba Oa lại nói:

- Vì vậy chàng mọi lúc đều có thể giết chết muội, muội quyết không trách chàng.

Tiểu Phương không hạ thủ nổi.

Không phải không nỡ hạ thủ, mà là không thể hạ thủ!

Vì chàng vốn không biết được chuyện này tóm lại ai đúng ai sai, ai thị ai phi.

Nếu Bốc Ứng thật sự là Miêu đạo, nếu Ba Oa vì bắt đạo tặc mà làm chuyện này, thì ai có thể nói là nàng sai?

Để đạt được mục đích, Bốc Ứng cũng không thể không làm những chuyện bất chấp thủ đoạn như vậy hay sao?

Độc Cô Si là kiếm khách, kiếm khách vô tình, Phở Tùng đã xuất gia làm tăng, càng không nên dính chuyện tình nghiệt, cho dù bọn họ bị nàng lừa dối đi chăng nữa, thì chỉ có thể nói bọn họ tự gây ra tội thì phải gánh lấy.

Tiểu Phương không nghĩ đến bản thân chàng.

Mỗi lần đến thời điểm trọng yếu giữa sinh và tử, thị và phi, chàng thường quên đi bản thân mình.

13. Sống Chết Yêu Ghét Là Một

Ba Oa nhìn chăm chú Tiểu Phương.

- Chàng giết muội cũng được, không giết cũng được, muội không ép buộc gì cả.

Ba Oa nói tiếp:

- Nhưng có một chuyện muội nhất định phải nhắc cho chàng biết.

- Chuyện gì?

- Chàng không giết muội thì cũng có người sẽ giết chàng.

Ba Oa nói:

- Muội nếu không chết, thì chàng vừa đi ra khỏi Thiền phòng này nhất định sẽ chết dưới kiếm của Ca Luân.

- Ta biết!

Tiểu Phương nói.

Nói xong, chàng liền quay đầu đi thẳng ra bên ngoài.

Yêu và hận, thị và phi, sinh và tử, vốn giống như mũi dao lưỡi kiếm, chẳng qua chỉ là một mà thôi.

Tiểu Phương đi ra khỏi Thiền phòng thì đã thấy vị Ca Luân Lạt Ma đang đợi chàng ở trong sân nhỏ bên ngoài.

Sắc trời tối dần, gió lạnh dần.

Vị Ca Luân Lạt Ma đang đứng ở phía dưới một cây cổ thụ, gió lay động tầng cây cổ thụ, nhưng đại địa bất động.

Vị cao tăng này cũng bất động.

Lão xem ra tuy gầy khô suy yếu như thế, nhưng sự an nhẫn của lão đã định như sa mạc.

Một chút biến đổi duy nhất, là lúc nhìn thấy Tiểu Phương, đôi mắt lão mơ hồ lộ ra một vẻ thương xót bi ai.

Đây có lẽ là vì lão đã sớm biết rõ Tiểu Phương chắc chắn sẽ hạ thủ không nổi.

Trong tay Tiểu Phương vẫn có kiếm, kiếm quang vẫn một màu xanh biếc.

Ca Luân Lạt Ma nhìn kiếm trong tay Tiểu Phương, điềm nhiên nói:

- Danh kiếm như ngựa ngựa hay chọn chủ, kiếm cũng giống vậy người không thể tận dụng nó, thì nó sẽ không phải là của người.

- Thanh kiếm này vốn không phải là của tại hạ, mà là của các hạ.

Tiểu Phương nói.

Ca Luân Lạt Ma chậm rãi đưa tay ra:

- Không phải của người, thì người phải hoàn trả cho ta.

Tiểu Phương không chút do dự, trả ngay thanh kiếm này cho Ca Luân Lật Ma.

Sự sắc nhọn của thanh kiếm Cổ Tùng nằm ở trong dự đoán của chàng, nếu trong tay chàng nắm một binh khí như vậy, chưa chắc chàng không phải là địch thủ của Ca Luân Lật Ma.

Nhưng chàng lại mơ hồ hoàn toàn không nghĩ tới điều này, hoàn toàn không nghĩ đến Ca Luân Lật Ma muốn chàng giao trả thanh kiếm này chính là vì muốn dùng để giết chàng.

Chàng cũng không...

Vàng thái dương.

Đã ẩn kín phía sau các công sự và pháo đài kéo dài liên miên, chỉ còn lại kiếm quang xanh biếc lấp lánh trong ánh chiều tà.

Ca Luân Lật Ma đột nhiên thở dài nói:

- Người vốn là một thanh niên ưu tú, cũng giống như Phổ Tùng vậy, chỉ đáng tiếc bây giờ người cũng đã chết. Ta cho dù không giết người, nhưng người cũng không khác gì người chết.

Lão ngẩng đầu lên, nhìn chằm Tiểu Phương:

- Bây giờ người còn có lời gì muốn nói nữa hay không?

Tiểu Phương lập tức nói:

- Có, tại hạ còn có lời, còn có chuyện muốn hỏi các hạ.

- Chuyện gì?

Tiểu Phương nhìn thẳng vào Ca Luân, nhấn mạnh từng chữ một nói:

- Các hạ hận Ba Oa, hận nàng đã hủy hoại kẻ thân cận nhất của các hạ, các hạ cũng hận bản thân mình, vì hoàn toàn không thể ngăn trở được chuyện này.

Chàng đột nhiên cao giọng hỏi tiếp:

- Tại sao các hạ không ngăn trở bọn họ? Tại sao còn muốn lưu giữ nàng ở đây?

Tại sao không tự tay giết chết nàng đi? Tóm lại các hạ sợ gì?

Ca Luân Lật Ma không trả lời, không mở miệng, kiếm quang trong tay lấp lánh dữ dội hơn.

Lẽ nào tay của lão đang rung? Trên thế gian còn có chuyện gì có thể khiến cho vị cao tăng này kinh chân rung động?

Giọng nói của Tiểu Phương càng bức ép hơn:

- Các hạ rõ ràng có thể ngăn trở chuyện này xảy ra, như thế Phổ Tùng vốn sẽ không chết, trong lòng các hạ nhất định ẩn giấu bí mật gì đó không thể nói với người khác, vì vậy không những không dám đi giết Ba Oa, thậm chí ngay nhìn cũng không dám nhìn.

Ca Luân đột nhiên mở miệng nói:

- Có phải người muốn ta đi giết y thị không?

Lão hỏi Tiểu Phương:

- Nếu ta muốn giết người, thì trước tiên phải đi giết y thị phải không?

- Phải!

Câu trả lời của Tiểu Phương trực tiếp rõ ràng.

Chàng không muốn để Ba Oa chết, nhưng bản thân chàng cũng không muốn chết, chàng đưa ra vấn đề khó khăn cho Ca Luân.

Chàng tin chắc Ca Luân cũng giống như chàng vậy, tuyệt sẽ không hạ thủ Ba Oa, nếu không thì Ba Oa đã sớm chết vô số lần rồi.

Nhưng lần này chàng đã lầm.

Chàng vừa nói chữ “phải” thì thân hình Ca Luân đã như một luồng gió nhẹ lướt qua mặt chàng vào trong gian Thiền phòng đó.

Đợi lúc chàng cùng vào, thì thanh trường kiếm xanh biếc trong tay Ca Luân Lạt Ma đã nằm ở cổ họng của Ba Oa.

Kiểm quang chiếu xanh khuôn mặt của Ba Oa, vẻ mặt của nàng không có một chút kinh hoàng sợ hãi nào.

Nàng không tin Ca Luân sẽ hạ thủ.

- Các hạ muốn làm gì?

Ba Oa điềm nhiên hỏi:

- Lẽ nào các hạ muốn giết ta? Lẽ nào các hạ quên ta là ai rồi ư? Đã quên lời ước hẹn bí mật giữa bọn ra rồi ư?

- Ta không quên.

- Thế thì các hạ phải biết, nếu các hạ giết ta không những sẽ hối hận suốt đời, mà tội nghiệt của Phổ Tùng mãi mãi sẽ không cách gì tẩy rửa được.

Ba Oa nói rất là khẳng định, không thể không khiến người khác kinh ngạc.

Tóm lại nàng là ai?

Giữa một ma nữ và một cao tăng có ước định bí mật gì thế? Ước định chuyện gì?

Tiểu Phương nghĩ không ra, cũng không thể tin được.

Nhưng vị Ca Luân Lạt Ma lại không phủ nhận.

- Ta biết ta không thể giết người, nhưng ta thà mãi mãi trầm luân trong kiếp làm ma, cũng phải giết người.

- Tại sao?

- Vì Phổ Tùng là nhi tử của ta.

Ca Luân nói:

- Hai mươi tám năm trước ta cũng đã từng gặp một nữ nhân như người.

Ba Oa biến sắc mặt.

Không phải là vì nàng nghe bí mật này mà kinh ngạc, mà là vì nàng biết Ca Luân Lạt Ma đã chịu kể bí mật, thì nhất định đã hạ quyết tâm hạ thủ nàng.

Tiểu Phương cũng biến sắc mặt.

Chàng đã nhìn ra điều này. Chàng không những kinh động, mà còn hối hận, vì động cơ sát nhân của Ca Luân là do chàng bức ép.

Chàng tuyệt không thể nhìn Ba Oa vì chàng mà chết.

Kiểm của Ca Luân vẫn chưa đâm ra, Tiểu Phương đã xông tới, hữu thủ bổ mạnh vào gáy của Ca Luân, tả thủ khấu chặt vào mạch máu cổ tay cầm kiếm của lão.

Ca Luân không quay đầu lại.

Lão dùng tả thủ cầm kiếm, khớp xương hữu thủ của lão đột nhiên cong vặn ngược ra sau, trở bàn tay đánh vào hông Tiểu Phương.

Chắc chắn không có ai có thể tưởng tượng được cánh tay của một người có thể quay vặn ở một vị trí như vậy, đánh ra từ một phương hướng như vậy.

Tiểu Phương cũng không ngờ.

Lúc chàng nhìn thấy cánh tay của Ca Luân quay vặn, thì chàng đã bị đánh ngã.

Lưỡi kiếm cách cổ họng của Ba Oa không đến hai phân.

Kiểm của lão đâm tới Ba Oa rất chậm, tình cảm ức chế mấy năm nay đột nhiên bộc phát, thù hận của lão đối với Ba Oa thâm sâu hơn bất cứ ai khác.

Lão muốn nhìn ma nữ đã hủy hoại nhi tử của lão, chết từ từ dưới kiếm của lão.

Lúc này đã không còn có ai có thể cứu vãn sinh mạng của Ba Oa.

Tiểu Phương cơ hồ không nỡ nhìn nữa. Không ngờ đúng trong tích tắc này, chàng đột nhiên nhìn thấy một luồng kiếm quang như ánh chớp phóng đến, đâm thẳng vào đại huyết quản ở sau gáy Ca Luân.

Kiểm ấy phóng rất nhanh đâm rất chuẩn.

Ca Luân không thể không chống đỡ.

Lão trở tay vung kiếm lên, nghênh đỡ kiếm quang phi kích này. Song kiếm tương kích, tiếng va chạm như tiếng sấm nổ, tia lửa tóe ra như pháo hoa.

Tiếp đó, lại “phập” một tiếng, một thanh kiếm đâm xéo đóng vào xà nhà.

Chỉ có kiếm, không có người.

Kiểm này được phóng ném khỏi tay, người phóng ném vẫn còn ở ngoài thiền phòng, một kiếm phóng khỏi tay, lại có thanh thể tốc độ như vậy, Ca Luân Lạt Ma tuy vẫn còn chưa nhìn thấy con người ném kiếm, nhưng đã biết y đáng sợ như thế nào.

Tiểu Phương đã đoán ra người đó là ai. Vì chàng đã nhận ra thanh kiếm. Tuy nhiên chàng chưa bao giờ nghĩ rằng người đó sẽ đến cứu Ba Oa.

Thanh kiếm cắm xéo trên xà nhà, rõ ràng là Quỷ Nhân của chàng.

Cửa sổ hé mở một nửa, kiếm từ ngoài cửa sổ bay vào.

Lúc Quỷ Nhân cắm vào xà nhà, Ca Luân Lạt Ma đã lao ra ngoài cửa sổ. Tiểu Phương chỉ nhìn thấy một luồng kiếm quang xanh biếc như cầu vồng xuyên qua cửa sổ.

Không nhìn thấy con người của lão đâu cả.

Con người khô gầy của lão đã hòa vào kiếm quang, con người của lão đã tương hợp với kiếm, cơ hồ đã đạt tới vô thượng, diệu cảnh Thân kiếm hợp nhất trong truyền thuyết.

Xích Tùng của lão đã là tuyệt phẩm của kiếm.

Nếu Bốc Ứng vẫn còn ở ngoài thiền phòng thì lấy gì chống đỡ kiếm của lão chứ?

Tiểu Phương đột nhiên tung người lên, gỡ thanh kiếm trên xà nhà xuống, hi vọng có thể kịp thời mang thanh kiếm này giao cho Bốc Ứng.

Tay của chàng vẫn còn chưa đưa ra, mái ngói trên xà nhà bỗng nhiên vỡ nát, một bàn tay từ chỗ vỡ đuôi ra, lấy thanh kiếm này.

Một bàn tay gầy nhỏ nhưng mạnh mẽ, móng tay cắt rất chỉnh tề sạch sẽ.

Tiểu Phương nhận ra bàn tay này, chàng cũng đã từng nắm lấy bàn tay này.

Người đến quả nhiên là Bốc Ứng.

Tại sao Bốc Ứng lại đến cứu Ba Oa? Là vì Tiểu Phương hay là vì một nguyên nhân mà đến nay chưa ai biết?

Tiểu Phương vẫn còn chưa nghĩ ra, bên ngoài lại vang lên tiếng nổ long trời.

“Xích Tùng” và “Quỷ Nhân” song kiếm lại tương kích, tiếng nổ long trời còn chưa dứt, Tiểu Phương đã ra ngoài thiền phòng.

Cảnh chiều âm u.

Tiểu Phương không nhìn thấy Bốc Ứng, cũng không nhìn thấy chuyện, chỉ nhìn thấy hai luồng kiếm quang bay lượn quay vòng như du long. Kiếm khí trầm trầm, lá trên cổ thụ rơi lả tả, vạt áo Tiểu Phương bị hất tung lên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Phương nhìn thấy kiếm thuật của Bốc Ứng.

Chàng đã luyện kiếm hơn mười năm, đến nay mới biết lĩnh vực kiếm thuật mệnh mông rộng lớn như thế nào.

Chàng ngây người nhìn, cảm thấy tay chân lạnh ngắt, trái tim cũng lạnh run, lạnh đến bàn chân ngón chân.

Trận chiến này ai sẽ thắng?

Kiếm khí xanh biếc của Xích Tùng xem ra mơ hồ thịnh hơn ánh thép lạnh buốt của Quỷ Nhân, bay lượn xem ra cũng linh mãnh hơn.

Nhưng Tiểu Phương đã phát giác kẻ thắng tất sẽ là Bốc Ứng.

Kiếm khí của “Xích Tùng” tuy thịnh, nhưng lại có hơi nôn nóng vội vã.

Kẻ nóng vội tất không thể kéo dài lâu.

Chàng quả nhiên không nhìn sai. Ánh sáng rực rỡ của Xích Tùng tuy xanh biếc tươi diễm, nhưng trong kiếm phong đã không còn có sát khí dũng mãnh nữa.

Đột nhiên lại một tiếng nổ long trời, song kiếm ba lần đập tới.

Tiếng nổ long trời lắng xuống, kiếm quang đầy trời cũng chợt tắt dần, lá trên cổ thụ đã trút sạch, trong thiền phòng vắng lặng chết chóc.

Ca Luân Lạt Ma không biết đã ngồi từ bao giờ, ngồi xếp bằng ở trên đám lá rơi, trong ánh chiều tà, ánh mắt đầu tiên nhìn Tiểu Phương cũng vẫn bình tĩnh u ám suy nhược.

Xích tùng đã không còn ở trong tay lão nữa.

Trong tay lão không có kiếm, trong tim lão cũng không có kiếm.

Lão đã không còn là kiếm khách dùng khí ngự kiếm giết người trong nháy mắt nữa rồi.

Lúc lão buông kiếm xuống thì đã trở vào thiền phòng, lại trở thành một vị cao tăng trầm mặc.

Ác khí sát cơ, tình và thù, ái và hận trong lòng đều đã theo kiếm khí của lão xuất tiết. Lúc Tiểu Phương nhìn thấy kiếm của lão đã không còn sát khí nữa thì thiền cảnh trong lòng lão đã tiến một bậc.

Bốc Ứng lặng lẽ đứng ở trước mặt Ca Luân, lặng lẽ nhìn, thần sắc nghiêm túc cung cẩn, ánh mắt tràn đầy vẻ tôn kính, Bốc Ứng đột nhiên chấp tay đánh lễ nói:

- Cung hỉ đại sư!

- Sao lại cung hỉ? Có gì hoan hỉ?

- Đại sư đã ngộ đạo trong kiếm.

Bốc Ứng nói:

- Cung hỉ tu cảnh của đại sư đã tinh tiến.

Ca Luân Lạt Ma mỉm cười lặng lẽ nhắm mắt lại:

- Chào người!

Lão ung dung xoa tay:

- Người đi đi!

Bốc Ứng vẫn còn chưa đi. Ca Luân Lạt Ma chợt lại mở mắt ra, rồi gầm lên như sư tử:

- Tại sao muốn người đi? Tại sao ta không thể đi?

Dứt lời, vẻ mặt u ám của lão đột nhiên lộ ra thần sắc hiền hòa.

Bốc Ứng lại chấp tay đánh lễ. Ca Luân Lạt Ma đã đạp lên lá rơi, đi vào trong ánh chiều trầm lặng.

Trong không gian đêm khuya tịch mịch, một ánh sao mọc lên.

Xích Tùng vẫn còn nằm trên mặt đất, lưỡi kiếm xanh biếc rực rỡ, đã trở nên ảm đạm vô cùng.

Danh kiếm giống như kiếm khách cũng không thể bại.

Bốc Ứng dõi mắt nhìn theo hình bóng Ca Luân đang mất dần, đột nhiên khe thở dài.

- Lão không bại.

Bốc Ứng nói:

- Cho dù bại cũng không phải bại dưới kiếm của ta.

- Không phải à?

- Tuyệt đối không phải.

Bốc Ứng nói:

- Lão bại vì lão vốn không có ý muốn giết ta, chẳng qua chỉ muốn dùng ta để kích phát kiếm khí, xuất tiết ác khí và sát cơ trong lòng lão mà thôi.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Lão vốn không có ý muốn thắng ta thì làm sao có thể xem là bại chứ?

Tiểu Phương hiểu rõ ý này.

Cao tăng an nhĩ bao năm, lúc chợt phát giác trong lòng mình bị có cảm xúc không cách gì ức chế được, thường trong tích tắc sẽ đọa nhập ma kiếp.

Khoảng cách giữa “ma” và “đạo”, cũng giống như ái và hận, chỉ là một đường kẻ.

Lúc này kiếm khách đã bại, cao tăng đã ngộ đạo.

Bốc Ứng nhìn chằm chằm Tiểu Phương, ánh mắt lộ ra vẻ mừng vui thanh thản, Bốc Ứng thấy Tiểu Phương đã hiểu rõ.

Nhưng trong lòng của Tiểu Phương rất loạn.

Chàng có rất nhiều điều muốn hỏi Bốc Ứng, chàng đã phát giác ra giữa Bốc Ứng và Ba Oa có một mối quan hệ bí mật mà đến nay chưa ai biết.

Chàng không hỏi. Chỉ vì chàng không biết phải hỏi thế nào.

Bốc Ứng không nói, có phải cũng vì không biết phải nói thế nào?

Cánh cửa sổ mở hé một nửa đã đóng lại, trong thiền phòng không đốt đèn cũng không động tĩnh gì. Chỉ có một mình Ba Oa ngồi lặng lẽ trong bóng tối.

Tại sao nàng vẫn còn muốn lưu lại đây?

Bốc Ứng chậm rãi quay người diện đối ánh sao đầu tiên mọc lên trong không gian đêm khuya, trầm mặc rất lâu rồi từ từ nói:

- Ta biết trong lòng ngươi có một cái gút gỡ không được!

Tiểu Phương thừa nhận.

Bốc Ứng lại trầm mặc rất lâu mới nói:

- Nếu người thật sự muốn biết bí mật trong này, thì hãy đi với ta. Nhưng ta khuyên người, có những chuyện không biết là hay.

Lần này Tiểu Phương không tiếp nhận lời khuyên cáo của Bốc Ứng.

Chàng đi theo Bốc Ứng.

Tinh quang trong sa mạc xem ra càng trong sáng hơn, bọn họ đã phóng đi trong sa mạc ba ngày rồi.

Tiểu Phương không ngờ Bốc Ứng lại dẫn chàng đi vào trong sa mạc, chàng cũng không hỏi.

Chàng tin rằng lần này Bốc Ứng nhất định sẽ cho chàng một đáp án minh xác hoàn chỉnh, để chàng có thể cởi bỏ chiếc nút trong lòng.

Bọn họ phóng nhanh ngựa đi, rất ít khi nghỉ ngơi. Đường mà họ đi ba ngày hôm nay nhiều hơn rất nhiều so với mười ngày lần trước.

Sa mạc vô tình vẫn cô tình như vậy, hoàng hôn ngày thứ ba, bọn họ lại quay về vách đá phong hóa đá.

Tiểu Phương mãi mãi không quên nơi này. Vì đây chính là nơi mà chàng sơ ngộ Ba Oa, cũng là nơi đóng trại của bọn Vệ Ưng Bằng. Bây giờ căn lều đó không biết đã đâu rồi. Chuyện xảy ra trong căn lều đó, trong đời Tiểu Phương sẽ mãi khó quên.

Bốc Ứng đã xuống ngựa, cùng chia với Tiểu Phương một miếng thịt khô và bao rượu.

Ba ngày qua Bốc Ứng rất ít khi mở miệng, nhưng sau mỗi cử rượu, Tiểu Phương lại nghe thấy Bốc Ứng hát nhỏ lên khúc bi ai quen thuộc. Loại tâm tình của nam tử hán đó, loại ý cảnh hào hùng mà bi thương đó càng khiến người ta say hơn cả rượu.

- Bao giờ bọn ta lại đi tới tiếp?

- Bọn ta không đi tới nữa.

Bốc Ứng trả lời:

- Đây là nơi đến của bọn ta!

- Người dẫn ta đến đây để làm gì? Tiểu Phương lại hỏi.

Nơi đây đã là đích đến của bọn họ, lẽ nào tất cả đáp án của mọi vấn đề đều ở đây?

Bốc Ứng vẫn chưa đưa đáp án này cho Tiểu Phương, từ trong một chiếc túi da bên yên ngựa lấy ra hai cái cuốc sắt, ném cho Tiểu Phương một cái.

Bốc Ứng muốn Tiểu Phương cùng đào đất với mình.

Lẽ nào Bốc Ứng đã chôn đáp án của vấn đề ở dưới đất?

Đêm càng khuya.

Bọn họ cũng đã đào rất sâu, đã đào một lớp cát đá xốp mềm, lại đào một lớp nham thạch phong hóa. Đột nhiên, “tiếng” một tiếng, Tiểu Phương cảm thấy cái cuốc trong tay mình đã đào đến một lớp kim loại chắc cứng.

Sau đó chàng lại nhìn thấy trong nham thạch có kim quang lấp lánh.

Vàng!

Giữa lớp nham thạch này dưới đất đều là vàng.

Bốc Ứng ném cái cuốc xuống, đối mặt với Tiểu Phương nói:

- Bây giờ người phải hiểu rõ tại sao ta muốn dẫn người đến nơi này.

Giọng nói vẫn rất bình tĩnh, Bốc Ứng nói tiếp:

- Ba mươi vạn lạng vàng bị cướp mất của Phú Quý thần tiên Lữ Tam đều ở đây.
- Là người chôn ở đây à?
- Phải, là ta! Ta chính là miêu đạo!

Tiểu Phương tuy đã sớm nghĩ đến điều này, nhưng vẫn không thể không kinh ngạc.

Bốc Ứng nhìn tròng Tiểu Phương, chậm rãi nói tiếp:

- Trong đội ngũ đó của bọn ta, mỗi người đều là miêu đạo. Bọn họ mới thực sự là những chiến sĩ đã trải huấn luyện bách chiến bất tử. Những kẻ thuộc hạ của Vệ Ứng Bằng, so với bọn họ chỉ có thể xem là những đứa trẻ sơ học đao kiếm.

Trong giọng nói của Bốc Ứng vẫn không có ý mỉa mai châm biếm vì Bốc Ứng nói lời chân thật:

- Vệ Ứng Bằng đã không ngờ bọn ta vốn không muốn mang số vàng này ra khỏi sa mạc.
- Mãi mãi không muốn đưa ra?
- Mãi mãi!

Câu trả lời của Bốc Ứng rất là khẳng định, nhưng Tiểu Phương nghĩ không ra.

Bọn họ đã phí tận khổ tâm cướp được số vàng này, đương nhiên là vì giá trị của vàng.

Nếu chôn giấu vàng mãi ở dưới đất, thì vàng há không cũng sẽ trở thành cát đá hay sao?

Bốc Ứng không đợi Tiểu Phương hỏi, đã trả lời trước:

- Bọn ta vốn không muốn số vàng này.

Bốc Ứng nói:

- Bọn ta cướp đi số vàng này chẳng qua chỉ vì bọn ta không thể để cho bọn Lữ Tam lợi dụng số vàng này để đối phó với người khác.
- Người khác?

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Người khác là ai?
- Chính là những người mà mấy ngày qua mỗi ngày người đều có thể nhìn thấy.

Bốc Ứng nói:

- Cũng chính là tộc nhân và thư muội huynh đệ của Ba Oa, Ban Sát Ba Ná bọn họ.
- Tại sao Lữ Tam lại muốn đối phó với bọn họ?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Chuẩn bị đối phó với bọn họ thế nào?

Bốc Ứng muốn trước tiên hãy chôn lấp lại cát đá đã đào lên, rồi mới tiếp tục nói chuyện này:

- Lữ Tam muốn lật đổ tôn giáo mà người Tạng đã tín ngưỡng hàng trăm năm nay, muốn giết chết vị phật sống tôn kính của bọn họ, muốn kiến lập một tôn giáo của bản thân y ở đây.

Đây quả là một kế hoạch mưu đồ kinh người, Lữ Tam bất kể thủ đoạn để làm chuyện này, chỉ vì tín ngưỡng của Lữ Tam là Bái Hỏa giáo, phụ thân của lão là người Ba Tư, là một đồ đệ cuồng nhiệt của Bái Hỏa giáo.

Bốc Ứng nói:

- Vì vậy, Lữ Tam muốn dùng Bái Hỏa giáo để thay thế Lạt Ma giáo ở Tây Tạng.

Thái độ rất nghiêm túc, Bốc Ứng nói tiếp:

- Nhưng loại tín ngưỡng tôn giáo Lạt Ma đã ăn sâu trong lòng người Tây Tạng, kế hoạch của Lữ Tam nếu thực hiện được, thì đất Tây Tạng mãi mãi sẽ không an lành.

- Vì vậy các người không thể để cho kế hoạch của Lữ Tam thực hiện.

- Tuyệt không thể.

Bốc Ứng nói rất kiên quyết:

- Để ngăn trở, bọn ta cũng bất chấp thủ đoạn, không tiếc hy sinh tất cả.

Tiểu Phương trầm mặc, Bốc Ứng nói tiếp:

- Người hy sinh đầu tiên là Ba Oa.

Dừng một chút Bốc Ứng thở dài:

- Người hy sinh lớn nhất chính là nàng.

- Nàng mới là nữ nhân vì tộc mình mà Ban Sát Ba Ná đó phải không?

Tiểu Phương hỏi:

- Không tiếc hy sinh tất cả để tiềm phục ở trong nội bộ tổ chức của Lữ Tam làm gián điệp ư?

- Không sai.

Bốc Ứng nói:

- Bí mật này bọn ta không thể để người khác biết được, vì vậy ở trong căn lều có lông chim ưng đen bắt tường đó, ta đành phải để người hiểu lầm việc này, trong trận chiến bên ngoài “cổ chết”, bọn ta cũng không thể để nàng đi ra khỏi chiếc kiệu thứ ba đó.

Tiểu Phương đã dần hiểu rõ:

- Vì vậy Ca Luân mới chịu để cho nàng ở trong cung Bồ Đạt La, vì vậy người mới đi cứu nàng.

- Vì ta tuyệt không thể để cho nàng chết ở trong tay Ca Luân, cũng không thể để cho Ca Luân hối tiếc trong lòng suốt đời.

Bốc Ứng nói tiếp:

- Vì tôn giáo của Ca Luân, sự hy sinh của nàng quá lớn.

Giọng nói của Bốc Ứng đột nhiên tràn đầy vẻ bi thương:

- Nàng không những không tiếc bản thân, thậm chí không tiếc hy sinh người mà nàng yêu.

Người mà Ba Oa yêu nhất là ai?

Tiểu Phương không hỏi, cũng không cần phải hỏi.

Lữ Tam đương nhiên muốn báo thù cho nhi tử duy nhất của mình. Để giành lấy tín nhiệm của Lữ Tam, Ba Oa đành phải hy sinh Tiểu Phương, bản thân nàng không nỡ hạ thủ, đành phải để Phổ Tùng đi làm việc này.

Một nữ nhân, vì một tín ngưỡng và tình yêu vĩ đại không tiếc hy sinh nam nhân yêu thương của bản thân mình, tuy nam nhân này là hoàn toàn vô tội, nàng cũng bất chấp.

Nàng làm như vậy, ai có thể nói là nàng sai?

Tiểu Phương không nói gì thêm nữa, chỉ chậm rãi nằm xuống, lặng lẽ nằm xuống dưới ánh sao.

Ánh sao xa xôi, đêm đại sa mạc lạnh lẽo vô tình, nếu chàng có chảy lệ, lệ cũng nhất định sẽ kết thành băng.

Chàng không chảy lệ, sau khi trải qua chuyện này, cuộc đời của chàng e rằng sẽ không chảy nước mắt nữa.

Bốc Ứng không giải thích vì sao lại mang bí mật này kể với chàng, “tại vì người là bằng hữu tốt của ta” câu nói này không cần phải nói tới lần thứ hai.

- Bây giờ ta đã mang chuyện của ta kể hết với người rồi.

Bốc Ứng chỉ đơn giản nói một điều:

- Người có thể suy nghĩ cẩn kẽ, ở lại với bọn ta hay là đi.

Tiểu Phương nói:

- Ta sẽ suy nghĩ.

- Tùy người muốn suy nghĩ bao lâu, nhưng lúc người quyết định, thì nhất định phải đến nói với ta trước.

Tiểu Phương đáp ứng.

Tinh quang mờ nhạt nơi xa, đêm khuya lạnh lẽo thê lương, bọn họ không nhìn thấy vẻ biểu cảm trên mặt của nhau.

Rất lâu sau, Tiểu Phương mới nói:

- Người xưa nay hành động rất là cẩn trọng, nhưng lần này lại làm quá mạo hiểm.

- Mạo hiểm?

- Người không sợ có người đi theo bọn ta đến đây hay sao? Không sợ người khác phát hiện vàng chôn giấu ở đây hay sao?

Bốc Ứng không nói gì hết, nhưng đột nhiên trong bóng tối vang lên một tiếng cười:

- Bốc đại chủ nhân không sợ có người đi theo, vì biết rằng trên đường đi ta đều có ở bên cạnh các vị, dù là một con hồ ly muốn đi theo các vị thì ta cũng bắt tóm lấy nó, lột da của nó.

Đây là giọng nói của Ban Sát Ba Ná.

Lúc Tiểu Phương bật dậy, thì Ban Sát Ba Ná đã ở trước mặt chàng.

Hành vi của con người này khó bị phát hiện hơn cả một con hồ ly khéo léo nhất của sa mạc, động tác của Ban Sát Ba Ná nhẹ hơn gió, ánh mắt nhìn thấu đêm khuya, Ban Sát Ba Ná đang nhìn chằm Tiểu Phương:

- Bốc đại chủ nhân đương nhiên cũng không sợ người sẽ tiết lộ bí mật của người.

Ban Sát Ba Ná điềm nhiên nói:

- Xưa nay không có ai tiết lộ được bí mật của bọn ta.

Ba Ná đang cười, nhưng nụ cười của y cũng thần bí, lạnh lẽo, vô tình giống như bóng đêm của đại sa mạc thê lương này.

Bọn họ lại quay về La Tát, trời xanh rực rỡ, cuộc sống sinh động, và “ánh mặt trời màu xanh” mỹ lệ trong sáng đó đang đợi bọn họ.

Bốc Ứng lại giao Tiểu Phương cho Dương Quang.

- Tiểu Phương muốn đi đâu thì muội hãy dẫn y đi đó.

Bốc Ứng dặn dò:

- Tiểu Phương muốn cái gì, thì muội hãy giao cho y cái đó.

Nghe thấy lời Bốc Ứng nói, nghĩ đến nụ cười lạnh lẽo của Ban Sát Ba Ná, khiến người khác rất dễ liên tưởng đến một phạm nhân tử hình trước lúc thụ hình, vô luận yêu cầu gì cũng đều được đáp ứng.

Bốc Ứng nói với Tiểu Phương cái bí mật mà tuyệt không dung bất cứ ai tiết lộ, cũng như ở một phương diện nào đó không khác tuyên phán tội tử hình của Tiểu Phương.

Tiểu Phương không nghĩ như vậy, dường như không muốn suy nghĩ điều gì nữa.

Dương Quang vẫn cười vui vẻ cởi mở, nàng không hỏi Tiểu Phương mấy ngày này đi đâu, mà chỉ hỏi:

- Huynh muốn gì? Muốn muội dẫn chàng đi đâu?

Ba ngày sau, Tiểu Phương mới trả lời câu hỏi này.

- Ta cần một vạn lạng bạc.

Tiểu Phương nói:

- Ta muốn đến một nơi mà muội không thể nào đi theo ta được.

Trong ba ngày qua, bọn họ ngày đêm ở chung với nhau, nàng đi theo Tiểu Phương làm tất cả những chuyện mà mọi nữ nhân khác đều không chịu theo nam nhân làm.

Nàng theo chàng đánh bạc, uống rượu, có lúc uống say, hai người thậm chí ngủ chung với nhau.

Một ngày nọ, Tiểu Phương say rượu, phát hiện nàng ngủ ở bên cạnh mình.

Lúc nàng ngủ trông càng dịu dàng xinh đẹp, giống một nữ nhân hơn lúc tỉnh. Thân thể của nàng mềm mại, da trắng như tuyết, mùi vị thơm tho.

Dục vọng cường liệt như lửa thiêu đốt lúc say mới tỉnh, khiến cho Tiểu Phương cơ hồ nhịn không được muốn chiếm hữu nàng.

Nhưng chàng đã dừng lại, dùng nước lạnh tắm rửa gần nửa giờ đồng hồ, giữa bọn họ vẫn còn thanh bạch.

Nhưng sự thanh bạch của bọn họ không ai biết, có thể không ai tin.

“Dương Quang” hoàn toàn không để ý đến, bất kể người ta nghĩ sao về bọn họ, nàng cũng không để ý.

14. Chọn Lựa

Tại chuyện này vốn là chuyện mà một nữ nhân để ý nhất, trừ phi nàng đã sẵn sàng tiếp nhận nam nhân đó. Dương Quang không để ý đến, có phải nàng đã sẵn sàng tiếp nhận chàng?

Nhưng sau ba ngày, Tiểu Phương lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này, hơn nữa còn muốn nàng đáp ứng:

- Muội tuyệt không được hỏi ta muốn đi đâu, càng không được âm thầm theo dõi ta, nếu không thì ta có lẽ sẽ giết muội đó!

Yêu cầu này quá bất cận nhân tình, lời nói quyết đoán, ngay bản thân chàng cũng cho rằng Dương Quang sẽ tức giận.

Nàng không tức giận, mà lập tức đáp ứng:

- Huynh đi đi, muội yêu huynh.

Một vạn lạng bạc mà Tiểu Phương cần, chính là chuẩn bị để giao cho Độc Cô Si.

Chàng không quên lời hứa của mình, chàng quay lại ngôi nhà chim mà hài tử đó đã dẫn chàng đến.

Điều Ốc vẫn còn đó, lồng chim dưới mái hiên nhà vẫn còn đó, nhưng lồng chim đã trống không.

Chim ở trong lồng đã bị chém rơi ở dưới đất, mỗi con chim đều bị một kiếm chém hai phần.

Vết máu trên đất đã khô, trong phòng im ắng không một tiếng người.

Tiểu Phương chợt cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Lần trước lúc chàng đến, lẽ nào đã có người theo chàng?

Chàng vốn xưa nay tự tin tài năng của mình rất là nhạy bén, vô luận ai muốn đi theo chàng đều sẽ rất khó khăn, nhưng trải qua đêm sa mạc đó, sau khi Ban Sát Ba Nã xuất hiện đột ngột trước mặt chàng, thì sự tự tin của chàng bị dao động.

“Ai đã đi theo chàng đến đây? Ai đã dùng kiếm pháp độc ác để chém chết những con chim vô tội này? Độc Cô Si và hài tử đó cũng đã chết dưới kiếm đó ư?” Ngôi nhà chim cũ kỹ, vừa bước lên, các tấm ván vang lên những tiếng “cạch cạch”.

Tiểu Phương bước lên, đẩy cửa vào.

Trong ngôi nhà không có người, cũng không có thi thể. Chỉ có một bức tranh giống như là một bức tranh dùng máu tươi để vẽ, trên bức vách vắn đối diện cửa, bức tranh vẽ một ma nữ, đang mút hút não tủy của một nam nhân.

Dung mạo của ma nữ là Ba Oa.

Nam nhân bị nàng mút hút não tủy rõ ràng chính là Tiểu Phương.

Chỉ có tranh vẽ, không có chữ.

Nhưng Tiểu Phương đã hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của bức tranh này.

Bên tai chàng như văng vẳng nghe thấy giọng nói của hải tử đó “Nếu các hạ làm trái lời thề, suốt đời sẽ giống như con người này. Chịu đựng sự giày vò của La Sát ma nữ độc ác”.

Tiểu Phương không làm trái lời thề của mình cũng không tiết lộ bất cứ bí mật của ai cả.

Nhưng chàng cũng không giết chết Ba Oa.

Độc Cô Si nhất định sẽ tra ra Ba Oa vẫn còn chưa chết, nhất định cho rằng Tiểu Phương đem y bán đứng. Vì vậy đã ngay lập tức mang hải tử rời bỏ ngôi nhà chim này.

Chim bị giết chết, bức tranh trên tường là Độc Cô Si lưu lại để cho Tiểu Phương xem, để cho Tiểu Phương biết sự thù hận và oán độc của y. Độc Cô Si vẫn còn có một bàn tay, vẫn còn có thể dùng kiếm, vẫn còn có sức chém chết chim.

Con người y vốn tràn đầy một tiềm lực đáng sợ khiến người khác mãi không cách gì lường được. Huống hồ “thù hận” vốn cũng đã là một sức mạnh đáng sợ.

Lúc này người đầu tiên mà Độc Cô Si muốn giết đã chắc chắn không còn phải là Bốc Ứng nữa, mà là Tiểu Phương.

Tiểu Phương lặng lẽ đứng ở phía trước bức họa, đứng rất lâu, chậm rãi đem một vụn lạng bạc mà chàng đem tới đặt xuống đất.

Sau đó chàng bước nhanh ra bên ngoài, đi ra ngoài trời xanh.

Bầu trời tuy vẫn đầy nắng, nhưng trong lòng chàng đã có một bóng tối không cách gì xua đuổi được.

Chàng biết Độc Cô Si tuyệt sẽ không buông tha cho chàng.

Từ nay về sau, mọi lúc mọi nơi, suốt đời chàng luôn phải đề phòng mũi kiếm chí mạng đâm tới đó.

Lần đầu tiên gặp Độc Cô Si thì chàng đã biết, giữa bọn họ sớm muộn cũng sẽ có một người phải chết ở trong tay của đối phương.

Dương Quang quả nhiên vẫn đang đợi chàng. Sau khi nhìn thấy nàng, câu nói đầu tiên của chàng là:

- Bốc Ứng bây giờ ở đâu? Tiểu Phương nói:

- Ta muốn đi gặp Bốc Ứng, đi ngay bây giờ!

Chái nhà rộng lớn sạch sẽ, ngập tràn ánh sáng mặt trời tươi tắn, mỗi một món đồ đều là tinh tuyển, không có dư, cũng không thiếu món gì.

Rượu là rượu bồ đào Ba Tư ngọt nồng, đựng trong những ly thủy tinh trong suốt, lấp lánh ánh sáng màu hổ phách.

Bốc Ứng rót một ly cho Tiểu Phương, rồi tự rót cho mình một ly. Uống hết nửa ly nhỏ, sau đó mới hỏi:

- Có phải ngươi đã quyết định đi?

- Phải!

Câu trả lời của Tiểu Phương vẫn giản đơn minh xác, giống như trước đây chàng trả lời câu hỏi, dường như vốn không biết vấn đề này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với bất cứ câu hỏi nào mà chàng đã trả lời trước đây.

Bốc Ứng không hỏi lại cũng không nói gì thêm, bọn họ không mở miệng nói gì nữa.

Mây trắng xa xa ở trên trời, gió trên ngọn cây đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng dưới bầu trời xanh trong veo, bình thường thì đang vật lộn vì cuộc sống của mình, người không bình thường thì đang phấn đấu vì sinh mạng của mình.

Nhưng những chuyện này cách bọn họ rất xa, trong phòng yên tĩnh như trái tim của một người chết.

Sau đó ánh chiều ta dần dần tới gần. Giống như chuyện trong nháy mắt, màn đêm đột nhiên đã bao trùm đại địa.

Trong phòng có đèn, nhưng không ai đi đốt đèn cả. Hai người lặng lẽ ngồi ở trong bóng tối. Ngoài cửa sổ sao đã mọc, trăng đã lên, đến lúc ánh trăng, ánh sao chiếu vào cửa sổ, Bốc Ứng mới mở miệng:

- Ta rất hiểu ngươi. Chuyện mà ngươi đã quyết định, chắc chắn sẽ không đổi.
- Ta đã quyết định. Tiểu Phương tỏ ra rất bình tĩnh:
- Ta không thể không đi.

Bốc Ứng không hỏi “tại sao”, lại hỏi:

- Ngươi còn nhớ cái câu mà Ban Sát Ba Ná nói đó hay không?
- Ta nhớ! Tiểu Phương nói:
- Y nói xưa nay không ai có thể tiết lộ được bí mật của các ngươi.
- Ta tin ngươi sẽ không tiết lộ bí mật của kẻ khác, nhưng Ban Sát Ba Ná khác, y xưa nay không tin một ai cả. Bốc Ứng nói:
- Y vốn cho rằng chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

Tay của Tiểu Phương siết chặt:

- Còn ngươi?

Bốc Ứng không trực tiếp trả lời câu hỏi này, chỉ nói với Tiểu Phương:

- Có những chuyện ta cũng không thể tác chủ được.

Bốc Ứng chậm rãi nói tiếp:

- Tỷ dụ như. Ngươi muốn đi thì ta cũng không có cách gì giữ ngươi lại.

Tiểu Phương đột nhiên hiểu rõ ý của Bốc Ứng, vì chàng đột nhiên nghĩ tới hai câu mà Bốc Ứng đã nói:

“Không phải bằng hữu, thì là thù địch. Đối phó với thù địch, tuyệt không thể lưu tình”.

Bằng hữu trở thành thù địch, thân thiết trở thành đối kháng. Máu tươi như rượu ngon trong bình chảy ra.

Kỳ quái là, trong giây phút này, điều mà Tiểu Phương suy nghĩ không phải là những điều này, không phải là sự giết hại, không phải là sự chết chóc, không phải là sự hủy diệt.

Trong giây phút này, chàng đột nhiên nhớ đến cố hương Giang Nam của mình.

Giang Nam yên lành mỹ lệ, Giang Nam trong mưa khói hoa thanh, Giang Nam nhiều cầu nhiều nước nhiều sâu trong tiếng mái chèo êm dịu.

Giọng nói của Bốc Ứng cũng trở nên xa vắng như vùng Giang Nam:

- Ta đã sớm biết ngươi sẽ đi. Ngươi quay về La Tát, không đi gặp Ba Oa nữa. Ta đã biết ngươi quyết tâm muốn rời bỏ bọn ta, vì ngươi biết bản thân ngươi sẽ mãi mãi không cách gì hiểu rõ được bọn ta, cũng không cách gì hiểu được chuyện bọn ta làm.

Y đột nhiên cắt ngang lời nói, hỏi Tiểu Phương:

- Người đang nghĩ gì đó?

- Giang Nam, Tiểu Phương nói:

- Ta đang nghĩ đến Giang Nam!

- Người đang nghĩ đến Giang Nam? Lúc này người đang nghĩ đến Giang Nam?

Giọng nói của Bốc Ứng không có vẻ kinh ngạc mĩa mai, mà chỉ thoáng chút thương cảm:

- Người vốn không phải là loại người như bọn ta, người là một thi nhân, không phải là một chiến sĩ cũng không phải là kiếm khách. Vì vậy người mới phải đi, tại vì bây giờ người vẫn còn nghĩ đến Giang Nam.

Tiểu Phương ngẩng đầu lên nhìn Bốc Ứng:

- Bây giờ ta nên suy nghĩ thế nào? Suy nghĩ cái gì?

- Người nên nghĩ về Nghiêm Chính Cương, nghĩ về Tổng lão phu tử, nghĩ về Chu Vân, nghĩ về bọn họ là người như thế nào.

- Tại sao ta phải nghĩ về bọn họ?

- Tại vì bọn họ tuyệt sẽ không để cho người đi. Bốc Ứng nói:- Nếu trên thế gian chỉ có một cách có thể giữ người lại, thì bọn họ chắc chắn sẽ dùng cách đó để đối phó với người. Nếu bọn họ cho rằng nhất định phải cắt cổ họng người thì mới giữ người lại được, thì đao của họ tuyệt sẽ không rơi xuống chỗ khác.

- Bọn họ đều là loại người như thế sao?

- Bọn họ đều là như thế. Bốc Ứng nói:

- Bọn họ không những có thể cắt cổ họng người như cắt cỏ, mà cũng có thể chùi sạch máu trên lưỡi kiếm như chùi nước vậy.

Tiểu Phương nhìn chằm chằm Bốc Ứng, rất lâu sau mới chậm rãi nói:

- Người phải biết có lúc ta cũng sẽ làm như thế.

Đôi mắt Bốc Ứng chợt lóe lên những tia nhìn lạnh lẽo, ly thủy tinh trong tay đột nhiên vỡ nát. Bốc Ứng đứng bật dậy, đẩy cửa sổ nói:

- Người xem đó là gì?

Từ trong cửa sổ nhìn ra có thể nhìn thấy một cây cột cờ rất to, trên cột cờ có treo một ngọn đèn.

- Đó là một ngọn đèn. Tiểu Phương nói.

- Người có biết đó là ý nghĩa gì không ?

Tiểu Phương không biết.

Bốc Ứng nhìn ngọn đèn đỏ treo cao xa xa, đôi mắt lộ ra vẻ thống khổ chưa từng có:

- Ý nghĩa đó chính là nói, bọn họ cũng biết người sắp đi, đã chuẩn bị mở tiệc tiễn đưa người.

Bốc Ứng bồng duỗi tay, búng ngón tay, búng vào một mảnh vỏ của ly thủy tinh vỡ, tiếng gió mạnh xé không sắc nhọn như tiếng chim ưng.

Ngọn đèn đỏ ngoài hai mươi trượng đột nhiên tắt ngúm, những tia nhìn lạnh lẽo trong mắt Bốc Ứng cũng tắt đi.

- Vì vậy bây giờ thì người có thể đi được rồi đó.

Bốc Ứng không quay đầu lại nhìn Tiểu Phương, chỉ xua tay:

- Người đi đi!

Lúc Tiểu Phương đi ra ngoài cửa liền nhìn thấy Dương Quang.

Dương Quang đang đứng dưới một bóng cây cổ thụ trong sân, không còn nhìn thấy nụ cười vui vẻ cởi mở giống như ánh thái dương kia nữa.

Nàng tuy vẫn còn đang cười, nhưng là một nụ cười u uất bi thương khó tả.

Tiểu Phương bước tới, đi tới trước mặt nàng.

- Muội cũng đến tiễn đại ca đấy ư?

- Không!

Nàng đột nhiên nắm lấy tay của Tiểu Phương, tay nàng lạnh băng:

- Huynh có biết bọn họ định dùng gì để tiễn đưa huynh không?

Tiểu Phương cười cười:

- Dùng cái đầu của ta hay dùng máu của ta?

Chàng cũng nắm tay của Dương Quang, nói tiếp:

- Những điều mà muội muốn hỏi ta đều biết cả, nhưng bọn họ có muốn dùng cái gì, ta cũng không để ý.

Dương Quang ngạc nhiên nhìn chàng:

- Huynh không để ý? Thật sự không để ý chứ?

- Dù sao ta cũng đủ quyết tâm đi rồi. Tiểu Phương nói:

- Dùng cách gì đi cũng giống nhau thôi.

Sống cũng đi, chết cũng đi. Đã quyết tâm đi thì không đặt chuyện sống chết trong lòng nữa.

Dương Quang cuối cùng buông lỏng tay chàng ra, quay đầu nói:

- Được, huynh đi đi!

Nàng chỉ một cánh cửa nhỏ nơi góc phòng, nói tiếp:

- Chàng đi từ cánh cửa này, người đầu tiên đưa chàng là Nghiêm Chính Cương, huynh phải đặc biệt chú ý tay của lão.

Tiểu Phương đã nhìn thấy Nghiêm Chính Cương xuất thủ.

Trong căn lều treo chiếc lồng chim ưng đen đó, trong nháy mắt nhanh như điện quang thạch hỏa, lão đã tháo dỡ cánh tay ma của Liễu Phân Phân.

Lão dùng tả thủ.

- Ta biết! Tiểu Phương nói:

- Ta sẽ đặc biệt chú ý đến tả thủ của lão.

Giọng nói của Dương Quang hạ xuống thật thấp:

- Không những phải chú ý tả thủ mà còn phải chú ý bàn tay kia của lão.

- Bàn tay nào? Tiểu Phương hỏi:

Hữu thủ ư? Hay....

- Không phải hữu thủ!

Lẽ nào Nghiêm Chính Cương cũng có một bàn tay khác, bàn tay thứ ba?

Lúc Tiểu Phương còn muốn hỏi nữa thì nàng đã nhẹ nhàng bỏ đi, giống như ánh thái dương mất dần ở đỉnh núi phía Tây.

Chang qua là vầng thái dương ngày mai sẽ mọc lên, còn Dương Quang thì có lẽ cuộc đời này Tiểu Phương sẽ không còn gặp lại nàng nữa.

Vô luận nhìn thấy Nghiêm Chính Cương ở đâu, lúc nào, thì lão xem ra giống như đang làm đại lễ ở miếu đường, y phục chỉnh tề tinh khiết sạch sẽ, thái độ nghiêm túc cung cẩn.

Lúc này lão xem ra cũng giống như vậy, lúc đao của lão cắt cổ họng người khác, thái độ của lão cũng không thay đổi.

Tiểu Phương đi tới, không một lời cần thiết, hỏi thẳng:

- Người định dùng gì để tiễn đưa ta?
- Dùng tả thủ của ta!

Câu trả lời của Nghiêm Chính Cương cũng trực tiếp:

- Nơi đây là ổ cướp, đã vào ổ cướp thì giống như vào địa ngục. Muốn rời khỏi chỉ có tái thế làm người. Người muốn đi, ta đành phải giết người, dùng tả thủ của ta để giết người.

Lão này giờ vẫn giấu tả thủ ở trong ống tay áo.

- Ta xưa nay không dùng vũ khí, bàn tay này chính là vũ khí sát nhân đó. Nghiêm Chính Cương nói:
- Người thiện dụng tả thủ trong giang hồ, xuất thủ chắc chắn không nhanh bằng ta được, vì vậy người nhất định phải đặc biệt chú ý!
- Ta đã nhìn thấy người xuất thủ, ta đương nhiên sẽ chú ý. Tiểu Phương hỏi:
- Nhưng ta không hiểu, người đã muốn giết ta, tại sao lại nhấn nhủ ta chú ý?
- Vì ta muốn người chết tâm phục khẩu phục. Nghiêm Chính Cương nói:
- Ta muốn người chết vô oán.

Tiểu Phương thở dài nói:

- Nghiêm Chính Cương quả thật người như kỳ danh, công chính cương trực, tuyệt không làm chuyện lừa người. Vì vậy người nếu ngẫu nhiên lỡ một lần, sẽ không có ai hoài nghi cả.

Về mặt Nghiêm Chính Cương vẫn không biến sắc, nhưng nhân thần đã biến đổi.

Tiểu Phương lại nói tiếp:

- Nếu ta thật sự toàn thần chú ý, chú ý tả thủ của người, thì hôm nay ta chết chắc.

Chàng chợt bật cười:

- May mà ta vẫn không quên.
- Liễu Phân Phân? Y thị thể nào?
- Ngay y thị cũng không hoài nghi gì người, ngay y thị cũng mắc mưu người. Huống hồ là một kẻ mới xuất đạo như ta? Tiểu Phương nói:
- Người có thể làm bàn tay thứ ba của Tổng lão phu tử, đương nhiên cũng có thể dùng bàn tay của Tổng lão phu tử làm bàn tay thứ ba của người, dùng bàn tay thứ ba để giết ta.

Chàng lại thở dài nói:

- Lúc đó ta tuy có chết tâm bất phục khẩu bất phục, trong lòng tuy một bụng đầy oán khí, cũng không thể phát ra được.
- Về mặt Nghiêm Chính Cương đã thay đổi:
- Không ngờ người lại không quá ngu dần!

Lão đã sẵn sàng xuất thủ, nhưng đôi mắt lại đang nhìn về phía cánh cửa nhỏ sau lưng Tiểu Phương, Tiểu Phương rõ ràng đang ở phía sau cánh cửa nhỏ. Chỉ cần Nghiêm Chính Cương xuất thủ, hai người trước sau kèm kích, Tiểu Phương chắc chết, trong giang hồ cơ hồ không có ai thoát được đòn hợp kích của bọn họ.

Tiểu Phương lại cười cười nói:

- Vẫn còn có một chuyện mà người vẫn không nghĩ tới.
- Chuyện gì?
- Ta cũng có một bàn tay khác, Tiểu Phương nói:
- Bàn tay thứ ba Nghiêm Chính Cương cười nhạt:
- Người cũng có bàn tay thứ ba ư? Sao ta không thấy chứ?
- Người đương nhiên không thể nhìn thấy, người mãi mãi sẽ không nhìn thấy. Tiểu Phương nói; - Nhưng, người chắc chắn không thể không tin.
- Tại sao?
- Tại vì bàn tay thứ ba của người, bây giờ đã bị bàn tay thứ ba của ta trói lại rồi.

Tiểu Phương nói:

- Nếu người không tin thì có thể tự mình đi xem.

Nghiêm Chính Cương đương nhiên sẽ không đi xem. Lão cười.

Lão rất ít khi cười, có lúc suốt tháng không thấy cười, nhưng bây giờ thì lão cười thật sự.

Vì chuyện này thật sự rất đáng cười, lão xưa nay chưa bao giờ nghe một chuyện đáng cười như vậy.

Một gã thanh niên mới xuất đạo, lại muốn dùng cách này để lừa một lão giang hồ như lão.

Lúc thiếu niên lão đã thành danh, lúc tráng niên tung hoành giang hồ, giết người vô số, sau trung niên tuy bị thù gia bức ép cải danh đổi họ, lưu vong chân trời góc bể nhưng hiểu biết lại càng lão luyện. Kinh nghiệm cũng càng phong phú, lão làm sao mắc cái mưu này được!

Lúc lão bắt đầu cười, thì bàn tay giấu ở trong tay áo đột ngột xuất kích như điện chớp.

Lúc lão xuất thủ, Tổng lão phu tử chắc chắn cũng phối hợp xuất thủ.

Bọn họ sánh vai tác chiến nhiều năm, xuất sinh nhập tử, trải trăm trận. Sự phối hợp của bọn họ chưa bao giờ xảy ra bất ngờ, chưa bao giờ có một lần thất thủ.

Nhưng lần này ngoại lệ.

Nghiêm Chính Cương đã xuất thủ, nhưng Tổng lão phu tử ở bên ngoài hoàn toàn không có phản ứng gì.

Đòn đầu tiên đánh không trúng lão lại xuất thủ.

Bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

Nghiêm Chính Cương không phát xuất đòn đánh thứ ba nữa, mà tung người lên không, lướt ra ngoài cánh cửa nhỏ đó.

Tổng lão phu tử quả nhiên ở bên ngoài cửa, nhưng đã ngã ở góc tường, chỉ nhìn thấy Tổng lão cười gượng.

Tiểu Phương đã bỏ đi.

Chàng tin chắc Nghiêm Chính Cương sẽ không đuổi theo, đánh ngã Tổng lão phu tử, thì không khác gì đánh ngã Nghiêm Chính Cương rồi.

Đương nhiên chàng không phải là dùng “bàn tay thứ ba” của mình để đánh ngã Tổng lão phu tử, chàng không có bàn tay thứ ba.

Nhưng chàng có đôi mắt thứ hai, Dương Quang chính là đôi mắt thứ hai của chàng.

Nếu không có sự ra hiệu ngầm của Dương Quang, chàng chắc đã không nghĩ tới Tổng lão phu tử đang nấp trong bóng tối đợi hợp kích trước sau với Nghiêm Chính Cương.

Điều mà Dương Quang nói tuy không rõ ràng lắm, nhưng đã giúp chàng liên tưởng đến quỷ kế mà bọn họ đã liên thủ để đối phó với Liễu Phân Phân.

Chàng trước tiên tìm Tống lão phu tử với thái độ hữu lễ, khách khí, chàng làm cho Tống lão phu tử tin rằng chàng đã không còn ý chí chiến đấu nữa rồi, trong lúc Tống lão phu tử không cảnh giác, chàng đột ngột xuất thủ. Với thủ pháp chớp nhoáng, điểm vào ba huyệt đạo của lão.

Tống lão phu tử không phải là bằng hữu của chàng, mà là thù địch của chàng. Đối phó với thù địch thì có thể bất chấp thủ đoạn.

Tiểu Phương rất mãn nguyện với hành động này của mình.

Người muốn “tiền đưa” chàng tiếp theo là ai?

Chàng nhớ đến Bốc Ứng đã nhắc đến cái tên Chu Vân trước chàng. Chu Vân là tổng quản của hiệu buôn Ứng Ký, là một thanh niên rất thành khẩn, rất qui củ.

Trước giờ Tiểu Phương luôn nghĩ rằng Chu Vân là một cao thủ tuyệt kỹ vô lâm, thâm tàng bất lộ.

Nhưng lúc Bốc Ứng nhắc đến cái tên này thì dường như xem cân lượng của Chu Vân còn nặng hơn cả Nghiêm Chính Cương. Muốn chưởng quản cửa hiệu Ứng Ký thì cũng không phải là chuyện một kẻ bình thường có thể làm được. Nếu Chu Vân không có võ công hay tài năng đặc biệt gì, thì Bốc Ứng đã không giao cho y cái chức vị trọng yếu như vậy.

Tiểu Phương tin rằng Bốc Ứng không dùng lầm người, đối với Chu Vân chàng phải có sự phòng bị.

Đúng vào lúc này, chàng nhìn thấy Chu Vân.

Chu Vân trông vẫn qui củ cdhân thật như lúc bình thời, chỗ duy nhất khác là trên tay có cầm một thanh kiếm.

Một thanh kiếm đồng xanh rất bình thường, kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Chu Vân hai tay ôm kiếm mũi kiếm chúc xuống, hướng đến Tiểu Phương cung kính hành lễ:

- Vân bối Chu Vân cung thỉnh Phương đại hiệp ban chiêu!

Tiểu Phương cười cười:

- Ta không phải là đại hiệp, ngươi cũng không phải là vân bối của ta. Ngươi không cần phải quá khách khí.

Thái độ vừa qua của chàng đối với Tống lão phu tử cũng khách khí giống như Chu Vân đối với chàng vậy. Và Tống lão phu tử đã ngã ở góc tường.

Những ngày này chàng đã học được quá nhiều chuyện.

Chàng cũng hiểu rõ ý của Chu Vân- vân bối cầu đại hiệp ban chiêu, thế thì không cần phải quá công bằng, trong tay của đại hiệp không có kiếm, vân bối cũng vẫn có thể xuất thủ như vậy.

Chu Vân quả nhiên đã xuất thủ.

Y xuất thủ không nhanh, chiêu thức biến hóa cũng không nhanh. Sự thật ra, chiêu thức của Chu Vân vốn không có gì biến hóa tinh diệu phức tạp cả, chẳng qua chỉ vì mỗi chiêu đều dùng rất thực tế, rất hữu hiệu.

Loại kiếm thuật này tuy cũng có ưu điểm của nó, nhưng dùng để đối phó với Tiểu Phương thì không xong.

Tiểu Phương tuy dùng tay không, nhưng thi triển công phu “không thủ nhập bạch nhãn ” mà mỗi người luyện võ đều phải học, ứng phó với kiếm này rất dễ dàng.

Chàng thậm chí đã có sự hoài nghi, Bốc Ứng có phải đánh giá Chu Vân quá cao, hay Chu Vân vẫn chưa mang công phu thật ra thi xuất.

Tiểu Phương đang muốn tăng thêm áp lực, bức đối phương xuất toàn lực, nhưng Chu Vân đã lùi ra sau mười bước, hai tay ôm lấy kiếm một lần nữa, mũi kiếm chúc xuống, hướng lên Tiểu Phương cung kính hành lễ; - Vân bối không phải là đối thủ của Phương đại hiệp, vân bối đã thua rồi.

Lúc này mà nhận thua thì không tránh khỏi vẫn còn quá sớm, thuộc hạ của Bốc Ứng, vốn không nên có loại người này.

Thuộc hạ Bốc Ứng đều là chiến sĩ chưa chiến đầu đến hơi thở cuối cùng thì tuyệt không dễ gì chịu buông kiếm.

Chu Vân đột nhiên cười cười nói:

- Phương đại hiệp chắc cho rằng văn bối vẫn chưa tận toàn lực thì vẫn không nên buông tay.

Tiểu Phương thừa nhận điều này. Chu Vân mỉm cười nói:

- Văn bối không muốn tái chiến, tại vì văn bối không nỡ cùng Phương đại hiệp đánh nhau.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Người không nỡ ? Tại sao không nỡ?

- Vì Phương đại hiệp đã trúng kỳ độc, chắc chắn sẽ không sống quá nửa giờ đồng hồ nữa. Chu Vân nói:

- Nếu văn bối đánh tiếp hai mươi chiêu, độc tính của Phương đại hiệp sẽ phát tác, tất chết không có gì cứu được.

Tiểu Phương cười cười.

Lời Chu Vân nói chàng vốn không tin, không thể tin được.

- Ta đã trúng độc ư? Người thấy ta đã trúng độc ư?

Tiểu Phương cố ý hỏi:

- Trúng độc lúc nào?

- Trước khoảnh khắc lúc này.

- Trong rượu mà Bốc Ứng đưa ta uống có độc ư?

- Không có. Trong rượu tuyệt đối không có độc.

Chu Vân nói:

- Bốc Ứng có muốn giết đại hiệp, cũng không cần phải dùng rượu độc.

- Độc không có ở trong rượu, chớ ở đâu?

- Ở trên tay!

- Tay ai?

Chu Vân hỏi ngược lại:

- Đại hiệp vừa rồi đã nắm tay ai?

Tiểu Phương lại bật cười.

Chàng vừa rồi chỉ nắm lấy tay của Dương Quang, chàng tuyệt không tin Dương Quang sẽ ám toán chàng.

Chu Vân chợt thở dài:

- Kỳ thực văn bối phải nghĩ ra, nàng cũng là người đưa tiền tiền bối. Người đầu tiên tiền biệt tiền bối chính là nàng. Chẳng qua chỉ là thủ pháp của nàng khác với bọn văn bối mà thôi.

- Có gì khác?

- Cách thức mà nàng dùng ôn hòa hơn bọn văn bối. Chu Vân nói:

- Nhưng hữu hiệu hơn bọn văn bối rất nhiều.

- Nàng dùng cách gì?

- Hai người gần đây thường ở chung với nhau, đại hiệp phải nhìn thấy trên tay nàng luôn mang một chiếc nhẫn.

Tiểu Phương đã nhìn thấy qua chiếc nhẫn đó, một chiếc nhẫn vàng ròng, kiểu dáng rất đẹp, làm bằng thủ công rất tinh xảo.

Tóm lại thì kiểu dáng cụ thể thế nào, Tiểu Phương không nhớ rõ. Ở La Tát, mỗi nữ nhân đều đeo trang sức vàng, ở mỗi bãi cát ven sông đều có thể nhìn thấy người ta dùng cách thức cổ xưa nhất để vớt lọc rất nhiều vàng cát.

Trên tay đeo một chiếc nhẫn vàng ròng thì không phải là một chuyện có thể thu hút sự chú ý của người khác.

- Nhưng chiếc nhẫn mà nàng đeo lại khác. Chu Vân nói:

- Chiếc nhẫn đó tuy nặng không bao nhiêu, nhưng quý hơn mấy trăm lạng vàng.

- Tại sao? Tiểu Phương hỏi:

Có phải vì nó làm bằng thủ công quá tinh xảo?

- Không phải.

- Vì cái gì?

- Vì độc ở tên nhẫn. Chu Vân nói:

- Dùng ba mươi ba loại độc luyện thành, trước nhất đem ba mươi ba loại kịch độc này tôi nhập vào vàng rồi mới đánh thành một chiếc nhẫn như vậy. Trên chiếc nhẫn có một cái gai, chiếc gai này còn nhỏ hơn cả đầu kim. Lúc đâm vào da thịt của ai, thì người đó ngay một chút cảm giác cũng không có, nhưng trong vòng nửa giờ đồng hồ người đó tất chết không gì cứu được.

Tiểu Phương đã không còn cười nữa, nhưng cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Chu Vân mơ hồ như thương xót cho chàng:

- Bọn vân bối xem đại hiệp như bằng hữu. Nếu đại hiệp không đi thì nơi đây chắc chắn sẽ không có ai làm thương tổn đại hiệp. Dương Quang càng sẽ không.

Chu Vân đột nhiên thở dài nói:

- Bất hạnh là bây giờ bọn ta không phải là bằng hữu nữa.

Tiểu Phương cắt lời Chu Vân:

- Ta biết ngươi muốn nói gì. Không phải bằng hữu, mà là thù địch. Vì vậy mà Dương Quang mới dùng cách thức đó để đối phó với ta, các ngươi đối phó với thù địch vốn bất chấp thủ đoạn.

Chu Vân không phủ nhận.

Tiểu Phương lại nói:

- Trước tiên Dương Quang kể cho ta nghe sát chiêu của Nghiêm Chính Cương và Tổng lão phu tử, chính là để ổn định tinh thần ta. Muốn ta hoàn toàn tin tưởng đối với nàng, mới có thể thích chất độc vào lòng bàn tay của ta lúc ta bất tri bất giác.

Đột nhiên chàng nói:

- Tại sao ngươi lại đem chuyện này kể với ta?

Chu Vân vẫn không trả lời. Tiểu Phương lại hỏi:

- Nếu bị độc xà cắn bàn tay thì tráng sĩ phải chặt đứt cổ tay, có phải ngươi muốn ta chặt đứt bàn tay của chính ta.

15. Đoạn Hồn Kiếm Cắt Ruột Người

Lúc này Chu Vân đã thay đổi ngữ điệu:

- Không phải!

Chu Vân dường như không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của Tiểu Phương:

- Nhưng các hạ trước nhất có thể nhìn vào bàn tay của chính mình. Xem có phải trên bàn tay có một vết thương giống như bị Ong độc đốt. Nếu vết thương vẫn không có gì thay đổi, thì vẫn còn có thể cứu được.

- Ta vẫn còn có thể cứu được ư?

Tiểu Phương nói:

- Ai sẽ đến cứu ta?

- Chỉ cần các hạ chịu ở lại, mọi người đều sẽ cứu các hạ.

Niềm tin của Tiểu Phương đối với Dương Quang đã bắt đầu dao động, nhin không được quay người lại, diện đối với ánh sáng vừa mọc lên, đưa bàn tay đã bị Dương Quang nắm lấy ra. Người chàng vừa quay lại, thì từ trong tay của Chu Vân bảy ánh hàn tinh bắn mạnh ra. Không phải dùng lực cổ tay phóng ra mà là dùng một ống lò xo sức mạnh cực lớn bắn ra. Chúng loại ám khí mà người trong giang hồ dùng tu nhiều, nhưng “Đoạt mệnh thất tinh châm” mãi mãi là một loại đáng sợ nhất trong số đó.

Ống lò xo “bùng” một tiếng, thì cùng lúc với thanh kiếm đồng xanh ở hữu thủ của Chu Vân cũng đâm ra như một ánh chớp.

Tay của Chu Vân đã không còn chậm như lúc nãy nữa, kiếm đâm ra, kiếm quang lấp lóa ngăn bẽ toàn bộ thoái lộ của Tiểu Phương.

Trong khoảnh khắc này, Chu Vân dường như đã trở thành một con người khác. Từ một tay kiếm thủ bình thường, đã trở thành một kiếm khách phi phàm. Nếu ngay từ lúc đầu Chu Vân đã thi xuất kiếm thuật như vậy, có lẽ Tiểu Phương sẽ không vất vả khó khăn nhiều.

Nhưng bây giờ Chu Vân đã hủy hoại niềm tin của Tiểu Phương.

Vô luận ai lúc mà phát hiện bằng hữu mà mình tín nhiệm tuyệt đối bán đứng mình, thì tình cảm sẽ trở nên thập phần suy sụp, ủ rũ, hướng hồ Tiểu Phương đang nhìn vào vết thương của mình.

Vô luận ai muốn tra khám một vết thương còn nhỏ hơn cả đầu kim ở dưới ánh trăng thì không phải là một chuyện dễ dàng.

Chàng đang tập trung toàn bộ tinh thần ở trên bàn tay của mình, niềm tin của chàng đã bị hủy hoại, tình cảm cũng suy sụp thì làm sao chàng có thể tránh né được kiếm này cơ chứ?

Chu Vân một kiếm đâm ra, xem như Tiểu Phương khó tránh khỏi.

Nếu Tiểu Phương thật sự tin lời của Chu Vân, thật sự xem trên tay có vết thương hay không thì thật sự đã chết chắc.

Nhưng chàng không chết.

Tại vì chàng có niềm tin đối với Dương Quang, đối với nhân loại.

Tại vì niềm tin của chàng không phải chỉ vì mấy lời nói của kẻ khác là có thể hủy hoại, vì vậy mà chàng không chết.

Chu Vân quá tin chắc kiếm này của mình, quá tin chắc vào thất tinh châm của mình.

Vì vậy kiếm của Chu Vân đâm ra dùng tận toàn lực, chỉ nhớ “công” mà quên “thủ”.

Công thế của kiếm này tuy lợi hại bá đạo, nhưng cũng có chỗ sơ hở. Chu Vân cho rằng thoái lộ của Tiểu Phương đã hoàn toàn bị ngăn chặn, nhưng lại quên rằng Tiểu Phương còn có một con đường để đi, còn có thể “Dĩ công vi thủ”. Chàng trước tiên dùng tả chưởng bổ xéo vào cổ tay của Chu Vân, tận dụng chỗ sơ hở

của Chu Vân dùng khuỷu tay đánh vào hông Chu Vân, sau đó ngón trỏ giữa ngón áp út chọc mạnh vào cổ họng của Chu Vân.

Chàng tấn công vào các chỗ hiểm yếu. Chu Vân không thể không tránh né tự cứu được. Năm ngón tay phải của Tiểu Phương đột nhiên hóa thành móng chim ưng, chụp vào mặt Chu Vân, làm loạn nhãn thần của Chu Vân, tả chưởng đã bổ xéo vào vai phải của Chu Vân.

Vai phải bị đánh, thanh kiếm đồng xanh tuột khỏi tay.

Tiểu Phương thừa cơ đoạt kiếm, kiếm quang lóe lên, lưỡi kiếm đã nằm ở cổ Chu Vân.

Nhưng chàng không giết Chu Vân:

- Ta không giết người, chỉ vì người tuy không phải là bằng hữu của ta, nhưng cũng không phải thù địch. Người muốn giết ta, chẳng qua là vì người làm một chuyện mà người cho rằng phải làm.

Chu Vân dưới mũi kiếm vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng nhện không được phải hỏi Tiểu Phương:

- Các hạ tin rằng Dương Quang tuyệt sẽ không hại các hạ ư?

- Ta tin như vậy!

- Tại sao các hạ lại tin tưởng nàng như vậy?

Câu trả lời của Tiểu Phương rất đơn giản:

- Vì ta chưa bao giờ lừa dối nàng cả.

Chu Vân đột nhiên thở dài:

- Tại hạ khâm phục các hạ, các hạ đích xác là một bằng hữu tốt. Vì vậy ta khuyên các hạ tốt nhất mang kiếm của ta đi.

- Ta đã không đòi mạng của người, tại sao phải cần kiếm của người?

- Vì các hạ sẽ phải cần tới kiếm này.

- Ta cần dùng để làm gì?

Chu Vân nhìn Tiểu Phương, đôi mắt lộ ra một vẻ rất là kỳ quái, rất lâu sau mới nói:

- Thanh kiếm này cũng giống như những thanh kiếm khác, ngoài giết người ra, còn có chỗ dùng khác.

- Chỗ dùng gì?

- Tự sát!

Chu Vân lại thở dài nói:

- Bất kể thế nào, tự sát vẫn tốt hơn là chết ở dưới kiếm người khác.

Tiểu Phương vẫn không mở miệng, trong bóng tối đột nhiên có người lạnh lùng nói:

- Cho dù y phải tự vẫn thì cũng không cần dùng kiếm của người, bản thân y cũng có kiếm, kiếm của y sắc nhọn hơn kiếm của người.

Trong bóng tối chợt có kiếm quang lóe lên, một thanh kiếm mơ hồ đột ngột từ ngoài trời bay lại, đâm xéo ở dưới chân của Tiểu Phương.

Kiếm quang lạnh lẽo, trên lưỡi kiếm hình như có một con mắt chim ưng tà ác đang lạnh lùng nhìn chàng, đây chính là “Quý nhân” của chàng.

Thanh kiếm này vốn vẫn ở chỗ Bốc Ung. Tiểu Phương chưa bao giờ nhắc đến, dường như đã quên đi sự tồn tại của nó.

Nhưng bây giờ kiếm của chàng đã bay trở về, đương nhiên không phải từ bên ngoài trời bay vào.

Mà là từ trong tay một người bay ra.

Tiểu Phương quay đầu lại, chàng nhìn thấy con người này, một đôi mắt sắc bén như chim ưng, bạch y như u linh, lạnh lùng như lưỡi đao, bình ổn như núi cao.

Con người này chính là Bốc Ứng.

Trong lòng Tiểu Phương trầm xuống.

Người cuối cùng muốn tiễn đưa chàng, chính là Bốc Ứng.

Chu Vân đưa cho Tiểu Phương thanh kiếm đồng xanh, đích xác không phải là muốn chàng dùng nó để giết chết người, vì dưới kiếm của Bốc Ứng, chàng vốn hoàn toàn sẽ chẳng có cơ hội gì.

Bọn họ vốn đã có thể là bằng hữu rất thân cận, nhưng bây giờ dường như đã là người của hai thế giới khác nhau.

Tiểu Phương đột nhiên cười cười, đòi chàng chưa bao giờ có nụ cười nặng nề như thế.

- Không ngờ người cũng đến tiễn đưa ta.

Tiểu Phương nói:

- Người đã đến để tiễn đưa ta, lại hà tất trả lại thanh kiếm này cho ta?

- Vì đây vốn là kiếm của người.

Giọng nói của Bốc Ứng hoàn toàn lạnh lùng:

- Người nên nhớ ta đã từng nói ta xưa nay không cần đồ của người sống.

Tiểu Phương đương nhiên nhớ. Có lẽ Bốc Ứng vốn không tiếp nhận bất cứ món đồ gì của chàng, kiếm của chàng, tình bằng hữu của chàng, cũng không tiếp nhận.

Bốc Ứng lại nói:

- Bây giờ người đã có kiếm của bản thân mình, tại sao vẫn còn không trả cho Chu Vân kiếm ở trong tay?

Tiểu Phương đem kiếm trả cho Chu Vân, lụa xanh quần quan cán kiếm đã bị mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay thấm ướt.

Bốc Ứng lại đột nhiên mỉm cười:

- Tại sao bây giờ người vẫn không đi? Có phải vẫn muốn tận mắt thấy ta giết y?

Câu hỏi này là nói với Chu Vân.

Chu Vân đành phải đi, tuy không muốn đi, cũng không thể không đi.

Tiểu Phương đột nhiên mỉm cười:

- Tại sao người nhất định muốn Chu Vân đi?

Tiểu Phương hỏi Bốc Ứng:

- Lúc người giết người tại sao sợ bị người khác nhìn thấy?

Chàng không đợi Bốc Ứng trả lời câu hỏi này, chàng biết Bốc Ứng nhất định sẽ không trả lời.

Chàng đã rút thanh kiếm của mình lên.

Thanh kiếm này đã theo Tiểu Phương nhiều năm rồi, mỗi lần chàng siết chặt cán kiếm, trong lòng tràn đầy cảm giác sung mãn, giống như nắm bàn tay của một bằng hữu tốt vậy.

Nhưng lần này lúc chàng cầm kiếm, thì giống như nắm chặt bàn tay của một người chết, bàn tay của người chết lạnh cứng, giống như nắm lần cuối cùng vĩnh biệt bằng hữu sắp chết đi.

Đây chính là cảm giác lúc nắm kiếm lần cuối cùng của một người học kiếm.

Nếu chàng chịu lưu lại đây, nếu chàng chịu để thanh kiếm này lại đây, Bốc Ứng tuyệt sẽ không xuất thủ.

Nhưng chàng không chịu.

Lúc chàng rút thanh kiếm từ dưới đất lên, thì cũng ngang như đã chôn bản thân mình ở dưới đất.

Bốc Ứng vẫn như u linh đứng ở đó, lạnh lùng nhìn Tiểu Phương.

Trong tay Bốc Ứng không có kiếm.

Bốc Ứng không dùng kiếm cũng có thể giết người.

Bốc Ứng đã dùng một bàn tay không có thể đón lấy lưỡi đao bổ đến như điện chớp của Vệ Ứng Bằng, bây giờ Bốc Ứng đương nhiên cũng có thể như vậy dùng đôi tay này để đón lấy kiếm của Tiểu Phương.

Kiếm của Tiểu Phương đã đâm ra, nơi mà kiếm của chàng đâm tới chính là trái tim của Bốc Ứng, cũng chính là trái tim của bản thân Tiểu Phương. Lúc chàng đâm kiếm ra, thì cũng ngang như đâm kiếm vào bản thân mình.

Bản thân chàng đã nhìn thấy “cái chết ” trong kiếm quang lấp lánh!

Kiếm quang đột nhiên dừng lại, dừng lại ở trước tim của Bốc Ứng, mũi kiếm đã đâm xuyên qua bạch y của Bốc Ứng.

Bốc Ứng vốn không xuất thủ, cơ hồ không nhúc nhích động đậy.

Trong tích tắc cuối cùng, Tiểu Phương mới dùng kiếm lại, Tiểu Phương dẫn đo ngắn người.

Chàng nhịn không được hỏi Bốc Ứng:

- Tại sao ngươi vẫn không xuất thủ?

Lúc chàng hỏi Bốc Ứng, thì Bốc Ứng cũng hỏi chàng:

- Tại sao ngươi không giết ta?

Hai người vẫn không trả lời câu hỏi của đối phương, vì hai người đều đã biết đáp án của nhau.

Bằng hữu!

Đây chính là đáp án duy nhất.

Trong tích tắc này, không những mũi kiếm dừng lại, tất cả mọi biến động trên thế gian này mơ hồ đều đã dừng lại.

Tại vì bọn họ đều đã phát hiện, bất kể chuyện của người khác biến đổi thế nào, thì bọn họ vẫn không thay đổi.

Bọn họ vẫn là bằng hữu.

Bằng hữu chân chính sẽ mãi mãi không trở thành thù địch.

Đèn lồng trên cần cao lại sáng lên.

Bốc Ứng đột nhiên quay người, nhìn thấy điểm đèn sáng xa xa như tinh quang, rất lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Người đi đi, đến dưới cây đèn đó, nơi có người đang đợi người.

Tiểu Phương không nói thêm gì nữa.

Bốc Ứng cũng không nói thêm gì nữa.

Có những chuyện không cần phải nói ra, tất cả những chuyện đẹp nhất trên thế gian này đều không cần phải nói ra.

Giấc mộng của chàng đang ở Giang Nam.

Giang Nam ở trong mộng của chàng.

Ánh đèn cũng xa xôi như Giang Nam, dưới ánh đèn đang có một người và hai ngựa.

Người là “Dương Quang”, ngựa là “Xích khuyển”, người và ngựa đều là bằng hữu của chàng, bằng hữu vĩnh viễn bất biến.

Dương Quang chỉ nói một câu ba chữ:

- Bọn ta đi!

*** Ánh sao còn xa hơn cả Giang Nam, nhưng ánh sao còn thấy được, chớ còn Giang Nam?

Mộng của chàng ở Giang Nam, trong mộng của chàng tràn đầy bi thương của lãng tử và ly sầu của du tử.

Chàng mãi mãi không quên nỗi thống khổ bi thương rầu rĩ lúc chàng vẫy tay từ biệt Giang Nam. Lúc này khi chàng muốn quay về Giang Nam, trong lòng chàng tại sao cũng có sự thống khổ bi thương rầu rĩ như vậy?

Dương Quang này giờ vẫn ở bên cạnh chàng, đột nhiên hỏi chàng:

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

- Giang Nam!

Giang Nam, chẳng qua chỉ là hai chữ mà thôi, nhưng nghe thấy hai chữ này, đôi mắt Dương Quang cũng lộ ra một vẻ như mộng như mơ.

Rất lâu sau, Tiểu Phương mới thở dài nói:

- Người chưa đến Giang Nam thì đều muốn đến Giang Nam, nhưng nếu muội đến Giang Nam rồi thì muội sẽ nhớ La Tát đấy.

- Muội tin như vậy.

- Sau khi ta quay về Giang Nam, nếu biết có người muốn đến La Tát, ta nhất định sẽ nhờ người ta mang một chút bánh Hoa quế và kẹo lá sen đến cho muội.

Tiểu Phương gượng cười nói:

- Muội tuy chưa nhìn thấy hoa quế Tam Thu và hoa sen Thập Lý, nhưng ăn một chút bánh hoa quế và kẹo lá sen thì cũng có còn hơn không.

Dương Quang trầm mặc rất lâu, đột nhiên cũng cười cười nói:

- Huynh không cần phải nhờ người mang đến cho muội.

Nàng cười rất kỳ quái:

- Muội sẽ tự mình đi mua.

- Muội tự đi mua?

Tiểu Phương nghe không hiểu lời nàng:

- Đi mua ở đâu?

- Đương nhiên là đi Giang Nam mua.

Tiểu Phương ngạc nhiên:

- Đi Giang Nam mua? Nàng cũng đi Giang Nam ư?

Dương Quang nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt rõ ràng cũng có giấc mộng Giang Nam, cũng có nỗi ly sầu.

Tiểu Phương khẽ thở dài:

- Muội sẽ không đi.

Tiểu Phương nói:

- Ta nhìn thấy ra nếu rời bỏ La Tát, muội sẽ vô cùng luyến tiếc, càng luyến tiếc hơn khi rời bỏ những bằng hữu đó.

- Muội luyến tiếc rồi bỏ bọn họ.

Dương Quang nói:

- Nhưng muội nhất định phải đến Giang Nam.

- Tại sao?

- Ưng ca muốn muội tiễn huynh, muốn muội tiễn huynh đến Giang Nam.

Dương Quang băng quơ nói:

- Huynh phải biết bất kể Ưng ca muốn muội làm gì, muội đều sẽ nghe lời.

Tiểu Phương lại gượng cười:

- Tại sao Bốc Ưng lại muốn muội tiễn đi xa như vậy? Lẽ nào Bốc Ưng cho rằng ta đã quên đường về nhà?

- Muội cũng không biết tại sao Ưng ca lại muốn muội tiễn huynh.

Dương Quang nói:

- Nhưng Ưng ca đã muốn muội tiễn huynh, thì muội sẽ tiễn huynh đến tận Giang Nam, huynh có dùng roi đuổi muội thì muội cũng không đi.

Nàng cũng đang cười, nhưng nàng cười rất là miễn cưỡng, vì nàng cũng giống như Tiểu Phương, cũng hiểu rõ ý của Bốc Ưng.

Bốc Ưng muốn nàng tiễn Tiểu Phương, chẳng qua là vì Bốc Ưng muốn thành toàn cho hai người, mọi người đều cho rằng bọn họ đã là một đôi tình nhân yêu thích nhau.

Tiểu Phương trầm mặc rất lâu, đột nhiên lại hỏi:

- Đến Giang Nam rồi, muội sẽ còn quay lại nữa hay không?

- Chưa!

Dương Quang trả lời không chút suy nghĩ:

- Bất kể đến nơi nào, muội cũng nhất định quay lại.

Nàng đột nhiên hỏi Tiểu Phương:

- Huynh có biết Bốc Ưng là gì của muội không?

- Là đại ca của muội.

Dương Quang khẽ thở dài:

- Thế nhưng muội không phải là muội muội của Bốc Ưng!

- Muội không phải à?

Tiểu Phương rất bất ngờ:

- Vậy muội là gì của Bốc Ưng?

- Muội là vị hôn thê của Bốc Ưng.

Dương Quang tiếp:

- Muội và Bốc Ưng đã có hôn ước rồi.

Tiểu Phương ngơ ngác.

Dương Quang trầm mặc rất lâu rồi mới nói:

- Bốc Ưng xưa nay không để cho huynh biết điều này, vì Bốc Ưng luôn cho rằng huynh rất thích muội, không muốn làm huynh bị kích động.

Tiểu Phương gượng cười.

Dương Quang lại nói:

- Hơn nữa Bốc Ứng lại cảm thấy bản thân mình đã già rồi, cảm thấy bản thân không xứng với muội, nên luôn mong muội kiếm được một nơi qui tụ tốt hơn, vì vậy... Tiểu Phương nói tiếp giùm nàng:

- Vì vậy Bốc Ứng mới muốn muội tiễn ta, tiễn đến Giang Nam.

Bốc Ứng là một con người như vậy, luôn lo nghĩ cho người khác, xưa nay ít chịu lo nghĩ cho bản thân mình.

Dương Quang cũng gượng cười:

- Nhưng vẻ ngoài của Bốc Ứng lại luôn tỏ ra lạnh lùng.

Nụ cười của nàng tuy âm đạm, nhưng đầy kiêu hãnh, kiêu hãnh vì Bốc Ứng.

- Bốc Ứng vì huynh mà không tiếc tranh chấp với đồng nghiệp của mình, thậm chí không tiếc lấy sinh mạng mình để đảm bảo huynh tuyệt sẽ không tiết lộ bí mật của bọn họ.

Dương Quang lại thở dài:

- Nhưng những chuyện này Bốc Ứng thà chết chứ cũng không nói với huynh, vì Bốc Ứng không muốn trong lòng huynh có gánh nặng, không muốn làm cho huynh cảm kích.

Tiểu Phương không nói gì thêm nữa.

Chàng sợ mình cầm giữ không được để những giọt lệ nóng hổi trào ra đầy mắt.

Nước mắt chàng không dễ chảy, cũng như những cảm kích trong lòng chàng xưa nay không dễ gì thổ lộ cho người khác biết.

Rất lâu sau, Dương Quang mới nói tiếp:

- Bất kể Ứng ca đối xử với muội như thế nào, muội đối với Ứng ca cũng không bao giờ thay đổi.

- Vì vậy bất kể muội đi đâu, thì nhất định cũng sẽ quay về.

Tiểu Phương nói.

Dương Quang nhìn chàng nhẹ nhàng hỏi:

- Huynh hiểu rõ ý muội chứ?

Ta đương nhiên hiểu rõ.

- Dương Quang cười, cười thật sự, nụ cười sáng lạn rực rỡ như ánh thái dương.

Nàng lại nắm tay Tiểu Phương, nắm còn chặt hơn lúc đầu.

- Muội biết huynh nhất định sẽ hiểu rõ.

Nàng nói:

- Muội cũng biết Ứng ca không nhìn lầm huynh, huynh đích xác là bằng hữu tốt của Ứng ca.

Lúc bọn họ đang cười thoải mái nhất, vui vẻ nhất, thì bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thống khổ.

Không phải rên rỉ, cũng không phải thở dốc, mà là tiếng kêu của một người lúc sự đau đớn đã đến cực hạn phát ra.

Tiếng kêu rất nhỏ, rất xa, nếu không phải là ở trong bóng đêm của đại sa mạc tịch mịch này, thì bọn họ rất có thể không nghe thấy.

Bây giờ thì bọn họ đã nghe thấy.

Nơi đây vẫn là vùng biên duyên của sa mạc, là một ốc đảo đã cạn khô.

Ốc đảo cạn khô, giống như nữ nhân về chiều, không cách gì lưu giữ bước chân của ai.

Dương Quang dẫn Tiểu Phương đi con đường này, không những vì ở đây hành nhân ít, cũng vì người khác không ngờ một người thông thuộc sa mạc như nàng mà đến một ốc đảo không có nước.

Không có nước, không có mạng sống, lữ nhân tránh xa, cây xanh chết khô, chỉ còn lại một gò đất vẫn ngoan cường như xưa, lạnh lùng ngồi nhìn sự thay đổi tang thương của nhân gian.

Âm thanh mà bọn họ nghe thấy, là từ phía sau gò đất này vang lên.

Phía sau gò đất có một cái cây khô, trên cây có treo một người, một người đáng lẽ phải chết sớm rồi.

Vô luận ai sau khi phải chịu đựng sự giày vò khốc liệt nhiều như người này, đều rất khó sống đến ngày hôm nay. Người này có thể sống đến ngày hôm nay, có lẽ là nhờ mụ chỉ có một nửa là người, còn nửa kia là ma.

Con người này chính là Thiên ma ngọc nữ Liễu Phân Phân.

Nếu không nhờ y phục của mụ cơ hồ Tiểu Phương cũng nhận không ra mụ chính là Liễu Phân Phân.

Liễu Phân Phân bị giày vò bất thành nhân hình, ngay tiếng rên rỉ cũng phát ra không nổi, chỉ có thể dùng đôi mắt đầy những tia máu, bộ dạng đáng thương nhìn Tiểu Phương.

Mụ không phải muốn Tiểu Phương cứu, bản thân mụ cũng biết bản thân chắc chắn sống không nổi.

Mụ chỉ cầu mau chết.

Tiểu Phương hiểu rõ ý của Liễu Phân Phân, Tiểu Phương cũng biết, nếu cho mụ một đao, đối với mụ lại là một hành vi nhân từ.

Nhưng chàng không xuất thủ, vì chàng cũng không biết phải làm như thế nào mới là đúng.

Bất kể như thế nào, con người này tóm lại vẫn còn chưa chết, không ai có quyền quyết định sự sống chết của mụ.

Dương Quang cũng đã quay đầu lại, nhưng nàng không nỡ nhìn.

- Bọn ta đi thôi.

Tiểu Phương không chịu đi.

Dương Quang thở dài nói:

- Huynh đã không thể cứu được mụ, lại cũng không nỡ giết, tại sao vẫn không chịu đi.

Bản thân Tiểu Phương cũng không thể nói ra được lý do.

Trong tính người có rất nhiều loại tình cảm không cách gì giải thích được, vì vậy mỗi người thường làm những chuyện mà ngay bản thân mình cũng không hiểu được.

Tiểu Phương chỉ muốn gỡ mụ từ trên cây xuống.

Dương Quang liền kéo tay chàng:

- Huynh tuyệt đối không thể đụng đến mụ.

- Tại sao?

- Vì huynh chỉ cần đụng đến, thì người khác sẽ biết ngay bọn ta đã đến nơi này, biết con đường mà chúng ta đi này.

- Người khác?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Người khác là ai?

Dương Quang không trả lời, vì người khác đã trả lời giùm cho nàng:

- Người khác chính là ta.

Giọng nói vang lên từ phía sau lưng Tiểu Phương.

Tiểu Phương ngay một chút cảm giác cũng không có, con người này như u linh đến ngay sau lưng chàng.

Xưa nay không ai biết được người này lúc nào đến, lúc nào đi.

Tiểu Phương siết chặt hai tay, đầu ngón tay lạnh băng.

Nhưng chàng không cảm thấy bất ngờ, vì chàng đã sớm biết Ban Sát Ba Ná tuyệt sẽ không buông tha cho chàng!

Về mặt Ban Sát Ba Ná không có một nụ cười êm ái, thần trí vẫn kiên cường như thép, nhãn thần vẫn sắc nhọn như dao.

Trên tay vẫn có cung bên hông vẫn có tên.

Dương Quang lại thở dài:

- Ta cho rằng người không ngờ ta sẽ dẫn Tiểu Phương đi con đường này, không ngờ người vẫn tìm được.

Nàng gượng cười:

- Chẳng trách nào mọi người đều nói, nếu Ban Sát Ba Ná đã truy đuổi theo người nào, thì giống như chó săn truy đuổi một con gà, xưa nay không một lần nào mà không đuổi được.

Ban Sát Ba Ná mơ hồ vốn không nghe thấy nàng nói gì, mà vẫn chăm chăm vào Liễu Phân Phân đang treo ở trên cây, đột nhiên nói:

- Các người có biết ai họ độc thủ với mụ không?

- Người biết ư?

Dương Quang hỏi:

- Là ai?

Ban Sát Ba Ná trầm mặc hồi lâu mới nói ra một cái tên:

- Là Kim Thủ.

- Kim Thủ? Kim Thủ là ai?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Kim Thủ không phải là một con người, mà là một tổ chức, là một tổ chức mà Lữ Tam dùng vàng mua chuộc.

- Kim Thủ là biệt hiệu của bọn họ ư?

Tiểu Phương cũng buột miệng:

- Trước đây tại sao bọn ta không nghe thấy?

- Ngay cả ta cũng gần đây mới biết.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Thiết Dực. Vệ Ứng Bằng, Liễu Phân Phân đều là người của tổ chức này.

- Liễu Phân Phân đã là người của tổ chức này, thì tại sao bọn họ lại đối xử với mụ như vậy?

Dương Quang không biết nguyên nhân ở bên trong, nhưng Tiểu Phương biết:

- Vì mụ đã bán đứng bọn họ!

Trong cái lều có treo chiếc lông chim ưng màu đen đỏ, mụ đã muốn đồng bọn của mụ mỗi người để lại một bàn tay.

Lúc này Tiểu Phương mới hiểu rõ, tại sao lần đó Bốc Ứng dễ dàng buông tha cho Liễu Phân Phân.

Bốc Ứng đã tính kỹ đồng bọn của mụ chắc chắn sẽ không buông tha cho mụ.

Con người mắt Ban Sát Ba Ná co rút lại, nhãn thần sắc nhọn, đột nhiên cười nhạt:

- Không ngờ bọn họ vẫn còn lưu lại ở đây không đi.

Dương Quang lại hỏi:

- Bọn họ cố ý treo Liễu Phân Phân ở đây, có phải là cố ý thị uy với bọn ta?

Nàng lại trả lời cho chính nàng:

- Nhất định là vậy, vì vậy huynh phải mau chóng đi kiếm bọn họ, cho bọn họ biết mặt một chút.

Nàng lại kéo tay của Tiểu Phương, kéo Tiểu Phương đến chỗ nghỉ ngựa của bọn họ.

- Bọn ta cũng phải đi.

Ban Sát Ba Ná đã đưa cung lên, ngăn chặn đường đi của bọn họ.

- Người đi, hấn ở lại.

- Người muốn hấn lưu lại làm gì?

Dương Quang cố ý giả bộ không hiểu:

- Có phải muốn hấn theo người uống rượu?

- Không phải!

Câu hỏi này vốn không cần trả lời, Ban Sát Ba Ná lại trả lời rất nghiêm túc thận trọng.

Dương Quang lại thở dài:

- Ta cũng biết người đương nhiên không phải muốn hấn theo người uống rượu, lúc người giết người thì không bao giờ uống rượu.

Ban Sát Ba Ná thừa nhận, ánh mắt lộ sát cơ:

- Người biết rõ tại sao còn hỏi?

- Vì ta chẳng qua chỉ Phương huynh muốn theo người uống rượu mà thôi!

Thái độ của Dương Quang trở nên nghiêm túc cẩn trọng:

- Vì người chắc chắn giết không nổi Phương huynh.

Ban Sát Ba Ná cười nhạt:

- Ta hiểu rõ ý của người!

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Hai người các người có thể cùng xuất thủ, chỉ cần có thể giết được ta, thì người có thể mang hấn đi.

Ban Sát Ba Ná nhấn mạnh từng chữ nói:

- Chỉ có giết chết ta thì người mới có thể mang được hấn đi.

Dương Quang lại thở dài:

- Người lầm rồi, người vốn không hiểu rõ ý của ta, ta vốn không muốn giết người, nhưng người cũng tuyệt không thể giết Phương huynh nếu không thì.. - Nếu không thì thế nào?

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Lúc hấn muốn đi, không ai ngăn cản được hấn, lúc ta muốn giết người, thì cũng không ai có thể ngăn cản được ta.

Hữu thủ của Ban Sát Ba Ná nắm chắc cung, dùng hai ngón tay trở và giữa của tả thủ nhón lấy một chiếc lông tên:

- Trừ phi lần này hắn vẫn có thể tránh được năm mũi tên của ta.

Cung của Ban Sát Ba Ná đã căng, tên đã ở trên dây, Ngũ Hoa thần tiễn bách phát bách trúng.

Dương Quang đột nhiên kêu lớn:

- Ta cũng không biết Phương huynh có thể tránh được tên của người hay không, nhưng ta biết, tên này của người bắn ra, kẻ bị bắn chết chắc chắn không phải là một mình hắn.

Ban Sát Ba Ná cười nhạt:

- Người muốn chết theo hắn?

16. Kẻ Quỷ Chết

Dương Quang nói:

- Ta không muốn.

Nàng lại cười cười:

- Nhưng ta chỉ biết, nếu người giết hắn, thì sẽ có một người khác chết theo.

Ban Sát Ba Ná không thể không hỏi:

- Ai? Kẻ khác đó là ai?

- Là Ba Oa.

Nàng điềm nhiên nói tiếp:

- Bốc Ứng muốn ta nói với người, nếu người giết chết Tiểu Phương, thì Ba Oa cũng sẽ chết, hôm nay người giết Tiểu Phương, Ba Oa chắc chắn sẽ không sống đến ngày mai.

Cung của Ban Sát Ba Ná ở trên tay, tên ở trên dây, nhưng toàn thân y đã cứng đờ, ngay ngón tay khấu vào tên cũng cứng đờ.

Ban Sát Ba Ná hiểu rõ Bốc Ứng.

Không ai có thể hiểu rõ Bốc Ứng hơn Ba Ná.

Những lời Bốc Ứng nói giống như tên của Ban Sát Ba Ná bắn ra, lời của Bốc Ứng đã nói ra còn mũi tên của Ba Ná vẫn còn chưa rời dây.

Nhưng tên đã ở trên dây, làm thế nào không bắn ra được chứ?

Đột nhiên “păng” một tiếng, cung bật ra, dây cung đã bị Ban Sát Ba Ná kéo đứt.

Sát khí của Ban Sát Ba Ná cũng theo dây cung đứt mà tiết xuất.

- Các người quả thật là bằng hữu tốt.

Ba Ná thở dài:

- Ta chưa bao giờ nghĩ rằng các người là bằng hữu tốt như vậy.

Đêm càng khuya hơn.

Nói xong câu này, Ban Sát Ba Ná liền chậm rãi quay người đi vào bóng tối.

Bóng tối mênh mang, vắng lặng vô tận.

Nhìn bóng Ban Sát Ba Ná, Dương Quang không khỏi thở dài:

- Người chưa bao giờ nghĩ rằng bọn họ là bằng hữu tốt như vậy, có lẽ chỉ vì bản thân người chưa bao giờ coi trọng bằng hữu.

Ban Sát Ba Ná chậm rãi gặt đầu:

- Có lẽ như vậy...

Câu nói này vẫn còn chưa dứt, thân hình Ban Sát Ba Ná đột nhiên trở nên rất căng thẳng, đột ngột nằm sấp xuống mặt đất, ép sát tai trái xuống. Ánh sao chiếu vào mặt, vẻ mặt Ban Sát Ba Ná lộ ra một vẻ kỳ quái.

Ban Sát Ba Ná nghe thấy những âm thanh mà người khác không thể nghe được.

Dương Quang nhin không được vội hỏi nhỏ:

- Người nghe thấy gì?

- Người.

- Người?

Dương Quang lại hỏi:

- Có người đến?

- Ừ!

- Đến đây?

- Ừ!

- Đến bao nhiêu người?

Ban Sát Ba Ná không trả lời, cũng không cần thiết phải trả lời, vì lúc này Tiểu Phương và Dương Quang chắc chắn có thể nghe thấy những âm thanh mà vừa rồi y đã nghe thấy.

Một loại tiếng vó ngựa rất nhẹ đến rất mau, trong nháy mắt bọn họ đã có thể nghe thấy rất rõ, người ngựa đúng là đang đi về phía bọn họ, ít nhất cũng ba bốn mươi người, ba bốn mươi ngựa.

Ban Sát Ba Ná đã bật dậy, nói nhỏ:

- Các người đi theo ta.

“Xích khuyến” của Tiểu Phương và ngựa của Dương Quang đang nấp ở dưới một cái cây khô bên cái hồ đã cạn khô.

Ban Sát Ba Ná phóng tới, vỗ nhẹ đầu ngựa, rồi tháo cỡi dây cương, dẫn hai ngựa quay vào phía sau một gò cát khá thấp khác, rồi bỗng ngáng ngã Xích khuyến, dùng ngựa của mình đè lên đầu Xích khuyến.

Xích khuyến xưa nay cương cứng khó thuận, nhưng dưới bàn tay của Ban Sát Ba Ná, đã hoàn toàn không chút giãy giụa phản ứng.

Lúc Ban Sát Ba Ná xuất thủ thì cũng đã ra ám hiệu cho Dương Quang, nàng cũng ngay lập tức dùng cách thức giống như vậy để khống chế con ngựa kia.

Cách thứ bọn họ sử dụng nhanh chóng hữu hiệu.

Lúc này tiếng vó ngựa từ xa đã đến gần, sau đó đã có thể nhìn thấy một hàng người ngựa phóng vào ốc đảo đã cạn khô này.

Một hàng ba mươi bảy con người, ba mươi sáu con ngựa, người cuối cùng không phải cưỡi ngựa mà cưỡi lừa.

Con người này cao lớn mập mạp, nhưng con lừa lại nhỏ ốm.

Con lừa tuy nhỏ ốm, nhưng trông rất mạnh mẽ, mang một con người như vậy, nhưng vẫn đuổi kịp ba mươi sáu con ngựa phía trước.

Người cỡi lừa tuy cao lớn mập mạp, nhưng không hề có một chút khí khái uy vũ hùng tráng, ăn mặc cũng rất tùy tiện, đi theo phía sau ba mươi sáu kỵ sĩ đeo trường kiếm cỡi ngựa to khỏe phục sức đẹp để trông giống như một tên tạp dịch đi theo hầu chủ!

Nhưng kỳ quái là những chiến sĩ này thái độ đối với người cỡi lừa rất là tôn kính, thậm chí còn có vẻ sợ hãi.

Sau khi ba mươi sáu người cỡi ngựa xuống ngựa, liền ngay lập tức cung kính kính cẩn cúi đầu chào mừng tay đứng nghiêm ở hai bên, ngay thở cũng không dám.

Người cỡi lừa đưa mắt nhìn xung quanh một hồi lâu rồi mới chậm rãi bước xuống, khuôn mặt đỏ ửng hồng trông vừa chân thật vừa trung hậu, vẻ mặt vẫn mang vẻ hoang mang do dự lại nhìn khắp xung quanh hồi lâu, rồi đưa tay vẫy vẫy một đại hán chậm rãi hỏi:

- Người nói là nơi đây à?

- Phải!

- Ta nhớ người dường như nói nơi đây là một ốc đảo.

- Phải!

- Ốc đảo thì có nước?

- Phải!

- Nước ở đâu?

Con người này thở dài tiếp:

- Mà sao ngay một giọt ta cũng không thấy?

Đại hán rũ đầu, góc trán đỉnh mũi đầm ướt những giọt mồ hôi còn lớn hơn cả hạt đậu, hai chân như phát run giọng nói cũng bắt đầu phát run:

- Ba năm trước tại hạ đã đến nơi này, nơi đây đích xác là một ốc đảo, đích xác có nước, không ngờ bây giờ lại cạn khô.

- Không ngờ thật là không ngờ.

Người cỡi lừa thở dài, chợt lại hỏi đại hán:

- Gần đây thân thể người khỏe chứ?

- Vẫn khỏe.

- Có sinh bệnh gì không?

- Không.

Người cỡi lừa lại thở dài:

- Vậy thì ta đoán người chắc chắn cũng không ngờ mình sẽ chết.

Đại hán đột nhiên ngẩng đầu vẻ mặt vốn tràn đầy vẻ sợ hãi cùng cực, nay chợt nở một nụ cười.

Lúc này mà y vẫn có thể cười được, là chuyện mà mọi người không thể ngờ.

Người cỡi lừa cũng cảm thấy bất ngờ, nhin không được hỏi:

- Người cảm thấy đáng cười lắm sao?

- Tại ha.....tại ha.....tại ha.....

Đại hán vẫn cười, nụ cười trông vừa vui vẻ vừa thần bí, nhưng giọng nói tràn đầy vẻ sợ hãi, đột nhiên từ từ quỳ xuống, lúc quỳ xuống mơ hồ cười rất vui vẻ.

Y đương nhiên cũng nhìn thấy sát cơ của người mập, rõ ràng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn có thể cười được, rõ ràng cười rất vui vẻ, nhưng lại cứ vẫn sợ hãi vô cùng.

Một con người bình thường tuyệt sẽ không như vậy, con người này có phải vì sợ mà phát điên?

Đồng bọn của đại hán đang ngạc nhiên nhìn, những khuôn mặt vốn rất kinh ngạc, đột nhiên toàn bộ đều nở một nụ cười, vừa vui vẻ vừa thần bí, một nụ cười hoàn toàn giống như đại hán lúc này.

Sau đó ba mươi lăm con người cũng đồng loạt quỳ xuống, lúc quỳ xuống mơ hồ cười cũng rất là vui vẻ.

Người mập cồi lừa biến sắc kinh ngạc sợ hãi.

Lúc sắc diện người mập vừa mới bắt đầu biến đổi, thì vẻ mặt cũng chợt nở ra một nụ cười, vừa vui vẻ vừa thần bí, một nụ cười hoàn toàn giống như ba mươi sáu con người kia.

Sau đó người mập cũng quỳ xuống.

Ba mươi bảy con người quỳ xuống không nhúc nhích, không những thân hình nguyên tư thế ban đầu mà vẻ mặt cũng giữ nụ cười như vậy.

Ba mươi bảy con người vẫn cười, giống như đồng thười nhìn thấy một chuyện khiến bọn họ rất là vui vẻ.

Dương Quang đột nhiên nắm lấy tay Tiểu Phương, tay của nàng lạnh băng ẩm ướt, tay của Tiểu Phương cũng giống như vậy.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ của ba mươi bảy con người này, bọn họ không hề cảm thấy một chút vui vẻ nào, mà chỉ cảm thấy một sự bí hiểm đáng sợ khó tả.

Bọn họ cũng không biết chuyện này là như thế nào, nhưng trong lòng bọn họ cũng có một nỗi sợ hãi khôn lường.

Đêm dài mênh mang vẫn còn chưa trôi qua, sa mạc bao trùm màu đen tịch tĩnh, ba mươi bảy con người vẫn không nhúc nhích quỳ ở đó, vẻ mặt vẫn giữ nguyên nụ cười như vậy.

Nhưng lúc này nụ cười của bọn họ xem ra không vui vẻ chút nào.

Nụ cười của bọn họ cứng đờ.

Toàn thân bọn họ cứng đờ.

Lúc bọn họ quỳ xuống, bọn họ đã chết, vừa quỳ xuống là đã chết.

Lúc bọn họ chết, chính là lúc bọn họ quỳ xuống, cũng chính là lúc bọn họ cười vui vẻ nhất.

Lúc bọn họ chết tại sao lại cười?

Tại sao bọn họ quỳ chết?

Tiểu Phương muốn hỏi Ban Sát Ba Ná, Dương Quang cũng muốn hỏi, có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Trong sa mạc thần bí vô tình này, nếu còn có người có thể giải thích chuyện thần bí đáng sợ này, thì người đó rõ ràng chính là Ban Sát Ba Ná.

Nhưng Ban Sát Ba Ná không để cho bọn họ hỏi.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên rút ra một chiếc bình gỗ mun đen sẫm dùng ngón út và ngón áp út nhón lấy bình, dùng ngón cái và ngón trỏ mở nút bình, từ trong bình đổ ra một chút bột vụn xoa lên mũi của hai con ngựa.

Ngựa vốn sắp dần động đậy, ngay lập tức không động đậy nữa.

Ban Sát Ba Ná không những không cho người lên tiếng, mà cũng không cho ngựa lên tiếng.

Ba mươi bảy con người ở trước gò cát đã chết, người chết thì không nghe thấy gì hết.

Thế thì tại sao Ban Sát Ba Ná lại không dám lên tiếng?

Y sợ ai nghe thấy?

Ban Sát Ba Ná không những lạnh lùng bình tĩnh mà còn rất kiêu hãnh, luôn luôn tràn đầy sự tự tin vào bản thân, đối với người khác không chút sợ hãi, mọi người đều thừa nhận trên thế gian này có rất ít chuyện có thể khiến Ban Sát Ba Ná sợ hãi.

Nhưng lúc này Ban Sát Ba Ná cũng đã biến sắc, trông thậm chí còn sợ hãi hơn cả Tiểu Phương và Dương Quang.

Vì chuyện mà Ban Sát Ba Ná biết còn nhiều hơn bọn họ.

Y không những biết những người này đều đã trúng độc hơn nữa còn biết độc mà họ trúng chính là độc của Âm Linh đáng sợ nhất trong đồn đại.

Độc tính vô sắc vô vị, lúc đến vô ảnh vô hình, người hạ độc cũng giống như âm hồn u linh phiêu bồng bí hiểm, đến đi không tung tích.

Xưa nay không có ai biết người hạ độc là ai, dùng cách gì để hạ độc, cũng không ai biết bản thân mình trúng độc lúc nào, đến lúc biết được bản thân mình đã trúng độc thì không còn cách gì cứu chữa được nữa. Khuôn mặt bọn họ do độc tính phát tác mà nhăm nhúm biến hình, thân thể bọn họ cũng do cơ thịt co giật mà quỵ xuống.

Âm Linh độc sát có thể vẫn ở ngoài ngàn dặm, mà cũng có thể ở sát ngay bên cạnh họ.

Bất kể Âm Linh độc sát ở đâu, sớm muộn gì cũng sẽ đến xem những người đã chết ở dưới độc thủ của mình, giống như một người thợ nổi tiếng sau khi đã hoàn thành tác phẩm, cũng không khỏi phải đến thưởng thức kiệt tác của mình, nhưng xưa nay chưa có ai còn sống để nhìn thấy được chân diện mục của Âm Linh độc sát, vì Âm Linh độc sát chắc chắn phải đợi sau khi tất cả đối tượng đều chết hết thì mới đến. Âm Linh độc sát thường sắp xếp bọn họ chết ở một nơi tịch mịch hoang vắng có rất ít người đến.

Ồ đảo này vốn rất ít có dấu chân người, lúc này những người này đều đã chết sạch.

Vì vậy Âm Linh sẽ mau chóng đến.

Tóm lại Âm Linh là một người như thế nào? Là nam hay nữ? Già hay trẻ?

Là người hay là u linh quỷ hồn?

Trái tim của Ban Sát Ba Ná đang đập rất nhanh.

Ba Ná biết nếu Âm Linh phát hiện ở đây vẫn có người sống, thì người sống này nếu muốn sống tiếp rất khó.

Đêm trường mệnh mang đã sắp trôi qua, quần áo ướt đầm mồ hôi đã bị gió lạnh thấu xương thổi khô.

Bầu trời tối đã trở nên một màu xám chết chóc còn tăm tối hơn cả bóng tối.

Ba mươi bảy con người quỳ chết vẫn còn quỳ thẳng ở dưới bầu trời xám chết chóc, đợi Âm Linh độc sát đến xem họ lần cuối cùng.

Nhưng kẻ đến đầu tiên không phải là Âm Linh, mà là một con chim ưng.

Chim ưng ăn xác chết.

Chim ưng đang lượn vòng.

Bầu trời màu xám chết chóc dần dần trở thành màu trắng, dần dần trở thành màu trắng như đôi mắt người chết.

Con chim ưng ăn xác chết lượn vòng đột nhiên hạ xuống, hạ xuống thân thể của một kẻ quỳ chết, dùng chiếc mỏ sắc cứng như dùi thép mổ đôi mắt của người này.

Đây là miếng mồi đầu tiên của nó.

Lúc nó chuẩn bị tiếp tục hưởng thụ bữa ăn sáng phong phú của mình, thì đôi cánh của nó đột ngột co rút cong vặn lại.

Nó không phải quỳ chết.

Chim ưng không quỳ xuống, nhưng chim ưng cũng sẽ chết.

Độc của Âm Linh đã tràn đầy mỗi một phần máu thịt của những người chết này, con chim ưng mổ ăn máu của người chết, chim ưng cũng sẽ bị độc sát.

Tiểu Phương cảm thấy ngực rất nóng, nóng đến nỗi khí thoát không ra, dạ dày cũng đang co rút lại, mơ hồ ngay nước đắng cũng muốn thoát ra ngoài.

Đúng vào lúc này, chàng nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ.

Chàng nghe thấy tiếng chó sủa.

Tiếng chó sủa thì không kỳ lạ. Ở thành thị nông thôn vùng Giang Nam, mỗi ngày chàng đều nghe thấy tiếng chó sủa, muốn không nghe thấy rất khó.

Nhưng ở cái nơi hoang lạnh biên thùy này, vào một buổi sáng âm u hàn lạnh như thế này, không ai có thể ngờ bản thân mình sẽ nghe thấy tiếng chó sủa, đương nhiên càng không ngờ bản thân sẽ nhìn thấy một con chó.

Tiểu Phương lại nhìn thấy một con chó.

Kể đến thứ hai cũng không phải là Âm Linh, mà là một con chó.

Một con chó giống như sư tử dễ thương trắng như tuyết.

Bầu trời cơ hồ đã sáng lắm rồi.

Con chó sư tử dễ thương trắng như tuyết sủa gâu gâu, chạy đến với một tư thái rất sinh động hoạt bát dễ thương, giống như một con chó nhỏ rất được cưng chiều, chạy vào khuê phòng chủ nhân của nó.

Nó biế chủ nhân dịu dàng của nó tuyệt sẽ không trách phạt, vì vậy nó nhìn thấy vật gì cũng muốn cắn một cái, nhìn thấy chiếc hài thêu hoa của chủ nhân nó cũng muốn cắn một cái.

Chỉ tiếc đây không phải là khuê phòng của thiên kim tiểu thư, nơi đây không có đại tiểu thư dịu dàng, mà cũng chẳng có hài thêu hoa.

Nơi đây chỉ có người chết, chân người chết chỉ mang ủng da.

Con chó sư tử dễ thương trắng như tuyết này vẫn cắn một cái, nhưng không phải cắn vào ủng da, mà là cắn vào chân người chết.

Người chết không thấy đau, cũng không có phản ứng. Nhưng Dương Quang có hơi đau lòng.

Giống như những nữ nhân mười tám mười chín tuổi, nàng cũng rất thích loại chó nhỏ dễ thương trắng như tuyết này.

Nàng không nỡ nhìn thấy con chó nhỏ dễ thương vậy bị độc sát như con chim ưng.

Nàng không đành nhìn, nhưng lại nhịn không được phải nhìn.

Vì vậy mà nàng đã nhìn thấy quái sự.

Con chó nhỏ này không những không bị độc sát, mà trái lại càng trở nên hoạt bát, đùa chơi, dễ thương hơn, giống như vừa mới ăn qua thức ăn ngon mà chủ nhân của nó tự tay đưa cho nó, cũng muốn báo đáp lại với tư thái dễ thương nhất để giành được lòng vui sướng của chủ nhân nó, vì vậy mãi không ngừng kêu, không ngừng vẫy đuôi.

Nó đã nghe thấy chủ nhân nó đang kêu nó:

- Tiểu lão hổ, mau mau mau, để Ma ma hôn hôn người, ôm ôm người.

Nó là một con chó nhỏ không phải con cạp nhỏ, ma ma của nó không phải là chó mà là người.

Là một con người rất dễ thương, da trắng như tuyết, đôi mắt linh hoạt, mái tóc đen mượt chải thành mười bảy mười tám cái bím nhỏ, mỗi cái bím đều dùng dây tơ đỏ kết thành nút hình bướm.

Ở Giang Nam sơn minh thủy tú, vào tháng ba ánh xuân tươi sáng, hoa nở cỏ mọc, ở ven suối nhỏ mà Tây Thi đã từng giặt lụa, cũng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một nữ nhân dễ thương như vậy.

Nhưng vào lúc này, không ai ngờ là mình có thể gặp một nữ nhân như vậy.

Nàng đương nhiên không phải là Âm Linh, tuyệt không phải!

Nàng là ai? Tại sao lại đến nơi này, lại còn mang theo con chó nhỏ?

Nếu không phải còn có ba mươi bảy người chết còn quỳ ở đó, Dương Quang chắc chắn sẽ chạy tới gò cát hỏi nàng, sẽ chia cho nàng một bát sữa dê chua chua ngọt ngọt trong hành trang của mình, sẽ hỏi nàng có đến La Tát chưa, có muốn kết giao bằng hữu với Tiểu Phương hay không.

Ý nghĩ này của Dương Quang mau chóng bị chính bản thân nàng dập tắt, cho dù không có người chết nàng cũng không chạy ra.

Vì nàng chợt nhìn thấy một người còn đáng sợ hơn cả người chết, mặc y phục trắng như tuyết, giống như quỷ hồn đột nhiên xuất hiện phía sau tiểu cô nương mười bảy mười tám có bím tóc nhỏ này.

Người mặc y phục trắng như tuyết tuyệt đối không thể xem là một kẻ xấu xí, thân hình cao cao thuôn dài thẳng đứng, y phục trắng tuyết ngay ngắn sạch sẽ hợp người, hơn nữa ngũ quan rất là anh tuấn.

Thậm chí người này còn đẹp hơn đại đa số nam nhân, nhưng vô luận ai nhìn thấy người này cũng sợ hãi toát mồ hôi.

Con người này mơ hồ như trong suốt, những chỗ lộ ra ngoài y phục đều trong suốt, mỗi một huyết quản mỗi một sợi gân, thậm chí ngay mỗi đốt xương cũng có thể nhìn thấy rất rõ.

Lớp da trên toàn thân của con người này giống như lớp thủy tinh.

Dương Quang cơ hồ nhin không được muốn kêu lên, kêu tiểu cô nương đó chạy mau, chạy càng nhanh càng tốt.

Nàng không thể không lo lắng cho tiểu cô nương đó.

Con người thủy tinh này có phải là đến vì tiểu cô nương đó? Sẽ đối xử với cô thế nào?

Cho dù y không đụng vào, mà chỉ cần cô nương đó nhìn thấy một con người như vậy đứng ở sau lưng mình, thì cũng sẽ sợ chết đi.

Nhưng bây giờ tiểu cô nương đó đã nhìn thấy y.

Nàng không những không có một chút sợ hãi, trái lại còn cao hứng nhảy bật lên, ôm lấy cổ của y, hôn hôn vào khuôn mặt trong suốt của y.

Con người thủy tinh biết cười, hơn nữa còn biết nói, giọng nói tràn đầy những tình cảm ưu ái, nhưng lời y nói ra lại khiến người khác phải sợ hãi cả mình:

- Có phải toàn bộ đã chết rồi phải không?

Y vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của tiểu cô nương rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải đã chết sạch rồi phải không?

- Đương nhiên toàn bộ đều đã chết!

Tiểu cô nương trả lời:

- Có cần phải kêu Tiểu lão hồ đi cắn thử bọn họ một cái nữa hay không?

Nàng nháy mắt cười tiếp:

- Không để cho bọn họ nhìn thấy vàng thái dương hôm nay, bọn họ làm thế nào sống đến lúc vầng thái dương mọc lên.

Dương Quang không khỏi nắm nhẹ lấy tay của Tiểu Phương, tay hai người còn lạnh hơn cả lúc này.

Người thủy tinh này chính là Âm Linh.

Con chó nhỏ vừa rồi đi cắn chân những người chết đó, chính là để thử xem bọn họ có phải đã thật sự chết chưa, chỉ có người chết mới không thấy đau.

Phải đợi đến lúc mọi người đều đã chết, Âm Linh mới xuất hiện.

Nhưng Dương Quang vẫn chưa chết, Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná cũng vẫn chưa chết.

Bọn họ cuối cùng cũng đã sống sót để thấy chân diện mục của Âm Linh.

Bọn họ có thể còn sống sót được bao lâu?

Âm Linh rất có thể đã phát hiện ra bọn họ, đã phóng độc vô sắc vô vị vô ảnh vô hình đó, phát ra ở trong gió, ở trong không khí, lúc bọn họ phát hiện bản thân mình trúng độc, thì đã quỳ xuống rồi!

Quỳ xuống chết!

Một người cho dù phải chết cũng không thể quỳ mà chết.

Tại sao không dứt khoát đi ra liều mình với Âm Linh một phen?

Dương Quang cơ hồ chịu không nổi muốn xông ra, nhưng vào lúc này nàng lại nhìn thấy một chuyện đáng sợ.

Trong ba mươi bảy người quỳ chết, lại có một người đột nhiên sống lại.

Người chết sống lại chính là người mập cỡi lừa!

Thân hình cao lớn mập mạp của y giống như cá chép từ Hoàng Hà vọt tung lên, bắn ra một tia ngân quang.

Ngân quang lóe lên, rơi lên thân hình của người thủy tinh, chính là một cái lưới.

Người mập ưỡn thẳng người trên không, lộn người đáp xuống một cái cây khô, nhấc cái lưới bạc lên.

Người thủy tinh ngay lập tức trở thành cá trong lưới.

Một con người nếu thật sự đã chết thì sẽ không bao giờ sống lại, mỗi người chỉ có một mạng sống, chỉ có thể chết một lần.

Người mập này đương nhiên cũng không ngoại lệ:

- Người có nghĩ rằng ta vẫn còn chưa chết không?

Người mập cười lớn:

- Người có nghĩ rằng trên thế gian này còn có người mà người đánh độc không chết không?

Người mập cười rất là vui vẻ, chuyện này gã thật sự rất là đắc ý.

Nhưng nụ cười của gã cũng phải kết thúc, vì gã đã nhìn thấy một chuyện mà gã không thể ngờ được.

Gã nhìn thấy tiểu cô nương này cũng đang cười.

Vừa rồi tiểu cô nương ôm người thủy tinh này hôn, quan hệ giữa bọn họ đương nhiên rất thân mật, bây giờ người thân của nàng bỗng bị treo lên, nàng phải cảm thấy rất kinh ngạc, rất phẫn nộ, rất khó chịu mới đúng, nếu nàng không dám liều mình với người mập, thì phải mau chóng đào thoát.

Nhưng nàng lại vẫn cười, không những đang cười, mà còn vỗ tay, không những cười rất vui vẻ, mà vỗ tay cũng rất hăng hái.

- Hảo công phu, bản lĩnh lắm!

Tiểu cô nương vỗ tay cười cười:

- Cho dù bản lĩnh khác của người không tuyệt lắm, nhưng bản lĩnh giả chết chắc chắn có thể xem là Thiên hạ đệ nhất.

Nàng lại hỏi:

- Vừa rồi lúc tiểu lão hồ cắn người, lẽ nào người không cảm thấy một chút đau đớn sao?

Người mập cười nói:

- Ai nói ta không đau, ta đau đến chết được.

- Làm sao người có thể chịu nổi?

- Nghĩ đến Âm tiên sinh hoành hành thiên hạ, vô luận ai nghe thấy cũng phải khiếp sợ, bị ta dùng lưới treo lên, thì có đau đến mấy ta cũng chịu được.

- Hữu lý, rất hữu lý.

Tiểu cô nương chợt cười nói:

- Chủ hiệu Hồ Đại nói nghe rất có lý.

Lúc này Dương Quang mới biết người mập này họ Hồ, hơn nữa còn là một chủ hiệu lớn.

Ở phương bắc, chủ hiệu lớn cũng chính là đại chủ nhân, họ Hồ trông ra cũng có mấy phần tướng mạo giống đại chủ nhân.

Tiểu cô nương đột nhiên thở dài nói:

- Nhưng không ngờ chủ hiệu Hồ Đại hôm nay lại nói sai một chuyện.

- Chuyện gì?

- Con người mà bị chủ hiệu Hồ Đại treo lên đó không phải là Âm tiên sinh.

Tiểu cô nương nói:

- Các hạ vốn không nên gọi Âm Linh mà mọi người nghe thấy đều khiếp sợ đó là Âm tiên sinh.

- Ta phải xưng hô như thế nào?

- Các hạ nên gọi là Âm đại tiểu thư.

Nàng lại cười nói:

- Ít ra cũng nên gọi là Âm đại cô nương!

Chủ hiệu Hồ Đại đương nhiên phải hỏi:

- Âm đại tiểu thư ở đâu?

- Ở đây, ở trước mặt các hạ.

Nàng chỉ vào mũi của mình:

- Ta chính là Âm đại tiểu thư, Âm đại cô nương cũng là ta.

Chủ hiệu Hồ Đại cười không nổi.

Không ai ngờ tiểu cô nương tóc chải mười bảy mười tám bím, tay ôm chó nhỏ, cười rất dễ thương này lại chính là Âm Linh.

Âm cô nương lại ôm lấy con chó nhỏ của mình. Nàng đột nhiên nói với chủ hiệu Hồ Đại lúc này đã cười không nổi này:

- Người khác nghe ta xưng các hạ là chủ hiệu, nhất định cho rằng nhiều nhất chẳng qua chỉ là chủ hiệu của một tiệm cơm nhỏ mà thôi.

Chủ hiệu Hồ Đại thở dài nói:

- Ta cũng mong như vậy, chủ hiệu của những tiệm cơm nhỏ đó, phiền não nhất định sẽ ít hơn ta nhiều.

Âm đại cô nương chợt cất tiếng ca:

- Yến Bắc có tam bảo đường, danh tiếng lừng thiên hạ. Trong tam bảo đường có tam bảo, ai nhìn thấy người đó sẽ không may và hai mắt sẽ đổ lệ.

- Tiếc là các hạ vẫn cứ là chủ hiệu của Tam Bảo đường, muốn giấu cũng giấu không được.

Nàng chợt hỏi tiếp:

- Các hạ có thể nói cho ta nghe, Tam Bảo đường của chàng hạ tóm lại có ba món bảo nào?

Chủ hiệu Hồ Đại mỉm cười:

- Người nói đi?

Âm đại tiểu thư nhìn thẳng chủ hiệu Hồ Đại, nói:

- Cái lưới biết treo người này là một bảo.

- Đương nhiên là vậy.

- Nghe nói các hạ còn có một ...

(thiếu trang 1 trang)

17. Kẻ Quỷ Chết (2)

(thiếu 1 trang)

... không phải là bảo, thì làm thế nào mà độc không giết được?

- Chính vì trong giang hồ nói các hạ độc không giết được, vì vậy ta mới muốn thử các hạ.

- Bây giờ thì tiểu thư đã thử rồi đó.

Chủ hiệu Hồ Đại nói:

- Đường như đã đến phiên ta thử tiểu thư.

- Thử gì? Thử như thế nào?

- Thử xem tiểu thư có thể tránh được Phụng Hoàng triển xí của ta hay không!

Hồ Đại tuy vẫn đang cười, nhưng đôi mắt đã lộ sát cơ.

Thân hình Hồ Đại tuy không nhúc nhích, nhưng trên lưng hai bàn tay đã có gân xanh nổi lên.

Đôi mắt Âm đại tiểu thư đảo đảo, chợt nói:

- Các hạ thật sự tin ta chính là Âm Linh ư? Tại sao các hạ không hỏi ta trước, người bị các hạ treo đó là ai?

Chủ hiệu Hồ Đại trừng mắt nhìn tiểu cô nương, không hề chớp mắt, dường như đã quyết ý, không hề quay đầu nhìn con người thủy tinh đó.

Hồ Đại không cần phải phân tâm vì một kẻ đã bị treo trong lưới, bất kể con người này là ai cũng đều không cần quan tâm, nhưng Hồ Đại vẫn hỏi:

- Con người này là ai?

Kỳ thực người đó vốn không thể xem là một con người.

Âm đại tiểu thư nói:

- Người đó chẳng qua chỉ là một cái bình.

- Cái bình? bình gì?

- Bình đựng độc dược, bên trong có đủ loại độc dược.

Âm đại tiểu thư tiếp:

- Vì vậy chỉ cần tay của các hạ dám động đây, là chết chắc!

- Ai chết chắc?

- Các hạ! Đương nhiên là các hạ.

Âm đại tiểu thư dịu dàng nói:

- Chỉ cần người đó thổi các hạ một hơi là các hạ chết chắc.

Chủ hiệu Hồ Đại cười lớn:

- Bất kể người nói gì cũng không lừa được ta đâu, con người ta nhìn tướng mạo tuy giống heo, kỳ thực lại là một con hồ ly già đầy.
- Chỉ cần tay các hạ nhúc nhích, các hạ lập tức sẽ là một con hồ ly chết.

Tiếng cười của chủ hiệu Hồ Đại đột nhiên ngừng bật.

Lần này người nói không phải là Âm đại tiểu thư, đương nhiên không phải là bản thân gã, mà người nói ở sau lưng Hồ Đại, cách gã không quá ba tấc.

Thân hình Hồ Đại đột nhiên bật lên, lộn người trên không, ngay lập tức phát hiện con người vốn bị treo ở trong lưới đã không còn ở trong lưới nữa.

Lúc Hồ Đại quyết tâm không để mắc mưu tiểu cô nương tuyệt không quay đầu lại nhìn, thì người thủy tinh đã từ trong lưới thoát ra ngoài, đến sau lưng Hồ Đại, cái lưới của gã đã nằm ở trong tay người này.

Chủ hiệu Hồ Đại vẫn mắc mưu.

Con người thủy tinh, tuy không phải là người, nhưng cũng không phải là một cái bình.

Tiểu cô nương luôn nói cười, chính là vì muốn để cho người thủy tinh thoát thân ra khỏi lưới.

Nếu trong thiên hạ chỉ có hai người có thể thoát thân ra khỏi cái lưới bạc này, thì người thủy tinh là một người trong số đó.

Nếu trong thiên hạ chỉ có một người có thể thoát thân ra khỏi cái lưới bạc này, thì người thủy tinh chính là con người duy nhất đó.

Con người của y không những trong suốt, mà hình như ngay một khúc xương cũng không có.

Tiểu cô nương cười rất tươi:

- Bây giờ các hạ đã biết ai là Âm Linh rồi, nhưng tiếc là bây giờ đã trễ một chút.

Đích xác là đã trễ.

Chủ hiệu Hồ Đại vọt lên cái cây khô.

- May mà vẫn còn không quá trễ. Chỉ cần ta chưa chết, thì vẫn chưa xem là quá trễ! Nếu ta có chết, các ngươi cũng phải đi theo ta!

Đôi tay của Hồ Đại giống như đôi cánh phụng hoàng xòe ra.

- Cho dù ta phải xuống địa ngục, các ngươi cũng phải đi theo ta!

Giống như những ám khí thần kỳ trong truyền thuyết như Phi Vân Ngũ Hoa Cầm, Khổng Tước Linh, Thiên Tuyệt Địa Nhân Vong, Vô Tình Đoạt Mệnh Tam Tài Đinh, trong giang hồ không có ai biết Phụng Hoàng Triển Sí là loại ám khí như thế nào, dùng thủ pháp gì để đánh ra, có uy lực bao lớn.

Vì người nhìn thấy được uy lực của loại ám khí này, thông thường đều phải chết dưới ám khí đó.

Hồ Đại tuyệt đối tin tưởng vào bản thân và ám khí của mình, tuyệt đối nắm chắc.

Đôi tay của Hồ Đại xòe ra tư thế kỳ bí quái dị.

Về mặt vốn hoàn toàn trong suốt của người thủy tinh đột nhiên phủ một lớp khói sương sắc tím tối.

Cũng không còn thấy nụ cười của tiểu cô nương nữa.

Chỉ cần có một người xuất thủ, ba người sẽ cùng xuống địa ngục. Chỉ có xuống địa ngục, chứ tuyệt không còn nơi nào khác để đi.

Đúng vào lúc này, phía sau gò cát khá lớn đột nhiên vang lên tiếng sáo du dương.

Tiếng sáo nhu mỹ du dương khúc điệu triền miên đau khổ, vô tình thổi tan đi sát cơ trong lòng mọi người.

Tiếp theo tiếng sáo là hai người từ phía sau gò cát vòng ra, hai con người rất nhỏ.

Một lão già cực nhỏ, dắt một con la màu xanh, một lão bà cực nhỏ, đang ngồi trên lưng con la thổi sáo, mặt rất nhỏ, mũi rất nhỏ, miệng rất nhỏ, một cây sáo bạch ngọc cũng rất nhỏ.

Tiểu Phương chưa bao giờ nhìn thấy một con người nhỏ như thế này, gần như nhỏ bằng nửa người bình thường. Nhưng thân thể của bọn họ lại đều đặn cân đối, tuyệt không có chỗ nào dị dạng xấu xí.

Tóc lão ông hoa râm, diện mạo hiền từ, lão bà mi thanh mục tú, dịu dàng thanh tao, đôi tay cầm ống sáo cũng tròn đầy trơn bóng. Vô luận ai đều không thể không thừa nhận hai con người này là một đôi trời đất sinh ra, rất xứng hợp.

Chủ hiệu Hồ Đại không xuất thủ, Âm Linh cũng không. Vô luận ai nghe thấy tiếng sáo, nhìn thấy hai con người như vậy, thì đều không cách nào hạ độc thủ.

Âm đại tiểu thư nở một nụ cười tươi như hoa:

- Lão tiên sinh, lão thái bà các vị Ở đâu đến thế? Muốn đi đến nơi nào?

Nhìn thấy một cô nương khả ái như vậy, lão ông cũng không khỏi mỉm cười:

- Bọn ta cũng từ nơi đó đến đây.

Lão già nói:

- Nhưng bọn ta không muốn đến cái nơi mà các ngươi đến.

Nụ cười của lão già hiền hòa khả ái, lời nói nhẹ nhàng:

- Thiên hạ lớn như vậy, có biết bao chỗ vui có thể đi, tại sao lại cứ muốn xuống địa ngục?

Tiếng sáo lại dịu dàng triền miên, sương khói trên mặt người thủy tinh đã tiêu tan.

Chủ hiệu Hồ Đại chợt lướt xuống ngọn cây, cung cung kính kính hướng tới lão già nhỏ này cúi người hành lễ.

Lão già hình như rất kinh ngạc:

- Ta chẳng qua chỉ là một lão già lẩm cẩm mà thôi, các hạ tại sao đa lễ như vậy.

Nhưng sắc diện của chủ hiệu Hồ Đại càng cung kính hơn:

- Nhìn thấy Phong lão tiên bối, ai dám vô lễ?

Đôi mắt của Âm đại tiểu thư đột nhiên sáng lên, kinh ngạc nhìn lão già:

- Phong lão tiên bối?

Giọng nói của nàng cũng trở nên rất là kinh ngạc:

Đây chính là Phong lão gia Thiên lý phi vân, vạn lý tróc nguyên thần hành vô ảnh Truy Phong Tẩu ư?

Lão già mỉm cười gật đầu.

Âm đại tiểu thư nhìn lão thái thái ở trên lưng lừa nói:

- Phong Tẩu, Nguyệt Bà, gần bó với nhau như hình với bóng, vị đây chính là Nguyệt Bà Bà rồi.

Chủ hiệu Hồ Đại ho khan hai tiếng, hỏi:

- Phong lão tiên bối không ở Bán Nguyệt Sơn trang hưởng phúc, đến cái nơi hoang vắng này để làm gì?

Truy Phong Tẩu nhìn Hồ Đại cười nói:

- Chủ hiệu Hồ Đại sao không ở Tam bảo đường hưởng phúc, mà đến cái nơi hoang vu này để làm gì?

- Văn bối..

- Kỳ thực người không nói ta cũng biết.

Chủ hiệu Hồ Đại mơ hồ ngạc nhiên:

- Lão tiền bối biết? Làm sao biết?

- Bọn ta vốn cũng vì một chuyện như vậy mà đến, làm sao ta không biết cơ chứ?

Chủ hiệu Hồ Đại ngạc nhiên, cố ý hỏi:

- Chuyện mà Phong lão tiền bối nói là chuyện gì?

- Chính là chuyện này.

Trụ Phong Tẩu mỉm cười, chậm rãi lấy ra một bàn tay từ trên thân người.

Đó là một kim thủ chói sáng ánh vàng!

- Mọi người đều đã vì chuyện này mà đến, tại sao lại muốn cùng đi xuống địa ngục?

Trụ Phong Tẩu cười cười tiếp:

- Bọn ta đều đã đến, kẻ phải xuống địa ngục là kẻ khác.

Hiện tại bọn họ đều đã đến, vậy kẻ phải xuống địa ngục kia là ai?

Tiếng sáo du dương mỗi lúc một xa dần, đồng thời người cũng đã mất hút.

*** Tất cả bọn họ đều vì Kim Thủ mà đến.

Dưới hiệu lệnh của Kim Thủ, tuyệt đối không cho phép mọi ân oán riêng tư nào tồn tại, cho dù đó có là Âm Linh hay chủ hiệu Hồ Đại cũng đều như nhau.

Một khi Kim Thủ xuất hiện, đều có oai lực ghê gớm như vậy.

Ban Sát Ba Ná chợt bật người đứng dậy, rồi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm vào Tiểu Phương, su đó cũng tghốt ra một câu nói cũng rất kỳ quái.

- Bây giờ ta mới biết, tại sao Bốc Ứng lại chịu để cho người đi.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên buông một tiếng thở dài:

- Người đi mau, mau rời khỏi đây!

Tiểu Phương quả thật không hiểu gì, chàng đang định hỏi Ba Ná tại sao lại nói vậy?

Hỏi vậy có ý gì?

Nhưng vừa nói dứt câu, Ban Sát Ba Ná đã phóng mình lướt đi như một ngọn gió.

Khi mà hắn ta muốn ra đi, thì không có ai có thể ngăn cản được.

*** Tiểu Phương và Dương Quang lặng lẽ ngồi ăn mì, dưới ngọn đèn dầu đã tắt. Sau khi ăn xong, cả hai đều ngồi im lặng thật lâu, nhưng trong lòng họ cơ hồ có rất nhiều chuyện muốn nói, chỉ có điều không biết phải bắt đầu từ đâu.

Không biết thời gian trải qua bao lâu, cuối cùng Tiểu Phương cũng lên tiếng:

- Mọii có từng nghe qua cái tên Trụ Phong Tẩu này chưa?

- Đã từng nghe qua!

- Vậy mọii biết về con người này như thế nào?

- Hai mươi năm trước lão ta đã có biệt hiệu “Khinh công thiên hạ đệ nhất”. Tuy mới xuất hiện trong giang hồ khoảng hai mươi năm trở lại đây, thế nhưng những người có khinh công vượt qua lão không có mấy ai.

Tiểu Phương im lặng thật lâu, rồi mới lên tiếng:

- Trong giang hồ ta có quen một vị bằng hữu, niên kỷ lớn hơn ta rất nhiều. Võ công ông ta tuy không cao thâm nhưng những chuyện xảy ra trong giang hồ, chắc chắn không có ai biết nhiều bằng lão.

Dương Quang vẫn đang im lặng chú ý lắng nghe.

Tiểu Phương lại nói:

- Lão ta đã từng kể cho ta nghe tên tuổi một vài nhân vật võ lâm đáng nể sợ đương thời.
- Trong đó có Truy Phong Tẩu hay không?
- Có!

Tiểu Phương vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Có Truy Phong Tẩu và cũng có cả chủ hiệu Hồ Đại.

Ngừng lại giây lát, Tiểu Phương lại nói tiếp:

- Bây giờ bọn họ đều vì Kim Thủ mà đến, vậy Kim Thủ muốn bọn họ đến để làm gì?

Dương Quang im lặng không trả lời.

Bọn họ đã từng nghe Ban Sát Ba Nà nói qua, Kim Thủ chính là một tổ chức bí mật, có mục đích muốn làm người Tây Tạng hỗn loạn để mưu đoạt quyền lực.

Vệ Ứng Bằng, Sư Hồn Thủ kẻ đã truy sát Tiểu Phương và Liễu Phân Phân, người bị treo chết trên cây, tất cả đều không phải là người trong tổ chức này hay sao?

Bây giờ bọn chúng đã phá hủy những cao thủ tuyệt đỉnh trong tổ chức đến đây, không biết có mục đích gì? Điều này Tiểu Phương và Dương Quang nhất định có thể nghĩ ra.

Tiểu Phương chăm chú nhìn vào cái bát không đặt trước mặt, hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Không chừng bọn họ đến chính là để tìm Bốc Ứng.
- Ủ! cũng có thể.
- Cho dù thật sự là vậy, Bốc Ứng cũng có cách đối phó với bọn họ.
- Đúng vậy.
- Thuộc hạ của Bốc Ứng toàn là những cao thủ tuyệt đỉnh, và tất nhiên Bốc Ứng cũng là một cao thủ thượng thừa. Nếu như ngay cả Bốc Ứng mà còn không thể đối phó nổi bọn họ, như vậy người khác có đi cũng vô dụng.
- Không sai!
- Dẫu sao đi nữa những chuyện nữa cũng đều hoàn toàn không có liên can đến ta.

Chỉ một thoáng nữa thôi là ta đã có thể trở lại Giang Nam.

Tiểu Phương chợt thấp giọng, dường như là chàng đang tự nói với chính mình vậy:

- Muội chưa đến Giang Nam, cho nên vĩnh viễn muội không bao giờ biết được Giang Nam là một nơi phong cảnh đẹp dường nào.

Dương Quang lặng lẽ ngồi nhìn chàng. Bất luận là Tiểu Phương nói gì, Dương Quang cũng đều đồng ý.

Nói đến đây, Tiểu Phương đột nhiên cắt ngang lời mình, lớn tiếng nói:

- Ta muốn uống rượu.

Tiểu Phương đã uống rất nhiều rượu.

Chàng vẫn còn nhớ, Bốc Ứng đã từng cùng chàng uống rượu, không chỉ có một lần mà rất nhiều lần. Cứ mỗi lần uống gần say, Bốc Ứng đều ca một bài ca thật nào lòng, khiến cho người nghe không bao giờ quên được.

Tiểu Phương uống liên tục hết chén này sang chén khác.

Cũng không biết từ lúc nào, chàng đã bắt đầu vỗ tay ca khê:

- Nhi tất thành danh... tửu tất túy, tửu tất túy...

Ca đến đây Tiểu Phương chợt im bặt.

Hai mắt chàng đỏ ngầu, bất thần đập mạnh tay xuống mặt bàn quất lớn:

- Chúng ta phải trở lại.

Dương Quang vẫn thản nhiên nhìn chàng hỏi:

- Trở lại? Trở lại đâu chứ?

- Trở lại La Tát!

- Huynh đã ra đi, tại sao còn muốn quay trở lại đó? chẳng lẽ huynh đã quên rằng chỉ còn một tháng nữa thôi là huynh đã có thể trở lại Giang Nam. Ở nơi đó chính là quê hương của huynh. Tất cả bằng hữu và ước mơ của huynh đều ở nơi đó cả.

Nhìn Tiểu Phương thật lâu, Dương Quang lặp lại:

- Tại sao huynh muốn trở lại La Tát?

Tiểu Phương cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Dương Quang:

- Muội đã biết rõ rồi, vậy tại sao còn phải hỏi?

Giọng nói Dương Quang vẫn ôn tồn nhỏ nhẹ:

- Dương nhiên muội biết. Huynh và muội đều hiểu rõ bọn người kia đến đây vì mục đích gì. Và hai ta đều không có ai có thể quên được Bốc Ứng.

Tiểu Phương hoàn toàn không phủ nhận điều này.

Tiểu Phương cũng không thể quên câu nói của Ban Sát Ba Ná.

Bây giờ chàng mới hiểu tại sao Bốc Ứng lại đồng ý để chàng ra đi.

Rất có thể Bốc Ứng đã biết được sắp có cường địch đến, cho nên không những để cho chàng ra đi mà còn muốn chàng mang cả Dương Quang cùng đi.

Bất luận gặp phải chuyện gì, Bốc Ứng đều tuyệt đối không muốn để cho họ liên lụy đến.

Dương Quang thấp giọng nói tiếp:

- Huynh đã hoàn toàn rời khỏi bọn ta, nên không ai có thể miễn cưỡng bắt huynh quay về chỗ chết. Nếu như huynh không muốn quay trở lại sẽ không bao giờ có ai trách móc huynh.

- Không sai! Ta cũng biết không ai có thể trách móc ta được, nhưng chính ta nhất định sẽ tự trách móc mình.

- Huynh thật sự muốn tìm vào chỗ chết?

Tiểu Phương hai tay nắm chặt song quyền, miệng gằn từng tiếng:

- Cho dù ở nơi đó đã biến thành địa ngục, ta cũng nhất định phải đến!

*** La Tát vẫn là La Tát, không có chút gì thay đổi như lúc họ ra đi. Bầu trời vẫn trong xanh, ánh nắng vẫn chói chang.

Trên đỉnh nóc Bồ Đạt La cung vẫn phát sáng dưới bầu trời xanh. Cho nên mọi thứ dường như không một chút thay đổi.

Ngôi cổ thành lâu đời này hình như lúc nào cũng là hảo bằng hữu của họ, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Bọn họ đã trở về La Tát.

Nụ cười của Dương Quang trở lại vui tươi, còn sắc mặt Tiểu Phương ngược lại có vẻ âm u hơn.

- Nơi đây dường như chưa từng xảy ra chuyện gì?

- Đường như là vậy!

- Nếu như bọn họ đã đến và đã hành động thì nhất định nơi đây rất là hỗn loạn.

Ngừng lại giây lát, Dương Quang nói tiếp:

- Khi mỗi lần xảy ra chuyện gì, Bốc Ứng đều phái người tuần tra phía ngoài thành để cảnh giác. Nhưng bây giờ ở gần đây ngay cả một bóng người của phe ta cũng không có.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn còn chưa bước vào thánh địa của La Tát. Trên đường họ chỉ gặp có ba người, đều là các tín đồ thành kính của Đạt Lai Phật sống. Bọn họ đều từ phương xa đến đây. Cứ đi ba bước bọn họ xá một xá, năm bước lạy một lạy.

Bọn họ dùng phương pháp khó khăn nhất để biểu lộ sự chí thành và tôn kính của mình.

Tinh thần và thân xác của họ đều đã rơi vào trạng thái của hư thoát. Đối với tất cả những thứ có thể nhìn thấy bọn họ đều không nhìn. Đối với tất cả những gì nghe được, bọn họ đều không nghe.

Tiểu Phương đột nhiên nói sang chuyện khác:

- Có một số việc tuy không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, nhưng không thể nào phủ nhận sự tồn tại của nó.

Đưa mắt nhìn xa xôi, Tiểu Phương lại tiếp:

- Có khi nó còn chân thật hơn nhiều so với nhìn thấy và nghe thấy.

Dương Quang hoàn toàn không hiểu ý của Tiểu Phương muốn nói gì và cũng không hiểu tại sao chàng lại nói những lời này.

Nhưng Dương Quang không lên tiếng hỏi, bởi vì đột nhiên nàng phát hiện có sự biến đổi, biến đổi một cách rất kỳ quái.

Bọn họ quyết định đến thương hiệu Ứng Ký trên đường Bát Giác xem động tĩnh trước, rồi mới trở về gặp Bốc Ứng.

Cho nên bọn họ không đi theo con đường bên cạnh Bồ Đạt La cung, mà trực tiếp đi thẳng vào khu thị trấn.

Người đi trên đường mỗi lúc một đông, có nhiều người còn nhận ra Dương Quang.

Đây là nơi Dương Quang đã lớn lên. Ngay từ nhỏ nàng đã là một đứa trẻ nhiệt tình khăng khải và luôn được mọi người ưa thích, đặc biệt là bọn ăn mày, mỗi lần nhìn thấy nàng bọn chúng đều bu đến giống như bọn ruồi gặp phải mật ngọt.

Thế nhưng hôm nay vừa nhìn thấy nàng bọn chúng đều tránh ra thật xa, hình như ngay cả nhìn cũng không dám. Đường như họ sợ rằng nàng sẽ mang đến cho họ tai họa thật khủng khiếp.

Dương Quang tự biết mình hoàn toàn giống như trước đây, không hề có một chút thay đổi.

Vậy tại sao bọn họ lại có những biểu hiện khác thường như thế? Có phải vì bọn họ đã biết được Tiểu Phương không còn là người của Ứng Ký? Có đúng là vì Bốc Ứng đã cảnh cáo họ, không cho phép bọn họ được tiếp cận Tiểu Phương?

Những điều này chỉ khi nào bọn họ đến được Ứng Ký mới có thể giải đáp.

Tiểu Phương và Dương Quang dắt ngựa đi giữa dòng người đông đúc. Hai bên đường có đủ mọi thứ được bày bán và cuối cùng bọn họ cũng đã nhìn thấy được bản hiệu Ứng Ký.

Bản hiệu Ứng Ký vẫn không thay đổi so với trước đây.

Dương Quang lên tiếng khuyên Tiểu Phương:

- Khi Chu Vân nhìn thấy huynh, nhất định sẽ có một vài thái độ hơi kỳ lạ. Nhưng huynh cứ mặc hấn ta, bất luận hấn ta có thái độ như thế nào với huynh, tốt nhất là huynh giả bộ như đừng nhìn thấy.

Tiểu Phương căn bản không cần phải giả vờ như không nhìn thấy gì. Bởi vì hôm nay Chu Vân không có mặt ở Ứng Ký và mấy tên phụ giúp thường ngày cũng không thấy đâu cả.

Bên ngoài cửa hiệu Ứng Ký tuy không có gì thay đổi, nhưng bọn phụ giúp bên trong toàn bộ đã được thay đổi. Ngay cả một tên trong số chúng, Dương Quang cũng không hề quen mặt.

Bọn phụ giúp đương nhiên cũng không nhận ra Dương Quang, nên lập tức có hai tên bước ra chào đón họ. Bọn chúng dùng tiếng Hán và tiếng Tạng hỏi Tiểu Phương và Dương Quang cần mua gì.

Dương Quang lên tiếng trước:

- Bọn ta không mua gì cả, chỉ đến đây tìm người mà thôi.

Tên phụ giúp nói tiếng Hán có gương mặt tròn, cằm nhọn lên tiếng hỏi:

- Hai vị muốn tìm ai?

Dương Quang đáp:

- Chính là Chu Vân!

Chu Vân là đại quân sự ở đây, thế nhưng tên phụ giúp này cơ hồ như chưa từng nghe qua tên này bao giờ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, đồng lúc đầu đáp:

- Ở chỗ chúng tôi không có ai tên là Chu Vân cả.

Dương Quang hết sức lấy làm ngạc nhiên:

- Ta nghĩ hai người nhất định mới đến đây thì phải? Người đến đây được bao lâu rồi?

- Mới vừa được có ba hôm.

- Người có biết chủ nhân ở đây là ai hay không?

Tên phụ giúp hơi lấy làm ngạc nhiên, rồi mỉm cười đáp:

- Người làm công nếu như ngay cả chủ là ai mà cũng không biết, như vậy há không phải hồ đồ lắm sao?

Tên phụ giúp quả thật không hồ đồ, cho nên hắn ta đáp:

- Chủ nhân ở đây họ Vệ, tên gọi Vệ Ứng Bằng!

- Thương hiệu Ứng Ký do một tay Bốc Ứng gây dựng nên, vậy tại sao chủ nhân lại là Vệ Ứng Bằng?

- Không biết!

Cho nên mới nói bọn phụ giúp này đều từ nơi khác đến. Những chuyện này bọn chúng hoàn toàn không biết, thậm chí ngay cả cái tên Bốc Ứng có lẽ cũng chưa từng nghe qua.

Dương Quang tin rằng bọn chúng thật sự không biết. Cho dù có giết bọn chúng, bọn chúng cũng không biết.

Bọn chúng cũng không biết Vệ Ứng Bằng ở đâu, hành tung của chủ kẻ làm công làm gì có quyền được hỏi.

Vậy còn Bốc Ứng thì sao?

Dương Quang và Tiểu Phương lập tức quay trở về trang viện của Bốc Ứng.

Dương Quang không dám quả quyết Bốc Ứng vẫn còn ở đây hay không, nhưng nàng nhất định phải đi tìm.

Thật ra ở đây đã xảy ra chuyện gì trong khi bọn họ rời khỏi La Tát? Là lành hay dữ?

Những điều này chỉ có một mình Bốc Ứng mới giải đáp được mà thôi.

Nhưng bọn họ đã không tìm ra được Bốc Ứng. Bởi vì khi bọn họ đến tòa trang viện của Bốc Ứng, thì nơi đây đã biến thành một đồng gạch vụn. Tất cả lầu gác, cây cỏ đều đã bị cháy rụi.

Dương Quang đang đứng trên một đồng gạch vụn.

Nàng vẫn còn nhận ra chỗ này vốn là cái đình bát giác, bốn mặt đều có trồng hoa rất nhiều. Cứ vào những ngày đẹp trời, nhằm lúc Bốc Ứng nhàn rỗi nàng thường hay cùng với Bốc Ứng đến nơi đây uống rượu hoặc đánh cờ.

Đi dọc theo con đường này về hướng đông chính là tiểu viện của Dương Quang.

Nàng đã ở đây hơn mười năm, tất cả những ước mơ của nàng đều được dệt thành tại nơi đó. Bởi thế, những hồi ức của nàng cũng đều lưu lại tại đây.

Nhưng hiện tại cái gì cũng không còn.

Dương Quang đứng lặng người nhìn cảnh vật đổ nát.

Nhưng nàng không rơi lệ.

Nàng có thể khóc nếu như một vật nàng yêu thích bị kẻ khác đập vỡ.

Nhưng không hiểu sao bây giờ nàng lại không rơi lệ.

Tất cả đã đổ nát. Không một bóng người, không một âm thanh, mọi thứ đều đã biến thành tro tàn.

Thế còn Bốc Ứng thì sao?

- Bốc Ứng nhất định vẫn còn sống, nhất định vẫn còn chưa chết.

Dương Quang không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này hai ba lần, cũng không biết là nói cho Tiểu Phương nghe hay là nói cho chính nàng nghe.

Tiểu Phương không mở miệng nói gì cả, dù một chữ cũng không nói.

Chàng có thể nói gì nữa chứ?

Nơi đây không phải là quê hương của chàng, không phải là Giang Nam. Nhưng nỗi thống khổ trong lòng chàng tuyệt đối không thua kém Dương Quang.

Chàng rất hiểu cảm tình của Dương Quang đối với Bốc Ứng.

Trang viện đổ nát có thể trùng kiện lại, nhưng người đã chết thì không bao giờ sống lại được. Chỉ cần Bốc Ứng vẫn còn sống, tất cả những chuyện khác đều không có quan hệ gì.

Phải chăng Bốc Ứng vẫn còn sống? Nếu như Bốc Ứng vẫn chưa chết, vậy hiện giờ đang ở đâu?

Đột nhiên có tiếng bước chân giẫm lên trên những mảnh ngói.

Dương Quang liền quay đầu lại nhìn về phía phát ra tiếng động.

- Ta nhận ra người.

Giọng nói Dương Quang tuy nhỏ nhưng vẫn còn giữ được vẻ bình tĩnh:

- Người chính là đệ tử của Ca Luân Đại Lạt Ma.

- Đúng vậy! Ta tên gọi A Tô.

- Ca Luân Đại Lạt Ma sai người đến đây?

- Chính vậy!

Thần thái A Tô cũng có vẻ rất đau khổ nói tiếp:

- Ta đến đây đã được ba hôm.

18. Tại Núi Sâu

- Lúc ấy lửa đã tắt, ta đến để xử lý nơi đây.

Hai tay Dương Quang bỗng nhiên phát run lên liên tục. Trải qua một hồi lâu nàng mới lên tiếng hỏi:

- Người tìm thấy được gì không?

A Tô cũng im lặng thật lâu, đợi đến khi hết xúc động mới trả lời:

- Khi ta đến đây mọi thứ không còn gì cả. Tất cả đều đã bị thiêu hủy, ta chỉ tìm được một ít tro cốt mà thôi.

Tro cốt mà A Tô tìm được không phải là một ít, mà gồ tất cả là mười ba cái hũ.

Dương Quang tự khống chế mình:

- Tro cốt? Là tro cốt của ai?

- Là tro cốt của ai? Là tro cốt của ai?

A Tô trầm ngâm nói:

- Nơi đây cũng có người trong gia tộc và bằng hữu của ta, ta đã tìm kiếm ở đây suốt ba ngày ba đêm liền và cũng rất muốn biết đó là tro cốt ai. Chỉ có điều đáng tiếc thi thể mỗi người đều đã bị thiêu hủy thành tro nên không thể nào phân biệt được.

Dương Quang lấy làm ngạc nhiên hỏi lại:

- Thi thể mỗi người? Người nói vậy là có ý gì?

A Tô thở dài một tiếng, im lặng không nói gì.

Dương Quang không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Người có biết nơi đây tổng cộng có bao nhiêu người hay không, mà người dám nói là mỗi người? Lẽ nào toàn bộ bọn họ....

Giọng Dương Quang đột nhiên bị đứt ngang, dường như nàng đang sợ suy nghĩ mình là thật.

Dương Quang xua hai tay nói:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Ở đây nhất định vẫn có người còn sống, nhất định là như vậy. Chỉ cần người tìm được một người, thì sẽ hỏi ra được những người khác đang ở đâu.

A Tô lặng lẽ lắc đầu nhẹ nhàng.

- Chẳng lẽ ngay cả một người người cũng tìm không ra?

A Tô đáp:

- Không có. Ta không tìm ra được một người sống nào.

A Tô chậm rãi nói tiếp:

- Trong đêm xảy ra hỏa hoạn thật ra nơi đây đã xảy ra chuyện gì? Là do kẻ nào đã phóng hỏa, e rằng không có ai biết được chuyện này.

Dương Quang có vẻ đã không còn bình tĩnh:

- Không có ai biết được chuyện này hay sao? Chẳng lẽ người còn chưa đoán ra được ai là hung thủ sao?

- Không lẽ cô nương biết được hung thủ là ai.

Dương Quang nắm chặt song quyền, gần từng tiếng nói:

- Đương nhiên là ta biết. Bọn chúng chính là Vệ Ung, chủ hiệu Hồ Đại, Phong Tẩu, Nguyệt Bà và Âm Linh.

- Cô nương cho rằng chỉ dựa vào bọn người này mà có thể tiêu diệt được Bốc Ung, Chu Vân, Nghiêm Chính Cương, Tổng lão phu tử cùng mấy trăm hảo thủ trong vòng một đêm hay sao? Hơn nữa còn không để cho ai sống sót.

A Tô lắc đầu như tự trả lời với chính mình:

- Nếu chỉ dựa vào bọn đó, e rằng không thể nào làm được chuyện này.

- Vậy người cho rằng còn có ai?

- Bên trong nhất định có nội ứng.

Dương Quang trở mắt nhìn A Tô hỏi lại:

- Nội ứng? Người cho rằng ở đây cũng có gian tế của bọn chúng mai phục?

Dương Quang trầm ngâm thật lâu, rồi đột ngột lên tiếng nói tiếp:

- Ba Oa thế nào rồi?

- Tối hôm đó Ba Oa cũng có đến đây Ba Oa nói nhất định phải đến gặp Bốc Ứng.

- Khi nơi đây bị lửa cháy Ba Oa cũng có mặt?

- Đúng vậy!

- Hiện tại Ba Oa như thế nào? Còn sống hay đã chết?

A Tô không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ cô nương hoài nghi Ba Oa đã làm gian tế cho đối phương?

Dương Quang từ chối trả lời câu hỏi này, nhưng thái độ của nàng đã rất rõ ràng.

Lâu nay nàng không hề tín nhiệm Ba Oa.

Nữ nhân thường hay có ý thù địch đối với nữ nhân. Có rất ít trường hợp một nữ nhân hoàn toàn tin một nữ nhân khác. Đặc biệt giữa các nữ nhân đẹp với nhau thì điều này càng được thể hiện rõ ràng hơn.

Nhưng A Tô giọng quả quyết nói:

- Lần này cô nương đã sai rồi, gian tế tuyệt đối không phải là Ba Oa.

- Làm thế nào người dám quả quyết như thế?

A Tô ngập ngừng thật lâu mới quyết định nói:

- Bởi vì.. bởi vì tình cờ ta phát hiện ra được một điều bí mật.

- Bí mật gì?

- Bí mật này có liên quan đến Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná và Ba Oa, có liên quan đến thân thể của họ và...

A Tô chỉ nói có bấy nhiêu.

Sắc mặt A Tô đột nhiên trở nên nghiêm trọng, đột nhiên từ từ quì xuống và toàn thân không hề động đậy.

Bầu trời trong xanh xung quanh không một bóng người không ai nhìn thấy Âm Linh, không ai nhìn thấy vị tiểu cô nương có cái bím tóc nhỏ cũng không ai nhìn thấy con chó sư tử trắng như tuyết dễ thương kia.

Thế thì bọn chúng hạ độc giết A Tô vào lúc nào? Điều bí mật mà A Tô biết là gì?

Tại sao Âm Linh không để cho A Tô nói ra bí mật này?

Bí mật giữa Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná và Ba Oa có liên quan gì đến Âm Linh hay không?

Đột nhiên Dương Quang kéo tay Tiểu Phương nói:

- Chúng ta đi tìm Bốc Ứng.

- Có thể tìm được hay sao?

- Chỉ cần Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, ta nhất định sẽ tìm ra.

Dương Quang nói tiếp về đây tự tin:

- Bốc Ứng nhất định vẫn còn sống.

- Nếu như Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, thì làm sao có thể bỏ mặc tất cả mọi thứ để một mình ra đi? Tiểu Phương hỏi.

Dương Quang trả lời:

- Đến lúc cần, thứ gì Bốc Ứng cũng có thể bỏ được, việc gì cũng có thể hi sinh.

Nàng chậm rãi nói tiếp:

- Bởi vì Bốc Ứng cần phải tiếp tục sống cho nên bất luận là có gian khổ như thế nào, Bốc Ứng cũng phải sống. Bởi vì Bốc Ứng còn phải xây dựng lại nơi đây, còn phải tiêu diệt kẻ thù, cho nên Bốc Ứng phải ra đi mà không thể chết.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Phương nói:

- Huynh cũng biết rõ, có những lúc cái chết còn nhẹ nhàng hơn cả sự sống nhiều.

Tuy có rất nhiều người thường chọn con đường dễ để đi, nhưng Bốc Ứng tuyệt đối không phải là hạng người đó.

Đột nhiên Tiểu Phương có vẻ tự tin nói:

- Đúng vậy! Bốc Ứng nhất định vẫn còn sống, nhất định vẫn còn chưa chết!

*** Tại một nơi hoang vu hẻo lánh, trong một cánh rừng cách xa cuộc sống hồng trần, có một gian nhà gỗ nhỏ.

Nếu như một người đã từng gặp nhiều chuyện ưu buồn, đã từng vào sanh ra tử, thì người đó nhất định sẽ thích gian nhà gỗ này. Và dĩ nhiên họ cũng không thích bị ai quấy rầy.

Bởi thế những lúc có nguy hiểm, cũng có thể đến đây để ẩn lánh.

Bốc Ứng có một gian nhà gỗ như vậy!

Đây là bí mật của Bốc Ứng, vốn chỉ có Dương Quang và Bốc Ứng biết mà thôi.

Nhưng bây giờ Dương Quang đã dẫn Tiểu Phương đến.

Gian nhà gỗ này có bốn cửa sổ và một bếp lò nhỏ.

Nếu như là mùa hè họ sẽ mở hết các cửa sổ, để gió mát từ bên ngoài thổi vào.

Còn đến mùa đông họ ngồi nhâm nhi uống rượu bên bếp lò đỏ rực.

Đây là thế giới của họ, thế giới yên tĩnh của họ.

- Nếu như Bốc Ứng vẫn còn sống, thì nhất định sẽ đến nơi đây. Bốc Ứng nhất định sẽ biết muội sẽ đến nơi đây.

Dương Quang khẳng định như thế.

Bốc Ứng không có đến.

Cửa không có khóa.

Ngoài hai người họ ra không có ai biết được nơi này, nên cửa không cần phải khóa.

Dương Quang đưa tay lên đẩy cửa bước vào. Khi cánh cửa vừa được mở ra, sắc mặt nàng liền chợt thay đổi, trở nên trắng bệch.

Bên trong không có một ai, khắp nơi đều trống vắng.

Tại sao Bốc Ứng không đến?

Toàn thân Dương Quang chợt phát run lên, sắc mặt liền chuyển từ trắng bệch sang đỏ ửng.

Toàn thân nàng phát run lên một cách đáng sợ. Sắc mặt đỏ ửng một cách kỳ dị.

Dương Quang đã nhìn thấy gì?

Nàng không nhìn thấy gì cả.

Nàng đang chăm chú nhìn chiếc bàn nhỏ được đặt bên cửa sổ. Thế nhưng trên bàn không có một thứ gì.

Bất luận là ai khi nhìn thấy chiếc bàn trống, sắc mặt tuyệt đối đều không có biểu hiện như nàng.

Thế tại sao Dương Quang lại bị xúc động mạnh như vậy?

Chẳng lẽ nàng đã nhìn thấy gì mà người khác không thể nhìn ra hay sao?

Tiểu Phương không chịu được, liền định lên tiếng hỏi thì Dương Quang đã nói trước:

- Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, Bốc Ứng đã từng có đến đây.

Tại sao biết là Bốc Ứng có đến đây?

- Bởi vì trên bàn vốn có một con búp bê bằng đất, do Bốc Ứng mang từ Vô Tích về, Bốc Ứng cho rằng con búp bê ấy rất giống muội.

Cuối cùng Tiểu Phương cũng đã hiểu:

- Lần trước khi hai người ra đi, con búp bê vẫn còn được đặt trên bàn?

Dương Quang gật đầu:

- Ta nhớ rất rõ chuyện này, tuyệt đối không bao giờ sai.

- Sau đó cả hai đều không có đến nơi đây?

- Không có.

- Ngoài hai người ra, còn có ai biết nơi này hay không?

Dương Quang quả quyết nói:

- Không có. Tuyệt đối không có.

- Cho nên muội cho rằng, con búp bê kia nhất định là do Bốc Ứng đã mang đi?

- Nhất định là vậy?

Tiểu Phương còn định hỏi nữa nhưng lại thôi. Vì chàng biết có nhiều vấn đề hỏi ra sẽ làm tổn thương đến Dương Quang.

Bốc Ứng đã đến đây vậy tại sao còn phải ra đi? Tại sao Bốc Ứng không ở lại để chờ đợi nàng? Tại sao Bốc Ứng ra đi mà không lưu lại một chút tin tức gì cả?

Những vấn đề này nếu có hỏi Dương Quang cũng không có cách trả lời.

Bất chợt Tiểu Phương và Dương Quang nghe thấy một tiếng “Phụp” trên mái nhà.

Tiếp theo là những tiếng “Phụp, phụp, phụp...” vang lên xung quanh bên vách, giống như là người thợ săn ngu ngốc cho rằng gian nhà gỗ này chính là một con cự thú mà xả dây tên.

Tất nhiên là gian nhà không thể nào chết được, và trên đời này cũng không có người thợ săn nào lại ngu ngốc đến thế.

Tiểu Phương và Dương Quang lập tức biết ngay là chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lúc ấy gian nhà gỗ đột nhiên bay lên. Mỗi tấm vách bằng gỗ liền rời khỏi vị trí của mình bay ra tứ phía.

Trên mỗi tấm ván gỗ đều bị móc câu cắm chặt vào. Trên những móc câu đều có buộc một sợi dây xích dài.

Bọn họ chỉ kịp nhìn thấy những sợi dây xích bay qua bay lại mang theo những tấm gỗ. Tiếp theo là chẳng còn thấy gì cả.

Ngay cả gian nhà cũng không nhìn thấy.

Chiếc bàn nhỏ vẫn còn nằm nguyên vị trí cũ và bếp lò cũng vậy.

Mọi thứ trong nhà đều nằm nguyên vị trí, chỉ có điều gian nhà thì không thấy đâu cả.

Ở đây là nơi hoang vu hẻo lánh, cách xa cuộc sống hồng trần.

Những sợi dây xích bay qua bay lại.

Gian nhà gỗ đã biến mất.

Núi vẫn lặng yên, rừng cây vẫn như cũ và gió vẫn không ngừng thổi.

Tuy đang là ban ngày, nhưng tia nắng cũng không thể xuyên qua những tán lá cây rậm rạp.

Khắp nơi toàn là một màu xanh, giống như cảnh xuân thủy ở Giang Nam.

Lúc này ngoài cảnh núi rừng và hai người họ ra, giữa trời đất dường như không còn có gì khác.

Không có một bóng người, cũng như âm thanh nào khác.

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng đưa mắt nhìn lại chàng. Cả hai đều cảm thấy cô độc giữa núi rừng hoang vu và hai tay bọn họ cảm thấy lạnh như băng.

Bởi vì họ đều biết tuy bây giờ họ không nhìn thấy một ai, cũng như không nghe thấy một tiếng động gì. Thế nhưng sau mỗi gốc cây, trong những bụi rậm đều đã được bố trí những cạm bẫy giết người mà họ không thể nào thấy và nghe được.

Những sợi dây xích kia không thể nào vô cớ bay đến, gian nhà gỗ cũng không thể nào bay đi mà không có lý do.

Kẻ thù của họ đã theo họ đến đây và đang theo dõi hành động của họ.

Nếu như Bốc Ứng vẫn còn chưa bỏ đi, hiện giờ nhất định đã rơi vào tay bọn chúng.

Cho nên Bốc Ứng phải ra đi, hơn nữa còn không lưu lại một tin tức gì.

Bởi vì Bốc Ứng đã đoán ra được, Dương Quang sớm muộn gì cũng đến tìm và kẻ địch của Bốc Ứng cũng sẽ lần theo họ đến đây.

Cường địch đã có mai phục khắp nơi, vậy bây giờ bọn họ phải làm thế nào?

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng đưa mắt nhìn lại Dương Quang. Sau đó cả hai đột nhiên đều mỉm cười, dường như không hề có chuyện gì xảy ra.

Dường như là gian nhà gỗ vẫn còn nguyên ở vị trí cũ.

Tiểu Phương mỉm cười lên tiếng nói:

- Nơi này quả là không tệ. Đáng lý ra muội nên dẫn ta đến đây từ lâu mới phải.
- Muội biết huynh nhất định sẽ thích nơi này mà.

Tiểu Phương tìm một chiếc ghế ngồi xuống, rồi đột nhiên nói:

- Ta dám đánh cá với muội.
- Đánh cá việc gì?
- Ta dám đánh cá với muội ở đây nhất định có rượu.
- Huynh thắng rồi!

Dương Quang mỉm cười vui vẻ, đi đến trước chiếc tủ nhỏ lấy ra một hũ rượu và hai cái chung. Sau đó nàng qua trở lại ngồi xuống đối diện với Tiểu Phương.

Tiểu Phương mở nắp hũ rượu ra, đưa lên mũi ngửi:

- Rượu ngon!

Tiểu Phương rót đầy hai chung, rồi nâng chung lên nói:

- Ta kính mời một chung. Chúc mọi người vạn sự như ý, trường mạng bách tuế!

Dương Quang cũng cầm ly lên nói:

- Mọi người cũng chúc huynh vạn sự như ý.

Cả hai vừa cùng ly vẫn chưa kịp uống, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “keng”, lập tức hai chiếc ly liền bị vỡ vụn.

Hai cái chung bị đánh vỡ là do hai miếng bạc từ xa bay đến. Khoảng cách này ít nhất ngoài mười mấy trượng.

Nếu muốn dùng một miếng bạc để đánh vỡ một cái chung, chuyện ấy không có gì khó. Nhưng để dùng một miếng bạc, đánh vỡ một cái chung ở khoảng cách hơn mười mấy trượng lại là chuyện khác.

Thế nhưng Dương Quang và Tiểu Phương dường như căn bản không hề để ý đến chuyện này.

Cả hai không hề có một phản ứng gì, giống như chung rượu vẫn đang còn nằm trong tay của họ vậy.

Nếu như lúc này có ai nhìn thấy thái độ của bọn họ, nhất định sẽ cho rằng họ là những người mất trí không còn biết gì nữa.

Tất nhiên lúc này đang có người quan sát hành động của họ. Trong khu rừng rậm này chỗ nào cũng đều có người.

Điều kỳ lạ là đối phương phá vỡ gian nhà gỗ và hai cái chung, ngoài ra không có hành động gì khác.

Nếu như nói rằng Dương Quang và Tiểu Phương diễn tuồng thì bọn chúng là những người đang xem.

Không lẽ những người này thật sự đến đây để xem tuồng sao?

Màn đêm bắt đầu buông xuống.

Tiểu Phương đứng dậy nói:

- Nơi đây không khí thật không tệ.

- Quả thật là không tệ! Dương Quang lên tiếng đáp lại.

- Mọi người có muốn đi tản bộ một lúc không? Tiểu Phương hỏi Dương Quang.

Dương Quang đưa mắt nhìn chàng thật lâu, rồi từ từ lắc lắc đầu đáp:

- Mọi người không muốn đi. Nếu như huynh muốn đi thì cứ việc đi, mọi người sẽ ở đây đợi huynh.

Tiểu Phương nói:

- Được. Ta sẽ đi một mình và lập tức sẽ quay trở lại ngay.

Chàng bước đi chậm rãi, thái độ ung dung, điệu bộ giống như vừa mới ăn no muốn đi tản bộ một lát.

Chàng vừa bước đi được chừng mười bước, đột nhiên từ phía sau một thân cây có một bóng người lướt ra quát lớn:

- Quay trở lại!

Cùng với tiếng quát là mười hai tia sáng cùng lao bay đến. Những tia sáng này không hề nhắm vào các huyệt đạo trọng yếu trên người chàng, mà là phong tỏa lối đi của chàng.

Ba tia sáng phía trước nhắm thẳng vào người chàng, khiến cho chàng không thể tiếp tục bước về trước cũng như không thể lách sang bên tránh né, Chàng chỉ còn cách thoái lui về chỗ cũ và ngồi trở lại xuống ghế y như cũ.

Chàng vừa ngồi xuống thì ba cái ám khí cũng vừa rơi xuống đất ở ngay trước mặt chàng. Đó không phải là ba miếng bạc mà là ba viên Thiết liên tử.

Thiết liên tử vốn là ám khí rất bình thường. Thế nhưng thủ pháp của người phát ra ám khí này ngược lại không tầm thường chút nào.

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương. Tuy sắc mặt nàng không hề có chút biểu hiện, nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi.

Bây giờ bất luận ai cũng đều có thể nhìn ra những nhân vật đến đây lần này toàn là những cao thủ thượng thặng.

Tiểu Phương lại mỉm cười nói với Dương Quang:

- Mọii xem ta trở lại có nhanh hay không?

Dương Quang cũng mỉm cười đáp lại:

- Quả nhiên là rất nhanh.

Dương Quang chưa nói dứt câu, toàn thân Tiểu Phương đã rời khỏi ghế, vọt về một hướng khác nhanh như một mũi tên.

Thân hình Tiểu Phương vừa mới rơi xuống tàng cây rậm rạp, lập tức có tiếng quát lớn từ phía tàng cây đồng thời còn có cả ánh kiếm:

- Con đường này cũng không thể đi được. Tốt nhất là ngươi nên quay về vị trí cũ.

Câu nói này vừa nói dứt, toàn thân Tiểu Phương đã từ tàng cây bay ngược trở lại, rơi xuống đúng ngay chiếc ghế. Đồng thời vật áo trước của chàng bị lưỡi kiếm chém cho một mảng.

Sau khi ngồi xuống một hồi lâu Tiểu Phương vẫn không ngừng thở hổn hển.

Bên trong tàng cây rậm rạp nhất định có ẩn nấp một cao thủ tuyệt đỉnh.

Điều kỳ lạ là tuy đối phương đẩy lùi được Tiểu Phương nhưng lại không thừa thắng xông lên.

Chỉ cần Tiểu Phương quay trở về vị trí cũ, thì sự công kích của họ lập tức ngừng ngay. Xem tình hình thì đối phương chỉ muốn Tiểu Phương lưu lại ở vị trí căn nhà gỗ, chứ không hề có ý muốn lấy mạng chàng.

Vậy thật ra bọn họ là ai? Và đang muốn định làm gì?

*** Bầu trời mỗi lúc một tối đen hơn.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn ngồi đối diện nguyên chỗ cũ. Những người ẩn nấp bên trong tán cây đã không còn nhìn thấy sắc mặt của họ.

Nhưng bọn họ cũng tự biết sắc mặt mình chẳng dễ coi chút nào.

Đột nhiên Dương Quang thở dài một tiếng, lên tiếng hỏi Tiểu Phương:

- Thời gian đã không còn sớm, một ngày trôi qua thật là nhanh. Huynh còn muốn đi nữa không?

Tiểu Phương không đáp, chỉ lắc đầu nhẹ nhẹ.

Dương Quang đứng dậy nói:

- Thế thì chi bằng chúng ta đi ngủ sớm một chút vậy!

Tiểu Phương gật đầu tán thành:

- Tốt! Mọii ngủ trên giường còn ta sẽ nằm dưới đất.

Dương Quang nhìn Tiểu Phương thật lâu, nói:

- Mọii ngủ giường, huynh cũng ngủ giường.

Dương Quang nói câu này giọng rất kiên quyết. Hơn nữa nàng đã bước qua kéo Tiểu Phương rời khỏi ghế.

Tay Dương Quang lạnh buốt, hơn nữa còn đang phát run.

Trong tình huống này, chàng không có gì phải e ngại.

Tiểu Phương nói:

- Cũng được. Muội ngủ giường, ta cũng ngủ giường.

Tiểu Phương và Dương Quang cố tình bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng họ đều biết rất rõ mọi việc hoàn toàn không phải như vậy. Tánh mạng của họ đang bị đe dọa, đến ngay cả họ cũng không biết là sống chết khi nào.

Dương Quang nằm quần mình trong tấm chăn, tuy người của họ cách nhau khá xa nhưng đầu lại tựa vào nhau rất gần. Bởi vì họ đều biết cả hai nhất định có rất nhiều điều muốn nói.

Người lên tiếng đầu tiên vẫn là Dương Quang. Nàng khẽ thấp giọng hỏi Tiểu Phương:

- Huynh có bị thương hay không?

Tiểu Phương cũng thấp giọng đáp lại:

- Không có. Bởi vì bọn chúng không hề có ý lấy mạng ta.

- Nếu như bọn chúng muốn thì sao?

- Thì bây giờ ta đã là một người chết.

Dương Quang gượng cười nói:

- Bất luận là như thế nào, dẫu sao thì tạm thời bọn chúng vẫn còn chưa chịu ra tay.

Nên trước mắt chúng ta vẫn có thể ngủ một lát.

- Chúng ta không thể ngủ được.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta không thể lưu lại nơi đây, tuyệt đối không thể.

- Huynh định xông ra ngoài.

- Chúng ta nhất định phải xông ra ngoài.

- Nhưng huynh đã từng thử qua và cơ hội của chúng ta không nhiều lắm.

- Cho dù có chết chúng ta cũng phải xông ra. Chúng ta không thể nào ở đây chờ chết được.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta tuyệt đối không thể để liên lụy đến Bốc Ứng.

Giọng Tiểu Phương bỗng trở nên kiên quyết:

- Bốc Ứng rất có thể vẫn còn quanh quẩn ở gần đây. Đối phương không ra tay giết chúng ta, cũng như không chịu thả cho chúng ta đi, mục đích là muốn lợi dụng chúng ta để dụ Bốc Ứng vào bẫy. Giả sử nếu như Bốc Ứng vẫn còn ở đây, thì có chịu để cho chúng ta chết ở đây không?

Dương Quang trầm ngâm thật lâu, rồi mới buông một tiếng thở dài:

- Chắc chắn là không!

Tiểu Phương nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng tiếng hỏi:

- Vậy chúng ta có nên để Bốc Ứng đến đây hay không?

Dương Quang im lặng không nói gì.

Câu hỏi này căn bản không cần phải trả lời. Dương Quang chăm chú nhìn Tiểu Phương trong mắt đã ngấn lệ.

Dương Quang tuyệt đối không vì mình mà thương tâm. Nhưng có thể vì bằng hữu mà chết.

- Tiểu Phương không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

- Nhưng còn Bốc Ứng thì sao?

Dương Quang nhắm hai mắt lại. Trải qua thời gian thật lâu nàng đột nhiên đưa hai tay ra ôm chặt lấy Tiểu Phương nghẹn ngào nói:

- Nếu như huynh quyết tâm muốn làm như vậy thì chúng ta sẽ làm. Bất luận huynh muốn đi đến đâu, muội sẽ đi cùng huynh. Nếu huynh muốn xuống địa ngục, muội cũng sẽ xuống theo.

Đêm mỗi lúc một khuya.

Tiểu Phương nằm yên để cho Dương Quang ôm chặt lấy mình.

Chàng không hề động dậy, cũng không hề có cảm giác gì, bởi vì chàng rất hiểu cảm tình của Dương Quang cũng như biết rất rõ về mình. Tuy bọn họ đang ôm chầm lấy nhau nhưng trong lòng lại đang nghĩ về một người khác.

Một người mà có thể vì họ chết bất cứ lúc nào và cũng là người bất cứ lúc nào họ cũng sẵn sàng hi sinh.

Người đó không ai khác hơn chính là Bốc Ứng.

Bốc Ứng hiện giờ đang ở đâu? Liệu có biết cảm tình của họ đối với y hay không?

Đúng ngay lúc ấy một bóng đen từ trong lùm cây bay ra cao hơn mười trượng, rồi đột ngột rơi xuống bên cạnh giường Tiểu Phương và Dương Quang. sau đó bóng đen yên lặng không có động tĩnh gì.

Bóng đen này là ai? đến đây để làm gì? Chẳng lẽ kẻ địch của họ đã quyết định ra tay đối phó với họ?

Dương Quang nhìn Tiểu Phương khẽ nói:

- Đường như chúng ta có khách đến.

- Hình như là vậy!

Dương Quang cố ý hỏi Tiểu Phương:

- Chúng ta không màng đến hấn, được hay không?

- Tại sao không màng đến hấn?

- Hấn ta không gõ cửa mà tự động xông vào. Hạng người không có phép lịch sự như hấn quan tâm để làm gì?

Tiểu Phương không nói gì mà chỉ mỉm cười.

Trong khi Tiểu Phương mỉm cười, tay Dương Quang cũng đã buông chàng ra. Lập tức toàn thân Tiểu Phương bật ngồi dậy, chuẩn bị tấn công đối phương.

Nhưng chàng không xuất thủ, bởi vì chàng đã nhìn rõ người này.

Gian nhà gỗ vốn không có cửa, cho dù có đi chăng nữa người này cũng không thể nào gõ được.

Bởi vì người chết thì làm sao gõ cửa được.

Tuy ở đây không có ánh đèn và ánh trăng, nhưng Tiểu Phương vẫn có thể nhận ra đây là một người chết.

Tử thi đứng cúi đầu thật thấp, dường như cổ đã bị gãy lìa.

Là ai đã hạ độc thủ giết người này? Và tại sao lại ném thi hài đến đây?

Tim Tiểu Phương đột nhiên đập nhanh hơn và chàng chợt nghĩ đến một người.

19. Bốn Bề Cạm Bẫy

Đúng ngay lúc đó, từ một hướng khác lại có một bóng người bay ra. Sau khi rơi xuống đất cái “bịch”, đầu bóng đen cũng ngoẻo sang một bên, im lặng không nói gì.

Dương Quang hoảng sợ nắm chặt lấy tay Tiểu Phương. Tim cả hai bỗng nhiên đập mạnh liên hồi.

Trong khu rừng cây rậm rạp có tiếng cười lạnh lạnh phát ra:

- Quả nhiên là đã đến!

- Các hạ đã đến, vậy tại còn không không lộ để mọi người cùng gặp mặt.

Từ phía xa lại có người lên tiếng:

- Ở tại đây à!

Câu nói này còn chưa dứt thì đã có hai bóng đen từ trong những lùm cây, bay nhanh về phía vừa mới phát ra tiếng nói.

Tim Dương Quang và Tiểu Phương càng đập nhanh hơn. Đương nhiên là họ đã đoán ra được người kia là ai.

Tất cả những bóng đen đang ầm nấp trong khu rừng đều tập trung bỏ nhào về phía ấy. Đồng thời cũng có tiếng hò hét và quát tháo.

- Họ Bốc kia, người còn định chạy đi đâu?

- Hãy mau để cái mạng người lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người mới đến chính là Bốc Ứng.

Bốc Ứng có ý lộ diện để dụ đám người mai phục rời vị trí, nhằm mục đích muốn Tiểu Phương và Dương Quang thừa cơ hội thoát thân.

Dương Quang lại đưa mắt nhìn Tiểu Phương. Bất luận là chuyện gì nàng cũng đều muốn Tiểu Phương quyết định.

Tiểu Phương chỉ nói gọn một câu:

- Bốc Ứng ở đâu, thì ta sẽ đến đấy.

Dương Quang không hỏi thêm lời nào nữa, cả hai đồng thời di chuyển thân pháp phóng mình về phía rừng cây rậm rạp.

Trên trời đầy sao nhưng ánh sáng sao không thể nào chiếu qua được tán lá cây rậm rạp. Lá trên cây tuy đã vàng khô nhưng vẫn còn chưa chịu rơi rụng.

Khu rừng rậm này nằm trong một thung lũng, xung quanh được các ngọn núi bao bọc, cho nên nơi đây cực kỳ ẩm áp đến ngay cả gió cũng không cảm thấy rét. Bởi vậy hiện giờ tu đã bắt đầu là mùa đông, nhưng lá cây nơi đây vẫn còn chưa rụng.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn chưa nhìn thấy được một ai. Ngay cả tiếng quát tháo ở phía xa dần dần cũng không còn nghe thấy.

Tiểu Phương không hề nghe thấy một tiếng bước chân nào giẫm lên lá khô, Dương Quang cũng vậy.

Nhưng họ nghe được một âm thanh kỳ lạ.

Họ nghe thấy có tiếng người đang khóc.

Mọi người ai cũng đều biết khóc. Khi sống cũng khóc khi chết cũng khóc và khi tính mạng nằm giữa sự sống cái chết, thì người ta càng khóc nhiều hơn.

Bởi thế, tiếng khóc tuyệt đối không phải là một âm thanh kỳ quái.

Nhưng ở nơi đây, vào lúc này bất kể ai nghe thấy tiếng người khóc, đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Điều càng kỳ quái hơn nữa là người đang khóc này. Kại là người mà không có ai nghĩ rằng y sẽ biết khóc.

Khi mà Tiểu Phương và Dương Quang nghe thấy tiếng khóc, cũng là lúc họ nhìn thấy người đang khóc kia.

Người này không ngờ lại là chủ hiệu Hồ Đại.

Khi mà họ nhìn thấy Hồ Đại, Hồ Đại đang ngồi khóc dưới một gốc cây giống như một đứa trẻ.

Nếu như không phải chính mắt họ nhìn thấy, tuyệt đối họ không thể nghĩ rằng chủ nhân Tam Bảo đường danh trấn giang hồ lại ngồi ôm đầu khóc dưới gốc cây như một đứa trẻ.

Thế nhưng hiện giờ chính mắt họ nhìn thấy.

Chủ hiệu Hồ Đại cơ hồ như không nhìn thấy bọn họ.

Hồ Đại khóc thật thương tâm, hình như thương tâm đến mức không còn chú ý đến người khác. Nhưng đáng tiếc Tiểu Phương và Dương Quang thì không thể nào không chú ý đến lão.

Họ đã từng thấy Hồ Đại, nhận ra lão và biết lão là ai.

May mà họ giả vờ như không chú ý đến lão, không nhìn thấy lão vì họ quyết định cứ như vậy mà đi ngang qua trước mặt lão.

Bất ngờ chủ hiệu Hồ Đại bật đứng lên chắn ngang lối đi của họ. Tuy lúc này trên mặt lão vẫn ngấn lệ, nhưng lão đã thôi khóc.

Hai mắt lão tuy còn đỏ nhưng vẫn phát ra những tia sáng sắc lạnh.

Đột nhiên chủ hiệu Hồ Đại lên tiếng hỏi:

- Các người có phải là người hay không?

Tiểu Phương đưa mắt nhìn Dương Quang, Dương Quang cũng nhìn lại chàng, rồi cố ý hỏi:

- Vậy người có phải là người hay không?

- Ta là người.

- Bọn ta cũng là người.

Chủ hiệu Hồ Đại cười nhạt:

- Các người đều là người, thế nhưng khi nhìn thấy có người khóc lóc thương tâm như vậy tại sao cá người lại giả vờ như không nhìn thấy!

Dương Quang cũng được:

- Cho dù bọn ta có nhìn thấy thì làm sao chứ? Chẳng lẽ người kêu bọn ta ngồi xuống cùng khóc như người?

Chợt nàng đổi giọng:

- Người ngồi ở đây khóc có liên quan gì đến bọn ta?

Chủ hiệu Hồ Đại cũng đổi giọng nói:

- Đương nhiên là có liên quan. Chính vì các người mà ta mới khóc như vậy.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Vì bọn ta? Tại sao vì bọn ta chứ?

Dáng vẻ chủ hiệu Hồ Đại càng có vẻ thương tâm hơn:

- Cả đời này của ta chỉ thích có một người. Ta đã tìm nàng rất lâu, nhưng khi vừa mới tìm thấy thì nàng đã chết...

- Người nữ nhân ấy vì sao mà chết?

- Chính các người đã treo sống nàng lên cây cho đến chết, chính các người đã giết chết nàng.

Chủ hiệu Hồ Đại nhìn chăm chăm Tiểu Phương thật lâu nói:

- Ta biết người họ Phổ Tùng mà mọi người thường gọi là Tiểu Phương lợi hại.

Tiểu Phương đã có chút phần nào hiểu được sự việc:

- Người nữ nhân mà người nói có phải là Liễu Phân Phân hay không?

- Chính nàng!
- Người thật sự cho rằng ta đã giết Liễu Phân Phân?
- Nếu không phải là người thì là ai?

Tiểu Phương buông một tiếng thở dài:

- Nếu như ta nói không phải ta làm việc ấy, người có tin hay không?

Chủ hiệu Hồ Đại lặng thinh không lên tiếng.

Tiểu Phương đã nhìn ra Hồ Đại đang quyết tâm lấy mạng chàng. Bất luận là ai cũng đều có thể nhận ra điểm này.

- Phụng Hoàng triển sí.

Hai tay chủ hiệu Hồ Đại đột ngột dang ra, tư thế vừa thần bí vừa quái dị. Tuy không có ai biết được lão ta đang dùng thủ pháp gì để phóng ám khí, nhưng mọi người đều biết chỉ cần ám khí của lão phóng ra, tuyệt đối không ai có thể cười được.

Không ngờ Dương Quang lại cười được. Không những cười hơn nữa nàng còn ca:

- Yến Bắc có Tam Bảo đường, danh tiếng lừng thiên hạ. Trong Tam Bảo đường có Tam Bảo, ai nhìn thấy người đó sẽ không may và hai mắt sẽ đổ lệ.

Trong khi nàng còn chưa ca dứt, sắc mặt chủ hiệu Hồ Đại đã chợt thay đổi.

- Người là ai?
- Ta là ta!
- Làm sao người biết được ta là ai?

Dương Quang mỉm cười thật tươi nói:

- Tại sao ta không thể biết, nếu như ta không biết thì ai biết, thật ra người phải nên biết ta là ai.
- Ta phải nên biết sao?
- Người thử nhìn kỹ lại xem ta là ai?

Khi nàng cười dáng vẻ rất giống như vị tiểu cô nương có cái bím tóc nhỏ nhưng tiếc một điều là thiếu đi con chó sư tử có bộ lông trắng như tuyết.

Chủ hiệu Hồ Đại sững sốt, nhìn nàng và từng bước thối lui ra sau.

- Người cho rằng Âm Linh là ai?

Dương Quang lại nói:

- Người thật sự cho rằng là cái bình đó, hay là.. Nàng còn chưa nói dứt lời, Tiểu Phương đã vội bật kiếm ra khỏi vỏ nhưng Hồ Đại đã vô tình vô tích.

*** Bên dưới gốc cây đại thụ mà Hồ Đại vừa ngồi, đột nhiên để lộ ra một cánh cửa.

Đương nhiên đây không thể xem là cánh cửa thật sự, mà chỉ có thể gọi là một cái hang mà thôi. Dương Quang cho rằng đó là cửa bởi vì bên trong thật sự đang có người chui ra.

Người này tuy không phải là Bốc Ứng, nhưng lại là bằng hữu của Bốc Ứng.

Dương Quang không cảm lòng được liền gọi lớn:

- Ban Sát Ba Ná, là người!

Nhìn thấy Ban Sát Ba Ná cả hai đều cùng phấn khởi.

Bình thường không ai biết được Ban Sát Ba Ná xuất hiện khi nào, nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến cho người ta phấn khởi.

Dương Quang lên tiếng:

- Người xuất thủ ném những tử thi vào nhà vừa rồi chính là người?

Ban Sát Ba Ná chậm rãi đáp:

- Không sai!

Dương Quang lại hỏi:

- Bốc Ứng đâu?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta không nhìn thấy.

Ban Sát Ba Ná nói thêm:

- Ta cũng đang đi tìm Bốc Ứng.

- Người biết Bốc Ứng ở đâu sao?

Giong Ban Sát Ba Ná trở nên chắc nịch:

- Không biết!

Dương Quang nói:

- Nhưng ta biết Bốc Ứng tuyệt đối vẫn chưa chết! Bởi vì bọn người kia cũng đang tìm, như vậy đủ chứng minh Bốc Ứng vẫn còn sống.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười kỳ bí nói tiếp:

- Bất luận ai muốn lấy mạng Bốc Ứng cũng đều không phải là chuyện dễ.

Dương Quang cũng cười nói:

- Nhưng nếu như có người muốn lấy mạng người, e rằng càng khó hơn.

Dương Quang có lòng tin vững chắc như vậy đối với Ban Sát Ba Ná.

Bất cứ ở nơi đâu, bất luận ở nơi nào Ban Sát Ba Ná cũng đều có thể tự tìm cho mình một chỗ ẩn nấp.

Một nơi mà tuyệt đối không ai có thể tìm ra.

Bất kể trong tình huống nào, Ban Sát Ba Ná cũng đều chuẩn bị sẵn cho mình một lối thoát.

- Bọn chúng đều cho rằng người đã rời khỏi khu rừng này, thật không ngờ người lại ẩn nấp dưới gốc cây.

Dương Quang thở dài một tiếng nói:

- Hèn chi Bốc Ứng thường nói, nếu như người muốn ẩn trốn, thì trên đời này không có ai có thể tìm ra người.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười:

- Ta không biết người ý muốn nói gì?

- Ta muốn nói gì à?

- Người không phải là lão hồ ly mà hơn trăm con hồ ly cộng lại cũng không bằng người.

Vừa rồi không nghe thấy tiếng người, bây giờ đã có thể nghe thấy. Đám người vừa rồi ồ ạt kéo nhanh rời khỏi rừng cây, bây giờ dường như cũng đang quay trở lại.

Ban Sát Ba Ná liền chau mày nói:

- Hai người hãy mau ẩn nấp vào trong.

Y đưa tay chỉ cái hang dưới gốc cây nói tiếp; - Cái hang này có thể dung nạp được hai người.

- Còn người thì sao?

- Hai người không cần phải lo lắng cho ta, ta đã có cách đối phó với bọn chúng.

Dương Quang nói:

- Ta tin điều đó.

Ban Sát Ba Ná căn dặn nói:

- Nhưng hai người phải đợi khi nào ta quay trở lại mới được ra ngoài.

Trước khi định quay lưng bước đi Ban Sát Ba Ná đột nhiên lên tiếng:

- Ta còn muốn hai người làm một việc.

- Lại chuyện gì?

- Hãy đưa cho ta y phục và giày mà hai người đang mang trên người.

Ban Sát Ba Ná không giải thích tại sao phải yêu cầu họ làm vậy và Dương Quang cũng không hỏi tại sao.

Dương Quang quay lưng lại cởi chiếc áo xanh bên ngoài và đôi giày ra. Nếu như Ban Sát Ba Ná muốn nàng cởi tiếp nàng cũng không hề từ chối, vì nàng biết Ban Sát Ba Ná làm vậy tất có lý do riêng.

Tiểu Phương cũng cởi y phục ngoài trao cho Ban Sát Ba Ná:

- Như vậy đủ chưa?

- Đủ rồi!

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nhưng ngươi còn phải trao kiếm của ngươi cho ta.

Đối với một người luyện kiếm mà nói, cả đời có hai thứ tuyệt đối không dễ gì trao cho người khác. Đó là kiếm và thê tử. Nhưng Tiểu Phương lại khác, chàng không hề do dự trao kiếm của chàng cho Ban Sát Ba Ná. Bởi vì chàng cũng giống như Dương Quang, hoàn toàn tin tưởng Ban Sát Ba Ná.

Ban Sát Ba Ná đưa tay vỗ vai Tiểu Phương nói:

- Ngươi tin tưởng ta, ngươi chính là bằng hữu của ta.

Đến lúc này Ban Sát Ba Ná mới xem Tiểu Phương là bằng hữu.

- Ta tuyệt đối không để cho ngươi thất vọng đâu.

Cái hang này quả thật có thể dung nạp được hai người, nhưng có điều hai người muốn giữ khoảng cách để khỏi chạm vào nhau thì không dễ chút nào.

Tiểu Phương cố gắng rút người về phía sau hết sức.

Tuy trên người họ vẫn còn mặc y phục, nhưng y phục trên người họ lúc này còn lại rất ít.

Một thiếu nữ kiều diễm như Dương Quang, thân người lại mặc độc có một bộ y phục mỏng. Nếu như là một người có đầu óc tưởng tượng hơi phong phú, thì cũng có thể nghĩ ra tình huống của họ lúc này như thế nào.

Tiểu Phương cố gắng thụt người ra sau, nhưng đáng tiếc nơi đây không đủ rộng.

Trong hang tuy ẩm thấp tối tăm, nhưng hơi thở Dương Quang lại thơm tho và ấm áp như gió xuân.

Đối với một thiếu niên đang hoang mang mà nói, đây quả là một thử thách khó khăn.

Dương Quang đột nhiên cười thành tiếng.

Tiểu Phương nhìn nàng hỏi:

- Muội cười gì?

- Muội là người thích cười, thường hay cười. Nhưng mà trước đây chàng có bao giờ hỏi muội như vậy đâu?

- Chuyên trước đây là trước đây.
- Thế tại sao bây giờ huynh lại hỏi.
- Bởi vì...

Tiểu Phương ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Bởi vì ta muốn nhắc muội một việc.
- Là việc gì?

Tiểu Phương nghiêm túc nói:

- Ta là một nam nhân.
- Muội biết huynh là một nam nhân.
- Tất cả nam nhân ở trên đời này đều giống nhau.
- Muội biết.
- Cho nên nếu như nàng còn cười tiếp, ta sẽ...

Dương Quang cố ý hỏi Tiểu Phương:

- Huynh sẽ làm thế nào? Có phải huynh muốn đánh vào mông muội?

Tiểu Phương nhìn nàng thật lâu, rồi đột nhiên cũng phá lên cười.

Cả hai đều cùng cười.

Khi Ban Sát Ba Ná quay trở lại, màn đêm đã từ từ rút lui. Núi rừng nơi đây cũng trở lại bình thường.

Sắc mặt Dương Quang và Tiểu Phương đều rạng rỡ, bởi vì bọn họ không làm chuyện gì có lỗi với người, cũng như bản thân họ.

Khi nhìn thấy bọn họ, Ban Sát Ba Ná liền đưa tay vỗ vai Tiểu Phương nói:

- Người quả là hảo bằng hữu của Bốc Ứng, Bốc Ứng không hề nhìn lầm người.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên mỉm cười, nụ cười có vẻ thần bí và lời nói cũng rất kỳ quái.

- Nhưng chỉ tiếc là người đã chết.
- Ta đã chết?

Tiểu Phương không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Ta chết từ bao giờ?
- Vừa mới chết.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Ta chết như thế nào?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Rơi từ trên một ngọn núi cao xuống. Tuy đầu của người đã bị vỡ nát, nhưng người khác vẫn có thể nhận ra người.
- Tại sao lại nhận ra?

- Bởi vì chúng nhận ra y phục người đang mặc ở trên người và thanh kiếm nằm trong tay. Nếu như người không bị chết, đương nhiên sẽ không bao giờ chịu giao thanh kiếm rốt như vậy cho một ai.

Cuối cùng Tiểu Phương đã hoàn toàn hiểu được ý của Ban Sát Ba Ná. Ban Sát Ba Ná đã tìm một người chết thay cho chàng.

Dương Quang chợt lên tiếng hỏi:

- Còn ta thì sao?
- Dương nhiên là cũng đã chết! Nói tóm lại hai người đều đã chết.
- Nhưng bọn ta vì cái gì mà chết chứ?
- Có lẽ hai người vì Bốc Ứng, vì không muốn làm lộ hành tung của Bốc Ứng. Thật ra mỗi người đều có rất nhiều lý do để chết.

Chợt Ban Sát Ba Ná đổi giọng hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết tại sao ta lại muốn hai người chết hay không?

Tiểu Phương lắc lắc đầu.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Bởi vì ta muốn hai người đi làm một việc. Một việc mà tuyệt đối không thể để cho người khác biết được các người đang hành động.

Dương Quang lên tiếng hỏi:

- Việc gì? Người muốn bọn ta đi làm việc gì?
- Đi tìm Bốc Ứng?

Việc này này cho dù không yêu cầu họ làm, họ nhất định cũng làm.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta biết hai người rất muốn đi báo thù, không chừng ngay bây giờ đang định đi tìm Vệ Ứng Bằng và Lữ Tam Bọn họ quả thật có suy nghĩ như vậy.
- Nhưng bây giờ bọn ta cố gắng nhẫn nại.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bất luận hai người muốn làm việc gì cũng phải đợi sau khi tìm ra Bốc Ứng rồi hãy tính.

Trời đất bao la, nếu muốn tìm một người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta cũng biết việc này không đơn giản chút nào, nhưng chỉ cần chúng ta có lòng tin thì nhất định sẽ làm được.

Đột nhiên Ban Sát Ba Ná quay lưng đi, nói:

- Hai người đi theo ta.

Ban Sát Ba Ná dẫn Tiểu Phương và Dương Quang đến bên một thân cây, không biết tên gọi là gì. Sau đó Ban Sát Ba Ná dùng chủy thủ rạch lớp vỏ ngoài thân cây. Từ thân cây chảy ra một chất mủ có màu trắng đục như màu sữa.

Ban Sát Ba Ná bắt Dương Quang và Tiểu Phương lấy chất mủ trắng đục kia thoa lên trên mặt và tay.

Khi thoa xong, cả hai người lập tức cảm thấy da mặt ngứa ngáy vô cùng sau đó biến đổi kỳ dị.

Da mặt họ đột nhiên biến thành màu đen, hơn nữa còn có nhiều nếp nhăn, xem ra họ dường như đã già hơn mười tuổi.

Ban Sát Ba Ná nói với Tiểu Phương:

- Dân tộc ta đặt cho loại cây này một cái tên rất đặc biệt.
- Là tên gì?

- Quang Âm.

- Quang Âm?

- Dân tộc ta đều gọi loại cây này là Quang Âm Thọ.

Ban Sát Ba Ná ngừng lại giây lát, rồi nói tiếp:

- Công hiệu của nó có thể bảo trì được tròn một năm. Trong thời gian một năm diện mạo của hai người đều sẽ như vậy. Đại khái không ai có thể nhận ra diện mạo thật của hai người. Tuy nói vậy nhưng hai người cũng phải hết sức cẩn thận. Bởi vậy ta còn phải sắp xếp cho hai người.

Dương Quang không hiểu hỏi:

- Sắp xếp gì?

- Bây giờ người đã không phải là Dương Quang, còn hán cũng không phải là Tiểu Phương.

- Ta biết, hai người đó hiện giờ đã chết.

- Cho nên bây giờ hai người đã là hai người khác. Hai người hiện giờ là một cặp phu thê, một cặp phu thê rất nghèo khổ, phải bôn ba khắp nơi mới có thể sanh tồn được.

Ban Sát Ba Ná ngừng lại tăng hắng hai cái, rồi lại nói tiếp:

- Hai người giả làm khách buôn, mang đặc sản vùng Tây Tạng vào trong quan nội bán, nhưng lợi nhuận rất ít. Bởi vì hai người không có cha mẹ hay con cái và tình cảm giữa hai người cũng không tẻ, cho nên bất luận là đi đến đâu, lúc nào hai người cũng đồng hành.

Tiểu Phương và Dương Quang đều im lặng lắng nghe.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Tất nhiên là hai người muốn không nổi người bảo tiêu để hộ tống, bởi vậy để bảo đảm an toàn, hai người chỉ còn cách gia nhập vào thương đội.

Tiểu Phương không hiểu liền hỏi:

- Thương đội gì?

Ban Sát Ba Ná giải thích:

- Thương đội chính là đội ngũ gồm những người giống như hai người, kết bạn lại cùng đi. Gần như cứ mỗi tháng đều có một thương đội như vậy đi vào Quan nội. Ta đã tìm được cho hai người một thương đội.

Sự chu đáo và cẩn thận của Ban Sát Ba Ná, quả là khiến cho người ta phải khâm phục.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Thương đội này không lớn lắm, đại khái chỉ khoảng ba bốn mươi người mà thôi.

Người dẫn đường cho đoàn lần này tên là Hoa Bất La. Người này tinh minh lão luyện, hơn nữa lại rất thông thuộc địa hình. Nghe đâu còn trẻ Hoa Bất La đã từng là thiết kỵ binh và đã đi rất nhiều nơi.

- Bọn ta phải đến đâu mới có thể tìm được Hoa Bất La?

- Tại Hồ Khẩu tập.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bọn họ dự định sẽ tập hợp tại Hồ Khẩu tập.

Ban Sát Ba Ná bổ sung thêm:

- Hai người đến đó trước tiên là phải đi tìm một người có tên là Đại Yên Đại. Sau đó khai tên họ với hán và đưa cho hán hai mươi lăm lượng bạc tiền lộ phí, thì tự nhiên hán sẽ đưa hai người đi gặp Hoa Bất La.

Dương Quang nãy giờ im lặng, lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Thế tên của bọn ta là gì?
- Người là người Tạng, tên gọi Mỹ Nhã.
- Ban Sát Ba Ná nói tiếp:
- Còn phu quân của người là một người Hán, tên là Miêu Xương.
- Ban Sát Ba Ná đặt hai tay lên vai hai người họ nói:
- Ta hi vọng rằng trong thời gian một năm, hai người có thể tìm được Bốc Ứng.

20. Tại Núi Sâu

- Lúc ấy lửa đã tắt, ta đến để xử lý nơi đây.
- Hai tay Dương Quang bỗng nhiên phát run lên liên tục. Trải qua một hồi lâu nàng mới lên tiếng hỏi:
- Người tìm thấy được gì không?
- A Tô cũng im lặng thật lâu, đợi đến khi hết xúc động mới trả lời:
- Khi ta đến đây mọi thứ không còn gì cả. Tất cả đều đã bị thiêu hủy, ta chỉ tìm được một ít tro cốt mà thôi.
- Tro cốt mà A Tô tìm được không phải là một ít, mà gồ tất cả là mười ba cái hũ.
- Dương Quang tự khống chế mình:
- Tro cốt? Là tro cốt của ai?
- Là tro cốt của ai? Là tro cốt của ai?
- A Tô trầm ngâm nói:
- Nơi đây cũng có người trong gia tộc và bằng hữu của ta, ta đã tìm kiếm ở đây suốt ba ngày ba đêm liền và cũng rất muốn biết đó là tro cốt ai. Chỉ có điều đáng tiếc thi thể mỗi người đều đã bị thiêu hủy thành tro nên không thể nào phân biệt được.
- Dương Quang lấy làm ngạc nhiên hỏi lại:
- Thi thể mỗi người? Người nói vậy là có ý gì?
- A Tô thở dài một tiếng, im lặng không nói gì.
- Dương Quang không nhin được cất tiếng hỏi:
- Người có biết nơi đây tổng cộng có bao nhiêu người hay không, mà người dám nói là mỗi người? Lẽ nào toàn bộ bọn họ... Giọng Dương Quang đột nhiên bị đứt ngang, dường như nàng đang sợ suy nghĩ mình là thật.
- Dương Quang xua hai tay nói:
- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Ở đây nhất định vẫn có người còn sống, nhất định là như vậy. Chỉ cần người tìm được một người, thì sẽ hỏi ra được những người khác đang ở đâu.
- A Tô lặng lẽ lắc đầu nhẹ.
- Chẳng lẽ ngay cả một người người cũng tìm không ra?
- A Tô đáp:
- Không có. Ta không tìm ra được một người sống nào.
- A Tô chậm rãi nói tiếp:

- Trong đêm xảy ra hỏa hoạn thật ra nơi đây đã xảy ra chuyện gì? Là do kẻ nào đã phóng hỏa, e rằng không có ai biết được chuyện này.

Dương Quang có vẻ đã không còn bình tĩnh:

- Không có ai biết được chuyện này hay sao? Chẳng lẽ người còn chưa đoán ra được ai là hung thủ sao?
- Không lẽ cô nương biết được hung thủ là ai.

Dương Quang nắm chặt song quyền, gần từng tiếng nói:

- Dương nhiên là ta biết. Bọn chúng chính là Vệ Ứng, chủ hiệu Hồ Đại, Phong Tẩu, Nguyệt Bà và Âm Linh.
- Cô nương cho rằng chỉ dựa vào bọn người này mà có thể tiêu diệt được Bốc Ứng, Chu Vân, Nghiêm Chính Cương, Tổng lão phu tử cùng mấy trăm hảo thủ trong vòng một đêm hay sao? Hơn nữa còn không để cho ai sống sót.

A Tô lẩm bẩm như tự trả lời với chính mình:

- Nếu chỉ dựa vào bọn đó, e rằng không thể nào làm được chuyện này.
- Vậy người cho rằng còn có ai?
- Bên trong nhất định có nội ứng.

Dương Quang trở mắt nhìn A Tô hỏi lại:

- Nội ứng? Người cho rằng ở đây cũng có gian tế của bọn chúng mai phục?

Dương Quang trầm ngâm thật lâu, rồi đột ngột lên tiếng nói tiếp:

- Ba Oa thế nào rồi?
- Tối hôm đó Ba Oa cũng có đến đây Ba Oa nói nhất định phải đến gặp Bốc Ứng.
- Khi nơi đây bị lửa cháy Ba Oa cũng có mặt?
- Đúng vậy!
- Hiện tại Ba Oa như thế nào? Còn sống hay đã chết?

A Tô không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ cô nương hoài nghi Ba Oa đã làm gian tế cho đối phương?

Dương Quang từ chối trả lời câu hỏi này, nhưng thái độ của nàng đã rất rõ ràng.

Lâu nay nàng không hề tín nhiệm Ba Oa.

Nữ nhân thường hay có ý thù địch đối với nữ nhân. Có rất ít trường hợp một nữ nhân hoàn toàn tin một nữ nhân khác. Đặc biệt giữa các nữ nhân đẹp với nhau thì điều này càng được thể hiện rõ ràng hơn.

Nhưng A Tô giọng quả quyết nói:

- Lần này cô nương đã sai rồi, gian tế tuyệt đối không phải là Ba Oa.
- Làm thế nào người dám quả quyết như thế?

A Tô ngập ngừng thật lâu mới quyết định nói:

- Bởi vì.. bởi vì tình cờ ta phát hiện ra được một điều bí mật.
- Bí mật gì?
- Bí mật này có liên quan đến Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná và Ba Oa, có liên quan đến thân thể của họ và... A Tô chỉ nói có bấy nhiêu.

Sắc mặt A Tô đột nhiên trở nên nghiêm trọng, đột nhiên từ từ quì xuống và toàn thân không hề động đậy.

Bầu trời trong xanh xung quanh không một bóng người không ai nhìn thấy Âm Linh, không ai nhìn thấy vị tiểu cô nương có cái bím tóc nhỏ cũng không ai nhìn thấy con chó sư tử trắng như tuyết dễ thương kia.

Thế thì bọn chúng hạ độc giết A Tô vào lúc nào? Điều bí mật mà A Tô biết là gì?

Tại sao Âm Linh không để cho A Tô nói ra bí mật này?

Bí mật giữa Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná và Ba Oa có liên quan gì đến Âm Linh hay không?

Đột nhiên Dương Quang kéo tay Tiểu Phương nói:

- Chúng ta đi tìm Bốc Ứng.
- Có thể tìm được hay sao?
- Chỉ cần Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, ta nhất định sẽ tìm ra.

Dương Quang nói tiếp vẻ đầy tự tin:

- Bốc Ứng nhất định vẫn còn sống.
- Nếu như Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, thì làm sao có thể bỏ mặc tất cả mọi thứ để một mình ra đi? Tiểu Phương hỏi.

Dương Quang trả lời:

- Đến lúc cần, thứ gì Bốc Ứng cũng có thể bỏ được, việc gì cũng có thể hi sinh.

Nàng chậm rãi nói tiếp:

- Bởi vì Bốc Ứng cần phải tiếp tục sống cho nên bất luận là có gian khổ như thế nào, Bốc Ứng cũng phải sống. Bởi vì Bốc Ứng còn phải xây dựng lại nơi đây, còn phải tiêu diệt kẻ thù, cho nên Bốc Ứng phải ra đi mà không thể chết.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Phương nói:

- Huynh cũng biết rõ, có những lúc cái chết còn nhẹ nhàng hơn cả sự sống nhiều.

Tuy có rất nhiều người thường chọn con đường dễ để đi, nhưng Bốc Ứng tuyệt đối không phải là hạng người đó.

Đột nhiên Tiểu Phương có vẻ tự tin nói:

- Đúng vậy! Bốc Ứng nhất định vẫn còn sống, nhất định vẫn còn chưa chết!

*** Tại một nơi hoang vu hẻo lánh, trong một cánh rừng cách xa cuộc sống hồng trần, có một gian nhà gỗ nhỏ.

Nếu như một người đã từng gặp nhiều chuyện ưu buồn, đã từng vào sanh ra tử, thì người đó nhất định sẽ thích gian nhà gỗ này. Và dĩ nhiên họ cũng không thích bị ai quấy rầy.

Bởi thế những lúc có nguy hiểm, cũng có thể đến đây để ẩn lánh.

Bốc Ứng có một gian nhà gỗ như vậy!

Đây là bí mật của Bốc Ứng, vốn chỉ có Dương Quang và Bốc Ứng biết mà thôi.

Nhưng bây giờ Dương Quang đã dẫn Tiểu Phương đến.

Gian nhà gỗ này có bốn cửa sổ và một bếp lò nhỏ.

Nếu như là mùa hè họ sẽ mở hết các cửa sổ, để gió mát từ bên ngoài thổi vào.

Còn đến mùa đông họ ngồi nhâm nhi uống rượu bên bếp lò đỏ rực.

Đây là thế giới của họ, thế giới yên tĩnh của họ.

- Nếu như Bốc Ứng vẫn còn sống, thì nhất định sẽ đến nơi đây. Bốc Ứng nhất định sẽ biết mọi sự sẽ đến nơi đây.

Dương Quang khẳng định như thế.

Bốc Ứng không có đến.

Cửa không có khóa.

Ngoài hai người họ ra không có ai biết được nơi này, nên cửa không cần phải khóa.

Dương Quang đưa tay lên đẩy cửa bước vào. Khi cánh cửa vừa được mở ra, sắc mặt nàng liền chợt thay đổi, trở nên trắng bệch.

Bên trong không có một ai, khắp nơi đều trống vắng.

Tại sao Bốc Ứng không đến?

Toàn thân Dương Quang chợt phát run lên, sắc mặt liền chuyển từ trắng bệch sang đỏ ửng.

Toàn thân nàng phát run lên một cách đáng sợ. Sắc mặt đỏ ửng một cách kỳ dị.

Dương Quang đã nhìn thấy gì?

Nàng không nhìn thấy gì cả.

Nàng đang chăm chú nhìn chiếc bàn nhỏ được đặt bên cửa sổ. Thế nhưng trên bàn không có một thứ gì.

Bất luận là ai khi nhìn thấy chiếc bàn trống, sắc mặt tuyệt đối đều không có biểu hiện như nàng.

Thế tại sao Dương Quang lại bị xúc động mạnh như vậy?

Chẳng lẽ nàng đã nhìn thấy gì mà người khác không thể nhìn ra hay sao?

Tiểu Phương không chịu được, liền định lên tiếng hỏi thì Dương Quang đã nói trước:

- Bốc Ứng vẫn còn chưa chết, Bốc Ứng đã từng có đến đây.

Tại sao biết là Bốc Ứng có đến đây?

- Bởi vì trên bàn vốn có một con búp bê bằng đất, do Bốc Ứng mang từ Vô Tích về, Bốc Ứng cho rằng con búp bê ấy rất giống muội.

Cuối cùng Tiểu Phương cũng đã hiểu:

- Lần trước khi hai người ra đi, con búp bê vẫn còn được đặt trên bàn?

Dương Quang gật đầu:

- Ta nhớ rất rõ chuyện này, tuyệt đối không bao giờ sai.

- Sau đó cả hai đều không có đến nơi đây?

- Không có.

- Ngoài hai người ra, còn có ai biết nơi này hay không?

Dương Quang quả quyết nói:

- Không có. Tuyệt đối không có.

- Cho nên muội cho rằng, con búp bê kia nhất định là do Bốc Ứng đã mang đi?

- Nhất định là vậy?

Tiểu Phương còn định hỏi nữa nhưng lại thôi. Vì chàng biết có nhiều vấn đề hỏi ra sẽ làm tổn thương đến Dương Quang.

Bốc Ứng đã đến đây vậy tại sao còn phải ra đi? Tại sao Bốc Ứng không ở lại để chờ đợi nàng? Tại sao Bốc Ứng ra đi mà không lưu lại một chút tin tức gì cả?

Những vấn đề này nếu có hỏi Dương Quang cũng không có cách trả lời.

Bất chợt Tiểu Phương và Dương Quang nghe thấy một tiếng “Phụp” trên mái nhà.

Tiếp theo là những tiếng “Phụp, phụp, phụp...” vang lên xung quanh bên vách, giống như là người thợ săn ngu ngốc cho rằng gian nhà gỗ này chính là một con cự thú mà xả dây tên.

Tất nhiên là gian nhà không thể nào chết được, và trên đời này cũng không có người thợ săn nào lại ngu ngốc đến thế.

Tiểu Phương và Dương Quang lập tức biết ngay là chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lúc ấy gian nhà gỗ đột nhiên bay lên. Mỗi tấm vách bằng gỗ liền rời khỏi vị trí của mình bay ra tứ phía.

Trên mỗi tấm ván gỗ đều bị móc câu cắm chặt vào. Trên những móc câu đều có buộc một sợi dây xích dài.

Bọn họ chỉ kịp nhìn thấy những sợi dây xích bay qua bay lại mang theo những tấm gỗ. Tiếp theo là chẳng còn thấy gì cả.

Ngay cả gian nhà cũng không nhìn thấy.

Chiếc bàn nhỏ vẫn còn nằm nguyên vị trí cũ và bếp lò cũng vậy.

Mọi thứ trong nhà đều nằm nguyên vị trí, chỉ có điều gian nhà thì không thấy đâu cả.

Ở đây là nơi hoang vu hẻo lánh, cách xa cuộc sống hồng trần.

Những sợi dây xích bay qua bay lại.

Gian nhà gỗ đã biến mất.

Núi vẫn lặng yên, rừng cây vẫn như cũ và gió vẫn không ngừng thổi.

Tuy đang là ban ngày, nhưng tia nắng cũng không thể xuyên qua những tán lá cây rậm rạp.

Khắp nơi toàn là một màu xanh, giống như cảnh xuân thủy ở Giang Nam.

Lúc này ngoài cảnh núi rừng và hai người họ ra, giữa trời đất dường như không còn có gì khác.

Không có một bóng người, cũng như âm thanh nào khác.

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng đưa mắt nhìn lại chàng. Cả hai đều cảm thấy cô độc giữa núi rừng hoang vu và hai tay bọn họ cảm thấy lạnh như băng.

Bởi vì họ đều biết tuy bây giờ họ không nhìn thấy một ai, cũng như không nghe thấy một tiếng động gì. Thế nhưng sau mỗi gốc cây, trong những bụi rậm đều đã được bố trí những cạm bẫy giết người mà họ không thể nào thấy và nghe được.

Những sợi dây xích kia không thể nào vô cớ bay đến, gian nhà gỗ cũng không thể nào bay đi mà không có lý do.

Kẻ thù của họ đã theo họ đến đây và đang theo dõi hành động của họ.

Nếu như Bốc Ung vẫn còn chưa bỏ đi, hiện giờ nhất định đã rơi vào tay bọn chúng.

Cho nên Bốc Ung phải ra đi, hơn nữa còn không lưu lại một tin tức gì.

Bởi vì Bốc Ung đã đoán ra được, Dương Quang sớm muộn gì cũng đến tìm và kẻ địch của Bốc Ung cũng sẽ lần theo họ đến đây.

Cường địch đã có mai phục khắp nơi, vậy bây giờ bọn họ phải làm thế nào?

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng đưa mắt nhìn lại Dương Quang. Sau đó cả hai đột nhiên đều mỉm cười, dường như không hề có chuyện gì xảy ra.

Dường như là gian nhà gỗ vẫn còn nguyên ở vị trí cũ.

Tiểu Phương mỉm cười lên tiếng nói:

- Nơi này quả là không tệ. Đáng lý ra muối nên dẫn ta đến đây từ lâu mới phải.

- Muội biết huynh nhất định sẽ thích nơi này mà.

Tiểu Phương tìm một chiếc ghế ngồi xuống, rồi đột nhiên nói:

- Ta dám đánh cá với muối.

- Đánh cá việc gì?

- Ta dám đánh cá với muối ở đây nhất định có rượu.

- Huynh thắng rồi!

Dương Quang mỉm cười vui vẻ, đi đến trước chiếc tủ nhỏ lấy ra một hũ rượu và hai cái chung. Sau đó nàng qua trở lại ngồi xuống đối diện với Tiểu Phương.

Tiểu Phương mở nắp hũ rượu ra, đưa lên mũi ngửi:

- Rượu ngon!

Tiểu Phương rót đầy hai chung, rồi nâng chung lên nói:

- Ta kính muối một chung. Chúc muối vạn sự như ý, trường mang bách tuế!

Dương Quang cũng cầm ly lên nói:

- Muội cũng chúc huynh vạn sự như ý.

Cả hai vừa cùng ly vẫn chưa kịp uống, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “keng”, lập tức hai chiếc ly liền bị vỡ vụn.

Hai cái chung bị đánh vỡ là do hai miếng bạc từ xa bay đến. Khoảng cách này ít nhất ngoài mười mấy trượng.

Nếu muốn dùng một miếng bạc để đánh vỡ một cái chung, chuyện ấy không có gì khó. Nhưng để dùng một miếng bạc, đánh vỡ một cái chung ở khoảng cách hơn mười mấy trượng lại là chuyện khác.

Thế nhưng Dương Quang và Tiểu Phương dường như căn bản không hề để ý đến chuyện này.

Cả hai không hề có một phản ứng gì, giống như chung rượu vẫn đang còn nằm trong tay của họ vậy.

Nếu như lúc này có ai nhìn thấy thái độ của bọn họ, nhất định sẽ cho rằng họ là những người mất trí không còn biết gì nữa.

Tất nhiên lúc này đang có người quan sát hành động của họ. Trong khu rừng rậm này chỗ nào cũng đều có người.

Điều kỳ lạ là đối phương phá vỡ gian nhà gỗ và hai cái chung, ngoài ra không có hành động gì khác.

Nếu như nói rằng Dương Quang và Tiểu Phương diễn tuồng thì bọn chúng là những người đang xem.

Không lẽ những người này thật sự đến đây để xem tuồng sao?

Màn đêm bắt đầu buông xuống.

Tiểu Phương đứng dậy nói:

- Nơi đây không khí thật không tệ.

- Quả thật là không tệ! Dương Quang lên tiếng đáp lại.

- Muội có muốn đi tản bộ một lúc không? Tiểu Phương hỏi Dương Quang.

Dương Quang đưa mắt nhìn chàng thật lâu, rồi từ từ lắc lắc đầu đáp:

- Muội không muốn đi. Nếu như huynh muốn đi thì cứ việc đi, muối sẽ ở đây đợi huynh.

Tiểu Phương nói:

- Được. Ta sẽ đi một mình và lập tức sẽ quay trở lại ngay.

Chàng bước đi chậm rãi, thái độ ung dung, điệu bộ giống như vừa mới ăn no muốn đi tản bộ một lát.

Chàng vừa bước đi được chừng mười bước, đột nhiên từ phía sau một thân cây có một bóng người lướt ra quát lớn:

- Quay trở lại!

Cùng với tiếng quát là mười hai tia sáng cùng lao bay đến. Những tia sáng này không hề nhắm vào các huyệt đạo trọng yếu trên người chàng, mà là phong tỏa lối đi của chàng.

Ba tia sáng phía trước nhắm thẳng vào người chàng, khiến cho chàng không thể tiếp tục bước về trước cũng như không thể lách sang bên tránh né, Chàng chỉ còn cách thoái lui về chỗ cũ và ngồi trở lại xuống ghế y như cũ.

Chàng vừa ngồi xuống thì ba cái ám khí cũng vừa rơi xuống đất ở ngay trước mặt chàng. Đó không phải là ba miếng bạc mà là ba viên Thiết liên tử.

Thiết liên tử vốn là ám khí rất bình thường. Thế nhưng thủ pháp của người phát ra ám khí này ngược lại không tầm thường chút nào.

Dương Quang đưa mắt nhìn Tiểu Phương. Tuy sắc mặt nàng không hề có chút biểu hiện, nhưng trong lòng đã có chút sợ hãi.

Bây giờ bất luận ai cũng đều có thể nhìn ra những nhân vật đến đây lần này toàn là những cao thủ thượng thặng.

Tiểu Phương lại mỉm cười nói với Dương Quang:

- Muội xem ta trở lại có nhanh hay không?

Dương Quang cũng mỉm cười đáp lại:

- Quả nhiên là rất nhanh.

Dương Quang chưa nói dứt câu, toàn thân Tiểu Phương đã rời khỏi ghế, vọt về một hướng khác nhanh như một mũi tên.

Thân hình Tiểu Phương vừa mới rơi xuống tàng cây rậm rạp, lập tức có tiếng quát lớn từ phía tàng cây đồng thời còn có cả ánh kiếm:

- Con đường này cũng không thể đi được. Tốt nhất là ngươi nên quay về vị trí cũ.

Câu nói này vừa nói dứt, toàn thân Tiểu Phương đã từ tàng cây bay ngược trở lại, rơi xuống đúng ngay chiếc ghế. Đồng thời vạt áo trước của chàng bị lưỡi kiếm chém cho một mảng.

Sau khi ngồi xuống một hồi lâu Tiểu Phương vẫn không ngừng thở hổn hển.

Bên trong tàng cây rậm rạp nhất định có ẩn nấp một cao thủ tuyệt đỉnh.

Điều kỳ lạ là tuy đối phương đẩy lùi được Tiểu Phương nhưng lại không thừa thắng xông lên.

Chỉ cần Tiểu Phương quay trở về vị trí cũ, thì sự công kích của họ lập tức ngừng ngay. Xem tình hình thì đối phương chỉ muốn Tiểu Phương lưu lại ở vị trí căn nhà gỗ, chứ không hề có ý muốn lấy mạng chàng.

Vậy thật ra bọn họ là ai? Và đang muốn định làm gì?

*** Bầu trời mỗi lúc một tối đen hơn.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn ngồi đối diện nguyên chỗ cũ. Những người ẩn nấp bên trong tán cây đã không còn nhìn thấy sắc mặt của họ.

Nhưng bọn họ cũng tự biết sắc mặt mình chẳng dễ coi chút nào.

Đột nhiên Dương Quang thở dài một tiếng, lên tiếng hỏi Tiểu Phương:

- Thời gian đã không còn sớm, một ngày trôi qua thật là nhanh. Huynh còn muốn đi nữa không?

Tiểu Phương không đáp, chỉ lắc đầu nhẹ.

Dương Quang đứng dậy nói:

- Thế thì chi bằng chúng ta đi ngủ sớm một chút vậy!

Tiểu Phương gật đầu tán thành:

- Tốt! Muội ngủ trên giường còn ta sẽ nằm dưới đất.

Dương Quang nhìn Tiểu Phương thật lâu, nói:

- Muội ngủ giường, huynh cũng ngủ giường.

Dương Quang nói câu này giọng rất kiên quyết. Hơn nữa nàng đã bước qua kéo Tiểu Phương rời khỏi ghế.

Tay Dương Quang lạnh buốt, hơn nữa còn đang phát run.

Trong tình huống này, chàng không có gì phải e ngại.

Tiểu Phương nói:

- Cũng được. Muội ngủ giường, ta cũng ngủ giường.

Tiểu Phương và Dương Quang cố tình bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng họ đều biết rất rõ mọi việc hoàn toàn không phải như vậy. Tánh mạng của họ đang bị đe dọa, đến ngay cả họ cũng không biết là sống chết khi nào.

Dương Quang nằm quán mình trong tấm chăn, tuy người của họ cách nhau khá xa nhưng đầu lại tựa vào nhau rất gần. Bởi vì họ đều biết cả hai nhất định có rất nhiều điều muốn nói.

Người lên tiếng đầu tiên vẫn là Dương Quang. Nàng khẽ thấp giọng hỏi Tiểu Phương:

- Huynh có bị thương hay không?

Tiểu Phương cũng thấp giọng đáp lại:

- Không có. Bởi vì bọn chúng không hề có ý lấy mạng ta.

- Nếu như bọn chúng muốn thì sao?

- Thì bây giờ ta đã là một người chết.

Dương Quang gượng cười nói:

- Bất luận là như thế nào, dẫu sao thì tạm thời bọn chúng vẫn còn chưa chịu ra tay.

Nên trước mắt chúng ta vẫn có thể ngủ một lát.

- Chúng ta không thể ngủ được.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta không thể lưu lại nơi đây, tuyệt đối không thể.

- Huynh định xông ra ngoài.

- Chúng ta nhất định phải xông ra ngoài.

- Nhưng huynh đã từng thử qua và cơ hội của chúng ta không nhiều lắm.

- Cho dù có chết chúng ta cũng phải xông ra. Chúng ta không thể nào ở đây chờ chết được.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta tuyệt đối không thể để liên lụy đến Bốc Ứng.

Giọng Tiểu Phương bỗng trở nên kiên quyết:

- Bốc Ứng rất có thể vẫn còn quanh quẩn ở gần đây. Đối phương không ra tay giết chúng ta, cũng như không chịu thả cho chúng ta đi, mục đích là muốn lợi dụng chúng ta để dụ Bốc Ứng vào bẫy. Giả sử nếu như Bốc Ứng vẫn còn ở đây, thì có chịu để cho chúng ta chết ở đây không?

Dương Quang trầm ngâm thật lâu, rồi mới buông một tiếng thở dài:

- Chắc chắn là không!

Tiểu Phương nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng tiếng hỏi:

- Vậy chúng ta có nên để Bốc Ứng đến đây hay không?

Dương Quang im lặng không nói gì.

Câu hỏi này căn bản không cần phải trả lời. Dương Quang chăm chú nhìn Tiểu Phương trong mắt đã ngấn lệ.

Dương Quang tuyệt đối không vì mình mà thương tâm. Nhưng có thể vì bằng hữu mà chết.

- Tiểu Phương không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

- Nhưng còn Bốc Ứng thì sao?

Dương Quang nhắm hai mắt lại. Trải qua thời gian thật lâu nàng đột nhiên đưa hai tay ra ôm chặt lấy Tiểu Phương nghẹn ngào nói:

- Nếu như huynh quyết tâm muốn làm như vậy thì chúng ta sẽ làm. Bất luận huynh muốn đi đến đâu, muội sẽ đi cùng huynh. Nếu huynh muốn xuống địa ngục, muội cũng sẽ xuống theo.

Đêm mỗi lúc một khuya.

Tiểu Phương nằm yên để cho Dương Quang ôm chặt lấy mình.

Chàng không hề động đậy, cũng không hề có cảm giác gì, bởi vì chàng rất hiểu cảm tình của Dương Quang cũng như biết rất rõ về mình. Tuy bọn họ đang ôm chầm lấy nhau nhưng trong lòng lại đang nghĩ về một người khác.

Một người mà có thể vì họ chết bất cứ lúc nào và cũng là người bất cứ lúc nào họ cũng sẵn sàng hi sinh.

Người đó không ai khác hơn chính là Bốc Ứng.

Bốc Ứng hiện giờ đang ở đâu? Liệu có biết cảm tình của họ đối với y hay không?

Đúng ngay lúc ấy một bóng đen từ trong lùm cây bay ra cao hơn mười trượng, rồi đột ngột rơi xuống bên cạnh giường Tiểu Phương và Dương Quang. sau đó bóng đen yên lặng không có động tĩnh gì.

Bóng đen này là ai? đến đây để làm gì? Chẳng lẽ kẻ địch của họ đã quyết định ra tay đối phó với họ?

Dương Quang nhìn Tiểu Phương khẽ nói:

- Dường như chúng ta có khách đến.

- Hình như là vậy!

Dương Quang cố ý hỏi Tiểu Phương:

- Chúng ta không màng đến hấn, được hay không?

- Tại sao không màng đến hấn?

- Hấn ta không gõ cửa mà tự động xông vào. Hạng người không có phép lịch sự như hấn quan tâm để làm gì?

Tiểu Phương không nói gì mà chỉ mỉm cười.

Trong khi Tiểu Phương mỉm cười, tay Dương Quang cũng đã buông chàng ra. Lập tức toàn thân Tiểu Phương bật ngồi dậy, chuẩn bị tấn công đối phương.

Nhưng chàng không xuất thủ, bởi vì chàng đã nhìn rõ người này.

Gian nhà gỗ vốn không có cửa, cho dù có đi chẳng nữa người này cũng không thể nào gõ được.

Bởi vì người chết thì làm sao gõ cửa được.

Tuy ở đây không có ánh đèn và ánh trăng, nhưng Tiểu Phương vẫn có thể nhận ra đây là một người chết.

Tử thi đứng cúi đầu thật thấp, dường như cổ đã bị gãy lìa.

Là ai đã hạ độc thủ giết người này? Và tại sao lại ném thi hài đến đây?

Tim Tiểu Phương đột nhiên đập nhanh hơn và chàng chợt nghĩ đến một người.

21. Bốn Bề Cạm Bẫy

Đúng ngay lúc đó, từ một hướng khác lại có một bóng người bay ra. Sau khi rơi xuống đất cái “bịch”, đầu bóng đen cũng ngoéo sang một bên, im lặng không nói gì.

Dương Quang hoảng sợ nắm chặt lấy tay Tiểu Phương. Tim cả hai bỗng nhiên đập mạnh liên hồi.

Trong khu rừng cây rậm rạp có tiếng cười lạnh lạnh phát ra:

- Quả nhiên là đã đến!

- Các hạ đã đến, vậy tại còn không không lộ để mọi người cùng gặp mặt.

Từ phía xa lại có người lên tiếng:

- Ở tại đây à!

Câu nói này còn chưa dứt thì đã có hai bóng đen từ trong những lùm cây, bay nhanh về phía vừa mới phát ra tiếng nói.

Tim Dương Quang và Tiểu Phương càng đập nhanh hơn. Đương nhiên là họ đã đoán ra được người kia là ai.

Tất cả những bóng đen đang ảm nấp trong khu rừng đều tập trung bỏ nhào về phía ấy. Đồng thời cũng có tiếng hò hét và quát tháo.

- Họ Bốc kia, người còn định chạy đi đâu?

- Hãy mau để cái mạng người lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người mới đến chính là Bốc Ưng.

Bốc Ưng có ý lộ diện để dụ đám người mai phục rời vị trí, nhằm mục đích muốn Tiểu Phương và Dương Quang thừa cơ hội thoát thân.

Dương Quang lại đưa mắt nhìn Tiểu Phương. Bất luận là chuyện gì nàng cũng đều muốn Tiểu Phương quyết định.

Tiểu Phương chỉ nói gọn một câu:

- Bốc Ưng ở đâu, thì ta sẽ đến đấy.

Dương Quang không hỏi thêm lời nào nữa, cả hai đồng thời di chuyển thân pháp phóng mình về phía rừng cây rậm rạp.

Trên trời đầy sao nhưng ánh sáng sao không thể nào chiếu qua được tán lá cây rậm rạp. Lá trên cây tuy đã vàng khô nhưng vẫn còn chưa chịu rơi rụng.

Khu rừng rậm này nằm trong một thung lũng, xung quanh được các ngọn núi bao bọc, cho nên nơi đây cực kỳ ẩm áp đến ngay cả gió cũng không cảm thấy rét. Bởi vậy hiện giờ tu đã bắt đầu là mùa đông, nhưng lá cây nơi đây vẫn còn chưa rụng.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn chưa nhìn thấy được một ai. Ngay cả tiếng quát tháo ở phía xa dần dần cũng không còn nghe thấy.

Tiểu Phương không hề nghe thấy một tiếng bước chân nào giẫm lên lá khô, Dương Quang cũng vậy.

Nhưng họ nghe được một âm thanh kỳ lạ.

Họ nghe thấy có tiếng người đang khóc.

Mọi người ai cũng đều biết khóc. Khi sống cũng khóc khi chết cũng khóc và khi tính mạng nằm giữa sự sống cái chết, thì người ta càng khóc nhiều hơn.

Bởi thế, tiếng khóc tuyệt đối không phải là một âm thanh kỳ quái.

Nhưng ở nơi đây, vào lúc này bất kể ai nghe thấy tiếng người khóc, đều cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Điều càng kỳ quái hơn nữa là người đang khóc này. Kại là người mà không có ai nghĩ rằng y sẽ biết khóc.

Khi mà Tiểu Phương và Dương Quang nghe thấy tiếng khóc, cũng là lúc họ nhìn thấy người đang khóc kia.

Người này không ngờ lại là chủ hiệu Hồ Đại.

Khi mà họ nhìn thấy Hồ Đại, Hồ Đại đang ngồi khóc dưới một gốc cây giống như một đứa trẻ.

Nếu như không phải chính mắt họ nhìn thấy, tuyệt đối họ không thể nghĩ rằng chủ nhân Tam Bảo đường danh trấn giang hồ lại ngồi ôm đầu khóc dưới gốc cây như một đứa trẻ.

Thế nhưng hiện giờ chính mắt họ nhìn thấy.

Chủ hiệu Hồ Đại cơ hồ như không nhìn thấy bọn họ.

Hồ Đại khóc thật thương tâm, hình như thương tâm đến mức không còn chú ý đến người khác. Nhưng đáng tiếc Tiểu Phương và Dương Quang thì không thể nào không chú ý đến lão.

Họ đã từng thấy Hồ Đại, nhận ra lão và biết lão là ai.

May mà họ giả vờ như không chú ý đến lão, không nhìn thấy lão vì họ quyết định cứ như vậy mà đi ngang qua trước mặt lão.

Bất ngờ chủ hiệu Hồ Đại bật đứng lên chắn ngang lối đi của họ. Tuy lúc này trên mặt lão vẫn ngẩn lệ, nhưng lão đã thôi khóc.

Hai mắt lão tuy còn đỏ nhưng vẫn phát ra những tia sáng sắc lạnh.

Đột nhiên chủ hiệu Hồ Đại lên tiếng hỏi:

- Các người có phải là người hay không?

Tiểu Phương đưa mắt nhìn Dương Quang, Dương Quang cũng nhìn lại chàng, rồi cố ý hỏi:

- Vậy người có phải là người hay không?

- Ta là người.

- Bọn ta cũng là người.

Chủ hiệu Hồ Đại cười nhạt:

- Các người đều là người, thế nhưng khi nhìn thấy có người khóc lóc thương tâm như vậy tại sao cá người lại giả vờ như không nhìn thấy!

Dương Quang cũng được:

- Cho dù bọn ta có nhìn thấy thì làm sao chứ? Chẳng lẽ người kêu bọn ta ngồi xuống cùng khóc như người?

Chợt nàng đổi giọng:

- Người ngồi ở đây khóc có liên quan gì đến bọn ta?

Chủ hiệu Hồ Đại cũng đổi giọng nói:

- Đương nhiên là có liên quan. Chính vì các người mà ta mới khóc như vậy.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Vì bọn ta? Tại sao vì bọn ta chứ?

Dáng vẻ chủ hiệu Hồ Đại càng có vẻ thương tâm hơn:

- Cả đời này của ta chỉ thích có một người. Ta đã tìm nàng rất lâu, nhưng khi vừa mới tìm thấy thì nàng đã chết... - Người nữ nhân ấy vì sao mà chết?

- Chính các người đã treo sống nàng lên cây cho đến chết, chính các người đã giết chết nàng.

Chủ hiệu Hồ Đại nhìn chăm chăm Tiểu Phương thật lâu nói:

- Ta biết người họ Phổ Tùng mà mọi người thường gọi là Tiểu Phương lợi hại.

Tiểu Phương đã có chút phần nào hiểu được sự việc:

- Người nữ nhân mà người nói có phải là Liễu Phân Phân hay không?

- Chính nàng!

- Người thật sự cho rằng ta đã giết Liễu Phân Phân?

- Nếu không phải là người thì là ai?

Tiểu Phương buông một tiếng thở dài:

- Nếu như ta nói không phải ta làm việc ấy, người có tin hay không?

Chủ hiệu Hồ Đại lặng thinh không lên tiếng.

Tiểu Phương đã nhìn ra Hồ Đại đang quyết tâm lấy mạng chàng. Bất luận là ai cũng đều có thể nhận ra điểm này.

- Phụng Hoàng triển sí.

Hai tay chủ hiệu Hồ Đại đột ngột dang ra, tư thế vừa thần bí vừa quái dị. Tuy không có ai biết được lão ta đang dùng thủ pháp gì để phóng ám khí, nhưng mọi người đều biết chỉ cần ám khí của lão phóng ra, tuyệt đối không ai có thể cười được.

Không ngờ Dương Quang lại cười được. Không những cười hơn nữa nàng còn ca:

- Yên Bắc có Tam Bảo đường, danh tiếng lừng thiên hạ. Trong Tam Bảo đường có Tam Bảo, ai nhìn thấy người đó sẽ không may và hai mắt sẽ đổ lệ.

Trong khi nàng còn chưa ca dứt, sắc mặt chủ hiệu Hồ Đại đã chợt thay đổi.

- Người là ai?

- Ta là ta!

- Làm sao người biết được ta là ai?

Dương Quang mỉm cười thật tươi nói:

- Tại sao ta không thể biết, nếu như ta không biết thì ai biết, thật ra người phải nên biết ta là ai.

- Ta phải nên biết sao?

- Người thử nhìn kỹ lại xem ta là ai?

Khi nàng cười dáng vẻ rất giống như vị tiểu cô nương có cái bím tóc nhỏ nhưng tiếc một điều là thiếu đi con chó sư tử có bộ lông trắng như tuyết.

Chủ hiệu Hồ Đại sững sốt, nhìn nàng và từng bước thối lui ra sau.

- Người cho rằng Âm Linh là ai?

Dương Quang lại nói:

- Người thật sự cho rằng là cái bình đó, hay là.. Nàng còn chưa nói dứt lời, Tiểu Phương đã vội bật kiếm ra khỏi vỏ nhưng Hồ Đại đã vô tình vô tích.

*** Bên dưới gốc cây đại thụ mà Hồ Đại vừa ngồi, đột nhiên để lộ ra một cánh cửa.

Dương nhiên đây không thể xem là cánh cửa thật sự, mà chỉ có thể gọi là một cái hang mà thôi. Dương Quang cho rằng đó là cửa bởi vì bên trong thật sự đang có người chui ra.

Người này tuy không phải là Bốc Ứng, nhưng lại là bằng hữu của Bốc Ứng.

Dương Quang không cảm lòng được liền gọi lớn:

- Ban Sát Ba Ná, là người!

Nhìn thấy Ban Sát Ba Ná cả hai đều cùng phấn khởi.

Bình thường không ai biết được Ban Sát Ba Ná xuất hiện khi nào, nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến cho người ta phấn khởi.

Dương Quang lên tiếng:

- Người xuất thủ ném những tử thi vào nhà vừa rồi chính là người?

Ban Sát Ba Ná chậm rãi đáp:

- Không sai!

Dương Quang lại hỏi:

- Bốc Ứng đâu?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta không nhìn thấy.

Ban Sát Ba Ná nói thêm:

- Ta cũng đang đi tìm Bốc Ứng.

- Người biết Bốc Ứng ở đâu sao?

Giong Ban Sát Ba Ná trở nên chắc nịch:

- Không biết!

Dương Quang nói:

- Nhưng ta biết Bốc Ứng tuyệt đối vẫn chưa chết! Bởi vì bọn người kia cũng đang tìm, như vậy đủ chứng minh Bốc Ứng vẫn còn sống.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười kỳ bí nói tiếp:

- Bất luận ai muốn lấy mạng Bốc Ứng cũng đều không phải là chuyện dễ.

Dương Quang cũng cười nói:

- Nhưng nếu như có người muốn lấy mạng người, e rằng càng khó hơn.

Dương Quang có lòng tin vững chắc như vậy đối với Ban Sát Ba Ná.

Bất cứ ở nơi đâu, bất luận ở nơi nào Ban Sát Ba Ná cũng đều có thể tự tìm cho mình một chỗ ẩn nấp.

Một nơi mà tuyệt đối không ai có thể tìm ra.

Bất kể trong tình huống nào, Ban Sát Ba Ná cũng đều chuẩn bị sẵn cho mình một lối thoát.

- Bọn chúng đều cho rằng người đã rời khỏi khu rừng này, thật không ngờ người lại ẩn nấp dưới gốc cây.

Dương Quang thở dài một tiếng nói:

- Hèn chi Bốc Ung thường nói, nếu như người muốn ẩn trốn, thì trên đời này không có ai có thể tìm ra người.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười:

- Ta không biết người ý muốn nói gì?

- Ta muốn nói gì à?

- Người không phải là lão hồ ly mà hơn trăm con hồ ly cộng lại cũng không bằng người.

Vừa rồi không nghe thấy tiếng người, bây giờ đã có thể nghe thấy. Đám người vừa rồi ồ ạt kéo nhanh rời khỏi rừng cây, bây giờ dường như cũng đang quay trở lại.

Ban Sát Ba Ná liền chau mày nói:

- Hai người hãy mau ẩn nấp vào trong.

Y đưa tay chỉ cái hang dưới gốc cây nói tiếp; - Cái hang này có thể dung nạp được hai người.

- Còn người thì sao?

- Hai người không cần phải lo lắng cho ta, ta đã có cách đối phó với bọn chúng.

Dương Quang nói:

- Ta tin điều đó.

Ban Sát Ba Ná căn dặn nói:

- Nhưng hai người phải đợi khi nào ta quay trở lại mới được ra ngoài.

Trước khi định quay lưng bước đi Ban Sát Ba Ná đột nhiên lên tiếng:

- Ta còn muốn hai người làm một việc.

- Lại chuyện gì?

- Hãy đưa cho ta y phục và giày mà hai người đang mang trên người.

Ban Sát Ba Ná không giải thích tại sao phải yêu cầu họ làm vậy và Dương Quang cũng không hỏi tại sao.

Dương Quang quay lưng lại cởi chiếc áo xanh bên ngoài và đôi giày ra. Nếu như Ban Sát Ba Ná muốn nàng cởi tiếp nàng cũng không hề từ chối, vì nàng biết Ban Sát Ba Ná làm vậy tất có lý do riêng.

Tiểu Phương cũng cởi y phục ngoài trao cho Ban Sát Ba Ná:

- Như vậy đủ chưa?

- Đủ rồi!

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nhưng người còn phải trao kiếm của người cho ta.

Đối với một người luyện kiếm mà nói, cả đời có hai thứ tuyệt đối không dễ gì trao cho người khác. Đó là kiếm và thê tử. Nhưng Tiểu Phương lại khác, chàng không hề do dự trao kiếm của chàng cho Ban Sát Ba Ná. Bởi vì chàng cũng giống như Dương Quang, hoàn toàn tin tưởng Ban Sát Ba Ná.

Ban Sát Ba Ná đưa tay vỗ vai Tiểu Phương nói:

- Người tin tưởng ta, người chính là bằng hữu của ta.

Đến lúc này Ban Sát Ba Ná mới xem Tiểu Phương là bằng hữu.

- Ta tuyệt đối không để cho người thất vọng đâu.

Cái hang này quả thật có thể dung nạp được hai người, nhưng có điều hai người muốn giữ khoảng cách để khỏi chạm vào nhưng nhau thì không dễ chút nào.

Tiểu Phương cố gắng rút người về phía sau hết sức.

Tuy trên người họ vẫn còn mặc y phục, nhưng y phục trên người họ lúc này còn lại rất ít.

Một thiếu nữ kiều diễm như Dương Quang, thân người lại mặc độc có một bộ y phục mỏng. Nếu như là một người có đầu óc tưởng tượng hơi phong phú, thì cũng có thể nghĩ ra tình huống của họ lúc này như thế nào.

Tiểu Phương cố gắng thụt người ra sau, nhưng đáng tiếc nơi đây không đủ rộng.

Trong hang tuy ẩm thấp tối tăm, nhưng hơi thở Dương Quang lại thơm tho và ấm áp như gió xuân.

Đối với một thiếu niên đang hoảng mà nói, đây quả là một thử thách khó khăn.

Dương Quang đột nhiên cười thành tiếng.

Tiểu Phương nhìn nàng hỏi:

- Muội cười gì?
- Muội là người thích cười, thường hay cười. Nhưng mà trước đây chàng có bao giờ hỏi muội như vậy đâu?
- Chuyên trước đây là trước đây.
- Thế tại sao bây giờ huynh lại hỏi.
- Bởi vì... Tiểu Phương ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:
- Bởi vì ta muốn nhắc muội một việc.
- Là việc gì?

Tiểu Phương nghiêm túc nói:

- Ta là một nam nhân.
- Muội biết huynh là một nam nhân.
- Tất cả nam nhân ở trên đời này đều giống nhau.
- Muội biết.
- Cho nên nếu như nàng còn cười tiếp, ta sẽ... Dương Quang cố ý hỏi Tiểu Phương:
- Huynh sẽ làm thế nào? Có phải huynh muốn đánh vào mông muội?

Tiểu Phương nhìn nàng thật lâu, rồi đột nhiên cũng phá lên cười.

Cả hai đều cùng cười.

Khi Ban Sát Ba Ná quay trở lại, màn đêm đã từ từ rút lui. Núi rừng nơi đây cũng trở lại bình thường.

Sắc mặt Dương Quang và Tiểu Phương đều rạng rỡ, bởi vì bọn họ không làm chuyện gì có lỗi với người, cũng như bản thân họ.

Khi nhìn thấy bọn họ, Ban Sát Ba Ná liền đưa tay vỗ vai Tiểu Phương nói:

- Người quả là hảo bằng hữu của Bốc Ứng, Bốc Ứng không hề nhìn lầm người.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên mỉm cười, nụ cười có vẻ thần bí và lời nói cũng rất kỳ quái.

- Nhưng chỉ tiếc là người đã chết.
- Ta đã chết?

Tiểu Phương không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Ta chết từ bao giờ?

- Vừa mới chết.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Ta chết như thế nào?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Rơi từ trên một ngọn núi cao xuống. Tuy đầu của ngươi đã bị vỡ nát, nhưng người khác vẫn có thể nhận ra ngươi.

- Tại sao lại nhận ra?

- Bởi vì chúng nhận ra y phục ngươi đang mặc ở trên người và thanh kiếm nằm trong tay. Nếu như ngươi không bị chết, đương nhiên sẽ không bao giờ chịu giao thanh kiếm rồi như vậy cho một ai.

Cuối cùng Tiểu Phương đã hoàn toàn hiểu được ý của Ban Sát Ba Ná. Ban Sát Ba Ná đã tìm một người chết thay cho chàng.

Dương Quang chợt lên tiếng hỏi:

- Còn ta thì sao?

- Đương nhiên là cũng đã chết! Nói tóm lại hai người đều đã chết.

- Nhưng bọn ta vì cái gì mà chết chứ?

- Có lẽ hai người vì Bốc Ứng, vì không muốn làm lộ hành tung của Bốc Ứng. Thật ra mỗi người đều có rất nhiều lý do để chết.

Chợt Ban Sát Ba Ná đổi giọng hỏi Tiểu Phương:

- Ngươi có biết tại sao ta lại muốn hai người chết hay không?

Tiểu Phương lắc lắc đầu.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Bởi vì ta muốn hai người đi làm một việc. Một việc mà tuyệt đối không thể để cho người khác biết được các ngươi đang hành động.

Dương Quang lên tiếng hỏi:

- Việc gì? Ngươi muốn bọn ta đi làm việc gì?

- Đi tìm Bốc Ứng?

Việc này này cho dù không yêu cầu họ làm, họ nhất định cũng làm.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta biết hai người rất muốn đi báo thù, không chừng ngay bây giờ đang định đi tìm Vệ Ứng Bằng và Lữ Tam Bọn họ quả thật có suy nghĩ như vậy.

- Nhưng bây giờ bọn ta cố gắng nhẫn nại.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bất luận hai người muốn làm việc gì cũng phải đợi sau khi tìm ra Bốc Ứng rồi hãy tính.

Trời đất bao la, nếu muốn tìm một người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta cũng biết việc này không đơn giản chút nào, nhưng chỉ cần chúng ta có lòng tin thì nhất định sẽ làm được.

Đột nhiên Ban Sát Ba Ná quay lưng đi, nói:

- Hai người đi theo ta.

Ban Sát Ba Ná dẫn Tiểu Phương và Dương Quang đến bên một thân cây, không biết tên gọi là gì. Sau đó Ban Sát Ba Ná dùng chủy thủ rạch lớp vỏ ngoài thân cây. Từ thân cây chảy ra một chất mủ có màu trắng đục như màu sữa.

Ban Sát Ba Ná bắt Dương Quang và Tiểu Phương lấy chất mủ trắng đục kia thoa lên trên mặt và tay.

Khi thoa xong, cả hai người lập tức cảm thấy da mặt ngứa ngáy vô cùng sau đó biến đổi kỳ dị.

Da mặt họ đột nhiên biến thành màu đen, hơn nữa còn có nhiều nếp nhăn, xem ra họ dường như đã già hơn mười tuổi.

Ban Sát Ba Ná nói với Tiểu Phương:

- Dân tộc ta đặt cho loại cây này một cái tên rất đặc biệt.

- Là tên gì?

- Quang Âm.

- Quang Âm?

- Dân tộc ta đều gọi loại cây này là Quang Âm Thọ.

Ban Sát Ba Ná ngừng lại giây lát, rồi nói tiếp:

- Công hiệu của nó có thể bảo trì được tròn một năm. Trong thời gian một năm diện mạo của hai người đều sẽ như vậy. Đại khái không ai có thể nhận ra diện mạo thật của hai người. Tuy nói vậy nhưng hai người cũng phải hết sức cẩn thận. Bởi vậy ta còn phải sắp xếp cho hai người.

Dương Quang không hiểu hỏi:

- Sắp xếp gì?

- Bây giờ người đã không phải là Dương Quang, còn hán cũng không phải là Tiểu Phương.

- Ta biết, hai người đó hiện giờ đã chết.

- Cho nên bây giờ hai người đã là hai người khác. Hai người hiện giờ là một cặp phu thê, một cặp phu thê rất nghèo khổ, phải bôn ba khắp nơi mới có thể sanh tồn được.

Ban Sát Ba Ná ngừng lại tăng hắng hai cái, rồi lại nói tiếp:

- Hai người giả làm khách buôn, mang đặc sản vùng Tây Tạng vào trong quan nội bán, nhưng lợi nhuận rất ít. Bởi vì hai người không có cha mẹ hay con cái và tình cảm giữa hai người cũng không tẻ, cho nên bất luận là đi đến đâu, lúc nào hai người cũng đồng hành.

Tiểu Phương và Dương Quang đều im lặng lắng nghe.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Tất nhiên là hai người muốn không nổi người bảo tiêu để hộ tống, bởi vậy để bảo đảm an toàn, hai người chỉ còn cách gia nhập vào thương đội.

Tiểu Phương không hiểu liền hỏi:

- Thương đội gì?

Ban Sát Ba Ná giải thích:

- Thương đội chính là đội ngũ gồm những người giống như hai người, kết bạn lại cùng đi. Gần như cứ mỗi tháng đều có một thương đội như vậy đi vào Quan nội. Ta đã tìm được cho hai người một thương đội.

Sự chu đáo và cẩn thận của Ban Sát Ba Ná, quả là khiến cho người ta phải khâm phục.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Thương đội này không lớn lắm, đại khái chỉ khoảng ba bốn mươi người mà thôi.

Người dẫn đường cho đoàn lần này tên là Hoa Bất La. Người này tinh minh lão luyện, hơn nữa lại rất thông thuộc địa hình. Nghe đâu còn trẻ Hoa Bất La đã từng là thiết kỵ binh và đã đi rất nhiều nơi.

- Bọn ta phải đến đâu mới có thể tìm được Hoa Bất La?

- Tại Hổ Khẩu tập.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bọn họ dự định sẽ tập hợp tại Hổ Khẩu tập.

Ban Sát Ba Ná bổ sung thêm:

- Hai người đến đó trước tiên là phải đi tìm một người có tên là Đại Yên Đại. Sau đó khai tên họ với hắn và đưa cho hắn hai mươi lăm lượng bạc tiền lộ phí, thì tự nhiên hắn sẽ đưa hai người đi gặp Hoa Bất La.

Dương Quang này giờ im lặng, lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Thế tên của bọn ta là gì?

- Người là người Tạng, tên gọi Mỹ Nhã.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Còn phu quân của người là một người Hán, tên là Miêu Xương.

Ban Sát Ba Ná đặt hai tay lên vai hai người họ nói:

- Ta hi vọng rằng trong thời gian một năm, hai người có thể tìm được Bốc Ứng.

22. Lại Gặp Kim Thủ

Trong đầu Tiểu Phương và Dương Quang đều nghĩ, Hoa Bất La nhất định phải là một người có thân hình cao to, vạm vỡ và nghiêm trang.

Nhưng họ đã lầm.

Hoa Bất La là một người thấp bé. Thật ra thì lão ta cũng không đến nỗi nào quá thấp. Nhưng vì nhiều năm ngồi trên yên ngựa, nên đã khiến cho hai chân của lão cong lại như một vòng tròn.

Mỗi khi Hoa Bất La bước đi, toàn thân lão chao đảo gần như muốn ngã sang bên.

Bởi vì vậy cho nên Hoa Bất La thường ngồi trên một chiếc ghế rất cao, dùng cặp mắt sắc lạnh và tàn khốc nhìn người khác. Giống như con mèo nhìn con chuột đang nằm dưới móng vuốt của ó.

May mà Hoa Bất La còn có được đôi tay to lớn.

Đôi tay lão và to thô lại vừa cứng. Khi đặt trên bàn giống y như hai cây búa và bất kỳ lúc nào cũng có thể búa cái bàn ra làm hai.

Chắc có lẽ vì vậy mà mọi người không ai dám bất kính với lão.

Hoa Bất La còn một ưu điểm nữa là lão ta rất ít khi mở miệng. Những điều lão ta muốn nói đều do Đại Yên Đại nói thay cả.

Khi Tiểu Phương và Dương Quang đến gặp Hoa Bất La, lúc ấy đã có một cặp phu thê đang ở trong khách phòng của lão.

Cặp phu thê này niên kỷ cũng không còn nhỏ. Người chồng ít nhất đã ba bốn mươi tuổi. Người vợ khoảng hai mươi tám hai mươi chín. Trên mặt họ có nhiều nếp nhăn, do vì phải dài dầu sương nắng. Người vợ lúc nào cũng cúi đầu không dám nhìn ai.

Khi người chồng trao hai mươi lăm lượng bạc tiền lộ phí cho Hoa Bất La, người vợ khẩn trương đến độ hai tay đều phát run lên. Bởi vì cả đời họ chưa bao giờ bỏ ra một số tiền to lớn như vậy.

Trong mắt của họ, giá trị của hai mươi lăm lượng bạc này còn lớn hơn cả ba mươi vạn lượng vàng trong mắt Lữ Tam.

Đến này hôm sau Tiểu Phương mới biết được tên của cặp phu thê kia. Người chồng tên gọi Triệu Quân, người vợ họ Hồ nên mọi người gọi là Triệu Hồ thị.

Hoa Bất La hiển nhiên cảm thấy không kiên nhẫn chút nào khi phải ngồi ở đây.

Đối với lão ta mà nói, bất luận là ngồi ở đâu cũng đều không dễ chịu bằng trên yên ngựa.

Thế nhưng sau khi Đại Yên Đại hỏi xong Tiểu Phương và Dương Quang vài câu hỏi đơn giản, rồi bảo họ quay trở về, thì bất ngờ Hoa Bất La kêu họ Ở lại giây lát.

Lão ta lên tiếng hỏi Tiểu Phương:

- Người có luyện qua võ công hay không?

Tiểu Phương lập tức đáp:

- Không có!

- Trên người người có mang binh khí không?

- Không có!

- Ngay cả một ngọn tiểu đao cũng không có à?

- Cũng không có.

Hoa Bất La nhìn Tiểu Phương thật lâu, trong mắt lão đang có vẻ hơi mỉm cười.

Đột nhiên Hoa Bất La lấy từ trong người ra một cây chủy thủ nói:

- Tốt nhất là người nên mang cái này bên người. Phu nhân của người tuổi tác cũng không phải lớn, mà trong đoàn của chúng ta hạng người như thế nào cũng có. Bởi vậy trên đường có gì đáng cẩn thận hai người phải nhớ cẩn thận.

Sau khi trở về phòng Dương Quang liền nói với Tiểu Phương:

- Hắn ta không phải là người tốt, tuyệt đối không phải!

Tiểu Phương không thể không thừa nhận với Dương Quang về điểm này. Khi Hoa Bất La cười, trên mặt lão đã nói lên trong lòng đích thật có ý đồ.

May mà Dương Quang hiện giờ không còn xinh đẹp như trước, nhưng nếu đem so với Triệu Hồ thị nàng vẫn còn đẹp hơn nhiều.

Vợ chồng Triệu Quân ở phòng kế bên phòng Tiểu Phương và Dương Quang.

Nơi họ Ở là một quán trọ nhỏ rẻ tiền. Trong phòng ngoài chiếc giường ra gần như thứ gì cũng không có.

Hai mươi lăm lượng bạc bao gồm luôn cả chỗ ăn chỗ ngủ, tất nhiên là họ không thể đòi hỏi quá nhiều.

Điều mà hiện giờ họ hy vọng là làm sao mau ngủ thiếp đi.

Nhưng họ không sao ngủ được.

Chính ngay lúc họ chuẩn bị thiếp đi, thì chính phòng kế bên chợt phát ra âm thanh rất kỳ lạ.

Ban đầu họ còn chưa phân biệt ra đó là âm thanh gì. Nhưng âm thanh kia càng lúc càng lớn, hơn nữa mỗi lúc một kéo dài.

Nếu như họ còn là trẻ con, có lẽ không phân biệt được đó là âm thanh gì.

Nhưng sự thật họ không còn là trẻ nít.

Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng ran lên.

Chàng không thể nào ngờ rằng một thiếu phụ bên lên e thẹn như vậy, nhưng khi cùng chồng làm việc đó lại phát ra âm thanh lớn như thế.

Mọi người có những lúc không cách chi không chế được bản thân mình. Nhưng cũng có một số ít người tự có thể không chế mình trong những trường hợp như vậy.

Tiểu Phương nhắm mắt lại toàn thân trên dưới không dám động đậy.

Chàng hi vọng Dương Quang cho rằng chàng đã ngủ.

Dương Quang cũng không nhúc nhích. Phải chăng nàng cũng hi vọng Tiểu Phương cho rằng nàng đã ngủ?

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn Tiểu Phương đã thức dậy. Chàng dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó chạy bảy tám vòng đường dốc men theo nhà trọ.

Khi chàng trở về thì Dương Quang đã xếp xong xuôi hành lý. Tiểu Phương nhìn Dương Quang mỉm cười, Dương Quang cũng nhìn chàng cười lại. Cả hai đều không biết đêm qua người nằm bên cạnh mình có ngủ được hay không?

Nhưng dẫu sau họ cũng đã vượt qua một đêm vô cùng khó khăn.

Cặp phu thê kia cũng trở lại bình thường. Người vợ vẫn bên lên, nhút nhát lúc nào cũng cúi đầu xuống không dám nhìn ai.

Tiểu Phương và Dương Quang cũng không dám nhìn người thiếu phụ trẻ kia. Vì nếu nhìn đến là họ sẽ liên tưởng ngay những âm thanh phát ra đêm qua và nếu vậy thì cả hai không thể nào nhịn được cười.

Điều không may là bốn người họ lại được xếp chung trên một chiếc xe lừa. Xe vừa chật hẹp lại vừa thấp. Bốn người bọn họ ngồi đối diện đường như mặt muốn chạm vào nhau. Cho nên muốn không nhìn cũng không được.

Đến giờ cơm trưa, hai vợ chồng Triệu Quần còn chia một phần thức ăn cho Tiểu Phương và Dương Quang. dường như họ muốn bù đắp lại những thiệt thòi của Tiểu Phương và Dương Quang tối qua.

Thế nhưng Tiểu Phương chỉ hi vọng một điều là tối nay họ ngủ yên được một đêm.

Nhưng Tiểu Phương đã hoàn toàn thất vọng.

Đêm đó hai vợ chồng Triệu Quần lại tiếp tục như đêm trước, những âm thanh kia còn có phần lớn hơn đêm trước.

Vì ở kế bên phòng Triệu Quần, nên Tiểu Phương và Dương Quang không thể nào không nghe thấy những âm thanh này.

Nếu như Tiểu Phương và Dương Quang là phu thê, vấn đề này có lẽ không mấy khó giải quyết.

Nhưng đáng tiếc họ không phải.

Đến đêm thứ ba Tiểu Phương đột nhiên cầm ba hột xúc xắc nói với Dương Quang:

- Chúng ta cùng nhau đổ xúc xắc.
- Đổ xúc xắc?

Dương Quang hỏi:

- Huynh muốn đánh cá cái gì?
- Nếu như ai thua đêm nay sẽ ra ngoài xe ngủ.

Đương nhiên kẻ thua là Tiểu Phương và chàng ra ngoài xe ngủ.

Dương Quang ngược lại vẫn không ngủ được.

Âm thanh phòng kế bên tuy đã tạm thời không còn nghe thấy, thế nhưng nàng vẫn nghĩ đến rất nhiều việc. Rất nhiều chuyện đáng lý ra nàng không nên nghĩ.

Đúng lúc ấy, nàng nghe thấy có người đang đẩy cửa bước vào.

Tim nàng lập tức đập liên hồi.

Có phải là Tiểu Phương trở lại hay không?

Không phải!

Kẻ đến kia là người khác. Dương Quang chưa nhìn thấy rõ mặt người này nhưng chỉ cần nhìn đôi chân của người này, nàng đã biết là ai.

Dương Quang liền bật ngồi dậy:

- Người vào đây làm gì?

Hoa Bất La nhìn chằm chằm Dương Quang, trên môi nở một nụ cười gian tà:

- Để hầu hạ người.

Dương Quang nói lớn:

- Nếu người không mau ra khỏi đây, ta sẽ kêu lên đấy!

Hoa Bất La cười xảo quyệt:

- Kêu ai chứ? Kêu phu quân của người à? Cho dù hấn có đến thì sao chứ?

Hoa Bất La đưa tay ra chụp lấy chung trà bóp nhẹ. Lập tức chiếc chung bị vỡ vụn ra thành tiếng mảnh nhỏ.

Hoa Bất La tiếp tục cười nói:

- Phu quân của người có công phu như ta hay không?

Dương Quang chỉ có lắc đầu.

Hiện giờ bọn họ chỉ là một cặp vợ chồng bình thường, đương nhiên làm sao có võ công như thế.

Nàng tuyệt đối không thể để lộ thân thế của mình được.

Nhưng Hoa Bất La đã từng bước tiến tới đầu giường nàng:

- Người dám kêu lên ta sẽ khóa miệng người ngay. Nếu phu quân người đến ta sẽ bóp hấn chết ngay.

Xem tình hình rõ ràng Hoa Bất La quyết tâm không buông tha Dương Quang.

Hiện tại nàng không còn là Dương Quang mà chỉ là một thiếu phụ vừa đen đúa vừa xấu xí. Thế nhưng tại sao Hoa Bất La lại cứ muốn nàng?

Dương Quang vừa hoảng hốt vừa tức giận lại vừa cảm thấy kỳ quái.

Hoa Bất La đã phóng mình về phía nàng. Hai tay hấn đã đưa ra, chuẩn bị xé áo nàng.

Nhưng hấn không chụp trúng nàng, mà chụp trúng túi hành lý.

Dương Quang trong lúc hoảng hốt đã lùi đến mép giường, rồi thuận tay chụp túi hành lý nắm về phía Hoa Bất La.

Y phục Dương Quang không bị chụp rách, nhưng chiếc túi thì bị chụp rách. Ngay tức thì có một vật từ trong túi rơi xuống đất.

Đột nhiên sắc mặt Hoa Bất La lộ vẻ hoảng sợ, lập tức quay mình bỏ chạy như bay ra ngoài, giống như gặp phải quỷ vậy.

Tim Dương Quang vẫn còn đang đập mạnh, chân tay vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Tại sao Hoa Bất La đột nhiên lại bỏ chạy? Hấn ta đã nhìn thấy gì?

Dương Quang quả thật không thể nào hiểu được.

Vật trong túi hành lý rơi ra vừa rồi vẫn còn nằm nguyên ở trên đất. Túi hành lý kia chính tay nàng sáng nay thu xếp. Nàng quả quyết tuyệt đối không có thứ gì khiến cho người ta nhìn thấy phải khiếp sợ.

Cửa phòng lại bất mở. Nhưng lần này người bước vào không phải ai xa lạ mà chính là Tiểu Phương.

Vừa nhìn thấy Tiểu Phương, Dương Quang liền thở phào nhẹ nhõm nói:

- Huynh nhìn thử xem bên dưới giường là vật gì vậy?

Tiểu Phương vừa đưa mắt nhìn, sắc mặt liền chợt thay đổi.

Dương Quang càng khấn trương, càng cảm thấy kỳ quái:

- Huynh đã nhìn thấy gì?

Tiểu Phương từ từ cúi người xuống, nhặt vật kia từ dưới giường lên.

Vật mà Tiểu Phương nhặt lên là hai cánh tay.

Là Kim Thủ!

Tiểu Phương hỏi Dương Quang:

- Chiếc túi hành lý này thật sự là chiếc túi mà chính tay muội thu xếp sáng nay?

- Đúng vậy!

- Lúc đó chiếc kim thủ này không có ở trong túi hành lý.

Dương Quang khẳng định nói:

- Tuyệt đối không có.

- Vừa rồi chính mắt muội thấy nó từ trong túi hành lý rơi ra?

- Việc này muội nhìn rất rõ ràng.

- Thế tại sao chiếc kim thủ này lại nằm trong túi hành lý của muội.

- Muội cũng không biết.

Dương Quang thật sự không biết.

Chiếc Kim Thủ này là tín vật của Phú Quý Thần Tiên. Lữ Tam dùng để liên lạc ra lệnh quần hào, tuyệt đối không thể nào nằm trong túi hành lý của nàng được.

Thế nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tiểu Phương đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Hôm nay có ai đụng đến chiếc túi này không?

- Không có!

Dương Quang không dám khẳng định lắm nên nàng nói thêm:

- Dường như là không có.

- Dường như là không có, hay tuyệt đối không có?

Dương Quang ngập ngừng do dự. Vấn đề này quả thật nàng không thể trả lời chắc chắn được. Nàng chỉ nhớ chiếc túi hành lý luôn ở bên mình, gần như không rời xa giây phút nào.

- Là “gần như”, không phải “tuyệt đối”.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Vậy có người nào đó có thể tìm cơ hội nhét chiếc Kim Thủ này vào túi hành lý của muội không?

Nếu có ai đó muốn lấy đi chiếc túi hành lý của Dương Quang, chuyện này tuyệt đối không thể được. nhưng còn nếu muốn nhét một vật vào trong túi lại là chuyện khác.

Dương Quang lập tức trả lời:

- Có! Có một người.

- Là ai?

Dương Quang đưa tay chỉ phòng kế bên nói:

- Chính là người nữ nhân cứ làm phiền chúng ta mỗi đêm.

Tiểu Phương lặng thinh không nói gì.

Kỳ thật chàng đã sớm nghĩ đến điểm này. Trên đường bọn họ cùng ngồi chung một xe, bây giờ có thể xem như là bằng hữu. Trên xe Triệu Hồ thị lúc nào cũng ngồi sát bên cạnh Dương Quang. Dương Quang thì lại thường hay ngáp ngủ. Nếu Triệu Hồ thị muốn nhét một vật gì đó vào túi nàng chuyện đó tuyệt đối không phải là khó.

Dương Quang chợt lên tiếng nói:

- Có lẽ Ban Sát Ba Ná căn bản không gạt được Lữ Tam và hành động của chúng ta sớm đã bị phát hiện, cho nên hẳn mới phái người theo dõi chúng ta.

- Muội cho rằng cặp vợ chồng kia chính là người của Lữ Tam phái đến sao?

Dương Quang cắn chặt hai môi nói:

- Muội vốn đã có chút hoài nghi bọn họ. Một phụ nữ xuất thân từ một gia đình gia giáo, làm gì mỗi đêm kêu rên như vậy, trong khi biết rõ rằng phòng kế bên có người.

Sắc mặt Dương Quang có vẻ hơi đỏ:

- Có lẽ bọn họ cố ý làm vậy cho chúng ta không ngủ được, để ban ngày không đủ tinh thần rồi mới lợi dụng cơ hội ra tay.

Tuy đây chỉ là phán đoán của nàng, nhưng sự phán đoán này không phải hoàn toàn không có lý.

Tiểu Phương thắc mắc hỏi:

- Có một điều duy nhất không hợp lý chính là nếu như Lữ Tam thật sự đã điều tra ra được hành động của chúng ta, vậy tại sao cò không ra tay giết bọn ta?

- Bởi vì Lữ Tam muốn dựa vào chúng ta để tìm ra manh mối về Bốc Ứng. Cho nên lão chỉ phái người ngầm theo dõi hành tung của chúng ta, tuyệt đối không thể để cho bọn ta phát hiện ra.

Tiểu Phương liền hỏi ngược lại:

- Nếu vậy tại sao bọn chúng ngầm nhét chiếc Kim Thủ vào túi hành lý của chúng ta làm gì? Làm thế không phải bọn chúng đã tự lộ thân phận của mình rồi sao?

Dương Quang im lặng không đáp.

Về điểm này quả thật nàng không sao hiểu được. nhất định việc này bên trong có nhiều chỗ rất mâu thuẫn.

Gian phòng kế bên vốn đã yên lặng từ lâu, bây giờ đột nhiên lại phát ra âm tiếng.

Tiếng họ khê của người nam. Tiếng thở dài của người nữ. Đồng thời có tiếng người ngồi dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Giờ này giữa canh ba bọn họ còn đi ra ngoài làm gì?

Tiểu Phương hạ thật thấp giọng nói:

- Để ta đi xem thử!

- Muội cũng đi!

Dương Quang vội nhảy từ trên giường xuống nói:

- Lần này huynh không thể bỏ muối lại một mình được.

Bước chân vừa rồi dường như đi về phía nhà bếp. Như vậy hiện tại trong nhà bếp nhất định phải có người.

Trên bếp lò lửa vẫn còn đang cháy và trên lò còn có một nồi nước sôi.

Tiểu Phương và Dương Quang lặng lẽ bước về phía nhà bếp, quả nhiên nhìn thấy người ở bên trong.

Triệu Hồ thị đang múc từng gáo nước nóng đổ vào trong thùng.

Tuy trên người Triệu Hồ thị có khoác chiếc áo ấm, nhưng xem ra điệu bộ y thị vẫn còn rất lạnh. Dường như ngoài chiếc áo ấm kia ra, trên người y thị không có mảnh vải nào cả.

Đột nhiên tim Tiểu Phương đập nhanh hơn, bởi vì chàng đã chứng thực được một điều.

Bên dưới lớp áo ấm kia quả nhiên không có gì cả.

Vừa rồi Triệu Hồ thị múc đầy nước vào thùng, do không cẩn thận thị đã để nước nóng bắn lên áo. Y thị lập tức buông chiếc gáo xuống giữ áo lên giữ nước. Toàn bộ thân thể bên dưới lộ ra, nước da trắng như tuyết, eo nhỏ, hai chân khỏe mạnh và thon đều. Tiểu Phương đã từng thấy qua rất nhiều nữ nhân, nhưng chàng chưa bao giờ nhìn thấy một thân hình hấp dẫn như vậy.

Ngay lúc này tim chàng gần như muốn nhảy ra ngoài.

May mà Triệu Hồ thị đã múc đầy nước và xách thùng đi.

Đợi sau khi bóng dáng Triệu Hồ thị khuất hẳn, Tiểu Phương và Dương Quang mới rời khỏi chỗ nấp.

Dương Quang đột nhiên lên tiếng hỏi chàng:

- Huynh có nhìn thấy gì không?

Tiểu Phương cố ý giả vờ không hiểu:

- Nhìn thấy gì?

Dương Quang không nhịn được cười nói:

- Tự huynh phải biết là mình nhìn thấy gì chứ, bởi lẽ huynh nhìn thấy rõ hơn muội cơ mà.

Gặp những trường hợp như vậy, mắt nam nhân thương hay nhanh lẹ hơn nữ nhân.

Bởi vậy, Tiểu Phương chỉ còn cách là thừa nhận.

Dương Quang cười cười nói:

- Tất nhiên huynh cũng đã nhìn thấy mặt và tay của y thị rồi chứ.

- Dường nhiên đã nhìn thấy.

- Vậy huynh thấy da mặt và da tay của ả thế nào?

- Giống như màu vỏ cam.

Tuy Tiểu Phương hình dung không hay lắm, nhưng cũng không phải quá đáng.

Dương Quang liền hỏi ngược lại:

- Thế màu da trên người của ả thì sao?

Nàng biết Tiểu Phương sẽ phải ngại ngần khi trả lời câu hỏi này, cho nên nàng liền nói tiếp:

- Da trên người ả trắng như tuyết, hơn nữa còn rất mịn màng. Muội cũng chưa bao giờ nhìn thấy một nữ nhân có nước da tốt đến thế.

Về điểm này Tiểu Phương không thể nào không thừa nhận.

Dương Quang lên tiếng hỏi tiếp:

- Huynh có bao giờ nhìn thấy qua một nữ nhân có nước da như vậy chưa?
- Chưa bao giờ, trừ phi... Dương Quang nói tiếp thay chàng:
- Trừ phi ả ta cũng giống như muội, dùng mủ cây Quang Âm Thọ xoa lên mặt và tay để cải dạng.

Giải thích này quả nhiên không phi lý chút nào.

Cặp vợ chồng cải trang tham gia vào thương đội, đương nhiên là vì muốn theo dõi hành tung của Tiểu Phương và Dương Quang.

Về điểm này chắc chắn không còn gì nghi vấn, cho dù bên trong còn có vài vấn đề không thể giải thích.

Dương Quang lại hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?

Tiểu Phương trầm ngâm hồi lâu nói:

- Ta cũng không biết. Xem tình hình, thì chúng ta chỉ còn có cách là giả vờ như không biết gì cả và chỉ biết chờ đợi mà thôi.
- Chờ đợi điều gì?
- Chờ xem động tĩnh của bọn chúng, đợi bọn chúng có hành động trước và đợi cơ hội để ra tay Đây quả là biện pháp duy nhất của bọn họ.

Bởi vì họ không thể nào bro đi được.

Hành tung của họ đã bị bại lộ, nên cho dù có đi đến đâu cũng vậy mà thôi.

Nhưng chỉ sợ sự chờ đợi hoàn toàn không dễ chịu chút nào.

Ngày hôm sau mọi việc vẫn diễn ra bình thường.

Trời vừa hừng sáng là cả đoàn lập tức lên đường. Chỉ có điều khác biệt là người dẫn đường không phải là Hoa Bất La, bởi vì hôm nay lão ta không được khỏe. Cho nên người dẫn đoàn đương nhiên sẽ là Đại Yên Đại.

Tiểu Phương và Dương Quang vẫn ngồi cùng xe với vợ chồng Triệu Quân. Triệu Quân vẫn có vẻ rất thật thà. Còn Triệu Hồ thị vẫn tỏ ra bên lên và không dám ngẩng đầu lên nhìn một ai.

Tiểu Phương và Dương Quang giả vờ như không nhìn thấy gì, cũng như không hay biết chuyện gì.

Đến trưa, Đại Yên Đại chuyển Tiểu Phương và Dương Quang sang một chiếc xe khác và thứ tự các xe trong đoàn dường như cũng có sự thay đổi.

Trên mỗi xe vẫn ngồi bốn người. nhưng lần này ngồi chung xe với Tiểu Phương là hai phụ tử. Người cha dáng điệu mỗi mệ, còn trên mặt đứa con có vẻ bệnh hoạn. Hai cha con họ đều ngồi trầm ngâm không lên tiếng.

Tiểu Phương đưa mắt nhìn Dương Quang, Dương Quang cũng đưa mắt nhìn lại Tiểu Phương. Cả hai đều hiểu rất rõ, nếu muốn bình yên đi hết đoạn đường trong ngày hôm nay, đã không phải là chuyện dễ.

Qua sau giờ Ngọ cả đoàn bắt đầu tiến vào khu vực núi non hiểm trở.

Ở đây hai bên toàn là những dãy núi cao sừng sững, đồng thời có những vực sâu nhìn không thấy đáy.

Tiểu Phương và Dương Quang đột nhiên nhích lại gần nhau hơn.

Nếu có người muốn ra tay tập kích họ giữa đường, thì nơi đây quả là địa điểm thuận lợi nhất.

Vào ngày lúc đó, bọn họ chợt nghe thấy một âm thanh khô khốc vang lên. Chiếc bánh xe đột nhiên văng ra khỏi trục bay về phía trước rồi đụng vào một tảng đá lớn vỡ tan tành.

Đúng ngay khoảnh khắc ấy, Tiểu Phương đã kéo Dương Quang lập tức nhảy ra khỏi thùng xe.

Chiếc xe ngựa vẫn lồm lồm lên liên tục, mặc dù chỉ còn có ba chiếc bánh.

Bánh sau bên trái đã bị gãy, cho nên thùng xe không khỏi bị chao đảo liên hồi.

Thế nhưng đoàn xe phía trước đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu cả.

Lúc này hoàng hôn đã tắt, bóng đen đã ập đến.

Hai người ngồi cùng xe với Tiểu Phương vẫn còn ở trong thùng xe. Cũng không biết là họ đã hôn mê hay là vẫn còn ở lại trong xe để chờ đợi phục kích.

Dương Quang liền nói với Tiểu Phương:

- Huynh đi xem thử sự việc như thế nào?

Tiểu Phương không bước đến nhìn người ở trong xe, mà bước qua nhìn trục xe bị gãy.

Chỉ cần lướt mắt nhìn sơ, ai cũng có thể nhìn ra trục xe đã bị chặt gãy hơn một nửa.

Đương nhiên Tiểu Phương cũng nhìn ra điểm này.

Tiểu Phương buông một tiếng thở dài:

- Cuối cùng cũng đã đến.

- Là bọn chúng?

- Đúng vậy!

Dương Quang cũng thở dài nói:

- Bất luận là như thế nào, bao giờ bọn chúng cũng đều không để cho bọn ta chờ quá lâu.

Hai người kia ngồi ở trong xe vẫn không hề có động tĩnh gì. Cho dù bọn họ có muốn ở trong xe chờ đợi cơ hội ra tay phục kích đi chăng nữa, thì bây giờ không phải là lúc hay sao?

Tiểu Phương bèn cười nhạt nói:

- Hai vị tại sao vẫn còn chưa chịu ra?

Chàng đưa chân đá nhẹ vào thùng xe nói:

- Tại sao hai vị còn chưa chịu ra tay?

Bên trong vẫn không một phản ứng. Xung quanh cũng không thấy một bóng người.

Tiểu Phương dùng chân đá tung cánh cửa ra. Hai người bên trong đương nhiên vẫn còn đó. Trong tay họ vẫn còn đang cầm ống ám khí bằng đồng.

Điều đáng ngạc nhiên là ám khí bên trong ống đồng vẫn chưa được phóng ra.

Toàn thân của họ cứng đờ như hai tượng gỗ. Sắc mặt thì đen sạm, hai mắt lồi ra ngoài trông thật khủng khiếp. Đồng thời, trong mắt họ không giấu được nỗi kinh hoàng.

Hai người này quả nhiên là hai sát thủ được mai phục ở trong xe đã chờ đợi cơ hội ra tay sát hại Tiểu Phương cùng Dương Quang.

Chính lúc xe chao đảo là cơ hội tốt nhất để bọn họ ra tay.

Nhưng hiện giờ cả hai đều đã chết, chết ngay lúc họ chuẩn bị ra tay.

Tại sao bọn họ lại chết?

Vấn đề này chỉ có một đáp án duy nhất.

Dương Quang đã nhìn ra âm mưu của họ, nên phải hạ độc thủ trước.

Tiểu Phương nhìn Dương Quang thở khê ra một tiếng:

- Mọii xuất thủ quả thật còn nhanh hơn ta tưởng tượng nhiều.

Dương Quang cơ hồ không hiểu hỏi:

- Huynh nói gì?
- Ta vốn cho rằng muối sẽ không bao giờ xuất thủ nhanh đến thế.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Bởi vì chúng ta vẫn còn chưa thể chứng thực được họ có phải là người của đối phương hay không? Nếu như lỡ giết lầm họ thì sao?

Dương Quang nhìn Tiểu Phương dáng vẻ hết sức ngạc nhiên:

- Huynh cho rằng chính muối ra tay giết bọn họ.

23. Nhi Tu Thành Danh Tử Tu Túy

Chẳng lẽ lại không phải?

Dương Quang nói:

- Đương nhiên là không. Muối còn cho rằng chính huynh đã ra tay.

Tiểu Phương càng ngạc nhiên hơn. Bởi vì chàng biết rõ hai người này tuyệt đối không chết trong tay mình.

Dương Quang lại hỏi:

- Vậy không phải do huynh đã giết họ?
- Không phải.
- Nếu không phải huynh giết, cũng không phải muối giết vậy thật ra là ai?

Sắc mặt người chết tím đen, xem ra dường như là bị trúng độc. Vậy ai đã hạ độc?

Hạ độc vào lúc nào? Tại sao lại hạ độc giết họ? Có phải là vì muốn giúp Tiểu Phương và Dương Quang thoát khỏi nguy hiểm lần này hay không? Tại sao trong đoàn không có ai ra tay giúp họ?

Đương nhiên những câu hỏi này, hai người họ không sao trả lời được.

Tiểu Phương và Dương Quang còn đang ngạc nhiên, thì từ sau các mỏm đá hai bên vách núi xuất hiện bốn năm chục người.

Những người này trên tay đều có cầm cung tên. Trong số bọn họ gồm có đủ loại người. Người Tây Tạng, người Hán và có cả người dân tộc Mèo. Cung tên bọn họ sử dụng cũng đủ kiểu và kích cỡ.

Không ai có thể phân biệt được các loại tên bọn họ sử dụng, nhưng bất kỳ ai cũng đều có thể nhìn ra, mỗi loại tên của họ cũng đều có thể giết người.

Ở đây địa thế hiểm trở, nếu như có người hạ lệnh, tất cả cung tên đồng loạt bắn ra.

Lúc ấy cho dù có là tuyệt thế cao thủ như Bốc Ứng, cũng khó bề mà thoát được.

Tiểu Phương lập tức chùng lòng xuống. Bởi vì chàng đã nhìn ra được, cơ hội của chàng và Dương Quang lần này thật là mỏng manh.

Bốn bề vẫn im lặng không một tiếng người, và bọn họ dường như cũng đang chờ đợi.

Bọn họ đang chờ đợi gì?

Không cần phải đợi lâu, Tiểu Phương đã biết được câu trả lời.

Bọn họ đang chờ đợi Hoa Bất La.

Hoa Bất La đứng trên một mỏm đá cao nhất. Hắn dùng cặp mắt sắc lạnh nhìn Tiểu Phương và Dương Quang, giống như mèo nhìn chuột.

Hai người họ biết được lần này khó bề thoát thân.

Tiểu Phương chỉ còn biết gượng cười.

Chàng không thể nào ngờ rằng Hoa Bất La cũng là người của Lữ Tam. Ban Sát Ba Ná xưa nay làm việc hết sức thận trọng. Tuyệt đối không bao giờ có chuyện chưa điều tra rõ đối phương, mà đã đưa họ đến gặp người này.

Hoa Bất La bỗng nhiên lên tiếng:

- Bây giờ hai người còn gì để nói không?
- Không có.
- Vậy thì hai người hãy ngoan ngoãn theo ta trở về nhà.

Tiểu Phương vờ không biết hỏi lại:

- Trở về nhà? Trở về nhà ai?
- Đương nhiên là nhà của các người.

Hoa Bất La cười vẻ đắc ý:

- Bây giờ chắc hai người đã biết câu “ra ngoài không phải dễ, chi bằng quay trở về là tốt nhất”.

Tiểu Phương càng ngạc nhiên hơn.

Quả thật chàng không hiểu Hoa Bất La muốn nói gì, và hiện tại bọn họ cũng không có nhà.

Tiểu Phương không hiểu, Dương Quang cũng không hiểu. Cả hai đều không biết phải trả lời như thế nào, nên chỉ còn cách là im lặng.

Có khi “im lặng” chính là ”đồng ý” cho nên Hoa Bất La càng cười đắc ý hơn:

- Ta biết hai người nhất định sẽ không chịu nghe lời. Có điều xưa nay ta hành sự đặc biệt cẩn thận. Nên ta có chút không yên tâm đối với các người.

Hoa Bất La cố ý suy nghĩ một hồi rồi mới nói tiếp:

- Nếu như hai người chịu trói hai tay hai chân các người lại, như vậy ta mới yên tâm.

Hắn ta lại nhấn mạnh:

- Các người nên nhớ phải trói thật chặt. Mắt của ta đặc biệt tốt, hai người đừng hòng có hy vọng gạt được ta.

Tiểu Phương cố ý hỏi:

- Sau đó thì sao?
- Sau đó đương nhiên là ta sẽ đưa hai người trở về nhà.

Hoa Bất La đột nhiên sa sầm nét mặt:

- Nếu như ta đếm tới ba, mà hai người vẫn còn chưa chịu tự trói, thế thì ta đành phải đưa xác hai người trở về vậy.

Hoa Bất La quả thật bắt đầu đếm.

Tuy sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng, nhưng trong mắt đang nở nụ cười tàn khốc.

Tiểu Phương đã nhìn ra hắn ta hoàn toàn không muốn bọn họ tự ra tay và càng không muốn đưa bọn họ trở về.

Hoa Bất La đếm thật chậm, bởi vì hắn biết bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ chịu tự trói tay chân mình.

- Một, hai... Vừa mới đếm đến hai, thì đã nghe thấy tiếng “phụt”, một loạt tên cùng lúc bắn ra.

Một tiếng “keng” khô khốc vang lên, ba ngọn tên đồng thời đổi hướng bay về phía vách núi đối diện, cùng lúc lửa bắn ra tung tóe.

Một bóng người đột nhiên từ trên cao rơi xuống giữa đường đi, đầu vỡ nát. Nhưng hắn ta không hề kêu la thảm thiết, bởi lẽ hắn đã chết trước khi rơi xuống đất.

Tiếng kêu la quái dị kia phát ra sau khi bóng đen rơi xuống đất và là tiếng kêu la của người khác.

Trên vách núi đột nhiên có ánh kiếm lóe lên.

Kiếm quang lướt nhanh như tia chớp, những tiếng kêu thảm thiết phát ra không ngớt. Những tên xạ tiễn ẩn nấp bên trên vách núi lần lượt rơi xuống đất.

Dương Quang giọng thất thanh kêu lên:

- Ban Sát Ba Ná!

Kể đến cứu họ đương nhiên là Ban Sát Ba Ná, vì ngoài Ban Sát Ba Ná ra còn có ai nữa chứ?

Hoa Bất La thấy tình hình như vậy liền biến sắc. Lúc này Tiểu Phương cũng đã phóng lên phía trên nhanh như cơn lốc.

Hoa Bất La quát lớn một tiếng, vung đôi tay chém mạnh về phía Tiểu Phương như hai ngọn búa.

Tiểu Phương chỉ còn có cách lùi ra sau né tránh. Sau khi tung ra các đòn tấn công liên tiếp, Hoa Bất La không những chiếm được lợi thế mà còn chiếm được ưu thế về địa hình.

Những tên xạ tiễn mai phục hai bên vách núi vẫn chưa chết hết, cho nên vẫn còn có tên bắn ra và đường như Dương Quang đã trúng một mũi tên.

Tiểu Phương đã phóng lên trên lần thứ tư, nhưng đều bị song thủ của Hoa Bất La đánh bật trở xuống.

Đúng ngay lúc ấy, sắc mặt Hoa Bất La chợt trắng bệch như tử thi. Hắn ta gục đầu nhìn vào ngực mình, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc và hoảng sợ.

Tiểu Phương cũng đang nhìn vào ngực hắn, sắc mặt không khỏi ngạc nhiên. Bởi vì trong ngực hắn không ngờ có một vật lộ ra.

Một vật phát sáng.

Hóa ra đó là đầu mũi kiếm.

Một lưỡi kiếm đâm từ phía sau lưng Hoa Bất La ra trước ngực.

Mũi kiếm vẫn còn đang nhỏ máu xuống đất.

Hoa Bất La từ từ ngã xuống.

Đứng phía sau Hoa Bất La là một người, trong tay đang cầm thanh trường kiếm.

Chính người này đã hạ sát những tay xạ tiễn lúc nãy và cũng chính người này đã đâm một kiếm xuyên tim Hoa Bất La.

Nhưng người này không phải là Ban Sát Ba Ná.

Thanh trường kiếm trong tay người này không ngờ lại là thanh Quỷ Nhân của Tiểu Phương.

Vậy người này là ai?

Ngoài Ban Sát Ba Ná ra còn có ai có thể đến cứu Tiểu Phương và Dương Quang chứ?

Tại sao trong tay người này lại có thanh Quỷ Nhân của Tiểu Phương?

Là Bốc Ứng?

Có phải cuối cùng Bốc Ứng cũng xuất hiện?

Khi còn chưa thấy rõ mặt người này, Tiểu Phương quả thật đã nghĩ như vậy.

Nhưng đáng tiếc lần này chàng đã nghĩ sai.

Người này không phải là Ban Sát Ba Ná, đồng thời cũng không phải là Bốc Ứng, mà là một người mà chàng không bao giờ ngờ đến.

Người này không ngờ lại là Triệu Quần. Là kẻ có dáng dấp bên ngoài thật hiền lành, ngay cả việc đưa hai mươi lăm lượng bạc tiền lệ phí, cũng không kiềm chế chủ hiệu Hồ Đại khẩn trương đã phát run lên.

Nhưng hiện giờ tay hần vững như bàn thạch.

Thanh kiếm Triệu Quần đang cầm trong tay chính là thanh Quỷ Nhãn của Tiểu Phương.

Lúc này Triệu Quần không còn là một người có dáng vẻ bên ngoài hiền lành, mà toàn thân gã phát ra toàn là sát khí.

Tiểu Phương lên tiếng hỏi:

- Thật ra ngươi là ai?

Triệu Quần chậm rãi đáp:

- Là một kẻ giết người, đồng thời cũng là một kẻ cứu người. Kẻ bị giết là người khác còn kẻ được cứu là người.

- Tại sao ngươi lại cứu ta?

- Bởi vì kẻ mà bọn chúng muốn giết không phải là ngươi và ngươi vốn là người không đáng chết.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Thế người mà bọn chúng muốn giết là ai?

- Là ta!

Câu trả lời của Triệu Quần không khỏi khiến Tiểu Phương giật mình:

- Người mà bọn chúng vốn muốn giết chính là ta.

Tiểu Phương nghe vô cùng sửng sốt.

Chàng còn có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng Triệu Quần đã xoay lưng bước đi.

- Ngươi hãy đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đến một nơi uống rượu, ta biết gần đây có một nơi có rượu rất ngon.

- Nhưng bây giờ dường như không phải là lúc uống rượu.

- Bây giờ chính là lúc nên uống rượu.

- Tại sao?

- Vì ngươi có rất nhiều điều muốn hỏi ta và ta cũng có rất nhiều việc muốn nói.

Nhưng có nhiều vấn đề, sau khi uống rượu vào ta mới có thể nói ra được.

*** Triệu Quần dẫn Tiểu Phương đến một sơn thôn nhỏ, cách đây vài dặm đường núi.

Chủ nhà đem ra cho họ một hũ rượu, sau đó dùng phương ngôn nói vài câu gì đó với Triệu Quần, rồi tắt cả mọi người ra khỏi nhà, nhường lại ba gian thạch thất cho khách quý của họ.

Tiểu Phương không nhịn được liền hỏi:

- Vừa rồi hần ta nói những gì?

- Hần nói rượu này tên gọi là Phủ đầu, chỉ có nam tử hán mới được uống.

Triệu Quần mỉm cười nói tiếp:

- Hần nói hần biết chúng ta đều là nam tử hán, cho nên mới đem loại rượu này ra.

Vậy ngươi có hiểu ý của hần không?

Tiểu Phương đáp:

- Ý hấn muốn nói, khi trả tiền hy vọng chúng ta cũng giống như là một nam tử hán.

Dương Quang đã bị trúng tên. Nơi trúng tên là nơi mà nam nhân không thể nhìn được.

Triệu Hồ thị đưa Dương Quang vào gian nhà trong bằng bó vết thương. Tuy đau đớn đến toát cả mồ hôi, nhưng Dương Quang vẫn không hề bỏ sót những câu đối thoại giữa Tiểu Phương và Triệu Quần ở gian nhà phía ngoài.

Sau khi uống hết ba chén, Tiểu Phương mới lên tiếng hỏi Triệu Quần:

- Người nói người mà bọn chúng muốn giết chính là người?

- Không sai!

- Người biết bọn chúng?

- Có một số là người của Lữ Tam, Hoa Bất La cũng đã nhận bạc của Lữ Tam. Cho nên sáng sớm hôm nay liền đi báo tin và dẫn người của Lữ Tam đến.

- Dẫn bọn chúng đến giết người? Tại sao lại phải giết người?

Triệu Quần trả lời rất thản nhiên:

- Bởi vì ta vốn cũng là người của Lữ Tam. Hơn nữa còn là một người mà Lữ Tam vô cùng tín nhiệm. Nhưng ngược lại ta đã cướp đi một nữ nhân mà hấn ta vô cùng sủng ái.

Cuối cùng Tiểu Phương dần dần đã hiểu.

Một nữ nhân. Đương nhiên người đó chính là Triệu Hồ thị. Y thị vốn là một báu vật hiếm thay và Tiểu Phương có thể nghĩ ra được rất nhiều lý do, tại sao Lữ Tam không chịu buông bỏ ả.

Triệu Quần bất chấp tất cả mọi nguy hiểm, để cùng y thị bỏ trốn đương nhiên cũng là vì những lý do này. Tiểu Phương tin rằng có rất nhiều nam nhân sẽ vì y thị mà làm vậy.

Huống hồ bọn họ vốn cũng tương đối đẹp đôi. Ít ra thì đẹp đôi hơn so với Lữ Tam cùng Triệu Hồ thị.

Về điểm này Tiểu Phương có thể tha thứ cho họ.

Triệu Quần nhìn chàng có vẻ áy náy nói:

- Thật ra ta vốn không có ý muốn liên lụy đến hai người. Nhưng ta biết Lữ Tam nhất định đã mua chuộc Hoa Bất La và đã hoài nghi bọn ta sẽ trà trộn trong thương đội này.

- Cho nên người đã cố ý đem chiếc Kim Thủ kia nhét vào trong túi hành lý của bọn ta, để Hoa Bất La hoài nghi bọn ta?

- Nhưng ta hoàn toàn không có ý muốn hại người.

- Không có?

- Ta làm vậy chẳng qua vì muốn bọn chúng chuyển mục tiêu về phía người nhờ vậy ta mới có cơ hội ra tay đối phó với chúng.

Về điểm này Tiểu Phương không thể nào không thừa nhận. Cách làm này của Triệu Quần quả là rất thông minh.

Triệu Quần lại giải thích:

- Ngay từ đầu ta đã không muốn hai người bị hại, cho nên bọn ta mới giết Tiền Thông và Tiền Minh giúp hai người.

- Tiền Thông và Tiền Minh? Bọn họ chính là hai người ngồi cùng xe với bọn ta trong ngày hôm nay phải không?

- Chính là bọn chúng.

Triệu Quần nói:

- Bọn chúng đều là thuộc hạ của Tam Bảo đường. Hai cha con họ đều tinh thông ám khí, hơn nữa ám khí của họ đều là loại kịch độc. Bởi vậy bọn ta cũng dùng cách giống như vậy đối phó lại bọn chúng.

- Cách giống như vậy?

- Nghĩa là lấy độc trị độc. Chính vì bọn chúng là hạng người như vậy, nên Tô Tô mới ra tay.

Tô Tô đương nhiên chính là Triệu Hồ thị. Tiểu Phương thật không thể nào ngờ rằng kẻ hạ độc lại là y thị.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Tô Tô cô nương hạ độc lúc nào và làm thế nào để hạ độc?

Triệu Quần đáp:

- Chính là lúc trưa hôm nay khi cùng chúng đổi xe. Bọn ta cũng chia cho chúng một ít thức ăn và bọn họ đã ăn.

Triệu Quần hơi mỉm cười nói tiếp:

- Thức ăn mà bọn ta chuẩn bị sẵn mang theo trên đường đi có rất nhiều loại, loại mà bọn chúng ăn là có độc. Tô Tô cũng đã đoán chắc, nhất định sau khi vào khu vực núi hiểm trở chúng sẽ ra tay. Bởi vậy nàng đã dự liệu thời gian phát tác của độc tính.

Tiểu Phương không sao nén được một tiếng thở dài:

- Tô Tô cô nương tính toán thật chính xác. Về phương diện này có thể nói nàng là một cao thủ.

Giọng nói Triệu Quần đầy vẻ kiêu ngạo:

- Kỳ thật bất luận về phương diện nào, nàng cũng đều có thể được xem như là một cao thủ.

Triệu Quần rất tự hào về nữ nhân của mình. Và Tô Tô quả thật cũng là một nữ nhân đáng để cho người khác tự hào.

Nhưng một nam nhân có được một nữ nhân như vậy, có thật là một điều hạnh phúc hay không?

Tiểu Phương hy vọng cho họ được hạnh phúc.

Trên thế gian này đã có rất nhiều chuyện bi thảm, huống hồ họ lại là những người tốt. Đang trong tình huống như vậy mà họ vẫn còn không muốn người khác bị tổn hại.

Tiểu Phương rất muốn hỏi Triệu Quần có biết chàng là ai hay không?

Nhưng chàng đã không hỏi.

Thanh “Quỉ Nhân” vẫn lửng lơ ở thất lưng Triệu Quần, nhưng chàng cũng không hỏi từ đâu mà hắn ta có được, thậm chí ngay cả nhìn chàng cũng không nhìn. Bởi vì chàng hiểu rằng trong cuộc đời mình vốn có rất nhiều thứ đáng quý hơn một thanh bảo kiếm rất nhiều.

Lúc này Triệu Quần đã có vẻ hơi say và hai mắt cũng đã hơi đỏ.

Triệu Quần nhìn chằm chằm Tiểu Phương:

- Ta biết tên thật của ngươi nhất định không phải Miêu Xương, cũng như ngươi biết rõ tên thật của ta nhất định không phải là Triệu Quần. Thế nhưng ta vẫn không hỏi ngươi là ai?

Tiểu Phương hơi thấp giọng:

- Ta cũng không có hỏi, chúng ta đều là kẻ nam người bắc, may mắn lắm mới được trùng phùng. Đến ngày mai mỗi người lại một phương, như vậy đôi bên hà tất phải biết nhau quá nhiều.

- Đây có phải là vì trong lòng ngươi có quá nhiều điều đau khổ và bí mật mà không muốn để cho người khác biết?

Tiểu Phương từ chối trả lời câu hỏi này.

Triệu Quần đột nhiên buông một tiếng thở dài:

- Kỳ thật ta cảm thấy ngươi nói cũng rất đúng. Có một số chuyện không nên biết là tốt nhất.

Triệu Quần lại thở dài:

- Chỉ đáng tiếc ta biết được một điều.

- Là điều gì?

- Khi ở trong núi bọn chúng ép ngươi phải trở về nhà, lúc ấy đương nhiên ngươi đã biết bọn chúng tìm sai người. Thế tại sao ngươi không nói với bọn chúng?

Không đợi cho Tiểu Phương trả lời, Triệu Quần đã trả lời thay chàng:

- Ngươi không nói gì bởi vì ngươi cũng là người mà bọn chúng đang muốn tìm.

Tiểu Phương im lặng không nói.

Trung chung vẫn còn rượu, Triệu Quần đưa chung lên uống cạn, từ từ đặt chung xuống, rồi đột ngột rút kiếm ra.

Thanh Quỷ Nhân lập tức phát ra một luồng tia sáng lạnh.

Triệu Quần vuốt nhẹ lưỡi kiếm nói:

- Ngươi cũng luyện kiếm, chắc ngươi nhìn ra đây là một cây kiếm tốt.

Tiểu Phương trả lời:

- Quả là một thanh kiếm tốt!

- Không những là kiếm tốt, hơn nữa còn là một linh kiếm. Tên của nó là Quỷ Nhân.

- Thật sao?

- Thanh kiếm này vốn không phải của ta. Cách đây năm ngày vẫn còn không phải.

Triệu Quần đột nhiên ngừng đầu lên nhìn Tiểu Phương hỏi:

- Tại sao ngươi không hỏi thanh kiếm này từ đâu ta có?

Tiểu Phương liền hỏi:

- Vậy thanh kiếm này ngươi có được từ đâu?

- Là từ trên thân một người chết. Chủ nhân của nó họ Phương, là kẻ thù bất cộng đái thiên của Lữ Tam. Ta cũng là một trong những người được Lữ Tam phái đi vây bắt gã họ Phương kia.

Triệu Quần chậm rãi kể tiếp:

- Khi ấy ta đã thương lượng cùng với Tô Tô, nhân cơ hội hành động lần này thoát ly khỏi Lữ Tam. Vì vậy ta mới mang theo thanh bảo kiếm này.

Tiểu Phương im lặng lắng nghe, hoàn toàn không có một chút phản ứng. Giống như chuyện này không hề có liên quan gì đến chàng.

Triệu Quần vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Phương, rồi đột ngột hỏi:

- Ngươi có muốn ta hoàn trả thanh kiếm này lại cho ngươi hay không?

Tiểu Phương hỏi ngược lại:

- Tại sao phải hoàn trả cho ta?

- Bởi vì ta biết chủ cũ của thanh kiếm kia nhất định chưa chết. Tử thi rơi từ trên vực cao kia nhất định không phải là Tiểu Phương. Bởi vì trên tay người chết không hề có dấu hiệu đã từng luyện qua kiếm pháp. Không những ta có thể nhìn ra điểm này mà người khác cũng có thể nhìn ra.

Triệu Quần đột nhiên vung kiếm lên kề ngay cổ Tiểu Phương, gần từng tiếng:

- Người chính là Tiểu Phương, ta biết người nhất định chính là Tiểu Phương.

Tiểu Phương không hề có một phản ứng.

Mặt chàng vốn đã bị Dương Quang bôi đen nên không nhìn ra sắc mặt chàng có biểu hiện gì.

Nhưng mà mắt chàng không hề chớp.

Triệu Quần đột nhiên cười lớn:

- Quả nhiên là hảo hán.

Cổ tay Triệu Quần bất ngờ phát mạnh, lưỡi kiếm liền nằm gọn vào trong vỏ.

Sau đó Triệu Quần dùng hai tay cầm thanh kiếm đưa đến trước mặt Tiểu Phương:

- Bất luận người là Tiểu Phương cũng tốt, không phải là Tiểu Phương cũng được. Ta đều muốn đem thanh kiếm này tặng lại cho người.

Cuối cùng thì Tiểu Phương cũng lên tiếng hỏi:

- Tại sao?

Bởi vì người là một hảo hán. Chỉ có kẻ anh hùng hảo hán như người mới đáng dùng thanh kiếm này.

Khi nói câu này thái độ Triệu Quần tỏ ra rất thành khẩn, gã thật sự muốn mang thanh Quỷ Nhân tặng cho Tiểu Phương. Nhưng mà Tiểu Phương không đưa tay ra đón nhận.

Tuy chàng bị nghi khí của Triệu Quần làm cho cảm động nhưng chàng vẫn không chịu nhận lại thanh Quỷ Nhân:

- Bất luận là ta có phải là Tiểu Phương hay không, cũng đều không thể nhận thanh kiếm này.

Triệu Quần liền hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì nếu như ta là Tiểu Phương, ta nhất định sẽ tặng thanh kiếm này cho người.

Cho dù các hạ trả lại cho ta, ta cũng tặng cho các hạ, vậy thì chúng ta hà tất phải tặng qua tặng lại chứ? Còn nếu như không phải là Tiểu Phương, ta dựa vào điều gì bắt các hạ tặng cho ta một báu vật như vậy?

Triệu Quần cũng cười nói:

- Các hạ quả là một nhân vật kỳ quái.

Nói xong Triệu Quần đặt kiếm xuống, đưa tay nâng chung rượu lên nói:

- Ta kính các hạ chung này.

Tiểu Phương còn chưa kịp nâng chung lên, sắc mặt đột nhiên liền biến đổi.

Bởi vì đột nhiên chàng nghe thấy một giọng hát, mà những lời hát này chàng nghe không biết đã bao nhiêu lần:

- Nhi tu thành danh, tửu tu túy. Tửu hậu khuynh tổ, trị tâm ngôn.

Tiểu Phương lập tức buông chung rượu xuống, bay nhanh ra ngoài như một mũi tên.

Bất kể là lúc nào, bất luận là vì đâu và không cần biết chàng đang làm gì, chỉ cần nghe thấy lời hát này, chàng sẽ bỏ mặc tất cả để tìm đuổi nơi phát ra tiếng ca đó.

Sơn cốc lạnh lẽo, sơn thôn vắng lặng. Trong thôn có chừng hai ba chục căn nhà, nhưng tất cả các nhà đều đã tắt đèn.

Trên một triền núi ở phía xa, dường như đang có ánh sáng nhấp nháy.

Tiếng hát phát ra chính từ phía ấy.

Phía trên triền núi có một tảng đá thật lớn. Trên tảng đá có một đồng lửa đang cháy. Những tiếng kêu tách tách của cây khô phát ra từ đồng lửa, hòa với tiếng ca bi thảm tựa như còi lòng người tan nát.

Có một người đang ngồi bên cạnh đồng lửa. Bình rượu trong tay người kia đã cạn và tiếng ca cũng đã dứt.

Nhìn đồng lửa và nhìn người ngồi bên đồng lửa, trong lòng Tiểu Phương không khỏi nóng như lửa đốt.

Người vẫn chưa say nhưng rượu đã cạn. Đêm dài dằng dặc, không biết phải trải qua như thế nào đây?

Đã có nhiều năm Tiểu Phương chưa hề rơi lệ. Nhưng trong khoảnh khắc này, mắt chàng tự nhiên vô cùng nóng rát.

Lúc bấy giờ Dương Quang cũng đã đuổi theo kịp Tiểu Phương, nàng xiết chặt tay chàng.

Giọng nàng run run không còn đủ bình tĩnh:

- Là Bốc Ứng? Có đúng là Bốc Ứng không?

24. Người Muốn Tìm Không Phải Là Người

Tiếng hát bỗng nhiên im bật, người ngồi bên đồng lửa liền cất tiếng nói:

- Không phải là Bốc Ứng, mà là ta.

Người kia đã quay đầu lại. Ánh sáng phát ra từ đồng lửa soi rõ mặt hắc ta.

Mặt hắc đồ dẫn hai mặt lộ vẻ mỗi mặt.

Trên mặt hắc có để lại nhiều vết tích của sương gió, còn trong mắt chứa đầy thống khổ:

- Người mà hai người muốn tìm là Bốc Ứng, chứ không phải ta.

Trong lòng Tiểu Phương lập tức trầm lắng xuống.

Tiếng ca tuy giống nhưng mà người ca thì không phải.

Không phải là Bốc Ứng.

Dương Quang cất cao giọng hỏi:

- Làm thế nào các hạ biết người mà bọn ta muốn tìm là Bốc Ứng, mà không phải là các hạ?

- Ta biết!

- Các hạ cũng biết Bốc Ứng là ai?

Người kia gật đầu nhẹ nhẹ đáp:

- Tất nhiên ta biết Bốc Ứng là ai. Bởi vì chính Bốc Ứng đã kêu ta đến đây.

Hai mắt Dương Quang chợt sáng ngời, trong lòng tràn đầy hy vọng:

- Bốc Ứng kêu các hạ đến đây để làm gì?

Người kia không trả lời câu hỏi của Dương Quang, mà lấy từ trong người ra một mảnh khăn nhỏ.

Trên mảnh khăn có thêu một con chim ưng bằng chỉ vàng.

Bên trong chiếc khăn là một viên minh châu.

Người kia hỏi ngược lại Dương Quang:

- Cô nương còn nhớ đây là vật gì không?

Đương nhiên Dương Quang vẫn còn nhớ.

Chiếc khăn này là do chính tay nàng thêu cho Bốc Ứng. Tại sao bây giờ lại nằm trong tay người khác?

Không đợi cho Dương Quang hỏi, người kia đã nói:

- Vật này là do Bốc Ứng trao cho ta, chính tay Bốc Ứng đã trao cho ta.

- Tại sao Bốc Ứng lại trao cho các hạ?

- Bởi vì Bốc Ứng muốn ta thay Bốc Ứng trả lại cho cô nương vật này.

Giọng người kia trở nên thống khổ nói:

- Bốc Ứng nói đáng lý ra phải đích thân trả lại cho cô nương. Nhưng mà Bốc Ứng không muốn gặp lại cô nương.

Dương Quang từ từ chìa tay ra, nhận lấy chiếc khăn và viên minh châu.

Tay Dương Quang chợt phát run lên liên tục, run một cách đáng sợ, run đến mức cầm không chặt chiếc khăn.

Chiếc khăn vượt khỏi tay nàng, viên minh châu cũng rơi xuống đồng lửa đang cháy.

Ngọn lửa lập tức bùng cao lên, chiếc khăn và viên minh châu liền tan theo mây khói.

Dương Quang từ từ ngã xuống.

Tiểu Phương bèn đỡ lấy Dương Quang, quay sang gắt giọng hỏi người kia:

- Bốc Ứng nói không muốn gặp nàng, điều này chính Bốc Ứng nói ra hay sao?

- Bốc Ứng còn nói một câu khác.

Tiểu Phương liền hỏi:

- Là câu gì?

Người kia cười nhạt trả lời:

- Người đã không còn là bằng hữu của Bốc Ứng. Từ nay về sau, Bốc Ứng và hai người hoàn toàn không có quan hệ gì.

- Tại sao?

- Điều này tự người nên biết là tại sao? Có bao giờ người muốn cùng với người ngày ngày ngủ với thê tử của mình kết giao bằng hữu hay không?

Câu nói này giống như một ngọn châm, một lưỡi dao đâm vào lòng Tiểu Phương và Dương Quang.

Dương Quang đứng thẳng dậy nói:

- Ta không tin, có chết ta cũng không tin, Bốc Ứng đã nói ra câu này.

Nàng nhảy sang, dùng lực nắm lấy vật áo người kia nói:

- Nhất định là người đã giết chết Bốc Ứng và định dùng những lời này để gạt ta.

Người kia cười nhạt:

- Tại sao ta phải gạt cô nương chứ? Nếu như không phải Bốc Ứng kể với tại hạ thì làm sao tại hạ lại biết được những chuyện này?

Tuy Dương Quang không biết phải biện bác như thế nào, nhưng nàng vẫn không chịu buông tha người này:

- Bất luận như thế nào, ta cũng muốn nghe chính miệng Bốc Ứng nói với ta thì ta mới tin. Người nhất định biết Bốc Ứng hiện giờ đang ở đâu và người nhất định phải nói cho ta biết.

Người kia liền đáp:

- Được! Ta sẽ nói cho cô nương biết.

Không ngờ người kia đồng ý một cách rất sáng khoái. Điều này khiến cho Tiểu Phương và Dương Quang có hơi sững sốt.

Nhưng người kia lại nói tiếp:

- Tuy ta không thể nói cho hai người biết Bốc Ứng hiện đang ở đâu, nhưng ta có thể kể cho hai người nghe một chuyện.

- Chuyện gì?

Ánh mắt người kia chợt nhìn về phương xa xăm:

- Mười ba năm trước đáng lý ra ta đã phải chết. Chết một cách rất thảm. Nhưng ta đã không chết, bởi vì Bốc Ứng đã cứu ta. Không những Bốc Ứng đã cứu sống sinh mạng ta mà còn cứu lấy thanh danh của ta.

Trong mắt một số người, thanh danh có khi còn đáng quý và quan trọng hơn sinh mạng.

Con người thần bí này là loại người đó.

Người kia nói tiếp:

- Cho nên mạng của ta hiện giờ đã thuộc về Bốc Ứng. Bởi thế ta thề vì Bốc Ứng chết bất cứ lúc nào.

Người kia đột nhiên cười lớn. Lúc này không phải là lúc để cười. Thế nhưng người kia lại cười:

- Ta sớm biết hai người nhất định sẽ ép ta nói ra hành tung của Bốc Ứng. Ngoài hai người ra nhất định còn có rất nhiều người cũng sẽ làm vậy. May mà ta đã có cách để các người không bao giờ thực hiện được điều này.

Tiểu Phương đột nhiên la lớn:

- Ta tin lời nói của các hạ, ta tuyệt đối sẽ không ép các hạ nói ra việc đó.

Người kia lại cười với Tiểu Phương. Nụ cười này vĩnh viễn nằm lại trên môi gã.

Bởi vì toàn thân gã đột nhiên cứng đờ và mỗi thớ thịt trên mặt gã cũng cứng đờ.

Bởi vì trong tay áo gã có giấu một cây tiểu đao vừa mỏng lại sắc bén.

Chính ngay lúc gã bắt đầu cười, gã đã dùng lưỡi đao kia đâm vào giữa tim mình.

*** Trời đã bắt đầu sáng. Cảnh quang buổi bình minh ở đây, giống như một bức tranh thủy mặc.

Tiểu Phương đang đứng trên triền dốc, mặt nhìn về nơi chân trời vô tận.

Triệu Quần đã hẹn chàng đến đây.

Thi hài người kia đã được chôn cất. Thương thế của Dương Quang vẫn chưa bình phục, nên Tô Tô ở lại chăm sóc nàng.

Một người không tên, một ngôi mộ không tên, nhưng đủ để cho người khác khó quên.

Triệu Quần trầm lặng thật lâu rồi mới lên tiếng:

- Bốc Ứng, ta biết con người này, ta đã từng gặp qua Bốc Ứng một lần.

Triệu Quần thở dài một tiếng:

- Từ xưa đến nay điều khó khăn nhất chính là cái chết. Nếu để cho một người cam tâm tình nguyện vì mình mà chết, chuyện này tuyệt đối không phải dễ. Bốc Ứng quả không hổ là một anh hùng hào kiệt.

Triệu Quần đột nhiên chăm chú nhìn Tiểu Phương nói:

- Nhưng bất luận có là một người tài giỏi như thế nào đi nữa, thì có khi cũng làm sai. Ta biết lần này Bốc Ứng đã trách lầm người.

Ngừng lại giây lát, Triệu Quần lại nói tiếp:

- Ta thấy người và vị cô nương kia tuyệt đối không phải là hạng người mà Bốc Ứng nói.

Tiểu Phương im lặng rất lâu, sau đó mới cất tiếng:

- Bốc Ứng không có sai, mà kẻ sai đó chính là người.

Triệu Quần ngạc nhiên không hiểu:

- Là ta? Vậy ta sai chỗ nào?

Tiểu Phương từ từ đáp:

- Người sai ở chỗ vì người chưa hiểu Bốc Ứng. Trên thế gian này có rất ít người hiểu rõ được Bốc Ứng.

- Đường như người không có một chút gì hận Bốc Ứng?

- Hận Bốc Ứng à? Tại sao ta phải hận? Chẳng lẽ người thật sự cho rằng Bốc Ứng hoài nghi ta sao?

- Lẽ nào lại không phải là vậy?

- Tất nhiên là không! Bốc Ứng làm như vậy là vì không muốn liên lụy đến bọn ta.

Tiểu Phương đưa mắt nhìn xa xăm, trong mắt chàng tràn đầy vẻ cung kính và cảm kích:

- Bốc Ứng làm vậy chẳng qua chỉ muốn bọn ta tự do sống những ngày còn lại của mình.

Triệu Quần trầm tư thật lâu, rồi mới buông một tiếng thở dài:

- Người quả thật rất hiểu Bốc Ứng. Nếu ai có được một người tri kỷ bằng hữu giống như người, cho dù có chết cũng không tiếc.

Đột nhiên Triệu Quần nắm chặt tay Tiểu Phương nói:

- Có một số chuyện ta vẫn không định nói với người, nhưng bây giờ không thể không nói ra.

Tiểu Phương liền hỏi:

- Là chuyện gì?

Triệu Quần đáp:

- Đó là một bí mật mà đến giờ vẫn còn chưa có người biết đến. Nếu như không phải vì chuyện này, ta cũng vĩnh viễn không khi nào nói cho người biết!

Thái độ Triệu Quần bỗng trở nên thành khẩn và nghiêm túc:

- Ta đảm bảo với người, sau khi nghe xong chuyện này, người nhất định sẽ vô cùng sửng sốt.

Tiểu Phương trầm ngâm hồi lâu nói:

- Bây giờ có phải là lúc người nhất định nói ra chuyện này và ta nhất định phải nghe.

- Hoàn toàn đúng như vậy.

- Thế thì người cứ nói, ta nghe.

Đúng ngay lúc ấy có tiếng kêu thất thanh vang lên.

Tiểu Phương nhận không ra đây là tiếng kêu của ai, nhưng Triệu Quần thì đã nghe ra.

Triệu Quần cũng lớn tiếng kêu lên Tô Tô.

Triệu Quần tức tối phóng nhanh xuống triền dốc, rồi chạy như bay về phía gian nhà ở bên dưới.

Tiểu Phương cũng bám sát theo sau.

Hiện tại bọn họ đã là bằng hữu đồng chung hoạn nạn và Dương Quang hiện đang ở chung với Tô Tô.

Điều đáng ngạc nhiên là khi họ về đến gian nhà, Dương Quang đã không còn ở chung với Tô Tô.

Dương Quang không biết đã đi đâu.

Tô Tô đang nức nở ngồi khóc trong góc nhà.

Y phục trên người Tô Tô đã bị xé rách, gần như toàn bộ thân thể lộ ra dưới mắt hai người.

Triệu Quân vừa nhìn thấy Tô Tô câu đầu tiên hần hỏi là:

- Đã xảy ra chuyện gì? Ai đã bắt nạt nàng?

Toàn thân Tô Tô đang phát run, giống như chiếc lá trên cành bị gió đông thổi đến chuẩn bị rơi rụng.

Triệu Quân dùng chiếc chăn quấn lấy người nàng. Sau đó rót cho nàng một chung trà.

Sau khi uống hết chung trà, Tô Tô mới bắt đầu mở miệng nói. Nhưng nàng chỉ nói vồn vện có hai câu, mỗi câu chỉ có ba chữ:

- Có năm người, có năm người!

Tiểu Phương hiểu được ý của Tô Tô.

Ở đây vừa có năm người đến và bọn chúng đã làm những việc đáng sợ đối với nàng.

- Năm người bọn họ hình dạng như thế nào?

- Còn Dương Quang đâu?

Năm người kia hình dáng như thế nào điều đó không quan trọng. Bởi vì bọn chúng đều đã đi khỏi nơi đây rồi. Điều quan trọng nhất mà hiện giờ Tiểu Phương lo là:

- Dương Quang có phải đã bị bọn chúng bắt đi hay không?

Tô Tô vừa rơi lệ vừa gật đầu nhẹ nhẹ.

- Bọn chúng đã đi về hướng nào?

Tô Tô lắc đầu.

Triệu Quân thấp giọng nói:

- Phải đuổi theo!

Đương nhiên là phải đuổi theo, cho dù có phải xuống địa ngục, hay phải vào trong núi đao.

Thế nhưng phải đuổi theo hướng nào bây giờ?

- Chúng ta hãy chia nhau ra hướng mà truy tìm. Người đi về hướng đông ta đi về hướng tây.

Triệu Quân trao cho Tiểu Phương một cây pháo hiệu nói:

- Nếu ai tìm được, thì có thể dùng pháo hiệu này để báo tin.

Đây có thể nói là một cách tốt, nhưng có phải là cách duy nhất?

*** Trời đã bắt đầu dần dần tối, trên bầu trời không hề thấy có ánh sáng pháo hiệu.

Thậm chí ngay cả Triệu Quân cũng không có tin tức.

Tiểu Phương không tìm ra Dương Quang, cũng như không tìm ra năm người kia.

Chàng đã đi tìm cả ngày. Cả ngày nay chàng chưa hề ăn gì, cũng chưa hề uống qua một giọt nước.

Môi chàng đã khô nứt. Hai chân mỏi rã rời gần như không còn đi được nữa.

Thế nhưng chàng vẫn tiếp tục tìm.

Giờ này những ngôi nhà trong sơn thôn đều đã lên đèn.

Từ chỗ Tiểu Phương đứng nhìn xuống, có thể dễ dàng tìm ra gian nhà họ ngủ lại đêm qua. Chàng còn nhìn thấy rõ hai cánh cửa sổ gian nhà được mở toang, bên trong còn có ánh đèn hắt ra.

- Có phải Triệu Quân đã quay trở về, có phải Triệu Quân đã có tin tức?

Tiểu Phương lập tức chạy trở về với tốc độ nhanh nhất. Khi còn cách gian nhà mười mấy trượng, chợt chàng nghe thấy từ trong nhà phát ra một âm thanh vô cùng kỳ quái.

Một thứ âm thanh mà bất luận là ai nghe qua một lần vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Đó là một thứ âm thanh pha trộn giữa tiếng cười, tiếng khóc và cả tiếng rên. Âm thanh vừa có vẻ tà ác vừa có vẻ kích dục.

Cho dù có là người thật bình tĩnh, cũng không thể nào kiềm chế được máu huyết trong người mình.

Tiểu Phương liền phóng nhanh đến, đá tung cánh cửa ra.

Lòng chàng lập tức chùng xuống, nhưng cơn thịnh nộ ngược lại dâng lên tận trời cao. Trong gian nhà đơn sơ này đã biến thành địa ngục.

Một gã đại hán có thân hình hộ pháp như một con dã thú đang đè lên người Tô Tô, dùng một tay bóp miệng nàng, còn tay kia đổ rượu vào miệng nàng.

Màu rượu đỏ đỏ tràn xuống thân thể trắng như tuyết của Tô Tô.

Khi gã đại hán nhìn thấy Tiểu Phương, lúc đó chàng đã đến sát bên hắn, cùng lúc tay chàng chém mạnh phía sau gáy hắn.

Đây là một đòn trí mạng, Tiểu Phương đã dốc hết sự phẫn nộ vào đòn này.

Đợi đến khi gã đại hán gục xuống như một chiếc bao bị xì hơi, lúc đó cơn giận dữ của chàng vẫn chưa nguôi.

Đến lúc chàng xách cẳng gã đại hán ném ra ngoài đóng cửa lại, khi ấy chàng mới nhớ mình phải chữa lại mạng hắn.

Tên đại hán này rất có thể là một trong năm tên kia và cũng có khả năng là manh mối duy nhất để chàng làm sáng tỏ việc này.

Nhưng hiện giờ manh mối đã không còn.

Để tạo nên lỗi lầm có rất nhiều nguyên nhân. Trong lúc nóng giận gây ra lỗi lầm là một nguyên nhân quan trọng nhất trong số đó.

Bây giờ lỗi lầm đã gây ra, vĩnh viễn không còn cách gì cứu vãn.

Cửa sổ được mở toang ra hết, trong nhà nồng nặc mùi rượu.

Không phải mùi rượu Phủ Đầu có vị cay, ngược lại nó hơi có mùi phấn thơm.

Tô Tô vẫn còn đang nằm trên chiếc giường đã được trải bằng da thú.

Toàn thân nàng không hề có một mảnh vải. Hai mắt trắng dã, miệng không ngừng chảy nước bọt và gằn như mỗi thớ thịt trên người nàng đang phát run lên.

Nàng không phải là Dương Quang, cũng không phải là bằng hữu của Tiểu Phương.

Nhưng nhìn nàng như vậy, trong lòng Tiểu Phương không khỏi đau xót.

Ngay lúc đó chàng quên đi Tô Tô là nữ nhân, quên đi là nàng đang lỏa thể. Trong mắt chàng lúc bấy giờ, Tô Tô chẳng qua là một người đáng thương mà thôi.

Trong phòng có một chậu nước và một chiếc khăn.

Tiểu Phương dùng nước nóng thử lau nhẹ mặt Tiểu Phương, những nếp nhăn và vết đen lập tức được xóa đi, để lộ ra một gương mặt mà bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng đều phải động lòng.

Đúng ngay lúc đó từ trong miệng Tô Tô phát ra tiếng rên kỳ dị mà mê hồn. Đồng thời toàn thân nàng bắt đầu uốn éo.

Gặp những trường hợp như vậy, bất luận là nam nhân nào cũng khó mà chống cự lại được với chính mình. May mà Tiểu Phương là người kiềm chế được.

Chàng cố gắng không nhìn Tô Tô.

Chàng đang tìm vật gì đó che cho nàng. Nhưng ngay lúc ấy, Tô Tô đưa tay ra ôm chặt lấy chàng.

Tô Tô ôm chàng thật chặt, tựa như một người đang chết đuối vớ được khúc gỗ nổi.

Tiểu Phương không nỡ đẩy nàng ra, nhưng lại không thể không làm như thế được.

Chàng đưa tay lên định đẩy Tô Tô ra, nhưng chàng lập tức rút tay lại ngay. Tiểu Phương rút tay lại bởi vì những chỗ trên người nữ nhân mà nam nhân có thể đụng vào không nhiều.

Toàn thân Tô Tô nóng hừng hực như lò lửa.

Tim nàng đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Trong hơi thở của nàng dường như có mùi thơm bội hương, từng hơi thở của nàng truyền qua hơi thở Tiểu Phương.

Tiểu Phương đột nhiên chợt hiểu, tại sao tên đại hán súc sanh kia lại đổ rượu vào miệng Tô Tô. Bởi vì đó chính là Thôi tình tửu.

Nhưng đáng tiếc khi chàng hiểu ra được điều này, thì chàng cũng đã hít phải nó.

Tự nhiên chàng cảm thấy mình không còn có thể khống chế mình được nữa.

Tô Tô đã dùng thân hình của nàng xiết chặt lấy toàn thân Tiểu Phương, dẫn dắt chàng vào tội ác.

Thôi tình tửu đã kích thích dục vọng trong người họ, khiến cho họ không sao chống cự lại được.

Có rất nhiều nguyên nhân để khiến cho con người tạo nên tội lỗi. Dục vọng là một trong những nguyên nhân đó.

Hiện giờ tội lỗi đã xảy ra, vĩnh viễn không có cách gì vãn hồi.

Một người bình thường, dưới tình huống không sao chống cự lại được, đành phải tạo sự lỗi lầm.

Vậy “lỗi lầm” này có nên xem là sai phạm hay không? và có thể tha thứ hay không?

*** Tiểu Phương đã dần dần tỉnh lại.

Ngọn đèn trong phòng đã tắt. Ành sáng ban mai chiếu vào cửa sổ vào bên trong phòng. Ánh nắng màu trắng bạch. Trong lòng Tiểu Phương cũng trắng bạch.

Triệu Quần là một trang hảo hán, thậm chí có thể nói là bằng hữu của chàng.

Tô Tô là người đàn bà của Triệu Quần, là người đàn bà mà Triệu Quần đã hi sinh tất cả để đổi lấy.

Hiện tại Tiểu Phương chỉ hi vọng có thể quên đi tất cả mọi chuyện, nhưng chàng không thể. Bởi vì việc này là do chàng gây ra, nên không thể lẩn trốn hay từ chối được.

Trời đã sáng hẳn. Bốn bề vẫn yên tĩnh không một tiếng người.

Tại sao Triệu Quần vẫn còn chưa trở về?

Triệu Quần trở về phải làm thế nào đây?

Hai câu hỏi này không có người nào có thể giải đáp.

Nếu Triệu Quần trở về thì chuyện này nên giấu hay là nói thật với gã ta?

Tô Tô cũng tỉnh dậy và đang nhìn chàng. Không biết trong mắt nàng đang biểu hiện sự thống khổ, hối hận hay là thất vọng?

Tô Tô đột nhiên lên tiếng nói:

- Việc này không thể nào trách người được. Hắn đã ép ta phải uống Thôi tình tửu và Lữ Tam đã dùng loại rượu này để hại không biết bao nhiêu thiếu nữ trong trướng.

Tiểu Phương vẻ ngạc nhiên:

- Lữ Tam? Gã đại hán kia cũng là thuộc hạ của Lữ Tam?

Tiểu Phương gạt đầu, rồi đưa tay xuống gối lấy ra một vật nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trải qua một hồi nàng mới từ từ mở tay ra. Trong tay nàng là một chiếc Kim Thủ rất bé. Chiếc Kim Thủ này nhỏ hơn rất nhiều so với những chiếc kim thủ chàng từng gặp trước đây. Điều này không còn nghi ngờ gì cả, thuộc hạ của Lữ Tam dùng sự lớn nhỏ của kim thủ để phân biệt cấp bậc. Nếu Kim Thủ càng bé thì thân phận càng thấp.

Như vậy tên đại hán kia chẳng qua chỉ là một tên tiểu tốt của Lữ Tam mà thôi.

Tiểu Phương lập tức hỏi:

- Có phải hán ta là một trong số năm người kia không? Dương Quang bị chính bọn chúng bắt đi phải không?

Tô Tô gật đầu rồi buông một tiếng thở dài:

- Ta trước sau vẫn không hiểu tại sao bọn chúng lại bắt nàng đi? Mà ngược lại không giết ta?

Tô Tô tự mình trả lời nói:

- Có lẽ bọn chúng cho rằng nàng ấy là ta mà cũng có thể người mà bọn chúng muốn tìm vốn là nàng ta. Dẫu sao thì những biệc làm của Lữ Tam thường khiến cho người ta chẳng hiểu gì cả.

Tiểu Phương lặng thình không lên tiếng Tô Tô đột nhiên đổi giọng hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ có phải ngươi đang muốn đi?

Tiểu Phương vẫn lặng thình không lên tiếng.

- Nếu như ngươi thật sự muốn đi tìm Lữ Tam thì ngươi không cần phải quan tâm đến ta.

Tô Tô cười vẻ miễn cưỡng:

- Thật ra chúng ta chẳng thể xem là gì cả. Nếu như ngươi muốn đi, có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Tiểu Phương thật sự rất muốn đi, nhưng làm thế nào chàng lại có thể để Tô Tô ở lại đây một mình? Bất luận cho dù chuyện này ai sai đi nữa, cho dù giữa họ sau này có ra sao, Tô Tô hiện giờ đã là một phần sinh mạng của chàng. Bởi vậy chàng không cách chi tránh né được.

Tô Tô lại buông một tiếng thở dài:

- Cho dù ngươi có tìm ra được Lữ Tam hay không, thì ngươi nhất định cũng phải ra đi. Bởi vì ngươi không thể nào không ra đi được.

- Tại sao?

- Bởi vì hiện giờ thuộc hạ của Lữ Tam có rất nhiều người có thể nhận ra được ta.

Hiện tại mặt Tô Tô đã được rượu tẩy sạch những vết đen và nàng đã hồi phục lại diện mạo thật của mình.

Tô Tô nói tiếp:

- Cho nên ngươi nhất định phải rời khỏi ta, bất luận là như thế nào ta cũng đều không muốn liên lụy đến ngươi.

Trong tình huống này mà nàng vẫn không hề nghĩ đến bản thân mình, đột nhiên Tiểu Phương cảm thấy trong lòng có chút nôn nao.

Trải qua một hồi lâu chàng mới lên tiếng nói:

- Chúng ta sẽ cùng đi! Cô nương hãy dẫn ta đi tìm Lữ Tam, nhất định cô nương biết được lão ấy đang ở đâu.

Tô Tô gượng cười:

- Tìm được Lữ Tam thì sao chứ? Chúng ta chẳng lẽ đi nộp mạng à?

Tô Tô lại hỏi:

- Ngươi có biết thuộc hạ của Lữ Tam có bao nhiêu cao thủ hay không?

Tiểu Phương biết điều này. Chàng không sợ chết, nhưng chàng không có quyền bắt Tô Tô phải cùng chết với chàng. Bất luận là ai cũng không có quyền bắt người khác chết cùng với mình.

Nhưng Tô Tô đột nhiên chụp lấy tay chàng nói:

- Chúng ta đi thôi! Phải đi ngay bây giờ.

Tiểu Phương ngạc nhiên hỏi lại:

- Đi! Đi đâu?

Tô Tô lại bắt đầu xúc động nói:

- Chúng ta có thể đi đến một nơi không có ai tìm đến và quên đi tất cả mọi việc.

Tiểu Phương lặng thinh không đáp.

Tô Tô lại thở dài:

- Ta biết ngươi nhất định muốn hỏi, ta có thể quên đi được Triệu Quân hay không?

Tiểu Phương hỏi tiếp câu thứ hai:

- Ngươi cho rằng bây giờ ta còn mặt mũi gặp Triệu Quân hay sao?

25. Hải Nhi Của Chàng

Tay Tiểu Phương lạnh toát mồ hôi, lòng chàng cũng lạnh buốt.

Một sự sai lầm vĩnh viễn không bao giờ cứu vãn được. Chàng cơ hồ không còn mặt mũi để nhìn người khác.

Trải qua thời gian thật lâu, Tiểu Phương mới từ từ lên tiếng:

- Chúng ta hãy nên đợi một ngày nữa. Bất luận là muốn làm gì chúng ta cũng phải nên đợi thêm một ngày.

- Đợi cái gì?

- Đợi Triệu Quân.

Tiểu Phương nói:

- Ta nhất định phải nói cho Triệu Quân biết chuyện này. Tuy ta cũng không còn mặt mũi nào để nhìn lại Triệu Quân, nhưng ta cũng phải chờ.

Tô Tô nhìn chàng, trong mắt lộ vẻ tôn kính và khâm phục.

Lại trải qua một hồi lâu, nàng mới lên tiếng hỏi:

- Nếu như Triệu Quân không trở lại?

Tiểu Phương liền trả lời ngay:

- Nếu như Triệu Quân không trở về ta sẽ đi ngay.

Lần này Tô Tô hỏi chàng:

- Ngươi định đi đâu?

Tiểu Phương đáp:

- Đi tìm Lữ Tam để nộp mạng! Đến lúc ấy, bất luận cô nương muốn thế nào, ta cũng chỉ có một con đường này để đi mà thôi.

- Ngươi không thể đưa ta đến một nơi nào khác được sao?

Tiểu Phương trả lời giọng rất kiên quyết:

- Ta không thể!

- Tại sao?
- Bởi vì ta không thể quên được tất cả mọi người và mọi việc.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Cho dù chúng ta đến một nơi nào đó, có thể trốn tránh được mọi người, nhưng còn có một người ta vĩnh viễn không bao giờ trốn khỏi.
- Là ai?
- Chính bản thân ta.

Bọn họ đã đợi thêm một ngày.

Triệu Quần không thấy quay trở lại. Không những Triệu Quần không quay trở về mà ngay cả một chút tin tức cũng không có.

Màn đêm đã bắt đầu buông xuống.

Cửa sổ phòng mở toang, Tiểu Phương đang đứng phía trước nhìn ra bên ngoài. Cảnh vật bên ngoài thật yên tĩnh, không một bóng người, cũng không một tiếng động.

Đột nhiên tim Tiểu Phương hơi đập nhanh. Bởi vì chàng vừa phát hiện ra một việc không bình thường.

Lúc này đã đến giờ cơm tối, đáng lí ra trên nóc nhà của mọi người phải có khói bay lên.

Thế nhưng ở đây hoàn toàn không có, cho dù chỉ một chút.

Chẳng lẽ những người trong thôn sơn này đều là thần tiên, nên không cần phải ăn uống.

Tiểu Phương đột nhiên hỏi Tô Tô:

- Trước giờ cô nương đã đến đây chưa?
- Đã từng đến đây.
- Cô nương có biết những người ở đây họ thường ăn những gì hay không?

Tô Tô đáp:

- Mọi người ăn thứ gì, thì người ở đây ăn thứ đó.

Đương nhiên nàng cảm thấy câu hỏi của Tiểu Phương có hơi kỳ quái, nên nàng liền hỏi ngược lại:

- Có phải người đã nhìn thấy chuyện gì không bình thường?
- Ta không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không thấy.

Ở đây dường như ngoài cặp phu thê chủ nhà, gian nhà mà họ đang ở ra, Tiểu Phương không có gặp một ai khác.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Cho nên ta muốn đi ra ngoài xem thử.

Thật ra chàng phải sớm nên đi xem trước. Nếu là Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná, họ nhất định sẽ kiểm tra hết từng nhà.

Cũng không chừng năm tên kia vẫn còn đang ẩn nấp bên trong thôn trang và Dương Quang cũng có thể chưa rời khỏi đây.

Gian nhà mà họ đang ở nằm ngay đầu thôn. Sau khi vào núi vật đầu tiên nhìn thấy chính là gian nhà này. Phía trước gian nhà có một con đường nhỏ. Đi dọc theo con đường nhỏ chừng một trăm bước, mới có gian nhà thứ hai.

Gian nhà thứ hai này cũng được xây bằng đá. Lúc này bên trong cũng có ánh đèn.

Gian nhà này tất cả các cửa sổ đều đã đóng, ngay cả cửa sổ cũng đóng.

Tiểu Phương bước đến gõ cửa.

Chàng đã ngừng gõ thật lâu nhưng vẫn không có người ra mở cửa.

Bên trong có ánh đèn tắt nhiên phải có người.

Tiểu Phương quay sang hỏi Tô Tô:

- Trước đây cô nương đã từng có ghé qua căn nhà này chưa?

- Chưa!

Tô Tô lại suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Nhưng ta biết người sống trong căn nhà này là ai.

Tiểu Phương lập tức hỏi ngay:

- Là ai?

Tô Tô đáp:

- Người sống trong căn nhà này chính là biểu ca của hai phu thê chủ nhân căn nhà ở đầu thôn.

Khi chúng ta đến đây, tất cả mỗi người lớn nhỏ trong gia đình họ đều kéo đến ở trong căn nhà này.

Nhất định Tô Tô và Triệu Quân trước đây đã từng đến nơi này. Và nơi đây nhất định là chỗ gặp gỡ bí mật của họ.

Tiểu Phương lại gõ cửa.

Chàng lại gõ rất lâu, cho dù người bên trong có bị điếc cũng biết đang có người gõ cửa.

Bên trong vẫn không có người đáp lại, bởi vì căn bản vốn không có người, ngay cả một bóng người cũng không.

Tiểu Phương đã chứng thực được điểm này, bởi vì chàng đã dùng vai mình tông mạnh vào cánh cửa.

Bên trong tuy không có người, nhưng đèn lại cháy sáng.

Gian nhà này bình thường, mọi thứ vật dụng trong nhà cũng rất bình thường và ngay cả chiếc đèn dầu đang cháy cũng rất là bình thường.

Nhưng khi Tiểu Phương vừa bước vào bên trong, sắc mặt chàng chợt biến đổi một cách đáng sợ, giống như là chàng gặp phải quỷ vậy.

Quỷ không có gì đáng sợ, có rất nhiều người không hề sợ quỷ. Tiểu Phương là một trong số đó.

Trong căn nhà này căn bản không có quỷ, mà mọi thứ đều rất bình thường không có gì đặc biệt cả.

Tô Tô thật sự không hiểu được Tiểu Phương. Có điều trong hai ngày qua nàng đã nhìn thấy Tiểu Phương tuyệt đối không phải là người dễ bị hù dọa.

Hiện giờ nàng đã nhìn thấy Tiểu Phương thật sự hoảng hốt.

Nàng không hỏi Tiểu Phương là chàng đã nhìn thấy gì.

Bởi vì Tiểu Phương đã nhìn thấy gì tất nhiên nàng cũng nhìn thấy, nhưng có điều những thứ mà nàng nhìn thấy không hề khiến cho nàng phải kinh ngạc.

Những thứ nàng nhìn thấy chẳng qua chỉ là một chiếc giường một cái bàn, mấy chiếc ghế, một bàn phấn, một chiếc tủ đựng y phục, một ngọn đèn dầu, tất cả mọi thứ đều rất đơn sơ và cũ kỹ.

Tiểu Phương nhìn thấy cũng là những thứ này, nhưng không ai hiểu tại sao chàng lại sợ hãi đến như vậy.

Khi này chàng đứng bên trong cửa sổ nhìn sang phía này, không hề thấy có ánh đèn.

Đến khi chàng đi ra khỏi nhà, đèn phía bên này mới được thắp sáng.

Vậy ai đã đốt đèn?

Tiểu Phương không đi tìm người đã thắp đèn và cũng không đến những nhà khác.

Chàng từ từ ngồi xuống ngay bên dưới chiếc đèn.

Vừa rồi sắc mặt chàng biểu hiện giống như gặp phải quỷ.

Nhưng biểu hiện bây giờ của chàng hoàn toàn giống như quỷ.

Tiểu Phương ngồi xuống chiếc ghế tre cũ kỹ được đặt sát tường. Sắc mặt chàng hiện giờ biểu hiện thật phức tạp. Ngoài sự hoảng hốt và phần nộ hình như còn mang nét suy tư hoài niệm.

Căn nhà cũ kỹ này làm thế nào lại khiến cho Tiểu Phương thay đổi hoàn toàn chỉ trong chốc lát.

Tô Tô rất muốn hỏi chàng điều này, nhưng nàng không dám.

Tiểu Phương bất ngờ lên tiếng nói:

- Ta cũng giống như mọi người, cũng có phụ thân và mẫu thân. Phụ thân ta vốn là một người bảo tiêu. Mười lăm năm trước cũng là người có chút thanh danh ở Giang Nam.

Giọng chàng chợt thấp xuống:

- Mẫu thân ta vốn là một phụ nữ hiền lành chất phác, lại hay lo lắng. Cứ mỗi lần phụ thân ta đi bảo tiêu ở xa, không có đêm nào người ngủ yên giấc được.

Dương Quang bỗng mất tích, Triệu Quần vẫn chưa về, Kim Thủ đã xuất hiện.

Ngay lúc này tại sao Tiểu Phương đột nhiên nhắc đến phụ thân và mẫu thân của mình?

Tô Tô muốn hỏi chàng về điều này, nhưng lại không dám.

Trải qua một hồi lâu, Tiểu Phương mới bắt đầu nói tiếp:

- Vào năm ta lên năm tuổi, sự việc mà phụ mẫu ta hằng lo lắng cuối cùng đã đến.

Tháng ba năm đó phụ thân ta áp tải một chuyến hàng đến Trung nguyên. Khi vào Trung nguyên xe tiêu bị cướp và phụ thân ta cũng không thấy quay về.

Giọng chàng bỗng nhiên càng thấp và nghẹn ngào hơn:

- Thu nhập của phụ thân ta cũng không nhiều, nhưng người ra tay lúc nào cũng rộng rãi. Bởi vậy tuy cả nhà ta vẫn sống tạm đầy đủ, thế nhưng không tích góp được gì cả. Sau khi phụ thân ta gặp nạn, ta và mẫu thân không sao sống nổi qua ngày.

Cuối cùng Tô Tô cũng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Thế còn chủ nhân tiêu cục đâu? Lẽ nào họ không hề ngó ngàng gì đến cuộc sống của mẫu tử người sao?

- Vì bồi thường chuyến hàng lần đó, tiêu cục kia cũng đã đóng cửa. Và sau đó chủ nhân cũng đã tự tử.

Những bi kịch như vậy, trong giang hồ lúc nào cũng có thể xảy ra.

Tô Tô cũng thấp giọng nói:

- Nhưng rồi hai người vẫn sống được. Thế hai người đã sống như thế nào?

Tiểu Phương nắm chặt song quyền, dáng vẻ thất sắc giống như đang bị đâm một đao vào giữa tim:

- Một người phụ nữ không họ hàng thân thuộc, không một nơi nương tựa, lại mang theo một đứa trẻ năm tuổi. Vậy phải làm thế nào mới có thể sống được?

Tô Tô cũng là phụ nữ, đương nhiên nàng hiểu ý Tiểu Phương muốn nói gì.

Một người phụ nữ không có họ hàng thân thiết, không một nơi nương tựa, vì để nuôi sống đứa trẻ bà ta có thể hi sinh tất cả, kể cả cái phẩm hạnh đáng giá nhất của người phụ nữ.

Nước mắt đã lăn dài trên má Tô Tô.

Nhưng nàng vốn không hiểu tại sao vào lúc này, Tiểu Phương lại nhắc đến chuyện này trước mặt nàng.

Chuyện này cho dù có chết cũng không dám nói với người khác. Nếu người đó là một nam tử hán, lại càng không thể nói.

Tiểu Phương nói tiếp một câu, càng làm cho Tiểu Phương giật mình sửng sốt:

- Thế nhưng phụ thân của ta vẫn chưa chết. Ba năm sau ông ấy quay trở về.

Hai tay Tô Tô nắm chặt lại:

- Phụ thân của người lại quay trở về.

Giọng Tô Tô đột nhiên trở nên run run:

- Phụ thân người có biết mẫu thân người đã làm gì không?

- Ông ấy biết!

- Ông tạ. Ông tạ.

Tô Tô dùng lực cắn chặt môi, mới thốt ra được lời này:

- Thế ông ta đối xử ra sao với mẫu thân của người?

Tiểu Phương còn chưa kịp trả lời, Tô Tô đã vội nói tiếp:

- Nếu như ta là ông ấy thì ta nhất định sẽ vô cùng tôn kính vì cảm kích mẫu thân của người hơn.

Giọng nói Tiểu Phương bỗng nhiên trở nên lạnh lùng:

- Đáng tiếc cô nương không phải là ông ấy và cô nương cũng không phải là nam nhân.

Tô Tô lại hỏi:

- Lẽ nào.. lẽ nào ông ta không còn cần đến mẫu thân của người?

Sau khi hỏi xong, Tô Tô biết rằng vấn đề này đáng lý ra không nên hỏi. Nhìn sự thống khổ tột cùng trong mắt t, nàng đã biết được câu trả lời.

Tiểu Phương lại đứng lên bước đến mở toang cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài lúc này đã tối đen. Trải qua một hồi lâu Tiểu Phương mới lên tiếng:

- Ta kể cho cô nương nghe chuyện này, chỉ vì ta muốn cho cô nương biết, ta có một người mẫu thân như vậy.

Tô Tô lên tiếng hỏi:

- Hiện giờ bà ấy ở đâu? Còn sống hay đã chết?

Tiểu Phương khẽ đáp:

- Mẫu thân ta vẫn còn sống. Lúc ấy ta còn quá nhỏ nên mẫu thân ta không thể chết được.

Giọng chàng đã có vẻ ghen ngào:

- Khi đó ta tuy còn rất bé, nhưng ta đã biết mẫu thân ta vì ta hi sinh cái gì. Bởi vậy ta đã nói với người, nếu như người chết ta cũng sẽ chết theo.

Tô Tô lại hỏi:

- Bây giờ người đã trưởng thành. Vậy hiện tại mẫu thân người đang ở đâu?

Tiểu Phương đáp:

- Ở một nơi mà không có ai biết đến cũng như không có người biết chuyện trước đây của người. Hiện mẫu thân ta đang sống trong một căn nhà gỗ nhỏ. Mẫu thân ta không cho phép ta thường đến gặp người, thậm chí còn không muốn để cho người khác biết ta chính là hài nhi của người.

- Trong căn nhà gỗ của mẫu thân ta cũng có một chiếc giường, một cái bàn, mấy chiếc ghế, một chiếc tủ đựng y phục và một ngọn đèn dầu. Tuy mẫu thân ta không cho phép ta đến thăm thường nhưng ta vẫn cứ thường đến. Cho nên những thứ vật dụng trong nhà mẫu thân ta, ta đều rất quen thuộc.

Hai mắt Tiểu Phương tuy đang mở to, nhưng dường như nó đang nhìn về tận đâu đâu:

- Những thứ ở đây hoàn toàn đều là những thứ mang từ chỗ mẫu thân ta đến.

Cuối cùng Tô Tô đã hiểu tại sao Tiểu Phương lại thay đổi đột ngột như vậy khi vừa bước vào nhà này.

Những thứ này đều là những thứ mang từ chỗ mẫu thân của Tiểu Phương đến.

Ai mang những thứ này đến đây?

Đương nhiên là Lữ Tam.

Lữ Tam đã tìm đến được chỗ mẫu thân của Tiểu Phương. Vậy hiện giờ mẫu thân chàng và Dương Quang đang nằm trong tay Lữ Tam. Điều này không cần nghi ngờ gì nữa.

Tô Tô nhìn Tiểu Phương, trong mắt chàng không hề có một giọt lệ ngược lại trong mắt nàng lệ lại chảy ra. Bởi vì nàng đã hiểu được cảm tình mẫu tử giữa họ.

Cuối cùng Tô Tô hạ quyết tâm:

- Ta sẽ đưa người đi gặp Lữ Tam.

Cho dù nàng biết chuyến đi lần này của Tiểu Phương là nộp mạng, nhưng nàng vẫn dẫn chàng đi. Bởi vì nàng biết Tiểu Phương đã không còn cách nào khác để lựa chọn.

Ngược lại Tiểu Phương lắc đầu nói:

- Cô nương không cần phải làm như vậy.

- Không cần?

- Cô nương không cần phải dẫn ta đi, không cần phải đi chết cùng ta. Cô nương chỉ cần nói cho ta biết Lữ Tam đang ở đâu là đủ rồi.

Tô Tô cũng lắc đầu nói:

- Ta không thể? Ta không thể nói cho người biết được.

- Tại sao?

- Bởi vì chính ta cũng không biết Lữ Tam ở đâu, ta chỉ có thể dẫn người đi mà thôi.

Nhìn thấy vẻ không hiểu của Tiểu Phương, Tô Tô liền giải thích:

- Lữ Tam là một người bí mật, những nơi mà hắn ta đến, tuyệt đối không có ai biết được. Ngay cả bản thân ta cũng không biết, nhưng ta có thể tìm ra.

Tiểu Phương không hỏi gì thêm nữa, chàng đã đứng dậy nói:

- Thế thì chúng ta cùng nhau đi tìm hắn.

Tô Tô nói:

- Có lẽ chúng ta phải tìm rất lâu, bởi vì Lữ Tam thay đổi chỗ ở liên tục.

Tiểu Phương nói:

- Chỉ cần tìm được hắn, cho dù bao lâu cũng không quan trọng.

*** Thời gian đã cận kề Tết.

Bất luận là đối với người Hán, người Mèo, người Tây Tạng hay người Mông cổ tết vẫn là tết. Người ở đây cũng giống như vậy.

Người ở địa phương này cũng ăn tết, bất kể là kẻ giàu hay người nghèo.

Mỗi năm đều có một cái tết, người người đều ăn tết.

Tiểu Phương và Tô Tô cũng giống như họ.

Bọn họ đã tìm qua rất nhiều nơi.

Hiện giờ bọn họ đã đến nơi đây, đúng lúc năm mới sắp đến. Cho nên họ quyết định đón năm mới ở đây.

Những lễ khách vội vã trở về nhà để đón năm mới, nên trong khách điểm có đến chín phòng trống.

Trên chiếc bàn Bát tiên đặt giữa phòng có bày một hũ rượu và bốn đĩa đầy ắp thức ăn. Những món ăn này là do trong khách điểm đặc biệt đưa tới. Trên những chiếc nắp đậy, có dán giấy đỏ bên trên viết những câu chúc tụng như Kiết Tường như ý, cung hỷ phát tài.

Tô Tô đã bày hai cái bát và hai đôi đũa, nàng còn châm đầy chung rượu cho Tiểu Phương.

Tô Tô là một nữ nhân tốt, nàng đã làm tất cả mọi chuyện mà một nữ nhân có thể làm được.

Khi Tiểu Phương nhìn nàng, trong lòng cảm thấy hơi chua xót, khiến chàng luôn tự hỏi với chính chàng:

- Mình đã làm được những gì cho nàng.

Hai ngày nay Tô Tô dường như không được khỏe. Nàng ngủ không được, ăn cũng không được và thỉnh thoảng còn buồn nôn.

Tiểu Phương gấp một miếng trứng cho vào bát Tô Tô. Nàng miễn cưỡng ăn nhưng lập tức nôn ra.

Nếu Tiểu Phương là một người có kinh nghiệm, thì chàng đã biết rõ tại sao Tô Tô lại biến thành như vậy, nhưng đáng tiếc chàng không biết cho nên chàng mới hỏi Tô Tô:

- Có phải nàng đã bệnh?

Tô Tô lắc đầu nhưng dáng vẻ xem ra hoàn toàn giống như có bệnh. Bởi vậy Tiểu Phương lại hỏi:

- Có phải nàng không được khỏe phải không? Hãy nói cho ta biết chỗ nào không được khỏe?

Tô Tô cúi đầu thật thấp, mặt nàng bỗng nhiên đỏ bừng lên. Trải qua một hồi lâu nàng mới lấy hết can đảm nói:

- Dường như thiếp có thai... Tiểu Phương hoàn toàn sững người.

Tô Tô đang trộm nhìn chàng, khi nhìn thấy biểu hiện trên mặt chàng, trong mắt nàng lập tức tràn đầy sự thống khổ. Nàng cắn chặt môi lại dường như sợ rằng mình sẽ nói ra những điều không nên nói.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể không thốt ra:

- Có phải chàng đang định hỏi, đứa trẻ trong bụng thiếp là của chàng hay là của Triệu Quân phải không?

Giọng Tô Tô bắt đầu hơi run:

- Thiếp có thể nói cho chàng biết, đứa trẻ này chính là của chàng. Bởi vì Triệu Quân tuyệt đối không bao giờ có con.

Tô Tô tự khống chế mình, nói tiếp:

- Khi trong thương đội của Hoa Bất La, mỗi đêm bọn thiếp đều phát ra những âm thanh đó, không phải vì bọn thiếp muốn làm việc đó.

- Vậy nàng làm thế để làm cái gì?

- Bọn thiếp cố ý làm như vậy, để người của Lữ Tam không hoài nghi bọn thiếp là người mà Lữ Tam đang truy tìm, cho nên bọn chúng mới hoài nghi chàng.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì thuộc hạ của Lữ Tam đều là bằng hữu của Triệu Quân và bọn chúng đều biết Triệu Quân không thể làm “chuyện này” được.

Giọng Tô Tô càng có vẻ đau khổ hơn:

- Bởi vì Triệu Quân là một người “thiên hoạn”.

Tiểu Phương sững sốt. Chàng thật sự hoàn toàn sững sốt.

Trong mắt Tô Tô đã bắt đầu long lanh:

- Mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Tại sao thiếp lại thích một người đàn ông mà căn bản không phải là đàn ông. Đó chẳng qua chỉ vì mọi người không hiểu được cảm tình giữa Triệu Quân và thiếp mà thôi. Thiếp thích Triệu Quân chính vì Triệu Quân đối xử tốt với thiếp, mà không phải vì muốn chiếm đoạt thân xác của thiếp.

Tình cảm của một nữ nhân, tâm sự của một nữ nhân có mấy ai hoàn toàn hiểu biết?

Tiểu Phương cũng không thể.

Tô Tô nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Thiếp nói cho chàng biết những chuyện này không phải vì muốn chàng thừa nhận đứa bé này là của chàng. Chàng vẫn có thể không cần thiếp và có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Tiểu Phương bắt đầu uống rượu. Chàng vừa cúi đầu vừa uống bởi vì lúc này chàng không dám nhìn thẳng vào Tô Tô.

Tiểu Phương biết những lời nàng nói toàn là sự thật. Chàng không thể không thừa nhận đứa bé kia là của chàng. Bởi vì chàng vốn không phải là một người không có trách nhiệm.

Nhưng chuyện này xảy đến với chàng quá ư đột ngột. Đột ngột đến nỗi chàng hoàn toàn không có cách gì thích ứng ngay.

Tiểu Phương lau nước mắt, rồi đưa chung rượu lên nói:

- Bất luận là như thế nào, sau này chúng ta vẫn là bằng hữu. Thiếp kính chàng một ly, chàng có uống hay không?

Đương nhiên là Tiểu Phương uống. Đợi đến khi chàng đi tìm tiếp hũ rượu thứ hai, thì chàng mới biết hôm nay mình muốn say.

Chàng thật sự đã say.

Đúng ngay lúc đó, bên ngoài đã bắt đầu có tiếng pháo nổ. Năm cũ qua đi, năm mới đã bắt đầu đến.

26. Nếu Chết Mọi Sự Đầu Xong

Mùng một năm mới là một ngày đẹp trời.

Khi đó Tiểu Phương đã đi dạo ngoài đường phố rất lâu. Mắt chàng lúc này cũng đã không còn đỏ, cơn say đêm qua cũng dần dần không còn.

Khi Tiểu Phương tỉnh lại, chàng phát hiện ra mình đang đứng trước một gian hàng bán đồ chơi trẻ con. Trước gian hàng hiện đang có ba đứa trẻ cùng phụ thân của chúng đứng mua đồ chơi.

Nhìn nét hân hoan trên mặt những đứa trẻ và vẻ hài lòng của người phụ thân, Tiểu Phương đột nhiên chợt nghĩ tới mình.

Chàng cũng có hài nhi và cũng sắp làm cha như những người khác.

Sự kinh ngạc đã qua đi, hiện tại chàng đã dần dần cảm thấy việc này vô cùng kỳ diệu. Ngoài việc này ra, những chuyện khác gần như đã trở nên không còn quan trọng.

Chàng cũng bước đến mua một con búp bê bằng đất, mặc y phục màu hồng, có nụ cười tươi như phật Di Lặc.

Chàng quyết định trở về nói với Tô Tô bất luận như thế nào, chàng cũng hết sức chăm sóc nàng và hài nhi của họ.

Trên đường trở về khách điểm, chàng cảm thấy trong lòng vô cùng sáng khoái mà từ trước đến giờ chàng chưa hề có. Nhưng đợi đến khi chàng về đến phòng, Tô Tô đã không còn ở đây.

Trong phòng vô cùng hỗn loạn. Hũ rượu và các đĩa thức ăn đều đã bị đập vỡ vụn.

Thức ăn vung vãi ra khắp nơi.

Hai tay Tiểu Phương chợt nắm chặt lại.

“Tách” một tiếng, con búp bê bằng đất trong tay chàng cũng đã vỡ vụn.

Hy vọng, lý tưởng, ý chí tất cả đều vỡ nát như con búp bê trong tay chàng.

Hiện giờ Tiểu Phương phải làm thế nào đây?

Đi tìm Lữ Tam? Nhưng biết tìm lão ở đâu?

Mẫu thân của chàng, bằng hữu của chàng, tình nhân của chàng và hài nhi của chàng, tất cả hiện đang ở trong tay Lữ Tam.

Tiểu Phương từ từ ngồi xuống đất, chàng ngồi lên trên những mảnh vụn của chén đĩa. Những mảnh vụn sắc bén cắt sâu vào thịt chàng.

Nhưng chàng hoàn toàn không có cảm giác.

Chàng chỉ cảm thấy hai chân mình mỏi nhừ và dường như vĩnh viễn không bao giờ đứng dậy nổi.

Đúng ngay lúc ấy, chàng nghe thấy câu chúc tết của chủ nhân khách điểm từ bên ngoài cửa sổ chúc vào:

- Niên niên bình an, sự sự như ý!

Tiểu Phương mỉm cười như một người không hồn.

Ngược lại, gã chủ khách điểm không sao cười được khi nhìn thấy tình hình ở bên trong. Gã nói mấy câu an ủi Tiểu Phương, nhưng chàng dường như không hề nghe thấy.

Bởi vì chàng đang tự nói với chính mình:

“Nhất định mình phải bình tĩnh và nhẫn nại”.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, chàng đột nhiên phát giác ra mình đã đang uống rượu, uống một mạch không ngừng.

Chàng biết rõ uống rượu tuyệt đối không thể giải quyết được bất kỳ chuyện gì, cũng như không dẹp bỏ đi được sự thống khổ.

Nhưng nếu tỉnh táo chàng càng thấy đau khổ hơn nhiều, đau khổ đến mức gần như muốn phát điên lên.

*** Khi tỉnh lại, Tiểu Phương phát giác ra mình đang nằm trên giường, một chiếc giường vừa rộng lớn lại vừa mềm mại.

Một thiếu nữ trên người không có một mảnh vải đang nằm cạnh bên chàng. Da thịt nàng mềm mại như tơ tuyết.

Trong lúc vẫn còn chưa tỉnh hẳn rượu cũng là lúc con người khó mà khống chế được dục vọng của mình nhất.

Tiểu Phương cũng là người, cho nên Tiểu Phương cũng không thể khống chế được.

Cuối cùng chàng đã làm những việc mà ngay cả chàng cũng không thể tha thứ cho mình. Thậm chí, ngay cả thiếu nữ kia là ai chàng cũng không biết.

Nhưng chàng vừa mới bắt đầu việc đó chưa được bao lâu, chàng đã bắt đầu nôn mửa.

Đợi đến khi nôn xong, chàng mới nghĩ đến việc hỏi thiếu nữ kia:

- Cô nương là ai? Tại sao lại nằm ngủ chung với ta?

Thiếu nữ kia không hề để ý đến việc chàng nôn mửa, thái độ nàng vẫn dịu dàng ôn tồn:

- Thiếp tên gọi là Văn Tước, chính bằng hữu của chàng kêu thiếp đến đây hầu hạ chàng.

Bằng hữu của chàng?

Hiện giờ chàng còn có bằng hữu sao?

- Vị bằng hữu kia của ta là ai?

- Là Lữ Tam gia!

Tiểu Phương gần như không nhận được, lại bắt đầu muốn nôn mửa.

Văn Tước lại bắt đầu làm những động tác của mình. Chỉ có một kỹ nữ lão luyện mới có thể làm được những động tác đó.

Văn Tước lại nói tiếp:

- Ở đây là chỗ của thiếp, tùy chàng thích ở bao lâu cũng được. Bằng hữu của chàng đã trả thay cho chàng hết rồi.

Tay ả vẫn tiếp tục động tác của mình:

- Ở đây có rượu Hoa Điêu, Đại Khúc, tùy chàng muốn uống thứ nào ở đây cũng đều có cả. Cho nên chàng tuyệt đối không thể ra đi.

Ở đây có rượu ngon, gái đẹp, tất cả những thứ ở đây đều là những thứ chàng đang cần.

Nếu chàng rời khỏi nơi đây, chàng sẽ không có cách nào có được những thứ này.

Văn Tước cười tiếp:

- Thiếp biết chàng nhất định sẽ không bao giờ ra đi. Lữ Tam gia cũng biết chắc điều này. Cho nên... Không đợi ả nói hết câu, Tiểu Phương đã bật dậy nhảy xuống xông mạnh ra ngoài.

*** Trời nóng bức.

Cái nóng chẳng khác gì đang ở trong hỏa diệm sơn.

Tiểu Phương đang ở trong hỏa diệm sơn. Miệng chàng khô ran, đầu đau như búa bổ, toàn thân bốc mùi hôi thối như cá chết.

Một người như vậy đi đến chỗ nào, có ai hoan nghênh hay không?

Tiểu Phương cũng không biết phải đi đến đâu, chàng chỉ biết có tiến về phía trước mà thôi.

Chàng định mua rượu uống tiếp, nhưng khi vừa mới bước vào trong quán rượu, chàng liền bị người trong quán đuổi ra như một con chó hoang.

Chàng tự nói với mình:

“Họ Phương, người hoàn toàn đã chết, chỉ bằng chết quách đi cho rồi”.

Thế nhưng chàng lại không cam tâm.

Đúng ngay lúc đó, đột nhiên có một cánh tay từ phía sau đưa tới nắm lấy chàng.

Bàn tay kia vô cùng mạnh mẽ.

Tiểu Phương liền quay đầu lại, không khỏi reo lên:

- Triệu Quân!

Người kia không ai khác hơn chính là Triệu Quần.

Tô Tô là người của Triệu Quần, bây giờ Tô Tô đã có hài nhi, mà đứa hài nhi kia lại là của chàng.

Tiểu Phương gần như không chịu nổi định bỏ chạy.

Nhưng Triệu Quần đã kéo chàng lại.

Giọng Triệu Quần vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

- Hôm đó ta bị trúng một đao của bọn chúng, tưởng rằng đã mất mạng. Không ngờ rằng nhát đao kia không giết chết ta. Nhưng đợi đến khi ta quay lại, thì hai người đã không còn ở đấy.

Sau đó Triệu Quần hỏi chàng một câu mà chàng sợ nhất:

- Còn Tô Tô đâu? Tại sao Tô Tô lại không đi cùng với các hạ?

Triệu Quần không chờ Tiểu Phương trả lời nhìn chàng vẻ đồng tình nói:

- Các hạ đã mệt, hơn nữa dường như trong người không được khỏe. Những ngày vừa qua nhất định các hạ đã gặp rất nhiều việc rắc rối?

Điều này Tiểu Phương không thể không thừa nhận.

Triệu Quần lại nói:

- Bất luận là như thế nào, hiện tại những chuyện này cũng đã qua đi. Thật đúng lúc, hôm nay ta có hẹn với một số bằng hữu, trong bọn họ nhất định sẽ có người nhận ra các hạ.

Triệu Quần lại nói thêm:

- Bằng hữu của ta cũng là bằng hữu của các hạ, các hạ nhất định phải đi.

*** Nơi đây là một tiểu trấn nhỏ ở biên thù, không ngờ Triệu Quần cũng có bằng hữu.

Điều mà càng khiến người ta không nghĩ đến chính là bằng hữu của Triệu Quần toàn là những nhân vật nổi danh trong giang hồ và giao thiệp rộng rãi. Trong số đó có vài người là võ lâm đại hào kiệt danh chấn một phương. Với thân phận của những nhân vật này, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện ở những tiểu trấn nhỏ như vậy. Nhưng hiện tại bọn họ đã đến.

Có phải những người này đến đây để thương lượng việc gì?

Tiểu Phương không cần phải hỏi, Triệu Quần đã dẫn kiến chàng với mọi người:

- Các vị anh hùng hào kiệt chắc đã từng nghe qua, trong giang hồ có một người tên là Tiểu Phương. Vị bằng hữu này chính là Yếu Mạng Lợi Hại.

Triệu Quần dùng tay vỗ nhẹ vai chàng nói:

- Tại hạ có thể đảm bảo với các vị, đây là một hảo bằng hữu.

Mọi người hưởng ứng rất nhiệt liệt, mỗi người đến kính chàng một chung. Tiểu Phương không thể từ chối và cũng không muốn từ chối.

Chàng uốn rất nhiều so với bình thường, nhưng vẫn không hề say.

Đột nhiên chàng nghe Triệu Quần nói:

- Bây giờ ta không thể không nói cho các vị biết, vị bằng hữu này là người tốt như thế nào.

Trong lòng Tiểu Phương đột nhiên chùng xuống, bởi vì chàng đã biết Triệu Quần sắp nói ra điều gì.

Triệu Quần chùng giọng nói:

- Bốc Ung là hảo bằng hữu của vị huynh đài này và tại hạ cũng vậy. Cả hai chúng ta đều đã từng cứu qua vị bằng hữu này. Chúng ta đều rất tín nhiệm vị bằng hữu này, thậm chí còn đem cả vị hôn thê của mình ký thác cho.

Giọng nói Triệu Quần đột nhiên trở nên phẫn nộ và bi thương:

- Nhưng hiện giờ thì của tại hạ đã có hài nhi với hân.

Tiểu Phương lắng nghe Triệu Quần nói mà không hề có chút phản ứng. Giống như chuyện này không hề liên quan gì đến chàng vậy.

Tiểu Phương lại uống rất nhiều, toàn thân chàng đã gần như cứng đờ.

Triệu Quần hỏi chàng:

- Những lời ta nói ra có phải là thật hay không?

- Hoàn toàn thật.

- Các hạ thừa nhận?

- Ta thừa nhận.

Tiểu Phương vẫn nâng ly tiếp tục uống không nghĩ:

- Ta thừa nhận, ta thừa nhận.

Dường như có người đang dùng rượu tưới lên người, lên mặt chàng, nhưng chàng hoàn toàn không có cảm giác.

Nơi họ uống rượu là một tửu lầu rất sang trọng. Ở cái vùng hẻo lánh này mà tìm được một tửu lầu như vậy quả không phải là chuyện dễ.

Tiểu Phương đã say mềm trong tửu lầu, say gục trước mặt Triệu Quần.

Khi chàng tỉnh lại, chàng vẫn còn ở trong tửu lầu. Triệu Quần vẫn ở trước mặt chàng và nhìn chàng bằng cặp mắt lạnh lùng.

Lũ người kia đã giải tán, ngọn nến cũng cháy sắp hết. Sắc mặt Triệu Quần trắng bệch như bầu trời bên ngoài cửa sổ. Hai mắt gã dường như đang nhìn về tận phương xa.

Tiểu Phương đưa mắt nhìn Triệu Quần. Triệu Quần cũng nhìn lại chàng. Trừ hai người họ ra, tuyệt không có ai biết được họ đang nghĩ gì.

Cuối cùng Triệu Quần cũng lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng:

- Các hạ đang suy nghĩ gì? Phải chăng đang có lời muốn nói cùng ta?

Tiểu Phương đáp gọn:

- Không phải!

Triệu Quần lấy làm ngạc nhiên:

- Không phải?

- Không phải là ta có lời muốn nói, mà chính các hạ có điều muốn nói với ta.

- Vậy à!

- Có một việc đáng lý ra các hạ đã nên nói từ lâu.

Tiểu Phương chợt thấp giọng nói tiếp:

- Các hạ có còn nhớ người y phục trắng, đã từng hát bài bi ca hay không?

Triệu Quần chậm rãi đáp:

- Đương nhiên là ta vẫn còn nhớ.

- Sau khi an táng hân ta xong, trong khi Tô Tô đang chăm sóc thương thế cho Dương Quang, tại triền núi đó không phải các hạ đã định nói cho ta nghe một bí mật sao?

- Đúng vậy.
- Nhưng các hạ vẫn chưa có nói cho ta biết.
- Ta chưa có nói, ta không hề có cơ hội để nói ra.

Tiểu Phương dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn Triệu Quân. Trải qua một hồi lâu chàng mới hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?
- Bây giờ... Triệu Quân còn chưa nói hết câu, Tiểu Phương đã vội cắt ngang:
- Bây giờ thì các hạ đã không cần phải nói ra.
- Tại sao?
- Bởi vì ta đã biết các hạ muốn nói những gì.

Ánh mắt Tiểu Phương không những kỳ quái, mà giọng nói cũng rất kỳ quái:

- Bởi vì hiện giờ ta đã biết các hạ là ai.

Triệu Quân mỉm cười:

- Các hạ biết ta là ai nào?

Nụ cười của Triệu Quân cũng rất kỳ quái:

- Các hạ nói thử xem ta là ai?

Tiểu Phương gần từng tiếng một:

- Các hạ chính là Lữ Tam.

Triệu Quân lại cười.

Triệu Quân không hề có ý phủ nhận việc này, mà chỉ lên tiếng hỏi lại Tiểu Phương:

- Làm thế nào các hạ biết được ta chính là Lữ Tam.

Triệu Quân hỏi câu này, chẳng khác nào đã thừa nhận mình chính là Lữ Tam. Cho nên gã ta tự nói tiếp:

- Kỳ thật ta đã biết sớm muộn gì các hạ cũng nghĩ đến chuyện này, bởi lẽ các hạ không phải là một người ngu ngốc. Bây giờ chính là lúc các hạ nên biết. Triệu Quân lại nói:
- Không sai, ta chính là Lữ Tam. Tất nhiên người đã biết cái tên Triệu Quân chỉ là giả mà thôi và gương mặt này cũng là giả. Cho nên tuy bây giờ người biết ta là Lữ Tam, nhưng đợi lần sau khi gặp lại Lữ Tam người vẫn không có cách chi nhận ra được.
- Còn có lần sau sao? Lần này chưa phải là lần cuối cùng hay sao?
- Vẫn chưa phải.
- Có phải vì người không muốn cho ta được chết nhanh phải không?
- Đúng vậy!

Lữ Tam mỉm cười:

- Có những lúc cái chết còn dễ chịu hơn sự sống rất nhiều. Chết là đồng nghĩa với hết. Còn sống mới là đau khổ.

Lữ Tam lại nói tiếp:

- Ta tin chắc rằng người nhất định cũng hiểu điều này. Người có biết tại sao ta để Tô Tô lại cho người hay không?

Im lặng thật lâu Lữ Tam tự mình trả lời:

- Bởi vì người đã giết hài nhi của ta, cho nên ta bắt người phải đền bù lại bằng chính huyết nhục của người.

Lữ Tam vẫn tiếp tục nói:

- Người đã hết, thật sự đã hết. Thanh danh trong giang hồ của người đã hết. Máu thân của người, bằng hữu của người, nhân tình của người và hài nhi của người, tất cả đều đang nằm trong tay ta. Chỉ cần ta thích là có thể dùng biện pháp đối phó với họ ngay.

Lữ Tam đột nhiên cười lớn:

- Nhưng người tuyệt đối không bao giờ tưởng tượng ra ta sẽ dùng cách gì để đối phó với họ. Cho nên người chỉ có nghĩ ta sẽ dùng cách xấu nhất, tàn nhẫn nhất để đối phó họ, càng nghĩ người sẽ càng thấy đau khổ, nhưng người không muốn nghĩ cũng không được.

Đây là sự thật.

Không ai có thể tự không chế suy nghĩ của mình. Những việc không đáng suy nghĩ, lại thường hay nghĩ đến.

Lữ Tam lại nói:

- Hiện giờ ta không cần phải giết người, bởi vì hiện tại người sống còn đau khổ hơn nhiều so với cái chết. Nếu như người cho rằng, người vẫn còn sức lực để liều mạng với ta, như vậy là người càng sai lầm hơn.

Tiểu Phương cười nhạt về không tin tưởng.

Lữ Tam thấy vậy nói:

- Người không tin? Thế thì ta phải để người thử xem sao.

Hắn ta lập tức đưa tay vẫy một cái. Từ phía sau tức thì có một người xuất hiện.

Đó là một hắc y nhân vừa thấp vừa nhỏ người. Trong tửu lâu tuyệt đối không có người như vậy. Nhưng Lữ Tam vừa mới vẫy tay một cái, người này lập tức xuất hiện ngay. Ngay cả Tiểu Phương cũng không nhìn thấy người kia từ đâu xuất hiện.

Trong tay hắc y nhân đang cầm một thanh kiếm đã rời vỏ. Kiếm quang sắc lạnh tựa như nước hồ mùa thu, ở giữa có một chỗ sứt mẻ như một con mắt.

“Quỉ Nhân”.

Lữ Tam lấy thanh kiếm ném xuống dưới chân Tiểu Phương nói:

- Đây là kiếm của người, bây giờ ta trả nó lại cho người. Người có thể dùng nó để thí mạng cùng ta.

Tiểu Phương không hề nhúc nhích.

Tại sao Tiểu Phương không nhặt thanh Quỉ Nhân?

Lữ Tam đang nhìn xuống bàn tay lão.

Tay Lữ Tam vừa sạch vừa khô ráp và mạnh mẽ.

Còn tay Tiểu Phương đang không ngừng phát run lên và các móng tay đã biến thành màu đen.

Bàn tay như vậy có thể nắm được kiếm hay không?

Lữ Tam buông một tiếng thở dài:

- Kỳ thật ta đã biết người sẽ không bao giờ đưa tay ra nhận kiếm. Bởi vì ngay cả người cũng đã biết, chỉ cần đưa tay ta cầm lấy kiếm, thì người nhất định sẽ chết. Hiện tại tuy người sống một cách đau khổ, nhưng đáng tiếc người không bao giờ dám nghĩ đến cái chết. Bởi lẽ chết là sẽ hết, sống tức ít nhiều còn hy vọng.

Vẫn còn hy vọng sao? Một người đã rơi vào tình cảnh như thế này, còn hy vọng gì nữa chứ?

Lữ Tam lại nói:

- Không chừng trong lòng người vẫn còn đang hy vọng, Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná sẽ đến đây cứu người.

Lão lại buông tiếng thở dài:

- Cho dù bọn chúng có thật sự đến cũng vô ích mà thôi.

Lão chợt quay đầu lại nói với gã hắc y:

- Người có thể nói cho hắc ta biết người là ai hay không?

Gương mặt gã hắc y xem ra giống như một con chim, mà đã bị người quay chín.

Gã hắc y đang dùng tia mắt sắc lạnh nhìn Tiểu Phương.

Một hồi sau hắc ta mới cất giọng:

- Ta không phải là người, mà là một con chim.

Ngừng lại giây lát nhìn sắc mặt Tiểu Phương, gã hắc y bắt đầu nói tiếp:

- Tên của ta là Ma Tước.

Ma Tước vốn không phải là một loài chim đáng sợ.

Nếu như gã hắc y này thật sự là loài chim Ma Tước, thì không có chút gì đáng sợ cả.

Cho dù nhìn hắc giống cái gì và bản thân hắc ta nói mình là cái gì đi nữa, thì hắc ta vẫn là một con người.

Nhưng nếu như một người có tên là Ma Tước, thì người này nhất định phải là người thật đáng sợ.

Trong giang hồ có rất nhiều cao thủ lấy biệt hiệu cho mình từ những loài phi cầm như:

Kim Dực Đại Bàng, Truy Hồn Yến Tử, Ưng Trảo Vương, tất cả đều là những tay cao thủ thượng thặng trong giang hồ.

Nhưng trong số đó kẻ đáng sợ nhất, ngược lại là Ma Tước.

Bởi vì Ma Tước này không phải là một loài chim, mà là một con người. Không những khinh công tuyệt cao, hơn nữa hắc ta còn biết “mổ”, mổ mắt và tim gan của con người.

Không phải hắc ta dùng miệng hay là tay của hắc, để “mổ” người khác, mà dùng dùng một thứ ngoại môn vũ khí có tên ngoại Kim Cang trác.

Một người nếu như có thể tự sáng chế ra cho mình một loại vũ khí đặc biệt, thì người này quả là có đầu óc.

Một người nếu như không những có võ công mà còn có đầu óc, thì quả đây là một người vô cùng đáng sợ.

Lữ Tam dùng ánh mắt khen thưởng nhìn Ma Tước hỏi:

- Việc ta giao cho người làm người đã làm xong hay chưa?

Ma Tước đáp gọn:

- Đã xong!

Lữ Tam mỉm cười đi đến bên cửa sổ, rồi quay đầu lại nói với Tiểu Phương:

- Người cũng nên bước qua thử, coi hắc đã thực sự làm xong hay chưa?

Thái độ Lữ Tam cực kỳ nhã nhặn tựa như chủ nhà mời khách dùng cơm.

Hắc ta giao cho Ma Tước làm việc gì?

Bên ngoài cửa sổ chính là con lộ chủ yếu của tiểu trấn vùng biên thùy này. Trên đường có đủ các loại cửa hiệu đủ các loại hàng quán và người đi trên đường.

Một chàng thanh niên đang đứng trước quầy, rao bán hàng cho khách đi đường.

Một lão bà đầu tóc bạc trắng đứng trước quầy hàng thanh niên kia, chuẩn bị mua vài thứ kim chỉ.

Một tiểu cô nương đang đứng phía sau lão bà, đưa mắt nhìn trộm những thứ phấn son bày biện trên quầy.

Còn tên giúp việc bên trong quầy thì đang dán chặt mắt vào những đường cong trên người vị tiểu cô nương.

Bên cạnh quầy bán hàng của chàng thanh niên kia là tiệm bán những thứ phục vụ cho những ngày tết. Hiện tại đã không còn là tết nguyên đán, cho nên khách hàng rất thưa. Khiến cho chủ quầy đứng ngáp liên tục.

Một lão già bán hoa đang đứng ngã giá với một chàng thanh niên mua hoa.

Chếch về phía bên kia đường một tí là một tiệm bán rượu. Trên tiệm bán rượu có một gã hán tử nằm say mềm ở đấy.

Mấy gã ăn mày nằm lăn ra giữa đường, để cầu xin sự bố thí của người khác.

Một đoàn vũ sư chiêng chống inh ỏi, đang từ xa tiến đến.

27. Thần Ngư

Hiện giờ tuy đã không còn tết, nhưng nguyên tiêu vẫn còn chưa đến, bởi thế không khí trên đường vẫn còn nhộn nhịp và náo nhiệt. Bất kể là người sang giàu hay nghèo khổ, tất cả dường như đều không có một chút phiền muộn hay buồn rầu trong đầu.

Ma Tước chỉ bọn họ nói với Lữ Tam:

- Bọn họ đều là người do thuộc hạ an bày.
- Tất cả bọn họ?
- Tất cả bọn họ.
- Người đã an bày bao nhiêu người?
- Đáng lý ra là bốn mươi tám người, nhưng thuộc hạ chỉ nhìn thấy có bốn mươi bảy.
- Thế còn một người đã đi đâu?
- Thuộc hạ cũng không biết. Nhưng thuộc hạ nhất định sẽ điều tra chuyện này.

Ma Tước lại chậm rãi nói:

- Nếu ai là người không đến ngày hôm nay, vậy sau này bất cứ nơi nào cũng không cần phải đến.

Tiểu Phương hiểu được ý hẩn ta.

Bởi vì một người đã chết, có còn đi được hay sao?

Lữ Tam lại hỏi Ma Tước:

- Những người mà người an bày là như thế nào?

Ma Tước nói một hơi ra bốn mươi tám tên. Trong số đó có hơn ba mươi cái tên rất quen thuộc mà Tiểu Phương đã từng nghe qua trước đây. Mỗi cái tên này đều có thể khiến cho chàng giật mình.

Lữ Tam lại hỏi tiếp:

- Người cho rằng bây nhiêu người đã đủ?

Ma Tước đáp giọng đầy tin tưởng:

- Tuyệt đối đủ. Chỉ cần thuộc hạ ra lệnh thì trong vòng hai mươi tiếng đêm, bọn chúng có thể giết sạch sẽ tất cả già trẻ, nam nữ và gia súc ở trên con đường này.

Lữ Tam giả vờ có ý kinh ngạc nhìn Ma Tước nói:

- Người biết trên con đường này có bao nhiêu người hay không?

Ma Tước lạnh lùng đáp:

- Thuộc hạ không biết, thuộc hạ chỉ biết một điều là cho dù có bao nhiêu người cũng vậy thôi.

- Nếu còn có người khác đến cũng vậy?

- Cũng vậy!

Giọng Ma Tước vẫn lạnh lùng:

- Cho dù kẻ đến kia có là Bốc Ứng hay Ban Sát Ba Ná cũng vậy mà thôi. Chỉ cần thuộc hạ đếm đến hai mươi, thì toàn bộ sẽ bị giết sạch không còn một người.

- Vậy người đếm có mau hay không?

- Không mau, nhưng cũng không quá chậm.

Lữ Tam hơi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Có ai tin những lời nói của người chứ?

Ma Tước hỏi ngược lại:

- Thế có ai không tin chứ?

- Nếu như có người không tin, có phải người sẽ làm thử cho hắn xem phải không?

Ma Tước đáp không hề ngập ngừng:

- Đúng thế. Có thể thử bất kỳ lúc nào.

Lữ Tam lại mỉm cười, rồi quay sang Tiểu Phương gần từng chữ:

- Người có tin hay không?

Tiểu Phương lặng thinh không nói gì.

Tự nhiên chàng cảm thấy miệng mình khô ran, còn các đầu ngón tay lạnh buốt.

Chàng không thể trả lời câu hỏi này, cũng như không dám trả lời.

Bởi vì chàng biết rõ, bất luận câu trả lời của chàng là “tin” hay “không tin”, thì hậu quả vô cùng đáng sợ.

Lữ Tam lặng lẽ nhìn Tiểu Phương chờ đợi.

Trải qua một hồi lâu, lão ta cười lên tiếng:

- Kỳ thật người không cần phải trả lời câu hỏi này và ta cũng không cần phải hỏi.

Lữ Tam cười gian ác nói:

- Ta hỏi người như vậy, chẳng qua chỉ muốn cho người biết người đã hoàn toàn không có cơ hội cũng như hy vọng.

Nụ cười trên môi Lữ Tam chợt biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng:

- Thật ra ta đang muốn hỏi người một chuyện khác.

- Là chuyện gì?

- Bốc Ứng đã mang số vàng kia cất giữ ở nơi nào?

Lữ Tam nhìn thẳng vào mắt Tiểu Phương:

- Ta tin chắc người biết được bí mật này. Ngoài Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná ra, nhất định chỉ có mình người biết mà thôi.

Vấn đề này Tiểu Phương càng không thể trả lời, dù có chết cũng không thể.

Nhưng đột nhiên chàng hỏi ngược lại Lữ Tam:

- Nếu như ta chịu nói ra, người có đồng ý để cho ta rời khỏi đây và phóng thích mẫu thân cùng hài nhi của ta hay không?

Lữ Tam nói:

- Ta có thể suy nghĩ lại chuyện này.

Tiểu Phương liền nói:

- Ta cũng có thể chờ đợi. Đợi sau khi người quyết định rồi mới tính.

Hai mắt Lữ Tam chợt sáng lên:

- Nếu như ta đồng ý thì sao?

- Nếu như người đồng ý, ta càng hiểu rõ thêm một việc.

- Là việc gì?

- Người tổn biết bao nhiêu tâm trí để đối xử với ta như vậy, thì ra không phải vì muốn báo thù cho hài nhi người, mà chỉ là muốn ép ta nói ra số vàng kia cất giấu ở đâu mà thôi.

Lữ Tam không hề phủ nhận.

Tiểu Phương chợt nói ra một câu rất kỳ quái:

- Nếu như người đã không phủ nhận, ta lại hoàn toàn không hiểu.

- Người không hiểu chuyện gì?

- Ta không hiểu tại sao người phải làm thế. Đối với người mà nói, ba mươi vạn lượng hoàn kim chẳng đáng là bao. Vậy tại sao người phải đánh đổi một cái giá thật cao vì nó?

Lữ Tam nhìn chàng chăm chăm, rồi mới buông một tiếng thở dài:

- Người là một người thông minh, cho nên ta không muốn giấu người.

- Nếu như người muốn ta nói thật, tốt nhất là người không nên giấu ta.

Lữ Tam im lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Đối với ta mà nói, ba mươi vạn lượng hoàng kim không thể xem là nhiều. Ta phải làm như vậy quả thật không phải vì số vàng đó.

- Thế thì người vì cái gì?

- Vì một con cá! Một con cá bằng vàng.

Tiểu Phương hết sức lấy làm sửng sốt:

- Kim ngư? Người tổn bao nhiêu tâm huyết chẳng qua chỉ vì một con cá bằng vàng thôi sao?

Lữ Tam không trả lời câu hỏi của chàng, mà hỏi ngược lại Tiểu Phương:

- Người có biết vùng biên cương Tây Tạng có một thành phố tên là Cát Nhĩ Độ hay không? Người đã có từng đến đó hay chưa?

Tiểu Phương chưa đến đó, nhưng chàng biết nơi đó.

Cát Nhĩ Độ nằm ở tận phía tây sông Tượng Tuyền gần ranh giới nước Thiên Trúc.

Ở đây địa thế rất cao. Vào mùa hạ thì mây giăng tứ phía.

Lữ Tam lại hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết trong con sông Tượng Tuyền kia có một loài cá hay không? Đó là loại cá có vẩy, màu vàng, vốn có thể ăn được.

- Còn hiện giờ?

- Hiện giờ không có ai dám ăn cả.

- Tại sao?

- Bởi vì hiện giờ mọi người đều xem nó là thần ngư. Nếu ăn vào ắt sẽ gặp phải tai họa. Bởi vậy chẳng còn ai dám ăn loài cá này nữa.

- Loài cá này và số vàng kia của người có liên quan gì với nhau chứ?

- Có một chút liên quan.

Trong mắt Lữ Tam đột nhiên biểu hiện rất kỳ dị:

- Trong số vàng kia, vốn có một con cá kim ngư Cát Nhĩ Độ.

Lữ Tam tiếp:

- Người chưa từng thấy qua loài cá đó, cho nên người tuyệt đối không bao giờ biết được sự thần kỳ và tuyệt diệu của loài cá kia.

- Thần kỳ?

Tiểu Phương chưa bao giờ nghe bất kỳ một ai, dùng hai chữ “thần kỳ” để hình dung một loài cá. Cho nên chàng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Loài cá kia có chỗ nào thần kỳ chứ?

- Đó là vì năm xưa có một con cá tên là A Lý Vương, có đại pháp lực, đại trí huệ và đại thần thông vô biên. Trước khi thành thần nó đã từng bị câu ở sông Tương Tuyền.

Sau khi lên khỏi mặt nước, toàn thân A Lý Vương đột nhiên hoàn toàn biến thành một thỏi vàng.

Ngừng lại giây lát, Lữ Tam bắt đầu nói tiếp:

- Một thỏi vàng nguyên chất cực đẹp, mà trên thế gian này không nơi nào có được.

Tuy đã biến thành vàng, nhưng nhìn nó vẫn giống như còn sống và bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành thần long bay lên trời.

Lữ Tam nghỉ lại lấy hơi nói:

- Bởi vì nó muốn bảo vệ bản thân, không để thân pháp mình làm thức ăn cho những con người phạm tục, cho nên nó mới hóa thành vàng. Và kể từ sau lần đó, đồng loại của A Lý Vương cũng được con người xem như thần linh.

Câu chuyện của Lữ Tam vừa kể quả là hấp dẫn, ly kỳ.

Kết cục câu chuyện là A Lý Vương được thành thần và con cá vàng kia đã rơi vào tay Lữ Tam.

Sau khi kể xong câu chuyện thật lâu, Lữ Tam mới dần dần bình tĩnh. Ngược lại trong mắt lộ vẻ đau khổ nói:

- Trên thế gian này tuyệt đối không có con cá thứ hai nào giống như vậy. Bởi lẽ đó ta nhất định phải tìm cho bằng được nó.

Một kẻ giống như Lữ Tam, tại sao lại có thể tin một câu chuyện hoang đường như vậy?

Có phải Lữ Tam nói thế, chẳng qua chỉ vì bên trong con cá vàng kia còn có bí mật khác?

Tuy nghĩ thế nhưng Tiểu Phương không lên tiếng hỏi, bởi vì chàng biết chắc chắn Lữ Tam không bao giờ nói ra sự thật.

Lữ Tam chăm chú nhìn chàng thật lâu, rồi nói:

- Ta đã đem bí mật của ta nói hết với người, vậy người thấy thế nào?

Tiểu Phương cũng nhìn lại Lữ Tam thật lâu, sau đó gằn từng tiếng:

- Ta không tin!

Lữ Tam lập tức hỏi ngay:

- Người không tin? Người không tin câu chuyện này?
- Không phải câu chuyện này!
- Vậy chứ người không tin cái gì? Không tin lời của ta ư?
- Cũng không phải!

Tiểu Phương đưa tay chỉ Ma Tước:

- Ta không tin những lời hần nói.

Quay sang Ma Tước, Tiểu Phương cất giọng nói:

(thiếu trang ,) Cuối cùng hần ta cũng đã hạ lệnh. Tuy chỉ có hai chữ, nhưng ai nghe cũng đều sợ hãi:

- Kim Ngự!

Tại sao Tiểu Phương làm như vậy? Tại sao nhất định phải ép bọn chúng giết những người vô tội kia?

Có phải bởi vì chàng cũng muốn người khác thử nếm qua mùi bi thương và đau khổ?

Bất luận là chàng vì nguyên nhân gì, thì mệnh lệnh cũng đã được truyền ra.

Ma Tước lại dùng thứ âm thanh đáng sợ lặp lại mệnh lệnh một lần nữa.

- Kim Ngự!

*** Trên đường vẫn náo nhiệt như vừa rồi. Những người đi trên đường mỗi lúc một tấp nập.

Mọi người dáng vẻ vẫn vui vẻ, cho dù có nằm mơ họ cũng không nghĩ rằng tai họa đang sắp ập đến.

Chàng thanh niên đứng trước quầy hàng vẫn vui vẻ mời khách, lão bà tóc bạc trắng cuối cùng cũng đã chọn một thứ chỉ và đang chuẩn bị trả tiền.

Vị cô nương có cột bím tóc không mua son phấn, mà bước sang tiệm bánh bên cạnh nói chuyện với tên phục vụ bên trong quán. Nhưng chẳng ai nghe được họ nói những gì.

Tiệm bán những thứ phục vụ cho ngày tết lúc này cũng có khách bước vào. Đương nhiên chủ tiệm phải bước ra đón tiếp khách nhân vừa mới bước vào trong tiệm.

Lão già bán hoa và chàng thanh niên cũng thôi ranh cãi, vì người đến mua hoa mỗi lúc một đông.

Gã hán tử nằm trước tiệm bán rượu lúc này đã ngáy khò khò. Mấy tên ăn mày thì đang vây lấy những người khác có hơi men để xin tiền. Bởi vì bọn chúng biết người có hơi tí rượu thì lúc nào ra tay cũng phóng khoáng.

Đúng ngay lúc đó, mọi người trên đường đều nghe thấy phía trên một lầu có một âm thanh đáng sợ truyền ra:

- Kim Ngự!

Người khác đương nhiên không biết đây chính là mật lệnh giết người. Chính là “Thôi mệnh phù” của họ.

Thế nhưng vẫn có người biết, ít ra vẫn có bốn mươi bảy người biết.

Mệnh lệnh vừa được truyền ra, gã thanh niên đứng trước quầy bán hàng lập tức rút lưỡi dao được cất giấu bên trong quầy ra chuẩn bị sát hại lão bà tóc bạc trắng kia.

Tên giúp việc bên trong tiệm đang đứng nói chuyện với vị tiểu cô nương, lúc này cũng chuẩn bị giết nàng.

Gã chủ tiệm bán đồ tết cũng đã lấy ám khí ra cầm tay. Gã định nhìn lần này các khách nhân của gã không thể nào thoát khỏi tay gã.

Gã hán tử say rượu nằm trước tiệm rượu cũng đã tỉnh ngủ bật ngồi dậy.

Bọn ăn mày đang chuẩn bị ra tay giết những người khách vừa mới bố thí tiền cho chúng.

Những gã đại hán trong đoàn vũ sư và những thanh niên đang đứng xem xung quanh đều rút dao ra.

Ma Tước không những là người có đầu óc mà còn là người có lòng tin.

Hắn ta tin chắc rằng với số người mà hắn an bày, có thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi hắn đếm đến tiếng thứ hai mươi.

Nhưng đáng tiếc lúc ấy đã xảy ra chuyện mà hắn không bao giờ ngờ tới.

Khi Ma Tước vừa bắt đầu đếm tiếng đầu tiên, sự việc đã phát sinh vượt ngoài dự liệu của hắn.

Ngay lúc đó, lão bà đầu tóc bạc trắng trông có vẻ hiền lành kia đột nhiên dùng những mũi kim vừa mới mua đâm vào hai mắt gã thanh niên đứng quầy.

Cũng ngay lúc ấy, vị cô nương có vẻ nhút nhát bên lên kia đột nhiên tung cước đá thẳng vào yết hầu tên giúp việc.

Lão già bán hoa chưa kịp có phản ứng gì, cổ họng đã bị ai đó đâm xuyên.

Những gã đại hán trong đoàn vũ sư và những tên thanh niên đứng xem xung quanh chỉ kịp nhìn thấy một dòng người tràn lên. Đợi đến khi dòng người này tan ra, thì cổ họng bọn đại hán của đoàn vũ sư toàn bộ đã bị cắt đứt.

Gã đại hán say rượu và bọn ăn mày đều chết dưới tay những người khách đã bố thí cho chúng.

Kể ngạc nhiên nhất chính là chủ tiệm bán đồ dùng tết. Ám khí trong tay gã chưa kịp phát ra, thì cổ tay đã bị gãy nát. Thậm chí ngay cả đối phương xuất thủ như thế nào, gã cũng chưa nhìn thấy rõ.

Lúc này Ma Tước mới đếm đến số mười ba.

Chỉ trong vòng có mười ba tiếng đếm mà bốn mươi bảy người do hắn bố trí ở trên đường toàn bộ đều ngã xuống hết. Cho dù một số vẫn còn sống, nhưng cũng chẳng khác gì đã chết.

Lữ Tam và Ma Tước đều đứng chết lặng người. Toàn thân cứng đờ chẳng khác gì cương thi.

Trong số đám khách say rượu đột nhiên có người gỡ nón xuống, hướng về phía Tiểu Phương mỉm cười hành lễ.

Tiểu Phương cũng hướng về phía người kia đáp lễ lại.

Lữ Tam cố gắng lắm mới thốt ra được một câu:

- Người kia là ai?

Tiểu Phương nói:

- Một người đáng lý ra đã chết. Ta vốn cho rằng người này đã chết tại cung thành La Tát.

Lữ Tam hỏi:

- Người quen biết hắn?

Tiểu Phương đáp:

- Ta quen biết. Người này là hảo bằng hữu của ta.

Từ lúc Gia Đáp hiến đôi hài cho Tiểu Phương, bọn họ đã trở thành hảo bằng hữu.

Lữ Tam lại hỏi:

- Vừa rồi ngươi nhìn thấy hắn ta, biết rằng bọn chúng đã có chuẩn bị, bởi thế ngươi mới cố ý ép cho Ma Tước ra tay phải không?

Tiểu Phương không phủ nhận điều này.

Không những chàng đã nhìn thấy Gia Đáp mà còn nhìn thấy một người khác. Một người mà chàng tuyệt đối hoàn toàn tin tưởng và cũng là người bách chiến bách thắng.

Nhìn thấy người này, chàng biết chắc Ma Tước nhất định sẽ chuốc lấy thảm bại.

Hiện giờ người này đã rời khỏi đám đông và đang bước về phía tử lâu. Tiểu Phương đã nghe thấy tiếng bước chân của người kia đang bước lên cầu thang.

Tiếng bước chân vừa chậm rãi khoan thai, lại vừa vững chắc cơ hồ như muốn để cho Lữ Tam nghe thấy.

Cả Lữ Tam và Ma Tước đều nghe thấy rất rõ, cũng như phán đoán rất chuẩn xác.

Cả hai cùng nghĩ hành động của đối phương hoàn mỹ như vậy, chỉ có hai người có thể làm được mà thôi.

Lữ Tam cất giọng hỏi:

- Người đang đến kia là ai? Là Ban Sát Ba Ná hay Bốc Ứng?

Câu trả lời của Tiểu Phương lạnh lùng, giống như Lữ Tam đã từng hỏi chàng trước đó:

- Bất luận là ai đến, lần này ngươi cũng đã hoàn toàn không còn gì cả.

Tiểu Phương lặp lại lần nữa:

- Lần này ngươi thật sự đã hết!

Lữ Tam nhìn chàng trong mắt chợt biểu hiện rất kỳ dị.

Đột nhiên Lữ Tam hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết ta là ai không? Lẽ nào ngươi thật sự tin rằng ta chính là Lữ Tam sao?

- Chẳng lẽ ngươi không phải?

- Ta không phải.

- Không phải! Vậy ngươi là ai?

- Hẳn ta mới chính là.. Lữ Tam đột nhiên bước tránh sang một bên, đưa tay chỉ Ma Tước nói lớn:

- Hẳn ta mới thật sự chính là Lữ Tam. Ta chẳng qua chỉ là vật thể thân của hắn mà thôi. Các ngươi nhớ đừng bao giờ tìm nhầm người.

Tiếng bước chân đang bước lên lầu bỗng nhiên im bặt. Toàn thân Ma Tước bất ngờ phóng đi nhanh như một cánh chim.

Khinh công của hắn quả thật kinh người, gần như hoàn toàn không có một động tác chuẩn bị, mà toàn thân đã có thể lướt đi như cánh nhọn xuyên qua cửa sổ.

Tiểu Phương biết khi mà Ma Tước đã muốn đi thì không có cách gì ngăn cản được.

Chỉ cần thân pháp hắn lắt nhệ một cái, khó có ai có thể ngăn cản lại được.

Nhưng điều này không phải là tuyệt đối.

Trong lúc bất ngờ đó, đột nhiên có tiếng dây cung kêu lên. Một tia sáng vàng lóe lên, làm chói cả mắt. Đồng thời lúc đó Tiểu Phương nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đợi đến khi chàng định thần lại, Ma Tước đã bị đóng chặt trên khung cửa sổ như một con chim đang bị treo lơ lửng.

Trên mình Ma Tước bị ghim năm mũi tên sáng lấp lánh.

Năm mũi tên này chính là Ngũ hoa thần tiễn của Ngũ Hoa tiễn thần.

Ban Sát Ba Ná lại xuất hiện.

Không bao giờ có ai biết được Ban Sát Ba Ná đến khi nào, cũng như khi nào xuất hiện.

Ngũ Hoa thần tiễn của Ban Sát Ba Ná không những chính xác và nhanh lẹ hơn sự tưởng tượng của Tiểu Phương rất nhiều, mà còn thần bí và đáng sợ hơn cả trong truyền thuyết.

Nhưng trong khi thần tiễn phát ra, gã Lữ Tam tự xưng không phải là Lữ Tam cũng đã biến mất.

Dưới nền của tử lâu được làm bằng gỗ. Và vừa rồi Lữ Tam đã lui về phía góc phòng.

Trong lúc Ma Tước vừa vọt người định tẩu thoát, dưới nền gỗ trong góc phòng cũng được mở ra và thế là Lữ Tam rơi xuống bên dưới.

Lữ Tam vừa rơi xuống, nền gỗ lập tức trở lại như cũ.

- Hẳn ta mới thật sự là Lữ Tam và Ma Tước mới chính là vật thể thân của gã.

Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná không hề bị gã ta gạt. Nhưng tình hình vừa rồi khó mà khiến cho họ không tập trung vào Ma Tước.

Thế nhưng tình hình như vậy mà sắc mặt Ban Sát Ba Ná không hề có chút thay đổi.

Bởi vì Ban Sát Ba Ná biết rõ Lữ Tam không thể nào tẩu thoát được.

Bốn phía tử lâu này đều đã bị bao vây. Lữ Tam nếu có rơi xuống bên dưới cũng còn phải xông ra bên ngoài.

Nhưng chỉ tiếc mọi người khó mà tránh khỏi sự sai lầm Ban Sát Ba Ná không phải là thần linh mà cũng là một con người, nên có lúc cũng sai lầm. Sai lầm đó chính là lần này.

Lần này Ban Sát Ba Ná bố trí người trên đường, ngoài Gia Đáp ra, những người còn lại Tiểu Phương chưa bao giờ gặp qua.

Những người này, vừa hung hãn, dũng mãnh, tàn khốc và giỏi nguy trang hơn nhiều so với những thuộc hạ của Bốc Ứng.

Tuy trong số những người này, nam nữ có, già trẻ có, mập ốm cũng có, nhưng họ đồng có chung những điểm sau:

- Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh.
- Vì hoàn thành nhiệm vụ tuyệt đối không tiếc hy sinh tất cả.
- Tuyệt đối giữ bí mật.
- Tuyệt đối không sợ chết.

Ban Sát Ba Ná tuyệt đối tin tưởng sự trung thành và năng lực của họ.

Nếu như Ban Sát Ba Ná đã hạ lệnh, không để cho bất kỳ một ai bước ra khỏi tử lâu, thì đừng hòng có ai bước ra được. Cho dù đó là người thân của họ, cũng không ngoại lệ.

Không có một người nào bước ra khỏi tử lâu. Chẳng những không có một ai bước ra, mà ngay cả một con chuột cũng không.

Thế nhưng Lữ Tam đã không có ở trong Tử lâu. Sau khi rơi xuống bên dưới gã dường như đã tan biến.

Một con người bằng xương bằng thịt, làm thế nào lại có thể biến mất được.

Cuối cùng Ban Sát Ba Ná kết luận:

- Bên dưới tử lâu này nhất định có địa đạo.

Lần này Ban Sát Ba Ná đã đoán đúng.

Không mấy khó khăn, Ban Sát Ba Ná đã tìm được lối dẫn vào địa đạo. Nhưng đáng tiếc vừa tìm ra, đã chợt nghe một tiếng “ầm” vang lên, cát đá bay tứ tán, địa đạo đã bị đóng bít.

28. Tại Sao Không Trở Về

Có gió, gió bên ngoài cửa sổ.

Tiếng của gió mạnh thổi tung cát bay mù mịt.

Có rượu, rượu đang ở trong bình. Người đang ngồi trước bình rượu nhưng Tiểu Phương không uống, ngay cả một giọt cũng không uống. Ban Sát Ba Ná cũng không uống.

Bọn họ phải giữ còh thật tỉnh táo, bởi vì một trong hai người bọn họ có rất nhiều điều để nói, có rất nhiều điều để giải thích.

Người lên tiếng trước vẫn là Ban Sát Ba Ná:

- Ta sớm đã biết trước là Hoa Bất La và Đại Yên Đại đều đã bị Lữ Tam mua chuộc, cho nên ta mới muốn hai người gia nhập vào thương đội đó.

Có một số người không thích nói dài dòng, hễ mỗi khi mở miệng là vào ngay vấn đề.

Ban Sát Ba Ná chính là loại người này.

- Bởi vì ta cũng giống như người, cũng không tìm ra được Lữ Tam. Nhưng ta nhất định phải tìm ra bằng được.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Cho nên ta chỉ còn cách lợi dụng người để dụ Lữ Tam xuất hiện.

Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná có thể xem là hảo bằng hữu. Thế nhưng khi Ban Sát Ba Ná nói ra hai chữ “lợi dụng”, tuyệt đối không có ý hồ thẹn.

Tiểu Phương cũng không hề tỏ vẻ phần nộ hay đau khổ gì, mà chỉ chậm rãi nói:

- Lữ Tam quả thật đã bị người cho vào tròng. Về điểm này người quả thật tính đoán không sai.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Những việc như vậy ta ít khi nào tính sai.

Tiểu Phương đưa tay ra nâng chung rượu lên, nhưng rồi lại đặt xuống hỏi:

- Thế hiện giờ Lữ Tam đâu?

Tiểu Phương cảm thấy rất khó khăn khi hỏi câu này. Bởi vì chàng vốn không muốn hỏi như vậy.

Ngược lại Ban Sát Ba Ná trả lời rất thản nhiên:

- Hắn đã tẩu thoát.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Lần này sau khi người lợi dụng ta tìm ra Lữ Tam, phải chăng sau này người cũng có thể tìm được hắn?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Không phải! Sau này ta vẫn tìm không ra Lữ Tam.

- Cho nên có thể nói người làm việc này vốn không có một chút lợi ích gì cả.

- Có thể nói như thế!

Tiểu Phương lại đưa tay cầm chung rượu:

- Việc này đối với người thì chỉ không có lợi ích mà thôi. Thế nhưng còn ta thì sao?

- Người có biết ta vì chuyện này đã trả giá như thế nào không?

Gần như chàng dùng hết toàn lực mới nói ra được câu này.

Vậy mà Ban Sát Ba Ná trả lời vồn vện chỉ có hai chữ:

- Ta biết!

“Tách” một tiếng, chiếc chung đã vỡ tan.

Ban Sát Ba Ná vẫn dùng ánh mắt thản nhiên vừa rồi nhìn Tiểu Phương nói:

- Ta biết là người sẽ rất hận ta, vì ta đã làm một việc mà ngay cả bản thân ta cũng không dám chắc chắn. Không những ta đã hại người phải chịu khổ, hơn nữa còn liên lụy đến mẫu thân của người và Dương Quang.

Ban Sát Ba Ná thản nhiên nói tiếp:

- Nhưng nếu như người cho rằng ta hối hận, như vậy người đã lầm.

Tiểu Phương dùng tay bóp nát những mảnh vụn của chung rượu, khiến máu ra ướt cả tay:

- Người không hối hận?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Một chút cũng không hề hối hận. Sau này nếu như có cơ hội có thể ta vẫn cứ làm.

Chỉ cần có thể tìm được Lữ Tam, bất luận là chuyện gì ta cũng có thể làm, thậm chí cho dù có phải dọa xuống mười tám tầng địa ngục.

Tiểu Phương lặng thinh không nói gì.

Ban Sát Ba Ná nhìn chàng nói:

- Ta tin rằng người nhất định sẽ hiểu được ý của ta. Bởi vì người cũng đã từng có lúc giống như ta bây giờ.

Tiểu Phương không thể không thừa nhận điều này.

Trên bàn vẫn còn chung và rượu, Ban Sát Ba Ná châm cho Tiểu Phương một chung rượu mới nói:

- Trước tiên người hãy uống một chung, sau đó ta còn có chuyện nói với người.

- Hiện giờ vẫn còn có điều để nói hay sao?

- Còn.

- Được, ta sẽ uống.

Tiểu Phương nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói:

- Người nói đi!

Hai mắt Ban Sát Ba Ná chợt đắm chiều vời vợi, cơ hồ như có rất nhiều tâm sự trong lòng.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Có phải bây giờ người đã hoàn toàn hiểu rõ được ý của ta?

- Đúng thế!

Tiểu Phương khẳng định đáp.

Thế nhưng Ban Sát Ba Ná lắc đầu nói:

- Người vẫn hoàn toàn chưa hiểu hết, ít ra vẫn còn có một điểm người chưa hiểu.

Tiểu Phương bèn hỏi:

- Là điểm nào?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta đã muốn lợi dụng người để dụ Lữ Tam xuất hiện, đương nhiên là ta phải theo dõi sát hành động của người. Bất luận là Lữ Tam đến đâu, cũng như người đến đâu ta đều biết rất rõ.

Tiểu Phương tin điều này.

Nếu như không phải Ban Sát Ba Ná bám sát như vậy, thì hôm nay Lữ Tam chắc đã không thảm bại như thế.

Ban Sát Ba Ná vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

- Ta đã bám sát hành động người như vậy, ta làm sao không biết được những người thân cận sát bên người đang ở đâu chứ?

Ban Sát Ba Ná lạnh lùng hỏi Tiểu Phương:

- Người nói thử xem ta làm sao không biết được?

Tiểu Phương luôn hi vọng mình cũng có thể giống như Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná.

Bất luận gặp phải tình huống nào cũng đều có thể giữ được sự bình tĩnh.

Nhưng hiện tại chàng không thể nào khống chế được chính mình. Chàng đột ngột bật đứng dậy, dùng tay lắc mạnh vai Ban Sát Ba Ná nói:

- Người biết sao? Người biết bọn họ đang ở đâu à?

Ban Sát Ba Ná gạt đầu nhè nhẹ:

- Hiện tại họ đều đã đến một nơi tuyệt đối an toàn, tuyệt đối không có bất kỳ ai biết được.

Tiểu Phương về sốt ruột hỏi:

- Hiện giờ họ đang ở đâu? Tại sao người không để cho ta gặp họ?

Đợi đến khi Tiểu Phương bỏ tay xuống khỏi vai, Ban Sát Ba Ná mới nói:

- Dương Quang đã bị khủng hoảng sợ hãi cực độ nên cần phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Tạm thời tốt nhất người đừng gặp nàng.

Tiểu Phương không khỏi xúc động:

- Đây là ý của Dương Quang hay là ý của người?

Ban Sát Ba Ná vẫn giữ nguyên thái độ:

- Bất luận là ý của ai cũng vậy, tất cả mọi người đều hi vọng cho nàng chóng khỏi.

Nếu như để cho Dương Quang gặp người, nàng khó mà tránh khỏi nhớ lại những chuyện thống khổ đã qua và vì thế nàng không dễ gì hồi phục lại bình thường.

Lữ Tam đã dùng cách gì để giày vò nàng? Làm cho nàng bị tổn thương nghiêm trọng đến như vậy?

Trong lòng Tiểu Phương cực kỳ đau khổ:

- Ta đã hiểu, là do ta hại nàng. Nếu như Dương Quang vĩnh viễn không gặp lại ta, thì hoàn toàn có lợi cho nàng.

Không ngờ Ban Sát Ba Ná đồng ý câu nói của chàng.

Tiểu Phương nắm chặt hai tay, một hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi:

- Thế còn mẫu thân của ta thì sao? Lẽ nào ta cũng không được gặp người? Chẳng lẽ người cũng sợ ta sẽ làm tổn thương đến người chăng?

- Người phải nên đi gặp mẫu thân của người, chỉ có điều... Ban Sát Ba Ná đứng dậy, mặt quay về hướng cửa sổ:

- Chỉ có điều người vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại được mẫu thân người.

Tiểu Phương dường như lại muốn nhảy lên lần nữa, nhưng mà toàn thân chàng đều lạnh cứng như một tảng băng:

- Có phải Lữ Tam đã giết chết mẫu thân của ta?

Giọng Tiểu Phương đã nghẹn ngào:

- Có phải là Lữ Tam không?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Có phải hay không đều cũng vậy thôi. Mọi người khó mà tránh khỏi cái chết.

Đối với một người bị giày vò đau khổ mà nói, chỉ có cái chết mới thật sự là an lạc.

Những lời Ban Sát Ba Ná nói toàn là sự thật. Nhưng sự thật này quá ư phũ phàng.

Ban Sát Ba Ná lại nói tiếp:

- Ta biết người vẫn còn muốn gặp một người, nhưng mà người cũng không thể gặp được.

Người mà Ban Sát Ba Ná nói không ai khác hơn chính là Tô Tô.

- Tại sao ta lại không gặp được nàng?

Tiểu Phương hỏi tiếp:

- Lẽ nào nàng cũng đã chết?

Ban Sát Ba Ná đáp:

- Ắ vẫn chưa chết, nếu như ắ ta thật sự chết, ngược lại sẽ tốt cho người.

- Tại sao?

- Bởi vì ắ là người của Lữ Tam. Ắ làm như vậy chẳng qua là vì muốn tìm về cho Lữ Tam một đứa hài nhi mà thôi.

Tiểu Phương nhìn vào chung rượu đã được uống cạn, chỉ thấy mình hoàn toàn giống như chung này cái gì cũng đều không có.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Trên thế gian này đại đa số người đều giống như người, đều phải chịu sự đau khổ.

Sanh li tử biệt của phụ mẫu, thê tử và bằng hữu. Nhưng có một số người có thể chịu đựng được sự đau khổ này, còn một số người khác thì không.

Ban Sát Ba Ná chợt nhìn chàng chăm chăm, sắc mặt hoàn toàn giống Lữ Tam lúc kể cho chàng nghe về loài cá Kim ngư ở sông Cát Nhĩ Độ:

“Nếu như một người muốn đạt được một mục đích, hay hoàn thành công việc mà người đó muốn làm thì nhất định phải chịu đựng, bất luận có phải đau khổ như thế nào và hi sinh bất cứ cái gì”.

Mục đích của Ban Sát Ba Ná là cái gì? Và điều mà Ban Sát Ba Ná muốn làm là gì?

Tiểu Phương không hỏi những chuyện này, mà chàng chỉ hỏi Ban Sát Ba Ná:

- Người có thể chịu đựng được hay không?

Ban Sát Ba Ná trả lời một cách dứt khoát, không chút do dự ngập ngừng:

- Ta có thể chịu đựng được.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Ta nhất định chịu đựng được. Những người đi theo ta nhất định cũng ủng hộ và giúp đỡ ta. Nhưng tại sao người... Ban Sát Ba Ná đột nhiên hỏi chàng:

- Tại sao người vẫn chưa trở về Giang Nam?

Trong lòng Tiểu Phương như chợt bị kim châm. Lần này chính Ban Sát Ba Ná làm tổn thương chàng.

Tiểu Phương không trả lời mà hỏi ngược lại Ban Sát Ba Ná:

- Tại sao người lại muốn ta trở lại Giang Nam? Người cho rằng ta không có cách giúp đỡ người sao?

Ban Sát Ba Ná không trả lời trực tiếp câu hỏi của chàng, chỉ chậm rãi nói:

- Người là một người tốt, bởi vậy người phải trở về Giang Nam.

Không để cho chàng hỏi tại sao, Ban Sát Ba Ná đã nói tiếp:

- Bởi vì Giang Nam cũng là một nơi tốt. Một người sanh trưởng tại vùng đất Giang Nam, tính tình thường nhu hòa hiền lành.

Giọng Ban Sát Ba Ná chợt trở nên lạnh lùng:

- Ngược lại đây là vùng đất vô tình. Con người ở đây còn lạnh đậm và vô tình hơn người tưởng tượng rất nhiều. Cuộc sống nơi đây người vĩnh viễn không bao giờ thích ứng được. Ở đây cũng không phải là nơi để cho người lưu luyến.

Ban Sát Ba Ná lại hỏi Tiểu Phương:

- Tại sao người không trở về Giang Nam?

Gió từ ngoài cửa sổ rít vào từng cơn.

Ở Giang Nam không hề có loại gió như vậy. Thứ gió khi thổi vào người có cảm giác như bị dao cắt.

Những lời nói vừa rồi của Ban Sát Ba Ná cũng giống như thế gió này.

Tiểu Phương đột nhiên đứng thẳng dậy nói:

- Tất nhiên ta phải trở về Giang Nam.

Khi Tiểu Phương xách kiếm bước ra, lúc đó Gia Đáp đã chuẩn bị sẵn ngựa chờ chàng ở bên ngoài.

Kiếm chính là thanh Quỷ Nhân của chàng. Ngựa chính là con Xích khuyến của chàng.

Những thứ mà chàng đã đánh mất, bây giờ đều đầy đủ.

Chàng đã mang thanh kiếm này và cưỡi con ngựa này đến đây. Bây giờ chàng cũng mang thanh kiếm này và cưỡi con ngựa này quay trở về.

Nhưng có ai biết chàng thật sự đã mất đi những gì?

Gia Đáp trao dây cương cho Tiểu Phương, rồi lặng lẽ nhìn chàng.

Gia Đáp cơ hồ có rất nhiều điều muốn nói với chàng, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra được có bốn chữ:

- Người ốm đi nhiều.

Tiểu Phương cũng im lặng thật lâu mới trả lời:

- Đúng vậy, ta ốm đi nhiều!

Cả hai không nói thêm gì nữa, Tiểu Phương lập tức phóng mình lên ngựa.

Màn đêm đã buông xuống. Gió càng lúc càng mạnh.

Khi Tiểu Phương đã ngồi lên lưng ngựa, thì bóng Gia Đáp cũng đã ẩn mất trong màn đêm.

Chàng cũng muốn nói cho Gia Đáp biết rằng, hắn cũng đã ốm đi nhiều, nhưng con Xích khuyến đã phóng mình lướt đi.

29. Đẩu Trí

Tiểu Phương đi suốt cả ngày, tới gần tối chàng mới đến được một tiểu trấn.

Sau khi vào tiểu trấn chàng tìm đến một khách điểm nhỏ để ngủ qua đêm.

Tiểu Phương đã lên giường nằm thật lâu, nhưng chàng không sao chợp mắt được. bỗng nhiên chàng nghe thấy một tiếng động khẽ vang lên, giống như tiếng phụp tắt của ngọn đèn đã hết dầu.

Tiếp theo chàng không nghe thấy gì và cũng không nhìn thấy gì cả. Thế nhưng trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy khản trương. Bởi vì đột nhiên chàng phát giác có một luồng sát khí.

Kiểm quang lóe lên.

Tiểu Phương nghe thấy tiếng nhát kiếm đâm xuyên qua giường, chạm xuống nền nhà.

Tiểu Phương đã có đề phòng trước nên khi vừa thấy ánh kiếm lóe lên, toàn thân chàng đột nhiên xê dịch sang một bên. Cùng lúc chàng bỏ nhào về phía đối phương.

Tiểu Phương đã không tính sai.

Tay chàng bắt trúng một người. Sau đó chàng ôm chặt lấy đối phương và cả hai cùng ngã ra đất.

Tuy cả hai cùng ngã xuống đất, nhưng cảm giác hai người ngược lại hoàn toàn không giống nhau.

Người bị Tiểu Phương ôm phải vốn cho rằng có thể một kiếm giết chết chàng.

Nhưng bây giờ ngược lại bị chàng ôm chặt, nên trong lòng nhất định sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hoảng sợ và thất vọng.

Cảm giác của Tiểu Phương lại càng kinh ngạc hơn. Bởi vì lúc này chàng đã phát hiện người mà chàng đang ôm, không ngờ lại là một nữ nhân.

Tiểu Phương không nhìn rõ nữ nhân này, cũng như ả mặc y phục gì và hình dáng ra sao. Nhưng chàng nhìn thấy đôi mắt của ả.

Một cặp mắt sáng ngời.

Tiểu Phương cảm thấy dường như đã từng nhìn qua cặp mắt này.

Tiểu Phương xác định mình đã gặp qua. Nhưng chàng lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu và khi nào.

Tiểu Phương lên tiếng hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại muốn giết ta?

Thiếu nữ kia đột nhiên cười lớn, giọng cười vừa tươi lại vừa kỳ quái:

- Không ngờ người nghĩ không ra ta là ai? Người quả thật là một tên đần độn.

Trong lúc thiếu nữ đang cười, trong tay thiếu nữ lại có một thứ vũ khí lợi hại kề cận sát yết hầu Tiểu Phương.

Thứ vũ khí lợi hại mà thiếu nữ đang cầm trong tay chính là một con trùng. Thiếu nữ dùng hai ngón tay nắm lấy con trùng, đặt nó lên trên yết hầu Tiểu Phương.

Thiếu nữ chợt lên tiếng hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết đây là cái gì không?

Câu hỏi này vốn không đáng trả lời, bởi vì ngay cả đứa bé lên ba cũng biết đây chỉ là một con trùng không hơn không kém. Nhưng chỉ có điều trùng cũng có nhiều loại.

Tiểu Phương hỏi ngược lại:

- Vậy chứ con trùng của người là loại gì?

Ả nữ nhân kia nói:

- Là loại trùng ăn thịt người, chỉ cần ta thả tay ra thì nó có thể chui vào yết hầu của người, chạy vào huyết quản của người. Sau đó nó sẽ ăn hết bộ Óc và uống hết máu trong người người.

Thiếu nữ lại cười nói:

- Người ăn chim, chim ăn trùng, đây là chuyện thường tình. Nhưng cũng có khi trùng cũng sẽ ăn người.

Tiểu Phương cũng cười, bởi vì chàng đã nghĩ ra nữ nhân này là ai.

Ở La Sát, trong một ngôi cổ tự thần bí trang nghiêm, một hài tử từng dẫn chàng đi xem bức họa Quý Nữ la sát hút não người và buộc chàng phải lập lời thề trước đó.

Không ngờ hài tử kia chính là thiếu nữ này.

Ở La Tát, người từng dẫn chàng đến ngôi nhà chim thần bí và đi gặp độc cô si cũng chính là thiếu nữ này.

Lúc ấy ả ta là một gã nam nhân toàn thân dính đầy bụi đất.

Hiện giờ ả vừa sạch sẽ lại vừa xinh đẹp. Chỉ có điều các móng tay hơi bẩn.

Tiểu Phương tin rằng lần này tuyệt đối mình không có nhìn lầm.

Tiểu Phương nói:

- Ta đã nhận ra người.

Thiếu nữ không hề phủ nhận:

- Tất nhiên người phải nhận ra ta. Nếu như người không nhận ra ta, thì không những người sẽ là một tên đàn độn, thậm chí còn ngu hơn cả con bò.

Bất ngờ thiếu nữ ngừng cười, nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi ta nói, ta chỉ thả tay ra con trùng này lập tức có thể biến người thành người chết.

Thiếu nữ hỏi Tiểu Phương:

- Chuyện này người có tin hay không?

- Ta tin!

- Người có muốn ta thả tay ra hay không?

- Không muốn.

- Thế tại sao người vẫn còn chưa buông tay ra khỏi chỗ yết hầu ta?

Bình khí đã tuột khỏi tay, nhưng độc trùng vẫn nằm trong tay thiếu nữ. Tiểu Phương vẫn cười. Nữ nhân kia đã thôi cười, ả dùng cặp mắt to sáng trừng Tiểu Phương:

- Ta vừa nói gì người có nghe rõ hay không?

- Ta đã nghe rõ.

- Vậy người còn không mau buông tay ra?

- Không buông.

Thiếu nữ dùng cặp mắt sắc bén nhìn Tiểu Phương, sẽ hằn học nói:

- Người muốn chết!

- Không muốn.

- Thế tại sao người không chịu buông tay ra?

Tiểu Phương thông thả đáp:

- Bởi vì có ba nguyên nhân. Thứ nhất vì người đến đây để giết ta, nên ta không thả người ra, cùng lắm là cả hai đều chết. Nếu như ta buông người ra, người lại ra tay, như thế không phải là dại khờ hay sao?

- Rất có lý.

Thiếu nữ vẻ đồng tình.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Thứ hai là vì dường như người đang uy hiếp ta, mà ta thì lại không thích bị người khác uy hiếp.

- Còn nguyên nhân thứ ba?

Thiếu nữ lại cười nói:

- Hèn gì mọi người đều nói người là Tiểu Phương lợi hại. Người quả thật là kẻ lợi hại.

Nói dứt câu này, thiếu nữ đã làm một việc mà mọi người không bao giờ ngờ tới.

Nàng đột nhiên bóp chết con trùng đang cầm trong tay.

Đoạn đưa mắt nhìn Tiểu Phương cười thật tươi nói:

- Ta tin chắc người không bao giờ ngờ rằng, tại sao ta lại bóp chết con trùng.

Không đợi chàng lên tiếng, thiếu nữ đã giải thích:

- Cho dù ta có muốn giết người, cũng phải dùng kiếm của ta. Chớ không phải con trùng kia. Ta là một kiếm khách, kiếm khách muốn giết người, thì phải sử dụng kiếm của mình.

Thiếu nữ lại nói:

- Kỳ thật ta cũng không có ý muốn giết người, chẳng qua ta chỉ muốn dùng người để thử kiếm pháp mà thôi. Thử xem ta có giết được người hay không?

Tiểu Phương lạnh lùng nhìn thiếu nữ hỏi:

- Bây giờ có phải người đã thử qua rồi?

- Đúng vậy!

- Vậy người có giết được ta hay không?

- Dường như giết không được.

- Người có muốn để ta thử lại hay không?

- Không muốn!

Thiếu nữ vội la lớn:

- Một chút ta cũng không muốn!

Lần này kẻ cười lại là Tiểu Phương.

Nhưng trong khi chàng bắt đầu cười, chàng đột nhiên cũng làm một việc mà không ai ngờ đến.

Chàng bỗng nhiên buông tay đang giữ yết hầu thiếu nữ ra, rồi dùng lực đánh vào mông nàng ba cái.

Thiếu nữ liền kêu lớn hơn:

- Tại sao người lại đánh ta?

- Người muốn giết ta, tại sao ta lại không thể đánh được người?

- Thế tại sao người lại có thể đánh vào mông ta chứ?

- Nếu như người là một thực nữ thì ta không thể đánh vào mông của người. Thế nhưng trong mắt ta người chỉ là một tiểu cô nương vẫn còn chưa sạch mũi.

Tiểu Phương lại đánh thiếu nữ thêm một cái, nói:

- Người biến mau!

Lần này nàng không cười, nhưng cũng không bỏ đi.

Đột nhiên thiếu nữ vọt người lên không, đưa tay rút thanh kiếm đang cắm sâu vào chiếc giường ra.

Đến khi rơi xuống đất, trong tay nàng đã có thêm một thanh kiếm. Có kiếm trong tay thần sắc, thái độ và khí thế của thiếu nữ đều hoàn toàn thay đổi.

Thái độ của nàng đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lùng và chột tính:

- Quả thật vừa rồi người có cơ hội để giết ta, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác.

Vừa rồi ta thất thủ không phải vì kiếm của ta không bằng người. Vậy bây giờ người có muốn thử lại hay không?

Kiếm của Tiểu Phương không có ở trên người, mà đang nằm trên giường. Nhưng chỉ cần chàng đưa tay ra là có thể lấy được kiếm ngay.

Nữ nhân kia nhìn vào tay Tiểu Phương nói:

- Ta cho người cơ hội để người rút kiếm ra.

Nếu như là Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná, thì dưới tình hình giống như vậy họ có rút kiếm ra hay không?

Bởi thiếu nữ này không đáng để cho họ rút kiếm và cũng không xứng để họ rút kiếm ra.

Tiểu Phương không phải là Bốc Ứng cũng như Ban Sát Ba Ná, bởi vậy chàng từ từ rút kiếm ra.

Trong tay Tiểu Phương tuy có kiếm, nhưng trong lòng và trong mắt chàng hoàn toàn không có kiếm.

Chàng lên tiếng nói:

- Người muốn dùng kiếm để thử ta, vậy tại sao vẫn chưa chịu ra tay?

30. Giao Dịch

Thiếu nữ nhìn thanh kiếm trong tay mình với thái độ rộ rỡ kỳ quái, một hồi lâu ả mới lên tiếng:

- Khi ta lên bảy phụ thân ta thường nói, nếu như muốn học kiếm thì nhất định phải nhớ kỹ, kiếm là lợi khí dùng để giết người nhưng cũng chính là hung khí.

Nên tuyệt đối không bao giờ nên rút kiếm ra. Nếu như người đã rút kiếm ra cho dù người không muốn giết đối phương thì đối phương cũng sẽ giết người.

Tiểu Phương đồng ý nói:

- Người nói rất có lý. Một người dễ dàng rút kiếm ra, tuyệt đối không phải là một kiếm khách giỏi.

Thiếu nữ nói:

- Hiện tại kiếm của ta đã rời khỏi vỏ, tất nhiên ta phải ra tay xuất thủ. Nhưng đáng tiếc bây giờ ta lại không thể.

Tiểu Phương vội hỏi:

- Tại sao?

Thiếu nữ không nói tại sao lại không thể xuất thủ, cũng như không cần phải nói.

Bởi vì lúc này nàng đã ra tay xuất thủ.

Trong lúc tánh mạng đang bị nguy hiểm. Tiểu Phương đột nhiên nhớ đến những lời nói của Bốc Ứng:

- Nếu như người muốn ra tay giết một người, không những người ra tay phải thật chính xác, hiểm ác, hơn nữa còn phải biết nhẫn.

- Nhẫn chính là chờ đợi, chờ đợi cơ hội tốt nhất. Khi mà đối phương cho rằng người sẽ không ra tay, thông thường đó chính là cơ hội tốt nhất để cho người ra tay.

Nữ nhân này đã để Tiểu Phương cho rằng nàng sẽ không ra tay xuất thủ. Cho nên nàng chờ đợi đến lúc này mới chịu hành động.

Một kiếm khách khi ra tay đều toàn là những đòn chí mạng. Tuyệt đối phải đánh trúng vào yết mạng đối phương và sát khí phải xung thiên.

Thế nhưng nhất kiếm của nữ nhân kia vừa ra tay không phải như vậy.

Nàng xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn xác, kiếm pháp không những biến hóa kỳ dị hơn nữa tuyệt đối có hiệu lực.

Nhưng nàng ra tay ngược lại không hiểm ác, kiếm pháp cũng không đủ hiểm ác.

Tiểu Phương tuy chưa từng nhìn thấy qua kiếm pháp của Độc Cô Si, cũng như chưa từng thấy qua Độc Cô Si xuất thủ, nhưng chàng cũng có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ cần nhìn thấy Độc Cô Si, ai cũng có thể tưởng tượng ra được kiếm pháp và sự ra tay của Độc Cô Si như thế nào.

Tất nhiên những người đã từng được nhìn thấy kiếm pháp của Độc Cô Si không phải nhiều. Bởi vì những người nhìn thấy đều đã chết dưới kiếm của Độc Cô Si.

Nữ nhân này đã học được những tinh hoa về kiếm pháp của Độc Cô Si, nhưng thế kiếm nàng đang xuất chiêu hoàn toàn không giống như thế.

Tiểu Phương đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là sau khi ra chiêu xong, thiếu nữ đột ngột dừng tay lại.

Nàng lên tiếng hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ có lẽ ngươi đã nhìn ra vừa rồi ta không thể ra tay rồi chứ?

Tiểu Phương không có một phản ứng gì.

Thiếu nữ lại nói:

- Kiếm pháp mà ta học là thứ kiếm pháp dùng để giết người. Nếu như ta muốn giết người, thì kiếm pháp của ta mới có hiệu quả.

Tiểu Phương hỏi ngược lại:

- Vừa rồi ngươi không có ý muốn giết ta?

- Thật ra ta có ý định muốn giết ngươi, nhưng ta vừa mới thay đổi chủ ý của mình.

- Tại sao?

- Bởi vì ta muốn giao dịch cùng ngươi.

- Giao dịch? Giao dịch gì cơ chứ?

- Đương nhiên là cuộc giao dịch mà cả hai bên cùng có lợi. Chỉ có thứ giao dịch này mới có thể thực hiện được.

Tiểu Phương đang định hỏi là giao dịch như thế nào? Giao dịch thứ gì? Và phải nên bàn bạc ra sao?

Chàng chưa kịp hỏi thì bên ngoài cửa sổ chợt có tiếng gà gáy đưa đến.

Trời đã sáng!

Thiếu nữ hơi trầm ngâm giây lát, rồi đột ngột phóng mình qua cửa sổ ra bên ngoài, nhanh như một mũi tên.

Trước khi ra khỏi phòng nàng còn căn dặn lại vài câu:

- Ta đã đến lúc phải đi, nhưng nhất định sẽ quay trở lại. Có lẽ tối nay ta sẽ tới?

Tại sao nàng phải bỏ đi? Tại sao vừa nghe tiếng gà gáy nàng lại bỏ đi ngay? Khi gà gáy, mặt trời cũng đã bắt đầu ló dạng.

*** Trời lại bắt đầu tối.

Tiểu Phương đang đợi nữ nhân kia đến.

Chàng không biết thiếu nữ đến lúc nào và cũng không biết đến từ nơi nào.

Từ cửa sổ hay là từ cửa chính vào? Từ trên nóc nhà xuống hay là xuyên qua tường?

Tiểu Phương căn bản không nghĩ tới những chuyện này.

Chàng vẫn ngồi trong phòng chờ đợi. Trời đã tối đã lâu, chàng mới nghe có tiếng gõ cửa.

Kẻ gõ cửa kia không phải là thiếu nữ sáng nay, mà là một tên tiểu hài nhi độ chừng tám chín tuổi. Tên tiểu hài nhi này thân hình vừa dơ, hơn nữa trên người lại mặc một chiếc áo khoác của người lớn.

Tiểu Phương không khỏi cảm thấy kỳ quái. Tiểu nhị trong khách điếm này làm thế nào lại để cho một thằng bé như vậy, đến gõ cửa phòng chàng.

Điều càng đáng ngạc nhiên hơn là tên tiểu nhị đang đứng bên cạnh thằng bé, không những không can can, mà còn có vẻ rất khách sáo với nó.

Tiểu Phương không nhịn được liền lên tiếng hỏi thằng bé:

- Người đến đây tìm ta?

Tiểu hài tử lập tức đáp ngay:

- Không phải đến tìm người thì tìm ai? Chẳng lẽ ta đến đây chơi hay sao?

Tiểu Phương không hề nổi giận.

Chàng hơi mỉm cười, nhưng không thể nào cười được:

- Là ai kêu người đến đây gặp ta?

Tiểu hài tử đưa ngón tay cái lên đáp:

- Đương nhiên là lão đại của bọn ta! Lão đại bảo ta đến đây dẫn người đi gặp người.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Lão đại của người là ai? Hiện giờ đang ở đâu?

Tiểu hài tử không trả lời mà chỉ nói:

- Người đi theo ta rồi sẽ biết. Nếu như người không dám theo ta, thì người chính là con rùa rụt đầu.

Nói xong câu này tiểu hài tử liền quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Phương chỉ còn có cách bám theo phía sau nó. Bởi vì chàng không muốn làm một con rùa rụt đầu. Hơn nữa chàng còn muốn biết lão đại của tên tiểu hài tử này là ai?

Tiểu hài tử đang chạy ở phía trước, đột nhiên bất ngờ chui tọt vào trong một ngôi miếu cũ.

Tiểu Phương cũng chỉ còn có cách chui theo hắn vào trong.

Không ngờ bên trong miếu lại có ánh đèn. Ngoài ra còn có cả mùi rượu và thịt quay.

Bên đồng lửa đang quay thịt có bảy tám hài tử vây xung quanh. Trên người bọn chúng mặc đủ kiểu y phục cổ quái và những việc làm của chúng cũng không kém phần cổ quái.

Trong số bọn chúng có một tên có vẻ lớn tuổi nhất và dơ nhất, đang ngồi xếp bằng trên án thần ở giữa miếu, hai mắt không ngừng đảo qua đảo lại.

Tiểu hài tử dẫn Tiểu Phương đến đây, chỉ tay về phía giữa miếu nói:

- Đây chính là lão đại của bọn ta.

Lão đại của đám tiểu hài tử kia không ai khác hơn chính là thiếu nữ sáng nay. Mùi thịt không còn thơm nữa, bởi vì thịt đã bị ăn vào bụng.

Bất luận là thịt gì khi đã vào bụng, đều cũng không còn thơm.

Tiểu Phương nhìn đám trẻ con đang ăn uống và đánh bạc bên đồng lửa, không khỏi chau mày hỏi:

- Bọn chúng đều là huynh đệ của ngươi?
- Đúng vậy! Ta chính là lão đại của chúng?
- Tại sao ngươi lại có thể để cho chúng làm như vậy?
- Tại sao lại không thể cơ chứ?
- Những việc này là của người lớn. Bọn chúng còn quá nhỏ để làm những việc này.
- Vậy thì có phải ta nên nói với bọn chúng rằng đợi sau khi bọn chúng lớn lên mới có thể làm được những việc này?

Tiểu Phương không thể trả lời.

Tiểu Phương không biết phải trả lời như thế nào.

Nữ nhân kia bỗng nhiên buông một tiếng thở dài:

- Nếu như người lớn không thích trẻ con làm những việc này, thì những người lớn tốt nhất đừng làm những việc này.

Tiểu Phương gượng cười. Tuy chàng cảm thấy lời nói của thiếu nữ có một chút gì đó không hợp lí, nhưng chàng không tìm ra được lý do để phản bác lại.

Bởi thế chàng đành phải đổi giọng nói:

- Giao dịch mà ngươi nói đến quả thật ra là gì?

Giao dịch mà nàng đưa ra, quả thật khiến cho đa số mọi người đều cảm thấy thú vị:

- Ta sẽ tìm một nơi an toàn và yên tĩnh để chịu để cho ngươi ở. Mỗi ngày ta sẽ làm vài món thức ăn ngon cho ngươi và thỉnh thoảng sẽ giặt chăn gối hộ ngươi.

Tiểu Phương chợt phì cười.

Quả thật chàng rất muốn hỏi có phải thiếu nữ chuẩn bị gả cho chàng phải không?

Thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phương, dường như muốn cười mà lại không cười như đoán được tâm ý của chàng:

- Nếu ngươi cho rằng ta định gả cho ngươi, thì ngươi đã lầm to. Ngươi tuyệt đối không thể xem ta như một nữ nhân.

Tiểu Phương cố ý hỏi:

- Vậy ta phải xem ngươi là gì?
- Phải xem ta là sư phụ của ngươi.
- Sư phụ?

Tiểu Phương không nhịn được cười:

- Ngươi có thể dạy ta được gì nào?
- Kiếm pháp!

Thiếu nữ nghiêm túc nói:

- Ta có thể mang kiếm pháp mà Độc Cô Si đã dạy cho ta, toàn bộ truyền lại cho ngươi.

Tiểu Phương đã bắt đầu cảm thấy giật mình:

- Có phải ngươi muốn nói, ngươi không những nấu cơm giặt giũ y phục cho ta, mà còn đem kiếm pháp bí truyền dạy lại cho ta?
- Đúng thế. Ý ta muốn nói như vậy.

- Người không phải đang nói đùa chứ?

- đương nhiên không phải.

Thái độ của Tiểu Phương bỗng trở nên nghiêm túc:

- Vậy người muốn ta làm gì cho người?

Thiếu nữ nói thẳng không một chút do dự:

- Ta muốn người mang kiếm pháp của người truyền thụ lại cho ta. Ta rất muốn lấy đầu Độc Cô Si để báo thù cho phụ thân ta, và người cũng rất muốn đánh bại Độc Cô Si.

Nhưng với kiếm pháp hiện giờ, ta không thể làm được chuyện này.

Tiểu Phương không thể không thừa nhận.

Thiếu nữ lại tiếp:

- Chỉ có cách này chúng ta mới có hi vọng. Sự giao dịch này đối với cả hai chúng ta đều có lợi cả.

Về điểm này Tiểu Phương cũng thừa nhận.

- Nói vậy nếu như ta không đồng ý việc này, ta chẳng khác gì một tên ngốc?

- Vậy chứ người có phải là một tên ngốc hay không?

- đương nhiên là không phải.

Cho nên cuộc giao dịch của họ đã bàn xong.

Thịt đã được quay chín. Thiếu nữ chia cho Tiểu Phương một phần lớn. Sau đó nàng dùng bàn tay dính đầy mỡ và bụi đất vỗ vai Tiểu Phương nói:

- Bây giờ chúng ta đã không phải là bằng hữu bình thường, mà là hảo bằng hữu.

Ta bảo đảm người sẽ không bao giờ phải hối hận.

Tiểu Phương cũng cười cười nói:

- Bây giờ chúng ta đã không phải là bằng hữu bình thường, nhưng ngay cả danh tánh của người là gì ta cũng không biết.

Thiếu nữ cũng mỉm cười nói:

- Ta họ Tề. Khi mà ta giả làm nam nhi thì tên của ta là Tiểu Trùng.

- Còn lúc người là nữ nhi thì sao?

- Lúc đó tên ta là Tiểu Yến.

Tiểu Phương lại hỏi Tiểu Yến:

- Người rõ ràng là nữ nhi, tại sao phải giả làm nam nhi chứ?

Tiểu Yến nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi:

- Người thật sự muốn ta nói ra sự thật?

- đương nhiên là muốn.

- Được, ta sẽ nói. Nếu như Độc Cô Si biết được ta là nữ nhi, thế thì ta đã chết dưới kiếm của hắn từ lâu rồi.

- Tại sao lại thế?

- Bởi vì kiếm pháp mà Độc Cô Si luyện thành, không những rất tuyệt mà còn rất tà.

Cứ cách vài ngày Độc Cô Si phải trút giận một lần. Nếu không thì hắn sẽ phát điên lên. Thông thường Độc Cô Si trút giận bằng cách giết người.

Tiểu Yến lại nói:

- Nếu như những lúc không có người để giết. Độc Cô Si phải trút giận lên trên người nữ nhân. Nếu như Độc Cô Si biết được ta là nữ, nhất định sẽ đến tìm ta. Nếu ta không đồng ý, chắc chắn sẽ chết dưới kiếm của hắn.

Tiểu Yến vẫn nhìn thẳng Tiểu Phương, không có một chút gì là tỏ vẻ ngại ngùng cả.

Tiểu Phương đột nhiên cảm thấy có chút bội phục nàng.

Một vị cô nương mà có thể đem những chuyện này ra, kể trước mặt một nam nhân, quả là một việc đáng khâm phục.

Tiểu Yến vẫn đang nhìn Tiểu Phương:

- Người còn có gì muốn hỏi nữa không?

Quả thật chàng còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tiểu Yến.

Chẳng hạn như kiếm pháp của Độc Cô Si đã luyện thành hay chưa? Hiện giờ Độc Cô Si đang ở đâu?

Thế nhưng chàng không hỏi Hoa Bất La.

Cuộc sống thường hay có nhiều sự biến đổi, khiến cho con người ta không sao lường trước được.

Cuộc sống của Tiểu Phương cũng thế, đang từ phong ba bão tố đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Tề Tiểu Yến không hề gạt chàng. Nàng thật sự tìm một nơi vừa yên tĩnh vừa dễ chịu, bên cạnh một dòng suối trên một ngọn đồi nhỏ cho chàng ở.

Ngoài ra Tiểu Yến còn chuẩn bị cho chàng một căn nhỏ gỗ xinh xắn.

Thức ăn Tiểu Yến nấu quả nhiên cũng không tệ.

Tiểu Yến còn giặt cả y phục cho chàng, hơn nữa không chỉ là một lần.

Ở một nơi yên tĩnh u nhã như vậy, mỗi ngày lại có một cô nương diễm lệ hầu hạ.

Điều này đối với một lãng tử như Tiểu Phương mà nói, quả thật là một sự biến đổi quá lớn.

Trước nay Tiểu Phương chưa từng có nhà, nhưng hiện giờ dường như là có. Chỉ có điều chính bản thân chàng cũng biết rõ, cuộc sống này sẽ kết thúc bất cứ lúc nào.

Đợi đến khi kiếm pháp của họ luyện thành sẽ kết thúc ngay.

Trong kiếm pháp của Độc Cô Si có rất nhiều phương pháp vận khí và biến hóa chiêu thức, mà trước đây Tiểu Phương chưa từng nghe qua.

Sự biến đổi chiêu thức tuy không nhiều, nhưng mỗi sự biến hóa đều vượt ra ngoài sự dự liệu của con người.

Sự biến hóa của kiếm pháp không những dựa vào kỹ xảo vận dụng của thủ pháp mà còn phải dựa vào “lực”.

Không có khí lực là không có lực.

Một điểm huyền diệu nhất trong kiếm pháp của Độc Cô Si, chính là cách vận khí.

Khí có thể đưa đến cổ tay và chỉ cần một kiếm là có thể xuyên tim đối phương.

Đây chính là kỹ xảo.

Kỹ xảo này đương nhiên khổ luyện rất lâu.

Trong thời gian này, Tiểu Phương gần như đã quên hẳn Dương Quang và Bốc Ưng.

Nhưng thật ra chàng chưa bao giờ quên họ, chẳng qua là chàng cố gắng đừng nghĩ đến họ mà thôi.

Học kiếm không những phải khổ luyện, mà còn phải có thiên phú. Những người chịu khổ luyện không phải ít, những người có thiên phú ngược lại không nhiều.

Nếu như nói Tiểu Phương là người sanh ra để thích hợp học kiếm, thì Tề Tiểu Yến cũng hoàn toàn như chàng.

Chưa đầy đến ba tháng, Tề Tiểu Yến đã học hết toàn bộ những thứ đáng học trong kiếm pháp của Tiểu Phương.

Sau ba tháng, Tiểu Yến không còn đến chỗ Tiểu Phương nhiều như trước đây nữa.

Nhưng lúc Tiểu Phương không đến, vẫn có người mang cơm đến cho chàng.

Người mang cơm đến chính là tiểu hài tử đầu tiên dẫn chàng đến ngôi miếu cũ.

Tiểu hài tử này nói với Tiểu Phương:

- Ta tên là Đại Niên, bởi vì ta sanh ra nhằm ngày mừng một tết.

Đại Niên nói năm nay hắn đã mười ba tuổi. Nhưng nhìn nó tối đa chỉ tám chín tuổi mà thôi.

Đại Niên lại kể với Tiểu Phương:

- Ngay từ nhỏ ta đã ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cho nên vĩnh viễn dường như không lớn thêm nổi. Có rất nhiều người vẫn thường mắng ở sau lưng ta. Họ nói rằng trong bụng ta toàn là nước cho nên mới không lớn được. Thế nhưng ta không hề để ý đến họ.

Khẩu khí của Đại Niên không khác gì người lớn:

- Chỉ cần họ không mắng trước ta là được rồi.

- Họ chưa bao giờ mắng trước mặt người hay sao?

- Chưa bao giờ có, bởi vì họ không dám.

Tiểu Phương ngạc nhiên hỏi:

- Có phải nói đây có rất nhiều người sợ người hay không?

Bởi vì chàng chợt nhớ đến lúc ở trong khách điểm, tên tiểu nhị kia có vẻ rất khách sáo với Đại Niên, không ngờ Đại Niên lắc đầu nói:

- Người mà bọn họ sợ không phải là ta, mà chính là lão đại của bọn ta. Ta dám nói ở nơi đây không có một ai dám đụng đến lão đại của bọn ta.

- Tại sao?

- Bởi vì ai đụng đến lão đại, thì kẻ đó thật là xui xẻo.

- Xui xẻo như thế nào?

- Có người nửa đêm đang ngủ râu tóc đều bị cắt trụi. Có người sau khi thức dậy phát hiện lông mày của mình bỗng nhiên không còn. Lão chủ tiệm cầm đồ ở phía dãy núi, tối hôm đó đá lão đại một cái, sang ngày hôm sau chân lão sưng to lên như chân lợn.

Mặt Đại Niên đầy vẻ ngạo nghễ:

- Kể từ sau lần đó, nơi này không còn có ai dám bắt nạt bọn ta. Bởi vì mọi người đều biết bọn ta đều là tiểu huynh đệ của lão đại.

Tiểu Phương cười cười nói:

- Xem ra lão đại của các người cũng rất có bản lãnh. Các người có được một lão đại như thế, chắc nhất định là rất sung sướng.

Đại Niên nói:

- Tất nhiên rồi! Lão đại không những cho bọn ta ăn, cho bọn ta mặc hơn nữa còn chăm sóc cho bọn ta đủ điều.

- Lão đại tốt với các người như thế, vậy các người làm thế nào báo đáp lại?

- Hiện giờ tuy bọn ta không có cách gì báo đáp lão đại. Nhưng đợi sau này lớn lên bọn ta sẽ làm một số việc cho người. Đại Niên tròn xoe hai mắt, nói với giọng rất chân thật:

- Chỉ cần có thể để cho lão đại vui vẻ, bất cứ việc gì bọn ta cũng đều làm. Cho dù là phải chết!

Chợt Đại Niên buông tiếng thở dài:

- Chỉ đáng tiếc bọn ta còn quá nhỏ, chỉ có thể làm giúp lão đại một số việc vặt vãnh như đưa thừa ăn, chạy đi chạy lại lấy tin tức mà thôi. Nếu như gần đây có người lạ mặt xuất hiện, thì người biết đầu tiên chính là lão đại của bọn ta. Nếu như nơi đây có xảy ra chuyện gì, thì người đầu tiên biết cũng chính là lão đại của bọn ta.

Trong lòng Tiểu Phương chợt buông một tiếng thở dài.

Đột nhiên chàng phát hiện ra Đại Niên không những có đầu óc, có thủ đoạn hơn nữa còn có dã tâm.

Lại thêm mấy tháng nữa trôi qua.

Cái lạnh của mùa đông đã qua đi, nhường chỗ cho sự ấm áp đến.

Khí trời lúc này chính là thích hợp để ngủ.

Thế nhưng Tiểu Phương không hề ngủ được. sáng dậy chàng không những cảm thấy miệng khô, mà còn cảm thấy mỏi mệt.

Sau khi rửa mặt xong, Đại Niên đã mang điểm tâm đến.

Vừa nhìn thấy Đại Niên, chàng liền lên tiếng hỏi:

- Lão đại của bọn người đâu?

Gần như đã có gần hai tháng Tề Tiểu Yến chưa đến gặp chàng.

Đại Niên đáp:

- Ta cũng không biết lão đại đang ở đâu? Lão đại không có đến tìm bọn ta. Lâu nay bọn ta đều không thấy người ở đâu?

- Người không có nói dối chứ?

Đại Niên trừng to hai mắt lên nói:

- Ta chưa từng nói dối bao giờ. Người là người lớn còn ta là trẻ nít. Trẻ nít làm thế nào có thể gạt được người lớn chứ.

Tiểu Phương tuy có chút ngờ vực, nhưng chàng lại không thể nào không tin.

- Cũng có lúc người sẽ gặp lại lão đại của các người. Nếu như người có gặp, hãy kêu lão đại của bọn người đến đây gặp.

- Đến để làm gì?

- Ta có chuyện quan trọng cần bàn với lão đại của các người.

- Người có thể nói cho ta biết được không?

Tiểu Phương cũng trừng mắt nói:

- Không được! Chuyện của người lớn, trẻ con tốt nhất đừng nên hỏi.

Đại Niên không hỏi thêm lời nào nữa mà ngoan ngoãn bỏ đi, giống như một đứa trẻ vừa biết nghe lời lại vừa thật thà.

Nhưng Đại Niên biết rõ mình chẳng ngoan ngoãn chút nào cả, cũng như chẳng thật thà, bởi vì nó đã nói dối.

Đại Niên biết nói dối là không tốt, nhưng không cảm thấy có phạm tội, bởi vì nó nói dối chính là vì lão đại của bọn chúng.

Lão đại của bọn chúng đang đợi ở trong khu rừng phía trước mặt.

Tề Tiểu Yến đang ngồi xếp bằng dưới một gốc cây lớn. Khi Đại Niên đến, Tiểu Yến đang đùa với một con trùng vừa mới đào được dưới đất.

Tiểu Yến không hề thích trùng. Không những không hề thích mà còn rất ghét bọn chúng. Bất luận là trùng lớn hay trùng nhỏ, Tiểu Yến đều ghét cả. Thế nhưng nàng lại thường hay chơi đùa với trùng.

Bởi vì nàng cho rằng đây là một cách tốt nhất để tự luyện tập mình, có thể làm một số việc mà ngay cả bản thân không bao giờ ưa thích.

Thiếu nữ cũng không hề thích Đại Niên.

Nàng cho rằng thằng bé này giống như một trái xanh, vẫn còn chưa chín đã bị hái xuống, vừa nhìn không đẹp mắt, cũng vừa ăn không ngon.

Nhưng Tiểu Yến tin chắc Đại Niên tuyệt đối không biết được điều này. Bởi vì mỗi lần gặp hắn, Tiểu Yến thường hay tươi cười. Tiểu Yến làm như vậy chính vì hắn là một thằng bé hữu dụng nhất trong số những tiểu huynh đệ của nàng. Đại Niên vừa nhìn thấy Tiểu Yến, giống như chuột nhìn thấy mèo. Hắn ta đứng nghiêm túc trước mặt nàng báo cáo:

- Tiểu đệ đã đưa điểm tâm đến, hơn nữa còn trao trước mặt hắn ta.
- Lúc mà người đến, Tiểu Phương đang làm gì?
- Hắn ta đang tắm bằng nước lạnh.
- Chiều ngày hôm qua, tối ngày hôm kia, lúc người đến có phải Tiểu Phương cũng đang dùng nước lạnh tắm hay không?

31. Thử Kiếm

- Phải!

Đại Niên nói:

- Con người này gần đây dường như đột nhiên rất thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm mấy lần nước sạch.

Tiểu Yến đột nhiên cười cười rất là thần bí:

- Nam nhân thích tắm nước lạnh không nhất định là vì thích sạch sẽ.

Đại Niên trừng mắt hỏi:

- Không vì thích sạch thì vì cái gì?
- Người vẫn còn là một đứa trẻ, người sẽ không hiểu.

Tiểu Yến nói:

- Chuyện người lớn, người tốt nhất đừng nên hỏi.

Tiểu Yến bóp chết con trùng nhỏ trong tay, đứng dậy, vươn vai, rồi chột hỏi Đại Niên:

- Người xem hắn gần đây có gì khác trước không?
- Dường như có một chút!

Đại Niên lại nháy nháy mắt:

- Gần đây tính khí của hắn trở nên đặc biệt nóng nảy, tinh thần dường như kém sút hơn trước đây, đôi mắt luôn đỏ, giống như xưa nay buổi tối không ngủ vậy.
- Hôm nay hắn có hỏi ta không?
- Một tháng nay, lúc gặp mặt được ta, thì câu nói đầu tiên là hỏi ta có thấy mặt người không?

Đại Niên nói tiếp:

- Hôm nay hắn vẫn nói nhất định muốn người đi gặp hắn, vì hắn có một chuyện rất là quan trọng muốn gặp người.

Đại Niên đột nhiên cười cười:

- Nhìn cái tướng của hắn, làm như là không gặp được người thì sẽ chết ngay tức khắc vậy.

Tiểu Yến cũng cười, vừa thần bí vừa vui vẻ. Đại Niên nhin không được liền hỏi:

- Người có biết hắn có chuyện gì mà kiếm người không?

- Ta biết!

Tiểu Yến mỉm cười:

- Ta đương nhiên biết!

- Nếu người không đi, có phải hắn thật sự sẽ chết hay không?

- Cho dù không chết thì cũng sẽ rất buồn.

Tiểu Yến cười càng vui hơn:

- Ta nghĩ những ngày gần đây hắn rất là buồn, mỗi ngày mỗi buồn hơn, buồn vô cùng.

Nàng rõ ràng cười rất là vui vẻ, nhưng không biết tại sao, lúc nàng cười vui vẻ nhất, khuôn mặt lại đỏ lên.

Một nữ nhân thường chỉ lúc tâm động thì mới đỏ mặt như vậy.

Đại Niên lại hỏi:

- Người có muốn đi gặp hắn không?

- Ta muốn đi.

- Bao giờ đi?

- Hôm nay sẽ đi.

Vẻ mặt ửng đỏ của Tiểu Yến đột nhiên biến mất:

- Đi ngay bây giờ!

Nàng đột nhiên lướt lên trên ngọn cây, từ một cành cây đâm ngang ngắt xuống một thanh kiếm. Lúc nàng nhảy xuống, vẻ mặt đã trở nên trắng xanh.

Đại Niên kinh ngạc nhìn Tiểu Yến, vì chưa bao giờ nhìn thấy sắc diện một con người lại biến đổi nhanh như vậy.

Đại Niên vốn không phải là kẻ nhát gan, nhưng lúc này lại bất giác nhảy bật lùi ra phía sau mấy bước, giống như là sợ lão đại của nó sẽ rút kiếm ra đâm vào họng vào ngực của nó vậy.

Nó sợ không phải là không có nguyên nhân.

Chỉ có người muốn sát nhân, mới có sắc diện như vậy.

Nhưng nó không đào tẩu, chỉ vì nó biết người mà lão đại muốn giết không phải là nó, nhưng nó cũng không ngờ lão đại sẽ giết Tiểu Phương. Đại Niên xưa nay cho rằng họ là bằng hữu, bằng hữu rất thân.

Tay Tiểu Yến xiết chặt cán kiếm, lạnh lùng nhìn Đại Niên, đột nhiên hỏi:

- Chân của người sao run vậy?

- Ta sợ.

Đại Niên nói.

- Người sợ gì?

Tiểu Yến lại hỏi:

- Sợ ta?

Đại Niên gật đầu.

Nó không thể phủ nhận, cũng không dám phủ nhận.

Tiểu Yến đột nhiên cười cười, thoáng vẻ sát khí:

- Người sợ ta từ lúc nào thế?

- Mới đây!

- Tại sao?

- Tại vì... Đại Niên lắp bắp:

- Vì vừa rồi người xem ra giống như có tướng dạng muốn sát nhân.

Tiểu Yến cười cười nói:

- Còn bây giờ lẽ nào ta không giống kẻ muốn đi sát nhân hay sao?

Đại Niên không dám mở miệng.

Tiểu Yến nhìn trừng nó hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Người đi đi, tốt nhất hãy đi cho mau, đi càng xa càng tốt.

Nàng còn chưa dứt lời, thì Đại Niên đã vụt chạy.

Đại Niên chạy không nhanh, vì hai chân của nó mềm nhũn, y phục của nó ướt đầm.

Vì nó chợt có một cảm giác vừa kỳ quái vừa đáng sợ.

Nó đột nhiên phát hiện lão đại của nó trong tích tắc vừa rồi, rất có thể sẽ rút kiếm giết nó.

Chỉ đến lúc Đại Niên đã bỏ chạy rất xa, Tiểu Yến mới chậm rãi buông lỏng tay cầm kiếm.

Lòng bàn tay của nàng cũng ướt đầm.

Vì bản thân nàng cũng biết, trong tích tắc vừa rồi, vô luận ai đứng ở trước mặt nàng, đều có thể bị nàng đâm chết.

Cái mà nàng luyện vốn là kiếm pháp sát nhân.

Những ngày gần đây, nàng thường có xung động muốn giết người, nhất là trong giây phút vừa rồi, sát cơ và sát khí trong lòng nàng đã thấu vào lưỡi kiếm. Tiểu Yến biết kiếm pháp của nàng đã luyện thành, kiếm pháp của Tiểu Phương rõ ràng cũng đã luyện thành.

Tại vì cảm xúc của họ cũng nóng nảy như vậy, cũng xung động như vậy.

Giữa trưa.

Tiểu Yến chưa đi kiếm Tiểu Phương.

Kiếm vẫn trong bao, nàng đã lên đỉnh núi.

Đây là một tòa núi hoang vu xưa nay chưa có ai leo lên, vốn không có đường lên đỉnh.

Phía sau một cánh rừng nguyên thủy dày đặc, trong một dốc núi u tĩnh, có một hồ suối nước trong xanh, chính là nơi phát nguyên của dòng suối phía sau nhà của Tiểu Phương.

Tiểu Yến thường đến đây, chỉ có nơi này mới hoàn toàn thuộc về nàng. Chỉ có ở đây, nàng mới có thể tự do tự tại hành động suy nghĩ, tùy tiện muốn làm cái gì thì làm cái đó, đều không có người đến quấy rầy.

Tiểu Phương tin chắc là ngoại trừ nàng ra xưa nay chưa có ai đến nơi này cả.

Đã là tiết thu, nước suối được ánh sáng mặt trời chiếu xạ không lạnh lắm. Nàng liền duỗi một chân ra, toàn thân dần dần nhẹ rung vì lạnh, lạnh từ bàn chân cho đến thấu con tim, giống như bị một tình nhân bạc tình dùng tay bóp lấy.

Tiểu Yến thích cảm giác này.

Trong cánh rừng có một phía nham thạch, bên dưới có giấu một cái túi, cái túi này do Tiểu Yến giấu, đã rất lâu, nay mới lấy ra.

Trong cái túi là y phục của Tiểu Yến, từ nội y cho đến y phục bên ngoài đều hoàn bị không thiếu, mỗi món đều còn mới tinh, đều dùng tơ nguyên chất may thành mềm mỏng êm nhẹ như da thiếu nữ.

Giống như da của chính bản thân nàng.

Tiểu Yến lấy từng món từng món từ trong túi ra, rồi trải trên một phiến đá ở bên cạnh hồ đã dùng nước hồ rửa sạch, rồi dùng kiếm đề lên.

Sau đó Tiểu Yến cởi bỏ y phục trên người mình ra, cởi bỏ chiếc khăn buộc chặt ở trước ngực ra, lỏa thể nhảy xuống dòng nước vừa ấm áp vừa mát lạnh, giống như đột nhiên được một tình nhân vừa đa tình vừa vô tình ôm chặt vào lòng.

Chân, ngực của nàng lập tức căng cứng.

Nàng thích cái cảm giác này.

Tiểu Yến nhắm mắt lại, xoa vuốt nhẹ bản thân mình, chỉ có bản thân nàng mới biết mình đã là một nữ nhân trưởng thành đầy đủ.

Nước suối từ đây chảy xuống, chảy đến phía sau ngôi nhà gỗ của Tiểu Phương.

Tiểu Yến chợt tưởng tượng Tiểu Phương lúc này rất có thể cũng đang dùng nước suối này để tắm rửa bản thân.

Trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác không cách gì hình dung được từ trong đáy tim kích thích đến gót chân của nàng.

Sau trưa.

Tiểu Phương mình ướt đầm nhảy ra khỏi dòng nước suối ở phía sau ngôi nhà gỗ của mình, để cho ngọn gió thu mát lạnh thổi khô thân thể.

Lúc còn thiếu niên chàng thường dùng cách này để ức chế cảm xúc của bản thân, thường là rất hữu hiệu.

Nhưng bây giờ đến lúc toàn thân chàng đã khô lạnh, mà trái tim vẫn nóng như lửa.

Đây có phải là chàng đã luyện thành kiếm pháp của Độc Cô Si, vì vậy trở nên giống như Độc Cô Si, cách mỗi khoảng thời gian, nếu không giết người thì tính khí không cách gì phát tiết.

Chàng chưa bao giờ nghĩ kỹ qua điều này.

Chàng không dám nghĩ đến.

Chỉ mặc quần, chàng liền nhắc thanh kiếm của mình lao vào cánh rừng phong luyện kiếm.

Cánh rừng phong này cũng giống như cánh rừng phong ở trước núi, lá đều đã đỏ, đỏ như lửa.

Đỏ như máu.

Tiểu Phương rút kiếm, Quỷ Nhân ở trên kiếm cơ hồ đang nhìn trừng trừng chàng cơ hồ như đã nhìn thấy tim chàng, nhìn thấy tà niệm ẩn giấu đã rất lâu trong đáy tim chàng nhưng xưa nay bị ức chế.

Đây vốn chính là tội ác nguyên thủy nhất của nhân loại, có thể khống chế nó, nhưng không cách gì tiêu diệt được nó.

Tiểu Phương một kiếm đâm ra, đâm tới một cái cây.

Không một chiếc lá nào ở trong đám lá đã sắp tàn lụi ở trên cây rồi xuống cho dù lưỡi kiếm của chàng đã đâm ngập vào trong cây.

Nếu cây mà có tim, thì rõ ràng là đã bị kiếm này đâm xuyên.

Nếu chàng đâm người, thì kiếm này rõ ràng là một kiếm chí mạng!

Tay của chàng vẫn nắm chặt cán kiếm, gân xanh trên lưng bàn tay từng sợi nổi u lên, giống như những con độc xà.

Trong tim chàng có phải cũng đang có một con độc xà.

Kiếm của chàng vẫn còn chưa rút ra, thì nghe thấy có người đang vỗ tay kêu chàng, chàng quay đầu lại, nhìn thấy Tề Tiểu Yến.

Tiểu Yến đang dựa vào một cái cây ở phía sau lưng, ánh nắng từ trên ngọn cây chiếu rọi xuống khuôn mặt của nàng.

- Cung hỉ!

- Kiếm pháp của ngươi đã luyện thành rồi.

Tiểu Phương chậm rãi quay người lại, nhìn Tiểu Yến.

Mặt nàng rất tươi sáng, thanh thản, y phục Tiểu Yến mặc trên người giống như lớp da dán sát vào bộ ngực căng cứng và eo hông mềm mại của nàng.

Chàng không muốn nhìn Tiểu Yến như vậy, nhưng chàng đã nhìn thấy những nơi mà chàng vốn không nên nhìn.

Đột mắt của chàng đột nhiên lộ ra vẻ khác lạ, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, rất lâu sau chàng mới hỏi:

- Còn ngươi?

- Kiếm pháp của ngươi cũng luyện thành rồi chứ?

Tiểu Yến không tránh né ánh mắt của chàng, cũng không tránh né câu hỏi:

- Phải!

Nàng nói:

- Kiếm pháp của ta cũng xem như đã luyện thành rồi, vì ngươi đã không có gì có thể dạy cho ta được nữa.

Câu trả lời của Tiểu Yến trực tiếp dứt khoát, rất thẳng thắn.

Tiểu Phương cố gắng không để cho bản thân lại nhìn những chỗ mà một nữ nhân vốn không nên để cho nam nhân nhìn thấy.

- Ta hiểu rõ ý của ngươi.

Chàng nói.

- Ngươi hiểu rõ?

Tiểu Yến hỏi chàng:

- Ngươi nói ý của ta là gì?

- Bây giờ ta đã không còn gì có thể dạy cho ngươi được nữa, ngươi cũng không còn gì có thể dạy cho ta, vì vậy mối quan hệ của bọn ta đã kết thúc.

Tiểu Phương cố gắng không chế bản thân mình:

- Ta kiếm ngươi đến, là để muốn nói với ngươi, ta đã chuẩn bị để đi rồi.

- Ngươi không thể đi!

Tiểu Yến nói:

- Ít nhất bây giờ vẫn không thể đi.

- Tại sao?

- Vì bọn ta còn phải đi tìm Độc Cô Si.

Không có Độc Cô Si, thì vốn đã không có quan hệ này. Bây giờ mối quan hệ của bọn họ tuy đã kết thúc nhưng giữa bọn họ và Độc Cô Si vẫn còn có món nợ phải thanh toán.

- Vì vậy giữa hai ta phải có một người đi tìm Độc Cô Si.

Tiểu Yến nhìn chằm Tiểu Phương:

- Cũng chỉ có thể một người đi.

- Tại sao?

- Vì ta là ta, ngươi là ngươi, nguyên nhân nhưng mà bọn ta muốn kiếm Độc Cô Si vốn không giống nhau.

Ánh nắng trên mặt Tiểu Yến đã chiếu rọi đến một chỗ khác, sắc diện nàng trắng xanh, giọng nói lạnh lùng.

- Giữa bọn ta vốn không có một chút quan hệ gì, chuyện của ta đương nhiên phải do ta giải quyết, ngươi không thể thay thế ta, ta cũng không thể thay thế ngươi.

- Vậy ngươi đi hay là ta đi?

- Ai sống, người đó sẽ đi.

- Bây giờ hai ta vẫn còn sống.

- Tiếc là giữa bọn ta nhất định có một người sống không lâu nữa, ta đã nhìn thấy trong khoảnh khắc nữa sẽ có một người chết ở đây.

- Ai sẽ chết?

- Ai bại, người đó sẽ phải chết!

Tiểu Yến nhìn chằm vào bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương:

- Ngươi có kiếm, ta cũng có kiếm, ngươi đã luyện thành kiếm pháp của ta, ta cũng đã luyện thành kiếm pháp của ngươi.

- Bây giờ có phải đã đến lúc bọn ta thử với nhau xem ai cường ai nhược phải không?

- Phải!

- Ai bại thì người đó chết?

- Phải!

Tiểu Yến nói:

- Kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, như thế đã là rất công bình phải không?

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng dứt khoát như vậy:

- Phải, như thế là rất công bình.

Kiểm quang lóe lên, hai thanh kiếm đã rút ra.

Kiểm pháp mà bọn họ luyện tuy giống nhau, nhưng giới tính bọn họ khác nhau, thể chất khác nhau, trí tuệ và cách nghĩ cũng khác nhau.

Chiêu thức bọn họ sử dụng tuy giống nhau, nhưng trong tích tắc xuất thủ cũng có biến hóa bất đồng.

Thắng bại sinh tử của bọn họ là quyết định ở trong tích tắc ấy.

Tiểu Yến đột nhiên hỏi Tiểu Phương:

- Ngươi có hậu sự gì muốn dặn dò ta không?

- Còn người?

Tiểu Phương hỏi ngược lại.

- Ta không có!

Tiểu Yến lại cười cười nói:

- Vì ta sẽ không chết.

- Người có nắm chắc không?

- Đương nhiên.

Tiểu Yến mỉm cười:

- Nếu không thì ta đến làm gì?

Tiểu Phương muốn cười nhưng cười không nổi, vì bản thân chàng thật sự không nắm chắc được một chút gì.

Đối thủ của chàng tràn đầy sự tự tin vào bản thân mình.

Trong trận quyết chiến sinh tử này, sự tự tin rõ ràng cũng là một nhân tố lớn quyết định thắng bại.

Tiểu Yến lại hỏi:

- Người có biết tại sao người nhất định phải thua không?

- Không!

- Vì người là nam nhân.

Câu trả lời của Tiểu Yến rất kỳ quái.

Tiểu Phương không hiểu, vì vậy nhin không được hỏi:

- Vì ta là nam nhân nên mới nhất định thất bại ư?

- Phải.

Tiểu Yến nói:

- Chính là như vậy.

- Tại sao?

- Vì người đã luyện qua kiếm pháp của Độc Cô Si.

Tiểu Yến tiếp:

- Ta đã nói, kiếm pháp của Độc Cô Si rất tuyệt, cũng rất tà, cách mỗi khoảng thời gian, nhất định phải mang tinh khí phát tiết ra, thâm tâm mới có thể giữ được bình ổn.

Nàng cố ý thở dài nói:

- Nhưng tinh khí của người không có chỗ để phát tiết ra, vì vậy gần đây người đã dần dần thay đổi, trở nên nóng nảy bất an, cho dù một ngày có tắm mấy lần nước lạnh cũng vô dụng thôi.

Tiểu Yến lại cười cười:

- Một người nếu ngay xúc cảm của bản thân mình mà cũng không giữ được bình yên, thì kẻ đó có thể xem là một đối thủ đáng sợ hay không chứ?

Tiểu Yến cười tiếp:

- Thế thì người làm sao mà không bại được?

Bàn tay nắm kiếm của Tiểu Phương lại nổi u lên gân xanh, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

Bản thân chàng cũng đã phát giác ra điều này.

Tuy chàng hiểu rõ Tiểu Yến nói như vậy là vì muốn tiêu hủy lòng tin của chàng, nhưng chàng không cách gì phản bác được.

Nếu niềm tin của một con người đã bị tiêu hủy thì làm sao có thể đánh bại đối thủ trong trận quyết chiến sinh tử?

Tiểu Yến nhìn chằm chằm chàng:

- Vì vậy ta mới hỏi ngươi, ngươi còn có hậu sự gì muốn dặn dò? Còn có lời gì muốn nói nữa hay không?

- Chỉ có một câu!

Tiểu Phương trầm tư, hồi hận nói:

- Cho dù ngươi có thể đánh bại ta, nhưng cũng tất sẽ chết ở dưới kiếm của Độc Cô Si.

- Tại sao?

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng kỳ quái như cách nói ban nãy của Tiểu Yến:

- Vì ngươi là nữ nhân!

Chàng nói tiếp:

- Vì ngươi là nữ nhân nên ngươi mãi mãi không có cơ hội đánh bại Độc Cô Si.

Tiểu Yến cũng không hiểu, vì vậy nàng nhin không được hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Phương nói:

- Vì kiếm pháp của Độc Cô Si xác thực rất tuyệt, cũng rất tà, sau khi trải qua năm tháng, ta cảm thấy có một luồng tình khí ức chế tích tụ lại.

Chàng nhìn trừng đối thủ của chàng:

- Nhưng ngươi không có!

Tiểu Phương nói:

- Vì ngươi là nữ nhân, vốn không cách gì có được tinh túy trong kiếm pháp của Độc Cô Si.

Bàn tay của Tiểu Yến tròn nhuận mềm mại xinh đẹp, nhưng bây giờ bàn tay cầm kiếm của nàng cũng đã có gân xanh nổi hẳn lên, nụ cười trên mặt nàng cũng biến mất.

- Bất kể như thế nào ta cũng phải thử xem!

Mũi kiếm trong tay Tiểu Yến từ từ nhấc lên:

- Vì vậy bây giờ ta muốn dùng ngươi trước tiên để thử qua kiếm của ta!

Lúc này sắc trời đã dần tối, trong cánh rừng tối chợt có một đạo kiếm quang bay lên.

Kiếm quang xé không gian vang động, lá cây rơi lả tả, kiếm khí dòn bực.

Trận quyết chiến giữa những cao thủ, thường là có sức thu hút người khác. Trong quá trình quyết chiến, sự biến đổi kinh tâm động phách, chiêu thức bất ngờ, thường khiến người khác phải hồn siêu phách lạc, như say như si.

Chứng kiến một trận quyết chiến như vậy không phải là một chuyện dễ dàng! Rất ít người có được cơ hội như vậy. Sự biến hóa giữa các chiêu thức, chỗ tinh diệu trong sự biến hóa, không thể dùng bất cứ ngôn ngữ văn tự nào để có thể hình dung ra được trừ phi có thể thân lâm kỳ cảnh, bản thân thể hội, nếu không khó mà lĩnh hội sự biến hóa và kích thích trong đó.

Tình cảm của Tiểu Phương không ổn định, xuất thủ đương nhiên sẽ rất khó giữ được sự Ổn định. Không những sự biến hóa giữa các chiêu thức khó mà nắm chắc phù hợp đúng chỗ, mà vận khí hoàn khí cũng rất khó mà khống chế tự nhiên thoải mái.

Nhưng trận chiến này chàng đã thắng.

Vì chàng có kinh nghiệm nhiều hơn đối phương, sự nhẫn nại cũng hơn đối phương.

Nếu trận chiến này có thể quyết định thắng bại trong vòng mấy mươi chiêu, thì kẻ thắng rõ ràng là Tề Tiểu Yến.

Nhưng vì khoảng cách mạnh yếu giữa bọn họ không lớn, không ai có thể trong mấy mươi chiêu đánh bại đối phương.

Vì vậy trận chiến đã kéo dài sau một trăm năm mươi chiêu, thì Tiểu Phương biết bản thân mình đã thắng.

Sau một trăm năm mươi chiêu, Tiểu Yến biết rằng nàng sẽ thua.

Khí lực của Tiểu Yến đã dần dần không còn liên tục nữa, sự biến hóa vận dụng chiêu thức đã dần dần lực bất tòng tâm.

Điều trong yếu hơn là trong lòng nàng đã có bóng tối.

“Cho dù ngươi có đánh bại ta, thì nhất định cũng sẽ chết dưới kiếm của Độc Cô Si”.

Tiểu Yến không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Kẻ mà nàng thật sự muốn đánh bại, không phải là Tiểu Phương mà là Độc Cô Si, vì vậy đối với chuyện thắng bại của trận chiến này nàng không mong mỏi gì lớn.

Điều càng trọng yếu hơn, dưới bóng tối của áp lực này, nàng thậm chí đã quên bại tức là chết!

Vì vậy nàng đã bại.

“Chát” một tiếng, song kiếm tương kích.

Kiếm hoa như lửa phi kích tứ tán, kiếm trong tay Tiểu Yến đã vượt khỏi tay bay đi, cùng lúc kiếm của Tiểu Phương đã tới kề. Cho đến lúc kiếm khí và hơi lạnh của lưỡi kiếm thấm vào chân lông của Tiểu Yến thì nàng mới nghĩ tới ước định giữa hai người.

Ai bại, người đó chết!

Chính trong tích tắc này, sự tử vong giống như bàn tay quỷ chộp lấy nàng, vặn cổ, siết chặt lấy cơ thịt nàng, chắm lấy nhục thể và linh hồn nàng.

Tiểu Yến vẫn còn trẻ.

Nàng xưa nay không sợ chết.

Cho đến thời điểm này, nàng mới thật sự cảm thấy tử vong là một chuyện đáng sợ như thế nào.

Nỗi sợ của con người đối với cái chết, vốn là một nỗi sợ lớn nhất thâm thiết nhất trong tất cả nỗi sợ của con người.

Vì “chết” chính là sự chung kế cho tất cả mọi chuyện.

Nỗi sợ hãi tâm lý này đã khiến cho toàn bộ các tổ chức sinh lý trong con người của Tề Tiểu Yến xảy ra một sự thay đổi kỳ lạ.

Lưỡi của nàng, miệng của nàng, họng của nàng đột nhiên trở nên hoàn toàn khô ráo.

Các cơ thịt nàng chợt trở nên tê cứng.

Con ngươi của Tiểu Yến đang co rút, lỗ chân lông đang co rút, tất cả các cơ quan khống chế sự tiết ra đều hoàn toàn mất đi sự khống chế.

Nhịp tim và hơi thở của Tiểu Yến cơ hồ đã nhanh hơn gấp bội.

Điều kỳ quái là, lúc xảy ra sự biến đổi này, nàng chợt cảm thấy có một xung động khó tả.

Tình dục của Tiểu Yến đột nhiên vì sự co rút ma sát của cơ thịt mà bùng cháy lên như ngọn lửa.

Y phục mà Tiểu Yến mặc trên người chẳng qua chỉ như một lớp da mềm mỏng nên sự co rút chấn động của da thịt đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Nàng rất muốn hỏi Tiểu Phương:

“Tại sao ngươi vẫn còn chưa giết ta?” Nhưng nàng không hỏi, vì nàng đã không thể khống chế được cơ thịt cổ và lưỡi của mình.

Nàng không hỏi, vì nàng cũng đã chợt nhìn thấy sự thay đổi kỳ quái đáng sợ trong sinh lý của Tiểu Phương.

Sự thay đổi này khiến cho nhịp tim của nàng nhanh hơn.

Tiểu Yến nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Lúc nàng nhắm mắt lại, hơi thở đã trở nên như rên rỉ, vẻ mặt xanh tái đỏ như hoa đào.

Lúc này Tiểu Yến đã biết Tiểu Phương rõ không giết nàng, cũng đã biết Tiểu Phương muốn làm điều gì.

Nàng đã cảm giác thấy hơi thở nóng hổi và áp lực thân thể của Tiểu Phương.

Nàng không cách gì cự tuyệt, mà cũng không muốn cự tuyệt.

Tiểu Yến đột nhiên thả lỏng người, thả lỏng tứ chi của mình, thả lỏng tất cả.

Vì nàng biết chỉ như vậy mới có thể đạt được sự giải thoát, một sự giải thoát cơ hồ hoàn toàn giống như “tử vong” vậy.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng tám, là ngày sinh của Tề Tiểu Yến.

Tiểu Yến sinh vào tiết Trung thu, nhưng cho đến sau khi nàng đã hoàn toàn giải thoát rồi mở mắt ra, thì mới nghĩ đến hôm nay là ngày sinh của nàng, mới nghĩ đến hôm nay là Trung thu.

Vì nàng vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy một vầng trăng sáng, một vầng trăng tròn hơn sáng hơn bất cứ một vầng trăng nào mà y thị đã nhìn thấy qua trong những đêm tối trước kia.

Sau đó, nàng mới nhìn thấy Tiểu Phương.

Tiểu Phương ở dưới trăng.

Ánh trăng trong sáng mềm mại dịu dàng êm ái, con người của Tiểu Phương cũng như vậy.

Chàng đã hoàn toàn hồi phục sự bình tĩnh, hoàn toàn thả lỏng bản thân, con người chàng hầu như đã dung hòa nhất thể với trăng sáng đại địa.

Trăng sáng đại địa là vĩnh hằng bất biến, con người của chàng cũng gần như tiếp cận sự vĩnh hằng, tiếp cận cảnh giới hình hòa an định, vĩnh hằng bất biến đó.

Tiểu Yến rất muốn nói với chàng:

- Kiểm pháp của ngươi bây giờ đã thật sự luyện thành.

Nhưng nàng không nói, vì nàng chợt cảm thấy trong mắt như có những giọt lệ cơ hồ đã nhịn không được mà trào ra khóe mắt.

Vì tuy nàng bại, tuy đã biết bản thân mình mãi mãi sẽ không cách gì đánh bại được Độc Cô Si, mãi mãi không cách gì đạt được đỉnh cao của kiếm thuật.

Nhưng nàng đã giúp cho một nam nhân đột phá khốn cảnh, đạt được cảnh giới này.

Từ nàng đã có được sinh mạng của nam nhân này, sinh mạng của họ đã dung hợp nhất thể.

Thắng lợi của chàng, cũng như là thắng lợi của nàng.

Sắc trời dần sáng, ánh trăng nhạt dần.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Tiểu Yến mới nói nhỏ với Tiểu Phương:

- Người đã có thể tìm Độc Cô Si rồi.

Tiểu Phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tiểu Yến không biết Tiểu Phương có nghe thấy lời nói của mình hay không, nhưng nàng đã nghe thấy tiếng gà gáy.

Cũng giống như lần trước, nghe thấy tiếng gà gáy. Tiểu Yến đột nhiên bật dậy, giống như u linh quỷ nữ chợt đào tẩu, biến mất trong màn sương sáng mờ màng mờ tối.

Nhưng lần này Tiểu Phương không để cho Tiểu Yến đào tẩu.

Tiểu Phương đuổi theo.

Lúc tiếng gà gáy vang lên, chính là lúc Độc Cô Si tỉnh dậy.

Ngủ là chuyện không ai có thể thiếu được. Độc Cô Si cũng là người, nhưng cho dù trong giấc ngủ cũng giữ được sự thanh tỉnh mọi lúc.

Độc Cô Si ngủ giường đá, nhỏ chắt lạnh lẽo cứng ngắt, rất giản đơn.

Độc Cô Si tuyệt đối không để cho bản thân mình có khoảnh khắc an đặt.

Đây chính là cuộc sống của một kiếm khách, sống cực khổ hơn bất cứ một khổ hạnh tăng nào, Độc Cô Si đã quen lâu như vậy rồi.

Độc Cô Si luôn luôn cho rằng vô luận muốn có được một sự vinh quang nào đó, thì đều cần phải trả một cái giá đau đớn, đều cần phải không ngừng hành hạ bản thân.

Xưa nay không có ai biết kiếm pháp của Độc Cô Si đã được luyện thành như thế nào, bản thân Độc Cô Si xưa nay cũng không muốn nhắc đến.

Đó rõ ràng là một sự từng trải chua cay thấm khốc, trong đó không biết chứa đựng bao nhiêu máu, nước mắt, mồ hôi. Gia thế hiển hách, máu, nước mắt, mồ hôi là cái giá mà Độc Cô Si cần phải trả.

Bây giờ thì kiếm pháp của Độc Cô Si xem như đã luyện thành.

Một kiếm tung hoành, chuyển biến Nam Bắc, xưa nay chưa hề có đối thủ.

Cho đến lúc Độc Cô Si gặp Bốc Ứng.

Bốc Ứng người ở đâu?

Độc Cô Si lỏa thể ngồi dậy trên giường, giống như một cái thi thể cứng ngắt sống dậy trong quan tài.

Khuôn mặt xanh tái xưa nay không chút biểu cảm, những ngày này, trừ những lúc trong tay có kiếm, con người của Độc Cô Si thật sự như đã trở thành một thi thể cứng ngắt.

Đây chính là kết quả cấm dục bao năm, tuyệt đối không ai có thể hiểu rõ hơn Độc Cô Si chuyện này thống khổ như thế nào, cũng không ai hiểu rõ hơn Độc Cô Si là một con người phải cần biết bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế được tình dục của bản thân mình.

Bên ngoài cửa sổ vẫn còn là màn đêm, đại đa số người vẫn còn đang ngủ say.

Nhưng Độc Cô Si biết, lúc đi ra khỏi căn phòng này, “Tiểu Trùng” nhất định đã đang đợi để phục vụ.

Mỗi buổi sáng, Độc Cô Si đều muốn “Tiểu Trùng” lau rửa sạch sẽ toàn thân cho y, mặc quần áo cho y.

Độc Cô Si biết hài tử này mong muốn lớn nhất là đâm chết y, nhưng Độc Cô Si tuyệt sẽ không để cho chuyện này xảy ra.

Nhưng Độc Cô Si lại muốn hài tử này thúc giục khích lệ mình, Độc Cô Si luôn cho rằng một con ngựa cho dù chạy nhanh nhất cũng phải có một cây roi mới có thể chạy được nhanh hơn.

Hài tử này chính là cây roi của Độc Cô Si.

Vì vậy Độc Cô Si mới lưu giữ hài tử này, nhưng lại không ngừng dầy vò hấn, làm nhục hấn, làm cho hấn trước mặt y mãi mãi không thể ngóc đầu dậy được.

– O O o – Hoàaaaa Thử Kiếm - Phải!

Đại Niên nói:

- Con người này gần đây dường như đột nhiên rất thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm mấy lần nước sạch.

Tiểu Yến đột nhiên cười cười rất là thần bí:

- Nam nhân thích tắm nước lạnh không nhất định là vì thích sạch sẽ.

Đại Niên trừng mắt hỏi:

- Không vì thích sạch thì vì cái gì?

- Người vẫn còn là một đứa trẻ, người sẽ không hiểu.

Tiểu Yến nói:

- Chuyện người lớn, người tốt nhất đừng nên hỏi.

Tiểu Yến bóp chết con trùng nhỏ trong tay, đứng dậy, vươn vai, rồi chợt hỏi Đại Niên:

- Người xem hấn gần đây có gì khác trước không?

- Dường như có một chút!

Đại Niên lại nháy nháy mắt:

- Gần đây tính khí của hấn trở nên đặc biệt nóng nảy, tinh thần dường như kém sút hơn trước đây, đôi mắt luôn đỏ, giống như xưa nay buổi tối không ngủ vậy.

- Hôm nay hấn có hỏi ta không?

- Một tháng nay, lúc gặp mặt được ta, thì câu nói đầu tiên là hỏi ta có thấy mặt người không?

Đại Niên nói tiếp:

- Hôm nay hấn vẫn nói nhất định muốn người đi gặp hấn, vì hấn có một chuyện rất là quan trọng muốn gặp người.

Đại Niên đột nhiên cười cười:

- Nhìn cái tướng của hấn, làm như là không gặp được người thì sẽ chết ngay tức khắc vậy.

Tiểu Yến cũng cười, vừa thần bí vừa vui vẻ. Đại Niên nhìn không được liền hỏi:

- Người có biết hấn có chuyện gì mà kiếm người không?

- Ta biết!

Tiểu Yến mỉm cười:

- Ta đương nhiên biết!

- Nếu người không đi, có phải hấn thật sự sẽ chết hay không?

- Cho dù không chết thì cũng sẽ rất buồn.

Tiểu Yến cười càng vui hơn:

- Ta nghĩ những ngày gần đây hấn rất là buồn, mỗi ngày mỗi buồn hơn, buồn vô cùng.

Nàng rõ ràng cười rất là vui vẻ, nhưng không biết tại sao, lúc nàng cười vui vẻ nhất, khuôn mặt lại đỏ lên.

Một nữ nhân thường chỉ lúc tâm động thì mới đỏ mặt như vậy.

Đại Niên lại hỏi:

- Người có muốn đi gặp hắn không?

- Ta muốn đi.

- Bao giờ đi?

- Hôm nay sẽ đi.

Vẻ mặt ửng đỏ của Tiểu Yến đột nhiên biến mất:

- Đi ngay bây giờ!

Nàng đột nhiên lướt lên trên ngọn cây, từ một cành cây đâm ngang ngắt xuống một thanh kiếm. Lúc nàng nhảy xuống, vẻ mặt đã trở nên trắng xanh.

Đại Niên kinh ngạc nhìn Tiểu Yến, vì chưa bao giờ nhìn thấy sắc diện một con người lại biến đổi nhanh như vậy.

Đại Niên vốn không phải là kẻ nhát gan, nhưng lúc này lại bất giác nhảy bật lùi ra phía sau mấy bước, giống như sợ lão đại của nó sẽ rút kiếm ra đâm vào họng vào ngực của nó vậy.

Nó sợ không phải là không có nguyên nhân.

Chỉ có người muốn sát nhân, mới có sắc diện như vậy.

Nhưng nó không đào tẩu, chỉ vì nó biết người mà lão đại muốn giết không phải là nó, nhưng nó cũng không ngờ lão đại sẽ giết Tiểu Phương. Đại Niên xưa nay cho rằng họ là bằng hữu, bằng hữu rất thân.

Tay Tiểu Yến xiết chặt cán kiếm, lạnh lùng nhìn Đại Niên, đột nhiên hỏi:

- Chân của ngươi sao run vậy?

- Ta sợ.

Đại Niên nói.

- Ngươi sợ gì?

Tiểu Yến lại hỏi:

- Sợ ta?

Đại Niên gật đầu.

Nó không thể phủ nhận, cũng không dám phủ nhận.

Tiểu Yến đột nhiên cười cười, thoáng vẻ sát khí:

- Ngươi sợ ta từ lúc nào thế?

- Mới đây!

- Tại sao?

- Tại vì... Đại Niên lắp bắp:

- Vì vừa rồi ngươi xem ra giống như có tướng dạng muốn sát nhân.

Tiểu Yến cười cười nói:

- Còn bây giờ lẽ nào ta không giống kẻ muốn đi sát nhân hay sao?

Đại Niên không dám mở miệng.

Tiểu Yến nhìn trừng nó hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Ngươi đi đi, tốt nhất hãy đi cho mau, đi càng xa càng tốt.

Nàng còn chưa dứt lời, thì Đại Niên đã vọt chạy.

Đại Niên chạy không nhanh, vì hai chân của nó mềm nhũn, y phục của nó ướt đầm.

Vì nó chợt có một cảm giác vừa kỳ quái vừa đáng sợ.

Nó đột nhiên phát hiện lão đại của nó trong tích tắc vừa rồi, rất có thể sẽ rút kiếm giết nó.

Chỉ đến lúc Đại Niên đã bỏ chạy rất xa, Tiểu Yến mới chậm rãi buông lỏng tay cầm kiếm.

Lòng bàn tay của nàng cũng ướt đầm.

Vì bản thân nàng cũng biết, trong tích tắc vừa rồi, vô luận ai đứng ở trước mặt nàng, đều có thể bị nàng đâm chết.

Cái mà nàng luyện vốn là kiếm pháp sát nhân.

Những ngày gần đây, nàng thường có xung động muốn giết người, nhất là trong giây phút vừa rồi, sát cơ và sát khí trong lòng nàng đã thấu vào lưỡi kiếm. Tiểu Yến biết kiếm pháp của nàng đã luyện thành, kiếm pháp của Tiểu Phương rõ ràng cũng đã luyện thành.

Tại vì cảm xúc của họ cũng nóng nảy như vậy, cũng xung động như vậy.

Giữa trưa.

Tiểu Yến chưa đi kiếm Tiểu Phương.

Kiếm vẫn trong bao, nàng đã lên đỉnh núi.

Đây là một tòa núi hoang vu xưa nay chưa có ai leo lên, vốn không có đường lên đỉnh.

Phía sau một cánh rừng nguyên thủy dày đặc, trong một dốc núi u tĩnh, có một hồ suối nước trong xanh, chính là nơi phát nguyên của dòng suối phía sau nhà của Tiểu Phương.

Tiểu Yến thường đến đây, chỉ có nơi này mới hoàn toàn thuộc về nàng. Chỉ có ở đây, nàng mới có thể tự do tự tại hành động suy nghĩ, tùy tiện muốn làm cái gì thì làm cái đó, đều không có người đến quấy rầy.

Tiểu Phương tin chắc là ngoại trừ nàng ra xưa nay chưa có ai đến nơi này cả.

Đã là tiết thu, nước suối được ánh sáng mặt trời chiếu xạ không lạnh lắm. Nàng liền duỗi một chân ra, toàn thân dần dần nhẹ rung vì lạnh, lạnh từ bàn chân cho đến thấu con tim, giống như bị một tình nhân bạc tình dùng tay bóp lấy.

Tiểu Yến thích cảm giác này.

Trong cánh rừng có một phía nham thạch, bên dưới có giấu một cái túi, cái túi này do Tiểu Yến giấu, đã rất lâu, nay mới lấy ra.

Trong cái túi là y phục của Tiểu Yến, từ nội y cho đến y phục bên ngoài đều hoàn bị không thiếu, mỗi món đều còn mới tinh, đều dùng tơ nguyên chất may thành mềm mỏng êm nhẹ như da thiếu nữ.

Giống như da của chính bản thân nàng.

Tiểu Yến lấy từng món từng món từ trong túi ra, rồi trải trên một phiến đá ở bên cạnh hồ đã dùng nước hồ rửa sạch, rồi dùng kiếm đề lên.

Sau đó Tiểu Yến cởi bỏ y phục trên người mình ra, cởi bỏ chiếc khăn buộc chặt ở trước ngực ra, lỏa thể nhảy xuống dòng nước vừa ấm áp vừa mát lạnh, giống như đột nhiên được một tình nhân vừa đa tình vừa vô tình ôm chặt vào lòng.

Chân, ngực của nàng lập tức căng cứng.

Nàng thích cái cảm giác này.

Tiểu Yến nhắm mắt lại, xoa vuốt nhẹ bản thân mình, chỉ có bản thân nàng mới biết mình đã là một nữ nhân trưởng thành đầy đủ.

Nước suối từ đây chảy xuống, chảy đến phía sau ngôi nhà gỗ của Tiểu Phương.

Tiểu Yến chợt tưởng tượng Tiểu Phương lúc này rất có thể cũng đang dùng nước suối này để tắm rửa bản thân.

Trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác không cách gì hình dung được từ trong đáy tim kích thích đến gót chân của nàng.

Sau trưa.

Tiểu Phương mình ướm đầm nhảy ra khỏi dòng nước suối ở phía sau ngôi nhà gỗ của mình, để cho ngọn gió thu mát lạnh thổi khô thân thể.

Lúc còn thiếu niên chàng thường dùng cách này để ức chế cảm xúc của bản thân, thường là rất hữu hiệu.

Nhưng bây giờ đến lúc toàn thân chàng đã khô lạnh, mà trái tim vẫn nóng như lửa.

Đây có phải là chàng đã luyện thành kiếm pháp của Độc Cô Si, vì vậy trở nên giống như Độc Cô Si, cách mỗi khoảng thời gian, nếu không giết người thì tính khí không cách gì phát tiết.

Chàng chưa bao giờ nghĩ kỹ qua điều này.

Chàng không dám nghĩ đến.

Chỉ mặc quần, chàng liền nhắc thanh kiếm của mình lao vào cánh rừng phong luyện kiếm.

Cánh rừng phong này cũng giống như cánh rừng phong ở trước núi, lá đều đã đỏ, đỏ như lửa.

Đỏ như máu.

Tiểu Phương rút kiếm, Quỷ Nhãn ở trên kiếm cơ hồ đang nhìn trừng trừng chàng cơ hồ như đã nhìn thấy tim chàng, nhìn thấy tà niệm ẩn giấu đã rất lâu trong đáy tim chàng nhưng xưa nay bị ức chế.

Đây vốn chính là tội ác nguyên thủy nhất của nhân loại, có thể khống chế nó, nhưng không cách gì tiêu diệt được nó.

Tiểu Phương một kiếm đâm ra, đâm tới một cái cây.

Không một chiếc lá nào ở trong đám lá đã sắp tàn lụi ở trên cây rơi xuống cho dù lưỡi kiếm của chàng đã đâm ngập vào trong cây.

Nếu cây mà có tim, thì rõ ràng là đã bị kiếm này đâm xuyên.

Nếu chàng đâm người, thì kiếm này rõ ràng là một kiếm chí mạng!

Tay của chàng vẫn nắm chặt cán kiếm, gân xanh trên lưng bàn tay từng sợi nổi u lên, giống như những con độc xà.

Trong tim chàng có phải cũng đang có một con độc xà.

Kiếm của chàng vẫn còn chưa rút ra, thì nghe thấy có người đang vỗ tay kêu chàng, chàng quay đầu lại, nhìn thấy Tề Tiểu Yến.

Tiểu Yến đang dựa vào một cái cây ở phía sau lưng, ánh nắng từ trên ngọn cây chiếu rọi xuống khuôn mặt của nàng.

- Cung hỉ!

- Kiếm pháp của ngươi đã luyện thành rồi.

Tiểu Phương chậm rãi quay người lại, nhìn Tiểu Yến.

Mặt nàng rất tươi sáng, thanh thần, y phục Tiểu Yến mặc trên người giống như lớp da dán sát vào bộ ngực căng cứng và eo hông mềm mại của nàng.

Chàng không muốn nhìn Tiểu Yến như vậy, nhưng chàng đã nhìn thấy những nơi mà chàng vốn không nên nhìn.

Đột mắt của chàng đột nhiên lộ ra vẻ khác lạ, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, rất lâu sau chàng mới hỏi:

- Còn người?

- Kiếm pháp của người cũng luyện thành rồi chứ?

Tiểu Yến không tránh né ánh mắt của chàng, cũng không tránh né câu hỏi:

- Phải!

Nàng nói:

- Kiếm pháp của ta cũng xem như đã luyện thành rồi, vì người đã không có gì có thể dạy cho ta được nữa.

Câu trả lời của Tiểu Yến trực tiếp dứt khoát, rất thẳng thắn.

Tiểu Phương cố gắng không để cho bản thân lại nhìn những chỗ mà một nữ nhân vốn không nên để cho nam nhân nhìn thấy.

- Ta hiểu rõ ý của người.

Chàng nói.

- Người hiểu rõ?

Tiểu Yến hỏi chàng:

- Người nói ý của ta là gì?

- Bây giờ ta đã không còn gì có thể dạy cho người được nữa, người cũng không còn gì có thể dạy cho ta, vì vậy mối quan hệ của bọn ta đã kết thúc.

Tiểu Phương cố gắng khống chế bản thân mình:

- Ta kiếm người đến, là để muốn nói với người, ta đã chuẩn bị để đi rồi.

- Người không thể đi!

Tiểu Yến nói:

- Ít nhất bây giờ vẫn không thể đi.

- Tại sao?

- Vì bọn ta còn phải đi tìm Độc Cô Si.

Không có Độc Cô Si, thì vốn đã không có quan hệ này. Bây giờ mối quan hệ của bọn họ tuy đã kết thúc nhưng giữa bọn họ và Độc Cô Si vẫn còn có món nợ phải thanh toán.

- Vì vậy giữa hai ta phải có một người đi tìm Độc Cô Si.

Tiểu Yến nhìn chằm Tiểu Phương:

- Cũng chỉ có thể một người đi.

- Tại sao?

- Vì ta là ta, người là người, nguyên nhân nhưng mà bọn ta muốn kiếm Độc Cô Si vốn không giống nhau.

Ánh nắng trên mặt Tiểu Yến đã chiếu rọi đến một chỗ khác, sắc diện nàng trắng xanh, giọng nói lạnh lùng.

- Giữa bọn ta vốn không có một chút quan hệ gì, chuyện của ta đương nhiên phải do ta giải quyết, người không thể thay thế ta, ta cũng không thể thay thế người.

- Vậy người đi hay là ta đi?

- Ai sống, người đó sẽ đi.

- Bây giờ hai ta vẫn còn sống.

- Tiếc là giữa bọn ta nhất định có một người sống không lâu nữa, ta đã nhìn thấy trong khoảnh khắc nữa sẽ có một người chết ở đây.

- Ai sẽ chết?

- Ai bại, người đó sẽ phải chết!

Tiểu Yến nhìn chăm vào bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương:

- Người có kiếm, ta cũng có kiếm, người đã luyện thành kiếm pháp của ta, ta cũng đã luyện thành kiếm pháp của người.

- Bây giờ có phải đã đến lúc bọn ta thử với nhau xem ai cường ai nhược phải không?

- Phải!

- Ai bại thì người đó chết?

- Phải!

Tiểu Yến nói:

- Kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, như thế đã là rất công bình phải không?

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng dứt khoát như vậy:

- Phải, như thế là rất công bình.

Kiểm quang lóe lên, hai thanh kiếm đã rút ra.

Kiểm pháp mà bọn họ luyện tuy giống nhau, nhưng giới tính bọn họ khác nhau, thể chất khác nhau, trí tuệ và cách nghĩ cũng khác nhau.

Chiêu thức bọn họ sử dụng tuy giống nhau, nhưng trong tích tắc xuất thủ cũng có biến hóa bất đồng.

Thắng bại sinh tử của bọn họ là quyết định ở trong tích tắc ấy.

Tiểu Yến đột nhiên hỏi Tiểu Phương:

- Người có hậu sự gì muốn dặn dò ta không?

- Còn người?

Tiểu Phương hỏi ngược lại.

- Ta không có!

Tiểu Yến lại cười cười nói:

- Vì ta sẽ không chết.

- Người có nắm chắc không?

- Đương nhiên.

Tiểu Yến mỉm cười:

- Nếu không thì ta đến làm gì?

Tiểu Phương muốn cười nhưng cười không nổi, vì bản thân chàng thật sự không nắm chắc được một chút gì.

Đối thủ của chàng tràn đầy sự tự tin vào bản thân mình.

Trong trận quyết chiến sinh tử này, sự tự tin rõ ràng cũng là một nhân tố lớn quyết định thắng bại.

Tiểu Yến lại hỏi:

- Người có biết tại sao người nhất định phải thua không?

- Không!

- Vì người là nam nhân.

Câu trả lời của Tiểu Yến rất kỳ quái.

Tiểu Phương không hiểu, vì vậy nhin không được hỏi:

- Vì ta là nam nhân nên mới nhất định thất bại ư?

- Phải.

Tiểu Yến nói:

- Chính là như vậy.

- Tại sao?

- Vì ngươi đã luyện qua kiếm pháp của Độc Cô Si.

Tiểu Yến tiếp:

- Ta đã nói, kiếm pháp của Độc Cô Si rất tuyệt, cũng rất tà, cách mỗi khoảng thời gian, nhất định phải mang tinh khí phát tiết ra, thâm tâm mới có thể giữ được bình ổn.

Nàng cố ý thở dài nói:

- Nhưng tinh khí của ngươi không có chỗ để phát tiết ra, vì vậy gần đây ngươi đã dần dần thay đổi, trở nên nóng nảy bất an, cho dù một ngày có tắm mấy lần nước lạnh cũng vô dụng thôi.

Tiểu Yến lại cười cười:

- Một người nếu ngay xúc cảm của bản thân mình mà cũng không giữ được bình yên, thì kẻ đó có thể xem là một đối thủ đáng sợ hay không chứ?

Tiểu Yến cười tiếp:

- Thế thì ngươi làm sao mà không bại được?

Bàn tay nắm kiếm của Tiểu Phương lại nổi u lên gân xanh, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

Bản thân chàng cũng đã phát giác ra điều này.

Tuy chàng hiểu rõ Tiểu Yến nói như vậy là vì muốn tiêu hủy lòng tin của chàng, nhưng chàng không cách gì phản bác được.

Nếu niềm tin của một con người đã bị tiêu hủy thì làm sao có thể đánh bại đối thủ trong trận quyết chiến sinh tử?

Tiểu Yến nhìn chằm chằm chàng:

- Vì vậy ta mới hỏi ngươi, ngươi còn có hậu sự gì muốn dặn dò? Còn có lời gì muốn nói nữa hay không?

- Chỉ có một câu!

Tiểu Phương trầm tư, hồi hận nói:

- Cho dù ngươi có thể đánh bại ta, nhưng cũng tất sẽ chết ở dưới kiếm của Độc Cô Si.

- Tại sao?

Câu trả lời của Tiểu Phương cũng kỳ quái như cách nói ban nãy của Tiểu Yến:

- Vì ngươi là nữ nhân!

Chàng nói tiếp:

- Vì ngươi là nữ nhân nên ngươi mãi mãi không có cơ hội đánh bại Độc Cô Si.

Tiểu Yến cũng không hiểu, vì vậy nàng nhin không được hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Phương nói:

- Vì kiếm pháp của Độc Cô Si xác thực rất tuyệt, cũng rất tà, sau khi trải qua năm tháng, ta cảm thấy có một luồng tinh khí ứ đọng tích tụ lại.

Chàng nhìn trừng đôi mắt của chàng:

- Nhưng ngươi không có!

Tiểu Phương nói:

- Vì ngươi là nữ nhân, vốn không cách gì có được tinh túy trong kiếm pháp của Độc Cô Si.

Bàn tay của Tiểu Yến tròn nhuận mềm mại xinh đẹp, nhưng bây giờ bàn tay cầm kiếm của nàng cũng đã có gân xanh nổi hẳn lên, nụ cười trên mặt nàng cũng biến mất.

- Bất kể như thế nào ta cũng phải thử xem!

Mũi kiếm trong tay Tiểu Yến từ từ nhấc lên:

- Vì vậy bây giờ ta muốn dùng ngươi trước tiên để thử qua kiếm của ta!

Lúc này sắc trời đã dần tối, trong cánh rừng tối chợt có một đạo kiếm quang bay lên.

Kiếm quang xé không gian vang động, lá cây rơi lả tả, kiếm khí dồn bức.

Trận quyết chiến giữa những cao thủ, thường là có sức thu hút người khác. Trong quá trình quyết chiến, sự biến đổi kinh tâm động phách, chiêu thức bất ngờ, thường khiến người khác phải hồn siêu phách lạc, như say như si.

Chứng kiến một trận quyết chiến như vậy không phải là một chuyện dễ dàng! Rất ít người có được cơ hội như vậy. Sự biến hóa giữa các chiêu thức, chỗ tinh diệu trong sự biến hóa, không thể dùng bất cứ ngôn ngữ văn tự nào để có thể hình dung ra được trừ phi có thể thân lâm kỳ cảnh, bản thân thể hội, nếu không khó mà lĩnh hội sự biến hóa và kích thích trong đó.

Tình cảm của Tiểu Phương không ổn định, xuất thủ đương nhiên sẽ rất khó giữ được sự Ổn định. Không những sự biến hóa giữa các chiêu thức khó mà nắm chắc phù hợp đúng chỗ, mà vận khí hoàn khí cũng rất khó mà khống chế tự nhiên thoải mái.

Nhưng trận chiến này chàng đã thắng.

Vì chàng có kinh nghiệm nhiều hơn đối phương, sự nhẫn nại cũng hơn đối phương.

Nếu trận chiến này có thể quyết định thắng bại trong vòng mấy mươi chiêu, thì kẻ thắng rõ ràng là Tề Tiểu Yến.

Nhưng vì khoảng cách mạnh yếu giữa bọn họ không lớn, không ai có thể trong mấy mươi chiêu đánh bại đối phương.

Vì vậy trận chiến đã kéo dài sau một trăm năm mươi chiêu, thì Tiểu Phương biết bản thân mình đã thắng.

Sau một trăm năm mươi chiêu, Tiểu Yến biết rằng nàng sẽ thua.

Khí lực của Tiểu Yến đã dần dần không còn liên tục nữa, sự biến hóa vận dụng chiêu thức đã dần dần lực bất tòng tâm.

Điều trong yếu hơn là trong lòng nàng đã có bóng tối.

“Cho dù ngươi có đánh bại ta, thì nhất định cũng sẽ chết dưới kiếm của Độc Cô Si”.

Tiểu Yến không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Kể mà nàng thật sự muốn đánh bại, không phải là Tiểu Phương mà là Độc Cô Si, vì vậy đối với chuyện thắng bại của trận chiến này nàng không mong mỏi gì lớn.

Điều càng trọng yếu hơn, dưới bóng tối của áp lực này, nàng thậm chí đã quên bại tức là chết!

Vì vậy nàng đã bại.

“Chát” một tiếng, song kiếm tương kích.

Kiếm hoa như lửa phi kích tứ tán, kiếm trong tay Tiểu Yến đã vượt khỏi tay bay đi, cùng lúc kiếm của Tiểu Phương đã tới kề. Cho đến lúc kiếm khí và hơi lạnh của lưỡi kiếm thấm vào chân lông của Tiểu Yến thì nàng mới nghĩ tới ước định giữa hai người.

Ai bại, người đó chết!

Chính trong tích tắc này, sự tử vong giống như bàn tay quỷ chộp lấy nàng, vặn cổ, siết chặt lấy cơ thịt nàng, chầm lấy nhục thể và linh hồn nàng.

Tiểu Yến vẫn còn trẻ.

Nàng xưa nay không sợ chết.

Cho đến thời điểm này, nàng mới thật sự cảm thấy tử vong là một chuyện đáng sợ như thế nào.

Nỗi sợ của con người đối với cái chết, vốn là một nỗi sợ lớn nhất thâm thiết nhất trong tất cả nỗi sợ của con người.

Vì “chết” chính là sự chung kế cho tất cả mọi chuyện.

Nỗi sợ hãi tâm lý này đã khiến cho toàn bộ các tổ chức sinh lý trong con người của Tề Tiểu Yến xảy ra một sự thay đổi kỳ lạ.

Lưỡi của nàng, miệng của nàng, họng của nàng đột nhiên trở nên hoàn toàn khô ráo.

Các cơ thịt nàng chột trở nên tê cứng.

Con người của Tiểu Yến đang co rút, lỗ chân lông đang co rút, tất cả các cơ quan khổng chế sự tiết ra đều hoàn toàn mất đi sự khổng chế.

Nhịp tim và hơi thở của Tiểu Yến cơ hồ đã nhanh hơn gấp bội.

Điều kỳ quái là, lúc xảy ra sự biến đổi này, nàng chột cảm thấy có một xung động khó tả.

Tình dục của Tiểu Yến đột nhiên vì sự co rút ma sát của cơ thịt mà bùng cháy lên như ngọn lửa.

Y phục mà Tiểu Yến mặc trên người chẳng qua chỉ như một lớp da mềm mỏng nên sự co rút chấn động của da thịt đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Nàng rất muốn hỏi Tiểu Phương:

“Tại sao ngươi vẫn còn chưa giết ta?” Nhưng nàng không hỏi, vì nàng đã không thể khổng chế được cơ thịt cổ và lưỡi của mình.

Nàng không hỏi, vì nàng cũng đã chột nhìn thấy sự thay đổi kỳ quái đáng sợ trong sinh lý của Tiểu Phương.

Sự thay đổi này khiến cho nhịp tim của nàng nhanh hơn.

Tiểu Yến nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Lúc nàng nhắm mắt lại, hơi thở đã trở nên như rên rĩ, vẻ mặt xanh tái đỏ như hoa đào.

Lúc này Tiểu Yến đã biết Tiểu Phương rõ không giết nàng, cũng đã biết Tiểu Phương muốn làm điều gì.

Nàng đã cảm giác thấy hơi thở nóng hổi và áp lực thân thể của Tiểu Phương.

Nàng không cách gì cự tuyệt, mà cũng không muốn cự tuyệt.

Tiểu Yến đột nhiên thả lỏng người, thả lỏng tứ chi của mình, thả lỏng tất cả.

Vì nàng biết chỉ như vậy mới có thể đạt được sự giải thoát, một sự giải thoát cơ hồ hoàn toàn giống như “tử vong” vậy.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng tám, là ngày sinh của Tề Tiểu Yến.

Tiểu Yến sinh vào tiết Trung thu, nhưng cho đến sau khi nàng đã hoàn toàn giải thoát rồi mở mắt ra, thì mới nghĩ đến hôm nay là ngày sinh của nàng, mới nghĩ đến hôm nay là Trung thu.

Vì nàng vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy một vầng trăng sáng, một vầng trăng tròn hơn sáng hơn bất cứ một vầng trăng nào mà y thị đã nhìn thấy qua trong những đêm tối trước kia.

Sau đó, nàng mới nhìn thấy Tiểu Phương.

Tiểu Phương ở dưới trăng.

Ánh trăng trong sáng mềm mại dịu dàng êm ái, con người của Tiểu Phương cũng như vậy.

Chàng đã hoàn toàn hồi phục sự bình tĩnh, hoàn toàn thả lỏng bản thân, con người chàng hầu như đã dung hòa nhất thể với trăng sáng đại địa.

Trăng sáng đại địa là vĩnh hằng bất biến, con người của chàng cũng gần như tiếp cận sự vĩnh hằng, tiếp cận cảnh giới hình hòa an định, vĩnh hằng bất biến đó.

Tiểu Yến rất muốn nói với chàng:

- Kiểm pháp của ngươi bây giờ đã thật sự luyện thành.

Nhưng nàng không nói, vì nàng chợt cảm thấy trong mắt như có những giọt lệ cơ hồ đã nhịn không được mà trào ra khóe mắt.

Vì tuy nàng bại, tuy đã biết bản thân mình mãi mãi sẽ không cách gì đánh bại được Độc Cô Si, mãi mãi không cách gì đạt được đỉnh cao của kiếm thuật.

Nhưng nàng đã giúp cho một nam nhân đột phá khốn cảnh, đạt được cảnh giới này.

Từ nàng đã có được sinh mạng của nam nhân này, sinh mạng của họ đã dung hợp nhất thể.

Thắng lợi của chàng, cũng như là thắng lợi của nàng.

Sắc trời dần sáng, ánh trăng nhạt dần.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Tiểu Yến mới nói nhỏ với Tiểu Phương:

- Ngươi đã có thể tìm Độc Cô Si rồi.

Tiểu Phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

Tiểu Yến không biết Tiểu Phương có nghe thấy lời nói của mình hay không, nhưng nàng đã nghe thấy tiếng gà gáy.

Cũng giống như lần trước, nghe thấy tiếng gà gáy. Tiểu Yến đột nhiên bật dậy, giống như u linh quỷ nữ chợt đào tẩu, biến mất trong màn sương sáng mờ màng mờ tối.

Nhưng lần này Tiểu Phương không để cho Tiểu Yến đào tẩu.

Tiểu Phương đuổi theo.

Lúc tiếng gà gáy vang lên, chính là lúc Độc Cô Si tỉnh dậy.

Ngủ là chuyện không ai có thể thiếu được. Độc Cô Si cũng là người, nhưng cho dù trong giấc ngủ cũng giữ được sự thanh tĩnh mọi lúc.

Độc Cô Si ngủ giường đá, nhỏ chắt lạnh lẽo cứng ngắt, rất giản đơn.

Độc Cô Si tuyệt đối không để cho bản thân mình có khoảnh khắc an đặt.

Đây chính là cuộc sống của một kiếm khách, sống cực khổ hơn bất cứ một khổ hạnh tăng nào, Độc Cô Si đã quen lâu như vậy rồi.

Độc Cô Si luôn luôn cho rằng vô luận muốn có được một sự vinh quang nào đó, thì đều cần phải trả một cái giá đau đớn, đều cần phải không ngừng hành hạ bản thân.

Xưa nay không có ai biết kiếm pháp của Độc Cô Si đã được luyện thành như thế nào, bản thân Độc Cô Si xưa nay cũng không muốn nhắc đến.

Đó rõ ràng là một sự từng trải chua cay thấm khốc, trong đó không biết chứa đựng bao nhiêu máu, nước mắt, mồ hôi. Gia thế hiển hách, máu, nước mắt, mồ hôi là cái giá mà Độc Cô Si cần phải trả.

Bây giờ thì kiếm pháp của Độc Cô Si xem như đã luyện thành.

Một kiếm tung hoành, chuyển biến Nam Bắc, xưa nay chưa hề có đối thủ.

Cho đến lúc Độc Cô Si gặp Bốc Ứng.

Bốc Ứng người ở đâu?

Độc Cô Si lóa thể ngồi dậy trên giường, giống như một cái thi thể cứng ngắt sống dậy trong quan tài.

Khuôn mặt xanh tái xưa nay không chút biểu cảm, những ngày này, trừ những lúc trong tay có kiếm, con người của Độc Cô Si thật sự như đã trở thành một thi thể cứng ngắt.

Đây chính là kết quả cấm dục bao năm, tuyệt đối không ai có thể hiểu rõ hơn Độc Cô Si chuyện này thống khổ như thế nào, cũng không ai hiểu rõ hơn Độc Cô Si là một con người phải cần biết bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế được tình dục của bản thân mình.

Bên ngoài cửa sổ vẫn còn là màn đêm, đại đa số người vẫn còn đang ngủ say.

Nhưng Độc Cô Si biết, lúc đi ra khỏi căn phòng này, “Tiểu Trùng” nhất định đã đang đợi để phục vụ.

Mỗi buổi sáng, Độc Cô Si đều muốn “Tiểu Trùng” lau rửa sạch sẽ toàn thân cho y, mặc quần áo cho y.

Độc Cô Si biết hài tử này mong muốn lớn nhất là đâm chết y, nhưng Độc Cô Si tuyệt sẽ không để cho chuyện này xảy ra.

Nhưng Độc Cô Si lại muốn hài tử này thúc giục khích lệ mình, Độc Cô Si luôn cho rằng một con ngựa cho dù chạy nhanh nhất cũng phải có một cây roi mới có thể chạy được nhanh hơn.

Hài tử này chính là cây roi của Độc Cô Si.

Vì vậy Độc Cô Si mới lưu giữ hài tử này, nhưng lại không ngừng dầy vò hắn, làm nhục hắn, làm cho hắn trước mặt y mãi mãi không thể ngóc đầu dậy được.

32. Kiếm Mê Tình Tuyệt

Nếu một người mỗi ngày đều phục vụ một con người giống như nô lệ, thế thì ngay bản thân người đó cũng sẽ cảm thấy mình mãi mãi trắng không được con người này.

Đây chính là cách nghĩ của Độc Cô Si, cũng là chiến lược của y.

Cho đến hôm nay, Độc Cô Si vẫn cho rằng chiến lược này của mình sẽ thành công.

Hôm nay lúc Độc Cô Si đi ra, nô lệ của y lại không đợi ở ngoài cửa như mọi ngày.

Nơi xa xa lại có tiếng gà gáy, khắp nơi một màu sẫm tối, gió thổi lên thân hình, lạnh như dao cắt.

Trong tay Độc Cô Si có kiếm.

Gió lạnh như dao, Độc Cô Si đứng trong gió lạnh, đến lúc ánh sáng ban mai như đao nhọn cắt xé bóng đêm, mới nhìn thấy một người phi lướt đến.

Độc Cô Si nhận ra thân pháp khinh công của con người này, nhưng kẻ mà Độc Cô Si nhìn thấy không phải là hài tử chảy nước mũi chơi sâu bọ đó.

Người mà Độc Cô Si nhìn thấy là một nữ nhân, một nữ nhân mỹ lệ mà rất lâu y đã chưa từng nhìn thấy.

- Người là ai?

Độc Cô Si vừa nói xong thì nhìn ra nữ nhân này là ai.

Độc Cô Si ngay một chút phản ứng cũng không có.

Y vẫn lặng lẽ đứng ở đó, vẻ mặt vẫn hoàn toàn không có chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Người đến trễ rồi.

- Phải!

Giọng nói của Tiểu Yến cũng lãnh đạm như vậy.

- Hôm nay ta đã đến trễ.

Độc Cô Si không nói gì thêm.

Mỗi ngày Độc Cô Si đều đứng ở đó với tư thế như vậy để cho “Tiểu Trùng” rửa, hôm nay tư thế của y cũng không thay đổi.

Tiểu Yến cũng giống như trước đây, xách một chậu nước chậm rãi bước tới, đôi mắt vẫn như trước đây nhìn thẳng vào Độc Cô Si.

Duy nhất khác là hôm nay giữa bọn họ còn có một người nữa.

Bàn tay lạnh băng nhúng vào chậu nước lạnh băng, vớt ra một cái khăn lạnh băng.

Đúng vào lúc này, Tiểu Phương đến.

Bàn tay vừa rút từ chậu nước ra của Tiểu Yến liền bị nắm chặt lấy.

Bàn tay của Tiểu Phương nhanh như độc xà. Chàng hỏi Tiểu Yến:

- Người vội quay về là để làm chuyện này đó ư?

- Phải!

Tiểu Yến nói:

- Mỗi ngày ta đều làm cho y chuyện này, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có lúc mỗi ngày làm hai lần.

- Tại sao người lại làm cho y chuyện này?

- Vì y muốn ta làm.

Tiểu Yến tiếp:

- Vì y cố ý muốn dày vò ta, làm nhục ta.

Nàng không nói tiếp nữa, giọng nói của nàng đã trở nên nghẹn ngào, đã dần dần không cách gì khống chế bản thân mình nữa.

Độc Cô Si nhìn bọn họ, mặt đột nhiên xuất hiện những nếp nhăn nhăn nheo quá dị.

Y đã nhìn thấy ra mối quan hệ của bọn họ.

Khuôn mặt Độc Cô Si chợt biến thành như một chiếc mặt nạ màu trắng rách nát.

Có phải tại vì y tự cảm thấy như bị lừa dối vì cái mà mình vốn phải được đó đã bị người khác cướp lấy.

Tiểu Phương chậm rãi quay đầu lại, nhìn trừng Độc Cô Si.

Giữa bọn họ vốn hoàn toàn không có ân oán thù hận, nhưng bây giờ đôi mắt Tiểu Phương đã như có lửa giận bốc lên.

- Từ lúc ta lần đầu nhìn thấy người, ta đã biết giữa hai ta tất sẽ có một người phải chết ở dưới kiếm của người kia.

Tiểu Phương nói.

Độc Cô Si đồng ý.

- Ta cũng đã nghĩ sớm muộn cũng sẽ có ngày hôm nay.

- Người có bao giờ nghĩ đến là lúc nào không?

- Bây giờ!

Độc Cô Si nói tiếp:

- Dương nhiên là ngay bây giờ.

Độc Cô Si điềm nhiên nói tiếp:

- Bây giờ trong tay người có kiếm trong tay ta cũng có kiếm.

Trong tay Độc Cô Si có kiếm, vì vậy tuy y hoàn toàn lỏa thể nhưng thân thể của y trông rắn như một tướng quân đã giáp trụ tề chỉnh sẵn sàng nhập tâm lúc kèn hiệu lệnh vang lên.

Độc Cô Si chợt hỏi:

- Người có nghĩ đến ai sẽ chết không?

Y không để cho Tiểu Phương mà y tự trả lời luôn câu hỏi này:

- Kẻ chết là người! Chắc chắn là người.

Những nét hằn trên mặt đã dần biến mất không còn thấy đâu nữa, vẻ mặt Độc Cô Si hoàn toàn trở nên không chút biểu cảm.

- Người người không thể chết!

Độc Cô Si nói tiếp:

- Người vẫn còn muốn đi gặp Dương Quang, đi kiếm Bốc Ứng, đi gặp Lữ Tam, ân oán của người vẫn vít chưa dứt, người sao lại chết được.

Giọng Độc Cô Si lạnh băng:

- Ta đoán chắc hôm nay người chắc chắn sẽ không xuất thủ, cũng không dám xuất thủ.

Ánh thái dương đã xuyên phá tầng mây, khuôn mặt Tiểu Phương dưới ánh thái dương mơ hồ cũng biến thành một cái mặt nạ màu trắng.

Bây giờ đã đến lúc bọn họ phải quyết đấu một trận sinh tử thắng bại, cái chuyện lâm trận thoát đao là chuyện mà nam tử hán có chết cũng không chấp nhận.

Nhưng chàng lại nghe thấy bản thân mình đang nói:

- Phải, ta không thể chết!

Giọng nói của chàng ngay chính bản thân mình nghe ra cũng rất xa xôi:

- Nếu ta không nắm chắc giết chết người, thì ta không thể xuất thủ.

- Người có nắm chắc giết chết ta không?

Độc Cô Si hỏi.

- Không!

Tiểu Phương nói:

- Vì vậy hôm nay ta đích xác không thể xuất thủ.

Nói ra câu này, ngay bản thân Tiểu Phương cũng cảm thấy kinh ngạc.

Một năm trước đây, chàng có chết cũng không chịu nói ra, nhưng bây giờ thì chàng đã thay đổi rồi.

Ngay bản thân chàng cũng phát giác mình đã biến đổi.

Tiểu Yến kinh ngạc nhìn chàng, sắc diện trở nên tái xanh vì phần nộ.

- Người không thể xuất thủ hay không dám?

- Ta không thể, cũng không dám.

Tiểu Yến đột nhiên xông tới, đổ cả chậu nước lên đầu Tiểu Phương.

Tiểu Phương không động đậy, vẫn để nguyên người ướt sũng đứng yên như thế.

Tiểu Yến căm hận nhìn chàng hỏi gần từng chữ:

- Người có phải là người không?

- Ta là người!

Tiểu Phương nói:

- Chính vì ta là người, vì vậy mà hôm nay không thể xuất thủ.

Giọng nói của chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng:

- Vì mỗi người đều chỉ có một mạng sống, ta cũng như vậy.

Chàng chưa nói hết lời, Tiểu Yến đã tát một bạt tai vào mặt chàng. Sau đó nàng bỏ đi, giống như một con chim nhạn bị thương bay đi.

Tiểu Phương vẫn bất động.

Độc Cô Si lạnh lùng nhìn Tiểu Phương, chợt hỏi:

- Tại sao ngươi không đuổi theo hả?

- Dù sao nàng cũng phải quay trở lại, ta đuổi theo làm gì chứ?

- Ngươi biết “hắn” sẽ quay trở lại ư?

- Ta biết!

Giọng nói của Tiểu Phương vẫn lạnh lùng:

- Ta đương nhiên biết!

- Tại sao “hắn” chắc chắn sẽ quay trở lại hả?

- Vì nàng tuyệt sẽ không bỏ ngươi. Tiểu Phương nói.

Mỗi chữ chàng nói rất chậm, vì chàng nhất định muốn ý nghĩ của mình được biểu đạt rõ ràng.

- Vận mạng giống xiềng xích, có lúc lại thường khóa chung những người vốn hoàn toàn không có quan hệ gì với mình.

Tiểu Phương tiếp:

- Bây giờ thì bọn ta đã hoàn toàn bị khóa chung với nhau.

- Bọn ta?

Độc Cô Si hỏi:

- Bọn ta là những ai?

- Ngươi, ta, Tiểu Yến, Bốc Ứng.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Từ bây giờ trở đi, bất kể ngươi đi đâu, ta cũng ở bên cạnh ngươi.

- Tại sao?

- Vì ta biết ngươi cũng giống như ta, cũng muốn đi tìm Bốc Ứng.

Tiểu Phương tiếp:

- Vì vậy ta tin rằng, bất kể ta đi đâu ngươi cũng sẽ đi theo ta.

Chàng nói thêm:

- Chỉ cần hai người bọn ta không chết, Tiểu Yến nhất định sẽ đến kiếm bọn ta.

Độc Cô Si chợt mỉm cười:

- Người không sợ ta giết người hay sao?

- Ta không sợ!

Tiểu Phương điềm nhiên nói:

- Ta biết người cũng sẽ không xuất thủ.

- Tại sao?

- Vì người cũng không nắm chắc giết được ta.

Vàng thái dương đã mọc lên, rọi sáng đôi mắt Tiểu Phương, cũng rọi sáng Quỷ Nhân của chàng.

Độc Cô Si chợt thở dài nói:

- Người thay đổi rồi.

- Phải, ta thay đổi rồi.

- Trước đây ta chưa hề xem người là đối thủ của ta, nhưng bây giờ... Độc Cô Si mơ hồ lại thở dài:

- Bây giờ có lẽ có người sẽ cho rằng người đã trở thành một kẻ hèn nhát, nhưng ta lại cho rằng người đã trở thành một kiếm khách.

Kiếm khách vô tình, cũng vô lệ.

Tiểu Phương thật sự vô tình.

Độc Cô Si lại nói:

- Người nói không sai, từ bây giờ trở đi có lẽ thật sự bọn ta đã bị khóa chung với nhau, vì vậy người phải đặc biệt chú ý.

- Ta phải đặc biệt chú ý?

Tiểu Phương hỏi:

- Chú ý gì?

- Chú ý ta!

Độc Cô Si lạnh lùng nói:

- Từ bây giờ trở đi, ta có cơ hội là giết người ngay!

Đây không phải là sự đe dọa, cũng không phải uy hiếp.

Ở phương diện nào đó mà nói, điều này cơ hồ đã có thể xem là sự kính trọng, sự khen ngợi.

Vì Tiểu Phương đã được Độc Cô Si xem là đối thủ, đối thủ thật sự, được Độc Cô Si xem là đối thủ tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy Tiểu Phương chợt nói một câu mà chỉ có bản thân bọn họ hiểu nhau, còn người khác nghe sẽ cho là rất kỳ quái:

- Đa tạ người.

Nếu có người muốn giết người, người sẽ nói với y “Đa tạ người” chứ?

Đương nhiên không.

Vì người không phải là Độc Cô Si, cũng không phải là Tiểu Phương.

Chuyện giữa bọn họ người khác vốn không cách gì lý giải được.

Ánh thái dương đã chiếu vào cửa sổ.

Độc Cô Si chậm rãi mặc từng món quần áo một.

Tiểu Phương nãy giờ đứng ở cửa nhìn Độc Cô Si, mỗi một động tác đều nhìn rất kỹ.

Nhưng Độc Cô Si lại hoàn toàn không chú ý đến chàng.

Có người lúc vô luận làm chuyện gì đó, đều làm rất chuyên tâm, toàn thân tập trung.

Độc Cô Si là con người như vậy.

Kỳ thực tinh thần của y không phải tập trung trên việc y đang làm, lúc y mặc quần áo, cũng là lúc y đang nghĩ đến kiếm pháp.

Cứ như mỗi động tác nhỏ nào đó lúc y mặc quần áo, sẽ chợt tỉnh ngộ được một chỗ biến hóa tinh tế với kiếm vậy.

Kiếm của Độc Cô Si luôn nằm ở nơi mà y duỗi tay là có thể có được.

Mặc quần áo xong, Độc Cô Si mới quay người diện đối diện với Tiểu Phương:

- Nơi này ta đã lưu lại không đi.
- Ta biết!
- Bây giờ ta phải đi.
- Ta đi theo ngươi.
- Ngươi lắm rồi!

Độc Cô Si nói:

- Bất kể ngươi đi đâu, ta cũng đi theo ngươi.

Tiểu Phương không nói gì.

Chàng quay người đi ra cửa, đi ra ngoài ánh thái dương.

Lúc này ánh thái dương đã chiếu rọi khắp nơi.

Còn Dương Quang? Còn Bốc Ứng?

Bọn họ vẫn còn có thể nhìn thấy ánh thái dương của bọn họ chứ, vẫn còn có thể hít thở tự do dưới ánh thái dương chứ?

- Đào cây thì phải bắt đầu đào từ đâu?
- Từ cái rễ của nó.
- Bất kể muốn đào cái gì, cũng đều phải đào cái rễ của nó trước.
- Phải.
- Cái rễ của chuyện này ở đâu?
- Vàng bị cướp ở đâu, cái rễ của chuyện này ở đó.
- Số vàng đó chính là cội rễ của mọi bí mật ư?
- Phải!

Vì vậy Tiểu Phương lại quay về sa mạc, quay về cái vùng đại địa vô hình đó.

Vàng thái dương nóng bỏng, gió cát, lạnh cắt da, nóng thiêu người, lại bắt đầu giày vò chàng giống như trước đây.

Chàng đổ mồ hôi ở đây, đổ máu ở đây, cơ hồ đem mạng mình chôn ở đây.

Chàng cảm ghét nơi đây, không những cảm ghét mà còn sợ hãi nó, nhưng kỳ quái là chàng lại có một cảm tình nồng nhiệt mà ngay bản thân chàng cũng không cách gì giải thích được.

Vì nơi này tuy xấu xí lạnh lẽo vô tình, nhưng lại để lại cho chàng những kỷ niệm vừa chua xót vừa mỹ lệ, không những khiến cho suốt đời chàng khó mà quên được, hơn nữa đã làm thay đổi cuộc đời chàng.

Độc Cô Si vẫn luôn đi theo chàng, hai người luôn giữ một khoảng cách có thể nhìn thấy nhau.

Nhưng bọn họ rất ít nói chuyện.

Ẩm thực của họ rất là đơn giản, ngủ cũng rất ít, có lúc hai ba ngày không nói một lời nào.

Ngày đầu tiên đi vào sa mạc, Độc Cô Si mới hỏi Tiểu Phương:

- Người biết số vàng đó ở đâu chứ?

- Ta biết!

Tiểu Phương trả lời.

Đến buổi chiều thứ hai, Tiểu Phương mới hỏi Độc Cô Si:

- Người vẫn còn nhớ nơi mà bọn ta lần đầu tiên gặp nhau chứ?

- Ta nhớ!

- Vàng ở đó đó.

Nói dứt lời, hai người không nói gì nữa, dường như cảm thấy ngày hôm nay đã nói quá nhiều.

Nhưng ngày thứ ba trời vừa sáng, Độc Cô Si hỏi Tiểu Phương:

- Người kiếm ra được nơi đó chứ?

Tiểu Phương không trả lời câu hỏi này. Cho đến ngày thứ tư, lúc bọn họ đi đến phía dưới một vùng nham thạch phong hóa cao sừng, Tiểu Phương mới mở miệng.

Chàng chỉ vào một miếng nham thạch lồi lên như một ngọn tháp nhọn hỏi Độc Cô Si:

- Người còn nhớ miếng đá này không?

- Ta nhớ!

Tiểu Phương dừng lại, tìm một nơi tránh gió ở dưới nham thạch, bắt đầu ăn bữa ăn sáng đầu tiên trong ngày.

Rất lâu sau Độc Cô Si mới hỏi:

- Vàng ở dưới phải không?

- Không!

- Vậy tại sao người lại dừng lại ở đây?

Tiểu Phương chậm rãi ăn hết một miếng bánh rồi mới nói:

- Vàng do Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná chôn giấu, biết được bí mật này vốn chỉ có hai người bọn họ.

- Nhưng bây giờ người cũng biết.

- Vì Bốc Ứng cũng đã dẫn ta đến nơi chôn giấu vàng.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Lúc đó vàng thái dương vừa mới mọc lên, vừa đúng chiếu cái bóng của phiến đá này lên cái nơi chôn giấu vàng.

Độc Cô Si không nói gì.

Y đã biết Tiểu Phương dừng ở đây là để đợi mặt trời mọc ngày mai.

Y không cần hỏi thêm gì nữa.

Nhưng Tiểu Phương không khỏi băn khoăn tự hỏi:

- Tại sao ta lại nói với hần bí mật này?

Đây vốn là một câu hỏi rất khó giải đáp, nhưng Tiểu Phương mau chóng tìm được lời giải thích cho bản thân mình.

Chàng mang bí mật này nói với Độc Cô Si, không chỉ vì chàng biết rõ Độc Cô Si tuyệt không phải là hạng người động tâm vì vàng.

Nguyên nhân lớn nhất là chàng cho rằng số vàng này đã không còn nằm ở chỗ mà Bốc Ứng chôn giấu nữa.

Không ai biết suy nghĩ này như thế nào mà có, nhưng bản thân chàng tin chắc như vậy.

Ánh chiều tà lặn xuống phía tây, đêm trường lạnh lẽo vắng vẻ dài dằng dặc, sắp bao trùm xuống khắp vùng đất vô tình này.

Bọn họ đốt lên một ngọn lửa, mỗi người ngồi lặng lẽ ở bên đống lửa, nhìn chăm chăm với ánh lửa nhấp nháy, chờ đợi vầng thái dương mọc lên. Đêm nay rõ ràng là dài hơn lạnh hơn, khó chịu hơn bất cứ đêm nào mà bọn họ trước đây đã trải qua trong sa mạc, bọn họ đều đã rất mệt mỏi.

Lúc Tiểu Phương sắp sửa nhắm mắt lại, chàng đột nhiên nghe thấy một tiếng gió rít nhọn sắc gọn xé không gian lướt đến.

Sau đó chàng liền nhìn thấy trong ngọn lửa bùng lên một luồng sáng màu hoàng kim, rồi từ từ màu hoàng kim biến thành màu đỏ sẫm, rồi từ màu đỏ sẫm biến thành màu xanh biếc.

Trong ánh lửa màu xanh biếc, mơ hồ có mấy cái bóng màu xanh biếc đang bay nhảy di động, rồi đột nhiên lại hóa thành làn khói tứ tán bay đi.

Đến lúc làn khói nhẹ biến mất, ngọn lửa cũng tắt mất, khắp nơi chỉ còn lại một màn đêm vô bờ vô bến, giống như mãi mãi sẽ không còn có quang vinh trùng hiện nữa.

Tiểu Phương bất động, Độc Cô Si cũng bất động.

Sự biến hóa kinh người xảy ra đột ngột đó, trong mắt bọn họ dường như mỗi ngày đều xảy ra, mọi lúc đều có thể thấy, không có một chút gì là kỳ quái cả.

Rất lâu sau, từ đống lửa đã tắt ngúm, lại bùng lên ánh lửa chói sáng.

Lúc ánh lửa từ màu hoàng kim trở thành màu xanh biếc, trong ngọn lửa mơ hồ như lại có một bóng người hiện lên, mọc cao lên, hóa thành làn khói nhẹ.

Làn khói nhẹ tan đi, ánh lửa tắt đi, trong bóng đêm đột nhiên vang lên tiếng nói của một người.

Một giọng nói phiêu diêu, như có như không, như người như quỷ:

- Phương Vĩ, Độc Cô Si, các người đi đi!

Giọng nói vang lên:

- Tốt nhất hãy đi cho mau, càng nhanh càng tốt.

Độc Cô Si vẫn không có phản ứng gì. Tiểu Phương lại nói:

- Các người là ai?

Tiểu Phương hỏi tiếp:

- Tại sao muốn bọn ta đi?

Chàng vừa hỏi xong, lập tức nghe thấy tiếng trả lời:

- Bọn ta không phải là người.

Tiếng trả lời đầu tiên từ phía tây vọng đến- một tiếng nói phiêu diêu như người như quỷ.

Sau đó từ phía đông cũng vọng lại một giọng nói giống như vậy:

- Trên thế gian này mỗi một kho tàng lớn đều có u linh quỷ thần bảo hộ.

Giọng nói vọng đến từ phía Nam mơ hồ càng xa xôi hơn:

- Bọn ta là quỷ hồn thay mặt cho Bốc Ứng coi giữ bạc vàng này.

Giọng nói phía bắc tiếp lời:

- Bọn ta đều là những kẻ chiến tử vì Bốc Ứng.

Giọng nói ấy tiếp:

- Bọn ta lúc sống là chiến sĩ, chết là quỷ dữ, bọn ta quyết không để cho bất cứ ai xâm phạm vàng của Bốc Ứng.

Tiểu Phương lại điềm điềm hỏi:

- Nếu bọn ta không muốn đi thì sao?

- Thế thì bọn ngươi sẽ chết ở đây.

Giọng nói phía tây vọng lại:

- Hơn nữa sẽ chết rất thảm.

- Ta hiểu rõ ý của ngươi.

Tiểu Phương nói:

- Chỉ tiếc là bọn ta không tin một chút nào lời nói của các ngươi vừa rồi.

Đống lửa vốn đã tắt ngúm, lại lóe lên ánh lửa.

Aùnh lửa như màu vàng vừa lóe sáng, trong bóng đêm chợt có mười bảy mười tám bóng người bay đến.

Đến lúc ánh lửa biến thành đỏ sẫm, những bóng người này đã đáp xuống đất, có bóng người đáp xuống đất làm phát ra những tiếng vang giống như tiếng xương cốt vỡ nát.

Vì những bóng người đáp xuống này vốn tuy đều là người, nhưng lúc này có những kẻ đã hoàn toàn lạnh băng cứng đờ, có kẻ đã biến thành xương khô, những xương khô vừa rớt xuống là vỡ nát.

Giọng nói u ám phiêu diêu phía tây lại hỏi:

- Lời bọn ta nói ngươi không tin ư?

- Ta không tin!

Tiểu Phương vẫn trả lời như cũ:

- Ngay một câu ta cũng không tin.

- Thế thì ngươi có thể xem trước những người này.

Phía Nam có người nói:

- Vì ngươi cũng sẽ mau chóng giống như họ, bọn họ cũng là... Câu nói này không nói hết vì Độc Cô Si này giờ không có phản ứng nay đã có phản ứng.

Một phản ứng mà bất cứ ai nhìn thấy cũng đều kinh ngạc.

Chính trong tích tắc này, thân hình Độc Cô Si đột nhiên nhảy bật lên, giống như một mũi tên bắn ra, bắn về phía có tiếng nói, bắn về phía Nam.

Phía Nam vẫn một màn đêm.

Lúc bóng Độc Cô Si biến mất trong bóng đêm, thì phía Nam vang lên một tiếng kêu thảm.

Lúc này Tiểu Phương cũng nhảy bật lên, cũng giống như một mũi tên bắn ra.

Lúc tiếng kêu thảm ở phía nam phát ra, thân hình chàng đã tới một nham thạch ở phía tây.

P phía tây cũng một màn tối đen như vậy, trong bóng đen chợt có ánh đao lóe lên, giống như ánh chớp chọt vào chân Tiểu Phương.

Tiểu Phương không chống đỡ, không tránh né, trường kiếm vung mạnh, lưỡi kiếm ép sát lưỡi đao bổ xả ra, chặt đứt lưỡi đao, chặt đứt bàn tay cầm đao.

Trong bóng đêm phía tây ngay lập tức vang lên một tiếng kêu thảm thiết, rồi tiếng kêu chợt tắt dưng.

Lưỡi kiếm đã đâm vào tim.

Lúc tiếng kêu dưng tắt, Tiểu Phương nhìn thấy Độc Cô Si đang reo lên khen ngợi:

- Kiếm nhanh lắm, xuất thủ hiểm lắm!

Tiểu Phương đáp lời rất hay:

- Cũng thế cũng thế!

- Nhưng ta không hiểu tại sao ngươi lại hạ độc thủ?

Độc Cô Si hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi biết người đó không phải là thuộc hạ của Bốc Ứng ư?

- Ta biết!

- Ngươi sao lại biết?

- Thuộc hạ của Bốc Ứng xưa nay không ai dám gọi thẳng tên của Bốc Ứng.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Mọi người đều gọi Bốc Ứng là Ứng ca.

- Không ngờ ngươi cũng rất là tinh tế.

Lời nói của Độc Cô Si không có chút châm chích gì, tiếp:

- Loại người như bọn ta, nhất định phải tinh tế thì mới sống lâu được.

Bọn họ không phải là loại người thích nói chuyện, những lời này cũng không phải là những lời để nói vào lúc này.

Trời tối đen như mực, cương địch vây xung quanh, mở miệng nói chuyện là sợ lộ mục tiêu ngay, các loại ám khí binh khí mọi lúc đều có thể công kích từ mọi phía đến.

Mỗi một lần công kích đều có thể là một đòn trí mạng.

Dưới tình thế như vậy, người có kinh nghiệm sẽ ngậm chặt miệng lại, đợi đối phương không nhận nổi mới xuất thủ.

Tiểu Phương và Độc Cô Si đều là người có kinh nghiệm.

Bọn họ đã trải qua trăm trận, xuất sinh nhập tử, nên kinh nghiệm rất là phong phú.

Tại sao bọn họ muốn nói ra những lời nói mà vốn không nhất thiết phải nói ra như vậy?

Đây là một vấn đề rất khó trả lời, nhưng đáp án lại cực kỳ đơn giản.

Bọn họ bộc lộ mục tiêu của bản thân cho đối phương chính là vì bọn họ muốn đối phương xuất thủ.

Trời tối đen như mực, cương địch vây quanh, nếu đối phương không xuất thủ thì bọn họ làm sao biết đối phương ẩn nấp ở đâu?

Chiến lược lần này của bọn họ đã thành công.

Họ vừa dứt lời, đối phương đã bắt đầu công kích.

Lần công kích đầu tiên đến từ phía bắc.

Nếu Tiểu Phương là người khác thì đã chết ở lần công kích này.

Chàng là Tiểu Phương.

Chàng đã có kinh nghiệm đối mặt với cái chết chín mươi lần, nếu phản ứng của chàng chậm một chút thì đã chết chín mươi lần rồi.

Chàng vẫn còn chưa chết, vì chàng đã nghe thấy tiếng gió, một tiếng gió cực kỳ tinh tế.

Một tiếng gió cực nhanh, từ phía bắc đánh tới, đánh vào nơi hiểm trên người chàng, một nơi chí mạng.

Tiểu Phương vùng kiểm lên, lưỡi kiểm ngay lập tức lóe lên bảy điểm hàn tinh.

Lúc kiểm của chàng đánh rớt bảy ám khí, thì đã có ngay một luồng gió sắc nhọn đâm vào hông chàng.

Cái đâm tới không phải là ám khí, mà là thương, một đại thương ít nhất nặng ba bốn mươi cân, từ trong bóng đêm chậm rãi vô thanh vô sắc đâm tới, đến lúc cách hông Tiểu Phương không tới một tấc, mới tăng nhanh tốc độ.

Lúc Tiểu Phương cảm thấy luồng gió sắc nhọn của lưỡi thương, cái chết đã chỉ còn trong nhịp thở.

Chàng hít mạnh một hơi, thân hình đột nhiên vọt lên.

Lưỡi thương đâm rách y phục của chàng, chàng vọt người lên không lộn người, trường kiểm vạch ra một đạo hồ quang.

Chàng nhìn thấy khuôn mặt của một người.

Ánh kiểm buốt lạnh rọi chiếu lên khuôn mặt của người này, một khuôn mặt vuông vắn tóc đỏ râu quai nón co rúm lại vì sợ hãi, giống như một bức tranh vì vò nát.

Kiếm quang lại lóe lên thì không còn nhìn thấy khuôn mặt này nữa, con người này đã biến mất ở đây.

Lần công kích thứ nhất vẫn còn chưa kết thúc thì lần thứ hai đã bắt đầu. Lần công kích thứ hai có thất bại thì có lần thứ ba. Công kích giống như sóng biển, lần này tiếp lần khác, dường như không ngừng nghỉ.

Mỗi một lần công kích đều có thể là đòn trí mạng, mỗi một lần công kích đều có thể là lần sau cùng.

33. Gió Bão

Khóe mắt của Tiểu Phương đã bắt đầu thấy rất buốt vì mồ hôi đang chảy vào trong mắt chàng.

Chàng rất muốn đưa tay ra lau mồ hôi.

Nhưng chàng không thể.

Bất cứ một động tác không cần thiết nào thì đều có thể tạo nên những sơ suất và sai lầm trí mạng.

Ngoài sự công kích chống đỡ tránh né ra, bất cứ động tác nào cũng đều không cần thiết.

Mỗi cơ thịt trên người Tiểu Phương đã bắt đầu co rút đau đớn, giống như từng sợi dây cung bị kéo quá căng sắp bị đứt đi vậy.

Chàng biết tình trạng này không tốt, chàng rất muốn buông lỏng bản thân.

Nhưng chàng không thể.

Một sự buông lỏng trong tích tắc, có thể dẫn đến sự hủy diệt vĩnh hằng.

Tóm lại, trong bóng đêm ẩn giấu bao nhiêu sát thủ sát nhân? Sự công kích đến bao giờ mới ngừng.

Sự công kích đột nhiên dừng lại. Tuy nhiên không ai biết dừng lại lúc nào, cũng giống như không ai cách gì xác định giọt mưa cuối cùng rơi xuống lúc nào.

Không gian vẫn mang một mùi máu tanh lờ lợm rờn rợn, nhưng đại địa đã tĩnh tĩnh trở lại.

Điều khiển Tiểu Phương sức tỉnh chính là bản thân hơi thở của mình.

Chàng ngẩng đầu lên, mới biết phía đông đã ửng sắc hồng, nhìn qua màn sương sớm trắng như sữa, vẫn có thể nhìn thấy những thi thể nhẵn nhúm ngã nằm trên nham thạch cát đá, tuôn ra giống như những con rối rách nát.

Sự công kích đã kết thúc, nguy hiểm đã trôi qua, trời đã sắp sáng rồi.

Một sự mệt mỏi do hoàn toàn buông lỏng sinh ra, toàn bộ con người chàng cơ hồ đã hư thoát.

Chàng chưa ngã gục xuống, vì từ trong đám mây phía đông ánh thái dương đã chệu soi qua, chiếu lên sơn nham, chiếu lên ngọn đá cao sừng như ngọn tháp, chiếu cái bóng của cái tháp nhọn này lên mặt đất.

Tiểu Phương lao tới dụng lực phóng thanh kiếm trong tay ra, phóng vào đỉnh nhọn của cái bông hình tháp.

Lưỡi kiếm chưa ngập vào cát đá, cán kiếm không ngừng dao động lắc lư.

- Chính ở nơi đây. Giọng Tiểu Phương vì quá hưng phấn mà khàn đi:

Vàng ở đây!

Vàng ở đây.

Nơi đây chính là cội rễ của tất cả bí mật.

Đến lúc này, không ai tránh khỏi hưng phấn kích động.

Cơ thịt của chàng đột nhiên co rút lại, lòng bàn tay chợt ướt đầm mồ hôi, con ngươi mắt của chàng cũng vì sợ hãi mà co rút lại.

Độc Cô Si đang đứng trước mặt lạnh lùng nhìn chàng, lưỡi kiếm trong tay y vừa vịn xuất thủ là có thể đâm ngập vào trái tim chàng.

Vàng thái dương dần mọc lên, nhưng trái tim của Tiểu Phương lại trầm xuống.

Chàng vẫn chưa quên lời nói của Độc Cô Si:

“Chỉ cần có cơ hội, là ta sẽ giết ngươi”.

Lúc này cơ hội của Độc Cô Si đã đến.

Bản thân Độc Cô Si đương nhiên biết, Tiểu Phương cũng biết.

Chỉ cần Độc Cô Si đâm kiếm ra, chàng cơ hồ hoàn toàn không thể tránh né chống đỡ gì được cả.

Trong tay Độc Cô Si có kiếm, vết máu trên kiếm vẫn còn chưa khô, bàn tay cầm kiếm gân xanh nổi hẳn lên.

Độc Cô Si sẽ đâm kiếm ra chứ?

Kiếm của Tiểu Phương cũng nằm ở chỗ mà chàng chỉ cần với tay là có được, nhưng chàng không đưa ra.

Chàng biết chỉ cần đưa tay ra thì sẽ chết ngay dưới kiếm của Độc Cô Si.

Nhưng nếu chàng không đưa tay ra, thì kết cục vẫn có thể như vậy.

- Nếu ta là ngươi, bây giờ chắc đã xuất thủ.

Tiểu Phương chợt nói:

- Vì vậy ngươi có giết ta, ta có chết cũng vô oán.

Độc Cô Si không mở miệng, không phản ứng.

Muốn giết người, thường sẽ không nói nhiều.

Tâm trạng của kẻ có thể bị giết bất cứ lúc nào thì khác.

Nếu có thể nói thêm một câu, thì nhất định sẽ tìm cách nói ra để có thể sống thêm được khoảnh khắc nào thì cũng tốt.

- Nhưng ta mong người đợi một chút rồi hẵng xuất thủ.

Độc Cô Si không hỏi chàng tại sao.

Bản thân Tiểu Phương tự nói ra:

- Vì ta vẫn muốn biết một chuyện. Nếu người có thể để ta tra ra chuyện này, thì ta có chết cũng không tiếc.

Trầm mặc rất lâu, Độc Cô Si mới nói:

- Một người phải chết mà vô oán rất không dễ dàng gì, phải chết mà không tiếc càng không dễ dàng.

- Ta hiểu rõ!

- Chẳng qua kẻ có tư cách làm đối thủ của ta không nhiều.

Độc Cô Si nói:

- Vì vậy ta đáp ứng người.

Y chợt hỏi Tiểu Phương:

- Chuyện người muốn biết là chuyện gì?

- Ta chỉ muốn biết số vàng đó còn nằm ở đây không?

Tiểu Phương đáp:

- Nếu không thì thật sự có chết ta cũng không nhắm mắt được.

- Người có thể xác định vàng vốn thật sự nằm ở đây chứ?

- Ta có thể! Tiểu Phương nói:

ta tận mắt nhìn thấy từ nơi này đào xuống, nhất định có thể nhìn thấy vàng.

Độc Cô Si lại nhìn tròng Tiểu Phương rất lâu:

- Được! Người đào đi!

- Ta đào!

Tiểu Phương lại hỏi:

- Dừng gì đào?

- Dừng kiếm của người đó.

Giọng Độc Cô Si lạnh băng:

- Nếu người không muốn dùng kiếm của người, thì dùng tay của người.

Trong lòng Tiểu Phương trở nên nặng nề.

Vàng chôn rất sâu, bất kể dùng tay đào hay dùng kiếm đào, muốn đào đến chỗ chôn giấu vàng thì phải hao phí rất nhiều khí lực.

Bây giờ thì khí lực của chàng đã tận, nếu hao phí thêm một phần thì cơ hội sống sót sẽ giảm đi một phần.

Nhưng tiếc là lúc này chàng đã không còn chọn lựa nào khác.

Tiểu Phương đưa tay rút kiếm.

Độc Cô Si ở trước mặt, đứng vào lúc này, nếu Tiểu Phương đâm kiếm ra có lẽ có thể sẽ đâm trúng vào tim Độc Cô Si.

Nhưng chàng không làm như vậy.

Kiếm này chàng đâm xuống đất.

Dưới đất không có vàng, ngay một lạng vàng cũng không có.

Tiểu Phương không hề tỏ ra kinh ngạc, chuyện này dường như đã nằm trong dự đoán của chàng.

Độc Cô Si lạnh lùng nhìn chàng hỏi:

- Người có nhớ sai vị trí không hả?
- Không! Câu trả lời của Tiểu Phương rất khẳng định:
Tuyệt đối không!
- Số vàng này xác thực ở đây chứ?
- Chắc chắn ở đây!
- Người biết số vàng chôn ở đây có mấy người.
- Ba người!
- Ngoài trừ người và Bốc Ưng ra thì còn có ai nữa?
- Còn có Ban Sát Ba Ná!

Ban Sát Ba Ná một ẩn sĩ tịch mặc, một anh hùng dân tộc rất thích sự âm mưu, một lãng tử cô độc, một chí sĩ ái quốc tràn đầy nhiệt huyết, một kẻ sát nhân máu lạnh, một kẻ mãi mãi không có ai có thể hiểu được. ngoài trừ bản thân ra, thì không có ai có một tính cách đầy mâu thuẫn phức tạp như Ban Sát Ba Ná.

Xưa nay không có ai biết Ban Sát Ba Ná ở đây? Từ đâu đến? Sẽ đi đâu? Cũng không ai biết Ban Sát Ba Ná đang muốn gì?

Càng không có ai có thể dự trắc Ba Ná sẽ làm gì?

Nghe thấy tên của Ban Sát Ba Ná, ngay về mặt Độc Cô Si cũng có hơi biến sắc.

Rất lâu sau mới hỏi Tiểu Phương:

- Người sớm biết vàng chôn ở đây chứ?
- Ta biết!
- Vàng có phải bị người cướp đi không?
- Không phải!
- Ba mươi vạn lượng vàng tự thân biến mất?
- Không phải!
- Thế thì số vàng này biến đi đâu?
- Không biết!

Độc Cô Si chợt mỉm cười:

- Kỳ thực người chắc biết!
- Tại sao?
- Vì cướp đi số vàng này chỉ có một người.
- Ai?
- Ban Sát Ba Ná.

Độc Cô Si nói:

- Chỉ có Ban Sát Ba Ná.
- Lý lẽ này rất hợp lý, nhưng Tiểu Phương không đồng ý:
- Người lầm rồi!

- Sao?
- Có thể mang số vàng này đi ngoài trừ Ban Sát Ba Ná ra, còn có một người nữa.
- Ai?
- Bốc Ứng!

Tiểu Phương nói:

- Ngoài trừ Ban Sát Ba Ná ra còn có Bốc Ứng.
- Người cho rằng chính Bốc Ứng cướp số vàng này đi ư?
- Không phải cướp đi mà là mang đi.

Độc Cô Si hỏi:

- Tại sao Bốc Ứng lại muốn mang đi?
- Vì y không muốn số vàng này rơi vào tay người khác.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Vì bản thân Bốc Ứng muốn dùng số vàng này để phục thù.
- Bây giờ vàng đã bị mang đi, có phải biểu thị rằng Bốc Ứng vẫn còn chưa chết?
- Phải!

Đôi mắt Tiểu Phương lóe sáng:

- Ta đã sớm nghĩ đến vàng sẽ không ở nơi đây, vì Bốc Ứng chắc chắn không chết, vô luận ai muốn cái mạng của Bốc Ứng cũng không phải là chuyện dễ.
- Muốn mang ba mươi vạn lượng vàng đi cũng không phải là chuyện dễ.
- Đương nhiên không dễ.

Tiểu Phương nói:

- Nhưng mà trên thế gian này có những người có thể làm được những chuyện mà người khác không thể làm được.
- Người cho rằng Bốc Ứng là loại người như vậy ư?
- Bốc Ứng vốn là loại người như vậy.

Tiểu Phương nói:

- Vô luận ở dưới tình huống nào, Bốc Ứng đều có thể tìm được những kẻ không tiếc hy sinh tất cả sẵn sàng vì y tận tụy phục vụ trung thành đến chết.
- Còn người?

Độc Cô Si hỏi:

- Người có chịu chết vì Bốc Ứng không?
- Ta cũng như vậy.

Độc Cô Si chợt mỉm cười:

- Thế thì ta không hiểu được?
- Người không hiểu ư?

Tiểu Phương hỏi ngược lại:

- Không hiểu gì?

- Chỉ có một điểm ta không hiểu!

Ý châm chích trong giọng nói của Độc Cô Si như kim nhọn:

- Người đã chịu vì Bốc Ứng mà chết, thế tại sao Bốc Ứng không đến tìm người?

Tiểu Phương không thấy bị tổn thương:

- Vì ta đã rời bỏ Bốc Ứng.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Bốc Ứng không đến kiếm ta, chỉ vì không muốn lại để ta rơi vào vòng xoáy.

- Vì vậy người không trách cứ gì Bốc Ứng?

- Ta đương nhiên không trách.

- Nếu Bốc Ứng lại đến kiếm người, người có phải vẫn vì Bốc Ứng mà chết như vậy chứ?

- Phải!

Tiểu Phương trả lời không chút suy nghĩ.

Vàng thái dương đã mọc, càng ngày càng lên cao, bóng nhọn của phiến đá cao như tháp càng lúc càng co rút ngắn lại.

Không có ánh nắng thì sẽ không có bóng, nhưng đứng ngọ thì bóng cũng không có.

Trên thế gian có rất nhiều chuyện cũng giống như vậy.

Độc Cô Si đột nhiên thở dài. Tiếng thở dài giống như gió lạnh nơi viễn sơn thổi đến.

- Bốc Ứng đích xác là nhân kiệt.

- Đúng như vậy.

- Muốn giết Bốc Ứng đích xác không phải là chuyện dễ dàng.

- Đương nhiên là không dễ dàng.

Độc Cô Si chợt hỏi:

- Còn muốn giết người?

Độc Cô Si hỏi Tiểu Phương:

- Muốn giết người có khó hay không?

Độc Cô Si nhìn trừng Tiểu Phương, Tiểu Phương cũng nhìn trừng Độc Cô Si, rất lâu sau mới nói:

- Điều đó còn phải xem.

- Xem?

Độc Cô Si hỏi:

- Xem gì?

- Xem ai muốn giết ta? Muốn giết ta lúc nào?

- Nếu là ta muốn giết người, muốn giết người bây giờ.

Độc Cô Si lại hỏi:

- Dễ lắm không?

Có rất ít người chịu trả lời câu hỏi này, nhưng Tiểu Phương lại trả lời rất mau:

- Rất dễ dàng.

Vàng thái dương càng lúc càng cao, nhưng trong sa mạc vô tình này, ở cái nơi này, giữa Tiểu Phương và Độc Cô Si sức nóng của vàng thái dương dường như không có chút ảnh hưởng gì.

Tiểu Phương cảm thấy rất lạnh, càng lúc càng lạnh, lạnh đến nỗi mồ hôi lạnh cũng toát ra không nổi.

Sắc diện của Độc Cô Si lạnh như băng.

- Người cho rằng ta sẽ không giết người ư?

Tiểu Phương nói:

- Người đã nói, chỉ cần có cơ hội thì sẽ giết ta.

- Câu nói này người không quên chứ?

- Câu nói này thì ai quên được?

Tiểu Phương nhìn bàn tay cầm kiếm của Độc Cô Si:

- Người là kiếm khách, bây giờ trong tay người có kiếm, kiếm vô tình, kiếm khách cũng vô tình, bây giờ nếu người giết ta, ta chết không oán, cũng không tiếc.

Trong tay chàng cũng có kiếm, nhưng tay cầm kiếm của chàng đã hoàn toàn buông lỏng.

Vàng thái dương mọc lên đằng đông, Độc Cô Si đứng quay lưng lại phía đông, một kiếm khách có kinh nghiệm tuyệt sẽ không đứng diện đối với ánh thái dương ở trước mặt đối thủ.

Bây giờ Độc Cô Si đã chiếm ưu thế hoàn toàn, đã ép Tiểu Phương ở vào một vị thế hoàn toàn bất lợi.

Tiểu Phương vẫn đang nghĩ hết cách không để cho bản thân trực diện với ánh thái dương, vì vậy mà vẫn có thể nhìn thấy kiếm của Độc Cô Si.

Vẻ mặt của Độc Cô Si vẫn giống như đá hoa cương, vừa lạnh vừa cứng, nhưng vẻ mặt y đã có biểu cảm.

Một sự biểu cảm rất phức tạp.

Nhân thần của Độc Cô Si rất là hưng phấn.

Vô luận ai trước khi sát nhân đều có dạng như vậy, hướng hồ kẻ mà Độc Cô Si muốn giết lại là đối thủ bình sinh hiếm thấy.

Nhân thần của Độc Cô Si tuy vì hưng phấn mà lóe sáng rực nóng hổi, nhưng góc mày khóe mắt lại toát vẻ bi thương bối rối.

Lợi dụng sự nguy cấp của người ta mà hại người, không phải là một chuyện vui vẻ vinh quang gì, nhưng Độc Cô Si phải cưỡng bách bản thân làm như vậy.

“Lương cơ nhất nhất, vĩnh bất tái lai” (cơ hội tốt để qua thì không bao giờ trở lại) cho dù vốn không muốn giết Tiểu Phương, thì cũng không thể đánh mất đi cơ hội này.

Tiểu Phương hiểu rõ tâm tình của Độc Cô Si.

Tiểu Phương biết y đã sẵn sàng xuất thủ.

Trong cái tích tắc nguy nan, sinh tử trong một hơi thở này, vẻ mặt của Độc Cô Si lại lộ ra sự thay đổi.

Vẻ mặt Độc Cô Si đột nhiên trở nên không chút biểu cảm.

Cũng trong tích tắc này, trái tim của Tiểu Phương đột nhiên như co thắt lại, vì chàng chợt cảm thấy có một người đang ở phía sau lưng chàng.

Kẻ đến là ai?

Tiểu Phương không quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại.

Chàng vẫn nhìn trừng Độc Cô Si, chàng đột nhiên phát giác trong mắt của Độc Cô Si tựa như có một sự thống khổ và phần nộ khó tả.

Sau đó chàng cảm thấy có một bàn tay mềm mại, trơn bóng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh băng đầm mồ hôi của mình.

Đây là bàn tay của ai?

Ai đứng ở bên cạnh chàng vào lúc gian khổ nguy nan nhất nắm lấy tay chàng?

Chàng nghĩ đến rất nhiều người.

Dương Quang, Ba Oa, Tô Tô.

Bọn họ đều là những người có tình cảm với chàng, sẽ không bao giờ để cho chàng phải chết ở dưới kiếm của kẻ khác.

Nhưng chàng biết kẻ đến không phải là bọn họ.

Vì chàng biết bọn họ đối xử với chàng rất tuyệt, nhưng chàng lại không phải là một người quan trọng nhất đối với bọn họ.

Trong lòng Dương Quang còn có Bốc Ứng, Ba Oa còn có Ban Sát Ba Ná, Tô Tô còn có Lữ Tam.

Bất kể bọn họ đối với chàng có tốt bao nhiêu, bất kể bọn họ đã làm cho chàng chuyện gì, nhưng đến một tình thế đặc thù nào đó, bọn họ vẫn sẽ bỏ chàng mà đi.

Vì bọn họ vốn không thuộc về chàng.

Nhưng Tiểu Yến thì khác.

Bất kể là nàng ghét chàng, hay yêu chàng, ít ra trong lòng nàng xưa nay chưa có một nam nhân nào khác cả.

Chàng xưa nay vốn không coi trọng điều này, nhưng trong cái tích tắc sinh tử này, lúc nguy nan này, chàng mới phát giác điều này quan trọng như thế nào.

Chàng nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải nàng đến không?

- Đương nhiên là ta đến!

Giọng nói tuy rất lạnh, nhưng lại mang một tình cảm mà ngoài trừ “bọn họ” ra thì không ai tin được cũng như không ai hiểu được.

Bọn họ không phải là hai nàng, mà là ba người.

Độc Cô Si cũng hiểu rõ tình cảm này, nhưng vẫn nhin không được phải hỏi:

- Người đến làm gì?

Độc Cô Si hỏi Tề Tiểu Yến:

- Có phải đến chết theo hắn không?

- Không!

Tề Tiểu Yến lạnh lùng nói:

- Hắn vốn sẽ không chết thì tại sao ta lại chết theo hắn chứ?

- Hắn sẽ không chết sao?

- Tuyệt sẽ không.

Tiểu Yến nói tiếp:

- Vì bây giờ bọn ta đã có hai người, người đã không nắm chắc sẽ đối phó với bọn ta, vì vậy người đã không dám xuất thủ.

Độc Cô Si không nói gì, cũng không xuất thủ.

Y biết điều mà Tiểu Yến nói là sự thật, người như y, xưa nay không bao giờ tranh biện với sự thật, càng sẽ không khinh cử vọng động.

Nhưng y không buông lỏng bản thân.

Độc Cô Si vẫn giữ tư thế công kích, mọi lúc đều có thể phóng ra đòn chí mạng.

Vì vậy y bất động, Tiểu Phương và Tiểu Yến cũng không dám nhúc nhích.

Tay của bọn họ nắm chắc lấy nhau, mồ hôi trong lòng bàn tay họ chảy vào bàn tay của nhau. Hòa vào lẫn nhau như máu vậy.

Không ai biết cái cục diện này kéo dài đến lúc nào. Vầng thái dương mọc càng cao, sắc trời lại đột nhiên tối đi, tối không đúng cách, tối đáng sợ.

Lòng bàn tay Tiểu Phương chợt ướt đầm mồ hôi lạnh, vì chàng chợt phát hiện gió thổi ở trên người đã trở nên rất lạnh.

Trong đại sa mạc nóng bỏng ban ngày, vốn không thể có ngọn gió lạnh như vậy.

Đối với đại địa vô tình này, chàng đã rất là quen thuộc, hơn một năm trước đây, vào một buổi sáng nóng bỏng như vậy, chàng cũng đã từng có kinh nghiệm như vậy, sắc trời chợt tối đi, gió chợt lạnh đi.

Sau đó sẽ là một trận gió bão to lớn đáng sợ, không ai có thể tránh né kháng cự lại được.

Bây giờ rõ ràng sắp có một trận gió bão đáng sợ như vậy sắp ập đến.

Chàng vẫn không dám nhúc nhích.

Chỉ cần nhúc nhích là có thể sẽ tạo nên sự sơ suất chết người.

Kiểm của Độc Cô Si, cách chàng vẫn gần hơn cơn gió bão sắp ập đến, vẫn đáng sợ hơn.

Vì vậy chàng chỉ còn cách đứng ở đó, đợi gió bão đến. Cho dù chàng biết rõ sau khi gió bão ập đến, mọi người cũng sẽ chết ở đây như thế thôi.

Vì chàng không còn có thể chọn lựa, cũng không cách gì tránh né.

Gió bão quả thật đã đến.

Gió càng lúc càng mạnh, gió mạnh thổi cát trắng mù trời, đập lên thân người như những đầu mũi tên.

Lúc trận gió mạnh mang cát vàng thổi đến, Tiểu Phương đã biết bản thân mình xong rồi.

Vì chàng tuy đã nghĩ đến mọi điều, nhưng vẫn còn sơ suất một điều.

Bất cứ một sai sót nào cũng sẽ tạo nên một sự sai lầm.

Chàng đã quên là mình đang đứng nghênh gió, gió cát thổi lên, đập thẳng vào mặt chàng.

Đến lúc chàng nghĩ đến điều này, sai lầm lớn đã xảy ra không cách gì bù đắp.

Kiểm của Độc Cô Si như độc xà đâm thẳng về phía chàng, chàng chỉ nhìn thấy kiếm quang lóe lên, thì đã không mở mắt nổi nữa, thậm chí ngay kiếm này đâm vào nơi nào trên thân thể cũng không cảm thấy.

Lúc chàng ngã gục xuống, vẫn còn nghe thấy Tề Tiểu Yến đang la hét, sau đó chàng không còn nghe thấy gì nữa.

Gió đang gào thét, cát vàng bay mù mịt.

Tiểu Phương mơ hồ nghe thấy giọng nói của Tiểu Yến, tiếng nói tràn đầy nỗi thống khổ, đang kêu la cầu cứu với chàng. Cũng mơ hồ nhìn thấy Độc Cô Si đã xé toạt y phục của Tiểu Yến.

Kỳ thực là chàng không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả.

Lúc chàng từ cơn ác mộng tỉnh dậy, mồ hôi lạnh đã thấm ướt đầm y phục, trước mắt vẫn là một màn cát vàng.

Chàng chưa chết.

Điều mà vừa rồi chàng nghe thấy nhìn thấy, chẳng qua chỉ là ảo giác trong giấc mộng mà thôi.

Nhưng Tề Tiểu Yến thì không biết đã đi đâu, Độc Cô Si cũng không biết đã đi đâu.

Chuyện xảy ra trong giấc mộng vừa rồi, trong thực tế cũng có thể xảy ra như vậy.

Nghĩ tới Độc Cô Si lỏa thể đứng trong gió lạnh để Tiểu Yến lau rửa cho y, trong lòng Tiểu Phương chợt cảm thấy đau nhói như chưa từng xảy ra.

Chàng nhất định phải tìm được bọn họ, nhất định phải ngăn trở chuyện này xảy ra.

Chàng muốn vùng đứng dậy.

Nhưng chàng vừa cử động thì ở bên hông đau như dao cắt.

Không biết đây là vận may hay nỗi bất hạnh của chàng? Kiếm đó của Độc Cô Si vẫn không đâm trúng nơi hiểm yếu trên người chàng.

Bây giờ chàng vẫn còn sống, nhưng ngay bản thân chàng cũng không biết bản thân mình sẽ còn sống được bao lâu nữa.

Gió bão vẫn còn chưa dứt, vết thương của chàng bắt đầu chảy máu, môi của chàng bắt đầu nứt ra, cơ thịt vẫn đau nhức.

Lương thực và nước uống của chàng đã bị gió thổi đi mất, còn nữ nhân sinh tử có nhau với chàng bây giờ rất có thể đang bị người khác làm nhục tàn hại.

Nhục thể và tâm linh của chàng bị một sự dày vò khó ai có thể chịu nổi.

Chàng làm sao có thể sống tiếp được chứ?

Chỉ có người tự thân trải qua, mới biết muốn sống sót được trong gió bão sa mạc là một chuyện gian khổ như thế nào.

Tiểu Phương đã có kinh nghiệm này.

Lần trước chàng đã xem chết ở đây, lần này thì lại càng tồi tệ hơn cả lần trước.

Nếu chàng không phải là Tiểu Phương, có lẽ ngay bản thân mình cũng không muốn sống tiếp tục nữa.

Một con người nếu mất đi ý chí và dũng khí phấn đấu vì sự sinh tồn, thì còn có ai có thể khiến hai đó sống tiếp tục nữa chứ?

Chàng là Tiểu Phương.

Chàng không ngừng nói với chính mình.

Mình nhất định phải sống, nhất định phải sống.

Trời đất một màu vàng tối, không ai có thể phân biệt được bây giờ là ban ngày hay ban đêm.

Tiểu Phương nằm ở trên mặt cát lạnh băng, gió cát cơ hồ đã che lấp hoàn toàn thân thể chàng.

Chàng thật sự đã quá mệt mỏi, máu mất đi đã quá nhiều, muốn nhắm mắt lại ngủ một chút.

Bóng tối êm đềm, giấc mơ ngọt ngào, là một nơi chốn mỹ lệ biết bao!

Tiểu Phương chợt mở mắt ra, dụng toàn thân lực khí quay người, dùng góc trán chà vào mặt cát thô ráp, dùng nỗi đau để thức tỉnh bản thân mình.

Và chàng biết, chỉ cần ngủ đi, là sẽ bị chôn sống ở trong cát.

Chàng không ngủ.

Góc trán của chàng đang chảy máu, vết thương nơi hông cũng đang chảy máu, nhưng chàng đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chỉ cần có một chút nước, là có thể sống sót được.

Trong sa mạc vô tình này, trong gió cát cuồng bạo, đi đâu để có thể kiếm được nước chứ?

Tiểu Phương chợt bật dậy, dùng toàn lực đi tới trước mấy bước, nhưng chàng lại ngã đổ xuống, lúc này chàng phải bò đi tới trước như con thằn lằn.

Vì chàng vẫn còn có khát vọng sinh tồn.

Chàng chợt nhớ đến những kẻ chết ở dưới kiếm của chàng và Độc Cô Si hôm qua.

Bọn họ đã châu chực ở đây không chỉ một ngày, trên người bọn họ đương nhiên có nước là lương thực.

Suy nghĩ này như ánh chớp vụt qua toàn thân chàng, khiến chàng chợt cảm thấy như có một luồng sức mạnh.

Chàng quả nhiên mau chóng tìm đến được một thi thể thấy trên dây lưng thi thể này cột buộc một cái túi da.

Trong túi da có ba cọc bạc thỏi trọng lượng rất nặng, và một ít bạc vụn.

Trong túi da còn có một “kim thủ”, “kim thủ” mà Lữ Tam dùng để hiệu lệnh thuộc hHoa Bất La.

Lữ Tam! Phú Quý thần tiên Lữ Tam! Thù nhân bất cộng đái thiên, cường địch thệ bất lương lập.

Nhưng Tiểu Phương bây giờ mơ hồ những hận thù này đều đã quên cả, vì trong lòng chàng đã hoàn toàn bị một tình cảm mãnh liệt chiếm cứ.

Khát vọng sinh tồn, mãi mãi là một loại khát vọng mãnh liệt nhất trong tất cả tình cảm của con người.

Trong túi da không có nước.

Còn túi da chứa nước kia thì đã bị đầm nát, người đầm nát túi nước này rất có thể chính là bản thân Tiểu Phương.

Đây quả là sự châm biếm bi ai đau đớn!

Nhưng Tiểu Phương không nghĩ tới.

Chàng không dám nghĩ tới.

Vì chàng biết, một con người nếu suy nghĩ quá nhiều, thì ý nghĩa đối với mạng sống sẽ phải đánh giá lại.

Lúc này đây đối với chàng mà nói, sinh mạng là vô giá, mãi mãi không có chuyện gì có thể thay thế được.

Vì vậy chàng tiếp tục bò lên phía trước.

Tim chàng đột nhiên đập mạnh, vì không những chàng đã tìm thấy được một thi thể khác, mà còn mò được một túi da đựng nước ở trên hông người này.

Túi đựng đầy nước.

Tiểu Phương biết rằng bản thân mình đã được cứu.

Tiểu Phương duỗi bàn tay run rẩy lạnh cóng ra, muốn dỡ cái túi da này ra, nhưng đúng vào lúc này, chàng nghe thấy một âm thanh.

Chàng chợt nghe thấy một loạt tiếng tim đập.

Trái tim người này vẫn đang đập, con người này vẫn chưa chết.

Bàn tay Tiểu Phương dừng lại, giống như chợt bị đông cứng lại.

Lấy một chút nước trên thân thể người chết để cứu sống bản thân mình, thì tuyệt không phải là một chuyện xấu.

Còn từ trên thân một kẻ còn sống sắp chết hoàn toàn không có sức đề kháng, đoạt lấy túi nước lại là một chuyện khác.

Tiểu Phương vẫn là Tiểu Phương.

Vô luận ở bất cứ tình huống nào, chàng cũng là chàng, vì chàng mãi mãi không bao giờ mất đi chính mình - sẽ không mất đi lương tâm của mình, cũng sẽ không thay đổi nguyên tắc của mình, càng sẽ không làm những chuyện khiến cho bản thân mình cảm thấy có lỗi với lương tâm.

“Người chết” vẫn còn chưa chết này, chợt hỏi chàng với một giọng kỳ quái yếu ớt:

- Trong túi da của ta có nước, tại sao ngươi không mang đi?

- Vì ngươi vẫn còn chưa chết!

Tiểu Phương nói tiếp:

- Ngươi cũng cần nước này?

- Không sai! Ta vẫn còn chưa chết, nhưng ngươi cho ta một kiếm, ta sẽ chết ngay.

Người đó lại hỏi Tiểu Phương:

- Ngươi đã muốn nước của ta, tại sao không giết ta?

Tiểu Phương thở dài:

- Ta không thể giết ngươi, ta không thể vì lý do này mà sát nhân!

- Nhưng ngươi vốn muốn giết ta!

Con người này nói:

- Ta vốn đã phải chết ở trong tay ngươi!

34. Kỳ Án Ở Phố Bát Giác

Lúc đó người muốn giết ta, nên ta đương nhiên phải giết ngươi!

Tiểu Phương nói:

- Còn bây giờ...

- Bây giờ thế nào?

- Bây giờ ta không những không thể giết ngươi, mà còn muốn cứu ngươi.

- Tại sao?

- Vì ta đã là một kẻ sắp chết, đã hoàn toàn không còn một sức phản kháng nào nữa.

Tiểu Phương nói:

- Nếu ta giết ngươi, cho dù có thể sống sót, cũng sẽ sống không an tâm.

- Lúc này ngươi sống an tâm chứ?

- Ta xưa nay vốn sống rất an tâm.

Tiểu Phương nói:

- Vì ta vẫn tâm không thấy xấu hổ.

- Ngươi thà chết chứ không làm chuyện gì có lỗi với người khác phải không?

- Chuyện có lỗi với bản thân mình, ta cũng không chịu làm.

Con người này thở hỗn hển, chợt phát ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, giống như một con dã thú phát hiện ra bản thân mình đã lọt vào một cái bẫy.

- Ta sai rồi!

Người đó rên rỉ nói:

- Ta làm sai rồi.

- Người làm sai chuyện gì?

Con người này không trả lời câu hỏi của chàng, chỉ không ngừng lẩm bẩm:

- Người vẫn không thay đổi, người vẫn là Tiểu Phương trước đây, ta không nên... không nên... Giọng nói của hắn càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng yếu.

- Làm sao người biết ta là Tiểu Phương? Làm sao biết ta không thay đổi?

Tiểu Phương hỏi:

- Người không nên thế nào?

Con người này đã không cách gì trả lời.

Hơi thở của hắn càng yếu hơn, thở càng dồn dập hơn.

Hắn bắt đầu liên tục ho.

Tiểu Phương tháo túi nước của hắn ra, muốn mớm cho hắn một chút nước, nhưng hơi thở dồn dập và cơn ho khiến người đó không uống được một ngụm nào.

Bầu trời hôn ám, Tiểu Phương mò tìm, từ trên thân người đó lấy ra một cái khăn, nhúng chút nước, rồi vắt nhỏ từng giọt vào miệng hắn.

Con người này cuối cùng đã có thể mở miệng nói:

- Ta có lỗi với người!

Hắn nói:

- Ta cũng có lỗi với Ưng ca.

Tiếng nói của hắn khiến cho Tiểu Phương chấn động rất lâu nói không nên lời, rất lâu sau mới hỏi:

- Người cũng quen biết Bốc Ưng, tại sao người cũng có lỗi với Bốc Ưng?

Chàng hỏi con người này:

- Tóm lại người là ai?

Không có trả lời, không có phản ứng.

Lúc Tiểu Phương hỏi hắn câu này, thì nhịp tim và hơi thở của hắn đã hoàn toàn dừng lại.

Tiểu Phương nhẹ nhàng phủ chiếc khăn thấm ướt đó lên mặt của hắn.

Bây giờ chàng đã biết con người này chắc chắn có quan hệ rất sâu với chàng, cũng có quan hệ rất sâu với Bốc Ưng.

Nhưng chàng nghĩ không ra con người này là ai? Cuồng phong gào thét, chàng đã không còn nghe ra âm thanh của con người này nữa.

Sắc trời càng tối hơn.

Đến bao giờ trời mới sáng, gió mới ngừng thổi?

Tiểu Phương đưa cái túi nước trong tay lên, uống hai ngụm.

Chàng không phải thật sự muốn uống nước trong túi này, lúc chàng uống nước, hoàn toàn không nghĩ đến bản thân mình đang làm chuyện gì.

Chàng uống nước trong túi da, chẳng qua chỉ là một phản ứng bản năng, vì chàng muốn sống.

Con người này rất có thể là bằng hữu của chàng, lại vừa mới chết trong tay chàng.

Nếu chàng nghĩ tới điều này, nếu chàng biết con người này là ai, thế thì chàng có lẽ thà chết chứ không chịu uống hai ngụm nước này.

Sắc trời tuy càng tối, nhưng trước khi trời sáng há không phải là lúc tối nhất hay sao?

Trời đột nhiên sáng, sức gió cũng yếu đi.

Tiểu Phương chợt nhìn thấy khuôn mặt của con người này trong tay mình, chiếc khăn phủ ở trên mặt hắn đã bị gió thổi đi, lộ ra một khuôn mặt dài dẫu phong sương khổ nạn, tràn đầy thống khổ hối hận.

Lòng Tiểu Phương chợt trùng xuống nặng nề, toàn thân máu như lạnh đi.

Con người này rõ ràng là Gia Đáp.

Lúc chàng bị người ta hoài nghi, cơ hồ không còn đường đi, người duy nhất coi chàng là bằng hữu chính là con người này.

Vậy mà bây giờ con người này lại chết dưới kiếm của chàng, chàng lại còn uống sạch hết nước ở trong túi da sau khi hắn chết.

Gia Đáp sao vẫn chưa chết? Sao lại đến nơi đây? Sao lại ở cùng chung với thuộc hạ của Lữ Tam?

Tại sao hắn lại nói là hắn sai rồi? Tại sao lại nói hắn có lỗi với Tiểu Phương và Bốc Ứng?

Những vấn đề này Tiểu Phương không nghĩ tới.

Điều chàng duy nhất nghĩ đến là trong căn lều chật hẹp đó, Gia Đáp đã mang đôi ủng da quý báu duy nhất tặng cho chàng, lộ ra tấm chân tình lúc muốn chàng mau đào tẩu.

Lúc này nếu ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Phương, nhất định sẽ rất kinh dị.

Vì khuôn mặt chàng cơ hồ trở nên giống như con người chết này.

Vì khuôn mặt chàng cũng tràn đầy nỗi thống khổ và hối hận như vậy.

Lẽ nào đây lại là số mạng?

Tại sao số mạng lại thường đẩy người ta vào cái chết không cách gì khác được, tại sao lại thường đẩy người ta làm những chuyện mà vốn có chết người ta cũng không chịu làm?

Gió bão đã lặng, thi thể đã được chôn lấp.

Đối với Tiểu Phương mà nói, điều này đã không phải là kinh nghiệm lần đầu tiên, chàng đã trải qua giông bão, cũng đã chôn lấp thi thể, điều duy nhất khác, là lần này người mà chàng chôn lấp là bằng hữu của chàng.

Một bằng hữu chết dưới kiếm của chàng.

Tiểu Phương chống kiếm làm gậy, bịn rịn đi về phía trước.

Chàng vốn không có nơi nào để đi đến, cũng không biết có thể đi đến nơi đâu, cũng không biết có thể cầm cự bao lâu.

Không có nước, không có lương thực, không có sức lực, không có cái gì cả, thậm chí ngay cả chí cầu sinh cũng vì hối hận mà tiêu tán mất, chàng mọi lúc đều có thể ngã xuống, ngã xuống thì có lẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

Tại sao chàng vẫn muốn tiến tới trước?

Vì Tiểu Yến.

Chàng mơ hồ nghe thấy giọng nói của Tiểu Yến, tiếng rên rỉ thống khổ bi thương.

Lần này chàng vẫn không thể xác định giọng nói mà chàng nghe thấy là thật hay là tưởng?

Chàng chỉ muốn còn có chút lực khí, vẫn còn có thể tiến tới trước một bước, chàng tuyệt không chịu dừng lại.

Chàng nhất định muốn đi tìm lời giải đáp.

Cuối cùng chàng đã tìm được.

Đúng lúc chàng cơ hồ đã ngã xuống mãi mãi không bao giờ đứng dậy nổi thì chàng nhìn thấy Tề Tiểu Yến.

Vàng thái dương lại mọc lên, đại địa lại trở nên nóng bỏng như lò lửa.

Tiểu Phương chợt phát hiện ra nàng đang chạy lại phía chàng, chân trần chạy trên cát, y phục trên người đã bị xé nát. Mái tóc đen sẫm rối bời xõa tung, khuôn mặt mỹ lệ trắng xanh bị đánh sưng, mắt đầm lệ.

Lại nhìn tới trước, thì có thể thấy Độc Cô Si.

Toàn thân Độc Cô Si lỏa thể, nằm ở dưới vàng thái dương nóng bỏng, kiếm Độc Cô Si nằm ở chỗ mà y chỉ cần duỗi tay ra là có được.

Con người Độc Cô Si trông như bị hư thoát, vì thỏa mãn mà hư thoát.

Vô luận ai nhìn thấy tình huống này, nhất định là có thù tưởng tượng thấy vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Những chuyện mà Tiểu Phương nhìn thấy trong ác mộng, rõ ràng là đã xảy ra trong thực tế như vậy. Rất có thể còn bi thảm, đáng sợ, đau lòng hơn cả điều mà chàng thấy trong ác mộng.

Ai có thể nói ra một người lúc thật sự đau lòng thì cảm giác như thế nào?

Tiểu Phương cũng không nói ra, nhưng chàng đã cảm giác thấy được.

Tiểu Yến đã đi tới trước mặt chàng, dờ dẫm nhìn chàng, đôi mắt đầm đầy lệ, ai nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Tiểu Phương chợt lao tới.

Nàng đưa đôi tay ra sẵn sàng đón lấy sự Ôm ấp của chàng, nhưng Tiểu Phương đã vượt qua nàng, xông về phía Độc Cô Si.

Đương nhiên chàng không ôm lấy Độc Cô Si.

Chàng xông tới, trong tay chàng có kiếm, chàng chỉ muốn một kiếm đâm xuyên họng Độc Cô Si.

Nỗi thống khổ và phần nộ đã kích thích sức mạnh của chàng, vì vậy chàng mới có sức vung kiếm xông tới.

Có thể nhìn thấy bản thân chàng với sức lực còn lại cũng chẳng còn bao nhiêu.

Kiếm của Độc Cô Si vẫn còn nằm ở chỗ duỗi tay ra là có được ngay. Lúc kiếm của chàng vẫn còn chưa đâm ra, thì kiếm của Độc Cô Si rất có thể đã đâm xuyên qua ngực chàng.

Chàng biết, nhưng chàng không để ý tới, không để ý đến một chút nào cả.

Kiếm này của Tiểu Phương không đâm ra, không phải là vì Độc Cô Si đã đưa tay lấy kiếm đâm chết chàng trước.

Chàng không đâm kiếm ra, vì chàng cảm thấy rất là kỳ quái.

Chỗ chàng xĩa kiếm đến là ngực Độc Cô Si là một nơi hiểm yếu nhất.

Nhưng lúc chàng xĩa kiếm ra, Độc Cô Si lại vẫn không đưa tay lấy kiếm, thậm chí không hề nhúc nhích, sắc diện hoàn toàn không biến đổi.

Về mặt Độc Cô Si hoàn toàn không chút biểu cảm.

Đây không phải là chuyện lạ hay sao!

Về mặt Độc Cô Si vốn không chút biểu cảm, xưa nay như vậy.

Kỳ quái là, về mặt không hề biểu cảm của y, hoàn toàn không giống với vẻ mặt không chút biểu cảm trước đây.

Vẻ mặt không hề có biểu cảm của Độc Cô Si trước đây, khiến người khác vừa nhìn thấy là cảm thấy lạnh lẽo u ám đáng sợ.

Nhưng cảm xúc mà Độc Cô Si gây ra cho mọi người lúc này lại khác.

Bây giờ vẻ mặt không hề có biểu cảm của y chỉ khiến người khác cảm thấy thống khổ, một nỗi thống khổ chỉ có ở những người cảm thấy hoàn toàn thất bại tuyệt vọng.

Y là kẻ mạnh, kẻ thắng, kẻ chiếm hữu, kẻ tước đoạt.

Thế tại sao y lại có nỗi thống khổ như vậy?

Tiểu Phương không hiểu, vì vậy chàng không dám kiểm ra. Tuy không dám ra, nhưng mũi kiếm của chàng đã nằm ở yết hầu của Độc Cô Si, cách cổ họng Độc Cô Si nhiều nhất chỉ có một phân lúc nào cũng có thể đâm.

Vẻ mặt không hề biểu cảm của Độc Cô Si vẫn toát ra vẻ tuyệt vọng thống khổ thậm chí còn khiến người khác cảm thấy như y rất mong muốn Tiểu Phương đâm kiếm xuyên qua họng, đâm y chết dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Lẽ nào Độc Cô Si muốn chết?

Chỉ có kẻ thất bại mới muốn chết, tại sao Độc Cô Si muốn chết?

Tiểu Yến cũng đang nhìn Độc Cô Si.

Y phục của nàng đã bị xé nát, mặt bị đánh sưng, nhưng lúc này nhìn thấy con người này, ánh mắt lại không có chút phần nộ thù hận, trái lại chứa đầy sự mỉa mai thương hại.

Nàng đột nhiên bước tới kéo bàn tay cầm kiếm của Tiểu Phương:

- Bọn ta đi thôi!

Nàng nói:

- Con người này đã vô dụng rồi, chàng không cần phải giết hắn.

- Vô dụng ư?

Tiểu Phương không hiểu:

- Tại sao vô dụng?

- Vì y đã không còn là nam nhân nữa!

Giọng nói của Tiểu Yến tràn đầy sự mỉa mai:

- Y muốn chiếm hữu muội, tiếc là y hoàn toàn vô dụng.

Độc Cô Si vẫn còn nằm ở đấy, nằm trên mặt cát đá lổn nhổn, dưới vầng thái dương nóng bỏng.

Tiểu Phương đã bỏ đi, để y lại như vậy.

Một nam nhân đã vô dụng, một nam nhân đã không còn là một nam nhân, thì đã không còn đáng để cho người khác xuất thủ nữa.

Bọn họ tuy biết để Độc Cô Si nằm như vậy ở đó, thì trước khi mặt trời lặn y sẽ bị thiêu khô như miếng thịt trên lò nướng.

Nhưng bọn họ vẫn bỏ đi, vì ngoại trừ bản thân y ra trên thế gian này không còn có ai có thể cứu được y nữa.

Tê Tiểu Yến nhận lấy một bộ quần áo mà Tiểu Phương lặng lẽ đưa cho nàng, nàng tuy trông nhếch nhác, nhưng tinh thần xem ra còn trấn định hơn Tiểu Phương.

Nàng hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ bọn ta đi đâu?

Tiểu Phương trầm mặc, nhìn nhìn sa mạc nóng bỏng rồi nhìn nhìn đôi tay trống không của mình.

Rất lâu sau chàng mới hỏi lại nàng:

- Bây giờ bọn ta có thể đi đâu chứ?
- Chàng muốn đi đâu thì bọn ta đi đó!

Tiểu Yến nói rất thanh thản, dường như hoàn toàn không biết bây giờ bọn họ đã hoàn toàn không còn gì nữa, có thể ngã gục bất cứ lúc nào.

Lại trầm mặc rất lâu, Tiểu Phương mới mở miệng:

- Ta muốn quay về La Tát!
- Thế thì bọn ta quay về La Tát!

Tiểu Yến vẫn nói rất thanh thản:

- Bây giờ bọn ta quay về.

Tiểu Phương nhìn nàng, chợt gượng cười:

- Bọn ta làm thế nào quay về?

Chàng hỏi tiếp:

- Bò về à? Hay là được người khác khiêng đi?

Tiểu Yến lại mỉm cười, cười mơ hồ rất thần bí.

Tiểu Phương thật sự không nghĩ ra nàng làm thế nào vẫn có thể cười được, nhưng chàng mau chóng nghĩ ra.

Vì lúc này nàng đã dỡ đi một miếng nham thạch, giống như trò ảo thuật, từ một cái hốc ở phía dưới nham thạch lấy ra ba cái túi da rất lớn, một túi lương thực, một túi y phục, một túi nước.

Tiểu Phương ngạc nhiên nhìn nàng, chợt thở dài:

- Ta chợt phát hiện nàng rất giống một người.
- Chàng nói muội giống ai?
- Ban Sát Ba Ná!

Tiểu Phương nói tiếp:

- Hắn là anh hùng hảo hán đệ nhất trong sa mạc, không ai có thể đoán được.
- Muội sao lại giống Ban Sát Ba Ná?
- Vì nàng cũng giống y vậy, bất kể đi đến nơi đâu, trước tiên đều giành sẵn thoái lộ cho bản thân mình.

Tiểu Phương nói tiếp:

- Vì vậy các vị không bao giờ bị rơi vào ngõ cụt không lối thoát.

Tề Tiểu Yến lại cười, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào nàng đột nhiên cũng trở nên giống như Dương Quang, trở thành một nữ nhân rất thích cười.

Nàng cười hỏi Tiểu Phương:

- Có phải bây giờ bọn ta đã có thể đi đến La Tát rồi chứ?

Tiểu Phương nói:

- Phải! Bây giờ bọn ta có thể đi được rồi.

La Tát vẫn là La Tát như xưa.

Quay trở về nơi đây Tiểu Phương cảm thấy trong lòng như là quay về cố hương Giang Nam của mình vậy.

Tiểu Yến lại hỏi chàng:

- Bây giờ bọn ta đi đâu?
- Đi phố Bát Giác.

Nơi đó là khu hội tập buôn bán của cổ thành, các cửa hiệu lớn cơ hồ đều tụ tập ở đây, bất kể muốn mua gì, thì đều có thể kiếm được ở đó.

Tiểu Yến lại hỏi:

- Chàng muốn đến đó mua gì?
- Không mua gì cả.
- Không mua gì cả thì đến đó làm gì?

Tiểu Phương nói:

- Đến một cửa hiệu. Cửa hiệu Ứng Ký.
- Ứng Ký? Có phải là cửa Bốc Ứng?
- Hồi trước kia!
- Còn bây giờ?
- Bây giờ không còn là cửa Bốc Ứng nữa.

Tiểu Yến quyết tâm hỏi cho đến cùng:

- Bây giờ không còn là cửa y nữa thì chàng đến đó làm gì?

Tiểu Phương chậm rãi trả lời:

- Đi kiếm một người! Hỏi người đó một vài chuyện.

Chàng nhìn chằm Tiểu Yến:

- Nếu nàng không đi, thì có thể lưu lại đây.

Nàng đương nhiên không thể không đi.

Vì thế bọn họ đi vào phố chợ đông đúc.

Điều duy nhất khác lúc trước, tướng dạng của người ở phố này dường như đã đổi thay.

Trước đây lúc Tiểu Phương đi qua con phố này đều cảm thấy mọi người ở đây đều mang một vẻ khỏe mạnh vui vẻ sung túc, như rất là mãn nguyện đối với cuộc sống và sự nghiệp của bản thân, rất tin tưởng vào tương lai.

Nhưng hôm nay tướng dạng của những người này đều đã thay đổi, trở nên rụt rè, có hơi lén lút, lúc nhìn mọi người đôi mắt mơ hồ tràn đầy vẻ hoài nghi và đề phòng, hơn nữa còn như rất sợ hãi.

Trên phố này đều là những cửa hiệu giàu có, cuộc sống của những người này xưa nay không hề phải âu lo.

Vậy tại sao bọn họ lại có vẻ sợ hãi? Sợ hãi gì?

Lúc Tiểu Phương cảm thấy điều này, Tiểu Yến cũng cảm thấy như vậy.

Nàng kéo kéo góc áo của Tiểu Phương, nói nhỏ với chàng:

- Con phố này nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nàng tiếp:

- Hơn nữa chắc chắn là một rất đáng sợ.

Nàng lại hỏi Tiểu Phương:

- Chàng có để ý bộ dạng người ta nhìn chàng không?

Tiểu Phương đương nhiên cũng chú ý đến.

Bộ dạng lúc người ta nhìn chàng giống như chàng là ôn thần mang đến ôn dịch cùi hủi.

Hòa khí là sự quyết định thắng bại, người mua bán vốn không thể nhìn người khác với cặp mắt như vậy.

Nơi đây đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào lại quan hệ với Tiểu Phương?

Trong lòng Tiểu Phương cảm thấy nặng nề.

Chàng chợt nhớ đến sơn trang của Bốc Ứng bị đốt, cửa hiệu Ứng Ký đổi chủ, lúc chàng và Dương Quang đi qua nơi này, người ta cũng nhìn bọn họ với đôi mắt như vậy.

Lẽ nào biến cố lần này lại xảy ra ở Ứng Ký?

Lẽ nào những người này vẫn còn nhận ra chàng, vẫn còn nhớ chàng là bằng hữu của Bốc Ứng?

Lẽ nào Bốc Ứng đã quay về đây, báo phục công chính mà tàn khốc những thù địch của mình.

Đây không phải là chuyện không thể xảy ra.

Việc mà Bốc Ứng làm, vốn không ai bao giờ có cách gì dự liệu được.

Giả như lúc Tiểu Phương quay về Ứng Ký, Bốc Ứng đã ở quây thì Tiểu Phương cũng không lấy làm kinh ngạc lắm.

Chàng xưa nay cho rằng trên thế gian này vốn không có chuyện gì mà Bốc Ứng không làm được.

Bước chân của Tiểu Phương càng nhanh hơn, nhịp tim cũng nhanh hơn, bước vào trong cổng của Ứng Ký.

Nếu chàng biết ở cửa hiệu Ứng Ký đã xảy ra chuyện gì, thì có dùng kiệu khiêng chàng đi, có dùng roi quất chàng, chàng cũng chưa chắc chịu bước vào.

Cổng của Ứng Ký đang mở, từ xa có thể nhìn thấy tình hình trong cửa hiệu.

Trong tiệm có năm người, đang làm một chuyện.

Ứng Ký xưa nay là một cửa hiệu uy tín lớn lao, buôn bán đang thịnh, người trong tiệm đương nhiên có việc làm, không làm việc cũng không được.

Năm người này đang làm việc, tuyệt không phải là chuyện gì kỳ lạ, bọn họ không có việc gì làm mới là kỳ lạ.

Nhưng Tiểu Phương nhìn một cái, vẫn không thấy ra được bọn họ đang làm chuyện gì, vô luận ai thoát nhìn đều không thể thấy ra bọn họ đang làm chuyện gì.

Vì chuyện bọn họ đang làm rất kỳ quái, không những là chuyện mà trong phần lớn tình huống không có ai làm cả, hơn nữa có thể nói đó là chuyện mà suốt đời của bất cứ ai đều khó nhìn thấy.

Bọn họ đang sát nhân! Giữa ban ngày ban mặt ở trên một con phố có rất nhiều người, có một cửa hiệu cổng đang mở lại giết người.

Là ai đang giết ai?

Có hai người đang giết hai người khác. Còn có một người đang đứng ở bên cạnh, nhìn Tiểu Phương xông tới, vẫn còn chưa xông lọt thì đã ngăn người ra.

Vì người đầu tiên mà chàng nhìn thấy chính là chàng.

Thì lúc này đây Tiểu Phương nhìn thấy một con người hoàn toàn giống y như chàng.

Tiểu Phương vẫn còn đang ở bên ngoài cổng của Ứng Ký, ở trong tiệm lại còn có một Tiểu Phương khác đang đứng ở trước quầy nhìn người khác sát nhân.

Tiểu Phương không phải là con sinh đôi, cũng không có huynh đệ, thế thì Tiểu Phương kia từ đâu đến?

Tề Tiểu Yến rõ ràng cũng ngạc nhiên như vậy.

Tiểu Phương đang ngơ ngác, nàng cũng ngơ ngác, kéo tay Tiểu Phương nói:

- Mọii nhìn thấy chàng rồi!

- Sao?

- Mọii đã nhìn thấy chàng trong cửa hiệu rồi.

- Sao?

- Nhưng chàng rõ ràng ở bên cạnh mọii, làm sao lại có thể ở trong cửa hiệu được?

Tiểu Yến hỏi Tiểu Phương:

- Lẽ nào một con người chàng lại biến thành hai con người?

Tiểu Phương gượng cười, chỉ gượng cười.

Vô luận ai nghe thấy người khác hỏi mình câu này đều chỉ gượng cười, câu hỏi này thật sự quá sức hoang đường.

Nhưng đến lúc Tiểu Phương nhìn rõ ràng kẻ sát nhân và người bị giết, thì chàng không thể cười nổi nữa.

Vẻ mặt chàng giống như bị người khác chém một đao, chém lên đúng chỗ nhạy cảm nhất.

Kẻ sát nhân có hai người, một nam, một nữ.

Kẻ bị giết cũng có hai người, cũng một nam, một nữ.

Nam nhân sát nhân rõ ràng là Bốc Ứng.

Nữ nhân sát nhân rõ ràng là Dương Quang.

Người mà Bốc Ứng giết rõ ràng là Ban Sát Ba Ná!

Người mà Dương Quang giết rõ ràng là Ba Oa!

Tiểu Phương kia thì đang nhìn Bốc Ứng và Dương Quang giết Ban Sát Ba Ná và Ba Oa, hoàn toàn không có chút ý ngăn trở nào.

Chuyện này là thế nào? Ai biết chuyện này là thế nào.

Đây là chuyện rất đơn giản.

Trên thế gian này có rất nhiều chuyện vẻ ngoài trông rất phức tạp thần bí, kỳ thực lại rất đơn giản.

Thậm chí giản đơn đến mức đáng cười.

Tại sao lại có hai Tiểu Phương?

Vì Tiểu Phương trong tiệm kia là do người dùng sáp tạo thành.

Bốc Ứng tại sao lại giết Ban Sát Ba Ná? Dương Quang tại sao lại giết Ba Oa?

Vì bọn họ cũng là người sáp.

Năm người ở trong tiệm đều là người bằng sáp, tuy tạo tác rất là tuyệt diệu, nhưng mà là giả.

Tất cả mọi chuyện không có lời giải đáp thì đều có lời giải đáp, đáp án rất giản đơn, nhưng không đáng cười.

Vì Tiểu Phương ngay lập tức nghĩ đến rất nhiều vấn đề.

Những người sáp này do ai làm? Tại sao lại làm chuyện này? Có dụng ý gì?

Người trong cửa hiệu Ứng Ký xưa nay rất đông, bây giờ sao lại chỉ còn lại năm người giả dùng sáp tạo thành? Những người khác đã đi đâu cả rồi?

Tiểu Phương tiếp tục tiến tới trước, lại nhìn thấy ba người.

Ba người này đứng ở một cái góc khá xa, một nam một nữ và một đứa trẻ.

Nam nhân là Lữ Tam, nữ nhân là Tô Tô, trong tay Tô Tô đang ôm một đứa trẻ.

Lữ Tam phong mạo vẫn như xưa, Tô Tô cũng vẫn mỹ lệ như xưa, đứa bé trong tay Tô Tô mặc áo hoa, đội mũ đỏ, tuy chỉ có ba tháng tuổi, nhưng to mập trông đáng yêu vô cùng.

Ba con người này cũng là người sếp.

Nếu bọn họ không phải là người sếp, nếu Lữ Tam thật sự đứng ở đó, thì Tiểu Phương chẳng dám xông vào.

Vì chàng không quên chuyện xảy ra ở sơn thôn thạch ốc khi trước.

Đứa bé mà Tô Tô ôm trên tay, rõ ràng là hài tử của chàng, cốt nhục của chàng.

Hài tử mà chàng nhìn thấy, tuy chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bằng sếp, nhưng dung mạo của đứa trẻ này chắc hẳn hoàn toàn giống y như đức hài tử của chàng.

Một hài tử khả ái biết bao, Tiểu Phương thầm mong muốn mình có thể chạy tới ôm lấy hài tử đó.

Nếu là trước đây hai năm, bất kể Lữ Tam là thật hay giả, cũng bất kể hài tử này là thật hay giả, thì Tiểu Phương đã xông vào rồi.

Chàng đã học được sự nhẫn nại.

Chàng nhất định phải nhẫn nại, phải lạnh lùng, vì những người sếp này không phải chỉ là những người sếp mà thôi, trong đó nhất định còn ẩn giấu những âm mưu và bí mật đáng sợ.

Vấn đề trọng yếu nhất là:

- Những người sếp này do ai làm ra? Tại sao lại làm ra rồi để ở đây như vậy?

Tiểu Phương cố gắng trấn định bản thân mình lại, vì chàng đã chú ý tới mấy chuyện.

Ứng Ký vốn cũng giống như những cửa hiệu khác, ngoài cổng cũng tụ tập những người buôn bán nhỏ và hành khất, trong tiệm lại bày xếp những người sếp phục sức tươi mới hành sự kỳ dị, đáng lẽ phải thu hút rất nhiều người ở ngoài cổng.

Nhưng lúc này trong vòng mấy trượng ở ngoài ngay một bóng người cũng không có, mọi người vừa đến gần nơi đây đều tránh ra xa ngay, làm như chỉ cần bước vào miếng đất bất tường này là lập tức có họa sự giáng xuống đầu vậy.

Nhưng mọi người lại từ xa chú ý tới cửa hiệu này, mọi người với ánh mắt tràn đầy vẻ hoài nghi kinh ngạc sệt sệt nhìn trộm vào những bức tượng sếp ở trong tiệm, dường như xem những bức tượng sếp như là những người sống có máu có thịt, mọi lúc đều có thể dùng cây kiếm sếp trong tay cắt đứt yết hầu người ta, đâm xuyên tim người ta, lấy đi mạng sống của người ta.

Tiểu Phương kéo nhẹ góc áo của Tiểu Yến, kéo nàng lùi ra sau, lùi vào đám đông người.

Đám người lại tránh ra xa.

Một lão nhân bán hương liệu mặc trường bào Ba Tư, da đen sạm đang bán rong ở cổng một cửa hiệu khác, vừa nhìn thấy Tiểu Phương, cũng muốn tránh ra xa.

Tiểu Phương chợt kéo tay y, thấp giọng nói:

- Ta nhận ra ngươi, ngươi có nhận ra ta không?

Lão nhân kinh ngạc, vội vã lắc đầu, lắp bắp nói:

- Không quen biết, hoàn toàn không quen.

Tiểu Phương cười nhạt:

- Cho dù người có không nhận ra ta thì cũng không sao, chỉ cần người nghe hiểu lời của ta, thì bất kể cho dù có nhận ra ta hay không thì cũng thế thôi.

Chàng dụng lực nắm chặt cánh tay của lão nhân:

- Người nghe không, ta có mấy câu muốn hỏi người, nếu người chịu nói, thì ta cho người vàng, người không chịu nói, thì ta vặn gãy cánh tay này của người.

35. Người Sáp

Phương pháp mà chàng sử dụng để đối phó với lão nhân này, từ xưa đến nay, là phương pháp hữu hiệu nhất.

Trên góc trán của lão nhân đã lấm tấm mồ hôi.

Với tình huống như vậy, rất ít ai có thể còn ngậm miệng nổi.

Tiểu Phương kéo lão nhân ra khỏi đám đông, đến một góc khá hẻo lánh, mới gần giọng nói:

- Những người sáp trong cửa hiệu Ứng Ký ở đâu ra?

- Không biết.

Bàn tay Tiểu Phương chỉ nhấn nhẹ một cái, lão nhân đã đau đớn muốn trào cả nước mắt ra.

- Ta thật sự không biết!

Lão nhân nói:

- Sáng sớm hôm qua lúc cửa hiệu Ứng Ký vừa mở cửa, những người sáp đã thấy ở đó rồi.

Tiểu Phương nhìn trừng trừng, chỉ đến lúc đoán rằng lời nói của lão là thực, bàn tay mới thả lỏng ra.

- Còn những người làm việc ở cửa hiệu Ứng Ký?

- Không biết!

Lão nhân nói:

- Từ sáng hôm qua ta đã không còn nhìn thấy bọn họ nữa.

- Không thấy một người nào cả sao?

- Không một người nào cả.

- Từ sáng hôm qua, trong cửa hiệu Ứng Ký chỉ có mấy người sáp đó thôi sao?

Tiểu Phương hỏi:

- Không có một người sống nào sao?

- Không có.

Lão nhân nói rất chắc chắn:

- Tuyệt đối không có ai cả.

Tổ chức của Ứng Ký nghiêm mật, quy mô to lớn, ngoại trừ những người làm công mà thật ra là những chiến sĩ thuộc hạ của Bốc Ung ra, thì người thường lưu lại ở trong tiệm thật sự làm công việc mua bán nghiêm túc, ít nhất cũng có hơn một trăm người.

Một trăm người sống có máu có thịt, đương nhiên không thể hoàn toàn biến mất trong một đêm.

Những người này đi đâu cả rồi?

Tiểu Phương suy nghĩ một lát rồi gần giọng:

- Ý của người có phải là, từ sáng hôm qua đến nay, chỉ có mấy người sáp đó ở trong cửa hiệu Ứng Ký thôi phải không?

- Đại khái là như vậy.

Lão nhân nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói tiếp:

- Vì từ ngày hôm qua cho đến bây giờ, ngoài trừ những người sắp này ra, thì không ai nhìn thấy trong cửa hiệu có người sống qua lại cả.

Tiểu Phương lại hỏi:

- Người có biết trong cửa hiệu Ứng Ký luôn có rất nhiều những hàng hóa đắt tiền hay không?

- Ta biết!

Lão nhân nói:

- Mọi người đều biết!

- Trong tiệm chỉ còn có những người sắp đó, lẽ nào không có ai để ý đến những hàng hóa đó hay sao?

- Có.

Lão nhân nói:

- Từ sáng hôm qua cho đến bây giờ, ít nhất cũng đã có năm sáu tốp người.

- Những người đó thế nào?

- Đều chết cả.

Lão nhân rụt cổ nói:

- Vừa vào cổng của Ứng Ký là chết ngay.

- Chỉ cần bước vào cổng là chết ngay ư?

Tiểu Phương hỏi:

- Bất cứ ai cũng thế hay sao?

Lão nhân gật gật đầu, trên mỗi nếp nhăn trên khuôn mặt già lão dường như đều chảy mồ hôi lạnh ngắt.

Bàn tay Tiểu Phương bắt giác nắm lấy cán kiếm, sống lưng cũng chợt cảm thấy khí lạnh.

Chàng không tin chuyện này, nhưng lại không thể không tin, vì vậy chàng hỏi:

- Những người đó chết thế nào? Thi thể của bọn họ ở đâu?

Lão nhân không trả lời câu hỏi này, vì đúng lúc ấy, ở phố Bát Giác lại xảy ra một chuyện đáng sợ.

Đám đông nơi xa, đột nhiên tán loạn, năm đại hán cao lớn vạm vỡ, khoác áo da dê, rẽ đám đông bước nhanh tới.

Năm đại hán to lớn với mười một món binh khí ngoại môn bằng thép tinh.

Đại hán thứ nhất ngực nở to rộng, tay cầm một cặp hỗn nguyên đại thiết bài nặng ít nhất năm mươi cân, râu mọc đầy, cánh tay thô chắc, gân xanh nổi, hằn lên như những con rắn.

Đại hán thứ hai vai to eo nhỏ, bụng đeo một sợi dây da rộng hơn cả bàn tay, cầm năm cái búa, một lớn bốn nhỏ.

Đại hán thứ ba mày rậm mắt to, vai đeo một cây thiết kích còn dài hơn cả thân một người, tay còn lại cầm một cây chùy, ở lưng còn đeo một câu quỳ đầu đao to bản.

Đại hán thứ tư chỉ dùng một thanh cang kiếm, thân hình tuy lớn nhưng rất thanh tú.

Đại hán thứ năm đôi tay trống không, cơ hồ buông thõng ở đầu gối, không những cánh tay rất dài, mà bàn tay cũng lớn, hông đeo đầy những món linh tinh, vụn lẻ, không thể nhìn ra đó là những thứ gì? Tóm lại có bao nhiêu thứ? Ở cổ lại đeo một cuộn dây thừng dài, trông giống như một giá đồ tạp hóa lưu động.

Năm đại hán không cần phải quát la, cũng không cần xuất thủ, chỉ cần đứng yên cũng đủ làm người khác phải khiếp sợ.

Bọn họ vừa xuất hiện, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại.

Năm người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, kẻ khoác kích cầm chày gọi đại hán đầu tiên:

- Lão đại, những người sáp này đang làm trò quỷ, huynh đệ của Thanh Diêu Linh đã chết ở trong tay bọn chúng.

- Người sáp cũng biết sát nhân ư?

Lão đại mỉm cười:

- Đây thật là vớ vẩn!

- Bất kể bọn chúng biến hóa như thế nào, bọn ta chỉ bằng hủy diệt đi rồi hấn hay.

- Ý hay lắm.

Đại hán đeo kiếm tướng mạo tuấn tú, động tác rất nhanh, trở tay rút soạt thanh cang kiếm ra, sẵn sàng động thủ.

Đại hán dùng búa liền ngăn trở:

- Đợi chút. Để ta thử trước đã.

Lão đại của bọn họ cũng đồng ý:

- Được, bọn ta xem lão trước đã.

Không những bọn họ đang nhìn mà người khác cũng đang nhìn, đợi xem lão nhị của bọn họ xuất thủ.

Động tác của lão nhị không nhanh, chậm rãi bước tới hai bước, từ hông rút ra một cây búa cán cầm chỉ dài hơn một tấc, lưỡi liềm liềm ngón tay cái rồi xoa lên lưỡi búa, rồi đột nhiên uốn người, vung tay.

Tiếng gió xé không khí, cây búa trong tay đã thoát khỏi tay bay đi, nhắm đầu của bọn Ban Sát Ba Ná bổ tới.

Đây là công phu có rất ít người luyện trong giang hồ, sức mạnh của một búa hơn hấn bất cứ ám khí nào.

Sức mạnh lớn, tốc độ đương nhiên nhanh, cho dù là mãnh thú cũng ngăn không nổi búa này.

Ban Sát Ba Ná không động đậy.

Ban Sát Ba Ná này chẳng qua chỉ là người sáp, vốn không hề biết lay động, thế nhưng búa này không bổ lên đầu Ban Sát Ba Ná bằng sáp được.

Đại hán dùng búa rõ ràng đã luyện đến mức tuyệt đỉnh, xuất thủ không những nhanh mà còn chuẩn.

Mọi người đều nhìn thấy rõ ràng búa của hấn bổ ra, có thể ngay lập tức bổ cái đầu của người sáp này thành hai nửa.

Kỳ quái là, búa này lại bổ hụt.

Không biết là vì sức mạnh cánh tay của đại hán dùng không đủ, hay là vì những duyên cớ nào khác, mà thế búa mạnh như gió bão vừa bổ tới đầu Ban Sát Ba Ná sáp thì chợt mất đi chuẩn xác, giống như đàn đứt dây, bay chệch nhẹ qua bên cạnh, “phập” một tiếng, cắm lên quầy bàn.

Đại hán như biến sắc.

Huynh đệ của hấn cũng biến sắc.

Tròng đen mắt lão đại quay vòng, buộc miệng chửi rủa.

Lão nhị xanh tái mặt, bất kể lão đại chửi rủa, hấn đã phóng ra một búa nữa.

Lần này lão nhị xuất thủ nhanh hơn, chuẩn hơn, dụng sức lớn hơn.

Tiếng búa này xé gió bay đi, tiếng gió đang rít lên, chợt “rắc” một tiếng, cán gỗ của búa chợt vô cớ gãy làm hai đoạn, búa mất đi sự cân bằng, ngay lập tức rút xuống đất.

Lão đại lúc này chửi rửa càng dữ hơn.

Nhưng đột mắt lại đang dò tìm xung quanh, vì y cũng giống như huynh đệ của y hiểu rõ hai chuyện.

Cây búa với cán gỗ rắn chắc đó, không thể vô duyên cớ mà gãy đôi được.

Đôi tay của lão nhị có sức mạnh như thế nào, bọn họ biết rất rõ, nói lão nhị bỏ huyệt búa, thì cũng hoang đường như nói mặt trời mọc đằng tây vậy.

Cán búa đã không thể vô cớ gãy, búa không thể bỏ huyệt vậy chuyện này là thế nào?

Điều giải thích duy nhất hợp lý là có một người đang ở một cái chỗ rất khó bị người khác phát hiện, dùng một thủ pháp rất khó bị người khác nhìn thấy, phóng ra một ám khí rất khó bị người khác nhìn ra, đánh chệch búa lần nhất đánh gãy cán búa lần hai của lão nhị.

Con người này rõ ràng là một cao thủ, cao thủ trong các cao thủ.

Con người này rất có thể chính là người đặt các tượng sáp ở đây.

Năm huynh đệ bọn họ tuy có nghĩ đến điều này, nhưng hoàn toàn bất động thanh sắc, vì bọn họ không nhìn thấy ai, cũng không nhìn thấy người đó dùng ám khí gì.

Bọn họ chỉ nhìn thấy Tiểu Phương.

Tiểu Phương cũng đang tìm kiếm, tìm kiếm cái người đã đánh chệch búa, đánh gãy cán búa.

Chàng vẫn còn chưa nhìn thấy con người này, nhưng người khác đã tìm đến chàng.

Người đầu tiên tìm đến chàng chính là thiếu niên đeo kiếm tuần tú thân thể cao lớn nhất.

Thiếu niên nhìn tròng Tiểu Phương, chợt cười cười nói:

- Ta dường như đã gặp ngươi rồi.
- Sao?
- Ta dường như vừa rồi đã ngộ kiến với ngươi.

Tiểu Phương hỏi:

- Sao? Đã gặp ta ở đâu?

Thiếu niên đeo kiếm đáp:

- Chính ở trong cửa hiệu đó. Ngươi dường như giống hoàn toàn người đó.

Tiểu Phương rờ mặt mình cười:

- Bản thân ta cũng cảm thấy có hơi giống.

Chàng hỏi thiếu niên:

- Quý tính ngươi là chi?
- Ta được gọi là lão tứ.
- Lão tứ?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Lão tứ của ai?
- Lão tứ của lão đại bọn ta.
- Lão đại của các ngươi là ai?
- Là người xưa nay không sát nhân.

Lão tứ nói:

- Lão đại chỉ biết đánh người, thường thường ngay lập tức đánh nát như thịt người.

Tiểu Phương thở dài:

- Thế thì lão đại nhất định rất mệt.

- Rất mệt?

- Vô luận ai muốn đánh nát như thịt người khác thì là một chuyện rất phí lực khí, lão đại sao lại không mệt chứ hả?

Lão tứ mỉm cười, chợt hỏi Tiểu Phương:

- Còn ám khí của ngươi đâu?

Tiểu Phương hỏi ngược lại:

- Ám khí gì?

- Ám khí đánh búa đó.

- Ta không có loại ám khí đó.

Tiểu Phương cười nói:

- Nếu ta có ám khí, ta cũng không đánh búa.

- Không đánh búa thì để đánh cái gì?

- Đánh người.

Tiểu Phương dường như cười rất tươi.

- Đánh người chắc chắn vui hơn đánh búa nhiều.

Lão tứ cũng cười.

Hai người bọn họ đều đang cười, nhưng vô luận ai nhìn cũng đều thấy ra bọn họ không phải thật sự đang cười.

Lúc bọn họ cười, thì mắt bọn họ đều nhìn vào tay đối phương.

Lão tứ cười khác xa Tiểu Phương đang cười, chợt hỏi:

- Ngươi cũng biết sử dụng kiếm à?

- Biết một chút- Tiểu Phương nói:

- Một chút thôi.

- Thế thì hay lắm - Lão tứ nói - Vừa khéo ta cũng biết dùng kiếm, cũng chỉ biết một chút.

Câu này nói ra, mọi người đều hiểu ý.

Lão tứ đã nhận định Tiểu Phương có quan hệ với những người sấp trong cửa hiệu Ung Ký, cho dù Tiểu Phương không phải là cao thủ đánh rớt búa đi nữa, thì nhất định có thể cũng là người ở sau lưng cao thủ đó.

Tiểu Phương không phủ nhận vì chàng biết có phủ nhận thì cũng vô ích thôi.

Trong tay lão tứ có kiếm.

Tiểu Phương cũng có kiếm.

Lão tứ có ý muốn dùng kiếm để bức ép Tiểu Phương nói ra bí mật này.

Tiểu Phương cũng không tránh né.

Lão tứ thân thể cao lớn, tay chân cũng cao lớn, động tác linh hoạt, cơ thịt trên thân thể y như lò xo co giãn. Tiểu Phương lại trông không những xanh xao tiều tụy, mà còn rất là hư nhược.

Thế mạnh yếu của bọn họ xem ra đã rất rõ ràng, mọi người đều nhận định Tiểu Phương nhất định sẽ bại. Chỉ ngoại trừ Tề Tiểu Yên.

Chỉ có nàng biết rõ lão tứ sẽ không chịu nổi Tiểu Phương ba chiêu.

Một tiếng thét lên, kiếm quang lóe sáng, trong nháy mắt lão tứ đã công xuất tám kiếm, tám kiếm liên hoàn liên miên bất tuyệt.

Nhưng lão tứ vẫn không chạm đến được dù là một góc áo của Tiểu Phương.

Tiểu Phương chỉ đâm ra một kiếm.

Chàng quay người, rút kiếm, đâm kiếm, kiếm đã lướt tới cổ họng của lão tứ.

Lão tứ dụng tận toàn lực tránh kiếm này.

Hắn vọt lên không bật nhảy lùi ra sao, vọt lên không lộn người, tuy tránh được kiếm của Tiểu Phương, nhưng không cánh gì tính kịp thoái bộ.

Lúc hắn hạ người xuống, thì đã ở trong cửa hiệu Ứng Ký.

Trong cửa hiệu Ứng Ký chỉ có mấy người sắp bắt động không mạng sống, không tri giác.

Nhưng lúc lão tứ hạ người xuống đôi mắt đã lộ ra vẻ kinh ngạc sợ hãi, các cơ thịt trên mặt co rúm lại, mắt đi về linh hoạt, trở nên cứng đờ.

Huynh đệ của hắn cùng lúc thét lớn:

- Lão tứ! Mau lui lại! Mau lui ra.

Bản thân lão tứ đương nhiên cũng muốn thoái lui, nhưng đã quá trễ.

Hắn vùng vẫy muốn xông tới, dùng kiếm đâm nát những người sắp này.

Nhưng đúng vào lúc này, lão tứ đã hoàn toàn mất đi sự khống chế các cơ thịt đốt xương toàn thân, nước mũi nước mắt đột nhiên chảy ròng ròng, thân thể dần dần co rúm lại.

Thế nhưng hắn vẫn còn chưa chết, vẫn còn lại chút hơi thở, hắn quát lớn lên một tiếng, dụng tận toàn lực phóng mạnh thanh kiếm trong tay.

Kiếm quang lóe lên, “phập” một tiếng, kiếm cắm ngập vào ngực của Bốc Ứng, đâm xuyên ra sau lưng.

Chẳng qua Bốc Ứng này chỉ là một người sắp mà thôi.

Lúc này lão tứ đã ngã xuống mặt đất, toàn thân co rút cứng đờ, một đại hán to lớn, trong nháy mắt đã trở nên một thi thể bị rút hết máu thịt.

Vì vậy hắn đã không nhìn thấy kết quả phóng kiếm của hắn.

Nhưng huynh đệ của hắn còn chưa chết.

Về mặt của bọn họ cũng lộ vẻ kinh ngạc sợ hãi cùng cực, vì bọn họ vẫn còn nhìn thấy.

Ngay cả Tiểu Phương cũng không ngoại lệ.

Vì chàng cũng giống như bọn họ, nhìn thấy một quái sự mà tuy tận mắt chứng kiến nhưng cũng không cách gì tin được.

Bọn họ nhìn thấy Bốc Ứng bằng sắp đang chảy máu!

Bốc Ứng này chẳng qua chỉ là một người sắp, sao lại chảy máu được thế?

Rõ ràng Bốc Ứng đang chảy máu.

Từng giọt máu tương men theo lưỡi kiếm chảy xuống, rỉ ra từ mũi kiếm.

Người sáp Bốc Ứng vẫn bất động cũng không có chút biểu cảm.

Vì chẳng qua đó chỉ là một người sáp mà thôi. Ít nhất từ bên ngoài trông đến thì vẫn là một người sáp.

Nhưng từ một phương diện khác mà nhìn tới thì vô luận ai cũng đều biết là một người sáp thì không thể chảy máu.

Tuyệt đối không.

Thế thì máu từ đâu đến?

Lẽ nào người sáp này bên ngoài là người sáp, kỳ thực là không phải?

Nếu người sáp này kỳ thực không phải là người sáp thì tại sao nhìn lại rõ ràng là một người sáp?

Đây là một vấn đề rất hoang đường, cũng là một cách suy nghĩ rất hoang đường, hoang đường đến mức rất đáng sợ.

Toàn thân Tiểu Phương chợt ứa mồ hôi lạnh toát, vì trong đầu chàng cũng chợt có một suy nghĩ hoang đường.

Chàng đột nhiên xông tới.

Chàng muốn xông vào cửa hiệu Ứng Ký để tìm đáp án cho vấn đề này.

Chàng chỉ muốn tìm ra đáp án của vấn đề này, nên đã quên đi lời mà lão nhân đó nói với chàng.

Chỉ cần bước vào cổng của cửa hiệu Ứng Ký thì chắc chắn sẽ chết, bất kể là ai.

Câu nói này nghe rất là hoang đường, rất ít ai tin được. Nhưng tận mắt nhìn thấy lão Tứ chết dữ, còn ai không tin được chứ? Ai dám không tin nào?

Về mặt sợ hãi cùng cực trong đôi mắt lúc sắp chết của lão Tứ càng khiến người khác khó mà quên được.

Nhưng Tiểu Phương đã quên mất.

Trong tích tắc này, chàng đã quên hết mọi chuyện. Tất cả những chuyện khiến người khác bị thống thương cảm phần nộ sợ hãi, đã không còn ảnh hưởng đến chàng nữa.

Trong tích tắc này, điều mà chàng quan tâm chỉ là một chuyện, một con người.

Bốc Ứng!

Đêm sa mạc tịch mặc lạnh lẽo vô tình, rượu nồng trong gió lạnh, tình bằng hữu nồng hơn cả rượu, đây mới thật sự là điều khiến người khác mãi mãi khó quên.

Bốc Ứng, tóm lại ngươi sống hay chết? Ngươi ở đâu?

Ngươi tại sao lại chảy máu?

Tiểu Phương không phải anh hùng.

Rất ít ai coi chàng là anh hùng, ngay bản thân chàng cũng không muốn làm anh hùng.

Chàng chỉ muốn làm một con người bình thường, làm những việc bình thường, sống những ngày tháng bình thường.

Nhưng chàng có một luồng xung động.

Mỗi khi chàng nhìn thấy những chuyện không công bình, nhìn thấy những kẻ đối xử với người khác không công bình, chàng liền có xung động bất chấp tất cả.

Tiểu Phương còn có một luồng kinh, một luồng kinh không bao giờ chịu khuất phục.

Nếu người khác không bức ép chàng, thì chàng luôn là một con người rất ôn hòa, không muốn tranh chấp với người khác, cũng không muốn tranh chấp chuyện gì.

Nhưng nếu có người bức ép, thì luồng kinh này nổi lên trong con người Gia Đáp.

Lúc luồng kinh này của chàng nổi lên, bất kể người khác dụ hoặc uy hiếp, chàng đều không để ý đến, cho dù có dùng dao kề cổ chàng, chàng cũng không để ý đến.

Tiểu Phương gần đây đã rất là tĩnh lặng, những người quen biết chàng đều cho là chàng đã tĩnh lặng rất nhiều.

Bản thân chàng cũng cho rằng mình đã tĩnh lặng rất nhiều, đã học được cách khống chế bản thân mình.

Đã có nhiều lần chàng chứng thực điều này, nhưng bây giờ chàng chợt lại xung động. Chàng đã hoàn toàn quên hết tất cả những lời mà chàng đã từng bao lần cảnh giới bản thân mình.

Nếu là vì chuyện của mình, thì chàng đã không có bộ dạng như vậy.

Nhưng vì bằng hữu của chàng, vì Bốc Ứng, chàng mọi lúc đều có thể buông bỏ tất cả.

Vì chàng bẩm sinh đã là một con người như vậy, bẩm sinh tính khí đã như vậy.

Tính khí này lợi hại hay không lợi hại, điều này ai biết được?

Người sắp sao lại chảy máu?

Đáp án hợp lý chỉ có một.

Bên trong người sắp là một con người, một con người có máu chảy, mà có phải chỉ có người sống mới chảy máu?

Tiểu Phương từ hồi còn rất nhỏ đã nghe qua một chuyện, một câu chuyện rất đáng sợ.

Trước đây rất lâu, trong một quốc độ thần bí xa xôi, có một vị đại sư chuyên làm người sắp. Người sắp mà đại sư làm giống thật như đúc nhất là các nữ nhân mà đại sư dùng sáp tạo thành đều khiến nam nhân nhìn thấy phải mê đắm.

Trong thời gian này, trong một thôn xóm hẻo lánh của quốc độ đó, thường xuyên có những nữ nhân mất tích một cách thần bí. Ngay cả các sai dịch của nha môn kinh nghiệm nhất cũng không tra ra được tầm tích của bọn họ.

Kỳ án này được một người mất con bi thương vô ý bóc trần ra.

Người mẹ này vì sự mất tích của nữ nhi mà bi thương cơ hồ phát cuồng lên, trượng phu của bà ta liền đem bà ta vào thành để giải khuây.

Bọn họ có một người thân thích giàu có ở trong thành quen biết vị đại sư nặn tượng sáp tài ba này, liền dẫn bọn họ đi xem những tượng sáp đó.

Bà ta sau khi nhìn thấy một tượng sáp trong số đó, đột nhiên ngất đi.

Vì cái tượng sáp mà bọn họ nhìn thấy đó, quả thật quá giống nữ nhi của mình, dưới ánh đèn nhàn nhạt sau hoàng hôn, xem ra rõ ràng giống nữ nhi của bọn họ như khuôn đúc.

Sau khi bà ta tỉnh lại, liền yêu cầu vị đại sư này bán người sáp này bất kể bao nhiêu tiền cũng đồng ý mua, cho dù phải dốc hết của cải cũng không tiếc.

Nhưng vị đại sư từ chối.

Kiệt tác của đại sư, tuyệt không thể chuyển nhượng cho người khác.

Người mẹ đó vừa khó chịu vừa thất vọng.

Đúng lúc chuẩn bị ra đi, thì chuyện đáng sợ xảy ra. Bức tượng sáp nữ nhân đó, đôi mắt chợt nhỏ ra những giọt lệ đỏ, huyết lệ.

Người mẹ không còn kìm giữ bản thân nổi nữa, bất chấp tất cả xông tới ôm lấy bức tượng sáp đó.

Bức tượng sáp đột nhiên vỡ nát ra, lớp bên ngoài chợt toát ra, bên trong rõ ràng là một con người. Tuy không phải là một người sống, nhưng là một con người bằng máu bằng thịt.

Con người ở bên trong người sấp chính là nữ nhi mất tích của người mẹ đó.

Thế là bí mật của vị đại sư đó bị bóc trần, tất cả những kiệt tác của lão đều là dùng sấp tuổi lên người sống mà thành.

Tiểu Phương lúc còn nhỏ cũng còn nghe được một truyền thuyết đáng sợ thần bí.

Cổ lão tương truyền nếu một người chết ở một nơi khác, hàm oan mà chết, lúc nhìn thấy người thân thì thi thể sẽ chảy máu, thất khiếu trên thân mình đều có chảy máu.

Vì vậy người chết cũng chưa chắc nhất định sẽ không chảy máu.

Câu chuyện người sấp và truyền thuyết này, đã ăn sâu vào trong tâm khảm của Tiểu Phương. Nên lúc chàng nhìn thấy tượng sấp của Bốc Ứng có máu chảy ra, chàng đột ngột nhớ lại.

Tượng sấp của Bốc Ứng có phải là dùng phương pháp đó để tạo ra hay không?

Người ở trong tượng sấp có phải là Bốc Ứng hay không?

Nghĩ tới điều này, Tiểu Phương liền xông tới.

Chàng nhất định phải tìm ra đáp án của vấn đề, bất kể như thế nào cũng phải tìm ra.

Chàng không cần quan tâm chú ý đến an nguy sinh tử của bản thân mình nữa.

Vì trong giây phút này chàng đã hoàn toàn quên hết những vấn đề khác.

Người đứng ở bên ngoài cửa hiệu Bốc Ứng, không ai ngờ là Tiểu Phương sau khi tận mắt nhìn thấy lão tứ chết dữ lại còn xông vào, ngay Tiểu Yến cũng không ngờ.

Nhưng Tiểu Phương đã xông tới.

Thân pháp của chàng cực nhanh, sau khi chàng xông vào, liền đột nhiên dừng lại, giống như bị ma pháp chế định vậy.

Mục tiêu của chàng là tượng sấp Bốc Ứng chảy máu đó.

Nhưng trong tích tắc chàng dừng lại, mắt chàng lại nhìn một người sấp khác. Sau đó mặt chàng lộ ra vẻ kỳ quái, giống như cái vẻ mà lão tứ trước khi chết lộ ra.

Đôi mắt chàng cũng ngập đầy vẻ sợ hãi, cơ thịt trên mặt chàng cũng dường như co rút lại.

Chàng nhìn thấy gì?

Chuyện mà Tiểu Phương nhìn thấy ngoài trừ bản thân chàng ra thì không có ai tin cả, thậm chí ngay bản thân chàng cũng khó mà tin được.

Chàng đột ngột nhìn thấy đôi mắt của chính bản thân mình.

Chàng cũng nhìn thấy cái dáng vẻ của chính đôi mắt chàng lộ ra mà chắc chắn không ai có thể tưởng tượng được.

Một cái vẻ tràn đầy chế giễu và oán độc.

Ai có thể tưởng tượng được một con người lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình.

Người mà Tiểu Phương nhìn thấy đương nhiên không phải là bản thân mình, chẳng qua chỉ là một người sấp hoàn toàn giống như chàng mà thôi.

Nhưng trong giây phút ấy, chàng lại thật sự có cái cảm giác này, cảm thấy thật sự là bản thân chàng đang nhìn chính chàng, con người chàng dường như chột nứt thành hai con người.

Đây chính là chuyện tuyệt đối không thể có.

36. Không Phải Là Nhi Tử Của Người

Cho dù là lúc đang soi kính, thì ai cũng phải biết cái người ở trong kính đang nhìn mình đó không phải là bản thân mình, chẳng qua chỉ là một cái bóng hư ảo mà thôi.

Chuyện này chỉ xảy ra ở trong mộng, thông thường là ác mộng.

Lúc này Tiểu Phương không phải đang nằm mộng.

Chàng không muốn nhìn bản thân mình.

Nhưng chàng đã dừng lại, ánh mắt đã bị một con người khác của chàng thu hút lấy.

Chàng chợt cảm thấy một nỗi sợ hãi khó tả, chỉ mong muốn bỏ chạy mau chóng rời khỏi đây.

Nhưng thân thể chàng không thể cử động được nữa, ánh mắt cũng cứng đờ.

Trong tích tắc này, đôi mắt chàng đột nhiên cảm thấy đau nhói, giống như có một cây kim đâm vào mắt, đóng chết cứng người chàng trên mặt đất.

Cơ thịt toàn thân chàng mơ hồ đau đớn đến tê dại cứng đờ co cứng người lại.

Chàng đã hoàn toàn không còn năng lực gì nữa.

Cảm giác của lão tử lúc sắp chết có phải cũng giống như vậy hay không?

Chàng phảng phất nghe tiếng Tiểu Yến đang kêu la, tiếng kêu tràn đầy nỗi kinh hoàng lo sợ tha thiết.

Nhưng chàng đã không còn nghe thấy rõ nữa.

Tuy tay chàng vẫn còn nắm thanh Quỷ Nhân của mình, nhưng đã không còn sức lực để cầm nữa.

Vì chàng đã hoàn toàn bị đôi mắt con người kia của chính mình khống chế, chàng đã nhìn thấy địa ngục trong đôi mắt đó.

Ngọn lửa đang bốc cháy, khắp nơi đều đang bốc cháy.

Trời nứt đất lở, cát đá mù trời.

Người sắp không mạng sống đột nhiên toàn bộ có được mạng sống trong lễ rửa tội của lửa, đột nhiên toàn bộ đều phóng bật dậy, xông vào đám đông người như ma quái.

Đám đông hỗn loạn, những tiếng kêu la thảm thiết hãi hùng vang lên.

Trong ngọn lửa có ánh máu.

Đây không phải là địa ngục, cũng không phải là ảo cảnh trong địa ngục.

Tiểu Phương biết không phải vậy, tuyệt đối không phải như vậy.

Đây là chuyện mà chàng tận mắt nhìn thấy.

Sau khi chàng nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ, liền hôn mê đi, chàng vẫn còn chưa biết rõ những chuyện này xảy ra như thế nào.

Biển xanh.

Sóng xanh.

Ánh nắng chói lòa, nước biển xanh biếc, sóng xanh dưới ánh nắng mặt trời trông dịu dàng như sóng mắt tình nhân.

Sóng mắt tình nhân cũng dịu dàng như sóng biển xanh biếc.

Đây không phải là ảo ảnh, mà là Tiểu Phương tận mắt nhìn thấy.

Lúc chàng tỉnh dậy liền nhìn thấy một màu xanh biếc, xanh tuyệt đẹp, xanh êm dịu.

Nhưng ở đây không có biển, cái chàng nhìn thấy không phải là sóng.

Cái chàng nhìn thấy là ánh thái dương.
Ánh thái dương màu xanh.
Lúc Tiểu Phương tỉnh dậy, Dương Quang đang nhìn chàng, sóng mắt êm dịu như sóng bể.
Chuyện này là thật hay sao? Là thật hay là ảo ảnh?
Dương Quang, tại sao nàng lại ở đây?
Tiểu Phương không tin được.
Lẽ nào đây chính là địa ngục? Lẽ nào ta đã tới địa ngục?
Ở địa ngục há không có lúc xuất hiện mỹ cảnh? Giống như trong sa mạc có lúc cũng xuất hiện ảo ảnh vậy.
Tiểu Phương muốn đưa tay dụi mắt.
Tay chàng mềm nhũn hoàn toàn không có chút lúc khí.
Tay của chàng có thể đưa lên là do Dương Quang đã nắm lấy tay chàng.
Bàn tay lạnh như băng, ánh mắt lạnh như băng.
Nước mắt đang lăn dài xuống gò má của Dương Quang.
Trong giây phút này nàng trông như mãi mãi sẽ không buông tay Tiểu Phương ra nữa.
Nhưng nàng đã mau chóng buông tay ra.
Vì ngoài bọn họ ra, trong căn phòng nhỏ ẩm áp này còn có ba người nữa.
Tiểu Phương cuối cùng cũng nhìn thấy ba người này.
Có hai người lớn, một đứa trẻ.
Đứng ở đầu giường của Tiểu Phương là Tề Tiểu Yến.
Nãy giờ nàng vẫn đứng lặng lẽ ở nơi đó nhìn Tiểu Phương và Dương Quang, nhìn cử động và biểu hiện của bọn họ.
Nàng bản thân không lộ chút vẻ gì, dường như đã hoàn toàn tê dại.
Nàng có thể làm gì được chứ? Nàng có thể nói gì được chứ?
Ngoài ra còn có một người, đứng xa xa ở góc phòng, tay ôm một đứa bé.
Nữ nhân này mặc bộ đồ màu xám nhạt, khuôn mặt trắng nõn không thoa phấn, mái tóc đen nhanh buông xõa búi lên một búi tóc, đôi mắt mỹ lệ thoáng một vẻ thương cảm bối rối.
Tay nàng đang ôm một đứa bé mặc y phục đỏ.
“Ô Tô, Ô Tô cũng có mặt ở đây”.
Đứa bé mà nữ nhân này ôm trong tay rõ ràng chính là hài tử của chàng.
Trái tim Tiểu Phương chợt đau nhói.
Ô Tô sao lại ở đây?
Dương Quang sao lại ở đây?
Tóm lại nơi đây là đâu? Sao chàng lại có mặt ở đây?
Những cảnh tượng mà chàng nhìn thấy ở Ứng Ký là thật hay giả?
Tóm lại là chuyện thể nào?
Còn những người sắp thần bí đáng sợ đó?
Điều mà Tiểu Phương đương nhiên vẫn không thể quên nổi chính là đôi mắt độc hiểm đó.

Nhưng những vấn đề này chàng đều không hỏi vì chàng vốn không biết phải hỏi ai.
Giường mềm mại, chăn sạch sẽ, chàng rất muốn nằm như thế này, nằm mãi mãi cả đời.
Nhưng chàng không thể không gượng dậy.
Chàng cuối cùng vùng đứng dậy, chàng duỗi hai tay ra, mơ hồ như muốn ôm lấy một người.
Nơi đây có ba nữ nhân.
Ba nữ nhân này đã ảnh hưởng đến cuộc đời của chàng, là những người mà cuộc đời này chàng khó mà quên được.
Người mà chàng muốn ôm là ai?
Tiểu Yến đang chờ đợi chàng.
Tô Tô cũng đang chờ đợi chàng.
Tiểu Phương đã lao tới Tô Tô.
Nhưng người mà chàng ôm lấy không phải là Tô Tô, mà là đứa bé mà Tô Tô đang ôm trong lòng.
Chàng ôm chặt lấy đứa bé chưa bao giờ gặp này.
Tiểu Phương đột nhiên chảy nước mắt.
Anh hùng vốn không nên có nước mắt.
Tiểu Phương rơi lệ, có phải vì chàng không phải là anh hùng?
Tiểu Phương yêu Tô Tô, nhưng bọn họ đã xa nhau quá lâu.
Tiểu Phương yêu Tiểu Yến, nhưng trong đáy lòng chàng có một cảm giác khác, bọn họ tất sẽ chia tay.
Truyền đời này sang đời khác, duy nhất ràng buộc máu thịt Tiểu Phương chỉ có đứa bé này của bản thân chàng.
Chàng và đứa bé của Tô Tô.
Đứa bé trong lòng.
Chàng đột nhiên phát giác tình cảm phức tạp thâm sâu đối với đứa bé ở trong lòng.
Ái tình lâu dài không phải không thuyên giảm.
Ái tình rất dễ tiêu biến đi.
Núi cao sông dài, sông núi cách trở, sẽ khiến ái tình dần dần phai nhạt đi, tiêu biến trong sự vô tình.
Ánh mắt Tiểu Phương, ánh mắt êm dịu, đang nhìn chăm chăm vào đứa bé.
Đứa bé cũng nhìn chàng ngây thơ với đôi mắt đen láy.
Tiểu Phương chợt cảm thấy đau nhói trong lòng.
Vì đứa bé chợt mỉm cười với chàng, nụ cười này giống nụ cười của Tô Tô.
Tiểu Phương ôm chặt đứa bé vào trong lòng.
Tiểu Phương nhìn Tiểu Yến, rồi lại nhìn Tô Tô.
Trong đầu chàng hiện lên niềm hoan lạc cùng sống chung với hai nữ nhân này.
Niềm hoan lạc này cuối đời chàng cũng khó mà quên.
Tình cảm của chàng đối với hai nữ nhân này vừa phức tạp, vừa thâm sâu.
Tề Tiểu Yến vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm Tiểu Phương.
Nhưng ánh mắt của Tô Tô lại không kinh ngạc chút nào.

Vì nàng hiểu rõ tình cảm của Tiểu Phương.

Vì nàng là mẫu thân của đứa bé, Tiểu Phương là phụ thân của đứa bé.

Mẫu tử tình thâm, phụ tử thâm tình.

Trong nguy nan, sau khi trải qua gian nan, chợt phát hiện bản thân mình có một đứa trẻ, đột nhiên nhìn thấy đứa trẻ này, chắc chắn sẽ dâng lên tuyến lệ.

Tô Tô đầy xúc cảm nhìn Tiểu Phương và đứa bé trong lòng chàng. Nàng chợt cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nàng xưa nay không ngờ tình phụ tử lại sâu sắc, cảm động đến như vậy.

Nàng chỉ biết có tình mẫu tử.

Tình mẫu tử là tự nhiên, đã bắt đầu từ ngày mang thai, đã bắt đầu từ lúc đứa bé thành hình trong thân thể, mẫu thân lúc đó có một cảm giác rất đặc thù, mau chóng biến thành tình yêu thương.

Tình phụ tử không giống như vậy. Phụ thân nhất định phải nhìn thấy đứa bé rời khỏi thân thể mẫu thân, giáng lâm nhân gian thì mới yêu nó.

Tình mẫu tử là bẩm sinh, tình phụ tử sau này mới dần dần có.

Tình phụ tử dường như là một tình cảm học tập mới có.

Điều khiến Tô Tô cảm động chính là nàng phát hiện Tiểu Phương lại yêu đứa bé của nàng thâm sâu đến vậy.

Nàng chợt lao tới, ôm chặt lấy Tiểu Phương và đứa bé.

Tiểu Phương êm dịu đưa mắt nhìn vào mặt Tô Tô, ánh mắt lộ ra một vẻ cảm kích rất thâm trầm.

Cảm kích nàng đã cho chàng hậu thế.

Có hậu thế rồi, có chết chàng cũng không tiếc.

Có hậu thế rồi, tâm tình chàng chợt cởi mở phóng khoáng.

Chàng không ngại chết nữa, không ngại đối diện nguy nan.

Chàng sẵn sàng chết đi bất cứ lúc nào, chết vì Bốc Ứng, vì Tô Tô, vì Dương Quang, vì Tiểu Yến.

Lúc Tiểu Phương vừa tỉnh dậy thì cho là bản thân mình đã rớt vào địa ngục, còn bây giờ chàng biết là chàng đã không rớt vào địa ngục.

Người rớt vào địa ngục chắc chắn không phải là chàng.

Cho dù là có vào địa ngục, thì đó cũng là địa ngục mà “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?” Vì chàng chợt có quyết tâm:

- Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Chàng quyết tâm phải tra rõ chân tướng của chuyện này.

Không tiếc trả giá, không tiếc tử vong hi sinh, chàng muốn tra xét ra kẻ âm mưu đứng đằng sau lưng là ai?

Chàng biết mình tất sẽ tra ra.

Vì chàng không có nỗi lo đằng sau nữa.

Suy nghĩ của chàng không bị nỗi ám ảnh tử vong đeo bám nữa.

Một người không sợ hãi, thì kiếm thuật y sẽ phát huy cực điểm trăm phần trăm.

Chàng biết, đây là lúc chàng ra tay phát vấn.

Nhưng chàng chưa ra tay.

Chàng trước nhất ôm lấy đứa bé của mình.

Tiểu Phương không phải là thánh nhân, không thể là thánh nhân, cũng không muốn làm thánh nhân.

Trong một góc bí mật nào đó ở đáy sâu tâm hồn chàng, có lẽ chàng muốn ôm Tề Tiểu Yến trước nhất.

Vì chàng là nam nhân đầu tiên của nàng, nàng đã cho chàng cái quý nhất của một đời nữ nhân.

Chuyện này không những nữ nhân khó quên, mà nam nhân cũng khó quên.

Trong một góc bí mật khác ở đáy sâu tâm hồn, thì người mà chàng muốn ôm lấy có lẽ là Dương Quang.

Dương Quang là một nữ nhân trong sáng mỹ lệ, nhưng lại rất là si tình, chàng biết là trong đời chàng, chàng sẽ mãi mãi không có được nàng.

Nhưng chàng thích nàng, không những thích mà còn tôn kính.

Tình cảm của chàng đối với Dương Quang đã hòa lẫn tình bằng hữu của chàng đối với Bốc Ứng.

Tiểu Phương là nam nhân.

Tô Tô là một nữ nhân, một nữ nhân đầy đủ nữ tính, thậm chí có thể nói toàn thân nàng mỗi phân mỗi tấc đều là nữ nhân.

Tiểu Phương không thể quên được nàng.

Tình cảm mãnh liệt của nàng, sự dịu dàng của nàng sự uyển chuyển của nàng, vô luận nam nhân nào cũng khó mà quên được.

Trong thâm sâu đáy tâm hồn cg, người mà chàng muốn ôm lấy có lẽ là nàng.

Nhưng chàng phải ôm lấy đứa bé của mình trước đã.

Đó không chỉ là vì tình phụ tử, tình phụ tử phải qua bồi đắp lâu ngày mới có.

Chàng ôm lấy đứa bé của mình trước nhất có lẽ chẳng qua chàng cần sự cân bằng, một sự cân bằng tình cảm, để cho cảm xúc của mình có thể ổn định.

Bất kể như thế nào, chàng vẫn làm như vậy.

Tề Tiểu Yến nhẹ nhàng thoái lui ra sau, Dương Quang chậm rãi ngồi xuống, ngồi trên một chiếc ghế ở bên cạnh giường.

Tô Tô chợt cười, cười rất là kỳ quái.

Nụ cười của Tô Tô phẳng phất vẻ châm biếm ác độc, ánh mắt của nàng cũng như vậy.

Tô Tô nhìn Tiểu Phương mỉm cười, chợt hỏi:

- Chàng thật sự cho rằng đứa bé này là của chàng ư?
- Lẽ nào không phải?
- Không phải.

Tô Tô lạnh lùng nói tiếp:

- Tại sao chàng không nghĩ xem, Lữ Tam giao đứa bé của chàng dễ dàng như thế sao?

Tiểu Phương ngơ ngác.

Chàng biết Tiểu Phương không nói dối, nhưng chàng cũng không bỏ đứa bé ở trên tay xuống, giống như một kẻ chết chìm biết rõ cái nhà mình chụp lấy không phải là khúc gỗ có thể giúp nổi trên nước được, nhưng vẫn không chịu buông ra.

Vẻ mặt đang cười của Tô Tô chợt như biến thành một chiếc mặt nạ.

- Lữ Tam muốn muội mang đứa bé này đến gặp chàng, chẳng qua muốn muội nói với chàng là đứa bé của chàng đã lớn như thế này rồi, cũng hoạt bát đáng yêu như đứa bé này.

Tay Tiểu Phương lạnh băng.

Tô Tô chột mỉm cười:

- Trước đây chàng có nghĩ tới hài tử của chàng không?
- Không! Tiểu Phương nói.

Chàng là một con người thành thật, có thể không là một con người tốt, nhưng chắc chắn là một con người thành thật.

Chàng xưa nay không bao giờ nghĩ tới hài tử của mình, vì chàng vẫn còn chưa nhìn thấy hài tử đó bao giờ. Tình phụ tử vẫn còn chưa có.

- Chàng biết muối đã có hài tử của chàng.

Tô Tô lại hỏi:

- Nhưng chàng không bao giờ nghĩ đến nó.

Tiểu Phương thừa nhận.

Nhưng bây giờ chàng bắt đầu đã nghĩ tới nó, vì chàng đã có một hình tượng cụ thể đối với hài tử của chàng. Đây là nhân tính.

Bản tính của con người là thiện hay ác, trong nhân tính thường có nhược điểm.

Lữ Tam rõ ràng là người hiểu rõ nhược điểm này.

Lữ Tam muốn muối nói với chàng.

Tô Tô nói:

- Nếu chàng muốn đi gặp hài tử của mình thì trước nhất phải làm cho lão một việc.
- Chuyện gì?

Tiểu Phương không thể không hỏi:

- Lão muốn ta làm chuyện gì?

Tô Tô vẫn còn chưa mở miệng, bên ngoài đã có người trả lời cho nàng:

- Lão muốn ngươi giết ta?

Đây là giọng nói của Ban Sát Ba Ná.

Một giọng nói rất lạnh lẽo, lại cũng rất nhiệt tình, chỉ cần nghe qua một lần là đã khó quên.

Ban Sát Ba Ná, người mà không ai biết trước là sẽ xuất hiện lúc nào, thì nay đã xuất hiện.

Ban Sát Ba Ná trông vẫn trẻ mãi.

“Trẻ” chữ này không đại biểu cho tuổi tác, mà là một hình tượng.

Ban Sát Ba Ná trông trẻ, vì Ban Sát Ba Ná trông mãi mãi vẫn kiên cường như thế cứng cỏi như thế, đầy sinh khí như thế.

Vô luận Ban Sát Ba Ná xuất hiện lúc nào cũng đều như thế.

Cho dù là từ vùng bùn đi ra, Ba Ná trông vẫn như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, sạch sẽ, sáng chói, sắc nhọn.

Cho dù là đi ra từ vùng máu tươi của kẻ thù, Ban Sát Ba Ná trông vẫn không có chút màu tanh của máu.

Điểm duy nhất khác giữa lần này và trước đây, là lần này trong tay Ban Sát Ba Ná có xách một túi rượu.

Một túi da dê đầy tràn rượu.

Ban Sát Ba Ná bước tới, ngồi xuống một chiếc ghế, ở bên cạnh cái bàn nhỏ, nhìn Tiểu Phương nói:

- Ngồi.

Tiểu Phương giao đứa trẻ cho Tô Tô rồi mới ngồi xuống, ngồi ở đối diện.

Ban Sát Ba Ná đặt túi rượu lên trên bàn:

- Loại rượu này gọi là Cổ Thành thiêu.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Người uống qua chưa?

- Ta uống rồi.

Tiểu Phương nói.

Chàng đương nhiên đã uống qua, loại rượu mà Bốc Ứng thích nhất chính là loại rượu này.

Loại rượu này uống vào giống như máu nóng nam nhi.

Ban Sát Ba Ná mở túi rượu hộp một ngụm lớn, rồi mới đưa túi rượu cho Tiểu Phương:

- Người uống đi!

Tiểu Phương cũng hộp một ngụm lớn, rồi lại chuyển túi rượu cho Ban Sát Ba Ná.

Bọn họ không nhìn Dương Quang và Tô Tô, làm như trong phòng này không có ai khác. Bọn họ thi nhau uống rượu, hết ngụm này lại đến ngụm khác.

Rượu nồng hơn cả máu.

Rượu rồi cũng sẽ uống hết.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn.

- Ta biết!

Ba Ná nhìn Tiểu Phương:

= Ta biết người xưa nay không xem ta là bằng hữu.

- Sao!

- Người xưa nay vẫn cho rằng chỉ có Bốc Ứng mới là bằng hữu tốt hay sao?

- Bốc Ứng vốn là bằng hữu tốt.

Tiểu Phương nói:

- Không những là bằng hữu tốt của ta, cũng là bằng hữu tốt của người.

- Thế thì tại sao Bốc Ứng mãi không đến kiếm người? Cũng không đến kiếm ta?

Ban Sát Ba Ná nhìn trừng Tiểu Phương hỏi:

- Người có biết tóm lại là tại sao không?

Chàng không cách gì trả lời được câu nói này, ngoại trừ bản thân Bốc Ứng ra, vốn không ai có thể trả lời được câu hỏi này.

Câu hỏi như vậy chàng cũng đã không biết hỏi bản thân mình bao nhiêu lần rồi, gần đây chàng cũng không hỏi nữa, vì câu hỏi này thường sẽ làm tổn thương bản thân chàng.

Ban Sát Ba Ná cũng không hỏi thêm.

Ba Ná cũng đang uống rượu, uống không ít hơn Tiểu Phương.

Tiểu Phương chưa bao giờ nghĩ rằng Ban Sát Ba Ná vốn lạnh lùng kiên định như nham thạch cũng uống rượu nhiều như vậy.

Tiểu Phương nắm chặt túi rượu, không đưa cho Ban Sát Ba Ná nữa, có rất nhiều chuyện phải hỏi cho ra lẽ lúc bọn họ còn chưa say.

Nhưng Ban Sát Ba Ná lại hỏi chàng:

- Người có nhìn rõ những người sáp ở trong cửa hiệu Ứng Ký hay không?

Tiểu Phương nhìn rất rõ.

- Trước đây người có bao giờ nhìn thấy tượng sáp nào được đúc tinh xảo sinh động như thế không?

- Không!

Tiểu Phương nói:

- Người đương nhiên không nhìn thấy rồi!

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Người sáp như thế trước đây, vốn vẫn còn chưa xuất hiện qua ở trung thổ.

- Vì ở dưới trời đất này chỉ có một người có thể đúc ra được những tượng sáp như thế.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Tuyệt đối chỉ có một người.

- Người này là ai?

- Lăng Phật Liệt Kim.

Đây là một cái tên rất là đặc biệt, bất luận ai nghe qua một lần cũng sẽ nhớ in trong lòng.

- Lăng Phật Liệt Kim!

Ban Sát Ba Ná nhắc lại cái tên này một lần nữa:

- Ta tin rằng người chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

Tiểu Phương đích xác chưa bao giờ nghe qua.

- Y có phải là người Hán không?

- Không phải!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Y là người Ba Tư nhưng xưa nay sống ở một hải đảo của Anh Cát Lợi.

- Anh Cát Lợi?

Tiểu Phương chưa bao giờ nghe thấy cái tên của hải đảo này.

- Anh Cát Lợi ở nơi nào?

- Ở chân trời góc bể.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ở một nơi chốn mà bọn ta chưa bao giờ đến.

- Thế thì những tượng sáp mà y đúc sao lại có thể đến được nơi đây?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Vì Lăng Phật Liệt Kim đã đến nơi đây.

- Y đến đây thế nào?

- Được người ta mời đến.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Y là một kỳ nhân, những tượng sáp mà y đúc ra thiên hạ không ai có thể so được, nhưng y cũng phải sinh tồn cũng phải ăn cơm, chỉ cần có người chịu đưa ra giá cao thì nơi nào y cũng sẽ đến.

- Y được ai mời tới?

- Trong trời đất này, dường như chỉ có một người có thể mời được y.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Người có thể nghĩ tới người mà ta nói là ai.

Tiểu Phương đã nghĩ tới.

Dưới trời đất này, chỉ có một người có thể trả được cái giá như vậy, chỉ có một người có thể làm được chuyện này.

- Người nói Lữ Tam ư?

- Ngoài y ra thì còn ai nữa chứ?

- Tại sao Lữ Tam phải đặc biệt mời Lăng Phạt Liệt Kim đến nơi đây?

Tiểu Phương lại hỏi:

- Lẽ nào muốn y đến để làm những người sáp đó?

- Phải!

- Tại sao Lữ Tam muốn làm như vậy?

- Vì rất nhiều nguyên nhân.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là y muốn dùng những tượng sáp này để sát nhân.

- Giết ai?

Câu hỏi này kỳ thực không nên hỏi cũng không cần hỏi, nhưng Ban Sát Ba Ná vẫn trả lời:

- Giết người, giết ta, giết Bốc Ứng!

Ban Sát Ba Ná giải thích:

- Những tượng sáp đó đều trống cả, trong mỗi người sáp đều ẩn dấu một người, trong đó có cao thủ sử dụng độc, có danh gia sử dụng ám khí.

Độc mà bọn chúng sử dụng là một loại kịch độc vô sắc vô vị người khác hoàn toàn không phát giác ra.

Ám khí của bọn họ từ ống kim lò xo bắn ra người khác không thể nhìn thấy được.

Tiểu Phương đã nghĩ đến điều này.

- Vì vậy bất kể ai chỉ cần bước vào cổng cửa hiệu Ứng Ký đều sẽ chết dữ đột ngột.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Phải! Bất kể ai chỉ cần bước vào là chết chắc.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Người chết nhiều, bọn ta đương nhiên sẽ biết, bất kể bọn ta ở đâu cũng đều nghe thấy tin này.

Tiểu Phương tiếp lời:

- Nếu bọn ta nghe thấy tin này, đương nhiên sẽ nhịn không nổi mà đi xem!

- Nếu bọn ta vẫn chưa thấy ra những bí mật trong tượng sáp đó, vừa bước vào sẽ chết ngay.

Tiểu Phương thừa nhận.

Chàng cơ hồ đã chết qua một lần rồi.

- May mà người đã nhìn ra.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Phải, ta đã nhìn ra! Vì vậy ta vẫn còn chưa chết, người cũng không chết.

Tiểu Phương thở dài, lại nhịn không được hỏi:

- Có một điều mà ta vẫn không hiểu.

- Điều gì?

Tiểu Phương nhớ lại:

- Đôi mắt đó! Chẳng qua ta chỉ nhìn nó một cái, thì dường như đã trúng độc rồi!

- Người nghĩ không ra chuyện đó như thế nào ư?

- Ta nghĩ không ra.

- Thật ra chuyện đó không khó giải thích.

Ban Sát Ba Ná lại chợt hỏi Tiểu Phương:

- Người đã gặp người bị bệnh thanh nhân chưa?

- Ta đã gặp.

- Người có nhìn vào mắt những người này hay không?

- Có lúc ta khó tránh nhìn hai mắt.

- Người có cảm giác thế nào?

- Ta cảm thấy đôi mắt mình cũng không dễ chịu.

- Nếu người nhìn lâu một chút, có lẽ người cũng sẽ nhiễm bệnh mắt này.

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Nếu người nghĩ cho kỹ, người nhất định sẽ có kinh nghiệm.

Tiểu Phương đích xác đã có kinh nghiệm:

- Nhưng ta không hiểu đó là vì cái gì?

- Đó là vì người đã trúng độc.

- Trúng độc?

Tiểu Phương kỳ quái:

- Trúng độc thế nào?

- Vì trong mắt bệnh của người đó có một loại độc trùng truyền cho người khác.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ít nhất có vài loại bệnh mắt có loại trùng này.

- Nhưng ta chỉ nhìn hai mắt mà thôi.

- Nhìn hai mắt đủ rồi.

- Tại sao?

37. Lúc Phải Xuống Địa Ngục

- Vì loại độc trùng này vốn là truyền từ mắt, chỉ cần người nhìn một cái là có thể bị nhiễm ngay.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Trên thế gian có rất nhiều loại trùng như vậy, người chỉ cần cùng ở trong một phòng với người nhiễm trùng là có thể bị nhiễm ngay.

Nếu có người có thể lợi dụng đặc tính của loại trùng này luyện thành độc được thì người chỉ cần nhìn người đó cũng sẽ trúng độc như vậy.

Đây đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng, nhưng ta biết rõ có người đã luyện thành loại độc được này.

Tiểu Phương cuối cùng hiểu rõ.

Chàng đã nhìn thấy những người quỷ chết đó, sau khi chết vẫn không biết mình đã trúng độc như thế nào.

Trước khi nghe Ban Sát Ba Ná nói những lời này, chàng cũng chưa bao giờ tưởng thấy trên thế gian lại có loại độc được đáng sợ như vậy.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên hỏi chàng:

- Người có còn nhớ thiếu nữ thích ôm con chó trắng sư tử nhỏ không?

Tiểu Phương đương nhiên nhớ:

- Người ẩn trong tượng sáp của ta chính là thiếu nữ ấy?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Vì vậy tuy người chỉ nhìn có một cái nhưng đã trúng độc rồi.

- Vì vậy mà bất cứ ai chỉ cần bước vào cửa hiệu Ứng Ký là sẽ chết ngay.

- Phải!

Thần sắc Ban Sát Ba Ná trầm xuống:

- Đó không phải là ma pháp cũng không phải là pháp thuật, đó chính là loại kịch độc đã qua khổ tâm nghiên cứu, tinh tâm để chế luyện ra, muốn tránh độc đã rất khó, muốn phá giải càng không dễ.

- Thế nhưng người vẫn nghĩ ra cách phá giải nó.

- Ta cũng đã suy nghĩ rất lâu, tính toán rất lâu.

- Người dùng cách gì?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Dùng hỏa công! Chỉ có dùng hỏa công mới có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Ban Sát Ba Ná lại giải thích:

- Ta đánh rớt búa của Bàn lão nhị, chính vì ta sợ bọn họ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ta, nhưng ta không ngờ người lại bất chấp tất cả xông vào.

Ba Ná lại nhìn Tiểu Phương nói:

- Ta vốn cho rằng người đã là một con người rất lạnh lùng, rất nhẫn nại!

Tiểu Phương gượng cười.

Chàng vốn cũng cho rằng bản thân mình là như vậy.

Bây giờ Tiểu Phương đương nhiên đã hiểu rõ, ngọn lửa trong địa ngục không phải là ảo tưởng.

Ngọn lửa làm tan chảy tượng sáp, thiêu hủy phòng ốc, người trong tượng sáp chỉ còn cách chạy ra.

Chỉ có chạy ra, lúc đó có ai trốn thoát được ngũ hoa thần tiễn của Ngũ Hoa tiễn thần cơ chứ.

Tiểu Phương lại chột nói:

- Ta vẫn còn có một chuyện nghĩ không ra.
- Chuyện gì?
- Người đã biết trong tượng sáp có người, tại sao không trực tiếp dùng tên bắn chết?

Ban Sát Ba Ná nhìn chăm chăm Tiểu Phương, ánh mắt đầy vẻ châm chọc lạnh lùng nói:

- Người có biết những ai trốn trong tượng sáp hay không?

Tiểu Phương nói:

- Ta không biết!
- Ta cũng không biết, vì vậy mà ta không dám làm như vậy.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nếu ta làm, không những ta tất sẽ hối hận suốt đời mà người cũng sẽ hận ta cả đời.
- Tại sao?

Ban Sát Ba Ná không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Trong tượng sáp của Tô Tô cũng giấu người, người có biết đó là ai hay không?
- Không biết!
- Chính là nàng đó!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Lữ Tam đem nàng và đứa bé đó giấu trong tượng sáp của chính bọn họ, chính là vì muốn bọn ta giết chết họ.

Ban Sát Ba Ná lại hỏi Tiểu Phương:

- Lúc đó người vẫn chưa biết đứa bé đó có phải là con của mình hay không, nếu ta bắn chết mẫu tử bọn họ thì người sẽ như thế nào hả?

Tiểu Phương ngơ ngác, tay chân lạnh như băng.

Trước giờ chàng vẫn vốn cho rằng bản thân mình đã học hiểu rất nhiều, đến bây giờ mới biết là bản thân mình còn phải học thêm rất nhiều chuyện.

Chàng nhìn cái con người vừa dịu dàng, vừa thô bạo, vừa lạnh lùng, vừa nhiệt tình đang ngồi trước mặt, đột nhiên nảy sinh trong lòng một sự kính phục mà trước đây chưa hề có.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Lữ Tam không ngại xa xôi đã mời Lăng Phật Liệt Kim đến đúc những tượng sáp đó, không chỉ vì muốn dụ giết bọn ta!

Ba Ná mỉm cười:

- Lữ Tam cũng biết bọn ta không phải là những kẻ dễ mắc bẫy.
- Lữ Tam còn có mục đích khác nữa ư?
- Đương nhiên có!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Lữ Tam còn muốn tạo ra sự hiểu lầm và thù hận giữa bọn ta.

Tiểu Phương im lặng đợi Ban Sát Ba Ná nói tiếp.

- Bốc Ứng là nhân kiệt!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Võ công, cơ trí và năng lực của Bốc Ứng cộng thêm với những thuộc hạ xưa nay không hề có, đột nhiên bị đánh thảm bại, người khác có phải sẽ nghĩ rằng Bốc Ứng bị bán đứng hay không?

- Phải!

Tiểu Phương thừa nhận:

- Người khác nhất định sẽ nghĩ tới, người có thể bán đứng Bốc Ứng nhất định là bằng hữu thân cận nhất của Bốc Ứng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Mười năm trở lại đây, bằng hữu thân cận nhất của Bốc Ứng chính là ta.

Tiểu Phương lại im lặng.

- Có lẽ ngay cả người cũng nghi ngờ ta bán đứng Bốc Ứng?

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Có rất nhiều dấu vết để người nghĩ như vậy, quan trọng nhất đương nhiên vẫn là số vàng đó.

Tiểu Phương trầm ngâm.

Chàng chính xác đã nghĩ như vậy, biết nơi giấu vàng chỉ có ba người, bây giờ vàng đã mất đi, bản thân chàng chưa động đến số vàng đó, Bốc Ứng cũng sẽ không trộm cắp đi số vàng của mình, người đáng ngờ nhất rõ ràng chính là Ban Sát Ba Ná!

- Nếu Bốc Ứng vẫn còn sống, có lẽ bản thân Bốc Ứng cũng sẽ nghĩ như vậy.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nếu có cơ hội, có lẽ Bốc Ứng cũng sẽ đâm chết ta.

Ba Ná nói tiếp:

- Cho dù Bốc Ứng có tin tưởng ta, thì cũng sẽ nghĩ như vậy, lúc người nhìn thấy tượng sáp đó, có lẽ người cũng đã nghĩ tới điều này.

Tiểu Phương không thể phủ nhận.

Lúc nhìn thấy tượng sáp Bốc Ứng đâm chết tượng sáp Ban Sát Ba Ná, chàng không nghĩ tới điều này, thậm chí còn nghĩ rằng những tượng sáp đó chính là kế hoạch của Bốc Ứng, dùng để dụ giết Ban Sát Ba Ná.

Chàng cũng đã từng hoài nghi, đây là kế hoạch Ban Sát Ba Ná dùng để dụ giết Bốc Ứng.

Một hoàng hôn an tĩnh u mỹ, một gian phòng nhỏ an tĩnh u nhã, hai nữ nhân yên lặng mỹ lệ, một đứa bé vừa ngủ, hai ngọn đèn mới thấp lên, một túi rượu vừa mới uống hết, một bí mật bí hiểm kinh người, đã tạo thành một bầu không khí mà đối với người ngoài cuộc hết sức khó hiểu.

Trong bầu không khí như vậy, Tiểu Phương cũng không biết là bản thân mình tỉnh hay say? Là say hay tỉnh nữa?

Ban Sát Ba Ná lại hỏi chàng:

- Bây giờ thì người đã hoàn toàn rõ rồi chứ?

- Phải!

- Người đã biết là bây giờ là đến lúc nào rồi chứ?

Tiểu Phương lắc đầu, chàng không biết, vì chàng vốn không hiểu được ý của Ban Sát Ba Ná.

Ban Sát Ba Ná nói với chàng:

- Bây giờ đã đến lúc phải xuống địa ngục.

- Xuống địa ngục ư?

Tiểu Phương hỏi:

- Ai xuống?

- Người!

Ban Sát Ba Ná dốc hết những giọt rượu cuối cùng vào cổ, nhất mạnh từng chữ nói:

- Người xuống!

Đêm khuya dần, ánh đèn sáng lên, đêm càng khuya, ánh đèn càng sáng.

Trên thế gian có rất nhiều chuyện như vậy.

Ban Sát Ba Ná lấy ra một bản đồ trải ở trên bàn, một bản đồ bằng da dê mỏng.

- Đây là một bản đồ nội ngoại Ngọc Môn quan bao gồm sa mạc, La Tát đỉnh Thánh Phong đều ở trong này cả.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Khu vực này rộng đến năm vạn năm ngàn dặm. Nhưng trong khu vực rộng lớn này, nơi có người không nhiều lắm.

Địa đồ vẽ không được tinh tế lắm, không có vẽ địa hình của núi sông, chỉ dùng bút chu sa điểm những thôn xóm thị thành.

Ban Sát Ba Ná lại hỏi Tiểu Phương:

- Người đến xem, trong bản đồ này tổng cộng có bao nhiêu chỗ điểm bằng bút chu sa?

- Tổng cộng có một trăm chín mươi một chỗ.

Ban Sát Ba Ná gật đầu đồng ý, sau đó nói với Tiểu Phương:

- Một trăm chín mươi một chỗ này, đều là những nơi có sào huyệt bí mật của Lữ Tam.

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Bọn ta tuy chỉ tra ra từng này, nhưng ta tin rằng cho dù Lữ Tam còn có thêm nữa, nhưng cũng không nhiều lắm đâu.

- Ta cũng tin vậy.

Bây giờ thì chàng đã hoàn toàn tin nhiệm vào tài năng của Ban Sát Ba Ná.

- Bây giờ thì bọn ta nhất định phải tìm được Lữ Tam.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Vô luận chuyện gì cũng đều phải tìm được lão thì mới có thể giải quyết được.

- Không sai!

- Ta tin rằng bọn ta nhất định có thể tìm được lão ở những nơi này.

Tiểu Phương cũng tin như vậy, chỉ tiếc là những nơi mà bọn họ phải đi lại quá nhiều.

Tiểu Phương hỏi:

- Tóm lại người có biết lão ở phân đà sào huyệt nào không?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Không biết! Không ai biết cả.

Tiểu Phương gương cười:

- Một trăm chín mươi một thôn làng thị trấn, phân bố trong một khu vực rộng lớn như vậy, bảo bọn họ đi tìm thế nào?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bọn ta tuy đã sớm tra ra hang ổ của Lữ Tam ở những nơi này, nhưng bọn ta trước giờ vẫn chưa ra tay đi tìm.

- Tại sao?

- Vì bọn ta biết là không tìm ra được lão!

Ban Sát Ba Ná giải thích:

- Bọn ta không có nhân lực nhiều như vậy, cho dù có phân ra một trăm chín mươi một nhóm người đi tìm thì lực lượng nhất định cũng sẽ mỏng yếu.

Tiểu Phương đồng ý điều này.

- Nơi có tung tích của Lữ Tam, cảnh vệ giới bị nhất định rất là nghiêm ngặt, cho dù người của bọn ta có thể kiếm được lão, thì cũng không phải là đối thủ của lão.

Nếu bọn ta tấn công thứ nhất thất bại, thì muốn kiếm Lữ Tam lại sẽ rất khó chịu vô cùng.

Vì vậy bọn ta tuyệt không thể khinh cử vọng động, tuyệt không thể bắt dây động rừng.

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Bọn ta tuyệt không thể làm những chuyện không chắc chắn.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Bây giờ thì người đã nắm chắc rồi chứ?

- Lúc này ít ra ta cũng đã nghĩ ra được một cách đối phó với lão.

- Cách gì?

- Bây giờ tuy bọn ta vẫn còn chưa tìm ra được Lữ Tam, nhưng lại có thể bắt lão phải bộc lộ hành tung của bản thân mình ra.

Tiểu Phương nhin không được hỏi:

- Người thật sự nắm chắc có thể làm được chứ?

Ban Sát Ba Ná gật đầu, đôi mắt phóng ra những tia nhìn sắc bén tinh khôn, trầm giọng hỏi Tiểu Phương:

- Người có muốn nghe kế hoạch của ta hay không?

- Muốn!

Kế hoạch của Ban Sát Ba Ná là như vậy:

- Thứ nhất, bọn ta nhất định phải tung tin để Lữ Tam biết rằng bọn ta đã tra ra một trăm chín mươi một nơi ẩn thân bí mật của lão.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Thậm chí bọn ta có thể công khai bức mật đồ này ra, để lão tin chắc là bọn ta đã có thực lực như vậy.

- Còn thứ hai?

- Sau khi trải qua lần trấn áp này, lão chắc chắn sẽ không còn xem thường bọn ta nữa.

- Ta tin rằng lão chưa bao giờ xem thường người.

Tiểu Phương nói:

- Không ai dám xem thường người!

- Vì vậy, sau khi lão biết bọn ta đã bắt đầu sẵn sàng hành động, lão nhất định sẽ tăng cường giới bị.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bất kể Lữ Tam ở đâu, lão chắc chắn sẽ ngay lập tức điều tập cao thủ thuộc hạ của lão đến đây.

Tiểu Phương lập tức hiểu rõ ý của Ban Sát Ba Ná:

- Chỉ cần Lữ Tam bắt đầu điều tập cao thủ thuộc hạ, thì bọn ta có thể tra ra ngay lão ở nơi đâu.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười gật đầu:

- Phải! Kế hoạch của ta là như vậy!

Ba Ná nhìn chằm Tiểu Phương - Thế nhưng hành động này rất là nguy hiểm, Lữ Tam có thực lực hùng mạnh đông đảo cao thủ thuộc hạ, bọn ta vẫn không nắm chắc được chiến thắng.

- Ta hiểu rõ.

- Nhưng cơ hội lần này bọn ta tuyệt không thể bỏ qua.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Có lẽ lần này là cơ hội cuối cùng của bọn ta.

Tiểu Phương nói:

- Ta hiểu! Vì vậy cho dù bọn ta biết rõ phải xuống địa ngục, thì không đi cũng không được!

- Phải!

Tiểu Phương nói:

- Nhưng người không thể đi! Người còn có chuyện khác phải làm, người không thể mạo hiểm!

Ban Sát Ba Ná nói rất thẳng thắn:

- Phải! Vì vậy ta đành phải để người đi.

Ba Ná nhìn chằm Tiểu Phương:

- Nếu hai ta có một người phải chết, thì ta cũng để cho người chết.

Phản ứng của Tiểu Phương rất kỳ lạ.

Chàng không phản nộ cũng không phản đối, chỉ điềm nhiên nói:

- Được! Ta đi!

Gian phòng sắc vàng, tường sắc vàng, đất sắc vàng, đỉnh phòng sắc vàng.

Trong phòng mỗi một món đồ đều là sắc vàng cả.

Vì đỉnh phòng và bốn vách tường phòng đều mạ một lớp vàng ròng, mặt đất trải gạch bằng vàng. Trong phòng mỗi một món đồ đều dùng vàng đúc thành, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng bằng vàng, ngay màn cửa sổ cũng dùng sợi vàng dệt thành.

Vì chủ nhân của gian phòng này thích vàng.

Ai cũng thích vàng. Nhưng sống ở trong một gian phòng như vậy, thì rất ít ai có thể chịu được.

Vàng tuy rất đáng quý, nhưng quá lạnh lẽo, quá cứng ngắt quá vô tình.

Đại đa số đều thích ngồi trong một gian phòng treo màn cửa sổ nhung tơ, ngồi trên một chiếc sập có lót đệm nhung, dùng ly thủy tinh uống rượu hơn.

Nhưng chủ nhân của gian phòng này lại thích vàng.

Vàng của chủ nhân gian phòng này có nhiều hơn bất cứ ai trên thế gian này.

Chủ nhân của gian phòng này chính là Lữ Tam.

Ghế đúc bằng vàng tuy lạnh lẽo cứng ngắt, nhưng Lữ Tam ngồi trên đó lại thấy dễ chịu.

Một con người ngồi trong gian phòng này, diện đối những món đồ đúc bằng vàng ròng, nhìn ánh vàng lấp lánh, thường là lúc lòng cảm thấy sung sướng nhất.

Lữ Tam thích một mình ở trong gian phòng này, vì lão không muốn người khác đến chia sẻ niềm vui thích của lão, cũng chính là lão cũng không muốn có người đến chia sẻ vàng của lão.

Vì vậy có rất ít người dám xông vào gian phòng này ngay những người thân cận nhất của lão cũng không ngoại lệ.

Nhưng hôm nay có ngoại lệ.

Độ thuần của vàng chắc chắn còn thuần hơn cả rượu tinh trong ly vàng.

Lữ Tam hớp một hớp rượu, gác đôi chân trần mà các móng chân được bảo dưỡng rất tốt, cắt chỉnh rất sạch sẽ chỉnh tề lên trên một chiếc bàn đúc bằng vàng ròng ở đối diện, buông thông toàn thân.

Chỉ có ở đây lão mới uống rượu, vì chỉ có người thân tính nhất của lão mới biết nơi chốn này, nhất là lúc lão đang uống rượu, thì càng không có ai đến quấy nhiễu.

Nhưng hôm nay lúc Lữ Tam đang chuẩn bị uống ly rượu thứ hai thì bên ngoài lại có một người gõ cửa, hơn nữa không đợi lão cho phép, thì đã đẩy cửa xông vào.

Lữ Tam tuy không vui vẻ, nhưng vẻ mặt vẫn bình thường.

Đây không phải là vì người gõ cửa xông vào là Miêu Tuyên, tay chân thân tín nhất của lão.

Về mặt lão vẫn hoàn toàn bình thường, chẳng qua lão vốn là người không bộc lộ xúc cảm ra ngoài, ngay cả khi nghe thấy nhĩ tử duy nhất của mình chết trong tay Tiểu Phương, vẻ mặt lão cũng không lộ ra vẻ bi thảm phần nộ.

Lão không giống Ban Sát Ba Ná.

Về mặt Ban Sát Ba Ná như đá hoa cương, xưa nay không hề có sự biểu cảm.

Về mặt của Lữ Tam có sự biểu cảm, chẳng qua sự biểu cảm trên mặt thường không giống với cảm giác trong lòng mà thôi.

Lúc này trong lòng tuy chẳng vui thích, nhưng lão vẫn nở nụ cười hỏi Miêu Tuyên:

- Người có phải cũng muốn uống ly rượu? Có cần phải ngồi xuống cùng ta uống một ly không?

- Không muốn!

Miêu Tuyên nói:

- Không cần!

Miêu Tuyên không giống chủ nhân của y, trong lòng có chuyện gì là lộ ra ngoài mặt ngay.

Lúc này vẻ mặt Miêu Tuyên giống như bị nhà cháy vậy.

- Thuộc hạ đến không phải vì muốn uống rượu.

Lữ Tam cười.

Lão thích người thẳng bụng trực tính, tuy lão không phải là loại người như vậy, nhưng lại thích loại người này, vì lão xưa nay cho rằng loại người này dễ sai khiến.

Lữ Tam hỏi Miêu Tuyên:

- Vậy người đến vì chuyện gì?

Miêu Tuyên nói:

- Vì một đại sự. Vì Ban Sát Ba Ná đó.

Lữ Tam vẫn đang mỉm cười:

- Chuyện có liên quan đến Ban Sát Ba Ná, đương nhiên là đại sự.

Lữ Tam chỉ vào chiếc ghế đối diện:

- Người ngồi xuống nói từ từ xem!

Miêu Tuyên không ngồi nói:

- Ban Sát Ba Ná đã tra ra một trăm chín mươi một phân đà của bọn ta, hơn nữa đã hạ lệnh điều tập nhân thủ, phát động công kích.

Lữ Tam không những sắc diện vẫn không thay đổi, mà ngay tư thế ngồi cũng như vậy, chỉ điềm nhiên hỏi:

- Hẳn chuẩn bị bao giờ phát động công kích?

- Ban Sát Ba Ná xưa nay lệnh xuất như phong.

Miêu Tuyên nói:

- Lúc này Ban Sát Ba Ná đã hạ lệnh, không quá mười ngày sẽ thấy kết quả cuối cùng.

Lữ Tam cũng thừa nhận điều này:

- Con người này không những lệnh xuất như phong, hơn nữa lệnh xuất như sơn.

Lão lại hộp một ngụm rượu, sau đó mới hỏi Miêu Tuyên:

- Người xem bọn ta bây giờ phải làm sao đây?

Miêu Tuyên trả lời không chút suy nghĩ:

- Bọn ta bây giờ phải ngay lập tức điều tập hảo thủ đến nơi đây.

- Sao?

- Hảo thủ thuộc hạ của Ban Sát Ba Ná, tuy có không ít, phải phân ra đến một trăm chín mươi một nơi.

Miêu Tuyên tiếp:

- Bọn ta nếu điều tập hảo thủ đến nơi đây, lấy khỏe đánh mệt, lấy đông đánh ít, lần này chắc chắn hấn chết.

Lúc đang nói, vẻ mặt Miêu Tuyên đã không giấu được vẻ đắc ý. Lữ Tam không có phản ứng gì cả.

Ánh vàng nhấp nháy, rượu trong ly cũng có ánh vàng đang nhấp nháy, lão nhìn ánh vàng nhấp nháy của rượu trong ly rất lâu rất lâu sau, chợt hỏi một câu rất kỳ lạ.

- Người đã làm việc với ta bao lâu rồi?

- Mười năm.

Miêu Tuyên không hiểu tại sao Lữ Tam lại chợt hỏi chuyện này, nhưng vẫn trả lời như thực tế:

- Vừa tròn mười năm!

Lữ Tam chợt ngừng đầu nhìn khuôn mặt xấu xí nhưng thành thật của Miêu Tuyên.

Lữ Tam nhìn rất lâu mới nói:

- Không đúng!

- Không đúng ? Không đúng chỗ nào?

Lữ Tam nói:

- Không phải mười năm! Mà là chín năm mười một tháng, phải đến ngày mười ba tháng sau mới đủ mười năm.

Miêu Tuyên hít một hơi, vẻ mặt lộ vẻ khâm phục.

Miêu Tuyên biết trí nhớ của Lữ Tam xưa nay rất tốt, nhưng vẫn không ngờ lại tốt đến như thế.

Lữ Tam lắc nhẹ ly rượu trong tay, khiến cho ánh vàng nhấp nháy trông càng rực rỡ.

- Bất kể thế nào, thời gian người đi cùng ta không ngắn lắm.

Lữ Tam tiếp:

- Người đã phải nhìn thấy ta là con người như thế nào chứ?

- Thuộc hạ ít nhiều cũng nhìn thấy ra.

Lữ Tam lại hỏi:

- Người biết sở trường lớn nhất của ta là điểm gì chứ?

Miêu Tuyên vẫn đang suy nghĩ, Lữ Tam đã nói:

- Sở trường lớn nhất của ta là công bằng chính trực. Ta không thể không công bằng chính trực, kể làm việc với ta lúc ít nhất cũng phải tám, chín ngàn người. Nếu ta không công bằng chính trực, thì sao thu phục được họ chứ?

Miêu Tuyên thừa nhận điều này. Lữ Tam thật sự là người xử sự công bằng chính trực, hơn nữa thưởng phạt rất công minh.

Lữ Tam chợt lại hỏi:

- Người vẫn còn nhớ vừa rồi lúc ta vào đã nói những lời gì chứ?

Miêu Tuyên nhớ lại:

- Thuộc hạ nhớ, bất cứ ai cũng không được phép đi vào cửa phòng này, bất kể ai cũng vậy.

- Người là người chứ?

- Phải!

- Có phải bây giờ người đã bước vào không!

- Thuộc hạ không muốn thế.

Miêu Tuyên đã hơi lo sợ:

- Thuộc hạ có chuyện khẩn cấp.

Lữ Tam găm mặt xuống.

Khuôn mặt của lão trong ánh vàng lấp lánh trông giống như được đúc bằng vàng:

- Ta chỉ hỏi người, có phải bây giờ người đã bước vào rồi không?

Miêu Tuyên tuy trong lòng bất phục, nhưng lại không dám phản biện.

Lữ Tam lại hỏi:

- Vừa rồi ta có kêu người ngồi xuống uống một ly rượu với ta không?

- Có!

- Người có ngồi xuống không?

- Không!

- Người có nhớ là ta đã từng nói, lời của ta nói ra là mệnh lệnh.

- Thuộc hạ nhớ.

- Thế thì người đương nhiên cũng phải nhớ, kẻ làm trái lại mệnh lệnh của ta thì sẽ như thế nào?

Nói xong Lữ Tam không nhìn mặt Miêu Tuyên nữa, làm như trong phòng này không có Miêu Tuyên tồn tại.

Sắc mặt của Miêu Tuyên đã trở nên trắng bệch giống như một tờ giấy trắng, gân xanh nổi hẳn lên đôi tay đang siết chặt, trông giống như rất muốn đâm một quyền vào mặt Lữ Tam.

Nhưng hắn không dám làm như vậy, hắn không dám.

Hắn không dám không phải là vì sợ chết.

Miêu Tuyên không dám vì hắn đã lập gia đình ba năm, thê tử của hắn đã sinh một nhi tử.

Một nhi tử trắng mập dễ thương, sang hôm nay vừa học biết kêu hắn là “ba ba”.

Những giọt mồ hôi lạnh ngất to hơn cả hạt đậu đã từ trên mặt Miêu Tuyên lăn xuống.

Hắn dùng đôi bàn tay nổi gân xanh rút một cây đao từ trên người ra, lưỡi đao mỏng sắc, đâm nhẹ một cái là đủ xuyên tim.

Nếu là ba năm trước đây, Miêu Tuyên chắc chắn sẽ đâm lưỡi đao này vào tim của Lữ Tam, bất kể thành bại cũng sẽ hành động.

Nhưng bây giờ hắn không dám.

Nhi tử đáng yêu, nụ cười đáng yêu, kêu lên “ba ba” cười trông thật đáng yêu.

Miêu Tuyên đột nhiên đâm đao ra, đâm vào chính tim mình.

Miêu Tuyên ngã xuống, trước mắt phẳng phất như chợt hiện lên một bức tranh mỹ lệ.

Phẳng phất nhìn thấy nhi tử của hắn đang trưởng thành, trở thành một thiếu niên kiện khang cường tráng.

Miêu Tuyên phẳng phất nhìn thấy thê tử tuy không mỹ lệ nhưng rất dịu dàng của hắn đang chọn tân nương cho nhi tử.

Tuy hắn biết đây chỉ là ảo tưởng trước lúc sắp chết, nhưng hắn tin chắc rằng điều này sẽ thành hiện thực.

Vì hắn tin rằng Lữ Tam công chính nhất định sẽ chăm sóc kỹ lưỡng bọn họ.

Hắn tin chắc rằng cái chết của hắn sẽ được trả giá.

Lữ Tam vẫn không ngẩng đầu lên, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn. Cho đến lúc máu tươi trên vết thương của Miêu Tuyên bắt đầu đông lại, lão mới khẽ kêu lên:

- Sa Bình!

Một lúc sau ngoài cửa mới có người đáp lời:

- Sa Bình có mặt!

Sa Bình đáp lời tuy không nhanh, nhưng cũng không chậm, cửa tuy mở, nhưng không bước vào.

Vì Sa Bình không phải là Miêu Tuyên, Lữ Tam vẫn còn chưa hạ lệnh đòi vào, thì Sa Bình không bao giờ bước qua cửa.

Mọi người đều cho rằng võ công của Sa Bình không bằng Miêu Tuyên, cũng không thông minh bằng Miêu Tuyên, vô luận làm chuyện gì cũng không nhiệt tâm trung thực bằng Miêu Tuyên.

Nhưng bản thân Sa Bình luôn tin rằng mình nhất định sẽ sống lâu hơn Miêu Tuyên.

Sa Bình năm nay bốn mươi tám tuổi, thân hình gầy nhỏ, dung mạo bình thường, không hề có chút danh khí trong giang hồ.

Vì không thích hư danh trong giang hồ, vì Sa Bình luôn cho rằng danh tiếng chỉ mang lại cho con người phiền não.

Y không uống rượu, không đánh bạc, ăn cũng rất giản đơn, mặc cũng rất giản đơn.

Nhưng y có một số tiền dành dụm là hơn năm mươi vạn lạng ở Sơn Tây đại tiền trang.

Tuy mọi người đều cho rằng võ công của Sa Bình không bằng Miêu Tuyên, nhưng Lữ Tam biết kinh khí nội lực ám khí quyền pháp của Sa Bình đều không thua kém bất cứ một danh gia trong võ lâm nào.

Sa Bình đến nay vẫn còn độc thân.

Vì y luôn cho rằng một người mỗi ngày đều phải ăn trứng gà, thì cũng không cần phải có chuồng gà ở trong nhà.

Đến lúc Lữ Tam hạ lệnh, Sa Bình mới bước vào trong phòng, không nhanh không chậm.

Lữ Tam lúc nhìn thấy Sa Bình, đôi mắt không khỏi lộ vẻ mãn nguyện.

Vô luận ai cũng đều sẽ mãn nguyện khi có một bộ hạ như vậy.

Bọn họ không nhắc đến cái chết của Miêu Tuyên, làm như trên thế gian này không có con người đó tồn tại.

Lữ Tam hỏi Sa Bình:

- Người có biết Ban Sát Ba Ná đã hạ lệnh đến đây công kích bọn ta?
- Thuộc hạ biết!
- Người có biết bọn ta bây giờ phải làm gì không?
- Không biết!

Chuyện phải biết, Sa Bình tuyệt không thể không biết, chuyện không nên biết, y tuyệt sẽ không biết.

Trước mặt Lữ Tam, không được tỏ ra quá ngu dần, nhưng cũng không được tỏ ra quá thông minh.

Lữ Tam hỏi:

- Bây giờ có phải bọn ta nên điều tập nhân thủ đến đây?

Sa Bình trả lời:

- Không nên!
- Tại sao?
- Vì Ban Sát Ba Ná lúc này vẫn không biết bọn ta ở đây.

Sa Bình nói tiếp:

- Nếu bọn ta không để lộ ra, thì hắn sẽ không bao giờ biết.

Nếu bọn ta làm như vậy, thì ngang như là đã lộ cho hắn biết.

Lữ Tam mỉm cười:

- Người đã hiểu rõ điều này, thì phải biết bọn ta bây giờ phải làm gì.
- Thuộc hạ không biết!

Sa Bình nói:

- Thuộc hạ đã nghĩ, nhưng không biết phải làm thế nào mới đúng.

38. Tạo Cạm Bẫy

Lữ Tam cười rất vui!

- Người tuy thông minh hơn Miêu Tuyên, nhưng vẫn chưa phải là thông minh lắm.

Sa Bình hoàn toàn đồng ý.

Trong đời y chưa bao giờ muốn làm một con người thông minh. Ít ra cũng là sau tuổi mười ba, y đã không muốn như vậy.

Lữ Tam nói:

- Ban Sát Ba Ná cố ý công khai tuyên bố muốn phát động công kích là vì muốn ta phải lộ tung tích của mình ra, vì vậy bọn ta tuyệt đối không thể làm như vậy.

- Phải!

Lữ Tam nói tiếp:

- Nhưng bọn ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội. Ban Sát Ba Ná là một con hồ ly già, bọn ta muốn bắt con hồ ly này, thì không thể quả qua cơ hội này.

- Phải.

- Vì vậy bọn ta sẽ tạo ra một cái bẫy, để hấn lọt vào.

- Phải!

Rượu trong ly đã cạn, Lữ Tam tự châm đầy một ly.

Lão xưa nay không để ai châm rượu cho lão, rượu người ta châm lão không bao giờ uống.

Lữ Tam trầm ngâm nói:

- Thuộc hạ của Ban Sát Ba Ná đều là những chiến sĩ tài giỏi, nhưng trong đó lại không có cao thủ thực sự. Chỉ có một người ngoại lệ.

- Ai?

Lữ Tam nói:

- Tiểu Phương - Phương Vĩ!

Lão nói:

- Ta vốn xưa nay đánh giá thấp họ Phương, bây giờ ta mới biết, con người này giống như một trái bóng cao su vậy, người không động vào dường như không có một phản ứng gì, nhưng nếu người đụng vào thì hấn có lẽ sẽ đột ngột nhảy lên, người đánh càng mạnh, hấn nhảy lên càng cao, có lẽ sẽ tức khắc nhảy lên đầu người, lấy cái mạng của người.

Sa Bình nói:

- Phải, xem ra hấn là một con người như vậy, vì vậy người ta mới gọi hấn là Tiểu Phương lợi hại.

- Người có biết hành tung của Tiểu Phương không?

- Thuộc hạ biết!

- Mấy ngày nay hấn ở đâu?

Sa Bình nói:

- Ở La Tát! Lầu Phi Ứng ở La Tát cũng chính là nơi trước đây cửa hiệu Ứng Ký tiếp khách.

Lữ Tam nhìn chăm chăm vào ánh vàng lấp lánh ở trong ly rượu, rất lâu sau mới hỏi Sa Bình:

- Người có biết Tam Hiệu, Thập Tam Hiệu và Nhị Thập Tam Hiệu mấy ngày nay ở đâu không?

- Thuộc hạ biết!

- Người có thể tìm được bọn họ hay không?

Sa Bình nói:

- Được! Thuộc hạ có thể tìm được trong vòng sáu giờ đồng hồ.

- Thế thì tốt lắm.

Lữ Tam uống cạn rượu trong ly:

- Người tìm được bọn họ thì dẫn ngay bọn họ đến lầu Yên Tử.

- Dạ!

- Người có biết ta muốn bọn họ đi làm chuyện gì không?

- Không biết!

Lữ Tam nói:

- Đi giết Tiểu Phương, ta muốn bọn họ đi giết Tiểu Phương.

Lão chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng có một điều người phải ghi nhớ, người tuyệt đối không được để cho ba người bọn họ xuất thủ.

Lữ Tam lúc giết người luôn bắt chấp thủ đoạn, Tiểu Phương tuyệt không phải là người dễ đối phó.

Ba người đồng thời xuất thủ, sức mạnh sẽ lớn hơn một người, cơ hội thành công cũng lớn hơn nhiều.

Nhưng Lữ Tam không muốn như thế.

Tại sao lão không muốn làm thế?

Sa Bình không hỏi.

Y không bao giờ hỏi tại sao, bất kể Lữ Tam đưa ra mệnh lệnh kỳ quái như thế nào, y chỉ phục tùng tiếp nhận.

Tam Hiệu, Thập Tam Hiệu, Nhị Thập Tam Hiệu, đương nhiên không phải là ba con số mà là ba con người.

Ba kẻ sát nhân, là ba kẻ mọi lúc sẵn sàng đợi lệnh Lữ Tam đi giết người.

Bọn họ còn sống, chính là vì bọn họ đi giết người thay cho Lữ Tam.

Ôu một nơi rất bí mật nào đó, trong một gian phòng dưới đất xây bằng đá hoa cương, trong một cái tủ sắt mà chỉ có Lữ Tam có thể mở được, có một cuốn sổ ghi chép.

Cuốn sổ ghi chép này tuyệt bí mật.

Trong cuốn sổ ghi chép tên của ba người này.

Nhị Thập Tam Hiệu, tính danh:

Hồ Đại Lân, Thập Tam Hiệu:

Đỗ Vĩnh, Tam Hiệu:

Lâm Chính Hùng ngoại hiệu Mã Sa.

Tam Hiệu, Thập Tam Hiệu, Nhị Thập Tam Hiệu, rõ ràng đều là những cao thủ trong đám thuộc hạ của Lữ Tam.

Ba con người đại biểu cho ba nhân cách điển hình hoàn toàn khác nhau, võ công và kiếm pháp của ba con người này cũng hoàn toàn khác nhau.

Lữ Tam hạ lệnh phái ba người bọn họ đi giết Tiểu Phương, mệnh lệnh này đưa ra rất là chính xác.

Mệnh lệnh của Lữ Tam xưa nay luôn chính xác. Kỳ lạ là sao lão không để cho ba người bọn họ đồng thời xuất thủ? Ba người đồng thời xuất thủ sẽ hiệu quả hơn một người?

Dụng ý của Lữ Tam là gì?

Không ai biết, cũng không ai hỏi.

Không những Sa Bình không hỏi, Hồ Đại Lân, Đỗ Vĩnh, Lâm Chính Hùng cũng không hỏi.

Sa Bình kiểm ba người bọn họ hạ đạt mệnh lệnh của Lữ Tam một cách ngắn gọn:

- Chủ nhân muốn các vị đi giết Phương Vũ! Muốn ba vị đơn độc chia nhau ra đi giết hắn.

Ba người bọn họ cũng trả lời ngắn gọn:

- Vâng!

Sau đó bọn họ mau chóng đi tìm gặp Tiểu Phương.

Tuy vẫn không ai biết kế hoạch của Lữ Tam, nhưng hành động đã triển khai.

Thuộc hạ của Ban Sát Ba Ná cũng bắt đầu hành động.

Đêm khuya, không sao, không trăng, không mưa, không gió.

Phòng tối, đèn mờ.

Phòng tối là vì do đèn mờ.

Đèn mờ là do Tiểu Phương cố ý vặn tim đèn xuống mức nhỏ nhất.

Chàng xưa nay là người thích sự sáng tỏ, nhưng bây giờ chàng lại muốn một mình trong bóng tối.

Đây không phải là vì chàng có rất nhiều chuyện phải nghĩ ngợi, cũng không phải là vì chàng lúc này có một kế hoạch quyết định sắp bắt đầu hành động.

Có những người rất thích sự cởi mở thoải mái, nhưng một lúc nào đó chợt trở nên thích tịch mặc cô độc một mình.

Tâm tình của Tiểu Phương lúc này là như vậy, mấy ngày nay chàng đều như vậy.

Chàng có rất nhiều điều muốn nói với Dương Quang, cũng có rất nhiều điều muốn nói với Tô Tô.

Nhưng chàng không hỏi, cũng không nói, chàng vốn không sống riêng với bọn họ.

Có lẽ chàng đang trốn tránh.

Trốn tránh không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

Nhưng vô luận ai trong cuộc đời có lúc cần phải trốn tránh.

Ở một phương diện nào đó, trốn tránh chính là nghỉ ngơi.

Vô luận ai cũng cần phải nghỉ ngơi, nhất là lúc kế hoạch có tính quyết định sắp triển khai hành động.

Đúng lúc này, trong cơn gió của đêm tối không sao không trăng không mưa lại vang lên từng hơi thở đang di chuyển về phía này.

Một tiếng thở mà chỉ có Tiểu Phương có thể nghe thấy- tiếng thở của người.

Chắc chắn không phải là tiếng thở của một người. Tiểu Phương có thể đoán chắc đây là tiếng thở của ít nhất ba người, nhiều nhất cũng chỉ bốn người.

Chỉ có tiếng thở, không có tiếng bước chân.

Bất kể tâm trạng của Tiểu Phương như thế nào, tai của chàng cũng vẫn rất linh mẫn.

Kể đến bất kể là ba hay bốn đều là võ lâm cao thủ, thân thủ cực linh hoạt. Vì bước chân của bọn họ còn nhẹ hơn cả tiếng thở của bọn họ.

Nơi mà Tiểu Phương ở là nhà trọ.

Từ lúc sau khi Ban Sát Ba Ná đã quyết định kế hoạch, chàng vào trú ngụ trong nhà trọ này.

Một nhà trọ rất là vắng vẻ, chàng trú trong một hậu viện rất vắng lặng.

Chủ quán, khách nhân, kẻ hầu đều có thể mọi lúc đến hậu viện của nhà trọ này.

Những kẻ phạm du ở nơi đồng nội sơn dã vùng quanh đây đều có thể mọi lúc đi dạo tới đây.

Chẳng qua bây giờ đã là đêm khuya, mọi người phần lớn đều đã đi ngủ, người chưa ngủ phải có nguyên nhân nào đó mới không đi ngủ.

Nếu không vì nguyên nhân đặc biệt nào đó, thì tiếng bước chân của một người nhất định sẽ không nhẹ hơn tiếng thở.

Điều này ít ra chứng minh một chuyện.

Những người đến đây chắc chắn vì mục đích đặc biệt nào đó. Lúc này, nơi này sẽ không có ai đến kiểm Tiểu Phương để uống rượu đánh cờ, nói chuyện phiếm cả.

Cho dù có người đến kiểm chàng nói chuyện, thì cũng sẽ không kiểm ba bốn người.

Bọn họ kiểm Tiểu Phương để làm gì?

Đáp án chính xác chỉ có một. Bọn họ đến để giết Tiểu Phương.

Tiểu Phương nghĩ tới một điều.

Chàng ngay lập tức bật dậy, siết chặt lấy Quỷ Nhân.

Nhưng chàng không động dậy.

Tiếng thở dần dần tiến gần, chàng đã có thể nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ.

Tiếng bước chân đặc hữu của những người đã trải qua khổ luyện khinh công và kiếm thuật mới có được.

Tiểu Phương cũng đã có thể nghe ra là có bao nhiêu người.

Tất cả có bốn người đến, chắc chắn chỉ có bốn người, bốn cao thủ khinh công và kiếm thuật.

Tay chàng đầm lạnh mồ hôi.

Nếu bọn họ đồng lúc công kích chàng, thì chàng không thể nắm chắc phần thưởng chút nào cả.

Điều bất ngờ, tiếng bước chân không đến thẳng nơi này mà dừng lại ở xa ngoài hai mươi trượng.

Đợi đến lúc bước chân lại vang lên, kẻ đến chỉ còn một.

Tiếng bước chân và tiếng thở của người này nặng hơn lúc ban nãy, chứng tỏ tâm trạng người đó cũng rất là căng thẳng, thậm chí còn căng thẳng hơn cả Tiểu Phương.

Nếu đến giết Tiểu Phương, tại sao lại chỉ đến có một mình?

Đồng bọn sao lại không cùng y xuất thủ?

Tiểu Phương nghĩ không ra.

Chàng cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ, tiếng bước chân đã đến cửa sổ.

Giấy che cửa sổ vang bật bật, không phải do gió thổi đập vào nhà mà do tiếng thở của người này.

Y đứng gần sát cửa sổ.

Tiểu Phương lập tức phán đoán ra một chuyện. Con người này rất dễ xung động, thân thủ tuy không tầm thường, làm loại chuyện này không phải lần đầu, nhưng rất dễ xung động.

Lấy nhàn đánh mệt, lấy tịnh chế động.

Sau khi trải qua kinh nghiệm xuất sinh nhập tử vô số lần, Tiểu Phương đã rất hiểu rõ yếu lĩnh của tám chữ này. Cho nên chàng vẫn giữ yên lặng, tuyệt đối yên lặng.

Yên lặng không phải là lạnh lùng.

Nhưng Tiểu Phương cũng không thể giữ tuyệt đối lạnh lùng, vì chàng vốn cũng là người rất dễ xung động.

Tim của chàng cũng đã đập nhanh hơn, tiếng thở cũng đã trở nên gấp gáp hơn.

Người bên ngoài cửa sổ đột nhiên kêu tên chàng:

- Tiểu Phương, Phương Vĩ.

Giọng nói đã vì căng thẳng mà khàn đi:

- Ta biết ngươi chưa ngủ, hơn nữa còn biết ta đến!

Tiểu Phương vẫn giữ điềm tĩnh.

Người này nói tiếp:

- Ta đến giết ngươi đây! Ngươi cũng biết là ta đến giết ngươi! Tại sao ngươi vẫn còn chưa đi ra hả?

Tiểu Phương vẫn giữ yên lặng.

Chàng đã phát hiện người này xung động hơn chàng rất nhiều.

Tiếng giấy cửa sổ vang lên bật bật mạnh hơn, vì tiếng thở của con người này đã gấp gáp hơn.

Ngươi muốn giết ta, thì đương nhiên ta cũng không thể không giết ngươi.

Vào lúc này mà còn xung động như vậy quả thật là một chuyện không hay.

“Rắc” một tiếng, cửa sổ đã bị mở bật ra, lộ ra một khuôn mặt xanh xám rất anh tuấn, rất trẻ.

- Ta tên Hồ Đại Lân! Ta muốn giết ngươi!

Đôi mắt sáng rực sắc nhọn đầy những tia máu của Hồ Đại Lân nhìn trừng Tiểu Phương:

- Tại sao ngươi vẫn còn chưa đi ra?

Tiểu Phương cười, hỏi ngược lại:

- Ngươi muốn đến giết ta, chứ không phải ta muốn giết ngươi. Thế thì tại sao ta phải đi ra chứ?

Hồ Đại Lân không nói gì được.

Hắn đã sẵn sàng rút kiếm, đã sẵn sàng xông vào.

Đúng vào lúc này, Hồ Đại Lân nhìn thấy kiếm quang lóe lên, hắn chưa bao giờ nhìn thấy kiếm quang nào sáng rực như vậy.

Hắn phải thoái lui, tránh né, đồng thời rút kiếm phản kích.

Động tác của Hồ Đại Lân không phải quá chậm, chẳng qua chỉ chậm một chút mà thôi.

Kiếm quang lóe lên, kiếm đâm tới cổ họng, nhưng chợt biến đổi, đâm vào tim của hắn.

Đây mới thật sự là nơi hiểm yếu.

Ngươi muốn giết ta, ta không thể không giết ngươi.

Trước khi tim của Hồ Đại Lân ngừng đập, hắn hiểu rõ ra một chuyện.

Làm một con người bình thường thì không có gì đáng thẹn cả!

Hắn vốn không nên sát nhân, vì hắn vốn không phải là một kẻ sát nhân.

Gió vẫn đang thổi.

Trong bóng tối nơi xa xa, vẫn còn ba người, đang lặng lẽ đứng yên.

Bọn họ cũng đi đến với Hồ Đại Lân, nhưng cái chết của Hồ Đại Lân dường như không hề có một chút liên quan gì tới bọn họ cả.

Bọn họ nhìn trừng Tiểu Phương.

Vừa rồi Tiểu Phương một kiếm giết chết Hồ Đại Lân, bọn họ không bỏ sót qua một động tác nào cả.

39. Hành Động Toàn Diện

Rất lâu sau, trong ba người mới có một người bước tới.

Tướng đi của người này rất là kỳ quái.

Đương nhiên hắn muốn tới giết Tiểu Phương.

Nhưng tướng đi của hắn, giống như một học sinh đến gặp sư trưởng, không những đường hoàng đứng đắn mà còn hơi chút sợ sệt nữa.

Tiểu Phương nhìn thấy ngay ra đây là một kẻ được giáo dưỡng tốt, từ nhỏ đã được gò nắn kỹ lưỡng.

Nhưng nhìn từ mặt khác, hắn rõ ràng là một kẻ rất đáng sợ.

Bước đi tuy ổn trọng, nhưng khắp người đều toát vẻ phòng bị đầy đủ, luôn giữ một tư thái chiến đấu, tuyệt không để hở một sơ hở nào cho kẻ khác tận dụng.

Tay của hắn tuy vẫn buông thõng, nhưng luôn để sát cán kiếm.

Mắt luôn nhìn chăm vào tay cầm kiếm của Tiểu Phương. Tiểu Phương cũng đang nhìn trừng trừng, nhưng không nhìn bàn tay của hắn, vì Tiểu Phương biết hắn tuyệt sẽ không xuất thủ trước.

Tiểu Phương chỉ hỏi:

- Người cũng tới giết ta đó ư?
- Phải!
- Người biết ta chứ?
- Không biết!
- Bọn ta có thù ư?
- Không!
- Tại sao người muốn giết ta?

Đây không phải là một câu hỏi hay, có rất nhiều kẻ giết người không cần một lý do nào cả!

Nhưng Tiểu Phương vẫn muốn hỏi như vậy, vì chàng cần có thời gian để hòa hoãn tình cảm của bản thân, cũng cần có thời gian để hiểu biết con người này hơn một chút.

- Ta muốn giết người, chỉ vì người là Tiểu Phương, Tiểu Phương lợi hại, người có thể lấy mạng người khác thì tại sao người khác không thể lấy mạng người được chứ hả?

Hắn hỏi ngược Tiểu Phương:

- Lý do này đã đủ hay chưa?
- Đủ rồi!

Tiểu Phương nói thêm:

- Quá đủ!

Dứt lời Tiểu Phương đã xuất thủ trước.

Vì con người này chắc chắn sẽ không chịu xuất thủ trước, đồng bọn của hắn đã cho hắn những lời dặn bảo rất tốt.

Hắn cũng muốn học Tiểu Phương, muốn lấy khỏe thắng mệt, lấy tĩnh chế động.

Nhưng hắn đã tính sai một điểm, Tiểu Phương hành động quá nhanh, nhanh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Kiểm quang lóe lên, máu tươi phun ra, Quỷ Nhân đã đâm xuyên qua yết hầu của hắn.

Kiểm là vật vô tri, người mới là hữu tri, cũng một kiếm đâm ra, nhưng luôn luôn có những kết quả khác nhau.

Không phải là ngực, mà là yết hầu.

Một người học kiếm muốn sống sót lâu hơn người khác thì trước tiên phải học cách sử dụng linh hoạt kiếm của mình.

Tiểu Phương rõ ràng là đã học được điều này.

Vì vậy mà chàng sống sót, còn đối thủ của chàng thì ngã gục xuống, không một chút cơ hội hoàn thủ.

Nhìn con người này ngã gục xuống, Tiểu Phương chợt phát giác nhịp tim của bản thân mình đập nhanh hơn bình thường.

Vì chàng đã nhìn thấy đối phương không phải là kẻ dễ đối phó, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình một kiếm đã đắc thủ.

Tốc độ xuất thủ của chàng, sự phán đoán chính xác, ngay bản thân chàng cơ hồ thậm chí cũng không ngờ được.

Kiểm pháp của chàng rõ ràng đã có bước tiến dài.

Trong bóng tối mờ hồ có người đang buột miệng thở dài, một sự thở dài tràn đầy sự tán thưởng.

- Các người đương nhiên cũng đến để giết ta.

Tiểu Phương nhìn hai người đang đứng trong bóng tối..

- Các người có thể đồng thời xuất thủ.

Một người vẫn còn đứng bất động, còn người kia thì đã từ từ bước tới trước.

Hắn bước đi còn chậm hơn cả kẻ vừa chết dưới kiếm của Tiểu Phương.

Tiểu Phương nhìn trừng trừng, nhìn vào mỗi động tác của hắn nhìn vào đôi mắt sáng quắc của hắn.

Đột nhiên Tiểu Phương phát hiện mình đã lầm lẫn.

Hắn không phải bước tới để giết chàng, kẻ kia mới là chủ lực công kích.

Hắn chẳng qua chỉ cốt làm chuyển dịch sự chú ý của Tiểu Phương mà thôi.

Hắn không có kiếm, cũng không có sát khí.

Còn kẻ kia!

Trong tích tắc này, kẻ kia đã không còn thấy đâu nữa, không đột ngột biến mất, chẳng qua không biết đã biến đi đâu. Con người này tuy cùng ba người kia đi đến, nhưng dường như không quan tâm đến chuyện sống chết của bọn họ, chẳng qua chỉ muốn nhìn Tiểu Phương ứng phó với bọn họ như thế nào mà thôi.

Hắn đương nhiên không phải là bằng hữu của Tiểu Phương, nhưng cũng không giống kẻ thù của Tiểu Phương.

Đây là một thái độ rất là kỳ quái, kỳ quái mà ám muội, giống như bộ y phục màu xám ở trên người của hắn vậy.

Thái độ của Tiểu Phương lúc này cũng rất kỳ quái.

Chàng luôn chú ý đến con người đang đứng đối diện, chứ không để ý đến cao thủ đáng sợ đột ngột biến mất vừa rồi.

Chàng lại cười cười với người này, kẻ mặc y phục xám lại cũng nhìn chàng cười cười, còn chào hỏi Tiểu Phương:

- Khỏe chứ?

Tiểu Phương nói:

- Ta không khỏe! Ta đang ngủ ngon giấc, chợt có kẻ vì chuyện vô cớ muốn đến giết ta, ta làm sao khỏe được chứ?

Người ấy thở dài, không những biểu thị đồng ý, mà còn biểu thị đồng tình.

- Nếu ta nằm ở trên giường, đột nhiên có ba người muốn đến giết ta, ta cũng cảm thấy rất là rủi ro.

- Chỉ có ba người muốn đến giết ta?

- Chỉ có ba người.

Tiểu Phương hỏi:

- Còn người? Không phải người đến giết ta hay sao?

Hắn lại nhìn Tiểu Phương cười cười:

- Người phải thấy ra ta không phải thế! Bọn ta vô thù vô oán, tại sao ta phải giết người chứ?

- Bọn họ cũng vô thù vô oán với ta, thế tại sao bọn họ lại muốn giết ta?

- Bọn họ phụng mệnh mà đến.

Tiểu Phương hỏi:

- Phụng mệnh ai? Lữ Tam ư?

Người áo xám mỉm cười trả lời:

- Bất kể như thế nào, lúc này ba người bọn họ đã có hai người chết ở dưới kiếm của người.

- Còn người thứ ba đâu?

Người áo xám nói:

- Người thứ ba đương nhiên là kẻ đáng sợ nhất. Đáng sợ hơn cả hai kẻ trước cộng lại.

- Sao?

- Người đầu tiên đi giết người là Hồ Đại Lâm, người thứ hai tên là Đỗ Vĩnh. Kiếm pháp của bọn họ không tồi, kinh nghiệm giết người rất là phong phú, ta thật không ngờ người có thể chỉ trong một chiêu đã có thể lấy được mạng của họ.

Người áo xám thở dài, rồi lại mỉm cười:

- Kiếm pháp của người cao hơn họ tưởng rất nhiều.

Tiểu Phương cũng mỉm cười:

- Đó có lẽ chỉ vì kiếm pháp của họ kém xa sự tính toán của chính bản thân họ.

- Nhưng kẻ thứ ba thì khác đấy!

- Sao?

- Kẻ thứ ba mới thật sự là kẻ biết giết người.

- Sao?

- Hai kẻ đã chết dưới kiếm của người là vì bọn họ không biết người biết ta. Bọn họ không những đánh giá bản thân mình quá cao, mà lại đánh giá thấp người!

Người áo xám tiếp:

- Nhưng kẻ thứ ba đã biết rõ xuất thân gia thế và kinh nghiệm võ công của người như lòng bàn tay, vì trước khi hắn đến đây giết người, thì đã nghiên cứu kỹ con người của người hơn nửa vừa rồi đã nhìn thấy rất rõ động tác xuất thủ sát nhân của người.

Tiểu Phương thừa nhận điều này.

- Nhưng còn người?

Người áo xám lại hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết bao nhiêu về hắc không?

- Ta không biết một chút nào cả.

Người áo xám thở dài nói:

- Thế thì về mặt này người đã ở vào thế yếu rồi!

Tiểu Phương thừa nhận.

- Nơi mà người đứng bây giờ là một nơi rất trống trải. Từ mọi nơi đều có thể nhìn thấy được người.

Người áo xám lại hỏi Tiểu Phương:

- Người có biết hắc ở đâu không? Có nhìn thấy không?

Tiểu Phương nói:

- Ta không nhìn thấy! Song ta có thể đoán được.

- Sao?

Tiểu Phương nói:

- Hắc nhất định đã đến sau lưng ta. Lúc ta đang tập trung toàn thân nhìn chăm chú vào người thì hắc đã từ một phía khác lên ra phía sau ta.

Người áo xám nhìn Tiểu Phương đầy vẻ thán phục:

- Người đoán không sai!

- Bây giờ có lẽ hắc đã đứng ở phía sau ta, có lẽ cách ta rất gần, có lẽ chỉ cần duỗi tay là giết được ta.

- Vì vậy mà nãy giờ người không dám quay đầu lại nhìn.

Tiểu Phương thở dài:

- Không sai, đích xác ta không dám quay đầu lại. Vì ta nếu quay đầu lại, thân pháp nhất định sẽ lộ chỗ sơ hở, hắc sẽ có cơ hội để giết ta.

- Người không muốn cho hắc cơ hội.

- đương nhiên không muốn.

- Nhưng người cho dù không quay đầu lại, hắc cũng vẫn có cơ hội giết người như thường.

Người áo xám tiếp:

- Từ phía sau xuất thủ thì dễ hơn từ phía trước mặt rất nhiều.

- Tuy dễ một chút, nhưng cũng không phải là quá dễ.

- Tại sao?

- Vì ta vẫn còn chưa chết, vẫn không phải là người chết.

Tiểu Phương nói:

- Ta vẫn còn tai để mà nghe.

- Có phải nghe ra được tiếng gió lúc hắc xuất thủ?

- Phải!

- Nếu hắc xuất thủ rất chậm, không có tiếng gió thì sao nào?

- Bất kể hắc xuất thủ chậm như thế nào, ta cũng sẽ cảm giác thấy.

Tiểu Phương điềm nhiên nói tiếp:

- Ta luyện kiếm hơn mười năm, lăn lộn giang hồ cũng đã hơn mười năm, nếu không cảm giác được điều này thì làm sao ta sống đến hôm nay?

- Có lý.

Người áo xám đồng ý:

- Rất có lý.

- Vì vậy hắn nếu muốn xuất thủ giết ta, thì nhất định sẽ phải nghĩ tới hậu quả.

Người áo xám lại hỏi:

- Hậu quả? Hậu quả gì?

- Hắn muốn cái mạng của ta thì ta cũng sẽ đòi cái mạng của hắn.

Giọng nói của Tiểu Phương vẫn rất lạnh đậm:

- Cho dù hắn có thể đâm chết ta, thì ta cũng sẽ không để cho hắn sống sót quay về.

Người áo xám nhìn chằm chằm Tiểu Phương rất lâu, mới nhẹ nhàng hỏi:

- Người thật sự nắm chắc như thế chứ?

- Đương nhiên!

Tiểu Phương nói:

- Không những bản thân ta tin chắc, mà ngay hắn cũng tin chắc như thế.

- Tại sao?

- Nếu hắn không cho rằng ta nắm chắc như thế, thì tại sao cho đến lúc này hắn vẫn không xuất thủ?

- Có lẽ hắn vẫn còn đang đợi.

Người áo xám nói:

- Đợi đến lúc có cơ hội tốt hơn mới xuất thủ.

- Hắn không thể đợi được.

- Vì thế lúc này người không nên nói chuyện với ta.

- Tại sao?

- Vô luận ai lúc đang nói chuyện, tập trung chú ý sẽ bị phân tán.

Người áo xám nói:

- Lúc đó thì hắn sẽ có cơ hội.

Tiểu Phương mỉm cười đột nhiên hỏi:

- Người có biết vừa rồi cạnh đây xảy ra chuyện gì không?

- Không!

- Ta biết!

Tiểu Phương tiếp:

- Lúc người đi đến dưới gốc cây đó, thì trên cây có một con sóc chui vào trong hốc, làm chấn động sáu chiếc lá. Lúc bọn ta bắt đầu nói chuyện, ở trên mảnh đất hoang bên trái có một con rắn đang nuốt một con gà đồng, một con chồn sóc vừa từ chân núi phía trước chạy tới, trong nhà trọ phía sau có một cặp phu phụ thức dậy, con mèo của chủ nhà trọ vừa ăn trộm một con cá trong nhà bếp.

Người áo xám kinh ngạc nhìn Tiểu Phương, kinh ngạc hỏi:

- Những chuyện người nói là thật có đấy chứ?
- Chắc chắn thật!

Tiểu Phương nói:

- Bất kể ta đang làm gì, động tĩnh trong vòng hai mươi trượng đều không thoát tai của ta.

Người áo xám thở dài:

- May mà ta không phải đến giết người.

Người áo xám cười tiếp:

- Nếu không thì bây giờ có lẽ ta đã chết dưới kiếm của người rồi.

Tiểu Phương không phủ nhận.

Người áo xám lại hỏi Tiểu Phương:

- Người đã biết rõ hần muốn giết người, đã biết rõ hần ở phía sau người, tại sao người không xuất thủ trước đi?
- Vì ta không vội, chính hần mới vội.

Tiểu Phương mỉm cười nói tiếp:

- Vì hần đến để giết ta, không phải là ta muốn giết hần, vì thế ta đương nhiên nhẫn nại hơn hần.

Người áo xám lại thở dài:

- Ta khâm phục người, thật sự khâm phục người. Nếu bọn ta không gặp nhau trong tình huống như thế này thì ta thật sự mong muốn kết bằng hữu với một con người như người.
- Bây giờ tại sao bọn ta không thể kết bằng hữu chứ?
- Vì ta đến cùng với họ!

Người áo xám nói:

- Người ít nhiều không tránh khỏi có ý đề phòng ta.
- Người lầm rồi!

Tiểu Phương lắc đầu:

- Nếu ta không nhìn thấy dụng tâm của người, thì sao lại nói chuyện với người?
- Lúc này ta vẫn có thể kết giao bằng hữu với người ư?
- Tại sao không?
- Nhưng người có biết ta là con người như thế nào đâu.

Người áo xám tiếp:

- Thậm chí ngay tính danh của ta người vẫn còn chưa biết cơ mà.
- Thế người có thể nói cho ta biết hay không?
- Đương nhiên có thể.

Người áo xám lại cười, cười rất thoải mái:

- Ta họ Lâm, tên Lâm Chính Hùng, bằng hữu của ta đều gọi ta là Mã Sa.
- Mã Sa?

Cái tên này đương nhiên không khiến cho Tiểu Phương kinh ngạc hay hoài nghi, bằng hữu của Tiểu Phương nhiều người có những cái tên kỳ dị hơn cái tên này nhiều.

- Ta họ Phương, tên Phương Vĩ.

- Ta biết!

Lâm Chính Hùng nói:

- Ta đã nghe thấy tên của ngươi từ lâu.

Lâm Chính Hùng chậm rãi đi về phía Tiểu Phương.

Tay của hắn vẫn không có kiếm, vẻ mặt không có một chút sát khí nào cả.

Lâm Chính Hùng đi về phái Tiểu Phương, chẳng qua chỉ muốn đến gần Tiểu Phương, đây là một chuyện rất tự nhiên, vì Tiểu Phương đã xem hắn là bằng hữu rồi.

Tiểu Phương vốn là một con người rất thích kết giao bằng hữu. Vốn đã không đề phòng gì hắn, lúc này càng đương nhiên không.

Lúc Lâm Chính Hùng sắp đến trước mặt Tiểu Phương, thì chợt biến sắc, thất thanh kêu lên:

- Cẩn thận, cẩn thận phía sau!

Tiểu Phương không khỏi quay đầu lại. Vô luận ai trong tình huống này đều không khỏi quay đầu.

Trong cái tích tắc Tiểu Phương quay đầu đó, Lâm Chính Hùng đột ngột rút một thanh kiếm từ trong ống tay áo ra.

Một thanh kiếm bằng thép tinh, rung lên trong gió, như một con rắn độc đâm vào gáy của Tiểu Phương.

Gáy trái.

Tiểu Phương quay đầu về phía phải nhìn ra sau trong tình huống này, thì gáy trái đương nhiên là một chỗ sơ hở.

Phía trái của mọi người đều có đại huyết quản, là nơi mạch máu lưu chuyển trọng yếu nhất của thân thể con người, huyết quản này bị cắt đứt, thì sẽ chảy máu không dứt, không thể cứu được mà chết.

Một sát thủ có kinh nghiệm, nếu chưa đến lúc tuyệt đối nắm chắc thì sẽ không xuất thủ.

Lâm Chính Hùng rõ ràng đã nắm chắc cơ hội tốt nhất, đây là cơ hội do chính hắn tạo ra, hắn tin chắc là kiếm này sẽ không thất thủ.

Chính vì nắm chắc như vậy, nên đã không để lại thoái lộ cho bản thân mình.

Vì vậy hắn phải chết, chết dưới kiếm của Tiểu Phương!

Tiểu Phương rõ ràng là hoàn toàn không có ý đề phòng hơn nữa cũng đã hoàn toàn không còn chỗ nào để chống đỡ tránh né.

Lâm Chính Hùng nhìn thấy rõ điều này, và cũng tính chính xác điều này.

Lúc kiếm của hắn đâm ra, cảm giác trong lòng giống như một người câu cá đã cảm giác thấy cần câu rung động, biết cá đã mắc câu.

Không ngờ ngay trong tích tắc đó, kiếm của Tiểu Phương cũng chợt đâm ra, đâm tới một bộ phận mà Lâm Chính Hùng hoàn toàn không ngờ tới.

Kiếm của hắn còn chưa đâm vào gáy của Tiểu Phương thì kiếm của Tiểu Phương đã đâm vào tim của hắn.

Lúc kiếm của Tiểu Phương đâm vào tim hắn, thì kiếm của hắn cách gáy của Tiểu Phương chỉ có một phân.

Chỉ có một phân, một phân là quá đủ.

Mũi kiếm lạnh toát dính vào gáy Tiểu Phương trượt qua, thì bàn tay cầm kiếm của Lâm Chính Hùng đã hoàn toàn cứng đờ.

Phía sau Tiểu Phương chợt vang lên một tiếng thở dài, và những tiếng vỗ tay:

- Điều luyện!

Tiếng nói lại vang lên:

- Điều luyện tuyệt luân.

Tiếng nói cách Tiểu Phương khá xa, vì vậy Tiểu Phương quay người lại.

Vừa rồi lúc chàng quay đầu lại, chàng không nhìn thấy phía sau có người, trong mắt chàng lúc đó chỉ có Lâm Chính Hùng và kiếm của hắn.

Bây giờ thì chàng nhìn thấy.

Một con người đứng xa xa trong bóng tối, một khoảng cách rất an toàn với Tiểu Phương.

Vì Sa Bình không muốn để cho ai có tâm lý đề phòng đối với hắn.

- Ta vốn cho rằng ngươi sẽ không sống sót nổi.

Sa Bình thở dài tiếp:

- Không ngờ kẻ chết lại là hắn.

- Bản thân ta cũng không ngờ.

- Ngươi nghĩ hắn mới thật sự là kẻ thứ ba muốn giết ngươi khi nào?

- Lúc hắn bước tới.

- Lúc đó ngay ta cũng cho rằng ngươi bằng lòng kết giao bằng hữu với hắn, ngươi tại sao lại nghĩ là hắn muốn giết ngươi?

- Vì hắn bước đi quá cẩn thận, giống như sợ giẫm chết một con kiến vậy.

- Cẩn thận một chút có gì không tốt chứ?

- Chỉ có một điều!

Tiểu Phương nói:

- Những kẻ giang hồ như bọn ta đây, có giẫm chết bảy trăm con kiến cũng không để ý đến nếu hắn bước đi quá cẩn thận như vậy, chẳng qua chỉ vì hắn muốn đề phòng ta mà thôi.

- Có lý!

- Chỉ có kẻ trong lòng muốn đi hại người, thì mới đề phòng người khác.

- Sao?

- Ta đã có kinh nghiệm đó rồi!

Tiểu Phương nói:

- Không may mắn lắm, thông thường đều là những người không đi hại người khác.

- Tại sao?

- Vì bọn họ không có ý hại người, do vậy sẽ không có tâm phòng người.

Tiểu Phương nói:

- Nếu người cũng từng có kinh nghiệm này rồi, thì người sẽ hiểu rõ ý của ta.

- Ta hiểu rõ ý của người, nhưng ta không có kinh nghiệm như thế.

Sa Bình nói:

- Vì xưa nay ta chưa bao giờ tin một người nào cả.

Hắn nhìn Tiểu Phương mỉm cười nói:

- Có lẽ vì ngươi đã từng có kinh nghiệm như vậy, đã nhận được bài học đau xót, vì vậy mà bây giờ ngươi vẫn chưa chết.

- Có lẽ như vậy!

Tiểu Phương nói:

- Nếu sau khi nhận được bài học mà ta vẫn không biết cảnh giác, thì ta đã phải chết rồi.

- Nói hay lắm!

- Còn ngươi?

Tiểu Phương chợt hỏi:

- Có phải ngươi đến giết ta hay không?

- Không phải.

- Ngươi có phải là người của Lữ Tam không?

- Phải!

- Có phải đến cùng bọn họ không?

- Phải!

Sa Bình nói:

- Bọn ta đều là phụng mệnh Lữ Tam mà đến, chẳng qua mệnh lệnh mà bọn ta nhận khác nhau mà thôi.

- Sao?

- Ba người bọn họ phụng mệnh đến giết ngươi, còn ta chỉ phụng mệnh đến nhìn mà thôi.

- Nhìn cái gì?

- Xem các ngươi giết người như thế nào?

Sa Bình nói:

- Bất kể là bọn họ giết ngươi hay ngươi giết bọn họ ta đều phải nhìn cho rõ.

- Bây giờ thì ngươi đã nhìn rõ rồi chứ?

- Phải!

- Thế thì bây giờ ngươi muốn đi rồi chứ?

- Phải!

Sa Bình nói tiếp:

- Chẳng qua ta còn muốn yêu cầu ngươi một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ta muốn mang bọn họ quay về.

Sa Bình nói:

- Bất kể bọn họ chết hay sống, ta đều muốn mang bọn họ quay về.

Hắn hỏi Tiểu Phương:

- Ngươi chịu hay không?

Tiểu Phương cười:

- Lúc bọn họ còn sống, đối với ta chẳng có chút ích lợi gì cả, thì khi chết rồi đối với ta còn dùng gì nữa chứ?
- Người chịu để ta mang bọn họ đi?

Tiểu Phương gật đầu:

- Chẳng qua ta cũng muốn người làm cho ta một chuyện.
- Chuyện gì?
- Ta muốn người quay về nói với Lữ Tam, hãy bảo lão bảo trọng bản thân mình cẩn thận, đợi lúc ta gặp lão, hi vọng rằng lão vẫn sống an nhiên khỏe mạnh.
- Lữ Tam sẽ như thế!

Sa Bình nói:

- Lữ Tam xưa nay là một con người rất biết bảo trọng lấy thân.
- Thế thì tốt lắm!

Tiểu Phương mỉm cười:

- Ta thật sự mong muốn lão có thể sống đợi ta đến gặp.

Sa Bình cũng mỉm cười:

- Ta có thể đảm bảo Lữ Tam tạm thời vẫn sẽ không chết.

40. Bước Hành Động Thứ Hai

Lữ Tam đương nhiên sẽ không chết.

Lão luôn tin rằng lão có thể sống lâu hơn bất cứ ai.

Lão luôn tin rằng vàng tiền là vạn năng, luôn cho rằng trên thế gian này không có chuyện gì mà vàng tiền làm không được, thậm chí ngay sức khỏe và tính mạng cũng thế.

Bất kể lão nghĩ đúng hay sai, thì ít nhất cho đến lúc này lão vẫn còn sống rất tốt.

Tam Hiệu, Thập Tam Hiệu, Nhị Thập Tam Hiệu đều đã chết, dường như vốn là chuyện đã ở trong dự liệu của lão.

Lão biết rõ ba người bọn họ tất sẽ chết, vậy tại sao vẫn bảo ba người đi? Tại sao không để cho bọn họ đồng thời xuất thủ?

Điều này Sa Bình cũng không hiểu rõ nổi.

Sa Bình chỉ hiểu rõ một chuyện việc mà Lữ Tam giao cho hắn làm, thì hắn phải làm được, vô luận khó khăn như thế nào cũng phải làm được.

Lữ Tam muốn hắn mang ba người bọn họ quay về bất kể sống chết đều phải mang về.

Sa Bình đã làm xong.

Nếu bọn họ đều chết dưới kiếm của Tiểu Phương, thì Lữ Tam nhất định muốn trong bốn giờ đồng hồ phải nhìn thấy được thi thể của bọn họ.

Đây là chuyện rất không dễ gì làm được, nhưng Sa Bình đã làm được, bọn họ chết trước lúc sáng sớm, đến trưa Lữ Tam đã nhìn thấy được thi thể của bọn họ.

Vô luận ở bất cứ tình huống nào cũng không thể bị người khác truy ra hành tung.

Muốn làm được điều này đương nhiên càng khó hơn. Ban Sát Ba Ná và Tiểu Phương tuyệt sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào có thể truy tra ra nơi ẩn trốn của Lữ Tam, huống hồ cơ hội này rất có thể là một cơ hội cuối cùng.

Ngay điều này Sa Bình cũng làm được, hẳn xác tín chắc chắn không ai có thể truy ra tầm tích của Lữ Tam ở nơi đây.

Hắn thậm chí có thể dùng cái đầu của mình để đánh cược.

Chuyện này hẳn làm được như thế nào?

Ban Sát Ba Ná đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, lúc Tiểu Phương vẫn còn chưa đâm chết Mã Sa, Ban Sát Ba Ná đã điều toàn bộ hảo thủ thuộc hạ chuyên theo dõi tung tích có kinh nghiệm phong phú nhất, khinh công ưu tú nhất bố trí mai phục và tai mắt trên mọi tuyến đường.

Sau khi Sa Bình mang thi thể đi, mỗi một nơi hắn đi qua, mỗi một chuyện hắn làm bọn họ đều điều tra rất kỹ lưỡng, thậm chí ngay những chuyện nhỏ bé không quan yếu, họ đều không bỏ qua.

Mỗi một chuyện bọn họ đều làm báo cáo rất tường tận.

Sa Bình dùng một chiếc xe lớn thuê được chở thi thể ba người Hồ Đại Lân bọn họ đi.

Tối hôm trước, Sa Bình đã thuê chiếc xe này rồi, trả một cái giá gấp năm lần bình thường, để người phu xe đợi ở cạnh đấy suốt đêm.

Lão vương phu xe làm cái nghề này đã hai ba mươi năm, giữa bọn họ hoàn toàn không có mối quan hệ gì. Cửa hàng bán quan tài lớn nhất trong thành tên là Liễu Châu Trương Ký.

Lúc sáng sớm, Sa Bình đã mang thi thể của ba người bọn họ đến Trương Ký, trả một cái giá gấp đôi bình thường, mua ba cỗ quan tài thượng hạng.

Tự thân giám sát người làm công của Trương Ký nhập liệm ba thi thể, tuy dùng hương liệu tốt nhất để chống thối rữa, nhưng không cho phép bất cứ ai được động chạm vào thi thể của bọn họ, thậm chí ngay y phục cũng không thay đổi.

Sau đó tự thân Sa Bình lại áp giải ba cỗ quan tài đến một nghĩa trang lớn nhất dưới chân núi ở ngoại thành, dẫn theo một phong thủy sư nổi tiếng nhất thành chọn ra miếng đất.

Nghĩa trang nằm ở nơi hướng về mặt trời dưới chân núi, người đào mộ đều là những người lâu năm trong nghề, không đến một giờ đồng hồ quan tài đã ở trong đất.

Trong một giờ đồng hồ này, bia mộ cũng đã khắc xong, trên đó cũng đã khắc lên tên của ba người Hồ Đại Lân, Đỗ Vĩnh và Lâm Chí Hùng.

Sa Bình sau khi giám sát lập bia, tự thân thắp hương rồi mới đi.

Hắn còn đứng trước mộ, uống ba ly rượu, dường như có rơi vài giọt nước mắt.

Lúc hắn rời nghĩa trang, vẫn còn chưa đến chính Ngọ.

Mỗi việc Sa Bình làm đều rất bình thường, đều là chuyện mà một người làm cho bằng hữu đã chết của mình, không một chút gì khả nghi.

Nhưng buổi trưa vừa trôi qua một khắc, Lữ Tam đã nhìn thấy thi thể của Hồ Đại Lân ba người bọn họ.

Ban Sát Ba Ná lặng lẽ nghe xong báo cáo của thuộc hạ, trầm tư rất lâu, mới ngẩng đầu hỏi Tiểu Phương đang ngồi trước mặt:

- Lữ Tam đã mướn ba người này đến giết người, tại sao lại không để cho bọn họ đồng thời xuất thủ?
- Ta vốn cũng không nghĩ ra điều này.

Tiểu Phương nói:

- Nhưng bây giờ thì ta đã hiểu rõ rồi.
- Người nói đi!
- Thứ nhất, cao thủ thuộc hạ của Lữ Tam rất đông, ba người này không phải là chủ lực công kích, bọn họ có sống hay chết, lão cũng không quan tâm.

- Không sai.

- Thứ hai, cho dù ba người bọn họ có đồng thời xuất thủ, cũng chưa chắc giết được ta, huống hồ ta cũng có thể có trợ thủ.

- Không sai!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Điều này chắc chắn Lữ Tam thấy rất rõ. Lão vẫn không muốn chủ động đến tấn công bọn ta, vì lão vẫn chưa tính đúng được thực lực của bọn ta, hơn nữa vốn không thể tìm được ta.

Con người Ban Sát Ba Ná giống như một luồng gió, hành tung của y khó nắm bắt hơn Lữ Tam nhiều.

- Mục tiêu chủ yếu nhất của Lữ Tam là ta, không phải là người.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng bây giờ lão chắc chắn nghĩ rằng người là nhân thủ chủ yếu mà ta dùng để công kích lão, vì vậy lão nhất định muốn tra rõ võ công của người cao thấp thế nào trước đã!

- Không sai!

Tiểu Phương nói:

- Lão phái ba người đó đến, chắc chắn là để thử võ công của ta.

Chàng nói thêm:

- Chiêu thức kiếm pháp võ công của ba người đó khác nhau, cách giết người cũng khác.

- Lão phái bọn họ đến, chính là để muốn xem người xuất thủ giết bọn họ như thế nào.

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Lão sẽ thấy chiêu thức kiếm pháp của người.

- Vì lão muốn tự tay giết ta.

Tiểu Phương cười gượng:

- Để đạt được mục đích, thì có hi sinh ba người lão cũng không quan tâm.

- Nếu lão thật sự vì mục đích này mà phái bọn họ đến thì lão chắc chắn muốn trong vòng một buổi phải nhìn thấy thi thể của bọn họ.

- Tại sao?

- Vì lão chắc chắn muốn nhìn thấy vết thương chí mạng của bọn chúng, thì mới có thể hoàn toàn biết rõ người xuất thủ như thế nào.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Thời gian nếu cách nhau quá lâu, vết thương có thể co rút biến hình.

- Ta cũng đã nghĩ đến điều này.

Tiểu Phương trầm ngâm tiếp:

- Nhưng ta càng không hiểu.

Ban Sát Ba Ná hỏi:

- Người không hiểu gì?

Lữ Tam đã nóng vội muốn xem thi thể và vết thương chí mạng của ba người bọn họ, thế sao một kẻ thuộc hạ khác của lão lại vội vã chôn cất thi thể của họ đi?

Đây là một vấn đề rất chu yếu, cũng là một vấn đề rất khó giải thích trả lời.

Nhưng Ban Sát Ba Ná mơ hồ đã biết đáp án.

Y chợt hỏi người vừa rồi đã báo cáo chuyện này với y:

- Ba người đó mai táng ở đâu vậy?
- Chỗ hướng mặt trời dưới chân núi của nghĩa trang ngoài thành.
- Miếng đất đó ai chọn?
- Một phong thủy sư tên Liễu Tam Nhân.
- Con người này bình thường thích làm gì?
- Thích đánh bạc, luôn cho rằng mình đánh bạc rất giỏi, nhưng mười lần đánh hết chín lần thua.
- Có phải tên ấy luôn cần tiền không?
- Phải!

Ban Sát Ba Ná mỉm cười, chợt quay lại hỏi Tiểu Phương:

- Người có muốn đánh cược với ta không?
- Đánh cược cái gì?
- Ta dám đánh cược kẻ tên Liễu Tam Nhân này bây giờ chắc chắn đã chết rồi.

Ban Sát Ba Ná chưa bao giờ nhìn thấy Liễu Tam Nhân, thậm chí chưa bao giờ nghe qua cái tên này.

Nhưng Ban Sát Ba Ná không những đánh cược con người này đã chết rồi, mà còn đánh cược con người này đã chết cách đây một giờ đồng hồ.

Điều Ban Sát Ba Ná đánh cược thật là mơ hồ.

Nhưng Tiểu Phương không đánh cược.

Tuy Tiểu Phương không biết Ban Sát Ba Ná sao lại xác quyết Liễu Tam Nhân đã chết, nhưng chàng biết y xưa nay không làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Liễu Tam Nhân quả thật đã chết, chết ở ngay trên chiếc giường của hắn.

Chưa đầy nửa giờ đồng hồ, kẻ điều tra đã quay lại, chứng thực chuyện này.

- Liễu Tam Nhân bị người ta dùng một cây dũa tre đâm xuyên họng mà chết, thủ đoạn giết người sạch sẽ nhanh chóng, không để lại chút vết tích đầu mối nào, những người quanh đấy cũng không nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Ban Sát Ba Ná không chút kinh ngạc, Tiểu Phương ngược lại nhin không được hỏi:

- Làm sao người biết hắn nhất định sẽ chết?

Ban Sát Ba Ná không trả lời, chỉ điềm nhiên cười nói:

- Còn một chuyện nữa ta cũng có thể đánh cược với người, người muốn đánh cược gì cũng được.
- Lần này người đánh cược chuyện gì?
- Đánh cược quan tài của ba người bọn Hồ Đại Lân bây giờ đã không còn ở trong phần mộ của họ nữa.

Quan tài của ba người bọn Hồ Đại Lân thật sự đã không còn ở trong phần mộ của bọn họ nữa.

Phần mộ đã trống rỗng.

Ba cỗ quan tài thượng hạng đựng ba xác chết đương nhiên không phải chợt tự nhiên biến mất.

Vậy chớ ba cỗ quan tài ở đâu?

Quan tài bị người khác mang đi trong địa đạo.

Bên dưới phần mộ này đã sớm được đào một địa đạo rất dài.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ thì người đã phải hiểu rõ, tại sao ta có thể đoán chắc Liễu Tam Nhân đã chết rồi?

Tiểu Phương không nói gì.

Cho dù chàng có hiểu rõ, chàng cũng không mở miệng. Vì chàng đã phát hiện ra, trước mắt Ban Sát Ba Ná tốt nhất là nên im lặng.

Vì vậy Ban Sát Ba Ná sẽ tự mình giải thích:

- Người mai táng ba cỗ quan tài này tên là Sa Bình, tuy không có tiếng tăm trong giang hồ, nhưng lại là một trong những trợ thủ đắc lực nhất trong số thuộc hạ của Lữ Tam.

Tiểu Phương đã nhìn thấy ra điều này.

- Hắn đã sớm chuẩn bị phần mộ này, đã sớm đào bên dưới địa đạo này.

Ban Sát Ba Ná giải thích:

- Để tránh sự tình nghi của bọn ta nên mới kiếm Liễu Tam Nhân làm màn che.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Liễu Tam Nhân đang cần tiền, Sa Bình liền dùng tiền mua hắn, đợi sau khi chuyện thành rồi đương nhiên sẽ giết hắn diệt khẩu.

Dùng một cây dũa tre giết chết người khác trong sự vô tri vô giác, Sa Bình xuất thủ rõ ràng nhanh hơn, hiểm hơn Mã Sa.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng trí mưu của Sa Bình còn đáng sợ hơn đòn xuất thủ của hắn, vì hắn đã nghĩ ra được cách thức này.

Cách thức này rõ ràng là cách duy nhất có thể thoát khỏi sự truy tung của thuộc hạ Ban Sát Ba Ná. Chỉ có dùng cách này mới có thể nhanh chóng đưa thi thể của ba người bọn họ đến chỗ của Lữ Tam.

Tiểu Phương cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Bất kể thế nào, ba cỗ quan tài chứa ba xác chết, không thể tự nhiên mà biến mất được, bất kể ba cỗ quan tài đi đến đâu cũng phải có người khiêng đi.

- Không sai!

- Khiêng ba cỗ quan tài nặng như vậy, bất kể đi đến đâu, ít nhiều cũng phải để lại dấu vết.

- Theo lý mà nói thì phải là như vậy.

- Tại sao bọn ta không truy theo?

- Nếu người muốn truy theo thì bọn ta đi!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Chẳng qua ta vẫn có thể đánh cược với người một lần nữa.

- Đánh cược gì?

- Đánh cược bọn ta chắc chắn không thể truy theo được.

Lần này Tiểu Phương cũng không đánh cược.

Cửa ra của địa đạo ở phía Bắc núi.

Cửa ra đương nhiên có vết để lại, vô luận bên ngoài cửa là đất cỏ, đất khô hay đất bùn, muốn vận chuyển ba cỗ quan tài đi, trên mặt đất nhất định có vết tích để lại.

Vô luận khiêng bằng người hay bằng xe cũng vậy.

Nhưng lần này nếu Tiểu Phương đánh cược với Ban Sát Ba Ná, thì kẻ thua là Tiểu Phương.

Vì bên ngoài cửa địa đạo không xa lắm, có một con sông nhỏ.

Người bị truy đuổi chỉ cần xuôi theo dòng nước thì cho dù là chó săn loại ưu tú được huấn luyện kỹ lưỡng cũng không thể đuổi được.

Bầu trời trong xanh, mạch núi xanh tím, dòng nước cuộn chảy, ven sông có một hàng cây bắt đầu trụi lá.

Dưới cây có người, rất nhiều người, nhưng chỉ có người, không có quan tài.

Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná vừa rời đại đạo, thì có một người đi về phía họ.

Một người rất mực thước, bước đi ngay ngắn, y phục chỉnh tề, ngôn ngữ thần thái đứng đắn.

Tiểu Phương đã từng nhìn thấy loại người này, nhưng chưa bao giờ nghĩ là sẽ gặp loại người này ở đây.

Tổng quản nô bộc trong danh môn thế gia, chủ nhân cửa hàng tửu lâu lâu đời nổi tiếng đều là hạng người này.

Vì bọn họ thường đều xuất thân tòi tở, từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện nghiêm khắc, trải qua gian khổ mới leo lên được địa vị ngày hôm nay.

Vì vậy bọn họ không bao giờ làm những chuyện gì vượt quá khuôn phép, tuyệt không để cho bất cứ ai ghét bỏ.

Một loại người như vậy sao lại xuất hiện ở nơi đây?

Con người này bây giờ đã bước tới, mỉm cười hướng về Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná hành lễ.

Tiểu nhân Lữ Cung.

Nụ cười và thái độ của Lữ Cung tuy cung cẩn hữu lễ nhưng không khỏi khiến người khác cảm thấy có chút nịnh bợ:

- Tam gia đặc biệt muốn tiểu nhân cung hầu đại giá của hai vị.

- Tam gia?

Tiểu Phương hỏi:

- Lữ Tam ư?

- Phải!

- Người biết bọn ta là ai ư?

- Tiểu nhân biết!

- Lão muốn người đợi bọn ta ở đây để làm gì?

Tiểu Phương hỏi:

- Có phải muốn người dẫn bọn ta đi gặp lão phải không?

- Không giấu hai vị, tiểu nhân tuy đã đi theo Tam gia nhiều năm, nhưng hành tung của Tam gia, tiểu nhân cũng không rõ được.

Lữ Cung nói rất thành khẩn, cho dù là người đa nghi nhất cũng sẽ không cho rằng hắn nói dối. Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná không phải là những con người đa nghi.

Nhưng bọn họ đều tin Lữ Cung không nói dối, vì kẻ nói di trước mặt bọn họ thì chỉ cần nhìn một cái là họ biết ngay.

Vì vậy Tiểu Phương lại hỏi:

- Lữ Tam muốn người đến kiếm bọn ta làm gì?

- Tam gia biết nhị vị đã lâu, nhưng chưa hề gặp mặt.

Lữ Cung nói:

- Vì vậy đặc biệt muốn tiểu nhân đến đây chờ đợi nhị vị, thay mặt Tam gia chiêu đãi nhị vị một bữa cơm.

- Lão muốn người thay mặt lão mời cơm ta ư?

Lữ Cung nói:

- Phải! Chẳng qua chỉ là một bữa cơm thường thôi.

Tại sao Lữ Tam muốn mời Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná ăn cơm?

Lẽ nào đây lại là một cái bẫy?

Trong món ăn phải chăng có bả kịch độc giết người cực mạnh?

Tiểu Phương nhìn nhìn Ban Sát Ba Ná, Ban Sát Ba Ná cũng nhìn nhìn Tiểu Phương.

- Người có đi không?

- Ta đi!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta nhất định phải đi.

- Tại sao?

- Vì đã lâu ta chưa ăn một bữa cơm bình thường.

Lữ Cung không nói dối, Lữ Tam mời Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná ăn một bữa cơm thực sự bình thường.

Nhưng từ một góc cạnh khác mà nhìn, thì bữa cơm bình thường này lại rất đặc biệt.

Ban Sát Ba Ná là một con người rất đặc biệt, y thích cô độc, thích lang thang.

Y thường một mình ở trong đại sa mạc tịch mặc lạnh lẽo vô tình, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, chỉ cần món gì ăn được là y ăn ngay.

Vì y cần phải sống.

Nhưng món ăn y ưa thích nhất không phải thịt khô lương khô mà là cơm trắng.

Đối với một người mà quanh năm lang thang trong sa mạc, thì cơm trắng thật sự khó có hơn bất cứ món gì khác.

Món mà Lữ Tam muốn Lữ Cung chuẩn bị cho bọn họ là cơm trắng.

Tiểu Phương là một lãng tử đời như lá rụng nước trôi.

Nhưng lúc chàng tỉnh rượu giữa đêm, không thể ngủ được thì điều mà chàng nghĩ tới là nhà của chàng, mẫu thân của chàng.

Chàng cũng đã từng có nhà.

Nhà của chàng giản dị thanh bần, cơ hồ rất hiếm có những ngày có thịt ăn.

Nhưng tấm lòng của một mẫu thân đối với nhi tử độc nhất của mình, sẽ không vì bất cứ lý do gì mà thay đổi.

Mẫu thân chàng cũng giống như những mẫu thân khác, cũng mong muốn nhi tử của mình trở nên cao to mạnh khỏe cường tráng.

Vì vậy, chỉ cần có cơ hội, mẫu thân của chàng cũng sẽ cố gắng nấu một món ăn bình thường ngon miệng bổ dưỡng cho chàng ăn.

Lữ Tam cũng bảo chuẩn bị những món ăn bình thường ngon miệng bổ dưỡng như vậy.

Ngoài ra Lữ Tam còn chuẩn bị rượu, rượu ngon thật sự thì ai cũng thích.

Ban Sát Ba Ná uống trước một ly, rồi mới hỏi Lữ Cung đáng đứng châu bên cạnh:

- Có phải là người thấy kỳ quái lắm không?
- Kỳ quái cái gì?
- Kỳ quái là tại sao ta không sợ trong rượu có độc?
- Tiểu nhân không kỳ quái!

Lữ Cung nói:

- Nếu Tam gia bỏ độc trong rượu để ám sát Ngũ Hoa tiến thân thế thì Tam gia không khỏi quá hạ thấp bản thân.
- Hoàn toàn chính xác!

Ban Sát Ba Ná lại uống một ly, nói:

- Người quả thật không hổ thẹn đã đi theo Lữ Tam nhiều năm, thế nhưng người vẫn còn sai lầm một chuyện.
- Chuyện gì?
- Người thật sự cho rằng Lữ Tam chẳng qua chỉ muốn để bọn ta ăn cơm thôi ư?
- Lẽ nào không phải vậy?
- Đương nhiên không phải!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Lão mời bọn ta ăn bữa cơm này, chẳng qua muốn bọn ta hiểu rõ là lão hoàn toàn hiểu rõ mọi điều đối với bọn ta thậm chí ngay bọn ta thích ăn gì lão cũng đều biết rõ.

Ban Sát Ba Ná thở dài tiếp:

- Mọi người đều nói Bốc Ứng là nhân kiệt, Lữ Tam lẽ nào không phải?

Tiểu Phương chợt hỏi:

- Còn người?
- Ta?

Ban Sát Ba Ná lại thở dài:

- Nếu người hỏi ta là con người như thế nào, thì người đã hỏi lắm rồi!
- Tại sao?
- Vì ta chưa bao giờ hiểu rõ chính bản thân của ta cả?

Ban Sát Ba Ná không để cho Tiểu Phương nói tiếp, mà hỏi ngược lại Tiểu Phương:

- Còn người? Người có biết bản thân người là con người như thế nào không?

Tiểu Phương im lặng, Ban Sát Ba Ná đã trả lời thay cho chàng:

- Người là quái nhân!
- Sao?
- Người là kẻ giang hồ, là kẻ lãng tử, luôn sẵn sàng đổ máu liều mình vì chuyện của người khác.

Tiểu Phương thừa nhận.

- Người ham rượu, ham sắc, nhiệt tình xung động.

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Nhưng vừa rồi ba lần ta đánh cược với người, người đều không đánh cược.
- Ta không thích đánh cược.
- Chính vì người không thích đánh cược, vì vậy ta mới lấy làm lạ.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Loại người như người thì không một ai là không thích đánh cược.
- Ta cũng thích đánh cược.

Tiểu Phương nói:

- Nhưng ta chỉ đánh cược với một hạng người.
- Bằng hữu của người?

Tiểu Phương nói:

- Không! Ta chỉ uống rượu với bằng hữu.
- Thế thì người chỉ đánh cược với hạng người nào?
- Kẻ thù!
- Các người thường đánh cược gì?
- Mạng sống!

Ban Sát Ba Ná cười nói:

- Ta hiểu rõ ý của người, nhưng vẫn không hiểu được con người của người.

Tiểu Phương hỏi:

- Lẽ nào ta vẫn còn có điểm kỳ quái?
- Đương nhiên có!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Có rất nhiều nam nhân coi nữ nhân trọng hơn bằng hữu, nhưng người thì không.
- Sao?
- Người đối xử với bằng hữu của người quả thật tuyệt vời, nhưng người đối xử với nữ nhân của người quả thật quá tồi.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bất kể là nữ nhân mà người thích hay là nữ nhân thích người đều như thế.
- Sao?

- Tỉ dụ như Dương Quang.

Nàng có thể xem như là bằng hữu của người.

Tiểu Phương thừa nhận.

- Nhưng những ngày này người luôn tránh gặp mặt nàng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Chính vì nàng là nữ nhân hơn nữa người ít nhiều cũng có thích nàng.

Tiểu Phương không phủ nhận.

- Còn có Tô Tô!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bất kể nàng là nữ nhân như thế nào, nàng cũng đã sinh cho người một hài tử, bất kể nàng tại sao đến, thì bây giờ nàng cũng đã đến rồi.

Ban Sát Ba Ná chợt hỏi Tiểu Phương:

- Nhưng người đã đối xử với nàng thế nào?

Người nhìn thấy nàng giống như nhìn thấy quỷ sống vậy, người vừa nhìn thấy nàng đi tới là bỏ chạy rồi.

Tiểu Phương trầm mặc.

- Còn Tề Tiểu Yến nữa!

Ban Sát Ba Ná lại nói:

- Bất luận thế nào ta thấy nàng đối với người không tồi, còn người đối với nàng thế nào?

Y thở dài:

- Sau khi nàng đi, người không hỏi một câu, người không quan tâm đến nàng đi đâu, không quan tâm đến nàng sống chết như thế nào.

Tiểu Phương chợt đặt ly rượu xuống, nhìn chằm Ban Sát Ba Ná:

- Cho dù ta có quan tâm đến bọn họ đi nữa thì có ích lợi gì chứ?

Chàng hỏi:

- Ta có thể nói với họ cái gì có thể làm gì cho họ!

- Nhưng người ít ra cũng nên biểu thị sự quan tâm của người đối với bọn họ.

- Người muốn ta biểu thị như thế nào?

Tiểu Phương uống cạn ly rượu đầy:

- Người muốn ta quỳ xuống, quỳ trước mặt bọn họ, xin bọn họ tha thứ cho ta, hay muốn ta đập đầu vào tường, đập cho vỡ đầu chảy máu?

Ban Sát Ba Ná không nói gì.

Tiểu Phương nói:

- Cho dù ta có làm như vậy, thì biểu thị được gì?

Chàng lại hỏi Ban Sát Ba Ná:

- Có phải ta làm như vậy, mới có thể biểu thị tình cảm của ta đối với bọn họ sao?

Ban Sát Ba Ná không cách gì trả lời, Tiểu Phương lại hỏi:

- Nếu người là ta, người sẽ làm như vậy chứ?

Ban Sát Ba Ná cuối cùng thở dài:

- Không! Ta không làm thế!

- Người sẽ làm thế nào?

- Ta cũng sẽ như người, không làm gì cả!

Ban Sát Ba Ná cũng uống cạn ly rượu đầy:

- Đến lúc cần thiết, có thể bọn ta cũng sẽ chết vì bọn họ, nhưng lúc này, bọn ta sẽ không làm gì cả.

Sắc mặt y cũng rất nặng nề:

- Một nam nhân một nam tử hán thật sự, có lúc bất cứ chuyện gì cũng làm, có lúc vô luận chuyện gì cũng không làm.

- Đúng!

Tiểu Phương nói:

- Đúng là như vậy.

Ban Sát Ba Ná lại thở dài, đưa ly uống cạn:

- Có lẽ đây chính là sự bi ai của hạng người như bọn ta.

Lữ Cung nãy giờ vẫn đứng hầu ở bên cạnh bọn họ cũng chợt thở dài:

- Kỳ thật mỗi hạng người đều có sự bi ai của bản thân họ! Như hạng người tiểu nhân đây, cũng có sự bi ai.

- Người nói ra thử xem!

- Tiểu nhân không thể nói.

- Tại sao?

- Vì hạng người như tiểu nhân vô luận làm chuyện gì cũng không được tự do chủ động, cho dù trong lòng có chuyện khó chịu, thì cũng dồn nén không thể nói ra.

Lữ Cung tiếp:

- Có lẽ đây là sự bi ai lớn nhất của hạng người tiểu nhân.

Về mặt hán chợt lộ ra một vẻ kỳ lạ, như hạ quyết tâm nào đó:

- Nhưng vô luận hạng người nào vô tình cũng sẽ gây ra vài chuyện mà ngay bản thân mình cũng sẽ cảm thấy không ngờ, cho dù người đó biết rõ sau khi nói ra sẽ hối hận, thì cũng không thể không nói ra.

- Người muốn nói gì?

Tiểu Phương hỏi.

- Hai vị vừa rồi có phải nhắc đến một người là Tề cô nương?

- Phải!

- Tề cô nương, Tề Tiểu Yến mà hai vị nói đó, trước đây có phải rất thích giả thành nam nhân hay không?

- Phải!

- Nếu người mà hai vị nói là cô nương đó, thế thì bây giờ hai vị có thể không cần phải lo lắng cho cô nương đó nữa.

- Tại sao? Tiểu Phương hỏi.

- Vì bây giờ cô nương đó sống rất tốt.

Lữ Cung cười cười, cười rất miễn cưỡng:

- Có lẽ còn tốt hơn cả hai vị tưởng tượng nữa đấy.

Tiểu Phương nhìn trừng Lữ Cung, rất lâu sau mới hỏi:

- Người biết nàng ở đâu ư?

- Tiểu nhân biết!

- Người có thể nói ra không?

Lữ Cung trầm ngâm rất lâu, sau cùng thở dài nói:

- Tiểu nhân vốn không muốn nói, nhưng bây giờ dường như không nói không được!

Lữ Cung ngừng một chút lại tiếp:

- Tề cô nương bây giờ đã được Tam gia nhận làm nghĩa muội, hơn nữa Tam gia đã tác chủ đính thân cho Tề cô nương.

Tiểu Phương vẫn không biến sắc. Dường như không có chút phản ứng nào cả, chỉ uống liền ba ly rượu, uống rất mau.

Sau khi uống ba ly rượu, Tiểu Phương mới hỏi:

- Nàng đính thân với ai?

- Tiểu nhân cũng không rõ!

Lữ Cung nói:

- Tiểu nhân chỉ biết người đó là một kiếm khách, một kiếm khách rất cao nghe nói đã được coi là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

“Rắc” một tiếng, ly rượu trong tay của Tiểu Phương vỡ nát.

- Độc Cô Si?

Chàng hỏi:

- Người mà người nói có phải là Độc Cô Si không?

Dường như là vậy.

Tiểu Phương không hỏi nữa.

Miệng của chàng dường như bị một bàn tay vô hình dùng một cây kim vô hình khâu lại, chàng không uống một chút rượu nào nữa.

Nhưng Ban Sát Ba Ná nhin không được hỏi:

- Độc Cô Si bây giờ đã ở cùng với Lữ Tam ư?

- Bọn họ vốn là bằng hữu tốt của nhau!

Lữ Cung nói:

- Tam gia xưa nay vẫn rất kính trọng Độc Cô Si.

Hắn nghĩ ngợi rồi nói tiếp:

- Độc Cô Si xưa nay là một quái nhân, lần này quay lại, dường như càng kỳ quái hơn, suốt ngày ngồi thờ thần, không nói một lời nào cả, đến lúc gặp Tề cô nương, mới khỏe lên một chút.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười, quay lại hỏi Tiểu Phương:

- Bây giờ ta mới hiểu!

- Sao?

41. Bí Mật Căn Nhà Gỗ

Lữ Tam muốn ba người bọn Hồ Đại Lân đến thử kiếm của người, chính vì có Độc Cô Si ở đây. Nếu như nói trên thế gian này còn có người có thể nhìn ra kiếm pháp của người, từ trên những vết thương trí mạng của bọn chúng, thì người này không ai khác hơn chính là Độc Cô Si.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên thở dài một tiếng:

- Người không thể đi được, tuyệt đối không thể đi!

Tiểu Phương liền hỏi lại:

- Không thể đi đâu!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta vốn đã quyết định, chỉ cần có được manh mối về Lữ Tam, thì sẽ kêu người dẫn theo thuộc hạ của ta truy đuổi ngay. Thế nhưng hiện giờ người đã không thể đi được.

- Tại sao?

- Người phải nên biết là vì điều gì?

- Ta không biết!

- Có Tề Tiểu Yên và Độc Cô Si ở đấy, người đi không phải là nộ mạng hay sao?

Tiểu Phương trầm ngâm thật lâu, sau đó mới đột nhiên lên tiếng hỏi Ban Sát Ba Ná:

- Những người giống như bọn ta, sau khi chết có xuống địa ngục hay không?

Ban Sát Ba Ná không thể trả lời, cũng như không muốn trả lời, mà chỉ nói rằng:

- Ta chỉ biết chúng ta có rất nhiều bằng hữu nhất định đang ở trong địa ngục. Bởi thế nếu như có chết, ta tình nguyện sẽ xuống địa ngục.

Tiểu Phương cười lớn:

- Ta cũng như vậy. Nếu chúng ta đã chuẩn bị xuống địa ngục, như vậy còn chỗ nào không thể đi được nữa hay không?

Đợi cho Tiểu Phương cười dứt, Ban Sát Ba Ná đột nhiên hỏi Lữ Cung:

- Bình nhật người thường rất hay cười?

- Thường ngày tiểu nhân rất ít khi cười.

- Tại sao?

- Bởi vì tiểu nhân không thể cười được. Cho dù có lúc tiểu nhân rất muốn cười nhưng cũng không thể cười, không dám cười.

Ban Sát Ba Ná đưa mắt nhìn hẩn thật lâu, rồi đột nhiên hỏi một câu rất kỳ quái:

- Thế thì ta hy vọng ngay bây giờ người nên cười nhiều một chút. Cho dù người không muốn cười cũng phải nên cười.

- Tại sao?

- Bởi vì nếu như bây giờ người không cười. Sau này có muốn cười cũng không được nữa.

Lữ Cung lại hỏi:

- Tại sao?

Ban Sát Ba Ná hỏi ngược lại hẩn:

- Người có bao giờ nhìn thấy một người chết cười bao giờ chưa?

- Chưa bao giờ nhìn thấy.

Giọng Ban Sát Ba Ná lạnh như băng:

- Đương nhiên là không. Bởi vì chỉ có người chết mới thực sự không thể cười.

- Nhưng hiện tại dường như tiểu nhân vẫn còn chưa chết.

- Không sai, hiện tại người vẫn còn chưa chết. Nhưng người có nghĩ qua, người còn sống được bao lâu nữa không?

Sắc mặt Lữ Cung không hề thay đổi, mà người thay đổi sắc mặt lại là Tiểu Phương:

- Người muốn hấn chết?

Ban Sát Ba Ná cười nhạt:

- Mọi người ai cũng phải chết. Chết sớm hay muộn một chút có gì khác chứ?

- Nhưng ta nghĩ không ra tại sao người lại muốn giết hấn?

- Bởi vì có một việc ta cũng nghĩ không ra.

- Là việc gì?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Có rất nhiều việc ta nghĩ không ra. Nhưng điều ta thắc mắc nhất là tại sao Lữ Tam lại phái một con người như vậy đến giữ chân chúng ta?

- Người cho rằng hấn ta giữ chân chúng ta lại?

- Tất nhiên rồi, chỉ có hạng người như vậy mới có thể giữ chân chúng ta lại được.

- Tại sao?

- Bởi vì hấn không những lễ phép, hơn nữa thỉnh thoảng còn nói ra những lời thật lòng.

Ban Sát Ba Ná tiếp:

- Chỉ có những kẻ thật lòng mới có thể giữ chân được bọn ta.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Nhưng tại sao Lữ Tam phải giữ bọn ta ở lại đây? Chẳng lẽ vì hấn sợ chúng ta sẽ truy đuổi theo? Hay là vì hấn đã bố trí mai phục ở nơi đây?

Bên bờ sông quả thật có rất nhiều người. Có người đang nhóm bếp có kẻ đang đun nước, có người đang làm một số việc vặt và một số khác đang xào nấu thức ăn.

Ban Sát Ba Ná nhìn quanh hai bên rồi nói:

- Những cao thủ võ lâm giết người như ra. không nhất định biết nhóm lửa, đun nước hoặc là xào nấu thức ăn. Những người biết nhóm lửa, đun nước và xào nấu thức ăn chưa hẳn là không phải những cao thủ võ lâm giết người như ra.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Người nói đúng hay không?

Tiểu Phương không thể nói không đúng.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên cười cười nói:

- Nhưng bọn chúng chưa chắc nhất định đã làm như vậy. Nơi đây có lẽ chưa hẳn là cạm bẫy. Ba cố quan tài kia có thể đã đi rất xa, không cần phải sợ bọn ta truy đuổi theo. Vì vậy ta mới thấy kỳ quái.

- Kỳ quái điều gì?

- Kỳ quái là tại sao Lữ Tam lại phái một người khách sáo lễ phép, hơn nữa còn rất biết nói chuyện đến đây giữ chân bọn ta.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Cho nên ta rất muốn hỏi hấn điều này.

- Người cho rằng hấn ta biết?

- Có lẽ hấn cũng không biết.

Ban Sát Ba Ná nói tỉnh:

- Cho dù hắn có biết, cũng chưa chắc đã nói.

Bất luận ai cũng đều tin rằng thuộc hạ của Lữ Tam tuyệt đối là những kẻ kín miệng.

Tiểu Phương cũng tin chắc điều này.

Ban Sát Ba Ná buông một tiếng thở dài:

- Cho nên ta chỉ còn cách là giết hắn. Cho dù hắn biết hay không cũng vậy thôi.

Dẫu sao thì hắn cũng không nói ra, vì vậy ta không thể không giết hắn.

Ban Sát Ba Ná quay sang nhìn thẳng Lữ Cung nói:

- Khi mà Lữ Tam kêu người đến đây, hắn ta chắc cũng nghĩ đến điều này.

Không ngờ Lữ Cung thừa nhận:

- Tam gia quả thật đã nghĩ đến điều này.

Ban Sát Ba Ná cũng có vẻ hơi ngạc nhiên:

- Thế tại sao Lữ Tam còn phái người đến đây? Và tại sao người cũng đồng ý đến đây?

Lữ Cung nói:

- Tam gia muốn tiểu nhân đến thì tiểu nhân đến. Tam gia muốn tiểu nhân đi chết thì tiểu nhân lập tức sẽ đi chết.

Ban Sát Ba Ná đưa chung lên nói:

- Ta khâm phục lão.

Ban Sát Ba Ná uống cạn chung rượu:

- Bất kể là ai có thể làm cho người khác sẵn sàng chết vì mình, ta đều khâm phục.

Lữ Cung ngược lại mỉm cười.

Bình thường hắn ta rất ít khi cười. Nhưng trong lúc này ngược lại hắn lại cười được:

- Nhưng mà Tam gia đoán rằng tiểu nhân sẽ không chết., Ban Sát Ba Ná dường như càng ngạc nhiên hơn:

- Thật sự hắn ta đoán chắc người sẽ không chết?

- Quả thật đúng như vậy!

- Hắn dựa vào điều gì mà dám nói chắc như thế?

- Bởi vì tam gia nghĩ rằng, những anh hùng hào kiệt giống như hai vị đây, nhất định sẽ không bao giờ giết hại người như tiểu nhân.

Lữ Cung nói:

- Hơn nữa hai vị có giết tiểu nhân cũng chẳng lợi ích gì.

- Thế để cho người sống có lợi ích gì đối với bọn ta?

Lữ Cung nói:

- Có lẽ còn có đôi chút.

- Có đôi chút gì.

Lữ Cung đột nhiên im lặng không chịu nói thêm.

Hiện giờ tuy hắn không nói ra, nhưng sau này có lẽ sẽ nói.

Nếu như bây giờ giết hắn đi, sau này hắn vĩnh viễn không thể nào nói ra được.

Ban Sát Ba Ná lại nâng chung rượu lên:

- Ta cũng khâm phục người, bởi vì người quả là một người thông minh. Xưa nay ta vẫn thường khâm phục những người thông minh, và thường ít khi giết những người thông minh.

Y thở dài một tiếng nói tiếp:

- Chỉ có điều thỉnh thoảng cũng giết vài người.

Ban Sát Ba Ná đột nhiên hỏi Tiểu Phương:

- Người đoán thử xem ta có giết hần không?

Cùng lúc Ban Sát Ba Ná hỏi câu hỏi này đồng thời cũng có một người hỏi người khác một câu hỏi hoàn toàn giống như vậy.

Người hỏi câu này lúc ấy đang đứng trước một khung cửa sổ nhỏ, trong một căn nhà bí mật nằm ẩn trong rừng cây ven sông.

Khoảng cách từ chỗ người này đến chỗ Ban Sát Ba Ná có thể nói rất xa.

Ban Sát Ba Ná nhìn không thấy người kia. Thế nhưng nhất chuyện cử nhất động của Ban Sát Ba Ná người kia đều nhìn thấy rõ. Thậm chí ngay cả những câu nói của Ban Sát Ba Ná, người kia dường như cũng đều nghe hết.

Người kia không ai khác hơn chính là Lữ Tam.

Trong rừng cây giữa thạch động bên kia sông, có một gian nhà nhỏ bí mật.

Gian nhà nhỏ này người khác rất khó phát hiện ra, dù phát hiện cũng ít ai để ý đến. Bởi vì từ bên ngoài nhìn vào, căn nhà gỗ này tuyệt đối không có một đặc điểm gì đáng chú ý.

Cho dù bọn thợ săn lạc đường vô ý xông vào bên trong cũng không hề phát hiện ra có điểm gì đặc biệt, họ càng không nghĩ rằng Phú Quý thần tiên Lữ Tam lại ở đây.

Thế nhưng Lữ Tam lại ở trong căn nhà gỗ này.

Bên trong gian nhà gồm có một chiếc giường gỗ, một cái bàn cùng ba chiếc ghế cũng bằng gỗ. Ngoài ra còn có một chiếc tủ và phía sau là nhà bếp.

Những căn nhà như thế này, rất thường gặp ở vùng sơn cốc.

Chỗ ở của các thợ săn và những ẩn sĩ, thông thường cũng đều như vậy.

Thế nhưng căn nhà gỗ này hoàn toàn khác. Nó là một chỗ ở bí mật nhất, trong số những chỗ ở bí mật của Lữ Tam.

Tê Tiểu Yến đang ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn, đưa mắt nhìn Lữ Tam.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái.

Nàng luôn cho rằng mình là một người thông minh tuyệt đỉnh, trên thế gian này có rất ít chuyện mà nàng không hiểu.

Trên sự thật cũng hoàn toàn đúng như vậy.

Thế vậy mà nàng không hiểu Lữ Tam đang làm gì?

Lữ Tam đứng trước khung cửa sổ duy nhất của căn nhà, trong tay đang cầm một cái ống tròn.

Cái ống tròn kia dài chừng một thước, một đầu lớn hơn cái chung uống rượu, một đầu nhỏ hơn chung uống rượu một tí.

Lữ Tam đứng trước cửa sổ, mắt trái nhắm lại, mắt phải nhắm nhìn qua đầu nhỏ của ống tròn.

Lữ Tam đứng như vậy trước cửa sổ đã rất lâu.

Sắc mặt Lữ Tam xưa nay không hề biểu hiện ra bên ngoài, cho dù có xảy ra chuyện gì.

Nhưng hiện tại trên mặt Lữ Tam biểu hiện rất kỳ lạ, cơ hồ lão đã nhìn thấy điều gì không hay, từ trong cái ống tròn kia.

Tiểu Yến thật sự không biết Lữ Tam đang nhìn cái gì? Cũng như không biết lão đang làm gì?

Đột nhiên Lữ Tam chợt quay đầu lại mỉm cười với Tiểu Yến rồi đưa cái ống tròn cho nàng nói:

- Người cũng đến xem thử.
- Xem cái gì? Tiểu Yến hỏi:
- Xem cái ống tròn này?

Nàng lắc đầu từ chối:

- Ta không xem.

Nhưng Lữ Tam kiên trì nói:

- Người nhất định phải đến xem. Ta đảm bảo người sẽ thấy một số việc rất thú vị.

Tiểu Yến không tin, nhưng cũng bước qua chỗ Lữ Tam.

Lữ Tam bắt Tiểu Yến làm đúng tư thế vừa rồi lão đã làm. Mắt phải nhìn vào ống tròn, còn mắt trái nhắm lại.

Lữ Tam mỉm cười nói:

- Ta biết người là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng ta đảm bảo người nhất định sẽ nghĩ không ra, người sẽ nhìn thấy việc gì trong ống tròn này.

Tiểu Yến quả thật không thể nào ngờ tới, lại có thể nhìn thấy Tiểu Phương từ trong cái ống tròn kia.

Nàng đã từng cho rằng mình là một con người vô tình hơn bất cứ một thiếu nữ nào.

Bởi vì nhiều năm trước đây, nàng đã biết đa tình sẽ khiến con người ta chịu khổ.

Nàng rất muốn quên đi Tiểu Phương.

Từ lúc nhìn thấy tình cảm của Tiểu Phương đối với Dương Quang và Tô Tô, nàng đã hạ quyết tâm phải rời khỏi gã nam nhân này.

Con người Tiểu Phương dường như vừa vô tình, nhưng lại đa tình. Có lúc như đa tình, nhưng lại vô tình.

Nhưng hiện tại con người vừa đa tình vừa vô tình kia bỗng nhiên xuất hiện trong ống tròn.

Lữ Tam vẫn đang quan sát những biểu hiện sắc mặt của Tiểu Yến. Lão biết Tiểu Yến nhất định đã nhìn thấy Tiểu Phương, thế nhưng nàng không hề có một phản ứng gì cả.

Tay vẫn nắm chặt cái ống tròn, sắc mặt hoàn toàn không có chút thay đổi.

Tên Tiểu Yến năm nay mới mười chín tuổi, thế nhưng nàng rèn luyện mình giống như một người bảy mươi tuổi.

Tiểu Yến chỉ đưa cái ống tròn trong tay lên hỏi gọn:

- Đây là cái gì?
- Ta cũng không biết đây là cái gì! Lữ Tam nói:

Vật này của nước Anh Cát Lợi xa xăm tạo ra. Đến hiện giờ nó vẫn chưa có tên gọi, bởi vì trước nay vật này chưa được du nhập vào Trung Thổ. Vật này ngoài ta ra, chỉ có một mình người được thấy qua nó.

- Thật vậy sao?
- Đương nhiên là thật. Nhưng hiện tại nó đã có một cái tên. Lữ Tam cười về đắc ý nói:
- Bởi vì ta đã đặt cho nó một cái tên.

Lữ Tam nói:

- Ta định đặt cho nó tên là Thiên Lý Nhân kính, nhưng tên này nghe không hay.

Hơn nữa nghe qua giống như pháp bảo trong thần thoại.

Lữ Tam nói tiếp:

- Đây không phải là thần thoại, mà là vật có thật. Vì nó có thể nhìn thấy được từ xa, nên ta mới quyết định đặt cho nó một cái tên chính thức là Viễn Vọng Kính.

- Viễn Vọng Kính? Tiểu Yến nói:

Đây quả là một cái tên hay!

Tuy đang nói, nhưng mắt Tiểu Yến không ngừng nhìn qua ống kính, theo dõi từng động tác của Tiểu Phương.

Đột nhiên Lữ Tam lên tiếng nói:

- Ta biết người còn học qua một thứ mà ít người biết đến.

- Là cái gì?

- Đó chính là Độc thần ngữ.

Lữ Tam nói:

- Chỉ cần người có thể nhìn thấy môi của một người đang mấp máy, là có thể biết được người đó đang nói gì.

- Đường như người biết hơi nhiều về ta quá đấy!

Khi nói câu này, Tiểu Yến không hề tỏ vẻ không hài lòng. Hơn nữa còn cười nói:

- Người đương nhiên phải biết rất nhiều, nếu không người làm thế nào thu nạp ta.

Lữ Tam cũng cười nói:

- Xem ra hai chúng ta đều rất hiểu rõ nhau. Vì thế ta tin rằng sau này chúng ta nhất định sẽ sống chung với nhau rất tốt.

Sau đó, Lữ Tam lại hỏi Tiểu Yến:

- Hiện giờ là ai đang nói chuyện?

- Là Ban Sát Ba Ná.

- Hắn ta đang nói gì?

- Hắn nói hắn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao người lại phái một người như Lữ Cung giữ chân bọn chúng ở lại đây.

Lữ Tam mỉm cười hỏi:

- Hắn còn nói gì nữa?

- Hắn còn nói những người mà người phái đến nấu thức ăn và làm những việc vặt cho bọn chúng đều toàn là những cao thủ võ lâm.

Lữ Tam thở dài một tiếng:

- Mọi người đều nói Bốc Ung là một hào kiệt, nhưng theo ta thấy Ban Sát Ba Ná tuyệt đối không hề thua kém Bốc Ung.

Lữ Tam đột nhiên lại hỏi:

- Người đoán xem hắn ta có giết Lữ Cung hay không?

Tề Tiểu Yến cười nói:

- Hiện tại hắn ta cũng đang hỏi Tiểu Phương câu hỏi này!

- Tiểu Phương trả lời thế nào?

- Tiểu Phương im lặng không nói gì cả.

- Còn ngươi thì sao?

- Ta cũng giống như Tiểu Phương. Tiểu Yến nói:

Những việc mà ngươi và Ban Sát Ba Ná làm, bọn ta không bao giờ đoán ra được.

Lữ Tam dùng tay sửa lại y phục, rồi nói:

- Ngươi cho rằng ta và Ban Sát Ba Ná cùng một loại người?

Tề Tiểu Yến không trả lời câu hỏi này, Lữ Tam lại nói tiếp:

- Nếu như ta là Ban Sát Ba Ná, ta tuyệt đối không bao giờ giết một người như Lữ Cung.

- Tại sao?

- Thứ nhất, vì hạng người như Lữ Cung không đáng để hắn ra tay. Thứ hai, vì sau này Lữ Cung có lẽ còn hữu dụng đối với hắn.

- Vừa rồi chính Lữ Cung cũng đã nói thế.

- Nhưng ngoài ra còn có một điều rất quan trọng.

- Là điều gì?

- Ban Sát Ba Ná không giết Lữ Cung, vì rằng hắn ta cũng không muốn mạo hiểm.

- Mạo hiểm? Tiểu Yến hỏi:

Mạo hiểm gì chứ?

- Ban Sát Ba Ná không có nhìn lầm. Những người mà ta phái đến làm những chuyện lật vật và nấu ăn cho bọn chúng, quả thật đều là những cao thủ võ lâm.

- Thì ra là thế!

- Người đang thêm củi vào lò biệt hiệu là Bàng Giải. Cây thiết kiếm trong tay hắn thật sự là một ngoại môn vũ khí vô cùng lợi hại. Chỉ cần nó kẹp được binh khí của đối phương, thì vũ khí lập tức rời khỏi tay đối phương ngay, và chỉ cần hắn phản công lại, có thể đâm xuyên tim đối phương.

Lữ Tam lại nói:

- Đây quả là thứ vũ khí độc chế của hắn. Người trong giang hồ đã từng nhìn thấy loại vũ khí này của hắn vẫn còn chưa nhiều. Bởi vì hắn vừa xuất đạo chưa đến một năm, thì đã bị ta thu phục. Ta thật không ngờ Ban Sát Ba Ná lại có thể nhìn ra.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Còn người quay thịt kia thế nào?

- Biệt hiệu của hắn ta là Xoa Tử. Bất luận ai nếu bị hắn ta dùng chĩa ba đâm xuyên tim, cũng đều cảm thấy khó chịu hơn là bị quay sống trên lửa.

- Còn những người kia thì sao?

- Những người còn lại cũng giống như bọn chúng. Lữ Tam nói:

Dường như mỗi người bọn họ đều có thủ đoạn độc ác và từng giết người như ra.

(thiếu trang ,) tại sao còn chọn một nơi như vậy mời hắn?

Lữ Tam lại buông tiếng thở dài:

- Ban Sát Ba Ná là người như thế nào chứ? Nếu không phải là một nơi như vậy, thì hẳn ta chịu đến hay sao?

Tề Tiểu Yến cũng buông tiếng thở dài:

- Thế thì ta càng không hiểu. Bản thân người không muốn thừa cơ hội này trừ khử hẳn đi, lại biết hẳn ta cũng không xuất thủ. Thế tại sao người còn phái Lữ Cung và bọn người kia giữ chân Ban Sát Ba Ná và Tiểu Phương ở đây làm gì?

Lữ Tam nói:

- Bởi là vì ta muốn quan sát hẳn. Hành tung của Ban Sát Ba Ná rất là thần bí. Có thể nói hẳn là một con người thần bí nhất trong giang hồ trong khoảng vài chục năm trở lại đây.

Về điểm này không ai có thể phủ nhận.

- Ta phải tốn nhiều công sức như vậy mới có thể quan sát được lời nói và thần thái hành động của hẳn.

Tề Tiểu Yến lại buông tiếng thở dài:

- Người bỏ ra nhiều công sức như thế, chỉ vì để nhìn hẳn ta mà thôi sao?

42. Vết Thương Chí Mạng

- Không sai!

Lữ Tam nói:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Hẳn là đối thủ duy nhất trong đời ta.

Nếu như ngay cả hẳn là người thế nào, ta cũng không biết. Như vậy có thể thắng được hẳn sao?

- Người thật sự cho rằng hẳn là đối thủ duy nhất trong đời người?

- Đúng vậy!

- Còn Bốc Ứng thì sao?

- Bốc Ứng?

Lữ Tam cười cười:

- Bốc Ứng không cần phải bận tâm đến.

- Tại sao?

Tề Tiểu Yến không nhịn được hỏi:

- Mọi người đều nói Bốc Ứng là một anh hùng hào kiệt đương thời. Tại sao người lại xem thường Bốc Ứng như vậy?

Lữ Tam trầm ngâm thật lâu, sau đó mới trả lời:

- Bốc Ứng và Ban Sát Ba Ná không hề giống nhau. Bốc Ứng tuy là một anh hùng tài giỏi, nhưng thiên tính thích bình yên. Hẳn giết người chẳng qua chỉ vì muốn đề phòng. Bề ngoài hẳn tuy có vẻ lãnh đạm vô tình, nhưng kỳ thật lại là con người lòng dạ yếu mềm.

- Còn Ban Sát Ba Ná thì sao?

- Ban Sát Ba Ná ngược lại không giống.

Lữ Tam nói:

- Thiên tính của hẳn là một con người chiến đấu, hơn nữa nhất định phải chiến thắng. Hẳn không hề tiếc phải trả giá như thế nào, và không từ bất cứ thủ đoạn gì để chiến thắng cho bằng được. Đối với hẳn chỉ có thắng mà không có bại, nếu không thể thắng thì chỉ có chết.

Lữ Tam đột nhiên buông một tiếng thở dài:

- Kỳ thật, xưa nay ta rất thích con người của Bốc Ứng, hơn nữa còn rất tôn kính hắn ta. Nếu như hắn không chết, sau này không chừng bọn ta sẽ trở thành bằng hữu của nhau.

- Nếu như Bốc Ứng không chết?

Tề Tiểu Yến không nhịn được hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng Bốc Ứng đã chết?

Lữ Tam gật đầu.

Tề Tiểu Yến lại hỏi:

- Là người giết hắn ta?

Lữ Tam lắc đầu:

- Muốn giết Bốc Ứng thật sự không dễ chút nào, đến ngay cả ta cũng không thể làm được.

Lữ Tam lại thở dài nói:

- Bởi vì ta là kẻ thù của hắn mà không phải là bằng hữu.

- Ngươi cho rằng chỉ có bằng hữu của Bốc Ứng mới có thể giết được hắn ta?

Lữ Tam chậm rãi đáp:

- Chỉ có một mình Ban Sát Ba Ná, ngoài ra không có ai khác.

- Tại sao ngươi lại nghĩ vậy?

Bọn họ xưa nay là hảo bằng hữu, tại sao Ban Sát Ba Ná phải giết hắn?

Lữ Tam từ từ đưa tay ra, trong tay lão là một khối vàng sáng chói:

- Chính vì cái này!

- Vàng à?

Tề Tiểu Yến nói:

- Ngươi cho rằng Ban Sát Ba Ná sẽ vì vàng mà giết Bốc Ứng sao?

Lữ Tam nhìn Tề Tiểu Yến gật đầu nói:

- Từ xưa đến nay, những người vì cái này mà giết người có thể nói không phải ít.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng lý do này hợp lý?

Tề Tiểu Yến không hiểu hỏi.

Lữ Tam lại giải thích:

- Số vàng này là do hai người bọn họ cướp từ chỗ ta. Thế nhưng mục đích của họ lại không giống nhau.

- Có gì không giống?

- Bốc Ứng cướp đi số vàng của ta là vì muốn ngăn cản ta lợi dụng số vàng này, để thực hiện lý tưởng của mình. Cho nên hắn chỉ muốn đem số vàng kia vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất. Chỉ cần Bốc Ứng còn sống, hắn tuyệt đối không để bất kỳ ai đụng đến số vàng đó.

Lữ Tam nói tiếp:

- Còn Ban Sát Ba Ná muốn lợi dụng số vàng kia để đả kích lại ta, chiến thắng ta.

Hắn ta cho rằng đem số vàng kia chôn sâu xuống đất, là một việc hoàn toàn không đúng.

- Nhưng đáng tiếc hắn không cách gì thuyết phục Bốc Ứng.

Cuối cùng Tề Tiểu Yến cũng hiểu:

- Mệnh lệnh của Bốc Ứng, Ban Sát Ba Ná không dám cãi lại.
- Cho nên hẳn ta chỉ còn có cách giết chết Bốc Ứng, hơn nữa còn để cho người khác nghĩ rằng chính ta đã giết Bốc Ứng!
- Nếu như Bốc Ứng không phải do người giết, vậy tại sao người không chịu công khai phủ nhận?
- Tại sao phải phủ nhận?

Lữ Tam cười nhạt:

- Muốn giết Bốc Ứng không phải là chuyện dễ, không phải bất kỳ ai cũng có thể giết hẳn ta. Nếu như mọi người đều cho rằng ta đã giết Bốc Ứng, như vậy há chẳng phải là việc vinh hạnh hay sao? Vậy tại sao ta lại phải phủ nhận?

Trong nụ cười của lão bỗng nhiên lộ vẻ tà ác:

- Huống hồ ta cũng đã từng giết nhiều người, nếu thêm một người nữa có hề gì chứ?

Nghe đến đây, Tề Tiểu Yến liền rời mắt khỏi ống kính quay lại nhìn Lữ Tam.

Dường như nàng muốn xem trong mắt lão nói câu này là thật hay giả?

Nhưng nàng không nhìn ra được gì cả, cho nên lại hỏi:

- Tại sao người biết được là do Ban Sát Ba Ná giết Bốc Ứng? Tại sao người biết được cách nghĩ của hẳn ta?

Lữ Tam vẻ đắc ý nói:

- Có lẽ người nói đúng. Ta và Ban Sát Ba Ná quả thật cùng một hạng người. Thật ra ta cũng không biết điều này. Nhưng sau khi quan sát kỹ hẳn ta mới phát hiện ra.

Tề Tiểu Yến nói:

- Kỳ thật người phải sớm nhìn ra người và Ban Sát Ba Ná có rất nhiều điểm tương đồng thậm chí đến ngay cả ta còn nhận ra được điều đó.
- Thật vậy sao?
- Hai người đều là những hào kiệt trong thiên hạ, đều có ý xưng bá, hơn nữa đều cô độc. Tuy hai người có thể khiến cho người khác vì mình mà chết, nhưng ngược lại ngay cả một người bằng hữu cũng không có. Bởi vì các người chưa từng tin tưởng qua một ai.

Lữ Tam cười nhạt:

- Chắc cũng có lẽ vì lẽ đó, cho nên chúng ta mới sống đến ngày nay.

Tề Tiểu Yến cũng cười nhạt:

- Cũng có lẽ vì lẽ đó, cho nên hai người dù cũng sống và có được mọi thứ, nhưng các người không khi nào cảm thấy vui vẻ.

Lữ Tam nhìn Tề Tiểu Yến nói:

- Còn người thì sao? Chẳng lẽ người không phải hạng người như vậy?

Tề Tiểu Yến không trả lời Lữ Tam mà hỏi ngược lại:

- Người đã quan sát hẳn ta rất lâu, hơn nữa rất cẩn thận. Vậy người đã nhìn ra được những gì?

Lữ Tam không trả lời, mà hỏi ngược lại:

- Nếu như có một người đi giữa sa mạc mênh mông, không có nước cũng như không có bạn đồng hành. Người nghĩ người đó sẽ như thế nào?
- Hẳn ta nhất định sẽ rất cô độc như con dã thú, và xem ra nhất định vừa ốm lại vừa bẩn thỉu.

- Thế thì người xem Ban Sát Ba Ná có giống như vậy không?

Tề Tiểu Yến nói:

- Không giống! Hắn ta tuyệt đối không giống như vậy.

Ban Sát Ba Ná xem ra vừa anh tuấn lại vừa kiện tráng, tuyệt đối không phải là người có hình thù như vậy.

Y phục của Ban Sát Ba Ná lúc nào cũng sạch sẽ và thẳng nếp. Thậm chí ngay cả đầu tóc và móng tay y cũng đều sạch sẽ.

- Vẫn còn một điểm rất kỳ quái!

- Là điểm nào?

- Vừa rồi người nói rất đúng!

Lữ Tam nói:

- Một người nếu như quanh năm sống cô độc rày đây mai đó thì hành vi cử chỉ của hắn sẽ rất giống dã thú và trở nên thô bạo.

Tề Tiểu Yến đồng ý điểm này:

- Đúng thế!

Lữ Tam nói:

- Nhưng ngược lại Ban Sát Ba Ná không giống! Vừa rồi ta đã quan sát hắn rất kỹ lưỡng, cho dù có là con nhà thể gia được giáo dục kỹ càng, thì khi ăn cũng không thể có lễ mạo bằng hắn ta.

Tề Tiểu Yến lại thở dài:

- Những điều mà người nhìn ra được quả thật không ít.

- Ta tin rằng người cũng đã nhìn ra được những điểm này.

Tề Tiểu Yến không hề phủ nhận.

Lữ Tam nói:

- Bây giờ ta chỉ hỏi người, từ những điếm đó người có thể nhìn ra được bí mật của Ban Sát Ba Ná hay không?

Hai mắt của Tề Tiểu Yến không hề chớp:

- Bí mật gì?

Lữ Tam nhìn nàng chăm chăm, dường như lão đang nhìn xem có phải nàng ta nói dối hay không?

Thế nhưng lão cũng nhìn không ra.

Về điểm này Lữ Tam cảm thấy rất không hài lòng, nhưng lão vẫn tiếp tục hỏi:

- Y phục Ban Sát Ba Ná lúc nào cũng sạch sẽ, thân hình thì kiện tráng. Như thế chứng tỏ rằng tuy hắn qua lại ở trong sa mạc, nhưng không hề thiếu nước và lương thực.

Ở trong sa mạc mệnh mông, Ban Sát Ba Ná làm thế nào lấy đâu ra được số lương thực và nước dồi dào đến thế?

Đây quả là một việc kỳ quái, nhưng Tiểu Yến không lên tiếng hỏi. Nàng chỉ im lặng lắng nghe Lữ Tam nói tiếp:

- Hành vi cử chỉ của hắn hoàn toàn nhã nhặn. Xem ra không những có lễ mạo, hơn nữa còn rất uy nghiêm.

Lữ Tam nói tiếp:

- Điểm này đủ để nói hắn ta hoàn toàn không giống một người cô độc lạnh lẽ. Mà rất có thể đang sống chung cùng một số người.

Tề Tiểu Yến vội hỏi:

- Vậy những người đó là ai?

- Là những người kính phục hắc và dám hi sinh cả tánh mạng mình vì hắc.

Lữ Tam nói:

- Chính vì cùng sống chung với những người này, cho nên hắc ta mới có những cử chỉ hành động lễ độ như thế. Để dùng hành vi của mình dẫn dắt những người này.

- Như vậy là thế nào?

- Như vậy có nghĩa là trong sa mạc nhất định có một nơi giấu thân bí mật. Hơn nữa địa hình trong sa mạc, không có ai hiểu rõ hơn Ban Sát Ba Ná. Chỉ có một mình hắc mới có thể tìm ra một nơi như vậy. Cũng chỉ có một mình hắc biết được bí mật này.

- Đến ngay cả Bốc Ứng cũng không biết.

- Bốc Ứng đương nhiên là không biết.

Lữ Tam nói:

- Hắc đã lợi dụng nơi này để huấn luyện một đám người sẵn sàng vì hắc mà chết.

Chính Bốc Ứng đã chết trong tay đám người này.

Lữ Tam cười vẻ rất sáng khoái:

- Hắc muốn giết ta, ta cũng muốn giết hắc, nhưng giữa hai chúng ta không hề có hận thù, ta không hận hắc và có lẽ hắc cũng không hận ta.

Giết người vốn không phải chỉ vì hận thù.

Tề Tiểu Yến hiểu được vấn đề này:

- Ta biết người mà người hận không phải là Ban Sát Ba Ná, mà là một người khác.

- Vậy người ta hận là ai?

- Là Tiểu Phương! Tề Tiểu Yến nói:

- Không những người hận hắc, Độc Cô Si cũng hận hắc, thậm chí ngay cả Ban Sát Ba Ná không chừng cũng hận hắc.

- Tại sao?

- Bởi vì các người đều biết có một người rất thích hắc ta. Thiên hạ thường nói một người đáng yêu, nhất định cũng có rất nhiều người hận.

Hiển nhiên Lữ Tam hiểu rõ đạo lý này. Thế nhưng nụ cười trên môi lão lập tức tắt ngay.

Tề Tiểu Yến nói:

- Ta biết người mà người hận chính là Tiểu Phương. Điều này Ban Sát Ba Ná đương nhiên cũng biết. Cho nên lần này Ban Sát Ba Ná hạ lệnh công kích nhất định hắc muốn cho người biết mũi tấn công chủ lực chính là Tiểu Phương.

- Tại sao?

- Bởi vì Ban Sát Ba Ná biết rõ mục đích tấn công lần này của hắc, là vì muốn tìm manh mối của người. Và dù như thế nào thì người cũng bị lừa. Bởi vì người cũng muốn lợi dụng lần tấn công này để dẫn Tiểu Phương vào chỗ chết.

Tề Tiểu Yến từ tốn nói tiếp:

- Cho nên lần này Tiểu Phương nhất định sẽ chết.

Lữ Tam vốn là một con người vô cùng cẩn thận. Đối với những người xung quanh, lão đều quan sát rất kỹ càng.

Nhưng hiện tại Lữ Tam dường như hoàn toàn không có chú ý đến phản ứng của Tề Tiểu Yến về chuyện này. Lão hình như hoàn toàn không biết cảm tình giữa nàng và Tiểu Phương.

Lữ Tam đột nhiên đổi giọng:

- Có phải hiện giờ Tiểu Phương và Ban Sát Ba Ná đã đi?
- Bọn họ đã đi.
- Bọn chúng không giết Lữ Cung?
- Không có.
- Bọn chúng cũng không mang Lữ Cung theo?

Tề Tiểu Yến lắc đầu:

- Ta vốn cho rằng Ban Sát Ba Ná sẽ mang Lữ Cung đi, bởi vì sau này Lữ Cung vẫn còn hữu dụng. Không ngờ rằng hắn lại không làm vậy.

Lữ Tam mỉm cười:

- Hạng người giống như Ban Sát Ba Ná mỗi khi hành sự, thông thường rất ít có ai hiểu được.

Tề Tiểu Yến nói:

- Nhưng chỉ có một mình ngươi nghĩ ra mà thôi.

Lữ Tam mỉm cười vẻ rất thần bí mà vui vẻ.

Đột nhiên lão hỏi Tiểu Yến:

- Những việc ta làm, ngươi đoán thử xem hắn cũng có thể đoán ra hay không?

Ban Sát Ba Ná không có áy.

Bình thường y rất ít khi uống rượu, cũng như rất ít có người thấy y uống rượu. Thế vậy mà hôm nay y uống rất nhiều rượu và mọi người đều nghĩ rằng y nhất định sẽ say.

Vậy mà y không hề say.

Ngược lại Tiểu Phương đã mấy phần say.

Bọn họ cùng đi trên một con đường dốc yên tĩnh và vắng vẻ. Gió nhẹ từng cơn thổi qua mang theo mùi của cây cỏ.

Đột nhiên Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương một câu rất tuyệt:

- Lữ Tam có phải là một con lợn hay không?

Tiểu Phương đáp:

- Hắn ta không phải.
- Thế tại sao hắn vô cớ tốn nhiều công sức như vậy để đãi không chúng ta một bữa chứ?
- Ta không biết.
- Ta vốn cũng không biết!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng bây giờ ta đã nghĩ thông suốt. Hắn cố tình giữ bọn ta lại nhất định là vì muốn quan sát ta, xem ta thật ra là người như thế nào?
- Hắn ta có thể nhìn thấy được ngươi?

- Tuy chúng ta không nhìn thấy hắn, nhưng ta tin chắc hắn nhất định nhìn thấy bọn ta. Có thể hắn ta nấp vào một nơi nào đó nhìn trộm chúng ta, hơn nữa hắn ta không phải dùng mắt để nhìn.

- Nếu như không phải dùng mắt để nhìn vậy dùng cái gì?

- Dùng một thứ kính rất đặc biệt.

- Kính đặc biệt?

- Đương nhiên đây không phải là loại kính sử dụng hoàn ngày. Thậm chí còn không thể coi là kính.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta chỉ có thể nói như vậy bởi vì quả thật ta không nghĩ được tên gọi nào khác.

Ban Sát Ba Ná hỏi Tiểu Phương:

- Người còn nhớ những người chế tạo ra những người sáp kia không? Bọn họ đã từ nơi nào đến?

- Từ một nơi rất xa trung thổ.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta dám nói ở đây có một loại kính có thể nhìn thấy một người hoặc một vật từ rất xa. Tựa như Thiên Lý nhãn trong chuyện thần thoại của chúng ta.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nhất định hắn ta dùng loại kính này nhìn trộm chúng ta.

- Lữ Tam nhìn trộm chúng ta để làm gì?

- Xem thần thái của chúng ta, xem hành động của chúng ta. Xem chúng ta thật ra là con người như thế nào?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bởi vì biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng được. Nhất định hắn đã xem chúng ta là đối thủ của hắn.

Ban Sát Ba Ná nhìn Tiểu Phương:

- Đặc biệt là ngươi, bởi vì hắn hận ngươi!

Tiểu Phương im lặng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Chính vì hắn hận ngươi, nên muốn đích thân chính tay giết ngươi, chính vì lẽ đó hắn nhất định sẽ trúng kế của bọn ta và lộ ra hành tung.

Trầm ngâm giây lát, Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Bởi vì chính thù hận thường hay khiến con người tạo ra những sơ hở và lỗi lầm không thể tha thứ được. Chúng ta cố tình tuyên bố phát động mệnh lệnh toàn diện.

Đương nhiên khiến hắn phải nghĩ rằng, chúng ta dùng cách này để tìm ra hành tung của hắn. Việc này ngay cả ta và ngươi cũng có thể nghĩ ra được.

Tiểu Phương thừa nhận điều này.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Thế nhưng ngược lại hắn vẫn trúng kế. Bởi vì hắn muốn tương kế tựu kế, định lợi dụng cơ hội này để chính tay giết ngươi.

- Hóa ra là vậy sao?

- Cho nên hắn nhất định phải toàn bộ bọn thuộc hạ tinh nhuệ đến đây, để tung lưới bắt bọn ta.

- Ta cũng nghĩ như vậy.
- Nhưng đáng tiếc vì hấn hận người quá sâu, nên khó bề tránh được sai lầm.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ít ra thì hấn cũng đã tính sai hai việc.
- Đó là hai việc gì?
- Thứ nhất, hấn nhất định sẽ xem thường thực lực của chúng ta.

Ban Sát Ba Ná nói về chắc chắn:

- Những người mà ta chuyên tâm luyện mấy năm nay, tất cả đều lợi hại hơn hấn nghĩ rất nhiều. Nếu như chúng ta dốc hết toàn bộ lực lượng, cũng giao đấu với thuộc hạ của hấn, thì phần thắng nhất định nghiêng về chúng ta.
- Còn điều thứ hai?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Hấn nhất định cho rằng ta sẽ đi, nhưng ta sẽ không đi, bởi vì chúng ta đã nắm chắc phần thắng trong tay. Ta sẽ thừa lúc hấn tập trung toàn bộ lực lượng đối phó ta, ta sẽ đi làm một số chuyện khác. Để sau khi hấn bại trận không còn đường thoái lui.

Tiểu Phương hỏi Ban Sát Ba Ná:

- Người thật sự cho rằng lần này chúng ta nhất định sẽ chiến thắng? Chẳng lẽ người đã quên đi Độc Cô Si?

Ban Sát Ba Ná hỏi ngược lại Tiểu Phương:

- Chẳng lẽ người lại tin lời Lữ Cung, thật sự cho rằng Tề Tiểu Yến và Độc Cô Si đã qui phục hấn ta sao?

Ban Sát Ba Ná lại hỏi:

- Lữ Cung là nô bộc nhiều năm của Lữ Tam, tại sao lại đem bí mật của Lữ Tam kể với chúng ta? Chúng ta có lợi ích gì cho Lữ Cung chứ?

Tiểu Phương trầm ngâm im lặng.

- Ta vốn cũng đã từng nghĩ qua, Độc Cô Si rất có khả năng đã đầu phục Lữ Tam.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Nhưng sau khi nghe Lữ Cung nói như thế, ta đã hoàn toàn không nghĩ như vậy.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười:

- Cho nên tin chắc lần này người nhất định sẽ thành công và lần này Lữ Tam sẽ chết chắc.

Ban Sát Ba Ná và Tiểu Phương vừa đến ngã ba đường, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa. Một con tuấn mã từ xa phi đến.

Khi còn cách vài trượng, người kỵ sĩ mặc thanh y đã phóng mình xuống khỏi ngựa.

Thân pháp của người này cực kỳ nhẹ nhàng, mặc dù thân hình to béo.

Tiểu Phương dường như đã thấy qua người này. Đợi khi người kia ngẩng lên, Tiểu Phương mới nhận ra. Đây là người phụ nữ to béo, đã bóp nát yết hầu gã chủ tiệm hôm đó.

Người phụ nữ này đương nhiên cũng là một trong số những sát thủ đã được Ban Sát Ba Ná huấn luyện mấy năm gần đây.

Người phụ nữ này mang một bức họa đồ đến cho Ban Sát Ba Ná và Tiểu Phương xem. Trên bức họa đồ có vẽ tất cả những sào huyệt của Lữ Tam. Ngoài ra trên bức họa đồ còn có nhiều mũi tên chĩa vào một điểm.

Điểm này rất có thể là một thành thị, một con sông, một lùm cây hay là một con suối nào đó.

Ban Sát Ba Ná đưa tay chỉ bức họa đồ nói:

- Có phải Lữ Tam tập trung toàn bộ lực lượng tinh nhuệ đến nơi đây.

Người phụ nữ kia trả lời rất khẳng định:

- Nhất định là như vậy!

Ban Sát Ba Ná lập tức hạ lệnh:

- Vậy thì người của chúng ta nhất định đến đây trước ngày mốt.

- Vâng!

Ban Sát Ba Ná nói:

- Vậy trước giờ tí các người nhất định phải tập hợp trong khu rừng ngoài thị trấn.

Nếu thiếu một người, ta sẽ lấy đi một bộ phận trên người của người.

Bộ phận đó có thể là mắt, mũi, hay tay chân gì đấy.

Giọng Ban Sát Ba Ná trở nên lạnh lùng:

- Và cũng có thể là đầu của người!

- Vâng!

Sau khi nhận mệnh lệnh của Ban Sát Ba Ná, người phụ nữ này lập tức tung người phóng lên ngựa đi mất.

Tiểu Phương liền lên tiếng hỏi:

- Nơi đó là nơi nào vậy?

- Là một tiểu trấn rất náo nhiệt, tên gọi Hồ Tập. Trước giờ tí ngày mốt, người nhất định cũng đến đấy. Nếu không thì... - Nếu không thì người cũng lấy một bộ phận trên người ta phải không?

Ban Sát Ba Ná lắc đầu:

- Nếu như người không đến, e rằng ta phải lấy một bộ phận trên người ta xuống trao cho người.

Ban Sát Ba Ná gượng cười:

- Bộ phận ấy cũng rất có thể là đầu của ta.

43. Thông Đạo Bí Mật

Trời vẫn còn chưa tối, Lữ Tam đang ngồi trầm lặng suy tư, trong một góc tối căn nhà.

- Hiện giờ Ban Sát Ba Ná nhất định đã nhận được báo cáo của thuộc hạ và đã biết ta đã điều động toàn bộ.

Lữ Tam nói:

- Nhất định hẳn cho rằng ta cũng đang ở Hồ Tập, bởi vì ta sợ Tiểu Phương, nên định lợi dụng cơ hội lần này dồn Tiểu Phương vào chỗ chết.

Lữ Tam cười cười nói:

- Ban Sát Ba Ná xưa nay hành sự rất cẩn thận. Nhưng ta bảo đảm lần này hẳn đã tính sai một việc.

- Là việc gì?

Lữ Tam nói:

- Hẳn nhất định sẽ không tin rằng Độc Cô Si ở trong tay ta.

- Độc Cô Si thật sự đang ở nơi đây?

Tề Tiểu Yến không đợi Lữ Tam trả lời, hỏi tiếp:

- Người thật sự muốn gả ta cho Độc Cô Si?
- Hôn nhân là một việc rất kỳ quái, có khi không chỉ là sự kết hợp giữa nam nữ mà thôi.
- Thế vậy là cái gì?
- Mà là thủ đoạn.

Lữ Tam nói:

- Con nhà bần cùng dùng hôn nhân để làm thủ đoạn, nhằm bảo đảm cuộc sống sau này. Còn con nhà giàu có dùng hôn nhân để làm thủ đoạn, nhằm tăng thêm địa vị và quyền lợi của mình.

Lữ Tam nhìn thẳng vào mắt Tề Tiểu Yến trong mắt lão toát ra vẻ sắc lạnh:

- Tự người cũng đã biết, ta muốn người gả cho Độc Cô Si, đối với người và ta đều có lợi ích cả.

Tề Tiểu Yến nói:

- Nhưng đến tận bây giờ ta vẫn chưa nhìn thấy Độc Cô Si.

Lữ Tam đột nhiên đứng dậy nói:

- Người muốn gặp hắn? Được, người đi theo ta!

Trong căn nhà gỗ đơn sơ này có một chiếc tủ bằng gỗ cũng rất đơn sơ. Mở cửa chiếc tủ này ra, sau đó ấn một cái nút bên trong, lập tức có một cánh cửa xuất hiện.

Đi vào cánh cửa bí mật này là đi vào một thế giới khác.

Một thế giới toàn là vàng sáng chói.

Có ba người bên trong gian phòng này. Một người vẫn còn rất trẻ, một người hơi lớn hơn một chút và một gã trung niên đầu tóc đã hoa râm.

Trang phục trên người gã trẻ tuổi rất hoa lệ. Xem ra hắn ta không những rất anh tuấn, hơn nữa còn rất kiêu ngạo.

Còn người niên kỷ hơn lớn hơn, dáng vẻ rất có lễ giáo và phong độ.

Người trung niên không có điều khác lạ, chỉ có điều trông y rất khỏe mạnh so với cái tuổi ngoài tứ tuần của mình.

Cả ba người này tuy tuổi tác và hình dạng bên ngoài hoàn toàn không giống nhau nhưng lại có một điểm hoàn toàn như nhau.

Cả ba người đều có kiếm, hơn nữa tay họ đều đặt sẵn ở chuôi kiếm. Chỉ cần vung tay ra là kiếm lập tức rời khỏi vỏ.

Độc Cô Si không có trong số họ. Còn ba người này Tề Tiểu Yến chưa hề gặp qua.

Lữ Tam lên tiếng nói:

- Bọn họ đều là những trợ thủ đắc lực của ta. Đồng thời cũng là những kiếm khách thượng thặng. Nhưng đáng tiếc ở chỗ bọn họ chỉ có số hiệu mà không có tên.

Số hiệu của bọn họ là bốn, mười bốn, và hai mươi bốn.

Giữa bọn họ không những tương đồng nhau về tính cách thân thể, mà ngay cả kiếm pháp cũng gần như nhau.

Lữ Tam nói:

- Ta muốn bọn họ Ở đây chờ đợi lệnh, chỉ vì ta cũng muốn họ đi giết một người!

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Giết ai?

Lữ Tam không trực tiếp trả lời câu hỏi này.

Lão lại ấn một cái nút bí mật khác. Một cánh cửa bí mật thứ hai từ từ mở ra.

Phía sau cánh cửa bí mật kia là một thông đạo vừa sâu lại vừa tối.

- Người cứ đi theo lối này đến phía đầu thông đạo, thì sẽ gặp một cánh cửa. Cánh cửa kia chỉ đóng hờ và có một người ngồi phía sau cửa. Chỉ cần mở cửa ra là có thể nhìn thấy người kia.

Mệnh lệnh của Lữ Tam lúc nào cũng ngắn gọn:

- Ta muốn người đi giết hắn. Ngay bây giờ!

Số bốn cũng giống như những thuộc hạ khác của Lữ Tam, chỉ biết nhận mệnh lệnh không khi nào hỏi lý do.

Đương nhiên hắn càng không hỏi, người mà Lữ Tam sai hắn đi giết là ai?

Mà hắn chỉ nói:

- Thuộc hạ đi ngay lập tức!

Nói dứt câu này, hắn ta đã vọt mình phóng nhanh vào thông đạo như một mũi tên.

Hắn đã đi thật lâu nhưng không hề thấy quay trở lại, do có giết được người hay là bị người giết, thì cũng không lâu như thế.

Bây giờ mọi người đều biết, hắn ta sẽ không bao giờ quay trở lại.

Hắn đã chết!

Đây là kết quả duy nhất.

Không một ai mở miệng lên tiếng. Cũng không một ai biểu lộ sự thương cảm.

Bởi vì đây vốn không phải là một việc đáng bi thương.

Mỗi người đều phải chết, huống hồ là hạng người như họ.

Lữ Tam lại chờ đợi một hồi lâu.

Sau đó mới quay sang nói với số mười bốn:

- Việc mà ta muốn làm, nhất định phải làm bằng được! Số bốn đã làm không xong, bây giờ chỉ có để người đi làm mà thôi!

- Tuân lệnh!

Số mười bốn lập tức nhận mệnh lệnh.

Thế nhưng hắn ta cũng không quay trở lại.

Lần này Lữ Tam chờ đợi càng lâu hơn. Sau đó mới rửa tay trong kim bồn, rồi thắp hương vào kim lư.

Hơn nữa lão còn buông một tiếng thở dài.

Mặt đối diện với số hai mươi bốn, sắc mặt Lữ Tam càng trở nên nghiêm túc.

Sau đó lão buông gọn ba tiếng:

- Đến phiên người!

Số hai bốn tiếp nhận mệnh lệnh, im lặng không hề nói câu nào.

Thần sắc gã vẫn trầm tĩnh như thường, không những sắc mặt không hề thay đổi, mà còn không có một chút động tác chuẩn bị.

Gã chậm rãi bước đến thông đạo. Bước đi gã không nhanh cũng không chậm, giống như đến nhà bằng hữu ăn cơm vậy.

Lúc này số số hai mươi bốn đã bước đến trước cửa thông đạo và mọi người đều cho rằng gã sẽ lập tức bước vào trong ngay.

Không ngờ gã đột nhiên dừng bước, từ từ quay người lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn Lữ Tam.

Trong mắt gã hoàn toàn không một chút biểu hiện, cũng như không hề có tình cảm.

Thế nhưng gã lại lên tiếng nói:

- Bảy tuổi ta đã bắt đầu học kiếm. Khi mười ba tuổi kiếm vẫn còn chưa học thành nhưng đã học cách giết người.

Giọng gã trở nên trầm trầm:

- Người đương nhiên cũng phải cho ta biết giá cả lần này.

- Ta biết!

Lữ Tam vẫn đang mỉm cười.

- Vì vậy ta đã chuẩn bị sẵn.

Lữ Tam bước đến, dùng thỏi vàng nguyên chất mà lão thường cầm trong tay nhét vào tay số hai mươi bốn.

- Ta cũng biết qui củ của ngươi, trước khi giết người ngươi chỉ muốn được trả một nửa.

Lữ Tam nói tiếp:

- Ta nghĩ thỏi vàng này đã đủ.

- Bấy nhiêu đã đủ.

Số hai mươi bốn nói:

- Thỏi vàng này không những là vàng nguyên chất, hơn nữa còn là vàng cực tốt, không dễ gì có bán trên phố. Chỉ có điều một người sắp chết thì vàng có lợi ích gì?

Miệng tuy nói vậy nhưng gã vẫn cất thỏi vàng vào trong nhưng, rồi đột nhiên lên tiếng nói:

- Ta còn có một việc muốn yêu cầu.

- Là việc gì?

Số hai mươi bốn lạnh lùng nói:

- Nếu như ta chết, xin ngươi đừng rửa tay thấp hương cho ta. Bởi vì ngươi đã trả tiền cho ta rồi.

Dường như chưa nói hết câu này, gã đã quay lưng bước vào trong thông đạo tối om.

Tề Tiểu Yến nhìn theo bóng gã đến khi mất hẳn, mới thở dài một tiếng:

- Người này thật kỳ quái. Hình như gã đã biết chuyển đi lần này nhất định phải chết, thế nhưng vẫn đòi ngươi cho bằng được một thỏi vàng. Như thế là tại sao?

- Đây chính là nguyên tắc của hắn!

- Nguyên tắc?

- Nguyên tắc chính là qui củ.

Lữ Tam nói:

- Một người có nguyên tắc và qui củ thì tuyệt đối không bao giờ phá đi, bất luận là hắn ta chết hay sống.

Lữ Tam nói những câu này vẻ rất nghiêm túc, thậm chí còn có phần tôn kính.

Ngược lại Tề Tiểu Yến hỏi Lữ Tam:

- Hắn có cảm thấy vậy là ngu ngốc hay là thông minh không?

- Ta không biết!

Lữ Tam thở dài:

- Ta chỉ biết bây giờ loại người như vậy càng ngày càng ít.

- Có phải người rất thích loại người này?

- Đúng vậy!

- Thế tại sao người còn để gã đi chết?

- Tại sao người biết là hắn đi chết?

Lữ Tam nhìn chăm chăm Tề Tiểu Yến hỏi:

- Chẳng lẽ người đã biết người mà ta sai hắn đi giết là ai sao?

Tề Tiểu Yến im lặng không nói gì.

Trong thông đạo vẫn không hề nghe thấy một âm thanh, cũng như không hề có một động tĩnh gì.

Số hai mươi bốn cũng không thấy quay trở lại, mặc dù thời gian đã trôi qua rất lâu.

Đột nhiên Lữ Tam lên tiếng nói:

- Dường như chúng ta đã đến lúc phải đi ăn.

- Đi ăn à?

Tề Tiểu Yến vẻ rất ngạc nhiên:

- Người muốn đi ăn sao?

- Ăn uống là chuyện rất bình thường. Tất cả mọi người đều phải ăn.

Lữ Tam nói:

- Đến lúc ăn thì phải ăn bất luận là sự việc có xảy ra như thế nào cũng phải nên đi ăn.

- Đây chính là nguyên tắc của người?

- Đúng vậy!

Trong thông đạo vẫn tối om và không một chút động tĩnh.

Cuối cùng thì họ cũng đã kết thúc bữa ăn tối. Sau đó Lữ Tam rửa tay trong một cái chậu nước bằng vàng.

Bên trong chậu đựng không phải là nước mà là trà xanh.

Lữ Tam giải thích:

- Hôm nay chúng ta ăn món tôm hùm và cua. Chỉ có chính tay mình lật tôm và cua, mới thật sự có thể cảm nhận được lạc thú ăn tôm và cua.

Lão nói tiếp:

- Chỉ có rửa tay bằng trà xanh, mới có thể tẩy sạch mùi hôi của tôm cua.

Tề Tiểu Yến đột nhiên hỏi:

- Còn giết người thì sao?

- Giết người à?

Hiển nhiên là Lữ Tam vẫn chưa giải thích ý nghĩa câu này.

Tề Tiểu Yến nói:

- Giết người bộ không giống như ăn tôm và cua hay sao? Cũng phải chính tay mình đi giết, mới cảm nhận thấy được lạc thú.

Câu nói này rất tuyệt, Lữ Tam trả lời cũng rất tuyệt.

- Vậy thì còn phải xem.

- Xem gì?

- Xem người người giết là người như thế nào?

Lữ Tam nói:

- Có một số người không đáng để người khác giết. Nhưng có một số người, không thể không chính tay giết được.

- Sau khi giết xong thì sao?

Tiểu Yến lại hỏi:

- Nếu như người chính tay giết người, vậy sau khi giết xong người dùng gì để tẩy sạch màu máu?

Không có ai có thể trả lời câu hỏi này, cũng không có ai muốn trả lời.

Lữ Tam dùng chiếc khăn trắng lau khô tay, rồi từ từ đứng lên đi thẳng vào trong thông đạo.

Lão không hề lên tiếng gọi Tề Tiểu Yến. Bởi vì lão biết Tề Tiểu Yến nhất định sẽ bước vào trong theo.

Thật ra trong thông đạo đã xảy ra chuyện gì?

Càng vào trong lối vào thông đạo càng hẹp. Tề Tiểu Yến muốn chui vào trong, cũng không phải là chuyện dễ. Cho nên tuy gian phòng bên ngoài đèn đuốc rực rỡ, thế nhưng vẫn không chiếu vào bên trong thông đạo được.

Bên trong cực kỳ tối, thậm chí ngay cả xoè bàn tay ra cũng không nhìn thấy.

Tại sao Lữ Tam lại thiết lập một thông đạo bí mật như vậy?

Tề Tiểu Yến đang dò đường tiến về phía trước.

Bỗng nhiên Lữ Tam lên tiếng nói:

- Tốt nhất là người đừng tiến thẳng về phía trước.

- Tại sao?

- Bởi vì thông đạo này không phải là một đường thẳng.

Lữ Tam nói tiếp:

- Thông đạo này có tất cả mười ba khúc quanh. Nếu như người cứ tiến thẳng về phía trước, nhất định sẽ đụng vào vách tường. Ta biết người có lẽ sẽ không tin, vì từ ngoài nhìn vào nó giống như một đường thẳng.

Nếu như không tin người có thể thử xem.

Tề Tiểu Yến không thử.

Bởi vì người biết bóng tối thường khiến cho người ta có rất nhiều cảm giác không thật.

Tuy còn rất trẻ, nhưng Tề Tiểu Yến vẫn hiểu đạo lý này. Giữa đường cong và đường thẳng, khó bề mà phân biệt được.

44. Bảo Tàng

Vì không muốn đụng phải tường, nên Tề Tiểu Yến đã chọn cách thông minh nhất.

Nàng lấy ngón ngón trong người ra thấp sáng lên.

Ngón nền vừa cháy, lập tức có ánh sáng chói chang loà cả mắt.

Hai bên vách thông đạo này, không ngờ toàn dùng những khối vàng lớn xây thành.

Cách đây không xa có một khúc quanh.

Lữ Tam đang đứng ở đây. Lão dùng một thái độ rất kỳ quái nhìn Tề Tiểu Yến:

- Không ngờ người lại có mang theo nến.
- Đương nhiên là người không thể ngờ đến.

Tề Tiểu Yến mỉm cười:

- Tuy người đã cho người kiểm tra qua, nhưng đáng tiếc trên người ta còn giấu một ngọn nến.

Lữ Tam buông tiếng thở dài:

- Có phải trên người người còn giấu một vài thứ khác? Những thứ đồ cổ quái mà không ai có thể ngờ đến?
- Nếu như người muốn biết, tốt nhất người nên tự mình bước tới kiểm tra đi!

Tề Tiểu Yến nhìn Lữ Tam, đồng thời hai tay giơ ra.

Y phục Tề Tiểu Yến mặc trên người không phải nhiều, thân hình nàng cũng không kém phần hấp dẫn.

Trong mắt nàng đột nhiên biểu hiện một cách kỳ hoặc. Không biết là đang mê hoặc hay là khiêu chiến?

- Nhưng bất luận như thế nào ta cũng đều bảo đảm với người vật mà cổ quái nhất và có hứng thú nhất ta mang trên người, tuyệt đối không phải là ngọn nến này.

Lữ Tam mỉm cười, nụ cười của lão có vẻ hơi bị gượng:

- Ta tin!

Lữ Tam nói:

- Ta tuyệt đối tin người.

Lữ Tam lại tiếp tục đi về phía trước. Tề Tiểu Yến cũng dõng bước theo phía sau lão.

Dưới ánh sáng của ngọn nến những khối vàng hai bên vách tường càng chói sáng rực rỡ hơn.

Tề Tiểu Yến không hề hỏi Lữ Tam tại sao lại xây một thông đạo như vậy?

Nàng biết rằng con đường này nhất định có giấu một bí mật mà không thể kể cho một ai.

Nếu như Lữ Tam không chịu tự nói ra, thì không ai có thể nói ra được.

Cho nên nàng không hỏi gì Lữ Tam cả. Nhưng nàng bắt đầu đã cảm thấy khó chịu, hơn nữa càng lúc càng khó chịu hơn.

Nàng không nghĩ ra nguyên nhân gì đã làm cho nàng cảm giác khó chịu.

Tuy bên trong thông đạo tối tăm, nhưng ngọn nến không hề bị tắt, bước vào trong thông đạo, hơi thở vẫn còn cảm thấy rất dễ chịu.

Như thế đủ thấy thông đạo bí mật này nhất định còn có nơi thông gió từ bên ngoài vào.

Bởi vậy không khí bên trong thông đạo vẫn khô ráo, không hề bị ẩm ướt, hơn nữa còn rất sạch sẽ.

Cảm giác mà Tề Tiểu Yến cảm thấy không dễ chịu, chính là ở điểm này.

Sạch sẽ là một việc tốt, là việc khiến cho con người cảm thấy vui thích. Nó vốn không bao giờ khiến cho con người cảm thấy không dễ chịu. Nhưng nơi đây quả thật quá là sạch sẽ.

Sạch sẽ đến mức khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Lữ Tam đột nhiên hỏi:

- Có phải người cảm thấy có chút kỳ quái? Và cảm thấy có chút không dễ chịu?

Tề Tiểu Yến đáp:

- Đúng vậy!

Lữ Tam lại hỏi:

- Người có biết tại sao người có cảm giác này không?

- Không biết!

Tề Tiểu Yến thẳng thắn thừa nhận:

- Ta làm thế nào biết được!

Tiểu Yến ngờ rằng Lữ Tam sẽ giải thích việc này. Không ngờ lão lại hỏi Tiểu Yến một câu hoàn toàn không có liên quan gì đến vấn đề này cả.

- Người có biết trong muôn vàn sự vật ở trên thế gian này, thứ gì là sạch sẽ nhất hay không?

Lần này Lữ Tam lại tự trả lời:

- Chính là vàng. Không có một thứ gì có thể sạch hơn vàng được.

Thông đạo này chính là dùng vàng khối xây thành.

Tề Tiểu Yến không thể nào không thừa nhận, ở đây quả thật vô cùng sạch sẽ.

Lữ Tam lại hỏi tiếp một câu cũng rất tuyệt:

- Trên đời này cũng có rất nhiều loại người, người có biết loại người nào là sạch sẽ nhất hay không?

Lão lại tự trả lời:

- Chính là người chết!

Tiểu Yến lại không thể không thừa nhận.

Tất cả những người chết đều được tắm rửa sạch sẽ, tòi mới bỏ vào trong quan tài.

Và không ngoại lên bất cứ một ai.

Lữ Tam giải thích nói:

- Vừa rồi người cảm thấy nơi đây hơi kỳ quái, chính là vì ở đây quá sạch sẽ.

Đồng thời Lữ Tam cũng giải thích thêm:

- Bởi vì ở đây chỉ có vàng khối và người chết mà thôi.

Trên đời này vàng là một thứ có ít tạp chất nhất. Là một thứ tương đối tinh khiết nhất.

Và mọi người đều cho rằng nó là một loại đáng yêu nhất.

Người chết vốn vẫn là người.

Bất luận là người đáng sợ ra sao, nhưng sau khi chết thì còn cách gì để làm tổn hại người khác.

Một thông đạo được dùng vàng xây thành, một vài người chết không thể tổn hại đến người khác, vốn không có gì khiến hco người ta cảm thấy nơi đây đáng sợ.

Nhưng Tiểu Yến đột nhiên cảm thấy nơi đây có vẻ rất thần bí và khác thường.

Trải qua hồi lâu nàng mới có thể mở miệng hỏi:

- Nơi đây chính là phần mộ?

- Phần mộ?

Lữ Tam cười lớn:

- Làm thế nào người lại nghĩ nơi đây chính là phần mộ? Tại sao người lại nghĩ ta dùng vàng để xây mộ cho người khác chứ?

Tiểu Yến lại hỏi:

- Vậy thật sự nơi đây là gì?

Lữ Tam đáp:

- Là kho tàng.

Câu trả lời của Lữ Tam càng khiến Tề Tiểu Yến ngạc nhiên hơn:

- Người nói nơi đây là kho tàng? Là nơi người cất giấu những vật quý báu?

Lữ Tam trả lời:

- Đúng vậy!

Lữ Tam dùng tay vuốt nhẹ những khối vàng hai bên vách, giống như người mẹ đang vuốt dầu đứa con ở trong lòng:

- Ta dám bảo đảm số lượng cất giấu ở đây của ta ít nhất nhiều hơn gấp ba lần bất kể số vàng ở nơi nào trên thế gian này.

Tề Tiểu Yến cũng không nhịn được, đưa tay sờ lên những khối vàng:

- Trong đời ta chưa bao giờ gặp qua một số lượng vàng nhiều như thế.

Lữ Tam nói:

- Không những người chưa bao giờ thấy qua mà những người thấy qua số vàng này e rằng không có mấy ai.

Tề Tiểu Yến nói:

- Bởi vì ở đây thông thường chỉ có người chết?

- Không sai!

Lữ Tam nói:

- Ngoại trừ tình huống rất đặc biệt, chứ thông thường chỉ có người chết mới có thể bước vào được.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Người thường dùng người chết để canh giữ vàng cho người?

Lữ Tam lại cười.

Câu hỏi này quả nhiên thật đáng cười.

Lữ Tam nói:

- Từ xưa đến nay, chỉ có một loại người mới biết sử dụng người chết canh giữ vàng cho mình.

- Đó là loại người nào?

- Người chết.

Lữ Tam nói:

- Chỉ có người chết mới dùng người chết canh giữ vàng cho mình. Bởi vì hắn đã chết, vàng có bị lấy trộm hay không đối với hắn không hề quan trọng.

Câu trả lời của Lữ Tam không đáng cười tí nào.

Bởi vì ví dụ này không những trước đây đã có, sau này nhất định cũng vẫn còn có.

- Thế nhưng ta vẫn chưa chết, ít nhất đến tận bây giờ ta vẫn còn sống.

Lữ Tam nói:

- Cho nên ta nhất định sẽ không bao giờ làm những việc như vậy.

Tề Tiểu Yến cũng cười, nhưng vẫn không nhin được hỏi:

- Nếu nơi đây là bảo tàng của người, thế tại sao trong bảo tàng của người thường hay có người chết?

Lữ Tam chậm rãi trả lời:

- Bởi vì đây là bảo tàng, cho nên đây mới có người chết.

- Sao?

- Bởi vì có một loại người chết, giá trị của nó lớn hơn vàng rất nhiều.

Lữ Tam nói:

- Số người chết ở chỗ ta chính là loại người này.

Người sau khi đã chết, thì còn có tác dụng gì cơ chứ?

Chính bản thân Lữ Tam cũng biết, cách nói này rất khó để lý giải.

Không đợi cho Tề Tiểu Yến kịp hỏi tiếp, Lữ Tam đột nhiên chuyển sang chuyện khác:

- Về hướng Tây cách đất nước chúng ta thật xa, có một số đất nước có lịch sử rất là lâu đời.

Lữ Tam nói:

- Ở những đất nước xa xăm ấy, cũng có một vài trí giả có kiến thức vô cùng uyên bác.

- Ta biết!

Tề Tiểu Yến nói:

- Ta cũng đã từng nghe qua việc này. Ở những đất nước ấy cũng có pháp luật và tôn giáo như đất nước chúng ta.

Lữ Tam nói:

- Trong tôn giáo của họ, cũng có những vị trưởng lão đức cao vọng trọng. Dường như cũng giống những vị hộ pháp trưởng lão của chùa Thiếu Lâm của chúng ta. Trong số đó ta biết có một vị Đức trưởng lão là người có trí tuệ siêu phàm và rất được nhiều người tôn kính. Giống như Tâm Mi đại sư của chùa Thiếu Lâm năm xưa.

Đương nhiên Tề Tiểu Yến cũng đã từng nghe qua tên tuổi và đức độ của vị đại sư này.

Lữ Tam nói:

- Nghe nói sư phụ của Tâm Mi đại sư bị trúng độc chết. Bởi vậy ngoài việc nghiên cứu Phật học và võ học ra, ngài còn nghiên cứu thêm độc dược, thậm chí ngài còn thấy thân mình ra thử độc tính. Nghe nói đến cuối đời Tâm Mi đại sư đã luyện được kim cang bất hoại thân, mà không có một chất độc nào có thể thâm nhập vào được.

Lữ Tam nói tiếp:

- Đức trưởng lão kia cũng giống như Tâm Mi đại sư, bởi vậy ta mới nhắc đến ngài.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Tại sao?

Lữ Tam nói:

- Bởi vì Đức trưởng lão đã từng nói qua một việc lý thú.

Không đợi Tề Tiểu Yến hỏi, Lữ Tam đã kể:

- Vị Đức trưởng lão kia có một khu vườn rất đẹp. Trong vườn trồng rất nhiều loại hoa trái. Và ngài cũng đã từng làm qua một lần thí nghiệm rất lý thú trong khu vườn này.

Lữ Tam kể tiếp:

- Trong khu vườn của ngài có trồng một loại củ cải thông thường. Thế rồi ngài dùng một loại chất kịch độc đem pha với nước, tưới liên tục lên cây cải này ba hôm.

Sau đó lá cây củ cải chuyển qua màu vàng rồi từ từ khô héo.

Lữ Tam tiếp tục kể:

- Sau đó ngài đem củ cải cho thỏ ăn. Sau ba canh giờ con thỏ kia chết ngay. Thế rồi ngài mổ con thỏ ra lấy bộ lòng cho một con gà ăn. Qua ngày hôm sau, con gà này cũng chết. Ngay nơi Đức trưởng lão ở có rất nhiều chim ưng. Trong kia con gà đang ủ rũ sắp chết. Đúng lúc ấy, một con chim ưng bay qua quắp lấy con gà bay đi. Ba ngày sau, trong khi đang bay, con chim ưng kia lập tức rơi xuống đất chết tại chỗ. Đức trưởng lão lại mang con chim ném xuống hồ cho cá ăn.

Dùng lại giấy lát, Lữ Tam tiếp:

- Nếu như ngày hôm sau bắt cá dưới hồ lên chiếu đãi quý khách của người, thế thì sao bảy tám ngày quý khách này nhất định sẽ chết ngay. Cho dù có là một danh y có đầy kinh nghiệm cũng tuyệt đối không thể nào tìm ra được nguyên nhân cái chết càng không ngờ rằng người kia chết là do trúng độc.

Bí mật này có lẽ vĩnh viễn không có ai biết được, trừ phi....

Nói đến đây, Lữ Tam đột nhiên không nói tiếp.

Tề Tiểu Yến không nhịn được hỏi:

- Trừ phi thế nào?

Lữ Tam mỉm cười:

- Trừ phi người chết này bị đưa đến đây!

Tề Tiểu Yến nói:

- Chẳng lẽ người có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của người ta.

- Nếu như ta có thể kịp thời mổ thi thể người kia ra và tìm được một ít thịt cá còn sót lại trong bao tử, như vậy không những tìm ra được nguyên nhân cái chết, mà còn có thể tìm ra được người hạ độc kia.

Giọng lão chợt có vẻ hơi trầm xuống:

- Giá trị của người chết này đáng quý hơn vàng rất nhiều.

Tề Tiểu Yến vẫn còn chưa hiểu lắm:

- Tại sao?

Lữ Tam nói:

- Bởi vì ta không những phát hiện ra được một bí mật không có ai biết được, mà ta còn biết được một cách hạ độc tuyệt diệu nhất trần gian.

Tề Tiểu Yến nói:

- Người hạ độc thủ kia đã bị người phát hiện, tất nhiên cũng không thể không nghe lời của người.

- Đúng thế. Lữ Tam cười rất tươi:

Kết quả sự việc nhất định phải như vậy. Trên đời này có rất nhiều người như thế. Có người bị trúng độc bí mật, có kẻ bị trúng ám khí bí mật, cũng có kẻ bị người khác dùng thủ đoạn bí mật để hại chết. Nhưng chỉ cần thi hài họ nằm ở đây, ta đều có thể tìm ra được nguyên nhân khiến họ phải chết.

Lữ Tam lại cười nói tiếp:

- Đối với ta mà nói, mỗi bí mật sớm muộn gì cũng có hữu dụng. Thậm chí còn hữu dụng hơn nhiều so với vàng.

Tề Tiểu Yến càng nghe càng cảm thấy ngạc nhiên.

Tay và chân nàng đều toát cả mồ hôi.

Nàng cảm thấy trên thế gian này tuyệt đối không có người nào đáng sợ hơn Lữ Tam.

Lữ Tam vẫn mỉm cười nói:

- Người có muốn đi xem bảo tàng của ta hay không?

Tề Tiểu Yến đột nhiên cũng mỉm cười:

- Đương nhiên là muốn. Lẽ nào nhưng cho rằng ta không dám đi hay sao?

Cuối thông đạo là một cánh cửa.

Khi họ vừa bước đến, cánh cửa lập tức mở ra.

Tề Tiểu Yến hết sức ngạc nhiên.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Tề Tiểu Yến đã nhìn thấy một cảnh tượng mà cho dù trong mộng nàng cũng không nghĩ đến được.

Phía sau cánh cửa là một sơn động, xem ra dường như rộng chừng bảy tám chục trượng, dài bảy tám chục và cao cũng bảy tám chục.

Trên dưới phải trái sơn động tất cả đều được xây bằng vàng.

Trong sơn động có xếp đều từng hàng từng hàng quan tài, được làm bằng vàng.

Không ai có thể ngờ rằng nơi đây lại có nhiều quan tài đến thế. Hơn nữa tất cả quan tài đều được làm bằng vàng.

Phải chăng trong mỗi quan tài có một người chết?

Và mỗi người chết là một bí mật.

Quan tài mọi người ai ai cũng đều chán ghét, nhưng vàng thì người người đều thích.

Mỗi cỗ quan tài bằng vàng sẽ cho con người cảm giác như thế nào?

Tề Tiểu Yến không hề có một chút cảm giác, bởi vì toàn thân nàng đã như ngây như dại.

Ngược lại sắc mặt Lữ Tam rạng rỡ hẳn lên.

Lão gơ hai tay ra hít thở thật lâu, tựa như chỉ có không khí ở đây mới khiến cho lão cảm thấy thích. Cũng chỉ có nơi đây mới là nơi thật sự lão thích.

Lữ Tam dẫn Tiểu Yến bước đến những cỗ quan tài đặt ở phía hàng đầu.

Ba cỗ quan tài này cũng được làm bằng vàng, nhưng cả ba đều không đậy nắp.

Ba người mà Lữ Tam vừa phái đến lúc này đều đã nằm chết trong quan tài.

Cả ba đều chết rất bình thản. Trên mặt họ không có chút vẻ gì là hoảng hốt. Còn trên người cũng không hề bị một vết thương.

Có lẽ khi chết, hiển nhiên họ không hề cảm thấy đau khổ. Hồi kết 1

45. Xem Người Chết

Vậy bọn họ đã chết như thế nào?

Là ai đã giết bọn họ?

Vậy còn kẻ giết họ đâu?

Lữ Tam đứng cạnh ba cỗ quan tài, tập trung tinh thần quan sát ba tử thi nằm trong quan tài.

Sau một hồi thật lâu lão mới buông một tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Các người đều là những kẻ học kiếm, có thể chết dưới kiếm một người như vậy thì cũng không đáng tiếc!

Đột nhiên lão quay sang hỏi Tề Tiểu Yến:

- Người có nhìn ra vết thương khiến họ phải chết ở chỗ nào hay không?

Tất nhiên là Tề Tiểu Yến nhìn ra.

Vết thương chí mạng của ba người họ tất nhiên là nằm ở chỗ hiểm yếu.

Vết thương này do kiếm gây ra.

Người giết bọn họ sau khi đâm trúng một kiếm, không hề dùng thêm một tí lực nào.

Cho nên vết thương không lớn và máu chảy ra cũng không nhiều.

Kiểm pháp của người này quả đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập quỷ.

Tất nhiên Tề Tiểu Yến cũng đã biết được người này là ai.

Thế nhưng Lữ Tam không hề nói đến và nàng cũng không hề nói ra.

Đột nhiên Lữ Tam lại dẫn Tề Tiểu Yến đến trước ba cỗ quan tài đặt ở hàng phía sau.

Trong quan tài cũng có ba người chết.

Một người trẻ tuổi, một người hơi lớn hơn một chút và người thứ ba là một gã trung niên.

Không những về y phục và tuổi tác của ba người này gần giống với ba người vừa rồi.

Hơn nữa vết thương trên người không hề chảy máu.

Sắc mặt ba người này cũng không có vẻ gì là đau khổ.

Hiển nhiên là họ bị đâm trúng một kiếm, chết ngay tức khắc.

Chỉ có điểm duy nhất không giống là ba người này đã chết rất lâu, ít nhất cũng đã một hai ngày rồi.

Tề Tiểu Yến chưa từng gặp qua ba người này, và nàng cũng không muốn hỏi họ là ai.

Thế nhưng Lữ Tam chủ động kể cho nàng nghe.

- Bọn họ cũng là thuộc hạ của ta. Khi còn sống bọn họ cũng chỉ số hiệu là ba, mười ba và hai mươi ba mà thôi. Có thể nói bọn họ cũng là những kiếm khách thượng thặng.

Lữ Tam nói:

- Cho nên ta mới phái chúng đi thích sát Tiểu Phương.

Tề Tiểu Yến nói:

- Bọn họ đều chết dưới kiếm của Tiểu Phương.

- Đúng vậy! Lữ Tam từ từ nói:

Khi ta sai bọn chúng đi giết Tiểu Phương, thì ta đã biết bọn chúng nhất định sẽ chết.

Tề Tiểu Yến không nhịn được hỏi:

- Bọn họ đều là thuộc hạ trung thành của người. Người biết rõ bọn họ sẽ chết, vậy tại sao còn muốn họ đi đến?

Lữ Tam vẫn nói với giọng chậm rãi:

- Sớm muộn gì bọn chúng cũng muốn vì ta mà chết. Chính bản thân bọn chúng cảm thấy chết cũng không đáng tiếc, như vậy ta hà tất phải vì chúng cảm thấy khó chịu!

Tề Tiểu Yến nói:

- Nhưng người cũng không nên để cho sáu tên thuộc hạ đắc lực của mình chết một cách vô duyên vô cớ như thế.

Cả hai đột nhiên đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt đều lộ vẻ hiểu ý nhau.

Lữ Tam lại bắt sang chuyện khác:

- Người có nhìn ra vết thương chí mạng của ba người họ Ở đâu hay không?

Lữ Tam nói tiếp:

- Ta biết người nhất định nhìn thấy, chỉ có điều ta hy vọng người nhìn kỹ càng thêm một chút nữa.

Lão lại bổ sung thêm:

- Tất nhiên là người nên quan sát kỹ vết thương chí mạng của ba người này cùng với ba tên vừa rồi.

Tề Tiểu Yến lắc đầu nói:

- Ta không xem. Người đã chết còn gì để xem chứ?

Lữ Tam buông tiếng thở dài:

- Người khác chết đương nhiên không có gì để xem. Nhưng những thi hài ở đây quả thật rất đáng để xem. Nếu như người không xem, quả là đã mất đi một cơ may tốt.

Tề Tiểu Yến vẫn lắc đầu nói:

- Ta không tin!

Lữ Tam nói:

- Người đi hỏi Độc Cô Si thì sẽ tin ngay.

Tiểu Yến nói:

- Tại sao ta phải đi hỏi Độc Cô Si?

Lữ Tam đáp:

- Độc Cô Si là một kỳ danh không những độc lai độc vãng. Xưa nay hắn chỉ biết có kiếm, ngoài ra không còn biết gì cả. Cho nên bất luận người là người như thế nào của hắn và có giao tình với hắn ra sao, cũng đừng hòng cho rằng hắn sẽ giúp người một việc gì đó cho dù rất nhỏ.

Tề Tiểu Yến nói:

- Ta cũng từng nghe qua tính khí của gã. Thế nhưng gã cũng đã từng làm được không ít những việc lớn.

Lữ Tam mỉm cười:

- Nhưng người có biết hắn làm vậy là vì điều gì không?

- Ta không biết!

- Chính là để muốn nhìn xem những thi hài ở đây. Lữ Tam nói:

Hắn vốn đã rời khỏi ta, nhưng hiện tại lại quay về cũng chính là vì muốn xem những thi thể ở đây.

Tuy trong lòng Tề Tiểu Yến đã tin những lời nói của Lữ Tam, nhưng miệng vẫn hỏi:

- Ta không tin! Người chết thì có gì đáng xem chứ? Tại sao Độc Cô Si phải cần xem những thi hài này?

Lữ Tam lại buông tiếng thở dài:

- Trong lòng người rõ ràng đã thấu suốt, vậy tại sao miệng cứ nói là không tin?

Lữ Tam gượng cười nói tiếp:

- Tại sao nữ nhân thường hay nói không thật lòng mình?

Tề Tiểu Yến đột nhiên cũng cười:

- Bởi vì nữ nhân chính là nữ nhân, thường có một chút gì đó không đồng với nam nhân. Huống hồ nam nhân không nói những lời không thật lòng mình, chưa chắc đã ít hơn nữ nhân.

Lữ Tam cười lớn:

- Tốt, nói rất hay, rất chí lý.

Lữ Tam kéo tay Tề Tiểu Yến nói:

- Đi, ta dẫn ngươi đi xem một người.

Cỗ quan tài này nằm ở giữa hàng thứ ba.

Nằm trong quan tài là một thi hài có thân hình vạm vỡ, mặt tím xanh. Như vậy đủ thấy người này khi còn sống tính khí cực kỳ uy mãnh.

Tuy tử thi chết đã lâu, nhưng vẫn còn giữ được tương đối hoàn toàn.

Bên dưới thi thể người này được lót rất nhiều hương liệu để chống thối rữa.

Bên cạnh tử thi có đặt một cây lang nha bồng rất lớn. Tất nhiên đây là binh khí lúc sanh tiền của người này.

Lữ Tam hỏi Tề Tiểu Yến:

- Ngươi có biết người này là ai hay không?

Tề Tiểu Yến lắc đầu.

- Đương nhiên là ngươi không biết, bởi vì tuổi ngươi còn quá trẻ.

Lữ Tam thở dài ra một tiếng:

- Mười năm trước, Thiên lang Lang Hùng trong tay chỉ có một cây Lang nha bồng tung hoành khắp thiên hạ. Trong giang hồ có ai mà không biết tới chứ? Đặc biệt là những người sử dụng kiếm, nghe đến tên y đều hồn phi phách tán.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Tại sao nhưng nói đặc biệt là những người sử dụng kiếm?

- Bởi phụ thân và mẫu thân y đều chết dưới kiếm của một người khác, cho nên y mới làm cây Lang nha bồng thật nặng. Hơn nữa còn luyện thành một bài Lang nha quyền rất đặc biệt chuyên để phá giải kiếm pháp của các môn phái.

Lữ Tam nói:

- Kiếm vốn đã nhẹ, bởi thể binh khí của y chính là khắc tinh của kiếm.

Lữ Tam lại nói:

- Trong năm mươi danh gia kiếm pháp mà thiên hạ công nhận năm đó thì ít nhất là có mười người chết dưới cây lang nha bồng của y. Ngay Thanh Phong Tử trong Vô Đang tứ kiếm cũng không tránh khỏi.

Tề Tiểu Yến lại nói:

- Ta không tin.

Nàng lạnh lùng nói tiếp:

- Y nếu thật sự lợi hại như vậy, tại sao lại chết ở trong tay của người khác?

Lữ Tam không trả lời.

Nhưng lão lại mở từng cỗ quan tài trong mười cỗ quan tài bằng vàng.

Lộ ra mười thi thể.

Mười thi thể này được bảo quản rất tốt, nhưng chết rất thảm.

Đa số trán bị đập vỡ.

Hơn nữa hai xương sườn cũng bị đánh gãy.

Vì vậy thi thể được bảo tồn càng hoàn mỹ thì trông lại càng bí hiểm đáng sợ.

- Đây chính là Thập đại kiếm khách cao thủ chết ở trong tay của Lang Hùng.

Lữ Tam chỉ một đạo nhân mũ vàng trong số đó:

- Đây chính là Thanh Phong Tử xuất thủ độc hiểm dũng mãnh nhất trong Vô Đang tứ kiếm.

Lão hỏi Tề Tiểu Yến:

- Bây giờ người có tin hay không hả?

Tề Tiểu Yến im lặng.

Nhưng hai mắt mở căng to.

Nhìn trừng vào vết thương trí mạng ở cổ Thiên Lang, rồi nàng chợt mỉm cười nói:

- Ta vẫn không tin!

Lữ Tam nói:

- Tại sao bây giờ nàng vẫn không tin?

Tề Tiểu Yến nói:

- Nếu cây lang nha bổng của y thật sự có thể phá các loại kiếm pháp trong thiên hạ, thế thì tại sao y lại chết ở dưới kiếm của người khác?

Vết thương ở cổ tay của Lang Hùng rõ ràng là vết kiếm.

Rõ ràng là bị người ta đâm chết một kiếm.

Câu hỏi này của Tề Tiểu Yến rõ ràng không cách gì trả lời.

Lữ Tam không thể không thừa nhận:

- Hỏi rất hay, rất có lý!

Tề Tiểu Yến nói:

- Nếu hỏi có lý thì e rằng trả lời chưa hẳn có lý.

Lữ Tam nói:

- Chưa chắc!

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Chưa chắc gì?

- Có lý chưa chắc đã là có lý, vô lý chưa chắc đã là vô lý.

Lữ Tam điềm nhiên cười nói:

- Trên thế gian vốn không có chuyện gì tất nhiên bất biến cả, vì vậy Thiên Lang chuyên phá kiếm pháp của thiên hạ cũng chưa chắc là không thể chết ở dưới kiếm người khác.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Y chết thế nào?

Lữ Tam nói:

- Y chết ở dưới kiếm của người khác, vì có kẻ si vì kiếm đã đến nơi đây, nghiên cứu tỉ mỉ ba năm mười cao thủ kiếm pháp chết dưới tay y, từ trên vết thương chí mạng của bọn họ có thể nhìn thấy chiêu thức biến hoá và phương hướng xuất thủ của đòn chí mạng đó. Lại từ kiếm pháp biến hoá trên bản thân họ, cũng có thể thấy ra phương pháp mà Thiên Lang dùng để khắc chế kiếm pháp của họ.

Lữ Tam nói:

- Vì vậy ba năm sau lúc y kiếm Thiên Lang quyết chiến, không quá mười chiêu thì đã đâm chết Thiên Lang.

Tề Tiểu Yến im lặng không nói gì.

Đương nhiên người đã biết người giết chết Thiên Lang kia là ai, đồng thời cũng biết Độc Cô Si tại sao đến nơi đây để quan sát những tử thi này.

Lữ Tam tiếp tục giải thích:

- Một người có kinh nghiệm thì không khó gì có thể nhìn ra võ công của đối phương từ vết thương trí mạng. Thậm chí còn có thể biết được sự biến hóa chiêu thức, bộ vị xuất thủ cùng phương hướng tấn công của đối phương.

Lữ Tam lại hỏi Tề Tiểu Yến:

- Người có tin điều này hay không?

Bỗng nhiên Tề Tiểu Yến mỉm cười:

- Rõ ràng người biết trong lòng ta đã hoàn toàn tin, nhưng ngoài miệng vẫn nói là không. Vậy người tại sao còn phải hỏi?

Độc Cô Si là một người đam mê về luyện kiếm.

Nếu như y biết được trên thế gian này có một người như Thiên Lang Lang Hùng, đương nhiên y sẽ không tiếc hy sinh tất cả để đánh bại đối phương. Hơn nữa còn phải dùng kiếm pháp đánh bại.

Cho nên Độc Cô Si đã không tiếc phá đi nguyên tắc của mình để làm thuộc hạ của Lữ Tam.

Chỉ có điều sau khi sự việc hoàn thành, y lập tức bỏ đi ngay.

Trước đây hai năm, trong một lần bão cát phong ba, số vàng bị cướp đi.

Lúc ấy Tiểu Phương dường như cũng bị chìm trong sa mạc.

Sau trận bão cát lần đầu tiên gặp Bốc Ưng lập tức chàng bị Thủy Ngân và Vệ Ưng Bằng bắt đi, đưa đến một ngôi lều bí mật trên một ốc đảo giữa sa mạc.

Khi lần đầu tiên chàng gặp Độc Cô Si, cũng là lúc Độc Cô Si đang chuẩn bị đi.

Cho nên tuy Độc Cô Si vẫn lãnh nhàn bàng quan nhìn Tiểu Phương, thế nhưng cuối cùng vẫn cứu chàng.

Vệ Ưng Bằng và Thủy Ngân đương nhiên là không dám ra tay ngăn cản. Bởi vì lúc ấy bọn họ đều biết con người này rất đáng sợ. Đồng thời cũng biết y vốn không phải là thuộc hạ trong tổ chức Kim Thủ của Lữ Tam.

Bất luận Độc Cô Si muốn làm gì, đều không có ai có thể ngăn cản được y.

Lần đó y đã ra đi, tại sao lại còn quay trở về?

Chẳng lẽ lần này y thật sự lại muốn xem những tử thi ở đây?

Lần trước kẻ mà y muốn giết là Thiên Lang. Còn lần này kẻ mà y muốn giết là ai?

Tề Tiểu Yến đưa mắt nhìn Lữ Tam, bỗng nhiên nói:

- Kỳ thật người đã biết ta tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng trong lòng ngược lại đã hoàn toàn tin.

Lữ Tam cũng cười:

- Những lời của ta nói người đều tin?

- Không tin!

Tề Tiểu Yến chớp chớp mắt cười thật tươi nói:

- Thậm chí ngay cả một chữ cũng không tin.

Lữ Tam cố ý buông một tiếng thở dài:

- Vậy thì người cũng không cần nghe những lời ta nói, mà hãy bước đến nhìn sáu cái tử thi kia kìa!

Tề Tiểu Yến cũng cố ý nghiêm sắc mặt:

- Đương nhiên là ta không bao giờ bước đến xem, tuyệt đối không bao giờ, bởi vì.. Đột nhiên nàng mỉm cười:

- Bởi vì ta đã nhìn rất rõ rồi.

Lữ Tam hỏi:

- Người xem từ lúc nào?

Tề Tiểu Yến đáp:

- Chính lúc miệng ta nói tuyệt đối không bao giờ đi xem.

- Tại sao ta lại không biết?

- Khi mà nữ nhân nhìn nam nhân, làm sao để cho nam nhân biết được!

- Thế nhưng bọn họ đều đã chết?

- Chết cũng là người vậy! Tề Tiểu Yến cười khúc khích:

Trong mắt nữ nhân, nam nhân vẫn là nam nhân, bất luận là sống hay chết.

Lữ Tam cười lớn:

- Nói rất hay!

Lữ Tam vẫn đang cười.

Ngược lại Tiểu Yến đã thôi cười, thần sắc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Tề Tiểu Yến nói:

- Ta thật sự đã nhìn kỹ qua sáu tử thi kia, hơn nữa đã phát hiện ra một việc rất kỳ quái.

Lữ Tam hỏi:

- Là việc gì?

Tề Tiểu Yến nói:

- Vết thương chí mạng trên sáu người này hoàn toàn giống như nhau.

Nói ra câu này xong, nàng lập tức giải thích ngay:

- Không phải sáu người hoàn toàn giống như nhau mà là số ba cùng số bốn giống nhau, số mười ba giống số mười bốn, và số hai mươi ba giống số hai mươi bốn. Không những vết thương cùng một chỗ, mà ngay cả chiều thức cùng lực phát ra hoàn toàn giống nhau, không khác một chút. Và tuyệt đối cũng giống nhau về thủ pháp cùng phương hướng.

Lữ Tam hỏi:

- Có phải là do cùng một người xuất thủ?

- Không phải! Tề Tiểu Yến đáp:

Tuyệt đối không phải.

Tề Tiểu Yến lại nói:

- Chính vì không cùng một người xuất thủ, cho nên ta mới cảm thấy kỳ lạ. Cũng chính vì cảm thấy kỳ lạ cho nên bây giờ ta mới chợt hiểu ra.
- Người hiểu ra được điều gì?
- Người muốn bọn người số ba đi giết Tiểu Phương, chẳng qua chỉ để thử kiếm pháp Tiểu Phương mà thôi.

Tề Tiểu Yến nói:

- Lần này Độc Cô Si quay trở về chính là vì Tiểu Phương. Bởi vì ta đã mang những tinh hoa trong kiếm pháp của Độc Cô Si truyền lại cho Tiểu Phương. Ngược lại, đối với kiếm pháp của Tiểu Phương, Độc Cô Si hiểu không được nhiều.

Tề Tiểu Yến lại nói tiếp:

- Thế nhưng sau khi Độc Cô Si quan sát kỹ vết thương chí mạng trên người bọn họ, thì tình hình hoàn toàn không giống.

Lữ Tam nói:

- Ý người có phải muốn nói bây giờ kiếm pháp của Tiểu Phương, Độc Cô Si hoàn toàn đã hiểu rõ?

Tề Tiểu Yến không trả lời thẳng câu hỏi này, mà chỉ nói:

- Kẻ mà người sai bọn người số bốn đi giết chính là Độc Cô Si. Bởi vì võ công họ hoàn toàn ngang bằng với đám người đi giết Tiểu Phương.

Tề Tiểu Yến chậm rãi nói tiếp:

- Độc Cô Si đã có thể dùng thủ pháp hoàn toàn giống như Tiểu Phương để giết những người kia. Như vậy nếu y muốn giết Tiểu Phương, hình như không phải là chuyện khó.

Lữ Tam nhìn chăm chăm Tề Tiểu Yến.

Vừa rồi lão đã nhìn rất lâu, bây giờ cũng lại nhìn rất lâu, rồi nói:

- Một nữ nhân giống như người, không ngờ Tiểu Phương lại để cho người ra đi.

Thật ra hẳn làm vậy có quá là ngốc hay không?

Tề Tiểu Yến vẫn mỉm cười:

- Ta vốn cũng không biết hẳn là con người như thế nào nữa!
- Còn bây giờ thì sao?
- Bây giờ thì ta đã hiểu rõ.

Tề Tiểu Yến nói:

- Bây giờ hẳn vẫn là một con người, nhưng là một người chết.

46. Xem Người Chết (2)

Tề Tiểu Yến nói tiếp:

- Cho dù hiện giờ hẳn ta vẫn chưa chết, nhưng chẳng khác gì như đã chết.

Lữ Tam nói:

- Người có muốn biết hiện giờ hẳn đang ở đâu hay không?

Tề Tiểu Yến nói:

- Không muốn, xưa nay ta đối với người chết không hề có cảm hứng, ta chỉ muốn biết hiện giờ Độc Cô Si đang ở đâu?

Lữ Tam nói:

- Độc Cô Si đã ra đi.

Tề Tiểu Yến hỏi:

- Tại sao phải ra đi? Lẽ nào Độc Cô Si không muốn gặp ta?

- Không phải là không muốn mà là không dám.

- Ta có gì đâu mà đáng sợ? Tại sao Độc Cô Si lại không dám gặp ta?

Lữ Tam nhìn Tề Tiểu Yến nói:

- Người mà Độc Cô Si sợ không phải là ngươi, mà là chính bản thân hắn. Kỳ thật hắn cũng đã biết tại sao hắn lại sợ.

Tề Tiểu Yến cũng nhìn lại Lữ Tam:

- Ngươi cũng biết. Ngươi cũng biết Độc Cô Si đã không còn thật sự là một nam nhân?

- Ta biết điều này.

- Vậy tại sao ngươi còn muốn ta gả cho Độc Cô Si?

- Bởi vì ta đã biết bệnh của hắn nhất định sẽ mau bình phục.

- Vậy phải đợi đến bao giờ chứ?

Lữ Tam nói:

- Phải đợi đến sau khi Tiểu Phương chết dưới kiếm của hắn. Ta tin rằng lúc này hắn rất có hy vọng nắm chắc phần thắng.

Tề Tiểu Yến nói:

- Độc Cô Si có thể tìm được Tiểu Phương?

- Hắn không cần phải đi tìm, mà chỉ cần ngồi đó chờ đợi là được rồi.

- Tái ao?

- Bởi vì Tiểu Phương nhất định sẽ đi tìm hắn.

- Ngươi dám chắc?

Lữ Tam mỉm cười nói:

- Có khi nào ngươi thấy ta làm việc gì mà không chắc chắn hay chưa?

- Tiểu Phương có thể tìm ra Độc Cô Si hay không?

- Nếu như hắn ta không quá ngốc, thì nhất định có thể tìm ra được.

- Phải đến đâu mới có thể tìm được Độc Cô Si?

- Hồ Tập!

- Tại sao bản thân ngươi không đi đến Hồ Tập?

- Suy nghĩ của ngươi có lẽ cũng giống như Ban Sát Ba Ná. Cho rằng ta nhất định sẽ đến Hồ Tập, để chính tay giết chết Tiểu Phương.

Lữ Tam nói:

- Cho nên hắn ta an bày trận chiến này. Bởi vì kết quả cuộc chiến này tất yếu song phương đều bị bại. Bên bại nhất định chỉ có con đường chết. Còn bên thắng cũng phải trả cái giá rất đắt và phải hy sinh rất nhiều

nhân thủ. Đợi đến khi hấn ta ra tay, cho dù ta giết chết Tiểu Phương cũng tốt hay là Tiểu Phương giết ta cũng tốt. Kẻ còn lại kia nhất định sẽ chết dưới tay hấn ta.

Lữ Tam lại nói:

- Chỉ tiếc Ban Sát Ba Ná nghĩ sai cũng giống người. Bởi vì ta vốn sẽ không đến Hồ Tập và không hề có ý muốn đích thân giết chết Tiểu Phương, thậm chí ta còn không hận hấn.

Tề Tiểu Yến rất ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ người đã quên rằng hài nhi của người chết trong tay ai hay sao?

Nàng hỏi một câu rất thương tâm, không ngờ Lữ Tam lại nhìn nàng mỉm cười:

- Chẳng lẽ người cho rằng Lữ Thiên Bảo mà Tiểu Phương giết, thật sự là hài nhi của ta sao?

Tề Tiểu Yến không ngờ Lữ Tam lại nói ra một câu như vậy. Và cũng không ngờ Lữ Tam lại dắt nhưng đi xem một cỗ quan tài khác. Trong cỗ quan tài này có đến hai thi thể. Một người phụ nữ ngực căng tròn chắc khỏe. Bên cạnh người phụ nữ là một đứa trẻ, chừng được một tuổi.

Chỉ cần là người có kinh nghiệm, nhìn qua là biết ngay người phụ nữ này vừa mới sanh. Còn đứa bé ngược lại không phải là hài nhi của bà ta.

Lữ Tam nói:

- Người phụ nữ này chính là bảo mẫu của đứa bé. Người này ăn quá ngon và quá nhiều, nên nằm ngủ giống như là người chết. Bởi vì thế bây giờ y thị thật sự đã chết.

- Tại sao?

- Bởi vì đứa bé này đã bị y thị ngủ say đè nẹt chết.

Lữ Tam nói:

- Đứa bé này cũng không phải là hài nhi của ta. Nhưng nếu như nó còn sống, ta nhất định sẽ thương yêu nó hơn bất cứ một ai. Nó muốn gì, ta sẽ cho nó cái đó. Đợi sau khi nó mười bảy mười tám tuổi, nó cũng sẽ bị chết dưới kiếm kẻ khác. Bởi vì lúc ấy nó nhất định sẽ được ta nuông chiều trở thành hư, giống như Lữ Thiên Bảo.

Tề Tiểu Yến không hỏi đứa bé kia là hài nhi của ai.

Đột nhiên tay chân nàng đều lạnh toát mồ hôi.

Bây giờ Tề Tiểu Yến đã biết đứa trẻ này chính là hài nhi của Tiểu Phương, nhưng nàng không biết đứa bé này là vận may hay là nỗi bất hạnh của chàng.

Lữ Tam nói:

- Ta biết người nhất định sẽ cho rằng những việc ta làm thật đáng sợ. May mà cũng chỉ có một mình người nghĩ như thế mà thôi. Bởi vì những việc ta làm ngoài người ra xưa nay chưa từng có ai biết đến. Thậm chí ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đến.

Tề Tiểu Yến nói:

- Cho nên Ban Sát Ba Ná cho rằng người rất hận Tiểu Phương và lúc nào cũng muốn đích thân giết chết Tiểu Phương.

- Bởi vậy hấn mới an bày trận chiến này. Đợi đến khi ta và Tiểu Phương cùng bại, lúc ấy hấn mới ra tay.

Lữ Tam nói:

- Nhưng đáng tiếc ta thông minh hơn một chút so với hấn nghĩ. Bởi vậy kẻ mắc mưu không phải là ta, mà là hấn.

Lữ Tam lại nói:

- Hiện giờ Ban Sát Ba Ná nhất định cũng đã đến Hồ Tập, để xem kết quả của trận chiến này.

Tề Tiểu Yến nói:

- Người biết hẳn ta sẽ đợi ở đâu?
- Không những ta biết, ngay cả Độc Cô Si cũng biết.

Lữ Tam nói:

- Đợi sau khi Độc Cô Si giết chết Tiểu Phương xong, nhất định sẽ tìm hẳn.

Cho dù Độc Cô Si có giết được Tiểu Phương đi nữa, cũng phải hao tổn rất nhiều chân khí. Đợi sau khi Độc Cô Si và Ban Sát Ba Ná giao thủ với nhau. Cho dù Độc Cô Si có giết được Ban Sát Ba Ná hay ngược lại, thì kẻ sống sót kia cũng đều chết dưới tay người.

Tề Tiểu Yến tiếp:

- Cho nên trận chiến này bất luận là ai thắng ai thua, nhưng kẻ duy nhất chiến thắng mới chính là người.

*** Trong mắt nhiều người, Hồ Tập chẳng qua chỉ là một tiểu trấn nhỏ ở vùng biên thùy.

Nơi đây có khoảng bảy mươi ba căn nhà và ba trăm mười một nhân khẩu, theo như điều tra mới nhất của quan địa phương. Người dân ở đây đa số sống bằng nghề buôn bán nhỏ. Bởi vì đất đai ở đây khô cằn không màu mỡ, lại thêm thời tiết khắc nghiệt, cho nên không thích hợp với nghề trồng trọt.

Có rất nhiều người chưa từng nghe qua cái tên địa danh này. Thế nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như vậy. Dân khẩu nơi đây đông hơn rất nhiều so với sự điều tra của quan địa phương. Tầm quan trọng của nó cũng vượt xa suy nghĩ của mọi người.

Sự phồn vinh nơi này không ai có thể ngờ đến.

Chính vì nơi đây quá hẻo lánh, không gây sự chú ý cho quan địa phương, cho nên một số kẻ đã cùng đường tận lối, đều chạy đến nơi đây lánh nạn.

Nơi đây dân cư đủ mọi thành phần, những người lưu lạc đến đây cứ trú cũng có, những kẻ phạm pháp giết người cũng có.

Hơn một nửa trong số bảy mươi ba căn hộ ở đây, đều kinh doanh khách sạn và quán ăn.

Nhưng trong số những quán ăn ở đây, nổi tiếng và lớn nhất phải kể đến Đạt Ký.

Quán ăn Đạt Ký này lúc nào cũng đông khách, nghe nói những món ăn ở đây rất nổi tiếng.

Ban Sát Ba Ná nói với Tiểu Phương:

- Bí mật của Lữ Tam chính ở trên một con đường náo nhiệt nhất ở đây.

Trên con đường này có tổng cộng là chín mươi sáu cửa tiệm và quán xá. Ngoài một cửa hiệu bán kim chỉ phần son có tên Viên Hương Tề và hai cửa hiệu bán gạo ra số còn lại đều là khách sạn và quán ăn.

Ngay cả một căn hộ để ở cũng không có.

Ban Sát Ba Ná chợt hỏi Tiểu Phương:

- Người có đoán ra được bí mật của Lữ Tam, là ở cửa hiệu nào không?

Tiểu Phương trả lời không cần phải suy nghĩ:

- Chính là quán ăn Đạt Ký.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Tại sao người lại đoán rằng, Lữ Tam ở đây?
- Chính vì nơi đó người đông nhất.

Tiểu Phương trả lời rất ngắn gọn và cũng rất chính xác. Mọi lúc Lữ Tam đều muốn nghe tin tức thuộc hạ thông báo. Cho nên mỗi người vào quán ăn Đạt Ký ăn cơm, đều có thể là thuộc hạ của Lữ Tam.

Bởi thế sau khi tập hợp đầy đủ tại khu rừng bên ngoài tiểu trấn. Ban Sát Ba Ná liền nói với Tiểu Phương:

- Giờ ngọ hôm nay, người cũng đến quán ăn Đạt Ký ăn cơm. Chỉ cần khi nào nghe có người nói lớn:

“món sữ này quá thối” thì người lập tức xông ngay ra nhà bếp phía sau, mở nắp chiếc nồi sắt lớn đang hấp bánh trên lò ra. Sau đó dùng một thùng nước lạnh dập tắt lửa trong lò, rồi chui vào cái lỗ bên cạnh miệng lò. Như thế ta có thể tìm ra được Lữ Tam.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

- Nhiệm vụ của người chỉ có vậy, còn những chuyện khác người không cần phải quan tâm đến, cho dù bên ngoài có xảy ra bất cứ chuyện gì.

*** Từ xa nhìn thấy Tiểu Phương bước vào trong quán ăn Đạt Ký và sau khi nghe rõ có người nói lớn “Món sữ này quá thối”, Ban Sát Ba Ná liền cất bước quay đi. Bởi vì từ lúc này mỗi diễn biến của sự việc, đều xảy ra đúng như sự tính toán của y. bởi lẽ đó y không cần nhìn cũng như không cần phải nghe.

Ban Sát Ba Ná quay trở lại khu rừng bên ngoài tiểu trấn vừa rồi, sau đó đi vòng lên một con dốc cao, ngồi xuống một tảng đá ven đường. Nơi đây cách con đường náo nhiệt kia tuy rất xa, nhưng vừa đúng hướng có thể nhìn thấy quán ăn Đạt Ký.

Tuy không nhìn thấy rõ, nhưng với nhãn lực của Ban Sát Ba Ná vẫn có thể nhìn thấy.

Chỗ ngồi này tất nhiên y đã chọn lựa từ trước.

Lúc này trong quán ăn Đạt Ký đã xảy ra đánh đấm loạn xạ. Những người đi trên đường đều bước đến xem. Có người chỉ đứng xem, cũng có người xông vào trận chiến.

Cả con đường bỗng chốc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ban Sát Ba Ná cảm thấy rất hài lòng, bên ngoài càng hỗn loạn càng tốt.

Bên ngoài càng loạn, tất nhiên bên trong quán sẽ yên tĩnh. Những kẻ giết người đều cần sự yên tĩnh và kẻ bị giết cũng cần sự yên tĩnh. Bất luận là ai giết ai, đối với y mà nói đều không có gì khác biệt.

Bởi vì y đã đứng ở chỗ không bao giờ thất bại.

Tất cả những điều này đều đã được y an bài từ lâu. Y đã tốn bao năm lập kế hoạch, cho nên y tin tưởng rằng mỗi bước tính và hành động của y tuyệt đối chính xác.

Đúng ngay lúc Ban Sát Ba Ná định nằm xuống hít sâu một hơi, đột nhiên y nghe thấy từ phía sau lưng, có một người nói một câu kỳ quái:

- Hết rồi!

Người kia nói:

- Có phải bây giờ đã sắp hết?

Ban Sát Ba Ná không hề quay đầu lại, thậm chí ngả cả một phản ứng nhỏ cũng không có. Bởi vì y đã biết rõ người kia là ai.

- Đúng thế! Bây giờ đã sắp hết.

Ban Sát Ba Ná chậm rãi nói:

- Tất cả mọi chuyện đều đã đến lúc phải kết thúc.

Người kia đã bước đến gần phía sau lưng Ban Sát Ba Ná, hỏi:

- Người thử nghĩ xem nhữn việc này sẽ kết thúc như thế nào?

- Là một sự kết thúc rất viên mãn.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Mật thất ở đây của Lữ Tam nằm ở dưới lòng đất. Tuy mật thất này có đến ba lối ra, nhưng nếu chúng ta có thể phong tỏa ba lối ra này, thì ở đây chính là chỗ chết.

Khi Ban Sát Ba Ná vừa nói dứt câu này, những người ở cách đây trong vòng ba mươi dặm đều có thể nghe thấy một tiếng nổ đình tai nhức óc. Đồng thời còn có thể nhìn thấy một ngọn khói đen bốc cao lên ngút trời từ phía quán ăn Đạt Kỳ. Tiếp theo là hai tiếng nổ lớn vang lên. Sau đó là hai ngọn khói đen bốc cao.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười:

- Hiện giờ ba lối ra ở đây đã bị phong tỏa, những kẻ ở đây tuyệt đối không có một ai sống sót bước ra ngoài. Bất luận là Độc Cô Si và Tiểu Phương ai thắng ai bại, cũng đều bỏ mạng ở đây?

- Là Độc Cô Si và Tiểu Phương? Thế còn Lữ Tam?

- Lữ Tam sẽ không có ở trong đây.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Đã từ lâu hắn cho rằng, chỉ có mình ta mới là đối thủ của hắn. Hắn cũng biết rõ ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đến đó. Bởi thế hắn đến đây làm gì?

Người kia thở dài một tiếng:

- Người quả thật rất hiểu Lữ Tam. Có thể nói còn hơn cả Lữ Tam tưởng tượng.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Bây giờ Bốc Ứng và Ba Oa đã chết. Về phần Tô Tô sau khi rời khỏi Lữ Tam, đã không còn quan trọng nữa, cho dù có sống hay chết cũng đều như nhau.

Ban Sát Ba Ná nói tiếp:

Dương Quang là người mới của ta, rồi nàng sẽ hiểu được ta. Tuy trong lòng nàng cũng cảm thấy thủ đoạn của ta có phần hơi quá đáng và nàng cũng sẽ bị thương cho Tiểu Phương và Bốc Ứng. Nhưng nàng nhất định sẽ giả vờ như không hay biết mọi việc.

Dừng lại giây lát, Ban Sát Ba Ná bắt đầu nói tiếp:

- Cũng không chừng sau này nàng sẽ gả cho ta.

Người kia nói:

- Dương Quang nhất định sẽ gả cho ngươi. Bởi vì Dương Quang là một thiếu nữ thông minh. Dương nhiên nàng cũng biết chỉ có gả cho ngươi mới là một cách làm thông minh.

Người kia không có hồi kết cuộc của Lữ Tam và Tề Tiểu Yến. Bởi vì hắn chính là kẻ thân tín nhất của Lữ Tam, là Lữ Cung.

- Lần này quả thật Lữ Tam đã điều động tất cả thuộc hạ tinh nhuệ đến đây. Lữ Tam làm vậy là có hai dụng ý.

Lữ Cung nói:

- Thứ nhất, đương nhiên Lữ Tam muốn ngươi tin là lão cũng đến đây và cũng muốn ngươi phái toàn bộ thuộc hạ đặc lực đến đây. Thứ hai, thuộc hạ của Lữ Tam vốn là những kẻ lang bạt trong giang hồ, nên lão xưa nay chưa bao giờ thật sự tin tưởng bọn họ.

Bởi vì lẽ đó Lữ Tam không hề coi trọng đến sự sống chết của bọn họ.

- Ta hiểu rõ cách nghĩ của Lữ Tam, nếu giữ lại một đám người như bọn chúng ở bên mình, chẳng khác nào nuôi hổ trong nhà. Lữ Tam nuôi bọn chúng chính dùng để đối phó với ta và cũng lúc này lợi dụng ta trừ khử đi bọn chúng.

Lữ Tam hỏi:

- Còn ngươi thì sao? Có phải cách nghĩ của ngươi cũng hoàn toàn giống như Lữ Tam hay không?

Ban Sát Ba Ná quả nhiên không hề phủ nhận:

- Đúng vậy! Cách nghĩ của ta cũng hoàn toàn giống như hần. Nhưng mà có điều cách nghĩ của ta tốt hơn hần một chút, là vì không có giữ lại những nhừng như người và Sa Bình ở bên cạnh.

- Người cũng biết chuyện của Sa Bình?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta đoán chắc hần nhất định sẽ trốn đi. Mấy năm nay hần đã tự để dành cho mình một số tiền khá lớn, đủ để ngồi không ăn cả ba đời. Vậy thì tại sao hần phải bán mạng cho Lữ Tam cơ chứ?

Đột nhiên Lữ Cung mỉm cười:

- Nếu như người cho rằng Sa Bình có thể trốn đi, như vậy người đã lầm. Lữ Tam cũng đã biết trước hần ta sau khi làm xong việc đó, nhất định sẽ trốn đi. Trong ba chung rượu mà hần ta uống trước mộ bọn Hồ Đại Lâm, có một chung đã được hạ độc.

- Tại sao người lại biết được? Lẽ nào người là người đã hạ độc trong rượu?

- đương nhiên người đó chính là ta.

Lữ Cung cũng không phủ nhận:

- Chỉ có mình ta mới có thể làm được việc này. Bởi vì ta chẳng qua chỉ là một kẻ nô tài vô dụng mà thôi. Võ công của ta so với trong giang hồ chỉ là hạng thứ tám và bất cứ một ai cũng có thể giết ta bất cứ lúc nào. Cho đến tận bây giờ, tài sản mà ta tích góp được cũng chỉ có ba trăm hai mươi lượng bạc mà thôi. Cho nên ta chưa từng bị một ai hoài nghi. Nhưng hiện giờ người là một người có rất nhiều tiền.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Ta đã làm theo ý người, mang năm mươi vạn lượng bạc dùng danh nghĩa của người, đem gởi vào mười tám cửa hiệu gởi tiền mà người đã chỉ định.

Ta biết.

- Vậy người đồng ý việc của ta chứ?

Lữ Cung hỏi ngược lại Ban Sát Ba Ná:

- Nếu như ta nói cho người biết chỗ ở của Lữ Tam, người có nắm chắc là sẽ giết được lão hay không?

Ban Sát Ba Ná nói:

- Người cũng biết ta chưa bao giờ làm những việc gì mà không nắm chắc phần thắng. Trong trận chiến này, tổn thất của ta ít hơn nhiều so với Lữ Tam, huống hồ ta vẫn còn một trợ thủ vô cùng đặc lực.

Ban Sát Ba Ná mỉm cười giải thích:

- Tề Tiểu Yến cũng là một thiếu nữ thông minh, hiện giờ kiếm pháp của Tề Tiểu Yến hầu như không thua kém Tiểu Phương.

Lữ Cung không nói gì thêm, mà lấy từ trong tay áo ra một mảnh giấy:

- Trong bức họa đồ này có ghi rõ chỗ ở của Lữ Tam. Còn con cá Kim Ngư kia chính là chìa khóa, để mở cánh cửa bí mật ở nơi đây.

Ban Sát Ba Ná đón lấy mảnh giấy cất vào tay áo, sau đó y đưa mắt nhìn Lữ Cung thật lâu, rồi đột nhiên hỏi:

- Tại sao người lại dễ dàng trao cho ta bí mật này như vậy? Chẳng lẽ người không sợ ta sẽ giết người hay sao?

Lữ Cung cười đáp:

- Năm mươi vạn lượng bạc đối với người chẳng có nghĩa là gì cả. Nếu người muốn hoàn thành việc lớn, không những sau này vẫn có khi còn dùng đến ta. Vậy thì người cần gì phải giết một kẻ vô danh tiểu tốt như ta chứ?

Sau khi đã đi thật xa, Lữ Cung đột nhiên ngoái đầu lại hỏi:

- Người thật sự tin chắc rằng, việc này nhất định sẽ kết thúc như thế?

Trong mắt Ban Sát Ba Ná tự nhiên biểu hiện rất kỳ lạ:

- Việc này ta đã lập kế hoạch rất lâu, tất nhiên là rất chắc chắn.

Ban Sát Ba Ná lại nhìn chăm chăm Lữ Cung thật lâu nói:

- Chỉ có điều ta còn có một bí mật muốn nói cho người biết.

- Là bí mật gì?

- Trên thế gian này vốn không có chuyện gì là tuyệt đối.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Những chuyện sau này khó ai mà dự liệu được.

Lữ Cung cũng nhìn lại Ban Sát Ba Ná thật lâu nói:

- Người nói rất đúng, ta nhất định sẽ ghi nhớ câu nói này cho đến chết.

Nói xong, Lữ Cung liền quay gót cất bước. Ban Sát Ba Ná không hề ngăn cản hắn, mà chỉ buông một tiếng thở dài nói:

- Ta còn có một bí mật muốn nói cho người biết. Có những lúc ta rất muốn làm một người bình thường giống như người. Như vậy những ngày tháng của ta có lẽ sẽ vui vẻ hơn, nhưng vì trách nhiệm cho bộ tộc của ta quá lớn, ta không thể để ai có ý đồ thay đổi Tạng tộc của ta.

*** Ban Sát Ba Ná quả là một anh hùng hào kiệt. Câu nói của y nói ra thật rất đúng.

Trên thế gian này quả thật không có chuyện gì là tuyệt đối.

Kế hoạch của y tuy vô cùng chu đáo nhưng đáng tiếc y vẫn là một con người, mà đã là con người thì có lúc cũng phạm sai lầm.

Đặc biệt là đối với những hạng người như Độc Cô Si và Tiểu Phương.

Đợi đến khi y nhìn thấy mọi việc đã gần như hoàn thành đúng như kế hoạch khi đã thanh toán xong Lữ Tam, thì đột nhiên y phát hiện ra Độc Cô Si và Tiểu Phương xuất hiện trước mặt. Chính lúc ấy y mới biết mình phạm phải một sai lầm vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng y không hề oán trách một ai.

Trước lúc chết, Ban Sát Ba Ná chỉ nói một câu:

- Đây là do ta tự tìm lấy, bốn phận ta đã hoàn thành, ta chết cũng không hề oán một ai.

Ban Sát Ba Ná vẫn không hổ là một nhân kiệt. Bất luận là y sống hay chết, ít ra y vẫn chưa làm ra những việc để người khác xem thường.

Tuy nhiên Tiểu Phương và Độc Cô Si là những kẻ giang hồ lãng tử. Bọn họ độc lai độc vãng đâu màng đến những chuyện lợi danh. Bọn họ tuy thừa biết thủ đoạn của Ban Sát Ba Ná nhưng lại không xuống kiếm sát hại y. bởi vì họ biết rằng mọi chuyện y làm đều vì tổ quốc Tạng giáo đáng thương của y, kể cả việc y giết Bốc Ứng lấy đi số vàng kia cũng vậy.

Trong mắt của Độc Cô Si bây giờ chỉ còn có Tề Tiểu Yến, gã cần gặp Tề Tiểu Yến cho dù bị một kiếm của nàng mà chết gã cũng cam tâm.

Còn trong mắt của Tiểu Phương chỉ có một hình ảnh duy nhất:

đó là Giang Nam quê hương mến yêu của chàng.

x X x Thấy kết thúc này cũng kỳ kỳ, TDT ngẫu nhiên tìm được một bản tiếng Hoa, kết thúc lại hơi khác một chút:

Nói xong, Lữ Cung liền quay gót cất bước. Ban Sát Ba Ná không hề ngăn cản hẳn, chỉ khẽ buông một tiếng thở dài:

- Ta còn có một bí mật muốn nói cho người biết.

Ban Sát Ba Ná nói:

- Có những lúc ta rất muốn làm một người bình thường giống như người. Như vậy những ngày tháng của ta có lẽ sẽ vui vẻ hơn nhiều.

*** Ban Sát Ba Ná quả là một anh hùng hào kiệt. Câu nói của y thật rất đúng.

Trên thế gian này quả thực không có chuyện gì là tuyệt đối.

Kế hoạch của y tuy vô cùng chu đáo, nhưng đáng tiếc y vẫn là một con người, cũng không có pháp lực mà đoán biết được chính xác suy nghĩ tình cảm của người ta.

Đặc biệt là đối với những hạng người như Độc Cô Si và Tiểu Phương.

Bọn họ tuy là “si ngốc”, cũng chẳng hề “xuẩn ngốc”, nếu người nào coi họ như những con rối có thể tùy tiện sắp đặt, người đó đã vô ý mắc phải một sai lầm chí mạng.

Đợi đến khi Ban Sát Ba Ná mất nhìn mọi việc gần như hoàn thành đúng theo kế hoạch, thì đột nhiên y phát hiện ra Độc Cô Si và Tiểu Phương vẫn chưa chết, hơn nữa còn xuất hiện ngay trước mặt. Chính lúc ấy y mới biết mình đã phạm phải một sai lầm vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng y không hề oán trời cũng không hề trách người.

Trước lúc chết, Ban Sát Ba Ná chỉ nói một câu:

- Đây là do tự ta tìm lấy, ta có chết cũng không oán.

Một người đã làm điều lỗi lầm, chính mình phải có dũng khí gánh chịu. Đã không cần oán trời trách người, cũng không cần đẩy đi trách nhiệm. Dù có tính sai loa loa cho người ta biết để làm gì, chẳng lẽ lại học thứ đàn bà to mồm la hét chửi mắng giữa chợ, hay kẻ ăn xin leo đèo theo người ta mà kể lể?

Ban Sát Ba Ná vẫn không hổ là một nhân kiệt. Bất luận y sống hay là chết, y ít ra cũng không làm chuyện gì để người ta coi thường... Hết... Hết? Nếu đây đúng là theo nguyên tác thì có lẽ Cổ Long lão nhân gia định viết tiếp phần sau, bởi vì kết thúc này cũng chưa giải quyết được hết các khúc mắc, chẳng hạn Tề Tiểu Yến đã làm gì, số phận của Lữ Tam, và chẳng lẽ Bốc Ứng lại dễ dàng chết như thế.v..v? (đoán mò ^_^).

Ở đây TDT xin giới thiệu cả 2 bản, chọn kết thúc nào hoặc là nghĩ đến kết cuộc khác, điều đó dành cho bạn đọc tự mình suy xét.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-mac-than-ung-dai-dia-phi-ung>